ລດເຍີ

ບົດທີ 1

1 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ,
ໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງມະນຸດຕາມຮູບລັກສະນະຂອງພວກເຮົາ,
ຕາມຄວາມຄ້າຍຄືກັນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດຕາມຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງເອງ.
2 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປັ້ນມະນຸດຈາກພື້ນດິນ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ເປົ່າລົມຫາຍໃຈແຫ່ງຊີວິດເຂົ້າໄປໃນຮູດັງຂອງລາວ, ແລະ
ມະນຸດຈຶ່ງກາຍເປັນຈິດວິນຍານທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ສາມາດເວົ້າໄດ້.
3 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ,
ມັນບໍ່ດີສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຢູ່ຄົນດຽວ; ເຮົາຈະສ້າງຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລາວ.
4 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ອາດາມນອນຫລັບສະນິດ, ແລະ
ລາວກໍໄດ້ນອນຫລັບໄປ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ເອົາກະດູກຂ້າງໜຶ່ງຂອງລາວອອກ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ສ້າງເນື້ອໜັງຂຶ້ນ, ແລະ ປັ້ນມັນ ແລະ
ນຳມັນມາໃຫ້ອາດາມ, ແລະ ອາດາມໄດ້ຕື່ນຈາກການນອນຂອງລາວ,
ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວ.
5 ແລະ ລາວ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ນີ້ ຄື ກະ ດູກ ຂອງ
ກະ ດູກ ຂອງ ເຮົາ ແລະ ມັນ ຈະ ຖືກ ເອີ້ນ ວ່າ ຜູ້
ຍິງ, ເພາະ ວ່າ ສິ່ງ ນີ້ ໄດ້ ຖືກ ເອົາ ມາ ຈາກ ຜູ້
ຊາຍ; ແລະ ອາດາມ ເອີ້ນ ນາງ ວ່າ ເອວາ, ເພາະ ນາງ
ເປັນ ແມ່ ຂອງ ສິ່ງ ທີ່ ມີ ຊີ ວິດ ທັງ ປວງ.
6 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາ ແລະ
ໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ພວກເຂົາວ່າ ອາດາມ ແລະ ເອວາ
ໃນມື້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງພວກເຂົາ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ຈົ່ງມີລູກຫລານຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.
7 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນແເຈົ້າໄດ້ເອົາອາດາມ ແລະ ພັນລະຍາຂອງລາວ,
ແລະ ພຣະອົງໄດ້ວາງພວກເຂົາໄວ້ໃນສວນເອເດນເພື່ອເບິ່ງແຍງ
ແລະ ຮັກສາມັນ; ແລະ ພຣະອົງບັນຊາພວກເຂົາ ແລະ
ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ເຈົ້າສາມາດກິນໝາກໄມ້ທຸກຕົ້ນໃນສວນໄດ້,
ແຕ່ໝາກໄມ້ແຫ່ງຄວາມຮູ້ດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ກິນ,
ເພາະວ່າໃນມື້ທີ່ເຈົ້າກິນໝາກໄມ້ນັ້ນ ເຈົ້າຈະຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ.
8 ແລະ ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນ ແລະ ບັນຊາພວກເຂົາແລ້ວ,
ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຈາກພວກເຂົາໄປ, ແລະ ອາດາມ ແລະ
ພັນລະຍາຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນສວນຕາມພຣະບັນຍັດທີ່ພຣະຜູ້ເປັ
ນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາ.
9 ແລະ ງູ,
ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນພ້ອມກັບພວກເຂົາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ,
ໄດ້ມາຫາພວກເຂົາເພື່ອຍຸຍົງພວກເຂົາໃຫ້ລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງ
ພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາ.
10 ແລະ ງູ ໄດ້ ລໍ້ ລວງ ແລະ ຊັກ ຊວນ ຜູ້ ຍິງ ໃຫ້
ກິນ ໝາກ ໄມ້ ຈາກ ຕົ້ນ ໄມ້ ແຫ່ງ ຄວາມ ຮູ້, ແລະ
ຜູ້ ຍິງ ໄດ້ ເຊື່ອ ຟັງ ສຽງ ຂອງ ງູ, ແລະ ນາງ ໄດ້
ລ່ວງ ລະເມີດ ພຣະ ຄຳ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້
ກິນ ໝາກ ໄມ້ ຈາກ ຕົ້ນ ໄມ້ ແຫ່ງ ຄວາມ ຮູ້
ເລື່ອງ ຄວາມ ດີ ແລະ ຄວາມ ຊົ່ວ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ກິນ,
ແລະ ນາງ ໄດ້ ກິນ ໝາກ ໄມ້ ຈາກ ຕົ້ນ ໄມ້ ນັ້ນ
ແລະ ໄດ້ ໃຫ້ ຜົວ ຂອງ ນາງ ກິນ ແລະ ລາວ ກໍ ໄດ້
ກິນ.
11 ແລະ ອາດາມ ແລະ
ເມຍຂອງລາວໄດ້ລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະເຈົ້າຮູ້ເລື່ອງນີ້, ແລະ
ພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ສາບແຊ່ງພວກເຂົາ.
12 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາໃນມື້ນັ້ນອອກຈາກສວ
ນເອເດນ, ເພື່ອໄຖດິນທີ່ພວກເຂົາຖືກພາອອກມາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄປອາໄສຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງສວນເອເດນ; ແລະ
ອາດາມໄດ້ຮູ້ຈັກກັບເອວາພັນລະຍາຂອງລາວ ແລະ
ນາງເກີດລູກຊາຍສອງຄົນ ແລະ ລູກສາວສາມຄົນ.
13 ແລະ ນາງໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍກົກວ່າ ກາອິນ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຂ້ອຍໄດ້ຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ຊື່ຂອງອີກຄົນໜຶ່ງນາງຕັ້ງຊື່ໃຫ້ວ່າ ອາເບນ, ເພາະນາງເວົ້າວ່າ,
ພວກເຮົາເກີດມາໃນຄວາມບໍ່ມີຄ່າ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະຖືກເອົາໄປຈາກມັນໃນຄວາມບໍ່ມີຄ່າ.
14 ແລະ ເດັກຊາຍເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ
ພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ມອບທີ່ດິນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເປັນກຳມະສິດໃນແຜ່ນດິ
ນນັ້ນ; ກາອິນເປັນຄົນເຮັດໄຮ່ເຮັດນາ, ແລະ
ອາເບນເປັນຄົນລ້ຽງແກະ.
15 ແລະ ເມື່ອ ຜ່ານ ໄປ ບໍ່ ເທົ່າ ໃດ ປີ, ພວກ ເຂົາ
ເຈົ້າ ໄດ້ ນຳ ເອົາ ເຄື່ອງ ບູຊາ ມາ ຖວາຍ ແກ່
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ກາ ອິນ ໄດ້ ນຳ ເອົາ
ຜົນ ລະ ປູກ ຈາກ ດິນ, ແລະ ອາ ເບນ ໄດ້ ນຳ
ເອົາ ລູກ ແກະ ຫົວ ປີ ຂອງ ລາວ ມາ ຈາກ
ໄຂມັນ ຂອງ ມັນ, ແລະ ພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້ ຫັນ ມາ ຫາ
ອາ ເບນ ແລະ ເຄື່ອງ ບູຊາ ຂອງ ລາວ, ແລະ ໄຟ ໄດ້
ລົງ ມາ ຈາກ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຈາກ ສະຫວັນ
ແລະ ເຜົາ ຜານ ມັນ.
16 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫັນໄປຫາກາອິນ ແລະ
ເຄື່ອງບູຊາຂອງລາວ, ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອຽງໄປຫາມັນ,
ເພາະວ່າລາວໄດ້ນຳເອົາໝາກໄມ້ທີ່ບໍ່ດີຈາກດິນມາຖວາຍຕໍ່ໜ້າພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ກາອິນອິດສາອາເບັນນ້ອງຊາຍຂອງລາວຍ້ອນເລື່ອງນີ້, ແລະ
ລາວຊອກຫາຂໍ້ອ້າງເພື່ອຂ້າລາວ.
17 ແລະ ບໍ່ດົນຫລັງຈາກນັ້ນ, ກາອິນ ແລະ
ອາເບັນນ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ໄດ້ອອກໄປເຮັດວຽກໃນທົ່ງນາໃນມື້ໜຶ່ງ;
ແລະ ທັງສອງຢູ່ໃນທົ່ງນາ, ກາອິນໄຖດິນ, ແລະ
ອາເບັນລ້ຽງຝູງແກະຂອງລາວ; ແລະ
ຝູງແກະໄດ້ຜ່ານສ່ວນທີ່ກາອິນໄດ້ໄຖລົງດິນ, ແລະ
ມັນເຮັດໃຫ້ກາອິນເສົ້າໃຈຢ່າງຍິ່ງຍ້ອນເລື່ອງນີ້.
18 ແລະ
ກາອິນໄດ້ເຂົ້າຫາອາເບັນນ້ອງຊາຍຂອງລາວດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນ,
ແລະລາວໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, ມີຫຍັງລະຫວ່າງຂ້ອຍກັບເຈົ້າ,
ທີ່ເຈົ້າມາອາໄສຢູ່ ແລະ
ນຳຝູງແກະຂອງເຈົ້າມາລ້ຽງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຂ້ອຍ?
19 ແລະ ອາເບນໄດ້ຕອບກາອິນນ້ອງຊາຍຂອງລາວ ແລະ
ເວົ້າກັບລາວວ່າ, ມີຫຍັງລະຫວ່າງຂ້ອຍກັບເຈົ້າ,
ທີ່ເຈົ້າຈະກິນຊີ້ນແກະຂອງຂ້ອຍ ແລະ
ນຸ່ງຫົ່ມຕົວເອງດ້ວຍຂົນແກະຂອງມັນ?
20 ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງ ຖອດ ຂົນ ແກະ ຂອງ ເຮົາ ທີ່
ເຈົ້າ ໄດ້ ໃຊ້ ເປັນ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ຫົ່ມ ນັ້ນ ອອກ, ແລະ
ຕອບ ແທນ ໃຫ້ ເຮົາ ສຳລັບ ໝາກ ໄມ້ ແລະ ຊີ້ນ
ຂອງ ມັນ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ກິນ, ແລະ ເມື່ອ ເຈົ້າ ເຮັດ
ສິ່ງ ນີ້ ແລ້ວ, ເຮົາ ຈະ ໄປ ຈາກ ແຜ່ນດິນ ຂອງ
ເຈົ້າ ຕາມ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ເວົ້າ ບໍ?

21 ແລະ ກາອິນ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ອາເບນ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວວ່າ,
ຖ້າຂ້ອຍຂ້າເຈົ້າໃນມື້ນີ້,
ແລ້ວໃຜຈະຮຽກຮ້ອງເລືອດຂອງເຈົ້າຈາກຂ້ອຍ?
22 ແລະ ອາເບນ ໄດ້ ຕອບ ກາອິນ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ: ແນ່ນອນວ່າ
ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງພວກເຮົາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ,
ພຣະອົງຈະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ຂ້ອຍ, ແລະ
ພຣະອົງຈະຮຽກຮ້ອງເລືອດຂອງຂ້ອຍຈາກເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າຂ້າຂ້ອຍ,
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ພິພາກສາ ແລະ ຜູ້ຕັດສິນ, ແລະ
ພຣະອົງຄືຜູ້ທີ່ຈະຕອບແທນມະນຸດຕາມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຂົາ,
ແລະ
ຄົນຊົ່ວຕາມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຂົາອາດຈະເຮັດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
23 ແລະ ບັດນີ້, ຖ້າເຈົ້າຂ້າຂ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້,
ພຣະເຈົ້າຮູ້ທັດສະນະລັບຂອງເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ, ແລະ
ຈະຕັດສິນເຈົ້າສຳລັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ປະກາດວ່າຈະເຮັດກັບ
ຂ້ອຍໃນມື້ນີ້.
24 ແລະ ເມື່ອ ກາ ອິນ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ທີ່ ອາ
ເບັນ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ເວົ້າ ໄວ້, ຈຶ່ງ ເບິ່ງ
ຄວາມ ໂກດ ແຄ້ນ ຂອງ ກາ ອິນ ໄດ້ ລຸກ ໄໝ້
ຂຶ້ນ ຕໍ່ ອາ ເບັນ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ທີ່ ໄດ້
ປະ ກາດ ສິ່ງ ນີ້.
25 ແລະ ກາອິນໄດ້ຟ້າວລຸກຂຶ້ນ, ແລະ
ໄດ້ຈັບເອົາເຄື່ອງມືໄຖນາຂອງລາວທີ່ເຮັດດ້ວຍເຫຼັກ,
ຊຶ່ງລາວໄດ້ຕີນ້ອງຊາຍຂອງລາວຢ່າງກະທັນຫັນ ແລະ
ລາວໄດ້ຂ້າລາວ, ແລະ
ກາອິນໄດ້ຫົດເລືອດຂອງອາເບັນນ້ອງຊາຍຂອງລາວລົງເທິງດິນ,
ແລະ ເລືອດຂອງອາເບັນໄດ້ໄຫຼລົງເທິງດິນຕໍ່ໜ້າຝູງແກະ.
26 ແລະ ຫລັງ ຈາກ ນີ້ ກາ ອິນ ໄດ້ ກັບ ໃຈ ຫຼັງ
ຈາກ ໄດ້ ຂ້າ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ຕົນ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ໂສກ ເສົ້າ ຢ່າງ ເສົ້າ ສະ ຫລົດ ໃຈ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ຮ້ອງ ໄຫ້ ໃສ່ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ແລະ ມັນ ເຮັດ
ໃຫ້ ລາວ ທຸກ ໃຈ ຢ່າງ ຍິ່ງ.
27 ແລະ ກາອິນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຂຸດຂຸມຢູ່ໃນທົ່ງນາ,
ບ່ອນທີ່ລາວໄດ້ເອົາສົບຂອງນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄປວາງໄວ້ໃນນັ້ນ,
ແລະ ລາວໄດ້ເອົາຂີ້ຝຸ່ນມາປົກມັນ.
28 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ສິ່ງທີ່ກາອິນໄດ້ເຮັດກັບນ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕໍ່ກາອິນ ແລະ ກ່າວກັບລາວວ່າ,
ອາເບັນນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າທີ່ຢູ່ກັບເຈົ້າຢູ່ໃສ?
29 ແລະ ກາອິນໄດ້ປອມຕົວ, ແລະ ກ່າວວ່າ, ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້,
ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ດູແລນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ? ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງລົງໄປ?
ສຽງເລືອດຂອງນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຈົ້າຮ້ອງຫາເຮົາຈາກພື້ນດິນບ່
ອນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຂ້າລາວ.
30 ເພາະ ເຈົ້າ ໄດ້ ຂ້າ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ
ໄດ້ ປອມ ຕົວ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ເຮົາ, ແລະ ໄດ້ ຄິດ ຢູ່
ໃນ ໃຈ ຂອງ ເຈົ້າ ວ່າ ເຮົາ ບໍ່ ໄດ້ ເຫັນ ເຈົ້າ, ແລະ
ບໍ່ ຮູ້ ເຖິງ ການ ກະທຳ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເຈົ້າ.
31 ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ
ໄດ້ຂ້ານ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ ແລະ
ເພາະວ່າລາວເວົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງກັບເຈົ້າ, ແລະ ບັດນີ້, ດັ່ງນັ້ນ,
ເຈົ້າຈຶ່ງຖືກສາບແຊ່ງຈາກພື້ນດິນທີ່ເປີດປາກຂອງມັນເພື່ອຮັບເລືອ
ດຂອງນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າຈາກມືຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ບ່ອນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຝັງລາວໄວ້ໃນນັ້ນ.
32 ແລະ ເມື່ອເຈົ້າໄຖນາມັນ,
ມັນຈະບໍ່ໃຫ້ຄວາມເຂັ້ມແຂງແກ່ເຈົ້າອີກຄືກັບຕອນເລີ່ມຕົ້ນ,
ເພາະວ່າດິນຈະເກີດໜາມ ແລະ ເຄືອ, ແລະ ເຈົ້າຈະເຄື່ອນຍ້າຍ ແລະ
ພະເນຈອນໄປມາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກຈົນເຖິງມື້ທີ່ເຈົ້າຈະຕາຍ.
33 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ກາ ອິນ ໄດ້ ອອກ ໄປ ຈາກ
ທີ່ ປະ ທັບ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ຈາກ ບ່ອນ
ທີ່ ລາວ ຢູ່, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເຄື່ອນ ຍ້າຍ ແລະ ທ່ອງ
ທ່ຽວ ໄປ ໃນ ແຜ່ນ ດິນ ທາງ ທິດ ຕາ ເວັນ
ອອກ ຂອງ ເອເດນ, ລາວ ແລະ ທຸກ ຄົນ ທີ່ ເປັນ
ຂອງ ລາວ.
34 ແລະ ກາອິນ ໄດ້ຮູ້ຈັກກັບພັນລະຍາຂອງລາວໃນສະໄໝນັ້ນ,
ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງ, ແລະ
ລາວຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ ເອນົກ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ໃນເວລານັ້ນ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ເລີ່ມໃຫ້ລາວພັກຜ່ອນ ແລະ
ສະຫງົບຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ.
35 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ກາ ອິນ ກໍ ໄດ້ ເລີ່ມ ສ້າງ
ເມືອງ ໜຶ່ງ ຂຶ້ນ ຄື ກັນ: ແລະ ລາວ ໄດ້ ສ້າງ ເມືອງ
ນັ້ນ ຂຶ້ນ ແລະ ລາວ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ເມືອງ ນັ້ນ ວ່າ ເອນົກ,
ຕາມ ຊື່ ຂອງ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ; ເພາະ ວ່າ
ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ປະທານ
ໃຫ້ ລາວ ມີ ຄວາມ ສຸກ ຢູ່ ເທິງ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ,
ແລະ ລາວ ບໍ່ ໄດ້ ເຄື່ອນ ທີ່ ແລະ ຫຼົງ ທາງ ໄປ ມາ
ຄື ແຕ່ ຕອນ ຕົ້ນ.
36 ແລະ ອີລາດ ໄດ້ ເກີດ ມາ ຈາກ ເອນົກ, ແລະ
ອີລາດ ໄດ້ ມີ ລູກ ຊື່ ວ່າ ເມຈູຢາເອນ ແລະ
ເມຈູຢາເອນ ໄດ້ ມີ ລູກ ຊື່ ວ່າ ເມທູຊາເອນ.

ບົດທີ 2

1 ແລະ
ໃນປີທີຮ້ອຍສາມສິບແຫ່ງຊີວິດຂອງອາດາມຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,
ລາວໄດ້ຮູ້ຈັກກັບເອວາພັນລະຍາຂອງລາວອີກ, ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາ
ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນລັກສະນະ ແລະ
ຮູບລັກສະນະຂອງລາວ, ແລະ ນາງໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ ເຊດ,
ໂດຍກ່າວວ່າ,
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຊື້ອສາຍອີກຄົນໜຶ່ງໃຫ້ຂ້ອຍແທນອາ
ເບນ, ເພາະວ່າກາອິນໄດ້ຂ້າລາວ.
2 ແລະ ເຊດ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ຮ້ອຍ ຫ້າ ປີ, ແລະ ລາວ
ໄດ້ ມີ ລູກ ຊາຍ ຄົນ ໜຶ່ງ; ແລະ ເຊດ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່
ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ວ່າ ເອໂນດ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ,
ເພາະ ວ່າ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ມະນຸດ
ໄດ້ ເລີ່ມ ເພີ່ມ ທະວີ ຂຶ້ນ, ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ ຈິດ ວິນ
ຍານ ແລະ ໃຈ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ທຸກ ລຳບາກ ໂດຍ
ການ ລ່ວງ ລະເມີດ ແລະ ການ ກະບົດ ຕໍ່ ພຣະ ເຈົ້າ.
3 ແລະ ໃນ ວັນ ເວລາ ຂອງ ເອໂນດ ນັ້ນ ພວກ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ມະນຸດ ຍັງ ຄົງ ກະບົດ ແລະ ລ່ວງ
ລະເມີດ ຕໍ່ ພຣະ ເຈົ້າ ຢູ່ ຕໍ່ ໄປ, ເພື່ອ ເພີ່ມ
ຄວາມ ໂກດ ຮ້າຍ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຕໍ່
ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ມະນຸດ.
4 ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ມະນຸດ ໄດ້ ໄປ
ຮັບໃຊ້ ພະ ອື່ນໆ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ລືມ ພຣະ ຜູ້
ເປັນ ເຈົ້າ ຜູ້ ໄດ້ ສ້າງ ພວກ ເຂົາ ຢູ່ ໃນ ໂລກ:
ແລະ ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ມະນຸດ

ໄດ້ ເຮັດ ຮູບ ປັ້ນ ດ້ວຍ ທອງ ເຫລືອງ ແລະ ເຫຼັກ, ໄມ້
ແລະ ຫີນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ກົ້ມ ຂາບ ລົງ ແລະ
ຮັບໃຊ້ ພຣະ ອົງ ເຫລົ່າ ນັ້ນ.
5 ແລະ ມະນຸດ ທຸກ ຄົນ ໄດ້ ເຮັດ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ
ຕົນ ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ກົ້ມ ຂາບ ລົງ ຕໍ່ ພຣະ ອົງ,
ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ມະນຸດ ໄດ້ ປະ ຖິ້ມ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຕະຫລອດ ວັນ ເວລາ ຂອງ
ເອໂນດ ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ລາວ; ແລະ ພຣະ ພິໂລດ
ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ຍ້ອນ
ການ ກະ ທຳ ແລະ ການ ໜ້າ ກຽດ ຊັງ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ ຊຶ່ງ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນ
ດິນ ໂລກ.
6 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳກີໂຫນຖ້ວມພວກເຂົາ,
ແລະ ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍສ່ວນສາມຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ
ເຖິງວ່າຈະເປັນແນວນັ້ນ,
ມະນຸດກໍ່ບໍ່ໄດ້ຫັນໜີຈາກທາງຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ມືຂອງພວກເຂົາຍັງຍື່ນອອກມາເພື່ອເຮັດຄວາມຊົ່ວໃນສາຍພຣະເນ
ດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
7 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ, ບໍ່ມີການປູກຝັງ ຫຼື
ບໍ່ມີການເກັບກ່ຽວຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ; ແລະ
ບໍ່ມີອາຫານສຳລັບມະນຸດຊາດ ແລະ
ຄວາມອຶດຢາກກໍຮ້າຍແຮງຫຼາຍໃນສະໄໝນັ້ນ.
8 ແລະ
ເມັດພືດທີ່ເຂົາເຈົ້າຫວ່ານລົງໃນດິນໃນສະໄໝນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນໜາມ,
ເຄືອ ແລະ ເຄືອໜາມ;
ເພາະວ່າຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງອາດາມເປັນຕົ້ນມາ,
ມີການປະກາດກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນໂລກ,
ເຖິງຄຳສາບແຊ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງລາວໄດ້ສາບແຊ່ງແຜ່ນດິນໂລກ,
ຍ້ອນບາບທີ່ອາດາມໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
9 ແລະ ເມື່ອມະນຸດຍັງສືບຕໍ່ກະບົດ ແລະ ລ່ວງລະເມີດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,
ແລະ ທຳລາຍວິທີທາງຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ແຜ່ນດິນໂລກກໍກາຍເປັນເສື່ອມໂຊມຄືກັນ.
10 ແລະ ເອໂນດ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ເກົ້າ ສິບ ປີ ແລະ ລາວ
ໄດ້ ມີ ລູກ ຊື່ ວ່າ ເກນານ;
11 ແລະ ເຄນານ ໄດ້ ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ລາວ ມີອາຍຸ ໄດ້ ສີ່ສິບ ປີ,
ແລະ ລາວ ໄດ້ ກາຍ ເປັນ ຄົນ ສະຫຼາດ ແລະ ມີ ຄວາມຮູ້ ແລະ
ທັກສະ ໃນ ສະຕິປັນຍາ ທັງໝົດ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ປົກຄອງ ເໜືອ
ມະນຸດ ທັງ ປວງ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ນຳພາ ມະນຸດ ມາ ສູ່ ສະຕິປັນຍາ
ແລະ ຄວາມ ຮູ້; ເພາະວ່າ ເຄນານ ເປັນ ຄົນ ສະຫຼາດ ຫຼາຍ ແລະ ມີ
ຄວາມເຂົ້າໃຈ ໃນ ສະຕິປັນຍາ ທັງໝົດ, ແລະ ດ້ວຍ ສະຕິປັນຍາ
ຂອງ ລາວ ລາວ ໄດ້ ປົກຄອງ ວິນຍານ ແລະ ຜີ ປີສາດ;
12 ແລະ ກາ ນານ ຮູ້ ດ້ວຍ ສະຫຼາດ ຂອງ ຕົນ ວ່າ
ພຣະ ເຈົ້າ ຈະ ທຳລາຍ ລູກ ຫລານ ມະນຸດ ຍ້ອນ
ການ ເຮັດ ບາບ ຢູ່ ເທິງ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ, ແລະ
ວ່າ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຈະ ນຳ ເອົາ ນ້ຳ ຖ້ວມ
ມາ ສູ່ ພວກ ເຂົາ ໃນ ຍຸກ ສຸດ ທ້າຍ.
13 ແລະ ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ ເຄນານ ໄດ້ ຂຽນ ລົງ ໃນ
ແຜ່ນ ຫີນ, ສິ່ງ ທີ່ ຈະ ເກີດ ຂຶ້ນ ໃນ ອະນາຄົດ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ເກັບ ມັນ ໄວ້ ໃນ ຊັບ ສົມບັດ ຂອງ ລາວ.
14 ແລະ ກາ ນານ ໄດ້ ປົກ ຄອງ ທົ່ວ ແຜ່ນ ດິນ
ໂລກ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ປ່ຽນ ລູກ ຊາຍ ບາງ ຄົນ ໃຫ້
ມາ ຮັບ ໃຊ້ ພຣະ ເຈົ້າ.
15 ແລະ ເມື່ອ ກາ ນານ ມີ ອາ ຍຸ ໄດ້ ເຈັດ ສິບ ປີ,
ລາວ ໄດ້ ມີ ລູກ ຊາຍ ສາມ ຄົນ ແລະ ລູກ ສາວ
ສອງ ຄົນ.
16 ແລະ ນີ້ຄືຊື່ຂອງລູກຂອງການານ; ຊື່ຂອງລູກກົກຄື ມາລາເລນ,
ຊື່ຂອງເອນັນ, ແລະ ຊື່ຂອງເມເຣັດ, ແລະ
ເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາຄື ອາດາ ແລະ ຊິນລາ;
ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລູກຫ້າຄົນຂອງການານທີ່ເກີດມາໃຫ້ລາວ.
17 ແລະ ລາເມັກ, ລູກຊາຍຂອງເມທູຊາເອນ,
ໄດ້ມີເຊື້ອສາຍກັບການານໂດຍການແຕ່ງງານ, ແລະ
ລາວໄດ້ເອົາລູກສາວສອງຄົນຂອງລາວມາເປັນເມຍ, ແລະ
ອາດາໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ລາເມັກ, ແລະ
ນາງຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລາວວ່າ ຢາບານ.
18 ແລະ ນາງ ໄດ້ ຖື ພາ ອີກ ແລະ ເກີດ ລູກ ຊາຍ
ຄົນ ໜຶ່ງ, ແລະ ຕັ້ງ ຊື່ ໃຫ້ ລາວ ວ່າ ຢູບານ; ແລະ ຊິນລາ,
ນ້ອງ ສາວ ຂອງ ນາງ, ເປັນ ໝັນ ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ
ແລະ ບໍ່ ມີ ລູກ.
19 ເພາະວ່າໃນສະໄໝນັ້ນ ບຸດມະນຸດໄດ້ເລີ່ມລ່ວງລະເມີດພຣະເຈົ້າ,
ແລະ ລະເມີດພຣະບັນຍັດ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ອາດາມ,
ເພື່ອໃຫ້ມີລູກຫລານຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
ແຜ່ຂະຫຍາຍຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ.
20 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງມະນຸດບາງຄົນໄດ້ໃຫ້ເມຍຂອງເຂົາເຈົ້າດື່ມເຫຼົ້າທີ່
ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເປັນໝັນ,
ເພື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຈະຮັກສາຮູບຮ່າງຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້ ແລະ
ໂດຍວິທີນັ້ນຮູບລັກສະນະທີ່ສວຍງາມຂອງເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ຈາງຫາຍໄປ.
21 ແລະ
ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງມະນຸດໄດ້ຊວນເມຍບາງຄົນຂອງເຂົາເຈົ້າດື່
ມ, ນາງຊີລາໄດ້ດື່ມກັບພວກເຂົາ.
22 ແລະ
ຜູ້ຍິງທີ່ຖືພາລູກເບິ່ງຄືວ່າໜ້າລັງກຽດໃນສາຍຕາຂອງຜົວຂອງເຂົາເ
ຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ຜົວຂອງເຂົາເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່,
ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຜູກພັນກັບຜູ້ຍິງທີ່ເປັນໝັນເທົ່ານັ້ນ.
23 ແລະ ໃນທີ່ສຸດ, ເມື່ອຊິນລາມີອາຍຸສູງຂຶ້ນ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປີດທ້ອງຂອງນາງ.
24 ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງ ແລະ
ນາງໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ ຕູບານກາອິນ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຫຼັງຈາກຂ້ອຍຫ່ຽວແຫ້ງໄປແລ້ວ,
ຂ້ອຍໄດ້ຮັບລາວມາຈາກພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດອຳນາດ.
25 ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາອີກ ແລະ ເກີດລູກສາວອີກຄົນໜຶ່ງ, ແລະ
ນາງໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ນາງວ່າ ນາອາມາ, ເພາະນາງເວົ້າວ່າ,
ຫຼັງຈາກຂ້ອຍຫ່ຽວແຫ້ງໄປແລ້ວ, ຂ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມສຸກ ແລະ
ຄວາມປິຕິຍິນດີ.
26 ແລະ ລາເມັກມີອາຍຸຫຼາຍແລ້ວ, ແລະ
ຕາຂອງລາວມືວລົງຈົນເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ແລະ
ຕູບານກາອິນລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ນຳພາລາວໄປ ແລະ ມື້ໜຶ່ງ
ລາເມັກໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທົ່ງນາ ແລະ
ຕູບານກາອິນລູກຊາຍຂອງລາວກໍຢູ່ກັບລາວ, ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຍ່າງຢູ່ໃນທົ່ງນາ,
ກາອິນລູກຊາຍຂອງອາດາມໄດ້ກ້າວມາຫາພວກເຂົາ;

ເພາະວ່າລາເມັກມີອາຍຸຫຼາຍແລ້ວ ແລະ ເຫັນບໍ່ເຫັນຫຼາຍ, ແລະ
ຕູບານກາອິນລູກຊາຍຂອງລາວຍັງໜຸ່ມຫຼາຍ.
27 ແລະ ຕູບານ ກາອິນ ໄດ້ ບອກ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ໃຫ້ ດຶງ ຄັນ ທະນູ
ອອກ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຍິງ ຄາອິນ ຜູ້ ທີ່ ຍັງ ຢູ່ ໄກ ດ້ວຍ ລູກ ທະນູ,
ແລະ ລາວ ໄດ້ ຂ້າ ລາວ ເສຍ, ເພາະ ລາວ ປະກົດ ວ່າ ເປັນ ສັດ ຕໍ່
ພວກ ເຂົາ.
28 ແລະ ລູກທະນູ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ຮ່າງກາຍ ຂອງ
ກາ ອິນ ເຖິງ ແມ່ນ ວ່າ ລາວ ຢູ່ ໄກ ຈາກ ມັນ, ແລະ
ລາວ ກໍ ລົ້ມ ລົງ ກັບ ພື້ນ ດິນ ແລະ ຕາຍ.
29 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົດໃຊ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງກາອິນຕາມຄວາມຊົ່ວ
ຮ້າຍຂອງລາວ, ຊຶ່ງລາວໄດ້ເຮັດກັບອາເບັນນ້ອງຊາຍຂອງລາວ,
ຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້.
30 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອກາອິນໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ,
ລາເມັກ ແລະ ຕູບານ ໄດ້ໄປເບິ່ງສັດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ, ແລະ
ຈົ່ງເບິ່ງກາອິນພໍ່ຕູ້ຂອງພວກເຂົາໄດ້ລົ້ມຕາຍຢູ່ເທິງພື້ນດິນ.
31 ແລະ ລາເມັກ ຮູ້ສຶກ ເສຍໃຈ ຢ່າງ ຍິ່ງ ທີ່ ໄດ້
ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້, ແລະ ໃນ ການ ປະ ທັບ ມື ຂອງ
ລາວ ເຂົ້າ ກັນ ລາວ ໄດ້ ຕີ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ
ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ ລາວ ຕາຍ.
32 ແລະ ເມຍ ຂອງ ລາເມັກ ໄດ້ ຍິນ ສິ່ງ ທີ່
ລາເມັກ ໄດ້ ເຮັດ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ພະ ຍາ ຍາມ
ທີ່ ຈະ ຂ້າ ລາວ.
33 ແລະ ເມຍຂອງລາເມັກໄດ້ກຽດຊັງລາວຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນມາ,
ເພາະວ່າລາວໄດ້ຂ້າກາອິນ ແລະ ຕູບານກາອິນ, ແລະ
ເມຍຂອງລາເມັກໄດ້ແຍກອອກຈາກລາວ, ແລະ
ບໍ່ຍອມຟັງລາວໃນສະໄໝນັ້ນ.
34 ແລະ ລາເມັກ ໄດ້ ມາ ຫາ ເມຍ ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ຊັກຊວນ ໃຫ້ ພວກເຂົາ ຟັງ ລາວ ກ່ຽວກັບ ເລື່ອງ ນີ້.
35 ແລະ ລາວ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອາດາ ແລະ ຊິນລາ ເມຍ
ຂອງ ລາວ ວ່າ, ຈົ່ງ ຟັງ ສຽງ ຂອງ ຂ້ອຍ ໂອ້ ເມຍ
ຂອງ ລາເມັກ, ຈົ່ງ ຟັງ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ຂ້ອຍ, ເພາະ
ບັດ ນີ້ ເຈົ້າ ໄດ້ ຄິດ ຂຶ້ນ ວ່າ ຂ້ອຍ ໄດ້ ຂ້າ
ຄົນ ດ້ວຍ ບາດ ແຜ ຂອງ ຂ້ອຍ, ແລະ ເດັກ ນ້ອຍ
ດ້ວຍ ບາດ ແຜ ຂອງ ຂ້ອຍ ເພາະ ພວກ ເຂົາ ບໍ່
ໄດ້ ເຮັດ ຄວາມ ຮຸນ ແຮງ, ແຕ່ ຮູ້ ຢ່າງ ແນ່
ນອນ ວ່າ ຂ້ອຍ ເຖົ້າ ແກ່ ແລ້ວ ແລະ ມີ ຜົມ ຫງອກ,
ແລະ ຕາ ຂອງ ຂ້ອຍ ໜັກ ຍ້ອນ ອາຍຸ ຂອງ ຂ້ອຍ,
ແລະ ຂ້ອຍ ໄດ້ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້ ໂດຍ ບໍ່ ຮູ້ ຕົວ.
36 ແລະ ເມຍຂອງລາເມັກໄດ້ຟັງລາວໃນເລື່ອງນີ້, ແລະ
ພວກເຂົາກັບຄືນມາຫາລາວດ້ວຍຄຳແນະນຳຂອງອາດາມບິດາຂອງ
ພວກເຂົາ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມີລູກໃຫ້ລາວຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນ,
ໂດຍຮູ້ວ່າພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນຕໍ່ລູກ
ຫລານມະນຸດ,
ເພື່ອທຳລາຍພວກເຂົາດ້ວຍນ້ຳຖ້ວມຍ້ອນການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອ
ງພວກເຂົາ.
37 ແລະ ມາລາເລນລູກຊາຍຂອງກາເອນມີອາຍຸໄດ້ຫົກສິບຫ້າປີ
ແລະ ລາວມີລູກຊາຍຊື່ຢາເຣັດ; ແລະ
ຢາເຣັດມີອາຍຸໄດ້ຫົກສິບສອງປີ ແລະ ລາວມີລູກຊາຍຊື່ເອນົກ.

ບົດທີ 3

1 ແລະ ເອນົກ ມີ ອາ ຍຸ ໄດ້ ຫົກ ສິບ ຫ້າ ປີ ແລະ
ລາວ ໄດ້ ມີ ລູກ ຊື່ ວ່າ ເມທູ ເຊລາ; ແລະ ເອນົກ
ໄດ້ ເດີນ ໄປ ກັບ ພຣະ ເຈົ້າ ຫຼັງ ຈາກ ທີ່ ໄດ້
ມີ ລູກ ຊື່ ວ່າ ເມທູ ເຊລາ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຮັບ ໃຊ້
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ດູ ຖູກ ວິຖີ ທາງ ທີ່ ຊົ່ວ
ຮ້າຍ ຂອງ ມະນຸດ.
2 ແລະ ຈິດ ວິນ ຍານ ຂອງ ເອນົກ ໄດ້ ຖືກ ຫໍ່
ຫຸ້ມ ໄວ້ ໃນ ຄຳ ສັ່ງ ສອນ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ
ເຈົ້າ, ໃນ ຄວາມ ຮູ້ ແລະ ໃນ ຄວາມ ເຂົ້າ ໃຈ; ແລະ
ລາວ ໄດ້ ຖອຍ ໜີ ຈາກ ລູກ ຫລານ ມະນຸດ
ຢ່າງ ສະຫຼາດ, ແລະ ໄດ້ ລີ້ ຊ່ອນ ຕົວ ຈາກ ພວກ
ເຂົາ ເປັນ ເວລາ ຫຼາຍ ມື້.
3 ແລະ ເມື່ອ ຜ່ານ ໄປ ຫຼາຍ ປີ, ໃນ ຂະນະ ທີ່ ເພິ່ນ
ໄດ້ ຮັບ ໃຊ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ອະທິຖານ ຢູ່
ຕໍ່ໜ້າ ພຣະ ອົງ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ເພິ່ນ, ທູດ
ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ເອີ້ນ ເພິ່ນ ຈາກ
ສະຫວັນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ຢູ່ ນີ້.
4 ແລະ ພຣະອົງ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ຈົ່ງ ລຸກຂຶ້ນ, ອອກ ໄປ
ຈາກ ເຮືອນ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ຈາກ ບ່ອນ ທີ່ ເຈົ້າ ລີ້
ຊ່ອນ ຕົວ ຢູ່, ແລະ ປະກົດ ຕົວ ຕໍ່ ມະນຸດ, ເພື່ອ ເຈົ້າ
ຈະ ໄດ້ ສອນ ເຂົາ ເຈົ້າ ເຖິງ ທາງ ທີ່ ເຂົາ ເຈົ້າ
ຄວນ ໄປ ແລະ ວຽກ ທີ່ ເຂົາ ເຈົ້າ ຕ້ອງ ເຮັດ ເພື່ອ
ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ທາງ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ.
5 ແລະ ເອນົກໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ໄດ້ອອກຈາກເຮືອນຂອງລາວ, ຈາກສະຖານທີ່ຂອງລາວ ແລະ
ຈາກຫ້ອງທີ່ລາວລີ້ຊ່ອນຢູ່; ແລະ ລາວໄດ້ໄປຫາລູກຫລານມະນຸດ
ແລະ ໄດ້ສອນພວກເຂົາເຖິງວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ໃນເວລານັ້ນໄດ້ເຕົ້າໂຮມລູກຫລານມະນຸດ ແລະ
ຮູ້ຈັກພວກເຂົາກັບຄຳແນະນຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
6 ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ປະກາດມັນໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງທີ່ລູກຫລານມະນຸດອາໄ
ສຢູ່, ໂດຍກ່າວວ່າ, ຜູ້ຊາຍທີ່ຢາກຮູ້ວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະ ການກະທຳທີ່ດີຢູ່ໃສ? ໃຫ້ລາວມາຫາເອນົກ.
7 ແລະ ເມື່ອນັ້ນບຸດມະນຸດທັງປວງໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຫາເພິ່ນ,
ເພາະວ່າທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາສິ່ງນີ້ໄດ້ໄປຫາເອນົກ,
ແລະເອນົກໄດ້ປົກຄອງບຸດມະນຸດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແລະພວກເຂົາມາແລະກົ້ມຂາບເພິ່ນ
ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍິນພຣະຄຳຂອງເພິ່ນ.
8 ແລະ ພຣະ ວິນ ຍານ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້ ສະຖິດ
ຢູ່ ກັບ ເອນົກ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສອນ ຄົນ ທັງ ປວງ
ຂອງ ເພິ່ນ ເຖິງ ສະຫລຽວ ສະຫຼາດ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ
ແລະ ວິຖີ ທາງ ຂອງ ພຣະ ອົງ, ແລະ ລູກ ຫລານ
ຂອງ ມະນຸດ ໄດ້ ຮັບ ໃຊ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ຕະຫລອດ ວັນ ເວລາ ຂອງ ເອນົກ, ແລະ ພວກ ເຂົາ
ມາ ຟັງ ສະຫລຽວ ສະຫລຽວ ສະຫຼາດ ຂອງ ເພິ່ນ.
9 ແລະ ກະສັດ ທັງ ໝົດ ຂອງ ມະນຸດ, ທັງ ຜູ້ ທຳ ອິດ
ແລະ ຜູ້ ສຸດ ທ້າຍ, ພ້ອມ ດ້ວຍ ເຈົ້າ ຊາຍ ແລະ ຜູ້
ພິ ພາກ ສາ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ, ໄດ້ ມາ ຫາ ເອນົກ
ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຍິນ ເລື່ອງ ສະ ຕິ ປັນ ຍາ
ຂອງ ລາວ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ກົ້ມ ຂາບ ລົງ ຕໍ່
ລາວ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ຍັງ ໄດ້ ຮຽກ ຮ້ອງ ໃຫ້
ເອນົກ ປົກ ຄອງ ພວກ ເຂົາ, ຊຶ່ງ ລາວ ໄດ້ ຍິນ
ຍອມ.

10 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມາ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ທັງ ໝົດ, ໜຶ່ງ ຮ້ອຍ ສາມ ສິບ ກະສັດ ແລະ ເຈົ້າ ຊາຍ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ແຕ່ງ ຕັ້ງ ເອນົກ ໃຫ້ ເປັນ ກະສັດ ເໜືອ ພວກ ເຂົາ ແລະ ພວກ ເຂົາ ທັງ ໝົດ ຢູ່ ພາຍ ໃຕ້ ອຳນາດ ແລະ ການ ບັນຊາ ຂອງ ລາວ.

11 ແລະ ເອນົກໄດ້ສອນພວກເຂົາກ່ຽວກັບປັນຍາ, ຄວາມຮູ້, ແລະ ວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ລາວໄດ້ສ້າງສັນຕິພາບໃນບັນດາພວກເຂົາ, ແລະ ສັນຕິພາບໄດ້ມີຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກໃນຊ່ວງຊີວິດຂອງເອນົກ.

12 ແລະ ເອນົກໄດ້ປົກຄອງລູກຫລານມະນຸດເປັນເວລາສອງຮ້ອຍສີ່ສິບສາມປີ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກະທຳຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ຄວາມຊອບທຳກັບຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ນຳພາພວກເຂົາໄປໃນເສັ້ນທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

13 ແລະ ນີ້ຄືເຊື້ອສາຍຂອງເອນົກ, ເມທູເຊລາ, ເອລີຊາ, ແລະ ເອລີເມເລັກ, ລູກຊາຍສາມຄົນ; ແລະ ເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາຄື ເມນຄາ ແລະ ນາມາ, ແລະ ເມທູເຊລາມີອາຍຸໄດ້ແປດສິບເຈັດປີ ແລະ ລາວມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ລາເມັກ.

14 ແລະ ມັນ ເປັນ ປີ ທີ ຫ້າ ສິບ ຫົກ ແຫ່ງ ຊີວິດ ຂອງ ລາ ເມັກ ເມື່ອ ອາດາມ ໄດ້ ສິ້ນ ຊີວິດ; ລາວ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ເກົ້າ ຮ້ອຍ ສາມ ສິບ ປີ ເມື່ອ ລາວ ເສຍ ຊີວິດ, ແລະ ລູກ ຊາຍ ສອງ ຄົນ ຂອງ ລາວ, ພ້ອມ ກັບ ເອນົກ ແລະ ເມທູ ເຊລາ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ, ໄດ້ ຝັງ ລາວ ໄວ້ ຢ່າງ ຍິ່ງ ໃຫຍ່, ຄື ກັນ ກັບ ການ ຝັງ ສົບ ຂອງ ກະສັດ, ໃນ ຖ້ຳ ທີ່ ພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້ ບອກ ລາວ.

15 ແລະ ໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ ບຸດມະນຸດທັງປວງໄດ້ໄວ້ທຸກ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ເພາະອາດາມ; ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງກາຍເປັນທຳນຽມໃນບັນດາບຸດມະນຸດຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.

16 ແລະ ອາດາມໄດ້ຕາຍເພາະລາວກິນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຄວາມຮູ້; ລາວ ແລະ ລູກຫລານຂອງລາວຫຼັງຈາກລາວ, ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້.

17 ແລະ ມັນ ເປັນ ປີ ທີ່ ອາດາມ ຕາຍ ຊຶ່ງ ເປັນ ປີ ທີ ສອງ ຮ້ອຍ ສີ່ ສິບ ສາມ ແຫ່ງ ການ ປົກ ຄອງ ຂອງ ເອນົກ, ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ເອນົກ ໄດ້ ຕັ້ງ ໃຈ ທີ່ ຈະ ແຍກ ຕົວ ເອງ ອອກ ຈາກ ລູກ ຫລານ ມະນຸດ ແລະ ເຊື່ອງ ຕົວ ເອງ ໄວ້ ຢ່າງ ລັບໆ ຄື ກັນ ກັບ ຕອນ ທຳອິດ ເພື່ອ ຮັບ ໃຊ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ.

18 ແລະ ເອນົກ ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ, ແຕ່ ບໍ່ ໄດ້ ປິດ ບັງ ຕົນ ເອງ ຈາກ ພວກ ເຂົາ ທັງ ໝົດ, ແຕ່ ໄດ້ ຢູ່ ຫ່າງ ໄກ ຈາກ ລູກ ຫລານ ມະນຸດ ສາມ ມື້ ແລະ ຈາກ ນັ້ນ ໄດ້ ໄປ ຫາ ພວກ ເຂົາ ໜຶ່ງ ມື້.

19 ແລະ ໃນລະຫວ່າງສາມມື້ທີ່ເພິ່ນຢູ່ໃນຫ້ອງຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ, ແລະ ໃນມື້ທີ່ເພິ່ນໄດ້ໄປປະກົດຕົວຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ສອນພວກເຂົາກ່ຽວກັບວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຖາມເພິ່ນກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ບອກພວກເຂົາ.

20 ແລະ ລາວ ໄດ້ ເຮັດ ແບບ ນີ້ ເປັນ ເວລາ ຫຼາຍ ປີ, ແລະ ຫຼັງ ຈາກ ນັ້ນ ລາວ ໄດ້ ລີ້ ຊ່ອນ ຕົວ ເປັນ ເວລາ ຫົກ ມື້, ແລະ ໄດ້ ປະກົດ ຕົວ ຕໍ່ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ລາວ ມື້ ລະ ເຈັດ ມື້; ແລະ ຫຼັງ ຈາກ ນັ້ນ ເດືອນ ລະ ເທື່ອ, ແລະ ປີ ລະ ເທື່ອ, ຈົນ ກວ່າ ກະສັດ, ເຈົ້າຊາຍ ແລະ ລູກ ຫຼານ ມະນຸດ ທັງ ໝົດ ໄດ້ ຊອກ ຫາ ລາວ, ແລະ ປາຖະໜາ ທີ່ ຈະ ເຫັນ ໜ້າ ຂອງ ເອນົກ ອີກ, ແລະ ຟັງ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ລາວ; ແຕ່ ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ສາມາດ ເຮັດ ໄດ້, ເພາະ ລູກ ຫຼານ ມະນຸດ ທັງ ໝົດ ຢ້ານ ກົວ ເອນົກ ຢ່າງ ຍິ່ງ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ຢ້ານ ກົວ ທີ່ ຈະ ເຂົ້າ ຫາ ລາວ ຍ້ອນ ຄວາມ ຢຳ ເກງ ຄື ກັບ ພຣະ ເຈົ້າ ທີ່ ປະ ທັບ ຢູ່ ເທິງ ໃບ ໜ້າ ຂອງ ລາວ; ສະນັ້ນ ບໍ່ ມີ ໃຜ ສາມາດ ເບິ່ງ ລາວ ໄດ້, ເພາະ ຢ້ານ ວ່າ ລາວ ຈະ ຖືກ ລົງ ໂທດ ແລະ ຕາຍ.

21 ແລະ ກະສັດ ແລະ ເຈົ້າຊາຍທັງຫຼາຍໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຕົ້າໂຮມລູກຫລານມະນຸດ, ແລະ ມາຫາເອນົກ, ໂດຍຄິດວ່າພວກເຂົາທຸກຄົນອາດຈະເວົ້າກັບລາວໃນເວລາທີ່ລາວຈະອອກມາໃນບັນດາພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ.

22 ແລະ ມື້ໜຶ່ງກໍມາເຖິງ ເມື່ອເອນົກອອກໄປ ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ມາຫາເພິ່ນ, ແລະ ເອນົກໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາດ້ວຍພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສອນປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກົ້ມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ ແລະ ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພຣະຊົນຢູ່! ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພຣະຊົນຢູ່!

23 ແລະ ຕໍ່ມາບໍ່ດົນ, ເມື່ອກະສັດ ແລະ ເຈົ້າຊາຍ ແລະ ບຸດມະນຸດກຳລັງເວົ້າກັບເອນົກ, ແລະ ເອນົກກຳລັງສອນພວກເຂົາເຖິງວິທີທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອນົກຈາກສະຫວັນ, ແລະ ປາດຖະໜາທີ່ຈະພາລາວຂຶ້ນໄປສະຫວັນເພື່ອໃຫ້ລາວປົກຄອງບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ດັ່ງທີ່ລາວໄດ້ປົກຄອງບຸດມະນຸດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

24 ເມື່ອເອນົກໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ໃນເວລານັ້ນ, ລາວຈຶ່ງໄປເຕົ້າໂຮມຊາວໂລກທັງໝົດ, ແລະສອນພວກເຂົາດ້ວຍປັນຍາແລະຄວາມຮູ້, ແລະໃຫ້ຄຳແນະນຳອັນສູງສົ່ງແກ່ພວກເຂົາ, ແລະລາວໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ເຮົາຕ້ອງຂຶ້ນສະຫວັນ, ສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາຈະໄປເມື່ອໃດ.

25 ແລະ ບັດນີ້ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະສອນເຈົ້າດ້ວຍປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ ແລະ ຈະໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ເຈົ້າກ່ອນທີ່ເຮົາຈະຈາກເຈົ້າໄປ, ວິທີປະຕິບັດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່; ແລະ ລາວໄດ້ເຮັດຕາມນັ້ນ.

26 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສອນພວກເຂົາດ້ວຍປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້, ແລະ ໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຕັກເຕືອນພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ວາງກົດລະບຽບ ແລະ ຄຳຕັດສິນໄວ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາເພື່ອປະຕິບັດຕາມເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງສັນຕິພາບໃນບັນດາພວກເຂົາ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສອນພວກເຂົາດ້ວຍຊີວິດນິລັນດອນ, ແລະ ໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຂົາໃນໄລຍະໜຶ່ງ ໂດຍສອນພວກເຂົາດ້ວຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດ.

27 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ມະນຸດ ໄດ້ ຢູ່ ກັບ ເອນົກ, ແລະ ເອນົກ ກຳລັງ ເວົ້າ
ກັບ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເງີຍ ໜ້າ ຂຶ້ນ
ແລະ ເຫັນ ຮູບ ຮ່າງ ຂອງ ມ້າ ໃຫຍ່ ຕົວ ໜຶ່ງ
ລົງ ມາ ຈາກ ສະຫວັນ, ແລະ ມ້າ ນັ້ນ ຍ່າງ ໄປ ມາ
ໃນ ອາກາດ;
28 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ບອກເອນົກເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ, ແລະ
ເອນົກໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ເພື່ອຂ້ອຍ,
ມ້າໂຕນີ້ຈຶ່ງລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ;
ເວລາໄດ້ມາຮອດແລ້ວທີ່ຂ້ອຍຈະໄປຈາກເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ຂ້ອຍເຫັນອີກ.
29 ແລະ ໃນເວລານັ້ນມ້າໄດ້ລົງມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເອນົກ, ແລະ ລູກ
ຊາຍ ທັງ ໝົດ ຂອງ ມະນຸດ ທີ່ ຢູ່ ກັບ ເອນົກ
ໄດ້ ເຫັນ ລາວ.
30 ແລະ ເອນົກ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ປະກາດ ສຽງ ອີກ, ໂດຍ
ກ່າວ ວ່າ, ຜູ້ ຊາຍ ຜູ້ ທີ່ ປິ ຕິ ຍິນ ດີ ທີ່ ຈະ
ຮູ້ ຈັກ ທາງ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ອົງ ເປັນ
ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ເຂົາ ຢູ່ ໃສ, ໃຫ້ ເຂົາ ມາ ຫາ
ເອນົກ ໃນ ມື້ ນີ້ກ່ອນ ທີ່ ເຂົາ ຈະ ຖືກ ຮັບ ໄປ
ຈາກ ພວກ ເຮົາ.
31 ແລະ ບຸດມະນຸດທັງປວງໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ
ມາຫາເອນົກໃນມື້ນັ້ນ; ແລະ
ກະສັດທັງປວງຂອງແຜ່ນດິນໂລກພ້ອມກັບເຈົ້າຊາຍ ແລະ
ທີ່ປຶກສາຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບເພິ່ນໃນມື້ນັ້ນ; ແລະ
ເອນົກໄດ້ສອນປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ແກ່ບຸດມະນຸດ, ແລະ
ໃຫ້ຄຳແນະນຳອັນສູງສົ່ງແກ່ເຂົາເຈົ້າ; ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ດຳເນີນຊີວິດຕາມທາງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ແລະ ເພິ່ນຍັງສືບຕໍ່ສ້າງສັນຕິພາບໃນບັນດາເຂົາເຈົ້າ.
32 ແລະ ຫລັງ ຈາກ ນີ້ ລາວ ຈຶ່ງ ລຸກ ຂຶ້ນ ແລະ
ຂີ່ ມ້າ; ແລະ ລາວ ໄດ້ ອອກ ໄປ ແລະ ລູກ ຊາຍ ທັງ
ໝົດ ຂອງ ມະນຸດ ໄດ້ ຕິດ ຕາມ ລາວ, ປະ ມານ
ແປດ ແສນ ຄົນ; ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເດີນ ທາງ
ໄປ ກັບ ລາວ ເປັນ ເວ ລາ ມື້ ໜຶ່ງ.
33 ແລະ ມື້ທີສອງ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,
ຈົ່ງກັບບ້ານໄປເຕັ້ນຂອງເຈົ້າ, ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄປ?
ບາງທີພວກເຈົ້າອາດຈະຕາຍ; ແລະ
ບາງຄົນໃນພວກເຂົາກໍໄດ້ຈາກລາວໄປ, ແລະ
ຜູ້ທີ່ຍັງເຫຼືອໄດ້ໄປກັບລາວເດີນທາງຫົກມື້; ແລະ
ເອນົກໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາທຸກໆມື້ວ່າ, ຈົ່ງກັບໄປເຕັ້ນຂອງເຈົ້າ,
ຢ້ານວ່າພວກເຈົ້າຈະຕາຍ; ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະກັບໄປ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປກັບລາວ.
34 ແລະ ໃນ ມື້ ທີ ຫົກ ບາງ ຄົນ ໄດ້ ຢູ່ ແລະ ກອດ ລາວ ໄວ້, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ, ພວກ ເຮົາ ຈະ ໄປ ກັບ ເຈົ້າ ເຖິງ
ບ່ອນ ທີ່ ເຈົ້າ ຈະ ໄປ; ຕາບໃດ ທີ່ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຊົງ ພຣະຊົນ ຢູ່,
ຄວາມ ຕາຍ ຈະ ແຍກ ພວກເຮົາ ອອກ ຈາກ ກັນ.
35 ແລະ ພວກເຂົາພະຍາຍາມຢ່າງໜັກເພື່ອໄປກັບລາວ,
ຈົນລາວຢຸດເວົ້າກັບພວກເຂົາ; ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ຕິດຕາມລາວໄປແລະບໍ່ຍອມກັບຄືນ.
36 ແລະ ເມື່ອ ກະສັດ ກັບ ມາ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໃຫ້
ມີ ການ ສຳ ມະ ໂນ ຄົວ, ເພື່ອ ຈະ ຮູ້ ຈຳ ນວນ
ຜູ້ ຄົນ ທີ່ ຍັງ ເຫຼືອ ຢູ່ ທີ່ ໄປ ກັບ ເອນົກ; ແລະ
ໃນ ມື້ ທີ ເຈັດ ເອນົກ ໄດ້ ຂຶ້ນ ສູ່ ສະຫວັນ ໃນ
ລົມ ບ້າ ໝູ, ພ້ອມ ດ້ວຍ ມ້າ ແລະ ລົດ ມ້າ ທີ່
ເປັນ ໄຟ.
37 ແລະ ໃນ ມື້ ທີ ແປດ ກະສັດ ທັງ ໝົດ ທີ່ ໄດ້
ຢູ່ ກັບ ເອນົກ ໄດ້ ສົ່ງ ຄົນ ໄປ ນຳ ເອົາ ຈຳນວນ
ຄົນ ທີ່ ຢູ່ ກັບ ເອນົກ ກັບ ມາ, ໃນ ບ່ອນ ທີ່
ລາວ ໄດ້ ຂຶ້ນ ສູ່ ສະຫວັນ.
38 ແລະ ກະສັດທັງຫຼາຍເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ໄປເຖິງບ່ອນນັ້ນ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນແຜ່ນດິນໂລກເຕັມໄປດ້ວຍຫິມະ, ແລະ
ເທິງຫິມະມີກ້ອນຫີນຫິມະກ້ອນໃຫຍ່, ແລະ
ຜູ້ໜຶ່ງເວົ້າກັບອີກຜູ້ໜຶ່ງວ່າ, ມາເຖີດ, ໃຫ້ພວກເຮົາທະລຸຫິມະ ແລະ
ເບິ່ງ, ບາງທີຜູ້ຊາຍທີ່ຍັງຢູ່ກັບເອນົກອາດຈະຕາຍໄປແລ້ວ, ແລະ
ບັດນີ້ຢູ່ໃຕ້ກ້ອນຫີນຫິມະ, ແລະ ພວກເຂົາຄົ້ນຫາແຕ່ບໍ່ພົບລາວ,
ເພາະວ່າລາວໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນແລ້ວ.

ບົດທີ 4

1 ແລະ
ວັນເວລາທັງໝົດທີ່ເອນົກມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນສາມຮ້
ອຍຫົກສິບຫ້າປີ.
2 ແລະ ເມື່ອ ເອນົກ ໄດ້ ຂຶ້ນ ສູ່ ສະຫວັນ ແລ້ວ, ກະສັດ ທັງ ຫມົດ
ຂອງ ແຜ່ນດິນ ໂລກ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ ຮັບ ເອົາ ເມທູເຊລາ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ລາວ ແລະ ເຈີມ ລາວ ໄວ້, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໃຫ້ ລາວ
ປົກຄອງ ເຫນືອ ພວກ ເຂົາ ແທນ ພໍ່ ຂອງ ລາວ.
3 ແລະ ເມທູເຊລາ ໄດ້ ປະຕິບັດ ຢ່າງ ຊື່ສັດ ໃນ ສາຍ ພຣະເນດ ຂອງ
ພຣະ ເຈົ້າ, ດັ່ງ ທີ່ ເອນົກ ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ສອນ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ
ໄດ້ ສອນ ປັນຍາ, ຄວາມ ຮູ້, ແລະ ຄວາມ ຢ້ານ ກົວ ພຣະ ເຈົ້າ
ຕະຫຼອດ ຊີວິດ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ບໍ່ ໄດ້ ຫັນ ໜີ ຈາກ ທາງ ດີ
ໄປ ທາງ ຂວາ ຫຼື ທາງ ຊ້າຍ.
4 ແຕ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງເມທູເຊລາ,
ພວກລູກຊາຍຂອງມະນຸດໄດ້ຫັນໜີຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກ, ພວກເຂົາໄດ້ປຸ້ນຈີ້ ແລະ
ປຸ້ນຈີ້ກັນແລະກັນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ລ່ວງລະເມີດ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍວິທີທາງຂອງຕົນ, ແລະ
ບໍ່ຍອມຟັງສຽງຂອງເມທູເຊລາ, ແຕ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ລາວ.
5 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ພຣະພິໂລດພວກເຂົາຢ່າງໜັກໜ່ວງ,
ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ທຳລາຍເມັດພັນໃນສະໄໝນັ້ນ,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີການປູກຝັງ ຫຼື ການເກັບກ່ຽວຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ.
6 ເພາະ ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ຫວ່ານ ດິນ ເພື່ອ ຈະ
ໄດ້ ອາຫານ ມາ ລ້ຽງ ຕົວ ເຂົາ ເຈົ້າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ມີ
ໜາມ ແລະ ເຄືອ ໜາມ ເກີດ ຂຶ້ນ ຊຶ່ງ ພວກ ເຂົາ ບໍ່
ໄດ້ ຫວ່ານ.
7 ແລະ ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ຫັນໜີຈາກທາງຊົ່ວຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ
ມືຂອງເຂົາເຈົ້າຍັງຍື່ນອອກໄປເຮັດຄວາມຊົ່ວໃນສາຍພຣະເນດຂອງ
ພຣະເຈົ້າ, ແລະ
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍຸຍົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍທາງຊົ່ວຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍພຣະພິໂລດຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ໄດ້ກັບໃຈທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງມະນຸດ.
8 ແລະ ລາວ ຄິດ ທີ່ ຈະ ທຳລາຍ ແລະ ທຳລາຍ ພວກ
ເຂົາ ແລະ ລາວ ກໍ ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ.
9ໃນສະໄໝນັ້ນ
ເມື່ອລາເມັກລູກຊາຍຂອງເມທູເຊລາມີອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍຫົກສິບປີ
ເຊດລູກຊາຍຂອງອາດາມກໍຕາຍໄປ.

10 ແລະ ທັງໝົດທີ່ ເຊດ ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ ເກົ້າຮ້ອຍສິບສອງປີ, ແລະ ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.
11 ແລະ ລາເມັກມີອາຍຸໄດ້ໜຶ່ງຮ້ອຍແປດສິບປີເມື່ອລາວແຕ່ງງານກັບ ອັດສະມູອາ, ລູກສາວຂອງ ເອລີຊາອາ ລູກຊາຍຂອງ ເອນົກ ລຸງຂອງລາວ, ແລະ ນາງໄດ້ຖືກຖືພາ.
12 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ພວກ ມະນຸດ ໄດ້ ຫວ່ານ ເມັດ ພືດ, ແລະ ມີ ອາຫານ ຜະລິດ ໄດ້ ໜ້ອຍ ໜຶ່ງ, ແຕ່ ພວກ ມະນຸດ ກໍ ບໍ່ ໄດ້ ຫັນ ໜີ ຈາກ ທາງ ຊົ່ວ ຂອງ ຕົນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ລ່ວງລະເມີດ ແລະ ກະບົດ ຕໍ່ ພຣະ ເຈົ້າ.
13 ແລະ ພັນລະຍາຂອງລາເມັກໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ລາວໃນເວລານັ້ນ, ໃນການປະຕິວັດຂອງປີ.
14 ແລະ ເມທູເຊລາ ໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລາວວ່າ ໂນອາ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ໃນສະໄໝຂອງລາວ, ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ພັກຜ່ອນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມເນົ່າເປື່ອຍ, ແລະ ລາເມັກ ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລາວວ່າ ເມນາເຄມ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ຄົນນີ້ຈະປອບໂຍນພວກເຮົາໃນວຽກງານ ແລະ ຄວາມລຳບາກອັນໜ້າເສົ້າຂອງພວກເຮົາໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ສາບແຊ່ງໄວ້.
15 ແລະ ເດັກ ນ້ອຍ ໄດ້ ໃຫຍ່ ຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ ເຊົາ ນົມ ແລ້ວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເດີນ ຕາມ ທາງ ຂອງ ເມທູເຊລາ ພໍ່ ຂອງ ລາວ, ຜູ້ ດີ ພ້ອມ ແລະ ຊື່ສັດ ຕໍ່ ພຣະ ເຈົ້າ.
16 ແລະ ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງມະນຸດໄດ້ຫັນໜີຈາກທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນສະໄໝນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາມີລູກຊາຍແລະລູກສາວເພີ່ມຂຶ້ນເທິງໜ້າແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ພວກເຂົາສອນກັນແລະກັນກ່ຽວກັບການປະຕິບັດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຍັງສືບຕໍ່ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
17 ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ສ້າງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນເພື່ອຕົນເອງ, ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ປຸ້ນຈີ້ເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນພ້ອມທັງຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເສື່ອມໂຊມ, ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ.
18 ແລະ ຜູ້ພິພາກສາ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ໄປຫາລູກສາວຂອງມະນຸດ ແລະ ເອົາເມຍຂອງພວກເຂົາໄປຈາກຜົວຂອງພວກເຂົາໂດຍການບັງຄັບ ຕາມທີ່ພວກເຂົາເລືອກ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງມະນຸດໃນສະໄໝນັ້ນໄດ້ເອົາສັດຈາກຝູງສັດໃນແຜ່ນດິນ, ສັດໃນທົ່ງນາ ແລະ ນົກໃນອາກາດ, ແລະ ສອນສັດປະສົມພັນລະຫວ່າງສັດຊະນິດໜຶ່ງກັບອີກຊະນິດໜຶ່ງ, ເພື່ອຈະຍຸຍົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ ແລະ ມັນເສື່ອມໂຊມລົງ, ເພາະວ່າເນື້ອໜັງທັງໝົດໄດ້ເສື່ອມໂຊມລົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ມະນຸດທັງໝົດ ແລະ ສັດທຸກຊະນິດ.
19 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ເຮົາຈະລຶບລ້າງມະນຸດທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາຈາກໜ້າແຜ່ນດິນໂລກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕັ້ງແຕ່ມະນຸດຈົນເຖິງນົກໃນອາກາດ, ພ້ອມກັບສັດລ້ຽງ ແລະ ສັດເດຍລະສານທີ່ຢູ່ໃນທົ່ງນາ ເພາະເຮົາກັບໃຈທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງພວກເຂົາຂຶ້ນມາ.
20 ແລະ ມະນຸດທັງປວງທີ່ເດີນຕາມທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໄດ້ຕາຍໄປໃນສະໄໝນັ້ນ, ກ່ອນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຳເອົາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍມາສູ່ມະນຸດ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ປະກາດໄວ້, ເພາະວ່າສິ່ງນີ້ແມ່ນມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຄືພວກເຂົາຈະບໍ່ເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ຽວກັບລູກຫລານມະນຸດ.
21 ແລະ ໂນອາ ໄດ້ ພົບ ພຣະ ຄຸນ ໃນ ສາຍ ພຣະ ເນດ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ເລືອກ ລາວ ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ລາວ ໃຫ້ ລ້ຽງ ລູກ ຫລານ ຈາກ ພວກ ເຂົາ ໃນ ທົ່ວ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ.

ບົດທີ 5

1 ແລະ ມັນ ເປັນ ໃນ ປີ ທີ ແປດ ສິບ ສີ່ ແຫ່ງ ຊີວິດ ຂອງ ໂນອາ, ທີ່ ເອນົກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເຊດ ໄດ້ ສິ້ນ ຊີວິດ ລົງ, ລາວ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ເກົ້າ ຮ້ອຍ ຫ້າ ປີ ຕອນ ລາວ ສິ້ນ ຊີວິດ.
2 ແລະ ໃນ ປີ ທີ ໜຶ່ງ ຮ້ອຍ ເຈັດ ສິບ ເກົ້າ ແຫ່ງ ຊີ ວິດ ຂອງ ໂນອາ, ເກນານ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເອໂນດ ໄດ້ ສິ້ນ ຊີວິດ ລົງ, ແລະ ວັນ ເວລາ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເກນານ ຄື ເກົ້າ ຮ້ອຍ ສິບ ປີ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ສິ້ນ ຊີວິດ ລົງ.
3 ແລະ ໃນປີທີສອງຮ້ອຍສາມສິບສີ່ແຫ່ງຊີວິດຂອງໂນອາ, ມາລາເລນລູກຊາຍຂອງການານໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ, ແລະ ວັນເວລາຂອງມາລາເລນແມ່ນແປດຮ້ອຍເກົ້າສິບຫ້າປີ, ແລະ ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.
4 ແລະ ຢາເຣັດ ລູກຊາຍຂອງມາລາເລນ ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນສະໄໝນັ້ນ, ໃນປີທີສາມຮ້ອຍສາມສິບຫົກແຫ່ງຊີວິດຂອງໂນອາ; ແລະ ອາຍຸທັງໝົດຂອງຢາເຣັດຄືເກົ້າຮ້ອຍຫົກສິບສອງປີ, ແລະ ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.
5 ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕາຍໄປໃນສະໄໝນັ້ນ, ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະກາດໃຫ້ກະທຳຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
6 ແລະ ຫຼັງຈາກຜ່ານໄປຫຼາຍປີ, ໃນປີທີສີ່ຮ້ອຍແປດສິບຂອງຊີວິດຂອງໂນອາ, ເມື່ອມະນຸດທັງໝົດເຫຼົ່ານັ້ນ, ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕາຍໄປຈາກບັນດາລູກຫລານມະນຸດ, ແລະ ມີພຽງເມທູເຊລາເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂນອາ ແລະ ເມທູເຊລາວ່າ:
7 ຈົ່ງກ່າວ, ແລະ ປະກາດແກ່ລູກຫລານມະນຸດ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້, ຈົ່ງກັບຈາກທາງຊົ່ວຂອງເຈົ້າ ແລະ ປະຖິ້ມວຽກງານຂອງເຈົ້າ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະກາດວ່າຈະເຮັດກັບເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າມັນຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ.
8 ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໃຫ້ເວລາແກ່ເຈົ້າໜຶ່ງຮ້ອຍຊາວປີ; ຖ້າເຈົ້າຫັນມາຫາເຮົາ ແລະ ປະຖິ້ມທາງຊົ່ວຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະຫັນໜີຈາກຄວາມຊົ່ວທີ່ເຮົາບອກເຈົ້າ, ແລະ ມັນຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວ.
9 ແລະ ໂນອາ ແລະ ເມທູເຊລາ ໄດ້ ເລົ່າ ພຣະ ຄຳ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໃຫ້ ລູກ ຫລານ ມະນຸດ ຟັງ, ມື້ ແລ້ວ ມື້ເລົ່າ, ໂດຍ ເລົ່າ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ຟັງ ຢູ່ ເລື້ອຍໆ.

10 ແຕ່ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ມະນຸດ ບໍ່ ຍອມ
ຟັງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ບໍ່ ຍອມ ຟັງ ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ເປັນ ຄົນ ແຂງ ກະດ້າງ.
11 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໄລຍະເວລາໜຶ່ງຮ້ອຍຊາວປີໃຫ້ແກ່ພວກ
ເຂົາ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ຖ້າພວກເຂົາຈະກັບຄືນມາ,
ພຣະເຈົ້າຈະກັບໃຈຈາກຄວາມຊົ່ວ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ທໍາລາຍແຜ່ນດິນໂລກ.
12 ໂນອາ ລູກຊາຍຂອງລາເມັກ
ໄດ້ງົດເວັ້ນຈາກການມີເມຍໃນສະໄໝນັ້ນ, ເພື່ອຈະກໍາເນີດລູກ,
ເພາະລາວເວົ້າວ່າ,
ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າຈະທໍາລາຍແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງແນ່ນອນ,
ແລ້ວຂ້ອຍຈະມີລູກໄດ້ແນວໃດ?
13 ແລະ ໂນອາ ເປັນ ຄົນ ທ່ຽງ ທໍາ, ລາວ ເປັນ ຄົນ ດີ ພ້ອມ ໃນ ຄົນ
ລຸ້ນ ລາວ, ແລະ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ເລືອກ ລາວ ໃຫ້ ລ້ຽງ ລູກ
ຫລານ ຈາກ ລູກ ຫລານ ຂອງ ລາວ ຂຶ້ນ ເທິງ ພື້ນ ແຜ່ນດິນ ໂລກ.
14 ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂນອາ
ວ່າ, ຈົ່ງ ເອົາ ເມຍ ມາ ໃຫ້ ເຈົ້າ, ແລະ ມີ ລູກ ຊາຍ,
ເພາະ ເຮົາ ໄດ້ ເຫັນ ເຈົ້າ ຊອບ ທໍາ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ
ເຮົາ ໃນ ຄົນ ລຸ້ນ ນີ້.
15 ແລະ ເຈົ້າ ຈະ ລ້ຽງ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຈົ້າ ຂຶ້ນ
ມາ ໃນ ທ່າມກາງ ແຜ່ນດິນ ໂລກ; ແລະ ໂນອາ ໄດ້
ໄປ ແຕ່ງງານ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເລືອກ ເອົາ ນາອາມາ
ລູກ ສາວ ຂອງ ເອນົກ, ແລະ ນາງ ມີ ອາຍຸ ຫ້າ
ຮ້ອຍ ແປດ ສິບ ປີ.
16 ແລະ ໂນອາມີອາຍຸໄດ້ສີ່ຮ້ອຍເກົ້າສິບແປດປີ,
ເມື່ອລາວໄດ້ເອົານາອາມາເປັນພັນລະຍາ.
17 ແລະ ນາອາມາ ໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງ, ແລະ
ລາວຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລາວວ່າ ຢາເຟດ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂະຫຍາຍຂ້ອຍໃນແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາອີກ
ແລະ ເກີດລູກຊາຍອີກ, ແລະ ລາວຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລາວວ່າ ເຊມ,
ໂດຍກ່າວວ່າ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຂ້ອຍໃຫ້ເຫຼືອຢູ່,
ເພື່ອປູກຝັງເຊື້ອສາຍໃນທ່າມກາງແຜ່ນດິນໂລກ.
18 ແລະ ໂນອາ ມີອາຍຸໄດ້ຫ້າຮ້ອຍສອງປີ ເມື່ອ ນາອາມາ
ໄດ້ເກີດລູກຊື່ວ່າ ເຊມ, ແລະ ເດັກຊາຍເຫຼົ່ານັ້ນ ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ
ແລະ ດໍາເນີນຊີວິດຕາມທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃນທຸກສິ່ງທີ່
ເມທູເຊລາ ແລະ ໂນອາ ພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ສອນພວກເຂົາ.
19 ແລະ ລາເມັກບິດາຂອງໂນອາໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນສະໄໝນັ້ນ;
ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວລາວບໍ່ໄດ້ໄປໃນເສັ້ນທາງຂອງບິດາຂອງລາວດ້ວຍສຸ
ດໃຈ,
ແລະລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນປີທີຮ້ອຍເກົ້າສິບຫ້າແຫ່ງຊີວິດຂອງໂນ
ອາ.
20 ແລະ ວັນເວລາທັງໝົດຂອງ ລາເມັກຄື ເຈັດຮ້ອຍເຈັດສິບປີ,
ແລະ ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.
21 ແລະ ລູກ ຊາຍ ທັງ ໝົດ ຂອງ ມະນຸດ ຜູ້ ທີ່
ຮູ້ ຈັກ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ໄດ້ ຕາຍ ໄປ ໃນ ປີ
ນັ້ນ ກ່ອນ ທີ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຈະ ນໍາ ເອົາ
ຄວາມ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ມາ ສູ່ ພວກ ເຂົາ; ເພາະ ພຣະ
ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ປະສົງ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ຕາຍ, ເພື່ອ
ບໍ່ ໃຫ້ ເຫັນ ຄວາມ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ທີ່ ພຣະ ເຈົ້າ ຈະ
ນໍາ ມາ ສູ່ ພີ່ ນ້ອງ ແລະ ຍາດ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ, ດັ່ງ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ປະ ກາດ ໄວ້
ແລ້ວ.
22 ໃນ ເວລາ ນັ້ນ, ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ
ກັບ ໂນອາ ແລະ ເມທູເຊລາ ວ່າ, ຈົ່ງ ຢືນ ຂຶ້ນ ແລະ
ປະກາດ ແກ່ ລູກ ຫລານ ມະນຸດ ທຸກ ຄໍາ ທີ່ ເຮົາ
ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເຈົ້າ ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ, ບາງ ທີ ເຂົາ
ເຈົ້າ ອາດ ຈະ ຫັນ ໜີ ຈາກ ທາງ ຊົ່ວ ຂອງ ເຂົາ,
ແລະ ເຮົາ ຈະ ກັບ ໃຈ ຈາກ ຄວາມ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ແລະ
ຈະ ບໍ່ ນໍາ ມັນ ມາ.
23 ແລະ ໂນອາ ແລະ ເມທູເຊລາ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ, ແລະ ໄດ້ ກ່າວ ຕໍ່ ຫູ
ຂອງ ມະນຸດ ເຖິງ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ກ່ຽວ ກັບ ພວກ
ເຂົາ.
24 ແຕ່ ພວກ ລູກ ຫລານ ມະນຸດ ບໍ່ ຍອມ ຟັງ,
ທັງ ບໍ່ ຍອມ ຟັງ ຄໍາ ປະກາດ ທັງ ໝົດ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ.
25 ແລະ ຫລັງ ຈາກ ນີ້ ແລ້ວ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂນອາ ວ່າ, ທີ່ ສຸດ ຂອງ ເນື້ອ ໜັງ
ທັງ ໝົດ ໄດ້ ມາ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ເຮົາ, ເພາະ ການ ກະ
ທໍາ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ ເຮົາ
ຈະ ທໍາ ລາຍ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ.
26 ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງເອົາໄມ້ໂກເຟີມາໃຫ້ເຈົ້າ, ແລະ ໄປບ່ອນໜຶ່ງ ແລະ
ສ້າງເຮືອໃຫຍ່ລໍາໜຶ່ງ, ແລະ ວາງມັນໄວ້ໃນບ່ອນນັ້ນ.
27 ໃຫ້ເຈົ້າເຮັດແບບນີ້: ຍາວສາມຮ້ອຍສອກ, ກວ້າງຫ້າສິບສອກ
ແລະ ສູງສາມສິບສອກ.
28ຈົ່ງເຮັດປະຕູໃຫ້ເຈົ້າ, ເປີດອອກຂ້າງປະຕູ, ແລະ
ໃຫ້ສໍາເລັດຊັ້ນເທິງໃຫ້ກວ້າງໜຶ່ງສອກ, ແລະ
ປົກມັນດ້ວຍຢາງປູທາງທັງດ້ານໃນ ແລະ ດ້ານນອກ.
29 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາຈະນໍາເອົານໍ້າຖ້ວມມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ
ເນື້ອໜັງທັງປວງຈະຖືກທໍາລາຍ, ຈາກພາຍໃຕ້ຟ້າສະຫວັນ
ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຕາຍ.
30 ແລະ ເຈົ້າ ແລະ
ຄອບຄົວຂອງເຈົ້າຈົ່ງໄປເກັບເອົາສິ່ງມີຊີວິດທຸກຊະນິດສອງຄູ່, ທັງຜູ້
ແລະ ແມ່, ແລະ ນໍາພວກມັນມາທີ່ເຮືອ,
ເພື່ອປູກພືດພັນຈາກພວກມັນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
31 ແລະ ຈົ່ງ ເກັບ ກ່ຽວ ອາຫານ ທຸກ ຢ່າງ ທີ່ ສັດ
ທຸກ ຊະນິດ ກິນ ໄດ້, ເພື່ອ ວ່າ ຈະ ມີ ອາຫານ
ສໍາລັບ ເຈົ້າ ແລະ ສໍາລັບ ພວກ ມັນ.
32 ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງເລືອກຍິງສາວສາມຄົນໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ,
ຈາກລູກສາວຂອງມະນຸດ, ແລະ
ພວກເຂົາຈະເປັນເມຍຂອງລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ.
33 ແລະ ໂນອາ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ສ້າງ ເຮືອ, ໃນ ບ່ອນ ທີ່
ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ ບັນຊາ ລາວ, ແລະ ໂນອາ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ທີ່ ພຣະເຈົ້າ
ໄດ້ ບັນຊາ ລາວ.
34 ໃນ ປີ ທີ ຫ້າ ຮ້ອຍ ເກົ້າ ສິບ ຫ້າ ຂອງ ໂນອາ,
ເພິ່ນ ໄດ້ ເລີ່ມ ສ້າງ ເຮືອ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສ້າງ ເຮືອ
ພາຍ ໃນ ຫ້າ ປີ, ຕາມ ທີ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ໄດ້ ບັນ ຊາ.
35
ແລ້ວໂນອາກໍໄດ້ເອົາລູກສາວສາມຄົນຂອງເອລີຢາກິມລູກຊາຍຂອງ
ເມທູເຊລາມາເປັນເມຍໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຕົນ
ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໂນອາໄວ້.
36 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ເມທູເຊລາ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ເອນົກ ໄດ້ ສິ້ນ ຊີວິດ ລົງ, ລາວ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ເກົ້າ
ຮ້ອຍ ຫົກ ສິບ ປີ, ເມື່ອ ລາວ ສິ້ນ ຊີວິດ ລົງ.

ບົດທີ 6

1 ໃນເວລານັ້ນ, ຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງເມທູເຊລາ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂນອາວ່າ,
ເຈົ້າກັບຄອບຄົວຂອງເຈົ້າຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອ; ຈົ່ງເບິ່ງ,
ເຮົາຈະເຕົ້າໂຮມສັດທັງປວງໃນໂລກ, ສັດເດຍລະສານໃນທົ່ງນາ
ແລະ ນົກໃນອາກາດ, ແລະ ພວກມັນຈະມາລ້ອມເຮືອໄວ້.
2 ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງໄປນັ່ງຢູ່ຂ້າງປະຕູເຮືອ, ແລະ ສັດທັງປວງ, ສັດຮ້າຍ,
ແລະ ນົກ, ຈະມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ວາງຕົວເອງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ, ແລະ
ຜູ້ທີ່ມານັ່ງກົ້ມຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ, ເຈົ້າຈົ່ງຮັບເອົາ ແລະ
ມອບໄວ້ໃນມືຂອງລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຈະນໍາພວກເຂົາມາຫາເຮືອ,
ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າຈົ່ງອອກໄປ.
3 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນໍາເຫດການນີ້ມາສູ່ໂລກໃນມື້ຕໍ່ມາ, ແລະ
ສັດ, ສັດຮ້າຍ ແລະ ນົກຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍໄດ້ມາລ້ອມເຮືອໄວ້.
4 ແລະ ໂນອາ ໄດ້ ໄປ ນັ່ງ ຢູ່ ແຄມ ປະຕູ ເຮືອ, ແລະ ໃນ ບັນດາ ເນື້ອ
ໜັງ ທັງ ຫມົດ ທີ່ ນັ່ງ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ເພິ່ນ, ເພິ່ນ ໄດ້ ນໍາ ເອົາ ເຂົ້າ ໄປ
ໃນ ເຮືອ, ແລະ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ຢືນ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ເພິ່ນ ເພິ່ນ ໄດ້ ປະ ໄວ້ ເທິງ
ແຜ່ນດິນ ໂລກ.
5 ແລະ ສິງໂຕແມ່ໂຕໜຶ່ງໄດ້ມາ, ພ້ອມກັບລູກສິງສອງໂຕ, ຜູ້ ແລະ
ແມ່, ແລະ ສາມໂຕໄດ້ກົ້ມຕົວລົງຕໍ່ໜ້າໂນອາ, ແລະ
ລູກສິງສອງໂຕໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບສິງໂຕແມ່ ແລະ ຕີນາງ, ແລະ
ເຮັດໃຫ້ນາງໜີຈາກບ່ອນຂອງນາງ, ແລະ ນາງກໍໄດ້ໜີໄປ, ແລະ
ພວກມັນໄດ້ກັບຄືນໄປບ່ອນຂອງມັນ, ແລະ
ກົ້ມຕົວລົງຢູ່ເທິງພື້ນດິນຕໍ່ໜ້າໂນອາ.
6 ແລະ ສິງໂຕແມ່ໄດ້ແລ່ນໜີໄປ ແລະ ຢືນຢູ່ໃນບ່ອນຂອງສິງໂຕ.
7 ແລະ ໂນອາ ໄດ້ ເຫັນ ສິ່ງ ນີ້, ແລະ ປະ ຫລາດ ໃຈ
ຢ່າງ ຍິ່ງ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ແລະ ເອົາ ລູກ
ນ້ອຍ ສອງ ໂຕ, ແລະ ພາ ພວກ ເຂົາ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ
ຫີບ.
8 ແລະ ໂນອາ ໄດ້ ນໍາ ເອົາ ສັດ ທຸກ ຊະນິດ ທີ່ ມີ ຊີວິດ ຢູ່ ເທິງ
ແຜ່ນດິນ ໂລກ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ເຮືອ, ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງ ບໍ່ ມີ ສັດ ໃດ ເຫຼືອ ຢູ່
ແຕ່ ສັດ ທີ່ ໂນອາ ໄດ້ ເອົາ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ເຮືອ.
9 ສອງໂຕ ແລະ ສອງໂຕໄດ້ມາຫາໂນອາເຂົ້າໄປໃນເຮືອ,
ແຕ່ຈາກສັດທີ່ສະອາດ ແລະ ນົກທີ່ສະອາດ, ລາວໄດ້ນໍາເອົາເຈັດຄູ່ມາ,
ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາລາວໄວ້.
10 ແລະ ສັດ ທັງ ປວງ, ສັດ ປ່າ, ແລະ ນົກ, ຍັງ ຄົງ ຢູ່
ທີ່ ນັ້ນ, ແລະ ພວກ ມັນ ໄດ້ ອ້ອມ ຮອບ ເຮືອ ຢູ່
ທຸກ ບ່ອນ, ແລະ ຝົນ ບໍ່ ໄດ້ ຕົກ ຈົນ ກວ່າ ເຈັດ
ມື້ ຕໍ່ ມາ.
11 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດສັ່ນສະເທືອນ,
ແລະ ດວງອາທິດມືດລົງ, ແລະ ຮາກຖານຂອງໂລກກໍ່ຮຸນແຮງ, ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດໄດ້ຖືກສັ່ນສະເທືອນຢ່າງຮຸນແຮງ, ແລະ
ຟ້າຜ່າໄດ້ສ່ອງແສງ, ແລະ ສຽງຟ້າຮ້ອງດັງກ້ອງ, ແລະ
ນໍ້າພຸທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ແຕກອອກ,
ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນສໍາລັບຜູ້ອາໄສຢູ່; ແລະ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທໍາການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້,
ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດຢ້ານກົວ,
ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອີກຕໍ່ໄປເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
12 ແລະ
ພວກລູກຫລານມະນຸດກໍຍັງບໍ່ຍອມກັບຈາກທາງຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ
ໃນເວລານັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເພີ່ມຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້
າ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດທຸກຢ່າງນີ້ເລີຍ.
13 ແລະ ເມື່ອ ສິ້ນ ສຸດ ເຈັດ ມື້, ໃນ ປີ ທີ ຫົກ
ຮ້ອຍ ແຫ່ງ ຊີວິດ ຂອງ ໂນອາ, ນໍ້າ ຖ້ວມ ໄດ້
ຖ້ວມ ໂລກ.
14 ແລະ ນໍ້າພຸທັງໝົດຂອງມະຫາສະໝຸດໄດ້ແຕກອອກ, ແລະ
ປ່ອງຢ້ຽມແຫ່ງສະຫວັນໄດ້ເປີດອອກ, ແລະ
ຝົນຕົກລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາສີ່ສິບມື້ສີ່ສິບຄືນ.
15 ໂນອາພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງລາວ,
ພ້ອມທັງສິ່ງມີຊີວິດທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບລາວ,
ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອຍ້ອນນໍ້າຖ້ວມ, ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປິດເຮືອໄວ້.
16 ແລະ
ມະນຸດທັງປວງທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍໝົດແຮງຍ້ອນຄວາ
ມຊົ່ວຮ້າຍຍ້ອນຝົນ,
ເພາະວ່ານໍ້າໄດ້ໄຫຼລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງຮຸນແຮງຂຶ້ນ, ແລະ
ສັດ ແລະ ສັດເດຍລະສານຍັງຄົງອ້ອມຮອບເຮືອ.
17 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງມະນຸດໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນ,
ປະມານເຈັດແສນຄົນທັງຊາຍແລະຍິງ, ແລະ
ພວກເຂົາມາຫາໂນອາທີ່ຫີບ.
18 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຮ້ອງ ບອກ ໂນອາ ວ່າ, ຂໍ
ເປີດ ໃຫ້ ພວກ ເຮົາ ເພື່ອ ພວກ ເຮົາ ຈະ ໄດ້
ມາ ຫາ ທ່ານ ໃນ ເຮືອ—ແລະ ພວກ ເຮົາ ຈະ
ຕາຍ ຍ້ອນ ຫຍັງ?
19 ແລະ ໂນອາ, ດ້ວຍສຽງດັງ, ໄດ້ຕອບພວກເຂົາຈາກຫີບ,
ໂດຍກ່າວວ່າ, ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ກ່າວວ່າພຣະອົງບໍ່ມີຢູ່ບໍ? ແລະ
ດັ່ງນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ນໍາເອົາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ມາສູ່ພວກເຈົ້າ,
ເພື່ອທໍາລາຍ ແລະ ຕັດພວກເຈົ້າອອກຈາກໜ້າໂລກ.
20 ນີ້ ບໍ່ ແມ່ນ ສິ່ງ ທີ່ ເຮົາ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ເຈົ້າ
ເມື່ອ ຮ້ອຍ ຊາວ ປີ ກ່ອນ ບໍ, ແລະ ເຈົ້າ ບໍ່ ຍອມ
ຟັງ ສຸລະສຽງ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ບັດ
ນີ້ ເຈົ້າ ປາ ຖະໜາ ທີ່ ຈະ ຢູ່ ເທິງ ໂລກ ບໍ?
21 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບໂນອາວ່າ,
ພວກເຮົາພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະກັບຄືນໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ;
ຂໍເປີດໃຫ້ພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອພວກເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່ ແລະ
ບໍ່ຕາຍ.
22 ແລະ ໂນອາ ໄດ້ ຕອບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ບັດ ນີ້ ທີ່ ພວກ
ເຈົ້າ ເຫັນ ຄວາມ ທຸກ ທໍລະມານ ຂອງ ຈິດ ວິນ ຍານ ຂອງ ພວກ
ເຈົ້າ, ພວກ ເຈົ້າ ຢາກ ກັບ ຄືນ ມາ ຫາ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ; ເປັນ
ຫຍັງ ພວກ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ບໍ່ ກັບ ຄືນ ມາ ໃນ ໄລຍະ ຮ້ອຍ ຊາວ ປີ ທີ່
ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ປະທານ ໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າ ເປັນ ໄລຍະ ເວລາ ທີ່
ກໍານົດ ໄວ້?
23
ແຕ່ບັດນີ້ພວກເຈົ້າມາບອກຂ້ອຍເພາະຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຈິ
ດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ບັດນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຟັງພວກເຈົ້າ,
ແລະພຣະອົງຈະບໍ່ຟັງພວກເຈົ້າໃນມື້ນີ້,
ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນຄວາມປາດຖະ
ໜາຂອງພວກເຈົ້າໄດ້.
24 ແລະ ພວກມະນຸດໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ງ ເພື່ອຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອ
ເພາະວ່າຝົນຕົກໜັກ ເພາະວ່າພວກເຂົາທົນບໍ່ໄດ້.
25 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສັດຮ້າຍ ແລະ
ສັດທຸກຊະນິດທີ່ຢືນຢູ່ອ້ອມຮອບຫີບ. ແລະ
ສັດຮ້າຍໄດ້ເອົາຊະນະພວກມັນ ແລະ

ຂັບໄລ່ພວກມັນອອກຈາກບ່ອນນັ້ນ, ແລະ
ທຸກຄົນໄດ້ໄປຕາມທາງຂອງຕົນເອງ ແລະ
ພວກມັນກໍກະແຈກກະຈາຍໄປທົ່ວພື້ນດິນອີກ.
26 ແລະ ຝົນຍັງຕົກລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ
ມັນໄດ້ຕົກລົງມາສີ່ສິບມື້ສີ່ສິບຄືນ, ແລະ
ນໍ້າໄດ້ຖ້ວມໂລກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ແລະ
ເນື້ອໜັງທັງປວງທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ໃນນໍ້າໄດ້ຕາຍໄປ,
ບໍ່ວ່າຈະເປັນມະນຸດ, ສັດ, ສັດຮ້າຍ, ສັດເລືອຄານ ຫຼື ນົກໃນອາກາດ,
ແລະ ຍັງມີພຽງໂນອາ ແລະ
ຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບລາວໃນເຮືອເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່.
27 ແລະ ນໍ້າ ໄດ້ ຖ້ວມ ຂັງ ແລະ ມັນ ໄດ້ ເພີ່ມ ຂຶ້ນ
ຢ່າງ ຫຼວງ ຫຼາຍ ເທິງ ແຜ່ນ ດິນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ຍົກ ຫີບ ຂຶ້ນ ແລະ ມັນ ກໍ ໄດ້ ຍົກ ມັນ ຂຶ້ນ
ຈາກ ພື້ນ ດິນ.
28 ແລະ ເຮືອ ໄດ້ ລອຍ ຢູ່ ເທິງ ໜ້າ ນໍ້າ, ແລະ ມັນ
ໄດ້ ຖືກ ໂຍນ ລົງ ເທິງ ນໍ້າ ຈົນ ວ່າ ສິ່ງ ທີ່ ມີ
ຊີ ວິດ ທັງ ໝົດ ຢູ່ ໃນ ນັ້ນ ໄດ້ ຫັນ ໄປ ມາ
ຄື ກັບ ໝໍ້ ຕົ້ມ ທີ່ ຢູ່ ໃນ ໝໍ້ ໃຫຍ່.
29 ແລະ
ຄວາມວິຕົກກັງວົນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໄດ້ຄອບງຳສິ່ງມີຊີວິດທັງໝົດທີ່ຢູ່
ໃນເຮືອ, ແລະເຮືອນັ້ນເກືອບຈະແຕກ.
30 ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດທັງປວງທີ່ຢູ່ໃນເຮືອກໍ່ຕົກໃຈຢ້ານກົວ, ແລະ
ສິງໂຕຮ້ອງຄຳລາມ, ແລະ ງົວຮ້ອງຄຳລາມ, ແລະ
ໝາປ່າຮ້ອງຄຳລາມ, ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດທຸກຊະນິດໃນເຮືອກໍ່ເວົ້າ ແລະ
ຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍພາສາຂອງມັນເອງ, ຈົນສຽງຂອງພວກມັນດັງໄປໄກ,
ແລະ ໂນອາ ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ໃນຄວາມທຸກຂອງພວກເຂົາ;
ພວກເຂົາຢ້ານຢ່າງຍິ່ງວ່າພວກເຂົາໄດ້ໄປຮອດປະຕູແຫ່ງຄວາມຕາ
ຍແລ້ວ.
31 ແລະ ໂນອາໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງເພາະເລື່ອງນີ້, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, ໂອ້
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍໂຜດຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ,
ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີແຮງທີ່ຈະທົນກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ທີ່ໄດ້ອ້ອ
ມຮອບພວກຂ້ານ້ອຍ, ເພາະວ່າຄື້ນນໍ້າໄດ້ອ້ອມຮອບພວກຂ້ານ້ອຍ,
ກະແສນໍ້າທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຢ້ານກົວ,
ກັບດັກແຫ່ງຄວາມຕາຍໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກຂ້ານ້ອຍ;
ຂໍໂຜດຕອບພວກຂ້ານ້ອຍ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຂໍໂຜດຕອບພວກຂ້ານ້ອຍ,
ຂໍໂຜດເປີດພຣະພັກຂອງພຣະອົງໃຫ້ສະຫວ່າງແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ
ແລະ ຂໍໂຜດກະລຸນາພວກຂ້ານ້ອຍ, ໄຖ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ປົດປ່ອຍພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ.
32 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງສຽງຂອງໂນອາ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລະນຶກເຖິງເພິ່ນ.
33 ແລະ ລົມ ພັດ ຜ່ານ ແຜ່ນດິນ ໂລກ, ແລະ ນໍ້າ ກໍ
ນິ້ງ ແລະ ເຮືອ ກໍ ຢຸດ ນິ້ງ.
34 ແລະ ນໍ້າພຸ ແຫ່ງ ຄວາມ ເລິກ ແລະ ປ່ອງຢ້ຽມ ແຫ່ງ
ສະຫວັນ ໄດ້ ຖືກ ປິດ, ແລະ ຝົນ ຈາກ ສະຫວັນ ໄດ້
ຖືກ ຢຸດ ລົງ.
35 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນນໍ້າໄດ້ລົດລົງ ແລະ
ເຮືອໄດ້ຄ້າງຢູ່ເທິງພູເຂົາອາຣາຣັດ.
36 ແລະ ຈາກນັ້ນໂນອາໄດ້ເປີດປ່ອງຢ້ຽມຂອງເຮືອ, ແລະ
ໂນອາຍັງຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ,
ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຟ້າສະຫວັນ
ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ,
ຂໍໂຜດນຳຈິດວິນຍານຂອງພວກຂ້ານ້ອຍອອກມາຈາກບ່ອນກັກຂັງ
ນີ້, ແລະ ຈາກຄຸກທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງພວກຂ້ານ້ອຍໄວ້,
ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍອິດເມື່ອຍຫຼາຍກັບການຖອນຫາຍໃຈ.
37 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງສຽງຂອງໂນອາ, ແລະ
ໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ: ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຄົບໜຶ່ງປີແລ້ວ ເຈົ້າຈຶ່ງອອກໄປ.
38 ແລະ ເມື່ອຮອດເວລາໝູນວຽນຂອງປີ,
ເມື່ອໂນອາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອເປັນເວລາໜຶ່ງປີເຕັມ,
ນໍ້າກໍແຫ້ງລົງຈາກແຜ່ນດິນໂລກ,
ແລະໂນອາໄດ້ເປີດຝາປິດເຮືອອອກ.
39 ໃນເວລານັ້ນ, ໃນວັນທີຊາວເຈັດຂອງເດືອນທີສອງ,
ແຜ່ນດິນໂລກແຫ້ງແລ້ວ, ແຕ່ໂນອາ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບລາວ,
ບໍ່ໄດ້ອອກຈາກເຮືອຈົນກວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບອກພວກເຂົາ.
40 ແລະ ມື້ນັ້ນກໍມາຮອດ
ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບອກໃຫ້ພວກເຂົາອອກໄປ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ອອກຈາກຫີບ.
41 ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ກັບໄປຫາທາງຂອງຕົນເອງ ແລະ
ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງຕົນເອງ, ແລະ ໂນອາ ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກ
ພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫລອດວັນເວລາຂອງພວກເ
ຂົາ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນໂນອາ ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໃນເມື່ອພວກເຂົາອອກຈາກຫີບ.
42 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ຈົ່ງມີລູກຫລານຫລາຍ
ແລະ ເຕັມແຜ່ນດິນໂລກ; ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງ ແລະ
ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງອຸດົມສົມບູນໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປໃນນັ້ນ.

ບົດທີ 7

1 ແລະ ນີ້ ຄື ຊື່ ຂອງ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ໂນອາ:
ຢາ ເຟດ, ຮາມ ແລະ ເຊມ; ແລະ ລູກ ໄດ້ ເກີດ ມາ ໃຫ້
ພວກ ເຂົາ ຫຼັງ ຈາກ ນໍ້າ ຖ້ວມ, ເພາະ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ມີ ເມຍ ກ່ອນ ນໍ້າ ຖ້ວມ.
2ລູກຊາຍຂອງຢາເຟດຄື: ໂກເມ, ມາໂຄກ, ມາດາຍ, ຢາວານ,
ຕູບານ, ເມເຊັກ ແລະ ຕີຣາດ, ທັງໝົດເຈັດຄົນນີ້.
3 ແລະ ລູກຊາຍຂອງໂກເມຄື ອາສກີນາດ, ເຣຟາດ ແລະ ເທການາ.
4 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງມາໂຄກຄື ເອລີຄານາຟ ແລະ ລູບານ.
5 ແລະ ລູກຫລານຂອງມາດາຍຄື ອາໂຄນ, ຊີໂລ, ຄາໂຊນີ ແລະ ໂລດ.
6 ແລະລູກຊາຍຂອງຢາວານຄື ເອລີຊາ, ຕາຊິດ, ກິດຕິມ ແລະ
ດູໂດນີມ.
7 ແລະ ລູກຊາຍຂອງຕູບານຄື ອາຣີຟີ, ເຄເສັດ ແລະ ຕາອາຣີ.
8 ແລະ ລູກຊາຍຂອງເມເຊັກຄື ເດໂດນ, ຊາໂຣນ ແລະ ເຊບັດນີ.
9 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຕີຣາສຄື ເບນິບ, ເກຣາ, ລູປີຣິອອນ
ແລະ ກີລັກ;
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຢາເຟດຕາມຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ
ຈຳນວນຂອງພວກເຂົາໃນສະໄໝນັ້ນມີປະມານສີ່ຮ້ອຍຫົກສິບຄົນ.
10 ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮາມ; ກູເຊ, ມິດຊາຣາຍມ,
ປຸດ ແລະ ການາອານ, ມີລູກຊາຍສີ່ຄົນ; ແລະ ລູກຊາຍຂອງກູເຊຄື
ເຊບາ, ຮາວິລາ, ສັບຕາ, ຮາອາມາ ແລະ ຊາເຕຄາ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງຮາອາມາຄື ເຊບາ ແລະ ເດດານ.

11 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງມິດຊາຣາຍມຄື ລຸດ, ອາໂນມ ແລະ
ປັດໂຣສ, ຊາສະລອດ ແລະ ຊັດໂຕຣ.
12 ແລະ ລູກຊາຍຂອງປຸດຄື ເກບູນ, ຮາດານ, ເບນາ ແລະ ອາດານ.
13 ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ການາອານ ຄື ຊີໂດນ,
ເຮດ, ອາໂມຣີ, ເກກາຊີ, ຮີວີ, ອາກກີ, ເຊນີ, ອາໂຣດີ, ຊີໂມດີ ແລະ
ຊາໂມຕີ.
14 ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງຮາມ,
ຕາມຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ,
ແລະຈຳນວນຂອງພວກເຂົາໃນສະໄໝນັ້ນມີປະມານເຈັດຮ້ອຍສາມ
ສິບຄົນ.
15 ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄືລູກຊາຍຂອງເຊມ; ເອລາມ, ອາຊູຣ,
ອາປັກຊາດ, ລູດ ແລະ ອາຣາມ, ຫ້າຄົນ;
ແລະລູກຊາຍຂອງເອລາມຄື ຊູຊານ, ມາຊຸນ ແລະ ຣາໂມນ.
16 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງອາຊາຄື ມີຣຸສ ແລະ ໂມກົລ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງອາປັກຊາດຄື ເຊລັກ, ອານາ ແລະ ອັດໂຄນ.
17 ແລະ ລູກຊາຍຂອງ ລຸດ ຊື່ ເປໂທຣ ແລະ ບີຊາຍອນ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງ ອາຣາມ ຊື່ ອູສ, ຂຸນ, ກາດ ແລະ ມັສ.
18 ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງເຊມ, ຕາມຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ;
ແລະຈຳນວນຂອງພວກເຂົາໃນສະໄໝນັ້ນມີປະມານສາມຮ້ອຍຄົນ.
19 ນີ້ ແມ່ນ ເຊື້ອສາຍ ຂອງ ເຊມ; ເຊມ ມີ ລູກ ຊື່
ວ່າ ອາ ປັກ ຊາດ ແລະ ອາ ປັກ ຊາດ ມີ ລູກ ຊື່ ວ່າ
ເຊ ລັກ, ແລະ ເຊ ລັກ ມີ ລູກ ຊື່ ວ່າ ເອເບ ແລະ
ເອເບ ມີ ລູກ ສອງ ຄົນ, ຄົນ ໜຶ່ງ ຊື່ ວ່າ ເປ ເລັກ,
ເພາະ ວ່າ ໃນ ສະໄໝ ຂອງ ເພິ່ນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ມະນຸດ ໄດ້ ແບ່ງ ແຍກ ກັນ, ແລະ ໃນ ຍຸກ ສຸດ ທ້າຍ
ໂລກ ໄດ້ ແບ່ງ ແຍກ ກັນ.
20 ແລະ ຊື່ ຂອງ ລູກ ຊາຍ ຄົນ ທີ ສອງ ຄື ໂຢກ
ທານ, ຊຶ່ງ ໝາຍ ຄວາມ ວ່າ ໃນ ວັນ ເວລາ ຂອງ
ລາວ ຊີ ວິດ ຂອງ ມະນຸດ ໄດ້ ຫຼຸດ ລົງ ແລະ ຫຼຸດ
ລົງ.
21 ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງໂຢກທານຄື: ອັນໂມດັດ, ເຊລາຟ,
ຄາຊາໂມເວດ, ເຢຣາກ, ຮາດູຣອມ, ໂອເຊນ, ດິກລາ, ໂອບານ,
ອາບີມາເອນ, ເຊບາ, ໂອຟີ, ຮາວິລາ ແລະ ໂຢບັບ;
ທັງໝົດນີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງໂຢກທານ.
22 ແລະ ເປເລັກ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວມີລູກຊາຍຊື່ເຢນ, ແລະ
ເຢນມີລູກຊາຍຊື່ເຊຣຸກ, ແລະ ເຊຣຸກມີລູກຊາຍຊື່ນາໂຮ ແລະ
ນາໂຮມີລູກຊາຍຊື່ເຕຣາ, ແລະ ເຕຣາມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບແປດປີ,
ແລະ ລາວມີລູກຊາຍຊື່ຮາຣານ ແລະ ນາໂຮ.
23 ແລະ ກູຊ ລູກຊາຍຂອງຮາມ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງໂນອາ
ໄດ້ແຕ່ງງານໃນສະໄໝນັ້ນເມື່ອລາວເຖົ້າແກ່, ແລະ
ນາງໄດ້ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງ, ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ລາວວ່າ ນິມໂຣດ,
ໂດຍກ່າວວ່າ, ໃນເວລານັ້ນ ລູກຊາຍຂອງມະນຸດໄດ້ເລີ່ມກະບົດ ແລະ
ລ່ວງລະເມີດພຣະເຈົ້າອີກ, ແລະ ເດັກນ້ອຍນັ້ນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ,
ແລະ ພໍ່ຂອງລາວຮັກລາວຫຼາຍ,
ເພາະວ່າລາວເປັນລູກຊາຍຂອງລູກຊາຍຂອງລາວໃນສະໄໝທີ່ລາວເ
ຖົ້າແກ່.
24 ແລະ ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທີ່ເຮັດດ້ວຍໜັງສັດ
ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ອາດາມ ແລະ ພັນລະຍາຂອງລາວ,
ເມື່ອພວກເຂົາອອກຈາກສວນ, ໄດ້ມອບໃຫ້ກູເຊ.
25 ເພາະ ຫຼັງ ຈາກ ການ ຕາຍ ຂອງ ອາດາມ ແລະ
ພັນ ລະ ຍາ ຂອງ ລາວ, ເຄື່ອງ ແຕ່ງ ກາຍ ໄດ້
ຖືກ ມອບ ໃຫ້ ເອນົກ, ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາເຣັດ, ແລະ
ເມື່ອ ເອນົກ ຖືກ ຮັບ ຂຶ້ນ ໄປ ຫາ ພຣະ ເຈົ້າ,
ພຣະ ອົງ ໄດ້ ມອບ ໃຫ້ ເມທູ ເຊລາ, ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ລາວ.
26 ແລະ ເມື່ອເມທູເຊລາຕາຍ, ໂນອາໄດ້ເອົາພວກເຂົາໄປ ແລະ
ນຳພວກເຂົາມາທີ່ເຮືອ, ແລະ
ພວກເຂົາຢູ່ກັບລາວຈົນກວ່າລາວຈະອອກຈາກເຮືອ.
27 ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ອອກ ໄປ, ຮາມ
ໄດ້ ລັກ ເອົາ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ຫົ່ມ ເຫລົ່ານັ້ນ ຈາກ
ໂນອາ ພໍ່ ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເອົາ ມັນ ໄປ
ແລະ ເຊື່ອງ ມັນ ໄວ້ ຈາກ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ລາວ.
28 ແລະ ເມື່ອ ຮາມ ໄດ້ ລູກ ຄົນ ກົກ ຊື່ ຄູຊ, ລາວ ໄດ້ ໃຫ້ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ
ຫົ່ມ ແກ່ ລາວ ຢ່າງ ລັບໆ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຢູ່ ກັບ ຄູຊ ເປັນ
ເວລາ ຫຼາຍ ມື້.
29 ແລະ ກູຊຍັງໄດ້ເຊື່ອງພວກເຂົາຈາກລູກຊາຍ ແລະ
ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ, ແລະ ເມື່ອກູຊໄດ້ເກີດລູກຊື່ວ່າ ນິມໂຣດ,
ລາວໄດ້ມອບເຄື່ອງນຸ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ລາວດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງລາວທີ່ມີ
ຕໍ່ລາວ, ແລະ ນິມໂຣດໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະ
ເມື່ອລາວມີອາຍຸໄດ້ຊາວປີ ລາວໄດ້ໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ.
30 ແລະ ນິມໂຣດກາຍເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງເມື່ອລາວນຸ່ງເສື້ອຜ້າ,
ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານພະລັງແລະຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ລາວ,
ແລະລາວເປັນນາຍພານທີ່ມີອຳນາດໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ລາວເປັນນາຍພານທີ່ມີອຳນາດໃນທົ່ງນາ, ແລະລາວໄດ້ລ່າສັດ
ແລະລາວໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາ,
ແລະລາວໄດ້ຖວາຍສັດເຫຼົ່ານັ້ນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
31 ແລະ ນິມໂຣດໄດ້ເສີມກຳລັງຕົນເອງ, ແລະ
ລາວໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກບັນດາພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູທັງໝົດຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບ.
32 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍສັດຕູທັງໝົດຂອງພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນໄວ້ໃ
ນກຳມືຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໃຫ້ເພິ່ນເປັນບາງຄັ້ງຄາ
ວໃນການສູ້ຮົບຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
33 ສະນັ້ນ, ເຫດການນີ້ຈຶ່ງກາຍເປັນເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນ,
ເມື່ອຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ນຳພາຜູ້ທີ່ລາວໄດ້ຝຶກຝົນມາສູ້ຮົບ,
ລາວຈະເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, ຄືກັບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບນິມໂຣດ,
ຜູ້ທີ່ເປັນນາຍພານຜູ້ມີອຳນາດໃນແຜ່ນດິນໂລກ,
ແລະຜູ້ທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການສູ້ຮົບທີ່ເອົາຊະນະພີ່ນ້ອງຂອງລາ
ວ,
ທີ່ພຣະອົງໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງສັດຕູຂອງພວກ
ເຂົາ,
ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເສີມກຳລັງພວກເຮົາແລະປົດປ່ອຍພວກເຮົາໃນມື້ນີ້.
34 ແລະ ເມື່ອນິມໂຣດມີອາຍຸໄດ້ສີ່ສິບປີ,
ໃນເວລານັ້ນມີສົງຄາມລະຫວ່າງພີ່ນ້ອງຂອງລາວກັບລູກຫລານຂອງ
ຢາເຟດ,
ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຕົກຢູ່ໃນອຳນາດຂອງສັດຕູຂອງພວກເຂົາ.
35 ແລະ ນິມໂຣດໄດ້ອອກໄປໃນເວລານັ້ນ, ແລະ
ລາວໄດ້ເຕົ້າໂຮມລູກຊາຍທັງໝົດຂອງກູເຊ ແລະ
ຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ປະມານສີ່ຮ້ອຍຫົກສິບຄົນ, ແລະ
ລາວໄດ້ຈ້າງຈາກໝູ່ເພື່ອນ ແລະ
ຄົນຮູ້ຈັກຂອງລາວປະມານແປດສິບຄົນ, ແລະ
ລາວໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວໄດ້ໄປສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ, ແລະ ເມື່ອລາວຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ,
ນິມໂຣດໄດ້ເສີມສ້າງຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນທີ່ໄປກັບລາວ.

36 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຢ່າ ຢ້ານ,
ແລະ ຢ່າ ຕົກໃຈ, ເພາະ ສັດຕູ ທັງ ໝົດ ຂອງ ພວກ
ເຮົາ ຈະ ຖືກ ມອບ ໃຫ້ ຢູ່ ໃນ ມື ຂອງ ພວກ
ເຮົາ, ແລະ ພວກ ເຈົ້າ ສາມາດ ເຮັດ ກັບ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ຕາມ ທີ່ ພວກ ເຈົ້າ ຕ້ອງການ.
37 ແລະ ຜູ້ຊາຍທັງໝົດທີ່ໄປນັ້ນມີປະມານຫ້າຮ້ອຍຄົນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາ, ແລະ ປາບປາມພວກເຂົາ, ແລະ
ນິມໂຣດໄດ້ວາງເຈົ້າໜ້າທີ່ປະຈຳການໄວ້ເໜືອພວກເຂົາໃນຕຳແໜ່
ງຂອງພວກເຂົາ.
38 ແລະ ລາວ ໄດ້ ເອົາ ລູກ ບາງ ຄົນ ຂອງ ເຂົາ
ເຈົ້າ ເປັນ ເຄື່ອງ ປະກັນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ທັງ ໝົດ
ເປັນ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ນິມໂຣດ ແລະ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ
ລາວ, ແລະ ນິມໂຣດ ແລະ ຄົນ ທັງ ໝົດ ທີ່ ຢູ່ ກັບ
ລາວ ໄດ້ ກັບ ບ້ານ.
39 ແລະ ເມື່ອ ນິມໂຣດ ກັບ ມາ ຈາກ ສະໜາມຮົບ ດ້ວຍ ຄວາມ
ປິຕິຍິນດີ, ຫຼັງ ຈາກ ທີ່ ໄດ້ ເອົາຊະນະ ສັດຕູ ຂອງ ລາວ ແລ້ວ,
ພີ່ນ້ອງ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ລາວ, ພ້ອມ ດ້ວຍ ຜູ້ ທີ່ ຮູ້ຈັກ ລາວ ກ່ອນ,
ໄດ້ ມາ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ເພື່ອ ແຕ່ງຕັ້ງ ລາວ ໃຫ້ ເປັນ ກະສັດ
ປົກຄອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ວາງ ມົງກຸດ ແຫ່ງ
ລາຊະວົງ ໄວ້ ເທິງ ຫົວ ຂອງ ລາວ.
40 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງບັນດາພະສົງ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງເພິ່ນຄື
ພວກເຈົ້າຊາຍ, ພວກຜູ້ພິພາກສາ, ແລະ ພວກຜູ້ປົກຄອງ,
ຕາມທຳນຽມໃນບັນດາກະສັດ.
41 ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຕຣາລູກຊາຍຂອງນາໂຣໃຫ້ເປັນຫົວໜ້າກອງທັບ
ຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຍົກເພິ່ນໃຫ້ສູງສົ່ງ ແລະ
ຍົກເພິ່ນຂຶ້ນສູງກວ່າເຈົ້ານາຍທັງໝົດຂອງເພິ່ນ.
42 ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ລາວ ປົກຄອງ ຕາມ ຄວາມ
ປາຖະໜາ ຂອງ ໃຈ ລາວ, ຫຼັງ ຈາກ ໄດ້ ເອົາ ຊະນະ
ສັດຕູ ທັງ ໝົດ ຂອງ ລາວ ແລ້ວ, ລາວ ໄດ້
ແນະນຳ ກັບ ທີ່ ປຶກສາ ຂອງ ລາວ ໃຫ້ ສ້າງ
ເມືອງ ສຳລັບ ວັງ ຂອງ ລາວ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ກໍ
ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ.
43 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ພົບ ຮ່ອມ ພູ ໃຫຍ່ ແຫ່ງ
ໜຶ່ງ ຢູ່ ທາງ ທິດ ຕາ ເວັນ ອອກ, ແລະ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ສ້າງ ເມືອງ ໃຫຍ່ ແລະ ກວ້າງ ຂວາງ ໃຫ້ ແກ່
ເພິ່ນ, ແລະ ນິມໂຣດ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ເມືອງ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້
ສ້າງ ຂຶ້ນ ວ່າ ຊີນາ, ເພາະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້
ສັ່ນ ສະ ເທືອນ ສັດຕູ ຂອງ ເພິ່ນ ຢ່າງ ຮຸນ ແຮງ
ແລະ ໄດ້ ທຳລາຍ ພວກ ເຂົາ.
44 ແລະ ນິມໂຣດໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຊີນາ, ແລະ
ລາວໄດ້ປົກຄອງຢ່າງປອດໄພ, ແລະ ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຂອງລາວ
ແລະ ລາວໄດ້ປາບປາມພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໃນການສູ້ຮົບທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ
ອານາຈັກຂອງລາວໄດ້ກາຍເປັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ.
45 ແລະ ທຸກປະຊາຊາດ ແລະ ທຸກພາສາ
ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບຊື່ສຽງຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຫາລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາກົ້ມຫົວລົງເຖິງພື້ນດິນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງບູຊາມາໃຫ້ລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ກາຍເປັນເຈົ້ານາຍ ແລະ ກະສັດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບລາວໃນເມືອງທີ່ຊີນາ, ແລະ
ນິມໂຣດໄດ້ປົກຄອງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເໜືອລູກຊາຍທັງໝົດຂອ
ງໂນອາ, ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດ ແລະ
ຄຳແນະນຳຂອງລາວ.
46 ແລະ ທົ່ວ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ ມີ ພາສາ ດຽວ ກັນ
ແລະ ຄຳ ເວົ້າ ຮ່ວມ ກັນ, ແຕ່ ນິມໂຣດ ບໍ່ ໄດ້
ເດີນ ໄປ ໃນ ທາງ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ
ລາວ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ກວ່າ ຄົນ ທັງ ປວງ ທີ່ ຢູ່ ກ່ອນ
ໜ້າ ລາວ, ນັບ ຕັ້ງ ແຕ່ ວັນ ນ້ຳ ຖ້ວມ ຈົນ ເຖິງ
ວັນ ນັ້ນ.
47 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຮັດ ພະ ດ້ວຍ ໄມ້ ແລະ ຫີນ, ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ກົ້ມ ຂາບ ໄຫວ້ ພຣະ ເຫລົ່າ ນັ້ນ, ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ກະບົດ ຕໍ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້
ສອນ ຜູ້ ຄົນ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ຜູ້ ຄົນ
ຂອງ ໂລກ ໃຫ້ ຮູ້ ເຖິງ ວິຖີ ທາງ ຊົ່ວ ຮ້າຍ
ຂອງ ເພິ່ນ; ແລະ ມາດອນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ຊົ່ວ
ຮ້າຍ ກວ່າ ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ.
48 ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງ ມາຣ໌ດອນ
ລູກຊາຍຂອງ ນິມໂຣດ ຈະເວົ້າວ່າ, ກ່ຽວກັບລາວວ່າ,
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອອກມາຈາກຄົນຊົ່ວ;
ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງກາຍເປັນສຸພາສິດໃນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອອກມາຈາກຄົນຊົ່ວ, ແລະ
ມັນເປັນທີ່ຮູ້ກັນດີໃນຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນຈົນເຖິງປະ
ຈຸບັນ.
49 ແລະ ເຕຣາ ລູກຊາຍຂອງນາໂຣ ຫົວໜ້າກອງທັບຂອງນິມໂຣດ
ໃນສະໄໝນັ້ນ ເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍໃນສາຍພຣະເນຕຣຂອງກະສັດ
ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພະອົງ ແລະ ກະສັດ ແລະ ເຈົ້ານາຍຮັກລາວ
ແລະ ພວກເຂົາຍົກຍ້ອງລາວສູງສົ່ງຫຼາຍ.
50 ແລະ ເຕຣາ ໄດ້ ມີ ເມຍ ຄົນ ໜຶ່ງ ແລະ ນາງ ມີ ຊື່
ວ່າ ອຳເທໂລ ລູກ ສາວ ຂອງ ໂກເນໂບ; ແລະ ເມຍ ຂອງ
ເຕຣາ ໄດ້ ຖື ພາ ແລະ ເກີດ ລູກ ຊາຍ ໃຫ້ ລາວ
ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ.
51 ເຕຣາມີອາຍຸໄດ້ເຈັດສິບປີເມື່ອເພິ່ນເກີດມາ, ແລະ
ເຕຣາໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍທີ່ເກີດມາວ່າ ອັບຣາມ,
ເພາະວ່າກະສັດໄດ້ຍົກເພິ່ນຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລະ
ໄດ້ຍົກຍ້ອງເພິ່ນໃຫ້ສູງກວ່າເຈົ້ານາຍທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນ.

ບົດທີ 8

1 ແລະ ໃນຄືນທີ່ອັບຣາມເກີດມາ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງເຕຣາ,
ແລະ ນັກປາດທັງໝົດຂອງນິມໂຣດ, ແລະ
ໝໍຜີຂອງລາວໄດ້ມາກິນດື່ມຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຕຣາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ສະຫຼອງກັບລາວໃນຄືນນັ້ນ.
2 ແລະ ເມື່ອພວກນັກປາດ ແລະ
ພວກໝໍຜີທັງໝົດໄດ້ອອກຈາກເຮືອນຂອງເຕຣາ,
ພວກເຂົາໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າໃນຄືນນັ້ນເພື່ອເບິ່ງດວງດາວ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ, ແລະ ເບິ່ງແມ,
ມີດາວດວງໃຫຍ່ດວງໜຶ່ງມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ ແລະ
ແລ່ນຂຶ້ນໄປໃນທ້ອງຟ້າ, ແລະ
ມັນໄດ້ກືນກິນດາວທັງສີ່ດວງຈາກທັງສີ່ດ້ານຂອງທ້ອງຟ້າ.
3 ແລະ ພວກນັກປາດທັງໝົດຂອງກະສັດ ແລະ
ພວກໝໍຜີຂອງພະອົງຕ່າງກໍປະຫຼາດໃຈກັບພາບທີ່ເຫັນນັ້ນ, ແລະ
ພວກນັກປາດກໍເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້, ແລະ
ພວກເຂົາຮູ້ເຖິງຄວາມໝາຍຂອງມັນ.

4 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າກັບວ່າ,
ນີ້ໝາຍເຖິງລູກທີ່ເກີດມາໃຫ້ເຕຣາໃນຄືນນີ້ເທົ່ານັ້ນ,
ຜູ້ທີ່ຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ມີລູກຫລານຫຼາຍຂຶ້ນ, ແລະ
ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ, ແລະ ເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ, ລາວ
ແລະ ລູກຫລານຂອງລາວຕະຫຼອດໄປ, ແລະ ລາວ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວຈະຂ້າກະສັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ
ສືບທອດດິນແດນຂອງພວກເຂົາ.
5 ແລະ ພວກນັກປາດ ແລະ ພວກໝໍຜີໄດ້ກັບບ້ານໃນຄືນນັ້ນ,
ແລະ ໃນຕອນເຊົ້າ ພວກນັກປາດ ແລະ
ພວກໝໍຜີທັງໝົດໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າໆ, ແລະ
ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນເຮືອນທີ່ຈັດໄວ້ລ່ວງໜ້າ.
6 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ
ພາບທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນຄືນທີ່ຜ່ານມານັ້ນຖືກປິດບັງໄວ້ຈາກກະ
ສັດ, ມັນບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ພະອົງຮູ້.
7 ແລະ ຖ້າເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ກະສັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ,
ເພິ່ນຈະກ່າວກັບພວກເຮົາວ່າ,
ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງປິດບັງເລື່ອງນີ້ຈາກເຮົາ, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານກັບຄວາມຕ
າຍ; ສະນັ້ນ,
ບັດນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາໄປບອກກະສັດກ່ຽວກັບພາບທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ,
ແລະ ການຕີຄວາມໝາຍຂອງມັນ, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາຈະຍັງຄົງຈະແຈ້ງ.
8 ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດຕາມ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ໄປຫາກະສັດ ແລະ ກົ້ມຫົວລົງເຖິງພື້ນດິນ,
ແລະ ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພະຊົນຢູ່,
ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພະຊົນຢູ່.
9 ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ ໄດ້ ຍິນ ວ່າ ເຕຣາ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ນາ ໂຮ ເຈົ້າ ນາຍ ຂອງ ເຈົ້າ ໄດ້ ເກີດ
ລູກ ຊາຍ, ແລະ ໃນ ຄືນ ວານ ນີ້ ພວກ ຂ້າ
ນ້ອຍ ໄດ້ ມາ ເຮືອນ ຂອງ ລາວ, ແລະ ພວກ ຂ້າ
ນ້ອຍ ໄດ້ ກິນ ດື່ມ ແລະ ຊົມ ຊື່ນ ຍິນ ດີ ກັບ
ລາວ ໃນ ຄືນ ນັ້ນ.
10 ແລະ
ເມື່ອພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານອອກໄປຈາກເຮືອນຂອງເຕຣາ
ເພື່ອກັບໄປພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນຕອນກາງຄືນ,
ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງທ້ອງຟ້າ, ແລະ
ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນດາວໃຫຍ່ດວງໜຶ່ງມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ,
ແລະ ດາວດວງດຽວກັນນັ້ນໄດ້ແລ່ນໄປດ້ວຍຄວາມໄວສູງ, ແລະ
ໄດ້ກືນກິນດາວໃຫຍ່ສີ່ດວງ, ຈາກທັງສີ່ດ້ານຂອງທ້ອງຟ້າ.
11 ແລະ
ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານກໍຕົກຕະລຶງກັບພາບທີ່ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັ
ນ, ແລະ ຕົກໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນຕາມພາບທີ່ເຫັນນັ້ນ, ແລະ
ຮູ້ດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບການຕີຄວາມໝາຍທີ່ຖື
ກຕ້ອງຂອງມັນວ່າ, ສິ່ງນີ້ໃຊ້ໄດ້ກັບລູກທີ່ເກີດມາຈາກເທຣາ,
ຜູ້ທີ່ຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແລະ
ກາຍເປັນຜູ້ມີອຳນາດ, ແລະ ຂ້າກະສັດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ,
ແລະ ສືບທອດດິນແດນທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ລາວ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວຕະຫຼອດໄປ.
12 ແລະ ບັດນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ກະສັດຂອງພວກເຮົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ
ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮູ້ຈັກທ່ານຢ່າງແທ້ຈິງກັບສິ່ງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັ
ນກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍຄົນນີ້.
13 ຖ້າກະສັດເຫັນວ່າດີທີ່ຈະໃຫ້ຄຸນຄ່າພໍ່ຂອງລາວສຳລັບເດັກຄົນນີ້,
ພວກເຮົາຈະຂ້າລາວກ່ອນທີ່ລາວຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນແລະເພີ່ມຂຶ້ນໃນແ
ຜ່ນດິນ,
ແລະກ່ອນທີ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລາວຈະເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາ,
ຈົນພວກເຮົາແລະລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຈະຕາຍຍ້ອນຄວາມຊົ່ວ
ຮ້າຍຂອງລາວ.
14 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ພວກ ເຂົາ
ແລະ ພວກ ເຂົາ ເຫັນ ວ່າ ດີ ໃນ ສາຍ ຕາ ຂອງ
ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສົ່ງ ຄົນ ໄປ ເອີ້ນ ເຕຣາ, ແລະ
ເຕຣາ ໄດ້ ມາ ເຝົ້າ ກະສັດ.
15 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບເຕຣາວ່າ,
"ເຮົາໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າເຈົ້າມີລູກຊາຍເກີດມາໃນຄືນວານນີ້, ແລະ
ຕາມວິທີນີ້ຈຶ່ງໄດ້ປະກົດຂຶ້ນໃນສະຫວັນເມື່ອລາວເກີດມາ."
16 ແລະ ບັດນີ້ ຈົ່ງມອບເດັກນັ້ນໃຫ້ຂ້ອຍ,
ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຂ້າລາວກ່ອນທີ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລາວຈະເກີດ
ຂຶ້ນຕໍ່ພວກເຮົາ, ແລະ
ຂ້ອຍຈະມອບເຮືອນຂອງເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເງິນແລະຄຳໃຫ້ເຈົ້າຕາ
ມມູນຄ່າຂອງລາວ.
17 ແລະ ເຕຣາ ໄດ້ ຕອບ ກະສັດ ວ່າ: ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ກະສັດ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ຜູ້
ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ຂ້ານ້ອຍ ຈະ ເຮັດ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ກະສັດ ຂອງ ເພິ່ນ ປາດ
ຖະໜາ.
18 ແຕ່ກະສັດຜູ້ເປັນນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກທ່ານວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນຄືນວານ
ນີ້,
ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າກະສັດຈະໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງ
ພຣະອົງແນວໃດ,
ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບກະສັດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ລາວຫາກໍ່ເ
ວົ້າ; ແລະກະສັດກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເວົ້າ."
19 ແລະ ເຕຣາ ໄດ້ ທູນ ກະສັດ ວ່າ, "ອາຍອນ ລູກຊາຍ ຂອງ
ໂມເຣັດ ໄດ້ ມາ ຫາ ຂ້າພະເຈົ້າ ໃນ ຄືນ ວານ ນີ້ ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ,
20 ຈົ່ງມອບມ້າໃຫຍ່ ແລະ
ສວຍງາມທີ່ກະສັດໄດ້ປະທານໃຫ້ເຈົ້ານັ້ນໃຫ້ເຮົາ, ແລະ
ເຮົາຈະມອບເງິນ ແລະ ຄຳ, ແລະ ເຟືອງ ແລະ
ອາຫານສັດໃຫ້ເຈົ້າຕາມມູນຄ່າຂອງມັນ; ແລະ
ຂ້ອຍໄດ້ບອກລາວວ່າ,
ລໍຖ້າຈົນກວ່າຂ້ອຍຈະໄປພົບກະສັດກ່ຽວກັບຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ເບິ່ງສິ່ງທີ່ກະສັດກ່າວ, ຂ້ອຍຈະເຮັດຕາມ.
21 ແລະ ບັດນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ກະສັດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຈົ່ງເບິ່ງ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປີດເຜີຍເລື່ອງນີ້ໃຫ້ພະອົງຮູ້ແລ້ວ, ແລະ
ຄຳແນະນຳທີ່ກະສັດຂອງຂ້ານ້ອຍຈະມອບໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ,
ນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈະປະຕິບັດຕາມ.
22 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ເຕຣາ, ແລະ
ຄວາມ ໂກດ ແຄ້ນ ຂອງ ເພິ່ນ ກໍ ລຸກ ໄໝ້ ຂຶ້ນ
ແລະ ເພິ່ນ ຖື ເພິ່ນ ວ່າ ເປັນ ຄົນ ໂງ່.
23 ແລະ ກະສັດໄດ້ຕອບເຕຣາວ່າ, ເຈົ້າໂງ່, ບໍ່ຮູ້, ຫຼື
ຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈ, ທີ່ເຮັດສິ່ງນີ້,
ເພື່ອເອົາມ້າທີ່ສວຍງາມຂອງເຈົ້າໄປແລກກັບເງິນ ແລະ ຄຳ ຫຼື
ແມ່ນແຕ່ແລກກັບຟາງ ແລະ ອາຫານສັດບໍ?
24 ເຈົ້າຂາດເງິນ ແລະ ຄຳ ຈົນເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້
ເພາະວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫາເຟືອງ ແລະ
ອາຫານມາລ້ຽງມ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ບໍ? ແລະ ເງິນ ແລະ ຄຳ ຫຼື ເຟືອງ

ແລະ ອາຫານ ແມ່ນຫຍັງສຳລັບເຈົ້າ ຈຶ່ງຈະມອບມ້າທີ່ດີນັ້ນ
ທີ່ເຮົາໃຫ້ເຈົ້າໄປ ເຊິ່ງບໍ່ມີມ້າໃດມີຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ?
25 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ຢຸດ ການ ກ່າວ, ແລະ ເທຣາ ໄດ້
ຕອບ ກະສັດ ວ່າ, ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຜູ້ ຮັບ
ໃຊ້ ຂອງ ເພິ່ນ ຄື ກັນ;
26 ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້ອນວອນທ່ານ, ທ່ານຜູ້ເປັນນາຍ ແລະ
ກະສັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້ານີ້ແມ່ນຫຍັງ,
ໂດຍກ່າວວ່າ, ຈົ່ງມອບລູກຊາຍຂອງທ່ານໃຫ້ພວກເຮົາຂ້າລາວ,
ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະມອບເງິນ ແລະ ຄຳໃຫ້ທ່ານຕາມມູນຄ່າຂອງລາວ;
ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດກັບເງິນ ແລະ ຄຳ
ຫຼັງຈາກລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເສຍຊີວິດ?
ໃຜຈະເປັນຜູ້ສືບທອດຂ້າພະເຈົ້າ? ຫຼັງຈາກນັ້ນ,
ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເສຍຊີວິດ, ເງິນ ແລະ ຄຳ
ຈະກັບຄືນສູ່ກະສັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໃຫ້ມັນ.
27 ແລະ ເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງເທຣາ, ແລະ
ຄຳອຸປະມາທີ່ລາວຍົກຂຶ້ນມາກ່ຽວກັບກະສັດ,
ມັນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເສົ້າໃຈຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ເພິ່ນຮູ້ສຶກລຳຄານກັບເລື່ອງນີ້,
ແລະ ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງເພິ່ນກໍ່ລຸກໄໝ້ຢູ່ພາຍໃນເພິ່ນ.
28 ແລະ ເທຣາ ເຫັນວ່າກະສັດໂກດຮ້າຍລາວ, ແລະ
ລາວຕອບກະສັດວ່າ,
ທຸກສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີແມ່ນຢູ່ໃນອຳນາດຂອງກະສັດ;
ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ກະສັດປະສົງຈະເຮັດກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວ,
ໃຫ້ລາວເຮັດ, ແມ່ນແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ລາວຢູ່ໃນອຳນາດຂອງກະສັດ, ໂດຍບໍ່ມີຄ່າແລກປ່ຽນ, ລາວ ແລະ
ອ້າຍນ້ອງສອງຄົນຂອງລາວທີ່ອາຍຸຫຼາຍກວ່າລາວ.
29 ແລະ ກະສັດກ່າວກັບເທຣາວ່າ, ບໍ່,
ແຕ່ເຮົາຈະຊື້ລູກຊາຍນ້ອຍຂອງເຈົ້າດ້ວຍລາຄາ.
30 ແລະ ເທຣາ ໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ,
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້ອນວອນທ່ານເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ກະສັດ
ຂໍໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານກ່າວຄຳໜຶ່ງຕໍ່ໜ້າທ່ານ, ແລະ
ຂໍໃຫ້ກະສັດໄດ້ຟັງຄຳເວົ້າຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ແລະ ເທຣາ
ກ່າວວ່າ,
ຂໍໃຫ້ກະສັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າປະທານເວລາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສາມມື້
ຈົນກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະພິຈາລະນາເລື່ອງນີ້ພາຍໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງ,
ແລະ
ປຶກສາຫາລືກັບຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບຄຳເວົ້າຂອງກະສັດ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ
ລາວໄດ້ຮຽກຮ້ອງກະສັດຢ່າງໜັກແໜ້ນໃຫ້ເຫັນດີກັບເລື່ອງນີ້.
31 ແລະ ກະສັດໄດ້ຟັງເທຣາ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດຕາມ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ເວລາລາວສາມມື້, ແລະ
ເທຣາໄດ້ອອກໄປຈາກພະພັກຂອງກະສັດ, ແລະ
ລາວກັບບ້ານຫາຄອບຄົວຂອງລາວ ແລະ
ໄດ້ເລົ່າຖ້ອຍຄຳທັງໝົດຂອງກະສັດໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ; ແລະ
ປະຊາຊົນກໍຢ້ານກົວຫຼາຍ.
32 ແລະ ໃນ ມື້ ທີ ສາມ ກະສັດ ໄດ້ ສົ່ງ ຄົນ ໄປ
ຫາ ເທຣາ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ: ຈົ່ງ ສົ່ງ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ເຈົ້າ ມາ ໃຫ້ ເຮົາ ຕາມ ທີ່ ເຮົາ ໄດ້ ບອກ ເຈົ້າ;
ແລະ ຖ້າ ເຈົ້າ ບໍ່ ເຮັດ ແບບ ນີ້, ເຮົາ ຈະ ສົ່ງ ຄົນ
ໄປ ຂ້າ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ເຈົ້າ ມີ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ
ຂອງ ເຈົ້າ, ເພື່ອ ວ່າ ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ມີ ໝາ ເຫຼືອ
ຢູ່ ເລີຍ.
33 ແລະ ເທຣາ ໄດ້ຮີບຮ້ອນ (ເພາະເລື່ອງນັ້ນຮີບດ່ວນຈາກກະສັດ),
ແລະ ລາວໄດ້ຮັບເດັກນ້ອຍຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງລາວ,
ເຊິ່ງຍິງໃຊ້ຂອງລາວໄດ້ເກີດໃຫ້ລາວໃນມື້ນັ້ນ, ແລະ ເທຣາ
ໄດ້ນຳເດັກນ້ອຍມາຫາກະສັດ ແລະ ໄດ້ຮັບລາຄາສຳລັບລາວ.
34 ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ສະຖິດ ຢູ່ ກັບ
ເທ ຣາ ໃນ ເລື່ອງ ນີ້, ເພື່ອ ວ່າ ນິມໂຣດ ຈະ ບໍ່
ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ອັບ ຣາມ ຕາຍ, ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ເອົາ
ເດັກ ນັ້ນ ມາ ຈາກ ເທ ຣາ ແລະ ດ້ວຍ ກຳ ລັງ
ທັງ ໝົດ ຂອງ ເພິ່ນ, ເພາະ ເພິ່ນ ຄິດ ວ່າ ແມ່ນ
ອັບ ຣາມ; ແລະ ເລື່ອງ ນີ້ ໄດ້ ຖືກ ປິດ ບັງ ຈາກ
ເພິ່ນ ນັບ ແຕ່ ມື້ ນັ້ນ ມາ, ແລະ ມັນ ຖືກ ລືມ
ໂດຍ ກະສັດ, ເພາະ ວ່າ ມັນ ເປັນ ພຣະ ປະສົງ
ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ທີ່ ຈະ ບໍ່ ຍອມ ໃຫ້
ອັບ ຣາມ ຕາຍ.
35 ແລະ ເທຣາ ໄດ້ພາ ອັບຣາມ ລູກຊາຍຂອງຕົນຢ່າງລັບໆ
ພ້ອມກັບແມ່ ແລະ ແມ່ລ້ຽງຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ເຊື່ອງພວກເຂົາໄວ້ໃນຖ້ຳ ແລະ
ລາວໄດ້ເອົາສະບຽງອາຫານມາໃຫ້ພວກເຂົາທຸກໆເດືອນ.
36 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບອັບຣາມໃນຖ້ຳ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະ ອັບຣາມໄດ້ຢູ່ໃນຖ້ຳສິບປີ, ແລະ ກະສັດ
ແລະ ພວກນາຍ, ພວກໝໍດູ ແລະ ພວກນັກປາດ,
ຄິດວ່າກະສັດໄດ້ຂ້າອັບຣາມ.

ບົດທີ 9

1 ແລະ ຮາຣານ ລູກຊາຍຂອງເທຣາ ອ້າຍກົກຂອງອັບຣາມ
ໄດ້ມີເມຍໃນສະໄໝນັ້ນ.
2 ຮາຣານ ມີ ອາ ຍຸ ໄດ້ ສາມ ສິບ ເກົ້າ ປີ ເມື່ອ
ລາວ ໄດ້ ຮັບ ນາງ ມາ; ແລະ ເມຍ ຂອງ ຮາຣານ
ໄດ້ ຖື ພາ ແລະ ເກີດ ລູກ ຊາຍ ຄົນ ໜຶ່ງ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ລູກ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ວ່າ ໂລດ.
3 ແລະ ນາງ ໄດ້ ຖື ພາ ອີກ ແລະ ໄດ້ ເກີດ ລູກ
ສາວ ຄົນ ໜຶ່ງ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ໃຫ້ ນາງ ວ່າ
ມິລກາ; ແລະ ນາງ ໄດ້ ຖື ພາ ອີກ ແລະ ໄດ້ ເກີດ ລູກ
ສາວ ຄົນ ໜຶ່ງ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ໃຫ້ ນາງ ວ່າ
ຊາ ຣາຍ.
4 ຮາຣານມີອາຍຸໄດ້ສີ່ສິບສອງປີເມື່ອລາວເກີດຊື່ຊາຣາຍ,
ຊຶ່ງຢູ່ໃນປີທີສິບຂອງຊີວິດຂອງອັບຣາມ;
ແລະໃນສະໄໝນັ້ນອັບຣາມພ້ອມກັບແມ່ແລະແມ່ລ້ຽງຂອງລາວໄດ້
ອອກຈາກຖ້ຳ,
ຍ້ອນວ່າກະສັດແລະປະຊາຊົນຂອງລາວໄດ້ລືມເລື່ອງຄວາມສຳພັນຂ
ອງອັບຣາມ.
5 ແລະ ເມື່ອອັບຣາມອອກຈາກຖ້ຳ, ເພິ່ນໄດ້ໄປຫາໂນອາ ແລະ
ເຊມລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຢູ່ກັບເຂົາເຈົ້າເພື່ອຮຽນຮູ້ຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະ ວິທີທາງຂອງພະອົງ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າອັບຣາມຢູ່ໃສ, ແລະ
ອັບຣາມໄດ້ຮັບໃຊ້ໂນອາ ແລະ
ເຊມລູກຊາຍຂອງເພິ່ນເປັນເວລາດົນນານ.
6 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ໂນອາ ສາມ ສິບ ເກົ້າ ປີ,
ແລະ ອັບຣາມ ຮູ້ຈັກ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຕັ້ງແຕ່ ອາຍຸ ໄດ້ ສາມ ປີ,
ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ດຳເນີນ ຕາມ ທາງ ຂອງ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຈົນ ເຖິງ
ມື້ ທີ່ ເພິ່ນ ຕາຍ, ດັ່ງ ທີ່ ໂນ ອາ ແລະ ເຊມ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້
ສອນ ເພິ່ນ; ແລະ ລູກ ຊາຍ ທັງ ປວງ ຂອງ ແຜ່ນດິນ ໂລກ ໃນ
ສະໄໝ ນັ້ນ ໄດ້ ລ່ວງ ລະ ເມີດ ຕໍ່ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຢ່າງ ຮ້າຍແຮງ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ກະບົດ ຕໍ່ ພຣະອົງ ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຮັບໃຊ້

ພະເຈົ້າ ອື່ນໆ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ລືມ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຜູ້ ໄດ້ ສ້າງ ພວກ ເຂົາ ໃນ ແຜ່ນດິນ ໂລກ; ແລະ ຜູ້ ທີ່ ອາ ໄສ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ໂລກ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ຕົນເອງ ເປັນ ພະເຈົ້າ ຂອງ ຕົນ; ພະເຈົ້າ ທີ່ ເຮັດ ດ້ວຍ ໄມ້ ແລະ ຫີນ ຊຶ່ງ ບໍ່ ສາມາດ ເວົ້າ, ຟັງ, ຫຼື ປົດປ່ອຍ ໄດ້, ແລະ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ມະນຸດ ໄດ້ ຮັບໃຊ້ ພວກ ເຂົາ ແລະ ພວກ ເຂົາ ກາຍ ເປັນ ພະເຈົ້າ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
7 ແລະ ກະສັດ ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເຕຣາ
ພ້ອມກັບຄອບຄົວທັງໝົດຂອງເພິ່ນ
ແມ່ນຄົນທຳອິດໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ພະທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ ແລະ ຫີນ.
8 ແລະ ເຕຣາມີພະໃຫຍ່ສິບສອງອົງທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ ແລະ ຫີນ
ຫຼັງຈາກສິບສອງເດືອນຂອງປີ, ແລະ
ລາວໄດ້ຮັບໃຊ້ແຕ່ລະອົງທຸກໆເດືອນ, ແລະ ທຸກໆເດືອນ
ເຕຣາຈະນຳເອົາເຄື່ອງບູຊາພືດຜົນ ແລະ
ເຄື່ອງດື່ມມາຖວາຍແກ່ພະຂອງຕົນ;
ເຕຣາໄດ້ເຮັດແບບນີ້ຕະຫຼອດມື້.
9 ແລະ
ຄົນລຸ້ນນັ້ນທັງໝົດລ້ວນແຕ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະຜູ້ເ
ປັນເຈົ້າ, ແລະ
ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຕົນ,
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ທີ່ສ້າງພວກເຂົາ.
10 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນໂລກນີ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
(ເພາະວ່າແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງຕົນເອງ)
ນອກຈາກໂນອາ ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວ, ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ຄຳແນະນຳຂອງລາວກໍຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນ
ສະໄໝນັ້ນ.
11 ແລະ ອັບຣາມ ລູກຊາຍຂອງເຕຣາ
ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນໃນເຊື້ອສາຍຂອງໂນອາ, ແລະ
ບໍ່ມີໃຜຮູ້ເລື່ອງນີ້, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຮງສະຖິດຢູ່ກັບລາວ.
12 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຈທີ່ເຂົ້າໃຈໃຫ້ອັບຣາມ, ແລະ
ເພິ່ນຮູ້ວ່າວຽກງານທັງໝົດຂອງຄົນລຸ້ນນັ້ນບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ແລະ
ພຣະທັງໝົດຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດ.
13 ແລະ ອັບຣາມ
ໄດ້ເຫັນດວງອາທິດສ່ອງແສງລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ
ອັບຣາມ ໄດ້ເວົ້າກັບຕົນເອງວ່າ
ດວງອາທິດທີ່ສ່ອງແສງລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າແ
ທ້ໆ, ແລະ ຂ້ອຍຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.
14 ແລະໃນມື້ນັ້ນ ອັບຣາມໄດ້ຮັບໃຊ້ດວງອາທິດ ແລະ
ລາວໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງ, ແລະ ເມື່ອຕອນແລງມາຮອດ
ດວງອາທິດກໍ່ຕົກຕາມປົກກະຕິ, ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ຄິດໃນໃຈວ່າ,
ນີ້ຄົງຈະບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າແນ່ນອນບໍ?
15 ແລະ ອັບຣາມ ຍັງສືບຕໍ່ເວົ້າຢູ່ໃນໃຈວ່າ, ໃຜຄືຜູ້ສ້າງຟ້າສະຫວັນ
ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ? ໃຜຄືຜູ້ສ້າງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ? ລາວຢູ່ໃສ?
16 ແລະ ກາງຄືນມືດມົວລົງມາເທິງຕົວເພິ່ນ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກ, ທິດເໜືອ, ທິດໃຕ້,
ແລະ ທິດຕາເວັນອອກ, ແລະ
ເພິ່ນເຫັນວ່າດວງອາທິດໄດ້ຫາຍໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ
ກາງເວັນກໍ່ມືດລົງ.
17 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ເຫັນດວງດາວ ແລະ ດວງຈັນ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າ ເພິ່ນ,
ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, "ແນ່ນອນ ນີ້ ແມ່ນ ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ ທີ່ ສ້າງ
ແຜ່ນດິນ ໂລກ ທັງ ປວງ ແລະ ມະນຸດ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ຜູ້ຮັບໃຊ້
ຂອງ ພຣະອົງ ເຫຼົ່ານີ້ ເປັນ ພະເຈົ້າ ທີ່ ອ້ອມຮອບ ພຣະອົງ: ແລະ
ອັບຣາມ ໄດ້ ຮັບໃຊ້ ດວງຈັນ ແລະ ອະທິຖານ ຕໍ່ ມັນ ຕະຫຼອດ ຄືນ
ນັ້ນ.
18 ແລະໃນຕອນເຊົ້າ
ເມື່ອແສງແດດສ່ອງລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມປົກກະຕິ,
ອັບຣາມໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຢູ່ເທິງແຜ່
ນດິນໂລກ.
19 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຕົນເອງວ່າ ສິ່ງ ເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ ແມ່ນ
ພຣະ ເຈົ້າ ທີ່ ໄດ້ ສ້າງ ແຜ່ນດິນ ໂລກ ແລະ ມະນຸດ ທັງ ປວງ, ແຕ່
ສິ່ງ ເຫຼົ່ານີ້ ເປັນ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ, ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຄົງ ຢູ່
ໃນ ຄອບຄົວ ຂອງ ໂນອາ ແລະ ຮູ້ຈັກ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ແລະ ວິທີ
ທາງ ຂອງ ພຣະ ອົງ; ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຮັບ ໃຊ້ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ຕະຫລອດ ວັນ ເວລາ ຂອງ ຊີວິດ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ຄົນ ລຸ້ນນັ້ນ ທັງ
ຫມົດ ໄດ້ ລືມ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ ຮັບ ໃຊ້ ພຣະ ເຈົ້າ ອື່ນໆ
ທີ່ ເຮັດ ດ້ວຍ ໄມ້ ແລະ ຫີນ, ແລະ ໄດ້ ກະບົດ ຕະຫລອດ ວັນ ເວລາ
ຂອງ ພວກ ເພິ່ນ.
20 ແລະ ກະສັດນິມໂຣດໄດ້ປົກຄອງຢ່າງໝັ້ນຄົງ, ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງລາວ, ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດມີພາສາດຽວ ແລະ
ຄຳເວົ້າທີ່ເປັນເອກະພາບກັນ.
21 ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍທັງໝົດຂອງນິມໂຣດ ແລະ
ພວກຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງລາວໄດ້ປຶກສາຫາລືກັນ; ປຸດ, ມິດຊາຣາຍມ,
ກູເຊ ແລະ ການາອານ ພ້ອມກັບຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, "ມາເຖີດ, ໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງເມືອງໜຶ່ງຂຶ້ນ
ແລະ ສ້າງຫໍຄອຍທີ່ແຂງແຮງໃນນັ້ນ, ແລະ
ມີຍອດສູງສຸດເຖິງຟ້າສະຫວັນ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະສ້າງຊື່ສຽງໃຫ້ຕົນເອງ,
ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ປົກຄອງທົ່ວໂລກ,
ເພື່ອວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງສັດຕູຂອງພວກເຮົາຈະຢຸດຕິລົງຈາກພ
ວກເຮົາ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ປົກຄອງພວກເຂົາຢ່າງມີອຳນາດ,
ແລະ
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ກະແຈກກະຈາຍໄປທົ່ວໂລກຍ້ອນສົງຄາມຂອ
ງພວກເຂົາ."
22 ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ໄປເຝົ້າກະສັດ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ບອກຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ແກ່ກະສັດ, ແລະ
ກະສັດກໍເຫັນດີກັບພວກເຂົາໃນເລື່ອງນີ້, ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ເຮັດຕາມ.
23 ແລະ
ຄອບຄົວທັງໝົດໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນປະກອບດ້ວຍຜູ້ຊາຍປະມານຫົກແ
ສນຄົນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໄປຊອກຫາທີ່ດິນກວ້າງຂວາງເພື່ອສ້າງເມືອງ ແລະ
ຫໍຄອຍ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຊອກຫາທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ພົບຮ່ອມພູໃດຄືກັບຮ່ອມພູດຽວຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອ
ກຂອງແຜ່ນດິນຊີນາ, ປະມານສອງມື້ຍ່າງ, ແລະ
ພວກເຂົາເດີນທາງໄປທີ່ນັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
24 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເລີ່ມ ເຮັດ ດິນ ຈີ່ ແລະ ເຜົາ
ໄຟ ເພື່ອ ສ້າງ ເມືອງ ແລະ ຫໍ ຄອຍ ທີ່ ພວກ ເຂົາ
ຄິດ ວ່າ ຈະ ສ້າງ ສຳ ເລັດ.
25 ແລະ ການກໍ່ສ້າງຫໍຄອຍນັ້ນເປັນການລ່ວງລະເມີດ ແລະ
ເປັນບາບສຳລັບພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສ້າງມັນ,
ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສ້າງຕໍ່ຕ້ານພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະ
ເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ,
ພວກເຂົາຄິດຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາວ່າຈະເຮັດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານພຣະ
ອົງ ແລະ ຂຶ້ນສະຫວັນ.
26 ແລະ ຜູ້ ຄົນ ທັງ ໝົດ ນີ້ ແລະ ຄອບຄົວ ທັງ
ໝົດ ໄດ້ ແບ່ງ ອອກ ເປັນ ສາມ ສ່ວນ; ສ່ວນ ໜຶ່ງ

ກ່າວ ວ່າ ພວກ ເຮົາ ຈະ ຂຶ້ນ ໄປ ສະຫວັນ ແລະ ຕໍ່
ສູ້ ກັບ ລາວ; ສ່ວນ ສອງ ກ່າວ ວ່າ, ພວກ ເຮົາ ຈະ
ຂຶ້ນ ໄປ ສະຫວັນ ແລະ ວາງ ພະ ຂອງ ພວກ ເຮົາ
ໄວ້ ທີ່ ນັ້ນ ແລະ ຮັບ ໃຊ້ ພວກ ເຂົາ; ແລະ ສ່ວນ
ສາມ ກ່າວ ວ່າ, ພວກ ເຮົາ ຈະ ຂຶ້ນ ໄປ ສະຫວັນ ແລະ
ຕີ ລາວ ດ້ວຍ ທະນູ ແລະ ຫອກ; ແລະ ພຣະ ເຈົ້າ ຮູ້
ຈັກ ການ ກະ ທຳ ທັງ ໝົດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ແລະ
ຄວາມ ຄິດ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ທັງ ໝົດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ,
ແລະ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ເຫັນ ເມືອງ ແລະ ຫໍ ຄອຍ ທີ່
ພວກ ເຂົາ ກຳ ລັງ ສ້າງ ຢູ່.
27 ແລະ ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ກຳ ລັງ ສ້າງ, ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ສ້າງ ເມືອງ ໃຫຍ່ ຂຶ້ນ ແລະ ຫໍ ຄອຍ ທີ່ ສູງ
ແລະ ແຂງ ແກ່ນ ຂຶ້ນ; ແລະ ຍ້ອນ ຄວາມ ສູງ
ຂອງ ມັນ, ປູນ ແລະ ດິນ ຈີ່ ຈຶ່ງ ບໍ່ ໄປ ເຖິງ ຜູ້
ກໍ່ ສ້າງ ໃນ ເວ ລາ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ຂຶ້ນ ໄປ, ຈົນ
ກວ່າ ຜູ້ ທີ່ ຂຶ້ນ ໄປ ໄດ້ ຄົບ ໜຶ່ງ ປີ, ແລະ ຫຼັງ
ຈາກ ນັ້ນ, ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໄປ ເຖິງ ຜູ້ ກໍ່ ສ້າງ
ແລະ ມອບ ປູນ ແລະ ດິນ ຈີ່ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ;
ມັນ ໄດ້ ເຮັດ ແບບ ນີ້ ທຸກ ມື້.
28 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຂຶ້ນໄປ ແລະ
ຄົນອື່ນໆໄດ້ລົງມາຕະຫຼອດມື້; ແລະ
ຖ້າດິນຈີ່ຕົກລົງມາຈາກມືຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແຕກຫັກ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍ່ຈະຮ້ອງໄຫ້ໃສ່ມັນ, ແລະ ຖ້າຄົນໃດລົ້ມລົງ ແລະ
ຕາຍ, ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຂົາທີ່ຈະຫລຽວເບິ່ງລາວ.
29 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນແເຈົ້າຮູ້ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອພວກເຂົາກຳລັງກໍ່ສ້າງ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໂຍນລູກສອນຂຶ້ນໄປເທິງຟ້າສະຫວັນ, ແລະ
ລູກສອນທັງໝົດໄດ້ຕົກລົງໃສ່ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດ, ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ,
ພວກເຮົາຂ້າຄົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນຢ່າງແນ່ນອນ.
30 ເພາະ ສິ່ງ ນີ້ ມາ ຈາກ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ເພື່ອ ເຮັດ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ຫລົງ ທາງ, ແລະ ເປັນ
ລະບຽບ; ເພື່ອ ທຳ ລາຍ ພວກ ເຂົາ ອອກ ຈາກ
ໜ້າ ດິນ.
31 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສ້າງ ຫໍ ຄອຍ ແລະ ເມືອງ, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້ ທຸກ ມື້ ຈົນ ກວ່າ
ຫຼາຍ ມື້ ແລະ ຫຼາຍ ປີ ຜ່ານ ໄປ.
32 ແລະ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບທູດສະຫວັນເຈັດສິບອົງຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົ
ງ, ກັບຜູ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ພຣະອົງວ່າ, ມາໃຫ້ພວກເຮົາລົງມາ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພາສາຂອງພວກເຂົາສັບສົນ,
ເພື່ອວ່າຄົນຜູ້ໜຶ່ງຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈພາສາຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນກັບພວກເຂົາ.
33 ແລະ ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນມາ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ລືມພາສາຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ, ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈທີ່ຈະເວົ້າພາສາດຽວໄດ້, ແລະ
ເມື່ອຊ່າງກໍ່ສ້າງໄດ້ເອົາປູນຂາວ ຫຼື
ຫີນຈາກມືຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ ຊຶ່ງລາວບໍ່ໄດ້ສັ່ງ,
ຊ່າງກໍ່ສ້າງຈະຖິ້ມມັນໄປ ແລະ ໂຍນມັນໃສ່ເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ,
ຈົນລາວຕ້ອງຕາຍ.
34 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ ມາ ຫຼາຍ ມື້,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຂ້າ ພວກ ເຂົາ ຫລາຍ ຄົນ
ດ້ວຍ ວິທີ ນີ້.
35 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດພວກເຂົາສາມກຸ່ມທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ແລະ ພຣະອົງໄດ້ລົງໂທດພວກເຂົາຕາມການກະທຳ ແລະ
ແຜນການຂອງພວກເຂົາ; ຜູ້ທີ່ເວົ້າວ່າ, ພວກເຮົາຈະຂຶ້ນໄປສະຫວັນ
ແລະ ຮັບໃຊ້ພະຂອງພວກເຮົາ, ກາຍເປັນຄືກັບລີງ ແລະ ຊ້າງ; ແລະ
ຜູ້ທີ່ເວົ້າວ່າ, ພວກເຮົາຈະຕີສະຫວັນດ້ວຍລູກສອນ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຂ້າພວກເຂົາ, ຄົນໜຶ່ງໂດຍມືຂອງເພື່ອນບ້ານ;
ແລະ ກຸ່ມທີສາມຂອງຜູ້ທີ່ເວົ້າວ່າ, ພວກເຮົາຈະຂຶ້ນໄປສະຫວັນ ແລະ
ຕໍ່ສູ້ກັບລາວ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະແຈກກະຈາຍພວກເຂົາໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.
36 ແລະ ຜູ້ ທີ່ ຍັງ ເຫຼືອ ຢູ່ ໃນ ບັນ ດາ ພວກ
ເຂົາ, ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ຮູ້ ແລະ ເຂົ້າ ໃຈ ເຖິງ ຄວາມ
ຊົ່ວ ຮ້າຍ ທີ່ ຈະ ມາ ສູ່ ພວກ ເຂົາ, ພວກ ເຂົາ
ກໍ ໄດ້ ປະ ຖິ້ມ ອາ ຄານ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ກໍ ກະ
ຈັດ ກະ ຈາຍ ໄປ ທົ່ວ ຜືນ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ.
37 ແລະ ພວກ ເຂົາ ຢຸດ ສ້າງ ເມືອງ ແລະ ຫໍ ຄອຍ;
ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາ ຈຶ່ງ ເອີ້ນ ບ່ອນ ນັ້ນ ວ່າ ບາ ເບນ,
ເພາະ ວ່າ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້
ເຮັດ ໃຫ້ ພາສາ ຂອງ ທົ່ວ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ ສັບ
ສົນ; ຈົ່ງ ເບິ່ງ ມັນ ຢູ່ ທາງ ທິດ ຕາ ເວັນ ອອກ
ຂອງ ແຜ່ນ ດິນ ຊີ ນາ.
38 ແລະ ສຳລັບຫໍຄອຍທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ,
ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ເປີດປາກຂອງມັນອອກ ແລະ
ກືນກິນໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງມັນ, ແລະ ໄຟໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ
ແລະ ເຜົາໄໝ້ອີກໜຶ່ງສ່ວນສາມ, ແລະ
ອີກສ່ວນໜຶ່ງຍັງເຫຼືອຢູ່ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້, ແລະ
ມັນມາຈາກສ່ວນນັ້ນທີ່ເຄີຍຢູ່ສູງ, ແລະ
ເສັ້ນຮອບວົງຂອງມັນຍາວເຖິງສາມມື້.
39 ແລະ ລູກ ຊາຍ ມະນຸດ ຈຳນວນ ຫຼາຍ ໄດ້ ຕາຍ
ໄປ ໃນ ຫໍ ຄອຍ ນັ້ນ, ເປັນ ຜູ້ ຄົນ ທີ່ ນັບ ບໍ່
ຖ້ວນ.

ບົດທີ 10

1 ແລະ ເປເລັກ ລູກຊາຍຂອງເອເບ ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນສະໄໝນັ້ນ,
ໃນປີທີສີ່ສິບແປດແຫ່ງຊີວິດຂອງອັບຣາມລູກຊາຍຂອງເຕຣາ, ແລະ
ອາຍຸທັງໝົດຂອງເປເລັກແມ່ນສອງຮ້ອຍສາມສິບເກົ້າປີ.
2 ແລະ ເມື່ອ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້
ລູກ ຫລານ ມະນຸດ ກະຈັດ ກະຈາຍ ໄປ ຍ້ອນ ບາບ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ ຢູ່ ທີ່ ຫໍ ຄອຍ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ແຜ່ ຂະ ຫຍາຍ ອອກ ໄປ ເປັນ ຫຼາຍ
ກຸ່ມ, ແລະ ລູກ ຫລານ ມະນຸດ ທັງ ໝົດ ໄດ້ ກະ
ຈັດ ກະຈາຍ ໄປ ໃນ ສີ່ ມຸມ ຂອງ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ.
3 ແລະ ຄອບຄົວທັງໝົດໄດ້ກາຍເປັນໄປຕາມພາສາ, ດິນແດນ, ຫຼື
ເມືອງຂອງຕົນ.
4 ແລະ ພວກ ລູກ ຫລານ ມະນຸດ ໄດ້ ສ້າງ ເມືອງ
ຫລາຍ ແຫ່ງ ຕາມ ຄອບຄົວ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ໃນ
ທຸກ ບ່ອນ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໄປ, ແລະ ຕະຫລອດ
ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ ໂລກ ທີ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້
ກະຈັດກະຈາຍ ພວກ ເຂົາ.
5 ແລະ ບາງ ຄົນ ໃນ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສ້າງ ເມືອງ
ຂຶ້ນ ໃນ ບ່ອນ ທີ່ ຫຼັງ ຈາກ ນັ້ນ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ຖືກ ກຳຈັດ ອອກ ໄປ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່
ເມືອງ ເຫລົ່າ ນີ້ ຕາມ ຊື່ ຂອງ ຕົນ ເອງ, ຫຼື ຊື່

ຂອງ ລູກ ຫຼານ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ຫຼື ຕາມ ສະ ຖາ
ນະ ການ ສະ ເພາະ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
6 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາເຟດ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງໂນອາ
ໄດ້ໄປສ້າງເມືອງຕ່າງໆຂຶ້ນໃນສະຖານທີ່ທີ່ພວກເຂົາກະແຈກກະຈາຍໄ
ປ, ແລະ
ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ເມືອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຕາມຊື່ຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາເຟດໄດ້ແບ່ງແຍກກັນຢູ່ເທິງໜ້າແຜ່ນດິນໂລ
ກອອກເປັນຫຼາຍກຸ່ມ ແລະ ຫຼາຍພາສາ.
7 ແລະ
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຢາເຟດຕາມຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາຄື
ໂກເມ, ມາໂຄກ, ເມດາຍ, ຢາວານ, ຕູບານ, ເມເຊັກ ແລະ ຕີຣາດ;
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຢາເຟດຕາມເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາ.
8 ແລະ ລູກຫລານຂອງໂກເມີ, ຕາມເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ,
ຄືຊາວຟຣານຄໍາ, ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຟຣານຊາ,
ແຄມແມ່ນໍ້າຟຣານຊາ, ແຄມແມ່ນໍ້າເຊນາ.
9 ແລະ ລູກຫລານຂອງເຣຟັດຄື ບາຣໂຕນິມ,
ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນບາຣໂຕເນຍ ໃກ້ແມ່ນໍ້າເລດາ,
ຊຶ່ງໄຫຼລົງສູ່ທະເລໃຫຍ່ ກີໂຮນ, ນັ້ນຄື ມະຫາສະໝຸດ.
10 ແລະ ລູກຫລານຂອງ ຕູການາ ມີສິບຄອບຄົວ, ແລະ
ຊື່ຂອງພວກເຂົາຄື: ບູຊາ, ປາຊູນັກ, ບານກາ, ເອລີຄາບຸມ, ຣັກບິບ,
ຕາກີ, ບິດ, ເຊບຸກ, ອອນການ ແລະ ຕິລມາດ;
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປ ແລະ ຢຸດຢູ່ທາງເໜືອ ແລະ
ສ້າງເມືອງຕ່າງໆຂຶ້ນ.
11 ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ເມືອງຂອງພວກເຂົາຕາມຊື່ຂອງຕົນເອງ,
ຄືຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ແຄມແມ່ນໍ້າຮິດລາ ແລະ ອິຕາລັກຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
12 ແຕ່ ຄອບ ຄົວ ຂອງ Angoli, Balgar ແລະ Parzunac,
ພວກ ເຂົາ ອາ ໄສ ຢູ່ ແຄມ ແມ່ນໍ້າ Dubnee ໃຫຍ່;
ແລະ ຊື່ ຂອງ ເມືອງ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ກໍ ຕາມ ຊື່
ຂອງ ພວກ ເຂົາ ເອງ ຄື ກັນ.
13 ແລະ ລູກຫລານຂອງຢາວານຄື
ຊາວຢາວານຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນມັກໂດເນຍ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງເມດາຢາເຣຄື
ຊາວໂອເຣລໍາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຄີສັນ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງຕູບານຄືຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຕູສການາ
ແຄມແມ່ນໍ້າປາຊີຢາ.
14 ແລະ ລູກຫລານຂອງເມເຊັກຄື ຊິບາຊນີ ແລະ
ລູກຫລານຂອງຕີຣາສຄື ຣູຊາດ, ກູຊະນີ, ແລະ ອອນໂກລີສ;
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດໄດ້ໄປສ້າງເມືອງຂອງຕົນເອງ;
ເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນເມືອງທີ່ຕັ້ງຢູ່ແຄມທະເລຢາບຸສ
ແຄມແມ່ນໍ້າຄູຣາ, ເຊິ່ງໄຫຼລົງມາໃນແມ່ນໍ້າຕຣາການ.
15 ແລະ ລູກຫລານຂອງເອລີຊາຄືຊາວອາມານິມ, ແລະ
ພວກເຂົາຍັງໄດ້ໄປສ້າງເມືອງຕ່າງໆດ້ວຍຕົນເອງ;
ເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນຕັ້ງຢູ່ລະຫວ່າງພູໂຢບ ແລະ ຊີບັດໂມ; ແລະ
ໃນນັ້ນມີຜູ້ຄົນຂອງລໍາບາດີຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບພູໂຢບ ແລະ
ຊີບັດໂມ, ແລະ ພວກເຂົາຍຶດເອົາແຜ່ນດິນອິຕາລີ ແລະ
ຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
16 ແລະ ລູກຫລານຂອງຈິດທິມຄື ໂຣມິມ
ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຮ່ອມພູຄາໂນເປຍ ແຄມແມ່ນໍ້າຕິເບຣ.
17 ແລະ
ລູກຫລານຂອງດູໂດນິມຄືຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງຕ່າງໆຂອງທະເລ
ກີໂຮນ, ໃນແຜ່ນດິນບໍນາ.
18 ຄົນ ເຫລົ່າ ນີ້ ແມ່ນ ຄອບ ຄົວ ຂອງ ລູກ
ຫລານ ຢາ ເຟດ ຕາມ ເມືອງ ແລະ ພາສາ ຂອງ ເຂົາ
ເຈົ້າ, ເມື່ອ ເຂົາ ເຈົ້າ ກະ ຈັດ ກະ ຈາຍ ໄປ ຕາມ
ຫໍ ຄອຍ, ແລະ ເຂົາ ເຈົ້າ ຕັ້ງ ຊື່ ເມືອງ ຂອງ ເຂົາ
ເຈົ້າ ຕາມ ຊື່ ແລະ ປະຫວັດ ການ ເກີດ ຂອງ ເຂົາ
ເຈົ້າ; ແລະ ນີ້ ແມ່ນ ຊື່ ຂອງ ເມືອງ ທັງ ໝົດ ຂອງ
ເຂົາ ເຈົ້າ ຕາມ ຄອບ ຄົວ, ຊຶ່ງ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄດ້ ສ້າງ
ຂຶ້ນ ໃນ ສະ ໄໝ ນັ້ນ ຫຼັງ ຈາກ ຫໍ ຄອຍ.
19 ແລະ ລູກຫລານຂອງຮາມຄື ກູເຊ, ມິດຊາຣາຍມ, ປຸດ ແລະ
ການາອານ ຕາມລຸ້ນຄົນ ແລະ ເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ.
20
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດໄດ້ໄປສ້າງເມືອງຕ່າງໆຂຶ້ນຕາມທີ່ພວກເຂົາພົບເຫັ
ນບ່ອນທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບພວກເຂົາ,
ແລະພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ເມືອງຂອງພວກເຂົາຕາມຊື່ຂອງບັນພະບຸລຸດຂ
ອງພວກເຂົາວ່າ ກູເຊ, ມິດຊາຣາອິມ, ປຸດ ແລະ ການາອານ.
21 ແລະ ລູກຫລານຂອງມິດຊາຣາຍມຄື ລູດິມ, ອານາມິມ,
ເລຮາບິມ, ນັບຕູຄິມ, ປັດຣຸຊິມ, ກັດສລູຄິມ ແລະ ກັບຕູຣິມ,
ເຈັດຄອບຄົວ.
22 ຄົນ ເຫຼົ່ານີ້ ທັງໝົດ ອາໄສ ຢູ່ ແຄມ ແມ່ນໍ້າ
ຊີໂຫລ ຊຶ່ງ ເປັນ ຫ້ວຍ ນໍ້າ ຂອງ ປະເທດ ເອຢິບ
ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ ສ້າງ ເມືອງ ຂຶ້ນ ໃໝ່ ແລະ ຕັ້ງ
ຊື່ ເມືອງ ເຫຼົ່ານັ້ນ ຕາມ ຊື່ ຂອງ ຕົນ ເອງ.
23 ແລະ ລູກຫລານຂອງ ປາໂທຣສ ແລະ ກັດລັກ ໄດ້ແຕ່ງງານກັນ,
ແລະ ຈາກພວກເຂົາ, ຊາວ ຟີລິດສະຕິນ, ຊາວ ອາຊາທິມ, ແລະ
ຊາວ ເກຣາຣິມ, ຊາວ ກີທິມ ແລະ ຊາວ ເອໂຄຣນິມ,
ໃນທັງຫ້າຄອບຄົວ; ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍັງໄດ້ສ້າງເມືອງຂອງຕົນເອງ, ແລະ
ພວກເຂົາເອີ້ນເມືອງຂອງພວກເຂົາຕາມຊື່ຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພ
ວກເຂົາຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
24 ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ກາ ນາ ອານ ກໍ ໄດ້
ສ້າງ ເມືອງ ຂຶ້ນ ເພື່ອ ຕົນ ເອງ, ແລະ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ເມືອງ ຂອງ ຕົນ ຕາມ ຊື່ ຂອງ ຕົນ,
ສິບ ເອັດ ເມືອງ ແລະ ເມືອງ ອື່ນໆ ອີກ ຫຼາຍ ຈົນ
ນັບ ບໍ່ ຖ້ວນ.
25 ແລະ
ຊາຍສີ່ຄົນຈາກຄອບຄົວຂອງຮາມໄດ້ໄປຍັງແຜ່ນດິນທົ່ງພຽງ;
ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຊື່ຂອງຊາຍສີ່ຄົນຄື ໂຊໂດມ, ໂກໂມຣາ, ອັດມາ ແລະ
ເຊບອຍອິມ.
26 ແລະ ຄົນພວກນີ້ໄດ້ສ້າງເມືອງສີ່ເມືອງຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນທົ່ງພຽງ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຊື່ເມືອງຕ່າງໆຕາມຊື່ຂອງຕົນເອງ.
27 ແລະ ພວກເຂົາພ້ອມທັງລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາມີລູກຫລານຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ອາໄສຢູ່ຢ່າງສັນຕິ.
28 ແລະ ເຊອີ ລູກຊາຍຂອງຮູເຣ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຮີວີ
ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງການາອານ
ໄດ້ໄປພົບຮ່ອມພູທີ່ຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບພູເຂົາປາຣານ ແລະ
ລາວໄດ້ສ້າງເມືອງໜຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ລາວພ້ອມທັງລູກຊາຍເຈັດຄົນ
ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ
ລາວໄດ້ຕັ້ງຊື່ເມືອງທີ່ລາວໄດ້ສ້າງນັ້ນວ່າ ເຊອີ ຕາມຊື່ຂອງລາວ
ນັ້ນຄືແຜ່ນດິນເຊອີຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
29 ຄົນ ເຫລົ່າ ນີ້ ແມ່ນ ຄອບ ຄົວ ຂອງ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ຮາມ, ຕາມ ພາ ສາ ແລະ ເມືອງ ຕ່າງໆ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ກະ ຈັດ ກະ

ຈາຍ ໄປ ຍັງ ປະ ເທດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ຫຼັງ
ຈາກ ທໍ ຄອຍ.
30 ແລະ ລູກຫລານບາງຄົນຂອງເຊມລູກຊາຍຂອງໂນອາ,
ພໍ່ຂອງລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອເບ,
ກໍໄດ້ໄປສ້າງເມືອງຕ່າງໆຂຶ້ນໃນສະຖານທີ່ທີ່ພວກເຂົາກະແຈກກະຈາ
ຍໄປ, ແລະ
ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ເມືອງຂອງພວກເຂົາຕາມຊື່ຂອງພວກເຂົາ.
31 ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຊມຄື ເອລາມ, ອາຊູ, ອາປັກຊາດ, ລູດ ແລະ
ອາຣາມ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເມືອງຕ່າງໆຂຶ້ນ ແລະ
ຕັ້ງຊື່ເມືອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຕາມຊື່ຂອງພວກເຂົາ.
32 ແລະ ອາຊູຣ ລູກຊາຍຂອງເຊມ ພ້ອມດ້ວຍລູກໆ ແລະ
ຄອບຄົວຂອງລາວ ໄດ້ອອກເດີນທາງໄປໃນເວລານັ້ນ, ເປັນກຸ່ມໃຫຍ່,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໄປຍັງແຜ່ນດິນໄກທີ່ພວກເຂົາພົບເຫັນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບຮ່ອມພູອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານໃນແຜ່ນດິນທີ່ພ
ວກເຂົາໄດ້ໄປ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເມືອງສີ່ເມືອງດ້ວຍຕົນເອງ,
ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນຕາມຊື່ ແລະ
ປະຫວັດຂອງຕົນເອງ.
33 ແລະ
ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຊື່ຂອງເມືອງຕ່າງໆທີ່ລູກຫລານຂອງອາຊູໄດ້ສ້າງຄື
ນີເນວາ, ເຣເຊນ, ກາລັກ ແລະ ເຣໂຮໂບເທີ;
ແລະລູກຫລານຂອງອາຊູໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
34 ແລະ ລູກຫລານຂອງອາຣາມກໍໄດ້ໄປສ້າງເມືອງໜຶ່ງຂຶ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ເມືອງນັ້ນວ່າ ອູສ ຕາມຊື່ອ້າຍກົກຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ນັ້ນຄືແຜ່ນດິນອູສຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
35 ແລະໃນປີທີສອງຫຼັງຈາກສ້າງຫໍຄອຍ,
ຊາຍຄົນໜຶ່ງຈາກຄອບຄົວຂອງອາຊູ, ຊື່ເບລາ,
ໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນນີເນວາເພື່ອໄປອາໄສຢູ່ກັບຄອບຄົວຂອງລາ
ວບ່ອນໃດກໍ່ຕາມທີ່ລາວສາມາດຫາບ່ອນຢູ່ໄດ້;
ແລະພວກເຂົາໄດ້ມາຮອດກົງກັນຂ້າມກັບເມືອງຕ່າງໆຂອງທົ່ງພຽງ
ທີ່ຢູ່ຕິດກັບເມືອງໂຊໂດມ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
36 ແລະຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນສ້າງເມືອງນ້ອຍໆຢູ່ທີ່ນັ້ນ
ແລະຕັ້ງຊື່ເມືອງນັ້ນວ່າ ເບລາ ຕາມຊື່ຂອງລາວ;
ນັ້ນແມ່ນດິນແດນໂຊອາຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
37 ແລະ ຄົນ ເຫລົ່າ ນີ້ ແມ່ນ ຄອບ ຄົວ ຂອງ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ເຊມ ຕາມ ພາ ສາ ແລະ ເມືອງ ຕ່າງໆ
ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ, ຫຼັງ ຈາກ ທີ່ ເຂົາ ເຈົ້າ ກະ ຈັດ
ກະ ຈາຍ ໄປ ເທິງ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ ຫຼັງ ຈາກ
ຫໍ ຄອຍ.
38 ແລະ ທຸກໆອານາຈັກ, ທຸກໆເມືອງ, ແລະ
ທຸກໆຄອບຄົວຂອງຄອບຄົວຂອງລູກຫລານໂນອາ
ໄດ້ສ້າງເມືອງຫຼາຍແຫ່ງຂຶ້ນສໍາລັບຕົນເອງຫຼັງຈາກນີ້.
39 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສ້າງ ຕັ້ງ ວັດຖະບານ ຂຶ້ນ
ໃນ ທຸກ ເມືອງ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ເພື່ອ ໃຫ້ ຖືກ
ຄວບ ຄຸມ ໂດຍ ຄໍາ ສັ່ງ ຂອງ ພວກ ເຂົາ; ເຊັ່ນ
ດຽວ ກັນ ນັ້ນ ຄອບ ຄົວ ທັງ ໝົດ ຂອງ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ໂນອາ ຕະຫຼອດ ໄປ.

ບົດທີ 11

1 ແລະ ນິມໂຣດລູກຊາຍຂອງກູເຊຍັງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຊີນາ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງ ແລະ ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສ້າງເມືອງຕ່າງໆໃນແຜ່ນດິນຊີນາ.
2 ແລະ ນີ້ຄືຊື່ຂອງສີ່ເມືອງທີ່ເພິ່ນໄດ້ສ້າງ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຊື່ເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນຕາມເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເມືອງເຫຼົ່າ
ນັ້ນໃນການສ້າງຫໍຄອຍ.
3 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເອີ້ນ ບາເບນ ແຫ່ງ ທໍາ ອິດ ວ່າ
ບາເບນ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ, ເພາະ ວ່າ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ
ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ພາສາ ຂອງ ທົ່ວ ໂລກ ສັບ
ສົນ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ; ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ໃຫ້ ບາເບນ
ວ່າ ເອ ເຣັກ, ເພາະ ວ່າ ພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້ ກະ ຈັດ
ກະຈາຍ ພວກ ເຂົາ ອອກ ໄປ ຈາກ ບ່ອນ ນັ້ນ.
4 ແລະ ລູກທີສາມເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຊື່ວ່າ ເອເກັດ,
ໂດຍກ່າວວ່າມີການສູ້ຮົບຄັ້ງໃຫຍ່ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ; ແລະ
ລູກທີສີ່ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຊື່ວ່າ ການນາ, ເພາະວ່າພວກເຈົ້າຊາຍ ແລະ
ພວກນັກຕໍ່ສູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ໝົດໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ພວກເພິ່ນໄດ້ລົບກວນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກເພິ່ນໄດ້ກະບົດ ແລະ
ລ່ວງລະເມີດພຣະອົງ.
5 ແລະ ເມື່ອ ນິມໂຣດ ໄດ້ ສ້າງ ເມືອງ ເຫຼົ່ານີ້ ຂຶ້ນ ໃນ ແຜ່ນດິນ ຊີນາ
ແລ້ວ, ລາວ ໄດ້ ວາງ ຜູ້ຄົນ ທີ່ ເຫລືອ ຢູ່ ຂອງ ລາວ, ພວກ ເຈົ້າຊາຍ
ຂອງ ລາວ ແລະ ພວກ ທະຫານ ທີ່ ມີ ອໍານາດ ຂອງ ລາວ ທີ່ ຍັງ
ເຫລືອ ຢູ່ ໃນ ອານາຈັກ ຂອງ ລາວ ໄວ້ ໃນ ນັ້ນ.
6 ແລະ ນິມໂຣດໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນບາບີໂລນ, ແລະ
ລາວໄດ້ສືບຕໍ່ການປົກຄອງຂອງລາວຢູ່ທີ່ນັ້ນເໜືອຜູ້ຄົນທີ່ເຫຼືອຂອງ
ລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ປົກຄອງຢ່າງປອດໄພ, ແລະ ຜູ້ຄົນ ແລະ
ເຈົ້າຊາຍຂອງນິມໂຣດໄດ້ຕັ້ງຊື່ລາວວ່າ ອໍາຣາເຟນ,
ໂດຍກ່າວວ່າຢູ່ທີ່ຫໍຄອຍເຈົ້າຊາຍ ແລະ
ຄົນຂອງລາວໄດ້ລົ້ມຕາຍຍ້ອນວິທີການຂອງລາວ.
7 ແລະ ເຖິງວ່າຈະເປັນແນວນັ້ນກໍຕາມ,
ນິມໂຣດກໍບໍ່ໄດ້ກັບຄືນໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ລາວຍັງສືບຕໍ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ສອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃຫ້ແກ່ລູກຫລານມະນຸດ; ແລະ ມາດອນ,
ລູກຊາຍຂອງລາວ, ຮ້າຍແຮງກວ່າພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ
ສືບຕໍ່ເພີ່ມຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພໍ່ຂອງລາວ.
8 ແລະ ລາວ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ລູກ ຫລານ ມະນຸດ ເຮັດ
ບາບ, ສະນັ້ນ ຈຶ່ງ ມີ ຄໍາ ເວົ້າ ວ່າ: ຈາກ ຄົນ ຊົ່ວ
ຄວາມ ຊົ່ວ ອອກ ມາ.
9
ໃນເວລານັ້ນມີສົງຄາມລະຫວ່າງຄອບຄົວຂອງລູກຫລານຂອງຮາມ,
ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ.
10 ແລະ ເຄໂດລາໂອເມີ, ກະສັດຂອງເອລາມ,
ໄດ້ອອກໄປຈາກຄອບຄົວຂອງລູກຫລານຂອງຮາມ, ແລະ
ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ລາວໄດ້ປາບປາມພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວໄດ້ໄປທີ່ຫ້າເມືອງໃນທົ່ງພຽງ ແລະ ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ
ແລະ ລາວໄດ້ປາບປາມພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງລາວ.
11 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຮັບ ໃຊ້ ລາວ ສິບ ສອງ ປີ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເສຍ ພາສີ ປະຈໍາ ປີ ໃຫ້ ລາວ.
12ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ນາໂຮ ລູກຊາຍຂອງ ເສຣຸກ ໄດ້ ຕາຍໄປ
ໃນ ປີ ທີ ສີ່ສິບເກົ້າ ແຫ່ງ ຊີວິດ ຂອງ ອັບຣາມ
ລູກຊາຍຂອງ ເຕຣາ.
13 ແລະ ໃນປີທີຫ້າສິບແຫ່ງຊີວິດຂອງອັບຣາມລູກຊາຍຂອງເຕຣາ,
ອັບຣາມໄດ້ອອກຈາກຄອບຄົວຂອງໂນອາ,
ແລະໄດ້ໄປເຮືອນຂອງພໍ່ຂອງລາວ.

14 ແລະ ອັບຣາມ ຮູ້ຈັກ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເດີນ ໄປ
ໃນ ທາງ ແລະ ຄຳ ສັ່ງ ຂອງ ພຣະອົງ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ພຣະເຈົ້າ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ສະຖິດ ຢູ່ ກັບ ເພິ່ນ.
15 ແລະ ເຕຣາ ບິດາ ຂອງ ລາວ ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ ຍັງ
ຄົງ ເປັນ ນາຍ ທະຫານ ຂອງ ກະສັດ ນິມໂຣດ, ແລະ
ລາວ ຍັງ ຄົງ ຕິດຕາມ ພຣະ ຕ່າງ ຊາດ ຢູ່.
16 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ມາຮອດ ເຮືອນ ຂອງ ພໍ່ ຂອງຕົນ ແລະ
ໄດ້ເຫັນ ສິບສອງ ພະ ອົງ ຢືນຢູ່ ໃນ ວັດ ເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນ ຂອງ ອັບຣາມ ກໍ ລຸກຂຶ້ນ ເມື່ອ ເພິ່ນ ເຫັນ ຮູບ
ປັ້ນ ເຫຼົ່ານີ້ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ພໍ່ ຂອງຕົນ.
17 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ກ່າວ ວ່າ, ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຊົງ ພຣະ ຊົນ ຢູ່
ສັນ ໃດ, ຮູບ ປັ້ນ ເຫຼົ່ານີ້ ຈະ ບໍ່ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ; ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຜູ້ ສ້າງ ຂ້າພະເຈົ້າ ຈະ ລົງໂທດ
ຂ້າພະເຈົ້າ ເຊັ່ນ ນັ້ນ ຖ້າ ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ ທຳລາຍ ພວກ ມັນ ທັງ ຫມົດ
ໃນ ສາມ ມື້.
18 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ໜີ ຈາກ ພວກເຂົາ, ແລະ ຄວາມ ໂກດແຄ້ນ
ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ລຸກ ໄໝ້ ຢູ່ ໃນ ຕົວ ເພິ່ນ. ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຟ້າວ
ອອກ ຈາກ ຫ້ອງ ໄປ ຫາ ເດີ່ນ ນອກ ຂອງ ພໍ່ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້
ພົບ ພໍ່ ເພິ່ນ ນັ່ງ ຢູ່ ໃນ ເດີ່ນ, ແລະ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ເພິ່ນ
ກໍ ມາ ກັບ ເພິ່ນ, ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ມາ ນັ່ງ ຢູ່ ຕໍ່ຫນ້າ ເພິ່ນ.
19 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ຖາມພໍ່ຂອງລາວວ່າ, "ພໍ່ເອີຍ,
ບອກພໍ່ແດ່ວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ມະນຸດທັງປວງເທິງແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນຢູ່ໃສ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຊົງສ້າງເຈົ້າ
ແລະ ຂ້ອຍຢູ່ໃສ." ແລະ ເຕຣາ
ໄດ້ຕອບອັບຣາມລູກຊາຍຂອງລາວວ່າ, "ຈົ່ງເບິ່ງ
ຜູ້ທີ່ຊົງສ້າງພວກເຮົາທຸກຄົນຢູ່ໃນເຮືອນກັບພວກເຮົາ."
20 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ວ່າ, ນາຍ ຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍ ສະແດງ ສິ່ງ ເຫລົ່າ ນັ້ນ ໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າ ເບິ່ງ; ແລະ
ເຕຣາ ໄດ້ ພາ ອັບຣາມ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ຫ້ອງ ຂອງ ເດີ່ນ ຊັ້ນ ໃນ, ແລະ
ອັບຣາມ ໄດ້ ເຫັນ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ ຫ້ອງ ທັງ ໝົດ ເຕັມ ໄປ ດ້ວຍ ພະ
ເຈົ້າ ທີ່ ເຮັດ ດ້ວຍ ໄມ້ ແລະ ຫີນ, ຮູບ ປັ້ນ ໃຫຍ່ ສິບ ສອງ ຮູບ ແລະ
ຮູບ ປັ້ນ ອື່ນໆ ທີ່ ນ້ອຍ ກວ່າ ພວກ ມັນ ຢ່າງ ບໍ່ ມີ ທີ່ ນັບ ໄດ້.
21 ແລະ ເຕຣາ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ
ວ່າ: ຈົ່ງ ເບິ່ງ ຄົນ ເຫລົ່າ ນີ້ ຄື ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ສ້າງ
ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ເຈົ້າ ເຫັນ ຢູ່ ເທິງ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ,
ແລະ ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ສ້າງ ຂ້ອຍ ແລະ ເຈົ້າ, ແລະ ມະນຸດ ທັງ
ປວງ.
22 ແລະ ເຕຣາ ໄດ້ກົ້ມຂາບໄຫວ້ພະຂອງລາວ, ແລະ
ລາວກໍໄດ້ຈາກພວກມັນໄປ, ແລະ ອັບຣາມ
ລູກຊາຍຂອງລາວກໍໄດ້ໄປກັບລາວ.
23 ແລະ ເມື່ອອັບຣາມໄດ້ຈາກພວກເຂົາໄປແລ້ວ
ເພິ່ນໄດ້ໄປຫາແມ່ຂອງເພິ່ນ ແລະ ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້ານາງ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບແມ່ຂອງເພິ່ນວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ພໍ່ຂອງພໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ພໍ່ເຫັນຜູ້ທີ່ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ,
ແລະ ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງມະນຸດ.
24 ບັດນີ້,
ຈົ່ງຟ້າວໄປເອົາລູກແກະໂຕຫນຶ່ງຈາກຝູງມາເຮັດເປັນຊີ້ນແຊບໆ
ເພື່ອຂ້ອຍຈະໄດ້ເອົາໄປຖວາຍແກ່ພະຂອງພໍ່ຂ້ອຍເປັນເຄື່ອງບູຊາໃຫ້
ພວກເຂົາກິນ; ບາງທີຂ້ອຍອາດຈະເປັນທີ່ຍອມຮັບຂອງພວກເຂົາ.
25 ແມ່ຂອງລາວກໍເຮັດຕາມ,
ແລະນາງໄດ້ເອົາລູກແກະມາເຮັດຊີ້ນແຊບໆ ແລະ
ເອົາມາໃຫ້ອັບຣາມ,
ແລະອັບຣາມໄດ້ເອົາຊີ້ນແຊບໆນັ້ນຈາກແມ່ຂອງລາວ ແລະ
ນຳມາຕໍ່ຫນ້າພະຂອງພໍ່ລາວ,
ແລະລາວໄດ້ຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆພະເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາກິນ;
ແຕ່ເທຣາພໍ່ຂອງລາວບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນັ້ນ.
26 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ເຫັນ ໃນ ມື້ ທີ່ ເພິ່ນ ນັ່ງ ຢູ່ ທ່າມກາງ ພວກ
ເຂົາ ວ່າ ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ມີ ສຽງ, ບໍ່ ໄດ້ ຍິນ, ບໍ່ ມີ ການ ເຄື່ອນໄຫວ,
ແລະ ບໍ່ ມີ ຜູ້ ໃດ ໃນ ພວກ ເຂົາ ສາມາດ ຍື່ນ ມື ອອກ ໄປ ກິນ ໄດ້.
27 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ເຍາະ ເຍີ້ຍ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ກ່າວ ວ່າ, ຊີ້ນ ທີ່
ເຮົາ ແຕ່ງ ກິນ ນັ້ນ ບໍ່ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ພໍ ໃຈ ແທ້, ຫຼື ບາງທີ
ມັນ ອາດ ໜ້ອຍ ເກີນ ໄປ ສຳລັບ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ດ້ວຍ ເຫດ ນີ້
ພວກ ເຂົາ ຈຶ່ງ ບໍ່ ຢາກ ກິນ; ສະນັ້ນ ໃນ ມື້ ອື່ນ ເຮົາ ຈະ ແຕ່ງ ກິນ
ຊີ້ນ ສົດໆ ທີ່ ດີ ແລະ ອຸດົມສົມບູນ ກວ່າ ນີ້, ເພື່ອ ວ່າ ເຮົາ ຈະ ໄດ້
ເຫັນ ຜົນ.
28 ແລະ ໃນມື້ຕໍ່ມາ ອັບຣາມ
ໄດ້ບອກແມ່ຂອງລາວກ່ຽວກັບຊີ້ນທີ່ແຊບນັ້ນ,
ແມ່ຂອງລາວໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປເອົາລູກແກະສາມໂຕທີ່ດີຈາກຝູງສັດ,
ແລະ ນາງໄດ້ເຮັດຊີ້ນທີ່ແຊບຊ້ອຍຈາກພວກມັນ,
ເຊິ່ງລູກຊາຍຂອງນາງມັກ, ແລະ
ນາງໄດ້ເອົາໃຫ້ອັບຣາມລູກຊາຍຂອງນາງ; ແລະ ເຕຣາ
ພໍ່ຂອງລາວບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນັ້ນ.
29 ອັບຣາມ ໄດ້ ເອົາ ຊີ້ນ ທີ່ ແຊບ ຈາກ ແມ່
ຂອງ ລາວ ແລະ ເອົາ ມາ ວາງ ໄວ້ ຕໍ່ຫນ້າ ພະ ຂອງ
ພໍ່ ລາວ ໃນ ຫ້ອງ; ແລະ ລາວ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ ໃກ້ໆ
ເພື່ອ ໃຫ້ ພະ ຂອງ ພໍ່ ລາວ ກິນ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ວາງ ມັນ ໄວ້ ຕໍ່ຫນ້າ ພະ ຂອງ ພໍ່, ແລະ ອັບຣາມ
ນັ່ງ ຢູ່ ຕໍ່ຫນ້າ ພະ ຂອງ ພໍ່ ໝົດ ມື້, ຄິດ ວ່າ
ບາງທີ ພະ ຂອງ ພໍ່ ອາດຈະ ກິນ ໄດ້.
30 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຫລຽວ ເບິ່ງ ພວກເຂົາ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ
ພວກເຂົາ ທັງ ບໍ່ ມີ ສຽງ ຫຼື ບໍ່ ໄດ້ ຍິນ, ແລະ ກໍ ບໍ່ ມີ ຜູ້ ໃດ ໃນ
ພວກ ເຂົາ ຍື່ນ ມື ອອກ ໄປ ຫາ ຊີ້ນ ກິນ.
31 ແລະ ໃນຕອນແລງຂອງມື້ນັ້ນ
ອັບຣາມໄດ້ນຸ່ງຫົ່ມດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ.
32 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຮ້ອງ ອອກ ມາ ວ່າ: ວິບັດ ແກ່
ບິດາ ຂອງ ເຮົາ ແລະ ຄົນ ລຸ້ນ ທີ່ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ນີ້, ຜູ້
ທີ່ ໃຈ ມັກ ຈະ ຫຼົງ ເຊື່ອ ໃນ ສິ່ງ ທີ່ ບໍ່ ມີ ຄ່າ,
ຜູ້ ທີ່ ຮັບ ໃຊ້ ຮູບ ເຄົາລົບ ທີ່ ເຮັດ ດ້ວຍ ໄມ້ ແລະ
ຫີນ ຊຶ່ງ ກິນ, ດົມ, ຟັງ ຫຼື ເວົ້າ ບໍ່ ໄດ້, ຜູ້ ທີ່ ມີ ປາກ
ບໍ່ ມີ ຄຳ ເວົ້າ, ຕາ ບໍ່ ມີ ຕາ ເຫັນ, ຫູ ບໍ່ ມີ
ການ ຍິນ, ມື ບໍ່ ມີ ຄວາມ ຮູ້ສຶກ, ແລະ ຂາ ບໍ່
ສາມາດ ເຄື່ອນ ໄຫວ ໄດ້; ຄື ກັບ ພວກ ເຂົາ ທີ່
ສ້າງ ພວກ ເຂົາ ແລະ ຜູ້ ທີ່ ໄວ້ ວາງ ໃຈ ໃນ
ພວກ ເຂົາ.
33 ແລະ ເມື່ອອັບຣາມເຫັນສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້,
ລາວກໍຄຽດແຄ້ນພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ ລາວຟ້າວຈັບຂວານຢູ່ໃນມື,
ແລະ ມາຮອດຫ້ອງຂອງພະ, ແລະ
ລາວໄດ້ທຳລາຍພະທັງໝົດຂອງພໍ່ຂອງລາວ.
34 ແລະ ເມື່ອລາວໄດ້ທຸບຮູບປັ້ນແລ້ວ,
ລາວໄດ້ເອົາຂວານນັ້ນໄວ້ໃນມືຂອງພະເຈົ້າອົງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວ
ກເຂົາ, ແລະ ລາວກໍ່ອອກໄປ; ແລະ ເຕຣາ ພໍ່ຂອງລາວກໍ່ກັບບ້ານ,
ເພາະລາວໄດ້ຍິນສຽງຕີຂວານຢູ່ຫນ້າປະຕູ; ດັ່ງນັ້ນ
ເຕຣາຈຶ່ງເຂົ້າມາໃນເຮືອນເພື່ອຮູ້ວ່າເລື່ອງນີ້ເປັນແນວໃດ.
35 ເມື່ອເຕຣາໄດ້ຍິນສຽງຂວານຢູ່ໃນຫ້ອງຮູບປັ້ນ
ລາວຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາຫ້ອງຮູບປັ້ນ ແລະພົບອັບຣາມທີ່ກຳລັງອອກມາ.

36 ແລະ ເຕຣາ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ແລະ
ພົບເຫັນຮູບເຄົາລົບທັງໝົດລົ້ມລົງ ແລະ ແຕກຫັກ, ແລະ
ຂວານຢູ່ໃນມືຂອງຜູ້ທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ແຕກ, ແລະ
ຊີ້ນທີ່ແຊບຊ້ອຍ ຊຶ່ງອັບຣາມລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ເຮັດ
ຍັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.
37 ແລະ ເມື່ອ ເຕຣາ ເຫັນ ດັ່ງນັ້ນ ລາວກໍຄຽດແຄ້ນຢ່າງຍິ່ງ ແລະ
ລາວຈຶ່ງຟ້າວອອກຈາກຫ້ອງໄປຫາ ອັບຣາມ.
38 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ພົບ ອັບຣາມ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ຍັງ ນັ່ງ ຢູ່ ໃນ
ເຮືອນ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຖາມ ເພິ່ນ ວ່າ, “ວຽກ ອັນ ນີ້ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ
ຕໍ່ ພະ ຂອງ ເຮົາ ແມ່ນ ຫຍັງ?”
39 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຕອບ ເຕຣາ ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ ວ່າ,
“ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນ, ເຈົ້ານາຍ ເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ ເອົາ ຊີ້ນ ທີ່ ແຊບ ມາ
ວາງ ໄວ້ ຂ້າງ ຕີນ ຂອງ ຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ເມື່ອ ຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ
ຫາ ຂ້ານ້ອຍ ພ້ອມ ດ້ວຍ ຊີ້ນ ທີ່ ຂ້ານ້ອຍ ຈະ ກິນ, ຂ້ານ້ອຍ ທຸກຄົນ
ໄດ້ ຍື່ນ ມື ອອກ ມາ ກິນ ກ່ອນ ທີ່ ກະສັດ ຈະ ຍື່ນ ມື ອອກ ມາ ກິນ.
40 ແລະ ຜູ້ ໃຫຍ່ ໄດ້ ເຫັນ ການ ກະທຳ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ
ເພິ່ນ, ແລະ ຄວາມ ໂກດ ແຄ້ນ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ລຸກ
ໄໝ້ ຂຶ້ນ ຢ່າງ ຮຸນ ແຮງ ຕໍ່ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ເພິ່ນ
ໄດ້ ໄປ ເອົາ ຂວານ ທີ່ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ມາ ຫາ
ພວກ ເຂົາ ແລະ ທຳລາຍ ພວກ ເຂົາ ທັງ ໝົດ, ແລະ
ຈຶ່ງ ເບິ່ງ ຂວານ ນັ້ນ ຍັງ ຢູ່ ໃນ ມື ຂອງ ເພິ່ນ
ດັ່ງ ທີ່ ເຈົ້າ ເຫັນ.
41 ແລະ
ເຕຣາກໍໃຈຮ້າຍອັບຣາມລູກຊາຍຂອງລາວເມື່ອລາວເວົ້າແບບນີ້;
ແລະ
ເຕຣາໄດ້ເວົ້າຕໍ່ອັບຣາມລູກຊາຍຂອງລາວດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນວ່າ,
“ເລື່ອງທີ່ເຈົ້າເລົ່ານັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ເຈົ້າເວົ້າຕົວະຕໍ່ຂ້ອຍ.”
42 ມີວິນຍານ, ຈິດວິນຍານ ຫຼື
ອຳນາດໃນພະເຈົ້າເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າບອກຂ້ອຍບໍ?
ພວກມັນບໍ່ແມ່ນໄມ້ ແລະ ຫີນບໍ, ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ສ້າງພວກມັນເອງບໍ,
ແລະ ເຈົ້າສາມາດເວົ້າຕົວະໄດ້ບໍ,
ໂດຍກ່າວວ່າພະເຈົ້າອົງໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາໄດ້ຕີພວກເຂົາ?
ເຈົ້າເອງທີ່ເອົາຂວານໃສ່ມືຂອງລາວ,
ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ເວົ້າວ່າລາວໄດ້ຕີພວກເຂົາທັງໝົດ.
43 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ຕອບພໍ່ຂອງລາວວ່າ,
“ແລ້ວເຈົ້າຈະຮັບໃຊ້ຮູບເຄົາລົບເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແນວໃດ
ຖ້າບໍ່ມີອຳນາດເຮັດຫຍັງໄດ້?
ຮູບເຄົາລົບເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈຈະຊ່ວຍເຈົ້າໄດ້ບໍ?
ພວກມັນສາມາດໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າເມື່ອເຈົ້າເອີ້ນຫາພວ
ກມັນໄດ້ບໍ?
ພວກມັນສາມາດຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງສັດຕູຂອງເຈົ້າໄດ້ບໍ,
ຫຼື ພວກເຂົາຈະຕໍ່ສູ້ເພື່ອເຈົ້າຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຂອງເຈົ້າ
ເພື່ອເຈົ້າຈະຮັບໃຊ້ໄມ້ ແລະ ຫີນທີ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າ ຫຼື ໄດ້ຍິນໄດ້ບໍ?”
44 ແລະ ບັດນີ້ແນ່ນອນວ່າມັນບໍ່ເປັນຜົນດີຕໍ່ເຈົ້າ ຫຼື
ສຳລັບລູກຫລານມະນຸດທີ່ຕິດພັນກັບເຈົ້າ, ທີ່ຈະເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້;
ເຈົ້າໂງ່, ໂງ່ຈ້າ ຫຼື ຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈ ຈົນເຈົ້າຈະຮັບໃຊ້ໄມ້ ແລະ ຫີນ,
ແລະ ເຮັດແບບນີ້ບໍ?
45 ແລະ ລືມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ,
ແລະ ຜູ້ຊົງສ້າງພວກເຈົ້າຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ
ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງນຳເອົາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງມາສູ່ຈິດວິນຍານ
ຂອງພວກເຈົ້າໃນເລື່ອງນີ້ໂດຍການຮັບໃຊ້ຫີນ ແລະ ໄມ້ບໍ?
46
ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໃນສະໄໝກ່ອນບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບໃນເລື່ອງນີ້
ບໍ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຈັກກະວານໄດ້ນຳເອົານ້ຳຖ້ວມ
ມາສູ່ພວກເຂົາ ແລະ ທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ?
47 ແລະ ພວກເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ
ຮັບໃຊ້ພະທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ ແລະ ຫີນໄດ້ແນວໃດ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນ,
ຫຼື ເວົ້າ, ຫຼື ປົດປ່ອຍພວກເຈົ້າຈາກການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ,
ໂດຍວິທີນີ້ຈຶ່ງນຳເອົາພຣະພິໂລດຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານລົງ
ມາສູ່ພວກເຈົ້າ?
48 ບັດນີ້ພໍ່ຂອງຂ້ອຍຈົ່ງລະເວັ້ນຈາກສິ່ງນີ້,
ແລະຢ່ານຳເອົາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍມາສູ່ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຈິດວິນຍານຂອງຄົວເຮືອນຂອງເຈົ້າ.
49 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຟ້າວ ໂດດ ອອກ ຈາກ ໜ້າ
ພໍ່ ຂອງ ລາວ, ແລະ ໄດ້ ເອົາ ຂວານ ຈາກ ຮູບ
ເຄົາລົບ ທີ່ ໃຫຍ່ ທີ່ ສຸດ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ ລາວ, ຊຶ່ງ
ອັບຣາມ ໄດ້ ທຳລາຍ ມັນ ແລະ ໜີ ໄປ.
50 ເມື່ອເຕຣາເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ອັບຣາມໄດ້ເຮັດແລ້ວ,
ລາວຈຶ່ງຟ້າວອອກຈາກເຮືອນຂອງລາວໄປເຝົ້າກະສັດ ແລະ
ລາວໄດ້ໄປເຝົ້ານິມໂຣດ ແລະ ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ ແລະ
ກົ້ມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າກະສັດ ແລະ ກະສັດຖາມວ່າ,
“ເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງ?”
51 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ຂໍ
ອ້ອນວອນ ທ່ານ ເຈົ້າ ນາຍ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ, ຂໍ
ຟັງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ—ຫ້າ ສິບ ປີ ກ່ອນ ເດັກ ຄົນ
ໜຶ່ງ ໄດ້ ເກີດ ມາ ໃຫ້ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ, ແລະ ລາວ
ໄດ້ ເຮັດ ແບບ ນີ້ ຕໍ່ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ຂ້າ ພະ
ເຈົ້າ ແລະ ລາວ ໄດ້ ເວົ້າ ແບບ ນີ້; ແລະ ບັດ ນີ້, ທ່ານ
ເຈົ້າ ນາຍ ແລະ ກະ ສັດ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ, ຂໍ ໃຫ້
ສົ່ງ ຄົນ ໄປ ເອີ້ນ ລາວ ມາ ຢູ່ ຕໍ່ ພຣະ ພັກ
ຂອງ ທ່ານ, ແລະ ຕັດສິນ ລາວ ຕາມ ກົດ ໝາຍ, ເພື່ອ
ວ່າ ພວກ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ຈະ ໄດ້ ຮັບ ການ ປົດ
ປ່ອຍ ຈາກ ຄວາມ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ຂອງ ລາວ.
52 ແລະກະສັດໄດ້ສົ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ສາມຄົນຂອງພຣະອົງ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ໄປນຳອັບຣາມມາເຝົ້າກະສັດ.
ແລະນິມໂຣດພ້ອມທັງເຈົ້ານາຍແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງລາວໄດ້ນັ່
ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນໃນມື້ນັ້ນ, ແລະເຕຣາກໍນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາຄືກັນ.
53 ແລະກະສັດໄດ້ກ່າວກັບອັບຣາມວ່າ,
“ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງຕໍ່ພໍ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ພະຂອງເພິ່ນ?”
ອັບຣາມໄດ້ຕອບກະສັດດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຂອງລາວ,
ແລະເພິ່ນກ່າວວ່າ,
“ພະໃຫຍ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາໃນເຮືອນໄດ້ເຮັດກັບພວກເຂົາຕາມທີ່ເ
ຈົ້າໄດ້ຍິນ.”
54 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບອັບຣາມວ່າ,
“ພວກເຂົາມີອຳນາດທີ່ຈະເວົ້າ, ກິນ, ແລະ ເຮັດຕາມທີ່ເຈົ້າເວົ້າບໍ?”
ແລະ ອັບຣາມຕອບກະສັດວ່າ, “ຖ້າບໍ່ມີອຳນາດໃນພວກເຂົາ,
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຮັບໃຊ້ພວກເຂົາ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຫຼົງທາງດ້ວຍຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງເຈົ້າ?”
55 ເຈົ້າຄິດວ່າພວກເຂົາສາມາດຊ່ວຍເຈົ້າໄດ້ ຫຼື
ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທັງນ້ອຍ ແລະ ໃຫຍ່
ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າຮັບໃຊ້ພວກເຂົາບໍ? ແລະ
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງພຣະເຈົ້າຂອງຈັກກະວານທັງໝົດ,

ຜູ້ທີ່ສ້າງເຈົ້າ ແລະ ໃນອຳນາດຂອງພະອົງທີ່ຈະຂ້າ ແລະ
ຮັກສາຊີວິດໄວ້?
56 0 ກະສັດທີ່ໂງ່ຈ້າ, ຖ່ອມຕົວ, ແລະ ໂງ່ຈ້າ,
ວິບັດແກ່ເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ.
57
ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າພຣະອົງຈະສອນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໃຫ້ຮູ້ທາງທີ່ຊື່ສັ
ດ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້,
ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກເຕັມໄປດ້ວຍບາບຂອງພຣະອົ
ງ ແລະ
ບາບຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ຕິດຕາມທາງຂອງພຣະອົງ.
58 ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ, ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນບໍ, ວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ທີ່ເຈົ້າເຮັດ,
ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາບໃນສະໄໝກ່ອນ, ແລະ
ພຣະເຈົ້າຜູ້ທຣງເປັນນິດໄດ້ນຳເອົານ້ຳຖ້ວມມາສູ່ພວກເຂົາ ແລະ
ທຳລາຍພວກເຂົາທັງໝົດ, ແລະ
ຍັງໄດ້ທຳລາຍແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດຍ້ອນພວກເຂົາບໍ? ແລະ ເຈົ້າ
ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າຈະລຸກຂຶ້ນດຽວນີ້ ແລະ
ເຮັດຄືກັນກັບວຽກງານນີ້,
ເພື່ອນຳເອົາພຣະພິໂລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວ
ານລົງ, ແລະ ນຳເອົາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍມາສູ່ເຈົ້າ ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດບໍ?
59 ບັດນີ້ ຈົ່ງປະຖິ້ມການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍນີ້ທີ່ເຈົ້າເຮັດຢູ່, ແລະ
ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງຈັກກະວານ,
ດັ່ງທີ່ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ
ເມື່ອນັ້ນມັນຈະດີກັບເຈົ້າ.
60 ແລະ ຖ້າ ໃຈ ຊົ່ວ ຂອງ ເຈົ້າ ບໍ່ ເຊື່ອ ຟັງ ຄຳ
ເວົ້າ ຂອງ ເຮົາ ເພື່ອ ເຮັດ ໃຫ້ ເຈົ້າ ປະ ຖິ້ມ
ທາງ ຊົ່ວ ຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ຮັບ ໃຊ້ ພຣະ ເຈົ້າ ຜູ້
ເປັນ ນິດ, ແລ້ວ ເຈົ້າ ຈະ ຕາຍ ດ້ວຍ ຄວາມ ອັບ
ອາຍ ໃນ ຍຸກ ສຸດ ທ້າຍ, ເຈົ້າ, ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ
ທຸກ ຄົນ ທີ່ ກ່ຽວ ຂ້ອງ ກັບ ເຈົ້າ, ທີ່ ໄດ້ ຍິນ
ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ເຈົ້າ ຫຼື ເດີນ ໄປ ໃນ ທາງ ຊົ່ວ
ຂອງ ເຈົ້າ.
61 ແລະ ເມື່ອອັບຣາມຢຸດເວົ້າຕໍ່ໜ້າກະສັດ ແລະ
ພວກເຈົ້າຊາຍແລ້ວ, ອັບຣາມກໍເງີຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງທ້ອງຟ້າ, ແລະ
ເພິ່ນກ່າວວ່າ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນຄົນຊົ່ວທັງໝົດ, ແລະ
ພຣະອົງຈະພິພາກສາພວກເຂົາ.

ບົດທີ 12

1 ແລະ ເມື່ອ ກະສັດ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ອັບຣາມ
ເພິ່ນ ຈຶ່ງ ສັ່ງ ໃຫ້ ເອົາ ເພິ່ນ ໄປ ຂັງ ຄຸກ; ແລະ
ອັບຣາມ ຖືກ ຄຸມ ຂັງ ສິບ ມື້.
2 ແລະ ເມື່ອຮອດທ້າຍມື້ເຫຼົ່ານັ້ນ ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ກະສັດ, ເຈົ້າຊາຍ
ແລະ ຜູ້ວ່າການແຂວງຕ່າງໆ ແລະ
ພວກນັກປາດທັງໝົດມາເຝົ້າພະອົງ, ແລະ
ພວກເຂົານັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພະອົງ, ແລະ ອັບຣາມຍັງຢູ່ໃນເຮືອນກັກຂັງ.
3 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບພວກເຈົ້ານາຍ ແລະ ພວກນັກປາດວ່າ,
“ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນບໍ່ວ່າ ອັບຣາມ ລູກຊາຍຂອງເຕຣາ
ໄດ້ເຮັດກັບພໍ່ຂອງລາວແນວໃດ? ລາວໄດ້ເຮັດກັບລາວແບບນີ້,
ແລະ ເຮົາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນຳລາວມາຫາເຮົາ, ແລະ ລາວກໍເວົ້າແບບນີ້;
ຫົວໃຈຂອງລາວບໍ່ໄດ້ຄິດຜິດ ແລະ ລາວກໍ່ບໍ່ໄດ້ລົບກວນເຮົາ, ແລະ
ເບິ່ງແມ, ດຽວນີ້ລາວຖືກກັກຂັງຢູ່ໃນຄຸກ.
4 ແລະ ສະນັ້ນ ຈົ່ງ ຕັດສິນ ວ່າ ການ ພິພາກສາ ໃດ ຄວນ ຈະ ສົມ
ຄວນ ຕໍ່ ຊາຍ ຄົນ ນີ້ ທີ່ ໄດ້ ດ່າ ກະສັດ; ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ເວົ້າ ແລະ ເຮັດ ທຸກ
ສິ່ງ ທີ່ ທ່ານ ໄດ້ ຍິນ.
5 ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນຕອບກະສັດວ່າ,
ຜູ້ຊາຍທີ່ດ່າກະສັດຈະຕ້ອງຖືກແຂວນຄໍຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້;
ແຕ່ຫຼັງຈາກໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ລາວເວົ້າ, ແລະ
ກຽດຊັງພະຂອງພວກເຮົາ, ລາວຕ້ອງຖືກເຜົາຈົນຕາຍ,
ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນກົດໝາຍໃນເລື່ອງນີ້.
6 ຖ້າກະສັດພໍໃຈທີ່ຈະເຮັດເຊັ່ນນີ້,
ຂໍໃຫ້ພະອົງສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງຈູດໄຟທັງກາງເວັນແລະກາງຄື
ນໃນເຕົາດິນຈີ່ຂອງເຈົ້າ,
ແລະຈາກນັ້ນພວກເຮົາຈະໂຍນຊາຍຄົນນີ້ລົງໄປໃນນັ້ນ.
ແລະກະສັດກໍໄດ້ເຮັດຕາມ,
ແລະພະອົງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງຕຽມໄຟເປັນເວລາສາມມື້ສ
າມຄືນໃນເຕົາໄຟຂອງກະສັດ, ເຊິ່ງຢູ່ໃນເມືອງ Casdim;
ແລະກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາເອົາອັບຣາມອອກຈາກຄຸກແລະເອົາລ
າວອອກມາເຜົາ.
7 ແລະ ພວກຂ້າໃຊ້ທັງໝົດຂອງກະສັດ, ເຈົ້າຊາຍ, ເຈົ້ານາຍ,
ຜູ້ວ່າການ, ແລະ ຜູ້ພິພາກສາ, ແລະ ປະຊາຊົນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນ,
ປະມານເກົ້າແສນຄົນ, ໄດ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຕົາໄຟເພື່ອເບິ່ງອັບຣາມ.
8 ແລະ ຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທັງໝົດໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ເທິງຫລັງຄາ
ແລະ ຫໍຄອຍເພື່ອເບິ່ງວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບອັບຣາມ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນຢືນຢູ່ຫ່າງໆກັນ; ແລະ
ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດເຫຼືອຢູ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ມາເບິ່ງເຫດການໃນມື້ນັ້ນ.
9 ແລະ ເມື່ອອັບຣາມມາຮອດ, ພວກໝໍຜີຂອງກະສັດ ແລະ
ພວກນັກປາດໄດ້ເຫັນອັບຣາມ, ແລະ ພວກເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນຕໍ່ກະສັດວ່າ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ,
ນີ້ແມ່ນຜູ້ຊາຍທີ່ພວກເຮົາຮູ້ວ່າເປັນເດັກນ້ອຍທີ່ດາວໃຫຍ່ໄດ້ກືນດາ
ວທັງສີ່ດວງທີ່ເກີດມາ,
ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ປະກາດຕໍ່ກະສັດໃນຕອນນີ້ຫ້າສິບປີແລ້ວ.
10 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ບັດນີ້ພໍ່ຂອງລາວຍັງໄດ້ລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງເຈົ້າ,
ແລະ ເຍາະເຍີ້ຍເຈົ້າໂດຍການເອົາລູກອີກຄົນໜຶ່ງມາໃຫ້ເຈົ້າ,
ເຊິ່ງເຈົ້າໄດ້ຂ້າ.
11 ແລະ ເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ,
ພຣະອົງກໍຄຽດແຄ້ນຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນຳເອົາເຕຣາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ.
12 ແລະ ກະສັດ ກ່າວ ວ່າ, “ເຈົ້າ ໄດ້ ຍິນ ສິ່ງ ທີ່
ພວກ ໝໍ ດູ ເວົ້າ ບໍ? ບັດ ນີ້ ບອກ ເຮົາ ຕາມ
ຄວາມ ຈິງ ວ່າ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ແນວ ໃດ; ແລະ ຖ້າ
ເຈົ້າ ເວົ້າ ຄວາມ ຈິງ ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ມີ ໂທດ.
13 ເມື່ອເຫັນກະສັດໂກດຮ້າຍຢ່າງຍິ່ງ, ເຕຣາຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ກະສັດວ່າ,
“ຂ້າແດ່ກະສັດ, ພະອົງໄດ້ຍິນຄວາມຈິງແລ້ວ,
ແລະສິ່ງທີ່ພວກນັກປາດເວົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ.” ແລະກະສັດກ່າວວ່າ,
“ເຈົ້າສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້ແນວໃດ, ທີ່ລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ
ແລະໃຫ້ລູກທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດແກ່ຂ້ອຍ,
ແລະເອົາລາຄາຂອງລາວໄປເປັນຂອງຂຸນນາງ?”
14 ແລະ ເທຣາ ໄດ້ ຕອບ ກະສັດ ວ່າ, ເພາະ ຄວາມ ອ່ອນ ໂຍນ ຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ສຶກ ຕື່ນເຕັ້ນ ຕໍ່ ລູກຊາຍ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ໃນ ເວລາ
ນັ້ນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ ເອົາ ລູກຊາຍ ຂອງ ຍິງ ສາວ ຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ນຳ ລາວ ມາ ຫາ ກະສັດ.
15 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ ໃຜ ແນະນຳ ເຈົ້າ ໃຫ້
ເຮັດ ເລື່ອງ ນີ້? ບອກ ເຮົາ ມາ, ຢ່າ ປິດ ບັງ ຫຍັງ
ຈາກ ເຮົາ, ແລະ ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ຕາຍ.

16 ແລະ ເຕຣາ ກໍຕົກໃຈຫຼາຍຕໍ່ໜ້າກະສັດ ແລະ
ລາວກໍກ່າວແກ່ກະສັດວ່າ, "ຣາຣານ
ລູກຊາຍກົກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັ
ບເລື່ອງນີ້; ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ ອັບຣາມ ໄດ້ເກີດມາຄື ຣາຣານ
ອາຍຸໄດ້ສາມສິບສອງປີ.
17 ແຕ່ຣາຣານບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳຫຍັງແກ່ພໍ່ຂອງຕົນ,
ເພາະເຕຣາໄດ້ເວົ້າແບບນີ້ຕໍ່ກະສັດເພື່ອຊ່ວຍຊີວິດຂອງລາວໃຫ້ພົ້ນ
ຈາກກະສັດ, ເພາະລາວຢ້ານກົວຫຼາຍ;
ແລະກະສັດໄດ້ກ່າວກັບເຕຣາວ່າ,
"ຣາຣານລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ເຈົ້າໃນເລື່ອງນີ້ຈະ
ຕ້ອງຕາຍດ້ວຍໄຟກັບອັບຣາມ;
ເພາະວ່າການລົງໂທດປະຫານຊີວິດໄດ້ຕົກຢູ່ກັບລາວຍ້ອນການກະບົ
ດຕໍ່ຄວາມປາຖະໜາຂອງກະສັດໃນການເຮັດສິ່ງນີ້.
18 ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ຣາຣານ
ຮູ້ສຶກຍາກປະຕິບັດຕາມວິທີທາງຂອງອັບຣາມ,
ແຕ່ລາວເກັບມັນໄວ້ພາຍໃນຕົວເອງ.
19 ແລະ ຣາຣານ ກ່າວ ໃນ ໃຈ ຂອງ ລາວ ວ່າ: ຈົ່ງ ເບິ່ງ ບັດ ນີ້
ກະສັດ ໄດ້ ຈັບ ອັບຣາມ ຍ້ອນ ສິ່ງ ເຫລົ່າ ນີ້ ທີ່ ອັບຣາມ ໄດ້ ເຮັດ,
ແລະ ເຫດການ ຈະ ບັງ ເກີດຂຶ້ນ ຄື ຖ້າ ອັບຣາມ ມີ ໄຊຊະນະ ເໜືອ
ກະສັດ ຂ້ອຍ ຈະ ຕິດຕາມ ລາວ ໄປ, ແຕ່ ຖ້າ ກະສັດ ມີ ໄຊຊະນະ
ຂ້ອຍ ຈະ ໄປ ຕາມ ກະສັດ.
20 ແລະ
ເມື່ອເຕຣາໄດ້ເວົ້າເລື່ອງນີ້ກັບກະສັດກ່ຽວກັບຣາຣານລູກຊາຍຂອງລ
າວ, ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຈັບຣາຣານພ້ອມກັບອັບຣາມ.
21 ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ນຳເອົາທັງອັບຣາມ ແລະ
ຣາຣານນ້ອງຊາຍຂອງລາວມາໂຍນໃສ່ໄຟ; ແລະ
ຊາວເມືອງທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ທັງຂ້າໃຊ້ ແລະ
ເຈົ້ານາຍຂອງກະສັດ, ຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທັງໝົດກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ຢືນຢູ່ເໜືອພວກເຂົາໃນມື້ນັ້ນ.
22 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດໄດ້ຈັບອັບຣາມ ແລະ
ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ປຸ້ນເຄື່ອງນຸ່ງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຍົກເວັ້ນແຕ່ເຄື່ອງ
ນຸ່ງຊັ້ນລຸ່ມທີ່ຢູ່ເທິງພວກເຂົາ.
23 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມັດ ມື ແລະ ຕີນ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ ເຊືອກ ລີ ນິນ, ແລະ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້
ຂອງ ກະສັດ ໄດ້ ຍົກ ພວກ ເຂົາ ຂຶ້ນ ແລະ ໂຍນ
ພວກ ເຂົາ ທັງ ສອງ ລົງ ໃນ ເຕົາ ໄຟ.
24 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັກອັບຣາມ ແລະ
ພຣະອົງມີຄວາມເມດຕາສົງສານເພິ່ນ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາ ແລະ ປົດປ່ອຍອັບຣາມຈາກໄຟ
ແລະ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກໄໝ້.
25 ແຕ່ເຊືອກທັງໝົດທີ່ເຂົາເຈົ້າມັດເພິ່ນໄວ້ນັ້ນກໍໄໝ້ໝົດແລ້ວ
ໃນຂະນະທີ່ອັບຣາມຍັງຢູ່ ແລະ ຍ່າງໄປມາໃນໄຟ.
26 ແລະ ຣາຣານ ໄດ້ ຕາຍ ໄປ ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໂຍນ ລາວ ລົງ
ໃນ ໄຟ, ແລະ ລາວ ຖືກ ເຜົາ ເປັນ ຂີ້ເທົ່າ, ເພາະ ໃຈ ຂອງ ລາວ ບໍ່
ສົມບູນ ແບບ ກັບ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ; ແລະ ພວກ ຜູ້ ທີ່ ໂຍນ ລາວ
ລົງ ໃນ ໄຟ, ແປວ ໄຟ ໄດ້ ແຜ່ ລາມ ໄປ ທົ່ວ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ຖືກ ເຜົາ, ແລະ ສິບ ສອງ ຄົນ ໃນ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຕາຍ ໄປ.
27 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຍ່າງ ຢູ່ ໃນ ທ່າມກາງ ໄຟ ເປັນເວລາ ສາມ ມື້
ສາມ ຄືນ, ແລະ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ທັງ ໝົດ ຂອງ ກະສັດ ໄດ້ ເຫັນ ເພິ່ນ
ຍ່າງ ຢູ່ ໃນ ໄຟ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມາ ທູນ ກະສັດ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ,
ພວກ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ ເຫັນ ອັບຣາມ ຍ່າງ ຢູ່ ໃນ ທ່າມກາງ ໄຟ, ແລະ
ແມ່ນ ແຕ່ ເສື້ອ ຊັ້ນ ໃນ ທີ່ ເພິ່ນ ໃສ່ ກໍ ບໍ່ ໄດ້ ໄໝ້, ແຕ່ ເຊືອກ ທີ່
ເພິ່ນ ຖືກ ມັດ ນັ້ນ ກໍ ໄໝ້ ແລ້ວ.
28 ແລະ ເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ,
ໃຈຂອງລາວກໍ່ອ່ອນເພຍລົງ ແລະ ລາວບໍ່ເຊື່ອພວກເຂົາ;
ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງສົ່ງເຈົ້າຊາຍທີ່ສັດຊື່ຄົນອື່ນໆໄປເບິ່ງເລື່ອງນີ້, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປເບິ່ງ ແລະ ເລົ່າເລື່ອງນີ້ໃຫ້ກະສັດຟັງ; ແລະ
ກະສັດໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປເບິ່ງ, ແລະ
ລາວໄດ້ເຫັນອັບຣາມຍ່າງໄປມາຢູ່ໃນທ່າມກາງໄຟ, ແລະ
ລາວໄດ້ເຫັນສົບຂອງຣາຣານຖືກໄໝ້, ແລະ
ກະສັດກໍປະຫຼາດໃຈຢ່າງຍິ່ງ.
29 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ເອົາ ອັບຣາມ ອອກ
ຈາກ ໄຟ; ແລະ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຂົ້າ
ໄປ ຫາ ເພື່ອ ເອົາ ລາວ ອອກ ໄປ ແຕ່ ພວກ
ເຂົາ ເຮັດ ບໍ່ ໄດ້, ເພາະ ໄຟ ຢູ່ ອ້ອມ ຮອບ ແລະ
ແປວ ໄຟ ລຸກ ຂຶ້ນ ຈາກ ເຕົາ ໄຟ ມາ ຫາ
ພວກ ເຂົາ.
30 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດໄດ້ຫນີຈາກມັນ, ແລະ
ກະສັດໄດ້ຕິຕຽນພວກເຂົາ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຈົ່ງຟ້າວໄປນຳອັບຣາມອອກຈາກໄຟ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍ.
31 ແລະ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ອີກເພື່ອນຳອັບຣາມອອກມາ,
ແລະ ແປວໄຟໄດ້ລຸກໄໝ້ໜ້າຂອງພວກເຂົາຈົນແປດຄົນເສຍຊີວິດ.
32 ແລະ
ເມື່ອກະສັດເຫັນວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງບໍ່ສາມາດເຂົ້າຫາໄຟໄດ້
ຢ້ານວ່າພວກເຂົາຈະຖືກໄໝ້, ກະສັດຈຶ່ງເອີ້ນອັບຣາມວ່າ, ໂອ້
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ,
ຈົ່ງອອກໄປຈາກທ່າມກາງໄຟ ແລະ ມາທີ່ນີ້ຕໍ່ໜ້າເຮົາ; ແລະ
ອັບຣາມໄດ້ຟັງສຽງຂອງກະສັດ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ອອກໄປຈາກໄຟ ແລະ
ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ.
33 ແລະ ເມື່ອອັບຣາມອອກມາ ກະສັດ ແລະ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງເພິ່ນໄດ້ເຫັນອັບຣາມກຳລັງມາເຝົ້າກະສັດ,
ໂດຍມີເສື້ອຜ້າຊັ້ນລຸ່ມຂອງລາວຢູ່,
ເພາະວ່າເສື້ອຜ້າເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກໄໝ້,
ແຕ່ເຊືອກທີ່ມັດລາວໄວ້ນັ້ນໄດ້ຖືກໄໝ້ແລ້ວ.
34 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອັບຣາມ ວ່າ, "ເປັນ
ຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ບໍ່ ຖືກ ໄຟ ໄໝ້?"
35 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ທູນ ຕໍ່ ກະສັດ ວ່າ, ພຣະ ເຈົ້າ ແຫ່ງ ສະຫວັນ
ແລະ ແຜ່ນດິນ ໂລກ ຜູ້ ທີ່ ຂ້ານ້ອຍ ໄວ້ ວາງໃຈ ແລະ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ
ທັງ ຫມົດ ຂອງ ພຣະ ອົງ, ພຣະ ອົງ ໄດ້ ໂຜດ ປົດ ປ່ອຍ ຂ້ານ້ອຍ ໃຫ້
ພົ້ນ ຈາກ ໄຟ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ໂຍນ ຂ້ານ້ອຍ ລົງ ໄປ.
36 ແລະ ຣາຣານ ນ້ອງຊາຍຂອງອັບຣາມ ໄດ້ຖືກເຜົາເປັນຂີ້ເທົ່າ,
ແລະ ພວກເຂົາຊອກຫາສົບຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາພົບວ່າມັນຖືກເຜົາໄໝ້.
37 ແລະ
ຣາຣານມີອາຍຸໄດ້ແປດສິບສອງປີເມື່ອລາວເສຍຊີວິດໃນໄຟຂອງກາ
ດດິມ. ແລະກະສັດ, ເຈົ້ານາຍ, ແລະ ປະຊາຊົນຂອງແຜ່ນດິນ,
ເມື່ອເຫັນວ່າອັບຣາມໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກໄຟ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງມາແລະກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ອັບຣາມ.
38 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຢ່າ ກົ້ມຂາບ ເຮົາ,
ແຕ່ ຈົ່ງ ກົ້ມຂາບ ຕໍ່ໜ້າ ພຣະເຈົ້າ ຂອງໂລກ ຜູ້ ທີ່ ສ້າງ ເຈົ້າ, ແລະ
ຮັບໃຊ້ ພຣະອົງ, ແລະ ໄປຕາມ ທາງ ຂອງ ພຣະອົງ ເພາະ ພຣະອົງ ຄື
ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ຊ່ວຍ ເຮົາ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ໄຟ ນີ້, ແລະ ພຣະອົງ ຄື ຜູ້ ທີ່ ໄດ້
ສ້າງ ຈິດວິນຍານ ແລະ ວິນ ຍານ ຂອງ ມະນຸດ ທັງ ປວງ, ແລະ ໄດ້

ສ້າງ ມະນຸດ ໃນ ທ້ອງ ແມ່ ຂອງ ພຣະອົງ, ແລະ ໄດ້ ພາ ເຂົາ ອອກ ມາ ສູ່ ໂລກ, ແລະ ພຣະອົງ ຄື ຜູ້ ທີ່ ຈະ ຊ່ວຍ ຜູ້ ທີ່ ໄວ້ວາງໃຈ ໃນ ພຣະອົງ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ຄວາມ ເຈັບ ປວດ ທັງ ຫມົດ.
39 ແລະ ສິ່ງນີ້ເບິ່ງຄືວ່າຫນ້າອັດສະຈັນຫຼາຍໃນສາຍພຣະເນຕຣ ຂອງກະສັດ ແລະ ເຈົ້າຊາຍ, ຄື ອັບຣາມໄດ້ຮັບຄວາມລອດຈາກໄຟ ແລະ ຮາຣານຖືກເຜົາ; ແລະ ກະສັດໄດ້ມອບຂອງຂວັນຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ ອັບຣາມ ແລະ ລາວໄດ້ມອບທົວຫນ້າຜູ້ຮັບໃຊ້ສອງຄົນຈາກເຮືອນຂອງກະສັດໃຫ້ລາວ; ຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່າ ໂອນີ ແລະ ອີກຄົນຫນຶ່ງຊື່ວ່າ ເອລີເອເຊ.
40 ແລະ ກະສັດ, ເຈົ້າຊາຍ ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງຫມົດໄດ້ມອບຂອງຂວັນຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ແກ່ອັບຣາມ ເຊັ່ນ ເງິນ ຄໍາ ແລະ ໄຂ່ມຸກ, ແລະ ກະສັດ ແລະ ເຈົ້າຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ສົ່ງເພິ່ນໄປ, ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ຈາກໄປຢ່າງສັນຕິ.
41 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ອອກຈາກ ກະສັດ ໄປ ດ້ວຍ ສັນຕິສຸກ, ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງ ກະສັດ ຫຼາຍຄົນ ໄດ້ ຕິດຕາມ ເພິ່ນ, ແລະ ປະມານ ສາມຮ້ອຍ ຄົນ ໄດ້ ເຂົ້າຮ່ວມ ກັບ ເພິ່ນ.
42 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ ອັບຣາມໄດ້ກັບໄປເຮືອນພໍ່ຂອງລາວ, ລາວກັບຜູ້ຊາຍທີ່ຕິດຕາມລາວ, ແລະ ອັບຣາມໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງລາວຕະຫຼອດຊີວິດຂອງລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ດໍາເນີນຊີວິດຕາມທາງຂອງລາວ ແລະ ປະຕິບັດຕາມກົດຫມາຍຂອງລາວ.
43 ແລະ ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ອັບຣາມ ໄດ້ຊັກຊວນໃຈມະນຸດໃຫ້ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
44 ແລະໃນເວລານັ້ນ ນາໂຮ ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ແຕ່ງງານກັນ, ລູກສາວຂອງ ຮາຣານ ນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາ; ພັນລະຍາຂອງ ນາໂຮ ຊື່ ມິລຄາ ແລະ ພັນລະຍາຂອງ ອັບຣາມ ຊື່ ຊາຣາຍ. ແລະ ຊາຣາຍ ພັນລະຍາຂອງ ອັບຣາມ ເປັນຫມັນ; ນາງບໍ່ມີລູກໃນສະໄຫມນັ້ນ.
45 ແລະ ເມື່ອ ຫມົດ ອາຍຸ ສອງ ປີ ນັບ ແຕ່ ອັບຣາມ ອອກ ຈາກ ໄຟ, ນັ້ນ ຄື ໃນ ປີ ທີ ຫ້າ ສິບ ສອງ ແຫ່ງ ຊີວິດ ຂອງ ເພິ່ນ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ກະສັດ ນິມໂຣດ ໄດ້ ປະທັບ ຢູ່ ໃນ ບາ ເບນ ເທິງ ບັນລັງ, ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ນອນ ຫຼັບ ໄປ ແລະ ຝັນ ວ່າ ເພິ່ນ ກໍາລັງ ຢືນ ຢູ່ ກັບ ກອງທັບ ແລະ ກອງທັບ ຂອງ ເພິ່ນ ຢູ່ ໃນ ຮ່ອມ ພູ ທີ່ ຢູ່ ທາງ ຫນ້າ ເຕົາ ໄຟ ຂອງ ກະສັດ.
46 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເງີຍ ຫນ້າ ຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນ ຊາຍ ຄົນ ຫນຶ່ງ ທີ່ ມີ ຮູບ ຮ່າງ ຄື ອັບ ຣາມ ອອກ ມາ ຈາກ ເຕົາ ໄຟ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ມາ ຢືນ ຢູ່ ຕໍ່ຫນ້າ ກະສັດ ດ້ວຍ ດາບ ທີ່ ດຶງ ອອກ ມາ, ແລະ ແລ້ວ ກໍ ໂດດ ເຂົ້າ ຫາ ກະສັດ ດ້ວຍ ດາບ, ເມື່ອ ກະສັດ ໄດ້ ຫນີ ຈາກ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ, ເພາະ ລາວ ຢ້ານ; ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ລາວ ກໍາລັງ ແລ່ນ, ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ໄດ້ ໂຍນ ໄຂ່ ໃສ່ ຫົວ ຂອງ ກະສັດ, ແລະ ໄຂ່ ນັ້ນ ກໍ ກາຍ ເປັນ ແມ່ນໍ້າ ໃຫຍ່.
47 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ຝັນ ວ່າ ກອງທັບ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ເພິ່ນ ຈົມ ລົງ ໃນ ແມ່ນໍ້າ ນັ້ນ ແລະ ຕາຍ ໄປ, ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ບິນ ຫນີ ໄປ ກັບ ສາມ ຄົນ ທີ່ ຢູ່ ຕໍ່ຫນ້າ ເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຫນີ ໄປ.
48 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ຫລຽວ ເບິ່ງ ຜູ້ ຊາຍ ເຫລົ່າ ນີ້ ແລະ ພວກ ເຂົາ ນຸ່ງ ເຄື່ອງ ແຕ່ງ ກາຍ ຂອງ ເຈົ້າ ຊາຍ ຄື ກັບ ເຄື່ອງ ແຕ່ງ ກາຍ ຂອງ ກະສັດ, ແລະ ມີ ຮູບ ຮ່າງ ແລະ ຄວາມ ຍິ່ງ ໃຫຍ່ ຂອງ ກະສັດ.
49 ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ກໍາລັງ ແລ່ນ ຢູ່, ແມ່ນໍ້າ ໄດ້ ປ່ຽນ ເປັນ ໄຂ່ ອີກ ຕໍ່ຫນ້າ ກະສັດ, ແລະ ມີ ນົກ ນ້ອຍ ໂຕ ຫນຶ່ງ ອອກ ມາ ຈາກ ໄຂ່ ນັ້ນ ຊຶ່ງ ໄດ້ ບິນ ມາ ຫາ ກະສັດ ແລະ ດຶງ ຕາ ຂອງ ກະສັດ ອອກ.
50 ແລະ ກະສັດ ກໍ ເສົ້າ ສະຫຼົດ ໃຈ ກັບ ສິ່ງ ທີ່ ເຫັນ ນັ້ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕື່ນ ຂຶ້ນ ຈາກ ການ ນອນ ຫຼັບ ແລະ ຈິດ ວິນ ຍານ ຂອງ ເພິ່ນ ກໍ ວຸ້ນວາຍ; ແລະ ເພິ່ນ ຮູ້ສຶກ ຢ້ານ ກົວ ຢ່າງ ຍິ່ງ.
51 ແລະໃນຕອນເຊົ້າກະສັດລຸກຂຶ້ນຈາກຕຽງດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ, ແລະພຣະອົງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນັກປາດແລະນັກວິເສດທັງຫມົດເຂົ້າມາເຝົ້າພຣະອົງ, ເມື່ອກະສັດເລົ່າຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ.
52 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ສະຫຼາດຂອງກະສັດ, ຊື່ວ່າ ອານູກີ, ໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຫຍັງອີກນອກຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງອັບຣາມ ແລະ ລູກຫລານຂອງລາວ ຊຶ່ງຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ກະສັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.
53 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງ ເມື່ອອັບຣາມ ແລະ ລູກຫລານຂອງລາວ ແລະ ລູກຫລານໃນຄອບຄົວຂອງລາວຈະເຮັດສົງຄາມກັບກະສັດຂອງເຮົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະໂຈມຕີກອງທັບທັງຫມົດຂອງກະສັດ ແລະ ກອງທັບຂອງລາວ.
54 ແລະ ສໍາລັບ ສິ່ງ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ກ່ຽວ ກັບ ຊາຍ ສາມ ຄົນ ທີ່ ເຈົ້າ ເຫັນ ວ່າ ຄື ກັບ ຕົວ ເຈົ້າ ເອງ, ແລະ ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ຫນີ ໄປ, ນີ້ ຫມາຍ ຄວາມ ວ່າ ມີ ແຕ່ ເຈົ້າ ເທົ່າ ນັ້ນ ທີ່ ຈະ ຫນີ ໄປ ໄດ້ ກັບ ກະສັດ ສາມ ອົງ ຈາກ ກະສັດ ຂອງ ໂລກ ຜູ້ ທີ່ ຈະ ຢູ່ ກັບ ເຈົ້າ ໃນ ສະຫນາມ ຮົບ.
55 ແລະ ສິ່ງ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຫັນ ກ່ຽວ ກັບ ແມ່ນໍ້າ ທີ່ ກາຍ ເປັນ ໄຂ່ ຄື ກັບ ຕອນ ທໍາອິດ, ແລະ ນົກ ນ້ອຍ ທີ່ ດຶງ ຕາ ຂອງ ເຈົ້າ ອອກ, ນີ້ ບໍ່ ມີ ຄວາມ ຫມາຍ ຫຍັງ ນອກ ຈາກ ລູກ ຫລານ ຂອງ ອັບຣາມ ຜູ້ ທີ່ ຈະ ຂ້າ ກະສັດ ໃນ ຍຸກ ສຸດ ທ້າຍ.
56 ນີ້ ແມ່ນ ຄວາມ ຝັນ ຂອງ ກະສັດ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ, ແລະ ນີ້ ແມ່ນ ການ ຕີ ຄວາມ ຫມາຍ ຂອງ ມັນ, ແລະ ຄວາມ ຝັນ ນັ້ນ ເປັນ ຄວາມ ຈິງ, ແລະ ການ ຕີ ຄວາມ ຫມາຍ ທີ່ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ທ່ານ ໄດ້ ໃຫ້ ທ່ານ ແມ່ນ ຖືກ ຕ້ອງ.
57 ບັດນີ້ກະສັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ທ່ານຮູ້ແນ່ນອນວ່າມັນເປັນເວລາຫ້າສິບສອງປີແລ້ວນັບຕັ້ງແຕ່ພວກນັກປາດຂອງທ່ານໄດ້ເຫັນເລື່ອງນີ້ຕອນທີ່ອັບຣາມເກີດ, ແລະຖ້າກະສັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍອມໃຫ້ອັບຣາມອາໄສຢູ່ໃນໂລກ, ມັນຈະເປັນຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ເຈົ້ານາຍ ແລະ ກະສັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະວ່າຕະຫຼອດມື້ທີ່ອັບຣາມມີຊີວິດຢູ່ ທັງທ່ານ ແລະ ອານາຈັກຂອງທ່ານຈະບໍ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ, ເພາະວ່າເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນມາກ່ອນຕອນທີ່ລາວເກີດ; ແລະເປັນຫຍັງກະສັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຂ້າລາວ, ເພື່ອວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລາວຈະຖືກຮັກສາໄວ້ຈາກທ່ານໃນຍຸກສຸດທ້າຍ?
58 ແລະ ນິມໂຣດ ໄດ້ ຟັງ ສຽງ ຂອງ ອາ ນູ ກີ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ສົ່ງ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ລາວ ໄປ ຢ່າງ ລັບໆ ເພື່ອ ໄປ ຈັບ ອັບຣາມ, ແລະ ນໍາ ລາວ ໄປ ຫາ ກະສັດ ເພື່ອ ຮັບ ໂທດ ປະຫານ ຊີວິດ.

59 ແລະ ເອລີເອເຊ,
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອັບຣາມຜູ້ທີ່ກະສັດໄດ້ມອບໃຫ້ລາວ,
ໃນເວລານັ້ນໄດ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ, ແລະ
ລາວໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ອານູກີໄດ້ແນະນຳກະສັດ, ແລະ
ສິ່ງທີ່ກະສັດໄດ້ກ່າວເພື່ອເຮັດໃຫ້ອັບຣາມຕາຍ.
60 ແລະ ເອລີເອເຊີ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອັບຣາມ ວ່າ, ຈົ່ງ ຟ້າວ ລຸກ ຂຶ້ນ
ແລະ ຊ່ວຍ ຈິດ ວິນ ຍານ ຂອງ ເຈົ້າ ໃຫ້ ລອດ, ເພື່ອ ວ່າ ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່
ຕາຍ ຍ້ອນ ກະສັດ, ເພາະ ລາວ ໄດ້ ເຫັນ ໃນ ຄວາມ ຝັນ ກ່ຽວ ກັບ
ເຈົ້າ ດັ່ງ ນີ້, ແລະ ອານຸກີ ໄດ້ ຕີ ຄວາມໝາຍ ມັນ ດັ່ງ ນີ້, ແລະ
ອານຸກີ ໄດ້ ແນະນຳ ກະສັດ ກ່ຽວ ກັບ ເຈົ້າ ດັ່ງ ນີ້.
61 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຟັງ ສຽງ ຂອງ ເອລີເອເຊ, ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້
ຟ້າວ ແລ່ນ ໄປ ຫາ ຄວາມ ປອດ ໄພ ທີ່ ເຮືອນ ຂອງ ໂນອາ ແລະ
ເຊມ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ລີ້ ຊ່ອນ ຕົວ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ
ແລະ ພົບ ບ່ອນ ປອດ ໄພ; ແລະ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ກະສັດ ໄດ້ ມາ ທີ່
ເຮືອນ ຂອງ ອັບຣາມ ເພື່ອ ຊອກ ຫາ ລາວ, ແຕ່ ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ພົບ
ລາວ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຄົ້ນຫາ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ ແລະ ບໍ່ ພົບ ລາວ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໄປ ຄົ້ນຫາ ທຸກ ທິດ ທາງ ແລະ ບໍ່ ໄດ້ ພົບ ລາວ.
62 ແລະ ເມື່ອ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ກະສັດ ບໍ່ ພົບ
ອັບຣາມ ພວກ ເຂົາ ກໍ ກັບ ຄືນ ໄປ ຫາ ກະສັດ,
ແຕ່ ຄວາມ ໂກດ ແຄ້ນ ຂອງ ກະສັດ ທີ່ ມີ ຕໍ່
ອັບຣາມ ໄດ້ ສະງົບ ລົງ, ຍ້ອນ ວ່າ ພວກ ເຂົາ ບໍ່
ພົບ ເພິ່ນ, ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ລືມ ເລື່ອງ ນີ້ ທີ່ ກ່ຽວ
ກັບ ອັບຣາມ ໄປ ຈາກ ໃຈ ຂອງ ເພິ່ນ.
63 ແລະ ອັບຣາມ
ໄດ້ລີ້ຊ່ອນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງໂນອາເປັນເວລາໜຶ່ງເດືອນ,
ຈົນກະທັ່ງກະສັດລືມເລື່ອງນີ້, ແຕ່ ອັບຣາມຍັງຢ້ານກະສັດຢູ່; ແລະ
ເທຣາ
ໄດ້ມາຫາອັບຣາມລູກຊາຍຂອງລາວຢ່າງລັບໆຢູ່ໃນເຮືອນຂອງໂນອາ,
ແລະ ເທຣາ ເປັນຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງກະສັດ.
64 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ ວ່າ, ລູກ ບໍ່ ຮູ້ ບໍ ວ່າ
ກະສັດ ຄິດ ທີ່ ຈະ ຂ້າ ເຮົາ, ແລະ ທຳລາຍ ຊື່ ຂອງ ເຮົາ ຈາກ
ແຜ່ນດິນ ໂລກ ໂດຍ ການ ແນະນຳ ຂອງ ທີ່ປຶກສາ ທີ່ ຊົ່ວ ຮ້າຍ
ຂອງ ເພິ່ນ?
65 ບັດນີ້ເຈົ້າມີໃຜຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ເຈົ້າມີຫຍັງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້? ລຸກຂຶ້ນ,
ໃຫ້ພວກເຮົາໄປຮ່ວມກັນໄປຍັງແຜ່ນດິນການາອານ,
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກມືຂອງລາວ,
ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈະຕາຍໄປໂດຍທາງລາວໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.
66 ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນບໍ,
ວ່າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຮັກທີ່ນິມໂຣດມອບກຽດຕິຍົດທັງໝົດນີ້ໃຫ້ເ
ຈົ້າ,
ແຕ່ມັນເປັນພຽງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງລາວເທົ່ານັ້ນທີ່ລາວມອບຄ
ວາມດີທັງໝົດນີ້ໃຫ້ເຈົ້າ?
67 ແລະ ຖ້າ ພຣະ ອົງ ເຮັດ ສິ່ງ ທີ່ ດີ ຕໍ່ ເຈົ້າ
ຫຼາຍ ກວ່າ ນີ້, ແນ່ນອນ ວ່າ ສິ່ງ ເຫຼົ່າ ນີ້ ເປັນ
ພຽງ ແຕ່ ຄວາມ ໄຮ້ ສາລະ ຂອງ ໂລກ, ເພາະ
ຄວາມ ຮັ່ງ ມີ ແລະ ຄວາມ ອຸກ ອັ່ງ ບໍ່ ສາ ມາດ
ໃຊ້ ປະ ໂຫຍດ ໄດ້ ໃນ ວັນ ແຫ່ງ ພຣະ ພິ ໂລດ
ແລະ ຄວາມ ໂກດ ແຄ້ນ.
68 ບັດນີ້ ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງເຮົາ, ແລະ
ໃຫ້ພວກເຮົາລຸກຂຶ້ນໄປແຜ່ນດິນການາອານ,
ໃຫ້ພົ້ນຈາກອັນຕະລາຍຈາກນິມໂຣດ; ແລະ
ຈົ່ງຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ສ້າງເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ມັນຈະດີກັບເຈົ້າ; ແລະ
ຈົ່ງປະຖິ້ມສິ່ງໄຮ້ສາລະທັງໝົດທີ່ເຈົ້າກຳລັງໄລ່ຕາມ.
69 ແລະ ອັບຣາມ ຢຸດ ເວົ້າ, ເມື່ອ ໂນອາ ແລະ ເຊມ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ລາວ ຕອບ ເທຣາ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ, ຄຳ
ເວົ້າ ທີ່ ອັບຣາມ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເຈົ້າ ນັ້ນ ເປັນ
ຄວາມ ຈິງ.
70 ແລະ ເທຣາ ໄດ້ ຟັງ ສຽງ ຂອງ ອັບຣາມ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ,
ແລະ ເທຣາ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ອັບຣາມ ໄດ້ ເວົ້າ, ເພາະ ນີ້
ເປັນ ໄປ ຈາກ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ທີ່ ກະສັດ ຈະ ບໍ່ ເຮັດ ໃຫ້ ອັບຣາມ
ຕາຍ.

ບົດທີ 13

1 ແລະ ເທຣາ ໄດ້ພາ ອັບຣາມ ລູກຊາຍຂອງຕົນ ແລະ ໂລດ
ຫລານຊາຍຂອງ ຮາຣານ ແລະ ຊາຣາຍ ລູກໃພ້ຂອງຕົນ
ພັນລະຍາຂອງ ອັບຣາມ ລູກຊາຍຂອງຕົນ ແລະ
ທຸກຄົນໃນຄົວເຮືອນຂອງລາວ ໄດ້ອອກເດີນທາງຈາກ ເມືອງອູຣ໌
ກັດດິມ ໄປຍັງແຜ່ນດິນການາອານ. ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດແຜ່ນດິນຮາຣານ ພວກເຂົາກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ
ເພາະວ່າມັນເປັນແຜ່ນດິນທີ່ດີຫຼາຍ ສຳລັບລ້ຽງສັດ ແລະ
ມີເນື້ອທີ່ພຽງພໍ ສຳລັບຜູ້ທີ່ມານຳພວກເຂົາ.
2 ແລະ ປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນຮາຣານໄດ້ເຫັນວ່າ ອັບຣາມເປັນຄົນດີ
ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງລາວສະຖິດຢູ່ກັບລາວ, ແລະ
ປະຊາຊົນບາງຄົນໃນແຜ່ນດິນຮາຣານໄດ້ມາຮ່ວມກັບ ອັບຣາມ,
ແລະ ລາວໄດ້ສອນພວກເຂົາເຖິງຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະ ວິທີທາງຂອງພຣະອົງ; ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຢູ່ກັບ ອັບຣາມ
ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງລາວ ແລະ ພວກເຂົາຍຶດໝັ້ນກັບລາວ.
3 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ສາມ ປີ, ແລະ
ເມື່ອ ຄົບ ສາມ ປີ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ປະກົດ
ຕໍ່ ອັບຣາມ ແລະ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ: ເຮົາ ຄື ພຣະ
ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ນຳ ເຈົ້າ ອອກ ມາ
ຈາກ ເມືອງ ອູ ຣ໌ ຄາ ດິມ, ແລະ ໄດ້ ປົດ ປ່ອຍ ເຈົ້າ
ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ກຳມື ຂອງ ສັດ ຕູ ທັງ ໝົດ
ຂອງ ເຈົ້າ.
4 ແລະ ບັດນີ້ ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລະ
ຮັກສາບັນຍັດຂອງເຮົາ, ຂໍ້ບັງຄັບຂອງເຮົາ ແລະ ກົດໝາຍຂອງເຮົາ,
ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງເຈົ້າລົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ, ແລະ
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລູກຫລານຂອງເຈົ້າແຜ່ຂະຫຍາຍໄປຫຼາຍເໝືອນດວ
ງດາວໃນສະຫວັນ, ແລະ
ເຮົາຈະສະແດງພອນຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ວຽກງານທັງໝົດຂອງມືເຈົ້າ,
ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດຂາດຕົກບົກຜ່ອງ.
5 ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນດຽວນີ້,
ເອົາເມຍຂອງເຈົ້າແລະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າໄປແຜ່ນດິນການາອ
ານ ແລະ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ເຮົາຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າສຳລັບເຈົ້າ,
ແລະ ເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າ. ແລະ
ອັບຣາມໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະເອົາເມຍຂອງລາວແລະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂອງ
ລາວໄປແຜ່ນດິນການາອານຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກລາວ;
ແລະ ອັບຣາມມີອາຍຸໄດ້ຫ້າສິບປີເມື່ອລາວອອກຈາກເມືອງຮາຣານ.
6 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ມາ ເຖິງ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ແລະ ໄດ້ ອາໄສ
ຢູ່ ໃນ ທ່າມກາງ ເມືອງ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ເຕັ້ນ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ໃນ
ບັນດາ ຊາວ ການາອານ, ຜູ້ ທີ່ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ນັ້ນ.

7 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ອັບຣາມເມື່ອເພິ່ນມາຮອດແຜ່ນດິນ
ການາອານ, ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ,
ນີ້ແມ່ນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຫຼັງຈາກເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ, ແລະ
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຄືກັບດວງດາວໃນສະຫວັນ, ແລະ
ເຮົາຈະມອບໃຫ້ລູກຫລານຂອງເຈົ້າເປັນມໍລະດົກແຜ່ນດິນທັງໝົດ
ທີ່ເຈົ້າເຫັນ.
8 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ສ້າງ ແທ່ນ ບູຊາ ໃນ ບ່ອນ ທີ່ ພຣະເຈົ້າ ໄດ້
ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ, ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຮ້ອງ ທູນ ຕໍ່ ພຣະນາມ ຂອງ
ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ.
9 ໃນ ເວລາ ນັ້ນ, ເມື່ອ ອັບຣາມ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ
ແຜ່ນດິນ ການາອານ ສາມ ປີ, ໃນ ປີ ນັ້ນ ໂນອາ
ໄດ້ ສິ້ນ ຊີວິດ, ຊຶ່ງ ເປັນ ປີ ທີ ຫ້າ ສິບ ແປດ
ຂອງ ຊີວິດ ຂອງ ອັບຣາມ; ແລະ ອາຍຸ ທັງ ໝົດ ທີ່
ໂນອາ ມີ ຊີວິດ ຢູ່ ແມ່ນ ເກົ້າ ຮ້ອຍ ຫ້າ ສິບ ປີ
ແລະ ລາວ ໄດ້ ສິ້ນ ຊີວິດ.
10 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ເພິ່ນ,
ພັນລະຍາຂອງເພິ່ນ, ແລະທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງເພິ່ນ,
ແລະທຸກຄົນທີ່ໄປກັບເພິ່ນ,
ພ້ອມກັບຜູ້ທີ່ມາຈາກປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ; ແຕ່ ນາໂຮ,
ນ້ອງຊາຍຂອງອັບຣາມ, ແລະ ເຕຣາ, ພໍ່ຂອງເພິ່ນ, ແລະ ໂລດ,
ລູກຊາຍຂອງຮາຣານ,
ແລະທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງເພິ່ນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຮາຣານ.
11 ໃນປີທີຫ້າທີ່ອັບຣາມອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ,
ຊາວເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ໂກໂມຣາ ແລະ
ເມືອງທັງໝົດໃນທົ່ງພຽງໄດ້ກະບົດຈາກອຳນາດຂອງເຄໂດລາໂອເມີ,
ກະສັດຂອງເອລາມ;
ເພາະວ່າກະສັດທັງໝົດໃນທົ່ງພຽງໄດ້ຮັບໃຊ້ເຄໂດລາໂອເມີເປັນເວລ
າສິບສອງປີ, ແລະ ໄດ້ເສຍພາສີປະຈຳປີໃຫ້ລາວ,
ແຕ່ໃນສະໄໝນັ້ນໃນປີທີສິບສາມ, ພວກເຂົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ລາວ.
12 ແລະໃນປີທີສິບທີ່ອັບຣາມອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ
ໄດ້ມີສົງຄາມລະຫວ່າງນິມໂຣດກະສັດຊີນາ ແລະ
ເຄໂດລາໂອເມີກະສັດເອລາມ.
ນິມໂຣດໄດ້ມາສູ້ຮົບກັບເຄໂດລາໂອເມີ ແລະ ເພື່ອປາບປາມລາວ.
13 ເພາະວ່າໃນເວລານັ້ນ ເຄໂດລາໂອເມີ
ເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງກອງທັບຂອງນິມໂຣດ, ແລະ
ເມື່ອຜູ້ຄົນທັງໝົດຢູ່ທີ່ຫໍຄອຍໄດ້ກະຈັດກະຈາຍໄປ ແລະ
ຜູ້ທີ່ຍັງເຫຼືອກໍກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ເຄໂດລາໂອເມີ
ໄດ້ໄປຍັງແຜ່ນດິນເອລາມ ແລະ ປົກຄອງມັນ ແລະ
ໄດ້ກະບົດຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງຕົນ.
14 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ
ເມື່ອນິມໂຣດເຫັນວ່າເມືອງຕ່າງໆໃນທົ່ງພຽງໄດ້ກະບົດ,
ລາວຈຶ່ງມາດ້ວຍຄວາມທະນົງຕົວ ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນເພື່ອສູ້ຮົບກັບເຄໂດລາໂອເມີ, ແລະ
ນິມໂຣດໄດ້ລວບລວມເຈົ້ານາຍ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງລາວ,
ປະມານເຈັດແສນຄົນ, ແລະ ໄດ້ໄປຕໍ່ສູ້ກັບເຄໂດລາໂອເມີ, ແລະ
ເຄໂດລາໂອເມີ ໄດ້ອອກໄປພົບກັບລາວພ້ອມກັບທະຫານຫ້າພັນຄົນ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ກຽມພ້ອມສູ້ຮົບໃນຮ່ອມພູບາເບນ
ຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງເອລາມ ແລະ ຊີນາ.
15 ແລະ ກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ນິມໂຣດ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນຂອງເຄໂດລາໂອເມີ,
ແລະ ມີຜູ້ຄົນຂອງນິມໂຣດປະມານຫົກແສນຄົນລົ້ມຕາຍ, ແລະ
ມາໂດນ ລູກຊາຍຂອງກະສັດໄດ້ລົ້ມຕາຍໃນບັນດາພວກເຂົາ.
16 ແລະ ນິມໂຣດໄດ້ໜີໄປ ແລະ
ກັບຄືນສູ່ແຜ່ນດິນຂອງລາວດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ ແລະ
ຄວາມອັບອາຍ, ແລະ
ລາວໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງເຄໂດລາໂອເມີເປັນເວລາດົນນານ,
ແລະ ເຄໂດລາໂອເມີໄດ້ກັບຄືນໄປແຜ່ນດິນຂອງລາວ ແລະ
ສົ່ງເຈົ້ານາຍກອງທັບຂອງລາວໄປຫາກະສັດທີ່ອາໄສຢູ່ອ້ອມຮອບລາ
ວ, ໄປຫາອາຣີໂອກກະສັດຂອງເອລາຊາ, ແລະ
ໄປຫາທິດານກະສັດຂອງໂກຍິມ, ແລະ
ໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງລາວ.
17 ແລະ
ມັນແມ່ນຢູ່ໃນປີທີສິບຫ້າທີ່ອັບຣາມອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ,
ເຊິ່ງເປັນປີທີເຈັດສິບແຫ່ງຊີວິດຂອງອັບຣາມ,
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕໍ່ອັບຣາມໃນປີນັ້ນ
ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ,
ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ທີ່ນຳເຈົ້າອອກຈາກເມືອງອູຣ໌ ຄາດິດມ
ເພື່ອມອບແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ເຈົ້າເປັນມໍລະດົກ.
18 ບັດນີ້ ຈົ່ງເດີນໄປຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ຈົ່ງເປັນຄົນດີພ້ອມ ແລະ
ຮັກສາບັນຊາຂອງເຮົາ,
ເພາະວ່າເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນນີ້ເປັນມໍລະດົກໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຈົ້າ,
ຕັ້ງແຕ່ແມ່ນ້ຳມິດຊະຣາອິມຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ ຢູເຟຣດ.
19 ແລະ ເຈົ້າຈະມາຫາບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າດ້ວຍສັນຕິສຸກ ແລະ
ໃນອາຍຸຍືນ, ແລະ ຄົນລຸ້ນທີສີ່ຈະກັບຄືນມາທີ່ນີ້ໃນແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ
ຈະໄດ້ຮັບມໍລະດົກຕະຫຼອດໄປ; ແລະ ອັບຣາມໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາ,
ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຮຽກຮ້ອງພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ທີ່ປະກົດຕໍ່ເພິ່ນ,
ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງບູຊາມາຖວາຍເທິງແທ່ນບູຊາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເ
ຈົ້າ.
20 ໃນເວລານັ້ນ ອັບຣາມໄດ້ກັບຄືນໄປເມືອງຮາຣານ
ເພື່ອໄປຫາພໍ່ແມ່ ແລະ ຄອບຄົວຂອງພໍ່ລາວ.
ອັບຣາມພ້ອມພັນລະຍາ ແລະ
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງລາວກໍກັບຄືນໄປເມືອງຮາຣານ. ແລະ
ອັບຣາມໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຮາຣານເປັນເວລາຫ້າປີ.
21 ແລະ ຊາວເມືອງຮາຣານຈຳນວນຫຼາຍ, ປະມານເຈັດສິບສອງຄົນ,
ໄດ້ຕິດຕາມອັບຣາມ ແລະ
ອັບຣາມໄດ້ສອນພວກເຂົາກ່ຽວກັບຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະ ວິທີທາງຂອງພຣະອົງ, ແລະ
ລາວໄດ້ສອນພວກເຂົາໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
22 ໃນສະໄໝນັ້ນ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດແກ່ອັບຣາມທີ່ເມືອງຮາຣານ ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, “ຈົ່ງເບິ່ງ,
ເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້າຊາວປີກ່ອນວ່າ,
23 ຈົ່ງ ອອກ ໄປ ຈາກ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ເຈົ້າ, ຈາກ
ບ້ານ ເກີດ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ຈາກ ເຮືອນ ຂອງ ພໍ່
ຂອງ ເຈົ້າ, ໄປ ຍັງ ແຜ່ນດິນ ທີ່ ເຮົາ ໄດ້ ສະແດງ
ໃຫ້ ເຈົ້າ ເຫັນ ເພື່ອ ຈະ ມອບ ໃຫ້ ເຈົ້າ ແລະ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ເຈົ້າ, ເພາະ ວ່າ ໃນ ແຜ່ນດິນ ນັ້ນ ເຮົາ
ຈະ ອວຍພອນ ເຈົ້າ, ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ ເຈົ້າ ເປັນ ປະ
ເທດ ຊາດ ໃຫຍ່, ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ ນາມ ຂອງ ເຈົ້າ

ຍິ່ງ ໃຫຍ່, ແລະ ໃນ ເຈົ້າ ທຸກ ຄອບ ຄົວ ຂອງ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ ຈະ ໄດ້ ຮັບ ພອນ.
24 ບັດນີ້ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ອອກໄປຈາກບ່ອນນີ້, ເຈົ້າ, ພັນລະຍາຂອງເຈົ້າ, ແລະທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງເຈົ້າ, ລວມທັງທຸກຄົນທີ່ເກີດໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ ແລະຈິດວິນຍານທັງໝົດທີ່ເຈົ້າໄດ້ສ້າງຢູ່ໃນເມືອງຮາຣານ, ແລະນຳພວກເຂົາອອກຈາກບ່ອນນີ້ພ້ອມກັບເຈົ້າ, ແລະລຸກຂຶ້ນກັບຄືນໄປແຜ່ນດິນການາອານ.
25 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ພາ ຊາຣາຍ ເມຍ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ທຸກ ສິ່ງ ຂອງ ທີ່ ເປັນ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ເກີດ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ວິນຍານ ທີ່ ພວກ ເພິ່ນ ໄດ້ ເກີດ ໃນ ເມືອງ ຮາຣານ, ແລະ ພວກ ເພິ່ນ ໄດ້ ອອກ ໄປ ເພື່ອ ໄປ ແຜ່ນດິນ ການາອານ.
26 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ກັບ ໄປ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ຕາມ ພຣະຄຳ ຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະ ໂລດ ລູກຊາຍ ຂອງ ຮາຣານ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ໄປ ນຳ ເພິ່ນ. ແລະ ອັບຣາມ ມີ ອາຍຸ ເຈັດ ສິບ ຫ້າ ປີ ເມື່ອ ເພິ່ນ ອອກ ຈາກ ຮາຣານ ເພື່ອ ກັບ ໄປ ແຜ່ນດິນ ການາອານ.
27 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ມາ ເຖິງ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ຕາມ ພຣະ ຄຳ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ທີ່ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອັບຣາມ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ເຕັ້ນ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ອາ ໄສ ຢູ່ ໃນ ທົ່ງ ພຽງ ມາມເຣ, ແລະ ໂລດ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ກໍ ຢູ່ ກັບ ເພິ່ນ, ແລະ ທຸກ ສິ່ງ ທຸກ ຢ່າງ ທີ່ ເປັນ ຂອງ ເພິ່ນ.
28 ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ປະກົດ ຕໍ່ ອັບ ຣາມ ອີກ ແລະ ກ່າວ ວ່າ, ເຮົາ ຈະ ມອບ ແຜ່ນ ດິນ ນີ້ ໃຫ້ ແກ່ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຈົ້າ; ແລະ ທີ່ ນັ້ນ ເພິ່ນ ໄດ້ ສ້າງ ແທ່ນ ບູຊາ ແດ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຜູ້ ໄດ້ ປະກົດ ຕໍ່ ເພິ່ນ, ຊຶ່ງ ຍັງ ຄົງ ຢູ່ ໃນ ທົ່ງ ພຽງ ມາມ ເຣ ຈົນ ເຖິງ ທຸກ ວັນ ນີ້.

ບົດທີ 14

1 ໃນສະໄໝນັ້ນ ມີຊາຍຜູ້ໜຶ່ງໃນແຜ່ນດິນຊີນາ ມີສະຕິປັນຍາທີ່ເຂົ້າໃຈໃນສະຕິປັນຍາທັງໝົດ ແລະ ມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາງາມ ແຕ່ລາວທຸກຍາກ ແລະ ຂາດເຂີນ; ລາວຊື່ ຣິກາໂອນ ແລະ ລາວບໍ່ສາມາດຫາລ້ຽງຕົນເອງໄດ້.
2 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ໃຈ ໄປ ເອຢິບ, ຫາ ອອສວິຣິສ ບຸດ ຂອງ ອານົມ ກະສັດ ແຫ່ງ ເອຢິບ, ເພື່ອ ສະແດງ ໃຫ້ ກະສັດ ເຫັນ ປັນຍາ ຂອງ ເພິ່ນ; ເພາະ ບາງທີ ເພິ່ນ ອາດ ຈະ ພົບ ພຣະ ຄຸນ ໃນ ສາຍ ຕາ ຂອງ ເພິ່ນ, ເພື່ອ ຍົກ ເພິ່ນ ຂຶ້ນ ແລະ ໃຫ້ ການ ລ້ຽງ ດູ ເພິ່ນ; ແລະ ຣິກາໂອນ ກໍ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ.
3 ແລະ ເມື່ອ ຣິກາໂອນ ມາ ເຖິງ ເອຢິບ ເພິ່ນ ໄດ້ ຖາມ ຊາວ ເອຢິບ ກ່ຽວ ກັບ ກະສັດ, ແລະ ຊາວ ເອຢິບ ໄດ້ ບອກ ເພິ່ນ ເຖິງ ຮີດຄອງ ປະ ເພນີ ຂອງ ກະສັດ ເອຢິບ, ເພາະ ມັນ ເປັນ ຮີດຄອງ ປະ ເພນີ ຂອງ ກະສັດ ເອຢິບ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ອອກ ຈາກ ວັງ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ ເຫັນ ເພິ່ນ ຢູ່ ຕ່າງປະເທດ ພຽງ ມື້ ດຽວ ໃນ ປີ, ແລະ ຫຼັງ ຈາກ ນັ້ນ ກະສັດ ຈະ ກັບ ໄປ ວັງ ຂອງ ເພິ່ນ ເພື່ອ ພັກ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ.
4 ແລະ ໃນມື້ທີ່ກະສັດສະເດັດອອກໄປ, ເພິ່ນໄດ້ຕັດສິນຄະດີໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ ທຸກໆຄົນທີ່ມີຄະດີກໍມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດໃນມື້ນັ້ນເພື່ອຮັບຄຳຮ້ອງຂໍຂອງເພິ່ນ.
5 ແລະ ເມື່ອ ຣິກາໂອນ ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບ ຮີດຄອງປະເພນີ ໃນ ປະເທດເອຢິບ ແລະ ວ່າລາວບໍ່ສາມາດ ເຂົ້າມາເຝົ້າ ກະສັດໄດ້, ລາວກໍ ໂສກເສົ້າຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ເສົ້າສະຫຼົດໃຈຢ່າງຍິ່ງ.
6 ແລະ ໃນຕອນແລງ ຣິກາຍອນ ໄດ້ອອກໄປ ແລະ ພົບເຮືອນຫຼັງໜຶ່ງທີ່ເປັນຊາກຫັກພັງ, ເຊິ່ງເຄີຍເປັນຮ້ານເຂົ້າຈີ່ໃນເອຢິບ, ແລະ ລາວໄດ້ພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນຕະຫຼອດຄືນດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຂົມຂື່ນ ແລະ ຫິວໂຫຍ, ແລະ ຕາຂອງລາວກໍ່ນອນບໍ່ຫຼັບ.
7 ແລະ ຣິກາໂອນ ໄດ້ ຄິດ ໃນ ໃຈ ວ່າ ເພິ່ນ ຄວນ ເຮັດ ແນວ ໃດ ໃນ ເມືອງ ຈົນ ກວ່າ ກະສັດ ຈະ ມາ ປະກົດ ຕົວ, ແລະ ເພິ່ນ ຈະ ຢູ່ ອາໄສ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ໄດ້ ແນວ ໃດ.
8 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ຍ່າງໄປມາ, ແລະ ໄດ້ພົບຄົນຂາຍຜັກ ແລະ ເມັດພືດຫຼາກຫຼາຍຊະນິດຕາມທາງຂອງເພິ່ນ ເພື່ອນຳມາຂາຍໃຫ້ຊາວເມືອງ.
9 ແລະ ຣິກາໂອນ ປາຖະໜາຢາກເຮັດແບບດຽວກັນເພື່ອຈະໄດ້ເງິນລ້ຽງຊີບໃນເມືອງ, ແຕ່ລາວບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບຮີດຄອງປະເພນີຂອງຜູ້ຄົນ, ແລະ ລາວຄືກັບຄົນຕາບອດໃນບັນດາພວກເຂົາ.
10 ແລະ ລາວ ໄດ້ ໄປ ຊື້ ຜັກ ມາ ຂາຍ ເພື່ອ ລ້ຽງ ຊີບ, ແລະ ຝູງ ຊົນ ໄດ້ ມາ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ອ້ອມ ຮອບ ລາວ ແລະ ເຍາະ ເຍີ້ຍ ລາວ, ແລະ ເອົາ ຜັກ ຂອງ ລາວ ໄປ ຈາກ ລາວ ແລະ ບໍ່ ໄດ້ ປະ ໄວ້ ໃຫ້ ລາວ ເລີຍ.
11 ແລະ ລາວກໍລຸກຂຶ້ນຈາກບ່ອນນັ້ນດ້ວຍຄວາມຂົມຂື່ນໃນໃຈ ແລະ ໄດ້ອອກໄປທີ່ຮ້ານເຂົ້າຈີ່ທີ່ລາວເຄີຍພັກຢູ່ຕະຫຼອດຄືນກ່ອນ ແລະ ລາວໄດ້ນອນຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນຄືນທີສອງ.
12 ແລະ ໃນຄືນນັ້ນລາວໄດ້ຄິດໃນໃຈວ່າລາວຈະສາມາດຊ່ວຍຕົນເອງໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມອຶດຢາກໄດ້ແນວໃດ, ແລະ ລາວໄດ້ວາງແຜນວ່າຈະປະຕິບັດແນວໃດ.
13 ແລະ ລາວຕື່ນຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າ ແລະ ກະທຳຢ່າງມີສະຕິປັນຍາ, ແລະ ໄດ້ໄປຈ້າງຜູ້ຊາຍທີ່ເຂັ້ມແຂງສາມສິບຄົນຈາກຝູງຊົນ, ໂດຍຖືເຄື່ອງມືສົງຄາມຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນມື, ແລະ ລາວໄດ້ພາພວກເຂົາໄປທີ່ຍອດອຸບໂມງຂອງຊາວເອຢິບ, ແລະ ລາວໄດ້ວາງພວກເຂົາໄວ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
14 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, "ກະສັດ ກ່າວ ດັ່ງ ນີ້ ວ່າ, ຈົ່ງ ເສີມ ກຳລັງ ແລະ ເປັນ ຄົນ ກ້າຫານ, ແລະ ຢ່າ ໃຫ້ ຝັງ ຜູ້ ໃດ ໄວ້ ທີ່ ນີ້ ຈົນ ກວ່າ ຈະ ໄດ້ ເງິນ ສອງ ຮ້ອຍ ຫຼຽນ, ແລ້ວ ຈຶ່ງ ຈະ ຝັງ ລາວ ໄວ້; ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ຄຳ ສັ່ງ ຂອງ ກະສັດ ແກ່ ປະຊາຊົນ ເອຢິບ ຕະຫຼອດ ປີ ນັ້ນ.
15 ແລະ ໃນ ແປດ ເດືອນ ທີ່ ຜ່ານ ໄປ ຣິກາຍອນ ແລະ ຄົນ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ເກັບ ກ່ຽວ ຊັບ ສົມບັດ ອັນ ລ້ຳ ຄ່າ ເຊັ່ນ: ເງິນ ແລະ ຄຳ, ແລະ ຣິກາຍອນ ໄດ້ ຍຶດ ເອົາ ມ້າ ແລະ ສັດ ອື່ນໆ ເປັນ ຈຳນວນ ຫຼວງ ຫຼາຍ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຈ້າງ ຄົນ ເພີ່ມ ເຕີມ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ໃຫ້ ມ້າ ແກ່ ພວກ ເຂົາ ແລະ ພວກ ເຂົາ ກໍ ຢູ່ ກັບ ລາວ.
16 ແລະ ເມື່ອຮອດປີໜຶ່ງ ເມື່ອກະສັດສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອເວົ້າກັບເພິ່ນກ່ຽວກັບວຽກງານຂອງຣິກາໂອນ ແລະ ຄົນຂອງເພິ່ນ.
17 ແລະ ກະສັດໄດ້ສະເດັດອອກໄປໃນວັນທີ່ກຳນົດໄວ້, ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ມາຫາເພິ່ນ ແລະ ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ,

18 ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພະຊົນຢູ່ຕະຫຼອດໄປ.
ສິ່ງທີ່ພະອົງເຮັດໃນຕົວເມືອງນີ້ຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງແມ່ນຫຍັງ,
ທີ່ຈະບໍ່ໃຫ້ລືບຖືກຝັງຈົນກວ່າຈະມີເງິນແລະຄໍາຫຼາຍປານນີ້?
ເຄີຍມີສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນໂລກບໍ,
ຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງກະສັດກ່ອນໆ ແລະ ຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງອາດາມ
ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້,
ທີ່ຄົນຕາຍບໍ່ຄວນຖືກຝັງພຽງແຕ່ລາຄາທີ່ກໍານົດໄວ້?
19
ພວກຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າມັນເປັນທໍານຽມຂອງກະສັດທີ່ຈະເກັບພາສີປະ
ຈໍາປີຈາກຄົນທີ່ເປັນ, ແຕ່ທ່ານບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ທ່ານຍັງເກັບພາສີຈາກຄົນຕາຍທຸກໆມື້ອີກດ້ວຍ.
20 ບັດນີ້, ໂອ້ ກະສັດ, ພວກຂ້ານ້ອຍທົນບໍ່ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ,
ເພາະວ່າເມືອງທັງໝົດຖືກທໍາລາຍຍ້ອນເລື່ອງນີ້, ແລະ
ພຣະອົງບໍ່ຮູ້ບໍ?
21 ແລະ ເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນທັງໝົດທີ່ເຂົາເຈົ້າເວົ້າກັບ,
ລາວກໍຄຽດແຄ້ນຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງເພິ່ນກໍລຸກໄໝ້ຢູ່ພາຍໃນເພິ່ນໃນເລື່ອງນີ້,
ເພາະວ່າເພິ່ນບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.
22 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ຜູ້ ໃດ ແລະ ຢູ່ ໃສ
ທີ່ ກ້າ ເຮັດ ສິ່ງ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ນີ້ ໃນ ແຜ່ນດິນ
ຂອງ ເຮົາ ໂດຍ ບໍ່ ມີ ຄໍາ ສັ່ງ ຂອງ ເຮົາ? ເຈົ້າ
ຈະ ບອກ ເຮົາ ແນ່ນອນ.
23 ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເລົ່າໃຫ້ລາວຟັງເຖິງວຽກງານທັງໝົດຂອງຣິກາຍອນ
ແລະ ຄົນຂອງລາວ, ແລະ ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງກະສັດໄດ້ລຸກຂຶ້ນ,
ແລະ ລາວໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນໍາຣິກາຍອນ ແລະ
ຄົນຂອງລາວມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວ.
24 ແລະ ຣິກາຍອນ ໄດ້ ເອົາ ລູກ ຊາຍ ຍິງ ປະມານ ໜຶ່ງ ພັນ ຄົນ,
ແລະ ໄດ້ ໃສ່ ຜ້າ ໄໝ ແລະ ເຄື່ອງ ປັກ ແສ່ວ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ, ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ຂຶ້ນ ມ້າ ແລະ ສົ່ງ ພວກ ເຂົາ ໄປ ຫາ ກະສັດ
ໂດຍ ທາງ ຄົນ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ຍັງ ໄດ້ ເອົາ ເງິນ ແລະ ຄໍາ
ແລະ ເພັດ ພອຍ ຈໍານວນ ຫຼວງຫຼາຍ, ແລະ ມ້າ ທີ່ ແຂງ ແຮງ ແລະ
ສວຍງາມ ເປັນ ຂອງ ຂວັນ ໃຫ້ ກະສັດ, ຊຶ່ງ ເພິ່ນ ໄດ້ ມາ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ
ກະສັດ ແລະ ກົ້ມ ຫົວ ລົງ ຕໍ່ໜ້າ ເພິ່ນ; ແລະ ກະສັດ, ຂ້າ ໃຊ້ ຂອງ
ເພິ່ນ ແລະ ຊາວ ເອຢິບ ທັງ ຫມົດ ຕ່າງ ກໍ ປະຫຼາດ ໃຈ ກັບ ວຽກ
ງານ ຂອງ ຣິກາຍອນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຫັນ ຄວາມ ຮັ່ງມີ ຂອງ
ເພິ່ນ ແລະ ຂອງ ຂວັນ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ນໍາ ມາ ໃຫ້ ກະສັດ.
25 ແລະ ມັນ ເຮັດ ໃຫ້ ກະສັດ ພໍ ພຣະໄທ ຢ່າງ ຍິ່ງ
ແລະ ເພິ່ນ ປະຫຼາດ ໃຈ ໃນ ເລື່ອງ ນີ້; ແລະ ເມື່ອ
ຣິກາໂອນ ນັ່ງ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ເພິ່ນ ກະສັດ ໄດ້ ຖາມ
ເພິ່ນ ກ່ຽວ ກັບ ວຽກ ງານ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເພິ່ນ,
ແລະ ຣິກາໂອນ ໄດ້ ເວົ້າ ຄໍາ ເວົ້າ ທັງ ໝົດ ຂອງ
ເພິ່ນ ຢ່າງ ສະຫຼາດ ຕໍ່ໜ້າ ກະສັດ, ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້
ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ຜູ້ ທີ່ ຢູ່ ໃນ ເອຢິບ ທັງ ໝົດ.
26 ແລະ ເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາຂອງຣິກາໂອນ ແລະ
ສະຕິປັນຍາຂອງລາວ, ຣິກາໂອນໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາໃນສາຍພຣະ
ເນຕຣຂອງລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ພົບກັບຄວາມກະລຸນາ ແລະ
ຄວາມເມດຕາຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງກະສັດ ແລະ
ຈາກຊາວເອຢິບທັງໝົດ, ຍ້ອນສະຕິປັນຍາ ແລະ
ຄໍາເວົ້າທີ່ດີເລີດຂອງລາວ, ແລະ ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາ
ພວກເຂົາຮັກລາວຢ່າງຍິ່ງ.
27 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ, ຊື່ ຂອງ ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່
ຖືກ ເອີ້ນ ວ່າ ຣິກາໂອນ ອີກ ຕໍ່ ໄປ ແຕ່ ເຈົ້າ ຈະ
ເປັນ ຟາໂຣ, ເພາະ ເຈົ້າ ໄດ້ ເກັບ ພາສີ ຈາກ ຄົນ
ຕາຍ; ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ໃຫ້ ລາວ ວ່າ ຟາໂຣ.
28 ແລະ ກະສັດ ແລະ
ຜູ້ຢູ່ໃຕ້ອໍານາດຂອງພະອົງຮັກຣິກາໂອນຍ້ອນສະຕິປັນຍາຂອງພະອົງ,
ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ປຶກສາຫາລືກັບຊາວເອຢິບທັງໝົດເພື່ອແຕ່ງຕັ້ງລາວໃ
ຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງພາຍໃຕ້ກະສັດ.
29 ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດ ແລະ
ນັກປາດຂອງຊາວເອຢິບກໍໄດ້ເຮັດຕາມ, ແລະ
ມັນຈຶ່ງມີກົດໝາຍຢູ່ໃນເອຢິບ.
30 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຟາໂລ ຣິກາຍອນ
ເປັນຜູ້ປົກຄອງພາຍໃຕ້ກະສັດອອສວິຣິສ ຂອງປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ຟາໂລ ຣິກາຍອນ ປົກຄອງປະເທດເອຢິບ,
ໂດຍໃຫ້ຄວາມຍຸຕິທໍາແກ່ທົ່ວທັງເມືອງທຸກໆມື້,
ແຕ່ກະສັດອອສວິຣິສ
ຈະພິພາກສາປະຊາຊົນຂອງແຜ່ນດິນໃນມື້ໜຶ່ງໃນຮອບປີ,
ເມື່ອລາວອອກໄປປະກົດຕົວ.
31 ແລະ
ກະສັດຟາໂຣໄດ້ຍຶດອໍານາດການປົກຄອງຂອງເອຢິບຢ່າງມີເລ່ຫຼ່ຽມ
ແລະ ໄດ້ເກັບພາສີຈາກຊາວເອຢິບທັງໝົດ.
32 ແລະ ຊາວເອຢິບທຸກຄົນຮັກຟາໂຣຫຼາຍ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງໃຫ້ຕັ້ງກະສັດທຸກຄົນທີ່ຈະປົກຄອງພວກເຂົ
າ ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາໃນເອຢິບ, ຊື່ວ່າ ຟາໂຣ.
33
ດັ່ງນັ້ນກະສັດທັງໝົດທີ່ປົກຄອງຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້
ນເປັນຕົ້ນມາຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ຟາໂຣຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.

ບົດທີ 15

1 ແລະ ໃນ ປີ ນັ້ນ ໄດ້ ເກີດ ຄວາມ ອຶດ ຢາກ
ຢ່າງ ໜັກ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ ກາ ນາ ອານ, ແລະ ຜູ້
ອາ ໄສ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ນັ້ນ ບໍ່ ສາ ມາດ ຢູ່
ຕໍ່ ໄດ້ ຍ້ອນ ຄວາມ ອຶດ ຢາກ ເພາະ ມັນ ຮ້າຍ
ແຮງ ຫຼາຍ.
2 ອັບຣາມ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ລົງໄປປະເທດເອຢິບຍ້ອນການອຶດຢາກ, ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດຫ້ວຍມິດຊາຣາອິມ
ພວກເຂົາກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນໄລຍະໜຶ່ງເພື່ອພັກຜ່ອນຈາກຄວາມອິດເມື່ອຍຈ
າກການເດີນທາງ.
3 ແລະ ອັບຣາມ ແລະ ຊາຣາຍ
ກໍາລັງຍ່າງຢູ່ແຄມຝັ່ງແມ່ນໍ້າມິດຊາຣາຍ, ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ເຫັນວ່າ
ຊາຣາຍ ພັນລະຍາຂອງລາວງາມຫຼາຍ.
4 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຊາຣາຍ ພັນລະຍາ ຂອງ ເພິ່ນ ວ່າ,
ເນື່ອງຈາກ ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ ສ້າງ ເຈົ້າ ໃຫ້ ມີ ໃບໜ້າ ທີ່ ສວຍງາມ ເຊັ່ນ
ນີ້, ຂ້ອຍ ຢ້ານ ຊາວ ເອຢິບ ວ່າ ເຂົາ ຈະ ຂ້າ ຂ້ອຍ ແລະ ເອົາ ເຈົ້າ ໄປ,
ເພາະ ຄວາມ ຢ້ານ ກົວ ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ ມີ ຢູ່ ໃນ ບ່ອນ ເຫຼົ່ານີ້.
5 ແນ່ນອນແລ້ວເຈົ້າຈະເຮັດແບບນີ້,
ຈົ່ງເວົ້າວ່າເຈົ້າເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖາມເຈົ້າ,
ເພື່ອວ່າມັນຈະດີກັບຂ້ອຍ,
ແລະເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່ແລະບໍ່ຖືກປະຫານຊີວິດ.
6 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ສັ່ງ ຄົນ ທັງ ປວງ ທີ່ ມາ ກັບ ເພິ່ນ ທີ່ ປະເທດ
ເອຢິບ ຍ້ອນ ຄວາມ ອຶດຢາກ; ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ໂລດ ຫລານ ຊາຍ

ຂອງ ເພິ່ນ ວ່າ, ຖ້າ ຊາວ ເອຢິບ ຖາມ ເຈົ້າ ກ່ຽວ ກັບ ຊາຣາຍ, ໃຫ້
ບອກ ວ່າ ນາງ ເປັນ ນ້ອງ ສາວ ຂອງ ອັບຣາມ.
7 ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ດ້ວຍຄຳສັ່ງທັງໝົດນີ້
ອັບຣາມກໍບໍ່ໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພວກເຂົາ,
ແຕ່ລາວໄດ້ເອົາຊາຣາຍໄປວາງໄວ້ໃນຫີບ ແລະ
ເຊື່ອງມັນໄວ້ໃນບັນດາພາຊະນະຂອງພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າອັບຣາມເປັນຫ່ວງຊາຣາຍຫຼາຍຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາ
ວເອຢິບ.
8 ແລະ ອັບຣາມ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນມາຈາກຫ້ວຍມິດຊະຣາອິມ ແລະ
ມາຮອດປະເທດເອຢິບ; ແລະ
ພວກເຂົາຫາກໍ່ເຂົ້າໄປໃນປະຕູເມືອງໄດ້
ເມື່ອທະຫານຍາມໄດ້ຢືນຂຶ້ນຫາພວກເຂົາ ແລະ ກ່າວວ່າ,
ຈົ່ງຖວາຍເງິນໜຶ່ງສ່ວນສິບແກ່ກະສັດຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າມີ, ແລະ
ຈາກນັ້ນພວກເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໄປໃນເມືອງໄດ້; ແລະ ອັບຣາມ
ແລະ ຄົນທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ.
9 ອັບຣາມພ້ອມກັບຄົນທີ່ມານຳເພິ່ນໄດ້ມາຮອດປະເທດເອຢິບ,
ແລະເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດ,
ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາຫີບທີ່ຊາຣາຍໄດ້ເຊື່ອງໄວ້ມາ
ແລະຊາວເອຢິບໄດ້ເຫັນຫີບນັ້ນ.
10 ແລະ ຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດໄດ້ເຂົ້າຫາອັບຣາມ ແລະ ຖາມວ່າ,
"ເຈົ້າມີຫຍັງຢູ່ໃນຫີບນີ້ທີ່ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຫັນ?
ບັດນີ້ຈົ່ງເປີດຫີບອອກ ແລະ
ຖວາຍໜຶ່ງສ່ວນສິບໃຫ້ແກ່ກະສັດຈາກທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ."
11 ອັບຣາມກ່າວວ່າ, "ຫີບນີ້ເຮົາຈະບໍ່ເປີດ,
ແຕ່ທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າຮ້ອງຂໍ ເຮົາຈະໃຫ້."
ແລະຂ້າລາຊະການຂອງຟາໂຣໄດ້ຕອບອັບຣາມວ່າ,
"ຫີບນີ້ເຮັດດ້ວຍເພັດພອຍ, ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາສ່ວນໜຶ່ງສ່ວນສິບ."
12 ອັບຣາມ ຕອບ ວ່າ, "ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ເຈົ້າ ປາດ
ຖະໜາ, ຂ້ອຍ ຈະ ໃຫ້, ແຕ່ ເຈົ້າ ຕ້ອງ ບໍ່ ເປີດ ຫີບ."
13 ແລະ ພວກຂ້າລາຊະການຂອງກະສັດໄດ້ກົດດັນອັບຣາມ, ແລະ
ພວກເຂົາຈຶ່ງໄປຮອດຫີບນັ້ນ ແລະ ເປີດມັນອອກດ້ວຍກຳລັງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ, ແລະ ເຫັນຍິງງາມຄົນໜຶ່ງຢູ່ໃນຫີບນັ້ນ.
14 ແລະ ເມື່ອພວກຂ້າລາຊະການຂອງກະສັດໄດ້ເຫັນນາງຊາຣາຍ
ພວກເຂົາກໍປະຫລາດໃຈໃນຄວາມງາມຂອງນາງ, ແລະ
ພວກເຈົ້ານາຍ ແລະ
ຂ້າລາຊະການທັງໝົດຂອງຟາໂລໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອເຝົ້ານາງຊາຣ
າຍ, ເພາະວ່ານາງງາມຫຼາຍ. ແລະ
ພວກຂ້າລາຊະການຂອງກະສັດໄດ້ແລ່ນໄປບອກຟາໂລກ່ຽວກັບທຸກ
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ, ແລະ
ພວກເຂົາສັນລະເສີນນາງຊາຣາຍຕໍ່ກະສັດ; ແລະ
ຟາໂລໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນຳນາງມາ, ແລະ ຍິງຄົນນັ້ນໄດ້ມາເຝົ້າກະສັດ.
15 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ຫລຽວ ເຫັນ ນາງ ຊາຣາຍ ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ ເພິ່ນ
ພໍ ໃຈ ຫຼາຍ, ແລະ ເພິ່ນ ຮູ້ສຶກ ປະທັບ ໃຈ ໃນ ຄວາມ ງາມ ຂອງ ນາງ,
ແລະ ກະສັດ ກໍ ປິຕິຍິນດີ ຢ່າງ ຍິ່ງ ໃນ ເລື່ອງ ຂອງ ນາງ, ແລະ ໄດ້
ມອບ ຂອງ ຂວັນ ໃຫ້ ແກ່ ຜູ້ ທີ່ ນຳ ຂ່າວ ກ່ຽວ ກັບ ນາງ ມາ ສູ່ ເພິ່ນ.
16 ແລະ ຍິງ ຄົນ ນັ້ນ ກໍ ຖືກ ນຳ ໄປ ທີ່ ວັງ
ຂອງ ຟາ ໂລ, ແລະ ອັບຣາມ ກໍ ໂສກ ເສົ້າ ຍ້ອນ
ເມຍ ຂອງ ຕົນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ອະ ທິ ຖານ ຕໍ່
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໃຫ້ ຊ່ວຍ ກູ້ ນາງ ໃຫ້ ພົ້ນ
ຈາກ ກຳມື ຂອງ ຟາ ໂລ.
17 ແລະ ຊາຣາຍ ໄດ້ ອະທິຖານ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ແລະ ກ່າວ ວ່າ, ໂອ້
ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ພຣະ ອົງ ໄດ້ ບອກ ອັບຣາມ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຂອງ
ຂ້ານ້ອຍ ໃຫ້ ໄປ ຈາກ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ຈາກ ເຮືອນ ຂອງ
ພໍ່ ເພິ່ນ ໄປ ຍັງ ແຜ່ນດິນ ການາອານ, ແລະ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ສັນຍາ ວ່າ
ຈະ ເຮັດ ດີ ກັບ ເພິ່ນ ຖ້າ ເພິ່ນ ປະຕິບັດ ຕາມ ພຣະ ບັນຍັດ ຂອງ
ພຣະ ອົງ; ບັດ ນີ້ ຈົ່ງ ເບິ່ງ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ ເຮັດ ສິ່ງ ທີ່ ພຣະ ອົງ
ໄດ້ ບັນຊາ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວ, ແລະ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ ປະ ຖິ້ມ
ແຜ່ນດິນ ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ພວກ
ຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ ໄປ ຍັງ ແຜ່ນດິນ ແປກ ປະຫຼາດ ແລະ ໄປ ຫາ ຜູ້ ຄົນ ທີ່
ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ ເຄີຍ ຮູ້ຈັກ ມາ ກ່ອນ.
18 ແລະ
ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາຍັງແຜ່ນດິນນີ້ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງຄວາມອຶດຢາກ,
ແລະ ອຸບັດຕິເຫດອັນຊົ່ວຮ້າຍນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຂ້ານ້ອຍ; ບັດນີ້, ໂອ້
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຂໍໂຜດຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງຜູ້ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຄົນນີ້,
ແລະ
ໂຜດເຮັດດີກັບພວກຂ້ານ້ອຍເພື່ອຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ.
19 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນແຈ້າໄດ້ຟັງສຽງຂອງຊາຣາຍ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນແຈ້າໄດ້ສົ່ງທູດສະຫວັນມາປົດປ່ອຍຊາຣາຍໃຫ້ພົ້ນຈາກ
ອຳນາດຂອງຟາໂຣ.
20 ແລະ ກະສັດໄດ້ສະເດັດມານັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຊາຣາຍ ແລະ
ເຫັນເທວະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢືນຢູ່ເໜືອພວກເຂົາ
ເທວະດາໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ຊາຣາຍ ແລະ ກ່າວແກ່ນາງວ່າ,
"ຢ່າຢ້ານເລີຍ
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າແລ້ວ."
21 ແລະ ກະສັດໄດ້ເຂົ້າຫາຊາຣາຍ ແລະ ຖາມນາງວ່າ,
"ຜູ້ຊາຍທີ່ພາເຈົ້າມາທີ່ນີ້ນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?" ນາງຕອບວ່າ,
"ລາວເປັນນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ອຍ."
22 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ມັນ ເປັນ ໜ້າທີ່ ຂອງ
ພວກ ເຮົາ ທີ່ ຈະ ເຮັດ ໃຫ້ ລາວ ຍິ່ງ ໃຫຍ່, ຍົກ
ລາວ ຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດ ສິ່ງ ດີ ທັງ ໝົດ ທີ່ ເຈົ້າ ຈະ
ບັນຊາ ພວກ ເຮົາ ໃຫ້ ແກ່ ລາວ; ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ
ກະສັດ ໄດ້ ສົ່ງ ເງິນ ແລະ ຄຳ ແລະ ເພັດ ພອຍ
ຈຳນວນ ຫຼວງ ຫຼາຍ ໄປ ຫາ ອັບຣາມ, ພ້ອມ ທັງ
ງົວ ພັນ, ຄົນ ຮັບໃຊ້ ຊາຍ ຍິງ ແລະ ຄົນ ຮັບໃຊ້ ຍິງ;
ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ນຳ ອັບຣາມ ມາ, ແລະ ລາວ
ໄດ້ ນັ່ງ ຢູ່ ໃນ ເດີ່ນ ຂອງ ວັງ ຂອງ ກະສັດ, ແລະ
ກະສັດ ໄດ້ ຍົກ ອັບຣາມ ຂຶ້ນ ຢ່າງ ຍິ່ງ ໃນ ຄືນ
ນັ້ນ.
23 ແລະ ກະສັດໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອເວົ້າກັບຊາຣາຍ ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ຢື່ມືອອກຈະແຕະຕ້ອງນາງ
ແຕ່ທູດສະຫວັນໄດ້ທຸບຕີທ່ານຢ່າງໜັກ ແລະ ທ່ານກໍຕົກໃຈຫຼາຍ
ແລະ ທ່ານຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຫານາງ.
24 ແລະ ເມື່ອກະສັດສະເດັດເຂົ້າມາໃກ້ຊາຣາຍ,
ທູດສະຫວັນໄດ້ຕີເພິ່ນລົງພື້ນດິນ, ແລະ
ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ເພິ່ນຕະຫຼອດຄືນ, ແລະ ກະສັດກໍຕົກໃຈຫຼາຍ.
25 ແລະໃນຄືນນັ້ນທູດສະຫວັນໄດ້ລົງໂທດຂ້າໃຊ້ທັງໝົດຂອງກະສັດ
ແລະຄອບຄົວທັງໝົດຂອງພະອົງຢ່າງໜັກ ເພາະນາງຊາຣາຍ
ແລະມີການໄວ້ທຸກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໃນຄືນນັ້ນໃນບັນດາປະຊາຊົນໃນວັ
ງຂອງຟາໂຣ.
26 ເມື່ອຟາໂຣເຫັນເຫດຮ້າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ, ຈຶ່ງກ່າວວ່າ,
"ເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຮົາແນ່ນອນຍ້ອນຜູ້ຍິງຄົນນີ້,"
ເພິ່ນຈຶ່ງຫລົບໜີຈາກນາງໄປໄກໆ ແລະ
ເວົ້າຄຳເວົ້າທີ່ອ່ອນໂຍນກັບນາງ.

27 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຊາຣາຍ ວ່າ, "ບອກ
ຂ້ອຍ ແດ່ ກ່ຽວ ກັບ ຜູ້ ຊາຍ ທີ່ ເຈົ້າ ມາ ນຳ ນີ້;
ແລະ ຊາຣາຍ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, "ຊາຍ ຄົນ ນີ້ ເປັນ
ຜົວ ຂອງ ຂ້ອຍ, ແລະ ຂ້ອຍ ໄດ້ ບອກ ເຈົ້າ ວ່າ
ລາວ ເປັນ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ ເພາະ ຂ້ອຍ
ຢ້ານ ວ່າ ເຈົ້າ ຈະ ຂ້າ ລາວ ດ້ວຍ ຄວາມ ຊົ່ວ."
28 ແລະກະສັດໄດ້ຫຼີກລ່ຽງຊາຣາຍ,
ແລະໄພພິບັດຂອງທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢຸດຕີຈາກເ
ພິ່ນແລະຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ;
ແລະຟາໂຣຮູ້ວ່າເພິ່ນຖືກລົງໂທດຍ້ອນຊາຣາຍ,
ແລະກະສັດກໍປະຫຼາດໃຈຫຼາຍໃນເລື່ອງນີ້.
29 ແລະໃນຕອນເຊົ້າມື້ນັ້ນ ກະສັດໄດ້ເອີ້ນອັບຣາມມາ ແລະ
ຊົງຖາມວ່າ, "ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງກັບເຮົາ?" ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ,
"ນາງເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍໄດ້ເອົານາງມາເປັນເມຍ, ແລະ
ໄພພິບັດອັນຮ້າຍແຮງນີ້ຈຶ່ງມາສູ່ຂ້ອຍ ແລະ ຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍ."
30 ບັດນີ້, ນີ້ແມ່ນເມຍຂອງເຈົ້າ,
ຈົ່ງເອົານາງໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ
ຢ້ານວ່າພວກເຮົາທຸກຄົນຈະຕາຍຍ້ອນນາງ. ຟາໂຣຈຶ່ງໄດ້ເອົາງົວອີກ,
ທັງຄົນຮັບໃຊ້ຊາຍຍິງ, ເງິນ ແລະ ຄຳ, ເພື່ອມອບໃຫ້ອັບຣາມ,
ແລະພະອົງໄດ້ສົ່ງນາງຊາຣາຍເມຍຄືນໃຫ້ອັບຣາມ.
31 ແລະ
ກະສັດໄດ້ເອົາຍິງສາວຜູ້ໜຶ່ງທີ່ພະອົງໄດ້ເກີດຈາກນາງສະໜົມຂອງ
ພະອົງ ແລະ ພະອົງໄດ້ຍົກນາງໃຫ້ຊາຣາຍເປັນຍິງຮັບໃຊ້.
32 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບລູກສາວວ່າ, ມັນດີກວ່າສຳລັບເຈົ້າ,
ລູກສາວຂອງຂ້ອຍທີ່ຈະເປັນຍິງຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຜູ້ຊາຍຄົນນີ້
ແທນທີ່ຈະເປັນຜູ້ຍິງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຂ້ອຍ,
ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາ
ຍ້ອນຜູ້ຍິງຄົນນີ້.
33 ອັບຣາມ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເພິ່ນ ກັບ ທຸກ ຄົນ ທີ່
ເປັນ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ອອກ ຈາກ ປະເທດ ເອຢິບ ແລະ
ຟາໂຣ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ຄົນ ຂອງ ເພິ່ນ ບາງ ຄົນ
ໄປ ກັບ ເພິ່ນ ແລະ ທຸກ ຄົນ ທີ່ ໄປ ກັບ ເພິ່ນ.
34 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ກັບ ໄປ ແຜ່ນດິນ ການາອານ, ໄປ ເຖິງ
ສະຖານທີ່ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ສ້າງ ແທ່ນ ບູຊາ, ບ່ອນ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ເຕັ້ນ
ຂອງ ເພິ່ນ ໃນ ຕອນ ຕົ້ນ.
35 ແລະ ໂລດ ລູກຊາຍຂອງຮາຣານ ນ້ອງຊາຍຂອງອັບຣາມ ມີງົວ,
ຝູງແກະ, ຝູງແບ້, ແລະ ຜ້າເຕັ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ,
ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານຄວາມອຸດົມສົມບູນແກ່ພວກເຂົາເ
ພາະອັບຣາມ.
36 ແລະ ເມື່ອອັບຣາມອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ
ຄົນລ້ຽງສັດຂອງໂລດໄດ້ຜິດຖຽງກັບຄົນລ້ຽງສັດຂອງອັບຣາມ,
ເພາະວ່າຊັບສິນຂອງພວກເຂົາມີຫຼາຍເກີນໄປສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະ
ຢູ່ຮ່ວມກັນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ແລະ
ແຜ່ນດິນນັ້ນບໍ່ສາມາດຮອງຮັບພວກເຂົາໄດ້ຍ້ອນຝູງສັດຂອງພວກ
ເຂົາ.
37 ແລະ ເມື່ອ ຄົນ ລ້ຽງ ສັດ ຂອງ ອັບຣາມ ໄປ
ລ້ຽງ ຝູງ ແກະ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ພວກ ເຂົາ ບໍ່
ຍອມ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ທົ່ງ ນາ ຂອງ ຜູ້ ຄົນ ໃນ
ແຜ່ນດິນ, ແຕ່ ຝູງ ສັດ ຂອງ ຄົນ ລ້ຽງ ສັດ ຂອງ
ໂລດ ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ, ເພາະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ຮັບ ອະ ນຸ ຍາດ ໃຫ້ ລ້ຽງ ສັດ ໃນ ທົ່ງ ນາ
ຂອງ ຜູ້ ຄົນ ໃນ ແຜ່ນດິນ.
38 ປະຊາຊົນ ໃນ ແຜ່ນດິນ ນັ້ນ ໄດ້ ເຫັນ ເຫດການ
ນີ້ ທຸກໆມື້ ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມາ ຫາ ອັບຣາມ
ແລະ ຜິດ ຖຽງ ກັບ ເພິ່ນ ຍ້ອນ ຄົນ ລ້ຽງ ສັດ
ຂອງ ໂລດ.
39 ອັບຣາມ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂລດ ວ່າ, "ເຈົ້າ ກະທຳ
ຫຍັງ ກັບ ຂ້ອຍ? ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ເຮັດ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ເປັນ
ທີ່ ໜ້າ ລັງກຽດ ຕໍ່ ຊາວ ແຜ່ນດິນ ນັ້ນ, ເຈົ້າ ຈຶ່ງ
ສັ່ງ ໃຫ້ ຄົນ ລ້ຽງ ສັດ ຂອງ ເຈົ້າ ລ້ຽງ ງົວ ຂອງ
ເຈົ້າ ໃນ ທົ່ງ ນາ ຂອງ ຄົນ ອື່ນ? ເຈົ້າ ບໍ່ ຮູ້ ບໍ
ວ່າ ຂ້ອຍ ເປັນ ຄົນ ຕ່າງ ດ້າວ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ
ນີ້ ໃນ ບັນດາ ລູກ ຫລານ ຂອງ ການາອານ, ແລະ
ເປັນ ຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ເຮັດ ແບບ ນີ້ ກັບ ຂ້ອຍ?"
40 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ຜິດຖຽງກັບໂລດທຸກໆມື້ຍ້ອນເລື່ອງນີ້,
ແຕ່ໂລດບໍ່ຍອມຟັງອັບຣາມ, ແລະ ລາວຍັງສືບຕໍ່ເຮັດແບບດຽວກັນ
ແລະ ປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນກໍມາບອກອັບຣາມ.
41 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ໂລດ ວ່າ, "ເຈົ້າຈະ ເປັນ ອຸປະສັກ ຕໍ່
ຂ້ອຍ ກັບ ຊາວ ແຜ່ນດິນ ໄປ ອີກ ດົນ ປານໃດ? ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍ
ອ້ອນວອນ ທ່ານ ຢ່າ ໄດ້ ຜິດຖຽງ ກັນ ລະຫວ່າງ ພວກເຮົາ ອີກ ຕໍ່ໄປ,
ເພາະ ພວກເຮົາ ເປັນ ຍາດພີ່ນ້ອງ ກັນ.
42 ແຕ່ຂ້ອຍອະທິຖານວ່າເຈົ້າຈົ່ງແຍກຕົວອອກຈາກຂ້ອຍ,
ໄປແລະເລືອກສະຖານທີ່ທີ່ເຈົ້າສາມາດອາໄສຢູ່ກັບສັດລ້ຽງຂອງເຈົ້າ
ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຈົ້າ,
ແຕ່ຈົ່ງຮັກສາຕົວເອງໃຫ້ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກຂ້ອຍ,
ເຈົ້າກັບຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ.
43 ແລະ ຢ່າຢ້ານທີ່ຈະໄປຈາກຂ້ອຍ, ເພາະວ່າຖ້າຜູ້ໃດເຮັດຮ້າຍເຈົ້າ,
ໃຫ້ບອກຂ້ອຍ ແລະ ຂ້ອຍຈະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ເຈົ້າ,
ພຽງແຕ່ໜີຈາກຂ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.
44 ແລະ ເມື່ອອັບຣາມໄດ້ເວົ້າຖ້ອຍຄຳທັງໝົດນີ້ກັບໂລດແລ້ວ,
ໂລດກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເງີຍໜ້າຂຶ້ນໄປທາງທົ່ງພຽງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.
45 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຫັນ ວ່າ ທົ່ວ ບ່ອນ ນີ້ ມີ ນ້ຳ
ຢ່າງ ພຽງພໍ, ແລະ ດີ ຕໍ່ ມະນຸດ ແລະ ມີ ທົ່ງ ຫຍ້າ
ລ້ຽງ ສັດ ນຳ ອີກ.
46 ແລະ ໂລດ ໄດ້ ຈາກ ອັບຣາມ ໄປ ເຖິງ ບ່ອນ ນັ້ນ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ຕັ້ງ ເຕັ້ນ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ແລະ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ເມືອງ ໂຊໂດມ, ແລະ
ພວກເຂົາ ໄດ້ ແຍກ ຫ່າງ ຈາກ ກັນ.
47 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ທົ່ງພຽງ ມຳເຣ, ຊຶ່ງ ຢູ່ ໃນ ເມືອງ
ເຮັບໂຣນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ເຕັ້ນ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້
ອາໄສ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ເປັນ ເວລາ ຫຼາຍ ປີ.

ບົດທີ 16

1 ໃນເວລານັ້ນ ກະສັດເຄໂດລາໂອເມີ ແຫ່ງເອລາມ
ໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາກະສັດທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງ ຄື ນິມໂຣດ
ກະສັດແຫ່ງຊີນາ ຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງລາວໃນເວລານັ້ນ ແລະ
ທິດານ ກະສັດແຫ່ງໂກຢິມ ແລະ ອາຣີໂອກ ກະສັດແຫ່ງເອລາຊາ
ໂດຍໄດ້ສັນຍາກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຈົ່ງຂຶ້ນມາຫາເຮົາ ແລະ ຊ່ວຍເຮົາ
ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ໂຈມຕີເມືອງໂຊໂດມທັງໝົດ ແລະ
ຊາວເມືອງນັ້ນ
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ເຮົາເປັນເວລາສິບສາມປີແລ້ວ."
2 ແລະ
ກະສັດທັງສີ່ອົງນີ້ໄດ້ຍົກທັບຂຶ້ນໄປພ້ອມກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງພ
ວກເຂົາ, ປະມານແປດແສນຄົນ, ແລະ

ພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປຕາມທີ່ພວກເຂົາເປັນ, ແລະ
ໄດ້ຂ້າທຸກໆຄົນທີ່ພວກເຂົາພົບເຫັນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາ.
3 ແລະ ກະສັດທັງຫ້າອົງຂອງເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ໂກໂມຣາ, ຄື
ຊີນັບກະສັດຂອງອັດມາ, ເຊເມເບີກະສັດຂອງເຊບອຍອິມ,
ເບຣາກະສັດຂອງໂຊໂດມ, ເບຊາກະສັດຂອງໂກໂມຣາ, ແລະ
ເບລາກະສັດຂອງໂຊອາ ໄດ້ອອກມາພົບພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນຮ່ອມພູຊິດດິມ.
4 ແລະ ກະສັດເກົ້າອົງນີ້ໄດ້ເຮັດສົງຄາມຢູ່ໃນຮ່ອມພູຊິດດິມ; ແລະ
ກະສັດຂອງໂຊໂດມ ແລະ ໂກໂມຣາ
ໄດ້ພ່າຍແພ້ຕໍ່ໜ້າກະສັດຂອງເອລາມ.
5 ແລະ ຮ່ອມພູ ຊິດດິມ ເຕັມ ໄປ ດ້ວຍ ບໍ່ ປູນ ຂາວ
ແລະ ກະສັດ ຂອງ ເອລາມ ໄດ້ ໄລ່ ຕາມ ກະສັດ
ຂອງ ໂຊໂດມ, ແລະ ກະສັດ ຂອງ ໂຊໂດມ ພ້ອມ ດ້ວຍ
ຄ້າຍ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໜີ ໄປ ແລະ ຕົກ ໄປ
ໃນ ບໍ່ ປູນ ຂາວ, ແລະ ທຸກ ຄົນ ທີ່ ຍັງ ເຫຼືອ ໄດ້
ໄປ ເຖິງ ພູ ເພື່ອ ຄວາມ ປອດ ໄພ, ແລະ ກະສັດ
ຫ້າ ອົງ ຂອງ ເອລາມ ໄດ້ ຕາມ ມາ ພວກ ເຂົາ
ແລະ ໄລ່ ຕາມ ພວກ ເຂົາ ໄປ ຮອດ ປະຕູ ເມືອງ
ໂຊໂດມ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຍຶດ ເອົາ ທຸກ ສິ່ງ
ທຸກ ຢ່າງ ທີ່ ມີ ຢູ່ ໃນ ໂຊໂດມ.
6 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປຸ້ນເອົາເມືອງທັງໝົດຂອງເມືອງໂຊໂດມ ແລະ
ໂກໂມຣາ, ແລະ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຈັບເອົາໂລດ,
ລູກຊາຍຂອງນ້ອງຊາຍຂອງອັບຣາມ, ແລະ ຊັບສິນຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາສິນຄ້າທັງໝົດຂອງເມືອງໂຊໂດມ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປ; ແລະ ຢູນິກ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອັບຣາມ,
ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນສະໜາມຮົບ, ໄດ້ເຫັນເຫດການນີ້, ແລະ
ໄດ້ບອກອັບຣາມເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ກະສັດໄດ້ເຮັດກັບເມືອງໂຊໂດມ,
ແລະ ວ່າໂລດຖືກພວກເຂົາຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ.
7 ແລະ ອັບຣາມໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ແລະ
ລາວໄດ້ລຸກຂຶ້ນພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍປະມານສາມຮ້ອຍສິບແປດຄົນທີ່ຢູ່
ກັບລາວ, ແລະ ໃນຄືນນັ້ນລາວໄດ້ໄລ່ຕາມກະສັດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ
ສັງຫານພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ລົ້ມຕາຍຕໍ່ໜ້າອັບຣາມ ແລະ ຄົນຂອງລາວ,
ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫຼືອຢູ່ນອກຈາກກະສັດສີ່ອົງທີ່ໜີໄປ, ແລະ
ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງຕົນເອງ.
8 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຍຶດ ເອົາ ຊັບ ສິນ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ເມືອງ ໂຊ
ໂດມ ຄືນ ມາ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຍຶດ ເອົາ ໂລດ ແລະ ຊັບ ສິນ ຂອງ
ລາວ ຄືນ ມາ, ເມຍ ແລະ ລູກ ນ້ອຍ ຂອງ ລາວ ແລະ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່
ເປັນ ຂອງ ລາວ ຄືນ ມາ, ຈົນ ໂລດ ບໍ່ ຂາດ ເຂີນ ຫຍັງ ເລີຍ.
9 ແລະ ເມື່ອລາວກັບມາຈາກການຂ້າກະສັດເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ,
ລາວກັບຄົນຂອງລາວໄດ້ຜ່ານຮ່ອມພູຊິດດິມ
ບ່ອນທີ່ກະສັດໄດ້ສູ້ຮົບຮ່ວມກັນ.
10 ແລະ ເບຣາ ກະສັດແຫ່ງເມືອງໂຊໂດມ
ພ້ອມກັບຄົນອື່ນໆຂອງລາວ ທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນ
ໄດ້ອອກຈາກບໍ່ປູນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຕົກລົງໄປ
ເພື່ອໄປຕ້ອນຮັບອັບຣາມ ແລະ ຄົນຂອງລາວ.
11 ແລະ ອາໂດນີເຊເດັກ ກະສັດແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມ ຊື່ເຊມ
ໄດ້ອອກໄປພ້ອມກັບຄົນຂອງລາວເພື່ອຕ້ອນຮັບອັບຣາມ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວ, ພ້ອມກັບເຂົ້າຈີ່ ແລະ ເຫຼົ້າອະງຸ່ນ, ແລະ
ພວກເຂົາຍັງຄົງຢູ່ນຳກັນໃນຮ່ອມພູເມເລັກ.
12 ແລະ ອາໂດນີເຊເດັກໄດ້ອວຍພອນອັບຣາມ, ແລະ
ອັບຣາມໄດ້ຖວາຍໜຶ່ງສ່ວນສິບໃຫ້ລາວຈາກທຸກສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເອົາມາ
ຈາກເຄື່ອງທີ່ຍຶດມາໄດ້ຂອງສັດຕູຂອງລາວ,
ເພາະວ່າອາໂດນີເຊເດັກເປັນປະໂລຫິດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.
13 ແລະ ກະສັດທັງຫຼາຍຂອງເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ໂກໂມຣາ
ທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພ້ອມກັບຂ້າໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ ໄດ້ເຂົ້າຫາອັບຣາມ ແລະ
ອ້ອນວອນເພິ່ນໃຫ້ສົ່ງຂ້າໃຊ້ຂອງພວກເຂົາທີ່ລາວໄດ້ຈັບໄປເປັນຊະເ
ລີຍຄືນໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ
ໃຫ້ເອົາຊັບສິນທັງໝົດໄປເປັນຂອງຕົນເອງ.
14 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຕອບ ກະສັດ ແຫ່ງ ໂຊໂດມ ວ່າ, ພຣະ ຜູ້ ເປັນ
ເຈົ້າ ຜູ້ ໄດ້ ສ້າງ ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນ ໂລກ, ແລະ ຜູ້ ໄດ້ ໄຖ່ ຈິດ
ວິນ ຍານ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ ຈາກ ຄວາມ ທຸກ ທໍລະມານ ທັງ ຫມົດ,
ແລະ ຜູ້ ໄດ້ ປົດ ປ່ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າ ໃນ ມື້ ນີ້ ຈາກ ສັດຕູ ຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ ມອບ ພວກເຂົາ ໄວ້ ໃນ ມື ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ,
ຂ້າພະເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ເອົາ ສິ່ງ ໃດ ເປັນ ຂອງ ທ່ານ, ເພື່ອ ທ່ານ ຈະ ບໍ່ ໄດ້
ອວດ ອ້າງ ໃນ ມື້ ອື່ນ ວ່າ, ອັບຣາມ ໄດ້ ຮັ່ງມີ ຈາກ ຊັບ ສົມບັດ ຂອງ
ພວກ ເຮົາ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ຊ່ອຍ ໄວ້.
15
ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄວ້ວາງໃຈໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ເຈົ້າຈະຂາດແຄນສິ່ງໃດ,
ເພາະເຮົາຈະອວຍພອນເຈົ້າໃນທຸກໆວຽກງານທີ່ມືຂອງເຈົ້າເຮັດ.
16 ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ, ທັງໝົດນີ້ເປັນຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງເອົາໄປ ແລະ ໄປ;
ໂດຍທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່,
ເຮົາຈະບໍ່ເອົາຈາກເຈົ້າຈາກຈິດວິນຍານທີ່ມີຊີວິດຢູ່ລົງໄປຈົນເຖິງສາ
ຍຄໍເກີບ ຫຼື ເສັ້ນດ້າຍ,
ນອກຈາກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງອາຫານຂອງຜູ້ທີ່ອອກໄປສູ້ຮົບກັບເຮົາ,
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບສ່ວນຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ໄປກັບເຮົາ, ອານາ, ອັດໂຄນ,
ແລະ ມຳເຣ, ພວກເຂົາ ແລະ ຄົນຂອງພວກເຂົາ,
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜູ້ທີ່ຍັງເຫຼືອເຝົ້າກະເປົາ,
ພວກເຂົາຈະເອົາສ່ວນຂອງພວກເຂົາຈາກຊັບສົມບັດ.
17 ແລະ
ບັນດາກະສັດຂອງເມືອງໂຊໂດມໄດ້ມອບທຸກຢ່າງໃຫ້ອັບຣາມຕາມທີ່
ລາວໄດ້ເວົ້າ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ກົດດັນລາວໃຫ້ເອົາສິ່ງທີ່ລາວຕ້ອງການ,
ແຕ່ລາວບໍ່ຍອມ.
18 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສົ່ງ ກະສັດ ຂອງ ເມືອງ ໂຊ ໂດມ
ແລະ ຄົນ ທີ່ ເຫຼືອ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໄປ, ແລະ ເພິ່ນ
ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ເຮັດ ຕາມ ເລື່ອງ ໂລດ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ກໍ ກັບ ໄປ ບ່ອນ ຂອງ ຕົນ ເອງ.
19 ແລະ ໂລດ, ລູກຊາຍຂອງນ້ອງຊາຍຂອງລາວ,
ລາວຍັງໄດ້ສົ່ງໄປພ້ອມກັບຊັບສິນຂອງລາວ, ແລະ
ລາວກໍໄດ້ໄປກັບພວກເຂົາ, ແລະ ໂລດໄດ້ກັບຄືນໄປບ້ານຂອງລາວ,
ທີ່ເມືອງໂຊໂດມ, ແລະ ອັບຣາມ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວໄດ້ກັບຄືນໄປບ້ານຂອງພວກເຂົາທີ່ທົ່ງພຽງມຳເຣ,
ຊຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງເຮັບໂຣນ.
20 ໃນເວລານັ້ນ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ອັບຣາມອີກຄັ້ງທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ,
ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, ຢ່າຢ້ານ,
ລາງວັນຂອງເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ເພາະເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມເຈົ້າ,
ຈົນກວ່າເຮົາຈະໄດ້ເພີ່ມຈຳນວນເຈົ້າ, ແລະອວຍພອນເຈົ້າ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຄືກັບດວງດາວໃນສະຫວັນ,
ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດອັດແທກ ຫຼື ນັບໄດ້.
21 ແລະ ເຮົາ ຈະ ມອບ ແຜ່ນ ດິນ ທັງ ໝົດ ນີ້
ໃຫ້ ແກ່ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຈົ້າ ທີ່ ເຈົ້າ ເຫັນ
ດ້ວຍ ຕາ ຂອງ ເຈົ້າ, ເຮົາ ຈະ ມອບ ໃຫ້ ພວກ

ເຂົາ ເປັນ ມູນ ມໍ ລະ ດົກ ຕະຫຼອດ ໄປ, ພຽງ ແຕ່ ຈົ່ງ ເຂັ້ມ ແຂງ ແລະ ຢ່າ ຢ້ານ ກົວ, ຈົ່ງ ເດີນ ໄປ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ເຮົາ ແລະ ຈົ່ງ ດີ ພ້ອມ.

22 ແລະ ໃນປີທີເຈັດສິບແປດແຫ່ງຊີວິດຂອງອັບຣາມ, ໃນປີນັ້ນເອງ ເຣອູ ລູກຊາຍຂອງເປເລັກ ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ, ແລະ ອາຍຸທັງໝົດຂອງເຣອູແມ່ນສອງຮ້ອຍສາມສິບເກົ້າປີ, ແລະ ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.

23 ແລະໃນສະໄໝນັ້ນ ຊາຣາຍ ລູກສາວຂອງຣາຣານ ພັນລະຍາຂອງອັບຣາມ ຍັງເປັນໝັນຢູ່; ນາງບໍ່ໄດ້ເກີດລູກຊາຍ ຫຼື ລູກສາວໃຫ້ອັບຣາມເລີຍ.

24 ແລະ ເມື່ອນາງເຫັນວ່າຕົນບໍ່ມີລູກ ນາງຈຶ່ງເອົານາງຮາກາສາວໃຊ້ຂອງນາງ ຜູ້ທີ່ຟາໂຣໄດ້ມອບໃຫ້ນາງ ແລະ ນາງໄດ້ຍົກນາງໃຫ້ອັບຣາມຜົວຂອງນາງເປັນເມຍ.

25 ເພາະວ່າ ຮາກາ ໄດ້ຮຽນຮູ້ທຸກຢ່າງຂອງຊາຣາຍ ຕາມທີ່ຊາຣາຍໄດ້ສອນນາງ, ນາງບໍ່ໄດ້ບົກຜ່ອງໃນການປະຕິບັດຕາມທາງທີ່ດີຂອງນາງແຕ່ຢ່າງໃດ.

26 ແລະ ຊາຣາຍ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອັບຣາມ ວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ນີ້ຄື ຮາກາ ສາວໃຊ້ຂອງຂ້ອຍ, ຈົ່ງໄປຫານາງ ເພື່ອນາງຈະໄດ້ເກີດລູກ ເທິງຄຸເຂົ່າຂອງຂ້ອຍ, ເພື່ອຂ້ອຍຈະໄດ້ມີລູກຜ່ານນາງ.”

27 ແລະ ເມື່ອ ອັບຣາມ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ສິບ ປີ, ຊຶ່ງ ເປັນ ປີ ທີ ແປດສິບ ຫ້າ ຂອງ ອາຍຸ ອັບຣາມ, ຊາຣາຍ ໄດ້ ຍົກ ຮາກາ ໃຫ້ ລາວ.

28 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຟັງສຽງ ຂອງ ຊາຣາຍ ພັນລະຍາ ຂອງຕົນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເອົາ ນາງ ຮາກາ ສາວ ໃຊ້ ຂອງຕົນ ມາ ຫາ ນາງ ແລະ ນາງ ໄດ້ ຕັ້ງ ທ້ອງ.

29 ແລະ ເມື່ອ ຮາກາ ເຫັນວ່ານາງໄດ້ຖືພາແລ້ວ ນາງກໍດີໃຈຫຼາຍ, ແລະ ຜູ້ຍິງຂອງນາງກໍຖືກດູຖູກໃນສາຍຕາຂອງນາງ, ແລະ ນາງຄິດໃນໃຈວ່າ, ນີ້ອາດເປັນໄປໄດ້ວ່າຂ້ອຍດີກວ່າ ຊາຣາຍ ຜູ້ຍິງຂອງຂ້ອຍຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າຕະຫຼອດເວລາທີ່ຜູ້ຍິງຂອງຂ້ອຍຢູ່ກັບເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ, ນາງບໍ່ໄດ້ຖືພາ, ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຂ້ອຍຖືພາໃນເວລາສັ້ນໆໂດຍພຣະອົງ.

30 ແລະ ເມື່ອ ຊາຣາຍ ເຫັນວ່າ ຮາກາ ໄດ້ ຕັ້ງທ້ອງ ກັບ ອັບຣາມ, ຊາຣາຍ ກໍ ອິດສາ ຍິງ ໃຊ້ ຂອງ ນາງ, ແລະ ຊາຣາຍ ຄິດ ໃນ ໃຈ ວ່າ, ນີ້ ແນ່ນອນ ວ່າ ນາງ ຕ້ອງ ດີກວ່າ ຂ້ອຍ.

31 ແລະ ຊາຣາຍ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອັບຣາມ ວ່າ, ຂໍ ໃຫ້ ຄວາມ ຜິດ ຂອງ ຂ້ອຍ ຈົ່ງ ຕົກ ຢູ່ ກັບ ເຈົ້າ, ເພາະ ໃນ ເວລາ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ອະທິຖານ ຕໍ່ ພຣະພັກ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອ ລູກໆ, ເປັນ ຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ບໍ່ ໄດ້ ອະທິຖານ ເພື່ອ ຂ້ອຍ, ເພື່ອ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະ ປະທານ ລູກ ຫລານ ໃຫ້ ຂ້ອຍ?

32 ແລະ ເມື່ອຂ້ອຍເວົ້າກັບຮາກາຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ, ນາງກໍ່ດູຖູກຄໍາເວົ້າຂອງຂ້ອຍ, ເພາະວ່ານາງໄດ້ຖືພາ, ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ເວົ້າກັບນາງ; ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດສິນລະຫວ່າງຂ້ອຍກັບເຈົ້າ ສໍາລັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບຂ້ອຍ.

33 ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຊາຣາຍ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ຍິງ ສາວ ໃຊ້ ຂອງ ເຈົ້າ ຢູ່ ໃນ ກໍາມື ຂອງ ເຈົ້າ, ຈົ່ງ ເຮັດ ກັບ ນາງ ຕາມ ທີ່ ເຈົ້າ ເຫັນ ດີ; ແລະ ຊາຣາຍ ໄດ້ ທໍລະມານ ນາງ, ແລະ ຮາກາ ໄດ້ ຫນີ ຈາກ ນາງ ໄປ ໃນ ຖິ່ນ ແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ.

34 ແລະ ທູດ ອົງ ໜຶ່ງ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ພົບ ນາງ ຢູ່ ໃນ ບ່ອນ ທີ່ ນາງ ໄດ້ ໜີ ໄປ, ໃກ້ ກັບ ບໍ່ ນໍ້າ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ນາງ ວ່າ, ຢ່າ ຢ້ານ, ເພາະ ເຮົາ ຈະ ເພີ່ມ ທະວີ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຈົ້າ, ເພາະ ເຈົ້າ ຈະ ມີ ລູກ ຊາຍ ແລະ ເຈົ້າ ຈະ ຕັ້ງ ຊື່ ໃຫ້ ເຂົາ ວ່າ ອິດສະມາເອນ; ບັດ ນີ້ ຈົ່ງ ກັບ ໄປ ຫາ ຊາຣາຍ ເຈົ້າ ຍິງ ຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ຍອມ ຢູ່ ໃຕ້ ມື ຂອງ ນາງ.

35 ແລະ ຮາກາ ໄດ້ເອີ້ນສະຖານທີ່ແຫ່ງນັ້ນວ່າ ເບເອຣ໌-ລາໄຮ-ຣອຍ; ມັນຢູ່ລະຫວ່າງ ກາເດັດ ແລະ ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ເບເຣັດ.

36 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ຮາກາ ໄດ້ ກັບ ໄປ ເຮືອນ ນາຍ ຂອງ ນາງ, ແລະ ໃນ ທ້າຍ ມື້ ນັ້ນ ຮາກາ ໄດ້ ເກີດ ລູກ ຊາຍ ຄົນ ໜຶ່ງ ໃຫ້ ອັບຣາມ, ແລະ ອັບຣາມ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ໃຫ້ ລາວ ວ່າ ອິດສະມາເອນ; ແລະ ອັບຣາມ ມີ ອາຍຸ ແປດ ສິບ ຫົກ ປີ ເມື່ອ ລາວ ເກີດ ລູກ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ.

ບົດທີ 17

1 ແລະ ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ, ໃນ ປີ ທີ ເກົ້າ ສິບ ເອັດ ແຫ່ງ ຊີ ວິດ ຂອງ ອັບຣາມ, ລູກ ຫລານ ຂອງ ກິດ ຕິມ ໄດ້ ເຮັດ ສົງ ຄາມ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຕູ ບານ, ເພາະ ວ່າ ເມື່ອ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກະ ຈັດ ກະ ຈາຍ ລູກ ຫລານ ຂອງ ມະນຸດ ໄປ ທົ່ວ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ, ລູກ ຫລານ ຂອງ ກິດ ຕິມ ໄດ້ ໄປ ປະກົດ ຕົວ ຢູ່ ໃນ ທົ່ງ ພຽງ ຄາ ໂນ ເປຍ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສ້າງ ເມືອງ ຂຶ້ນ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ແລະ ໄດ້ ອາ ໄສ ຢູ່ ແຄມ ແມ່ນໍ້າ ຕິ ເບຣ.

2 ແລະ ລູກຫລານຂອງຕູບານໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຕູສຄານາ, ແລະ ເຂດແດນຂອງພວກເຂົາໄປຮອດແມ່ນໍ້າຕິເບຣ, ແລະ ລູກຫລານຂອງຕູບານໄດ້ສ້າງເມືອງໜຶ່ງໃນຕູສຄານາ, ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ເມືອງນັ້ນວ່າ ຊາບີນາ, ຕາມຊື່ຂອງ ຊາບີນາ ລູກຊາຍຂອງຕູບານ ພໍ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.

3 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ລູກ ຫລານ ຂອງ ກິດຕິມ ໄດ້ ເຮັດ ສົງຄາມ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຕູບານ, ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຕູບານ ໄດ້ ຖືກ ຂ້າ ຕາຍ ຕໍ່ໜ້າ ລູກ ຫລານ ຂອງ ກິດຕິມ, ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ກິດຕິມ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຕູບານ ລົ້ມ ຕາຍ ສາມ ຮ້ອຍ ເຈັດ ສິບ ຄົນ.

4 ແລະໃນເວລານັ້ນ, ລູກຫລານຂອງຕູບານໄດ້ສາບານຕໍ່ລູກຫລານຂອງກິດຕິມວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ແຕ່ງງານກັບພວກເຮົາ, ແລະຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຍົກລູກສາວຂອງຕົນໃຫ້ລູກຫລານຂອງກິດຕິມ.”

5 ເພາະວ່າໃນສະໄໝນັ້ນ ລູກສາວທຸກຄົນຂອງຕູບານລ້ວນແຕ່ງາມ, ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ຍິງໃດໃນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ງາມເທົ່າກັບລູກສາວຂອງຕູບານ.

6 ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຊື່ນຊົມໃນຄວາມງາມຂອງຜູ້ຍິງ ກໍໄດ້ໄປຫາລູກສາວຂອງຕູບານ ແລະ ໄດ້ແຕ່ງງານຈາກພວກເຂົາ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງມະນຸດ, ກະສັດ ແລະ ເຈົ້າຊາຍ, ຜູ້ທີ່ຊື່ນຊົມໃນຄວາມງາມຂອງຜູ້ຍິງຢ່າງຍິ່ງ, ໄດ້ແຕ່ງງານຈາກລູກສາວຂອງຕູບານ.

7 ແລະ ໃນ ຕອນ ທ້າຍ ສາມ ປີ ຫຼັງ ຈາກ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຕູ ບານ ໄດ້ ສາບານ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ ກິດ ຕິມ ວ່າ ຈະ ບໍ່ ໃຫ້ ລູກ ສາວ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ເປັນ ເມຍ, ຊາຍ ປະ ມານ ຊາວ

ຄົນ ໃນ ລູກ ຫລານ ຂອງ ກິດ ຕິມ ໄດ້ ໄປ ເອົາ
ລູກ ສາວ ບາງ ຄົນ ຂອງ ຕູ ບານ, ແຕ່ ເຂົາ ເຈົ້າ
ບໍ່ ພົບ.
8
ເພາະວ່າລູກຫລານຂອງຕູບານໄດ້ຮັກສາຄໍາສາບານຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈ
ະບໍ່ແຕ່ງງານກັບພວກເຂົາ,
ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ລະເມີດຄໍາສາບານຂອງເຂົາເຈົ້າ.
9 ແລະ ໃນ ມື້ ເກັບ ກ່ຽວ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຕູບານ
ໄດ້ ໄປ ເກັບ ກ່ຽວ ຢູ່ ໃນ ທົ່ງ ນາ ຂອງ ພວກ
ເຂົາ, ເມື່ອ ຊາຍ ໜຸ່ມ ຂອງ ກິດ ຕິມ ໄດ້ ມາ
ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ແລະ ໄປ ຍັງ ເມືອງ ຊາ ບີ ນາ, ແລະ
ຜູ້ ຊາຍ ແຕ່ ລະ ຄົນ ໄດ້ ພາ ຍິງ ສາວ ຄົນ
ໜຶ່ງ ມາ ຈາກ ລູກ ສາວ ຂອງ ຕູບານ, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ມາ ເຖິງ ເມືອງ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
10 ແລະ ລູກຫລານຂອງຕູບານໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໄປສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້,
ເພາະວ່າພູເຂົານັ້ນສູງຈາກພວກເຂົາຫຼາຍ, ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້,
ພວກເຂົາຈຶ່ງກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ.
11 ແລະ ໃນ ການ ປະຕິວັດ ຂອງ ປີ ລູກ ຫລານ
ຂອງ ຕູ ບານ ໄດ້ ໄປ ຈ້າງ ປະມານ ໜຶ່ງ ໝື່ນ
ຄົນ ຈາກ ເມືອງ ຕ່າງໆທີ່ ຢູ່ ໃກ້ ກັບ ພວກ ເຂົາ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໄປ ສູ້ ຮົບ ກັບ ລູກ ຫລານ
ຂອງ ກິດ ຕິມ.
12 ແລະ
ລູກຫລານຂອງຕູບານໄດ້ໄປສູ້ຮົບກັບລູກຫລານຂອງກິດຕິມ,
ເພື່ອທໍາລາຍແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເດືອດຮ້ອນ, ແລະ ໃນການສູ້ຮົບນີ້
ລູກຫລານຂອງຕູບານໄດ້ເອົາຊະນະລູກຫລານຂອງກິດຕິມ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງກິດຕິມ,
ໂດຍເຫັນວ່າພວກເຂົາເດືອດຮ້ອນຢ່າງໜັກ,
ຈຶ່ງໄດ້ຍົກລູກຫລານທີ່ພວກເຂົາມີໂດຍລູກສາວຂອງຕູບານຂຶ້ນເທິງ
ກໍາແພງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ເພື່ອໄວ້ຕໍ່ໜ້າລູກຫລານຂອງຕູບານ.
13 ແລະ ລູກຫລານຂອງກິດຕິມໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,
ພວກເຈົ້າມາເຮັດສົງຄາມກັບລູກຊາຍລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າເອງບໍ,
ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກຖືວ່າເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ
ກະດູກຂອງພວກເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນຈົນເຖິງປະຈຸບັນບໍ?
14 ແລະ ເມື່ອ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຕູບານ ໄດ້ ຍິນ
ເລື່ອງ ນີ້ ພວກ ເຂົາ ກໍ ຢຸດ ເຮັດ ສົງຄາມ ກັບ
ລູກ ຫລານ ຂອງ ກິດຕິມ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ກໍ ໄດ້
ໜີ ໄປ.
15 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ກັບ ຄືນ ໄປ ຍັງ ເມືອງ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຈິດ ທິມ
ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ໄດ້ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ແລະ ສ້າງ ສອງ
ເມືອງ ຂຶ້ນ ແຄມ ທະ ເລ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ເອີ້ນ
ເມືອງ ໜຶ່ງ ວ່າ ປູຣຕູ ແລະ ອີກ ເມືອງ ໜຶ່ງ ວ່າ ອາຣິຊາ.
16 ແລະ ອັບຣາມ ລູກຊາຍຂອງ ເຕຣາ ມີອາຍຸໄດ້ເກົ້າສິບເກົ້າປີ.
17 ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ເພິ່ນ ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ,
ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າ, ແລະ
ເຮົາຈະເພີ່ມຈໍານວນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແລະ
ນີ້ແມ່ນພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາເຮັດລະຫວ່າງເຮົາກັບເຈົ້າ,
ຄືເດັກຊາຍທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຮັບພິທີຕັດ, ທັງເຈົ້າ ແລະ
ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຫຼັງຈາກເຈົ້າ.
18 ເມື່ອມັນມີອາຍຸໄດ້ແປດມື້ ມັນຈະຖືກຕັດ, ແລະ
ພັນທະສັນຍານີ້ຈະຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ
ເພື່ອເປັນພັນທະສັນຍາອັນເປັນນິດ.
19 ແລະ ບັດນີ້ຊື່ຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີຊື່ວ່າ ອັບຣາມ ອີກຕໍ່ໄປ
ແຕ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ອັບຣາຮາມ, ແລະ
ພັນລະຍາຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ຊາຣາຍ ອີກຕໍ່ໄປ
ແຕ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ຊາຣາ.
20 ເພາະເຮົາຈະອວຍພອນໃຫ້ເຈົ້າທັງສອງ, ແລະ
ເຮົາຈະເພີ່ມຈໍານວນລູກຫລານຂອງເຈົ້າຫຼັງຈາກເຈົ້າ
ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະກາຍເປັນປະເທດຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ
ກະສັດຈະອອກມາຈາກເຈົ້າ.

ບົດທີ 18

1 ອັບຣາຮາມໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາເຂົາ,
ແລະເຂົາໄດ້ເອົາຜູ້ຊາຍໃນຄົວເຮືອນຂອງເຂົາ
ແລະຜູ້ທີ່ຊື້ດ້ວຍເງິນຂອງເຂົາ,
ແລະເຂົາໄດ້ໃຫ້ເຂົາເຂົ້າພິທີຕັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາເຂົາ.
2 ແລະ ບໍ່ ມີ ໃຜ ເຫຼືອ ຢູ່ ທີ່ ເພິ່ນ ບໍ່ ໄດ້ ໃຫ້
ຕັດ, ແລະ ອັບຣາຮາມ ແລະ ອິດສະມາເອນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ເພິ່ນ ໄດ້ ຮັບ ຕັດ ດ້ວຍ ໜັງ ຫຸ້ມ ອະໄວຍະວະ
ເພດ ຂອງ ເພິ່ນ; ອິດສະມາເອນ ມີ ອາຍຸ ສິບ ສາມ
ປີ ເມື່ອ ເພິ່ນ ໄດ້ ຮັບ ຕັດ ດ້ວຍ ໜັງ ຫຸ້ມ
ອະໄວຍະວະ ເພດ ຂອງ ເພິ່ນ.
3 ແລະ ໃນມື້ທີສາມ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ອອກຈາກເຕັ້ນຂອງລາວ ແລະ
ນັ່ງຢູ່ທີ່ປະຕູເພື່ອຊື່ນຊົມກັບຄວາມຮ້ອນຂອງແສງແດດ,
ໃນລະຫວ່າງທີ່ລາວເຈັບປວດ.
4 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ເພິ່ນໃນທົ່ງພຽງມໍາເຣ, ແລະ
ໄດ້ສົ່ງທູດສະຫວັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນສາມອົງມາຢ້ຽມຢາມເພິ່ນ,
ແລະ ເພິ່ນນັ່ງຢູ່ທີ່ປະຕູຜ້າເຕັ້ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງ,
ແລະ ເບິ່ງແມ, ມີຊາຍສາມຄົນກໍາລັງມາຈາກໄກໆ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລ່ນໄປພົບເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກົ້ມຂາບເພິ່ນ ແລະ
ພາເພິ່ນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເພິ່ນ.
5 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເພິ່ນ ວ່າ, “ຖ້າ ຂ້າພະເຈົ້າ ເປັນ ທີ່
ພໍ ພຣະໄທ ໃນ ສາຍຕາ ຂອງ ພວກ ທ່ານ, ຈົ່ງ ຫັນ ເຂົ້າ ມາ ກິນ
ເຂົ້າຈີ່ ຈັກ ກ້ອນ.” ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ບັງຄັບ ພວກ ເພິ່ນ, ແລະ ພວກ
ເພິ່ນ ໄດ້ ຫັນ ເຂົ້າ ມາ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ໃຫ້ ນໍ້າ ພວກ ເພິ່ນ ແລະ ລ້າງ
ຕີນ ຂອງ ພວກ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ວາງ ພວກ ເພິ່ນ ໄວ້ ໃຕ້
ຕົ້ນໄມ້ ທີ່ ປະຕູ ຜ້າ ເຕັ້ນ.
6 ອັບຣາຮາມຈຶ່ງແລ່ນໄປເອົາງົວນ້ອຍໂຕໜຶ່ງທີ່ອ່ອນນຸ້ມແລະດີ,
ແລະລາວຟ້າວຂ້າມັນ ແລະ
ມອບໃຫ້ເອລີເອເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວແຕ່ງກິນ.
7 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ມາ ຫາ ຊາຣາ ທີ່ ຜ້າ ເຕັນ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ບອກ
ນາງ ວ່າ, “ໄວໆ ໄປ ເອົາ ແປ້ງ ເຂົ້າ 3 ຖັງ ມາ ນວດ ແລະ ເຮັດ
ເຂົ້າໜົມ ອົມ ໃສ່ ໝໍ້ ທີ່ ໃສ່ ຊີ້ນ,” ແລະ ນາງ ກໍ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ.
8 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຟ້າວ ເອົາ ເນີຍ ແລະ ນົມ, ຊີ້ນ ງົວ ແລະ ຊີ້ນ
ແກະ ມາ ວາງ ໄວ້ ຂ້າງໜ້າ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ໄດ້ ເອົາ ມາ ວາງ ໄວ້
ຂ້າງໜ້າ ພວກ ເຂົາ ກ່ອນ ທີ່ ຊີ້ນ ງົວ ຈະ ສຸກ ພຽງພໍ, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ກິນ.
9 ແລະ ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ກິນ ເຂົ້າ ແລ້ວ ຜູ້ ໜຶ່ງ
ໃນ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ລາວ ວ່າ, ຂ້ານ້ອຍ

ຈະ ກັບ ມາ ຫາ ເຈົ້າ ຕາມ ເວລາ ກຳນົດ, ແລະ
ຊາຣາ ເມຍ ຂອງ ເຈົ້າ ຈະ ມີ ລູກ ຊາຍ.
10 ແລະ ຫລັງ ຈາກ ນັ້ນ ພວກ ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ອອກ ໄປ
ແລະ ໄປ ຕາມ ທາງ ຂອງ ຕົນ ເອງ, ໄປ ຍັງ ບ່ອນ
ທີ່ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຖືກ ສົ່ງ ໄປ.
11 ໃນສະໄໝນັ້ນ, ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເມືອງໂຊໂດມ ແລະ
ໂກໂມຣາ, ແລະ ໃນຫ້າເມືອງທັງໝົດ, ເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຍຸຍົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໜ້າກຽດຊັງຂອງພວ
ກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເສີມສ້າງຄວາມເຖົ້າແກ່ຢ່າງໜ້າກຽດຊັງ
ແລະ ໜ້າລັງກຽດຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
ແລະ
ອາຊະຍາກຳຂອງພວກເຂົາໃນສະໄໝນັ້ນກໍໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເ
ຈົ້າ.
12 ແລະ ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາມີຮ່ອມພູອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ, ປະມານເຄິ່ງມື້ຍ່າງ,
ແລະ ໃນນັ້ນມີນໍ້າພຸ ແລະ ພືດພັນຫຼາຍຢ່າງອ້ອມຮອບນໍ້າ.
13 ແລະ ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ໂກໂມຣາ
ໄດ້ໄປທີ່ນັ້ນສີ່ເທື່ອຕໍ່ປີ, ພ້ອມກັບພັນລະຍາ ແລະ ລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າ
ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ປິຕິຍິນດີຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍກອງ ແລະ ການຟ້ອນລຳ.
14 ແລະ ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມປິຕິຍິນດີ
ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ກອດເມຍຂອງເພື່ອນບ້ານ, ແລະ
ບາງຄົນ, ລູກສາວບໍລິສຸດຂອງເພື່ອນບ້ານ, ແລະ
ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກກັບພວກເຂົາ, ແລະ ແຕ່ລະຄົນໄດ້ເຫັນເມຍ
ແລະ ລູກສາວຂອງຕົນຢູ່ໃນມືຂອງເພື່ອນບ້ານ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງເລີຍ.
15 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ ຕັ້ງ ແຕ່
ເຊົ້າ ຈົນ ຮອດ ຄໍ່າ ຄືນ, ແລະ ຫຼັງ ຈາກ ນັ້ນ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ກັບ ບ້ານ ແຕ່ ລະ ຄົນ ໄປ ເຮືອນ
ຂອງ ຕົນ ແລະ ຜູ້ ຍິງ ແຕ່ ລະ ຄົນ ໄປ ເຕັ້ນ
ຂອງ ຕົນ; ດັ່ງ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ຄື ກັນ
ສີ່ ເທື່ອ ໃນ ປີ.
16 ເມື່ອຄົນແປກໜ້າເຂົ້າມາໃນຕົວເມືອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ນຳເອົາສິນຄ້າທີ່ລາວໄດ້ຊື້ມາເພື່ອກຳຈັດຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ຜູ້ຄົນໃນເມືອງເຫຼົ່ານີ້ຈະມາເຕົ້າໂຮມກັນ, ທັງຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ ແລະ
ເດັກນ້ອຍ, ທັງໜຸ່ມ ແລະ ແກ່, ແລະ ໄປຫາຊາຍຄົນນັ້ນ ແລະ
ເອົາສິນຄ້າຂອງລາວໄປໃຊ້ກຳລັງ,
ໂດຍໃຫ້ແຕ່ລະຄົນໜ້ອຍໜຶ່ງຈົນກວ່າສິນຄ້າທັງໝົດຂອງເຈົ້າຂອງ
ທີ່ລາວໄດ້ນຳເຂົ້າມາໃນດິນແດນຈະໝົດໄປ.
17 ແລະ ຖ້າເຈົ້າຂອງສິນຄ້າໂຕ້ຖຽງກັບພວກເຂົາວ່າ, '
ວຽກງານອັນໃດທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບຂ້ອຍ,' ພວກເຂົາກໍ່ຈະເຂົ້າຫາລາວ
ທີລະຄົນ, ແລະ
ແຕ່ລະຄົນຈະສະແດງໃຫ້ລາວເຫັນສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆທີ່ລາວເອົາໄປ
ແລະ ເຍາະເຍີ້ຍລາວວ່າ, '
ຂ້ອຍເອົາສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆທີ່ເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຂ້ອຍເທົ່ານັ້ນ; ແລະ
ເມື່ອລາວໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ຈາກພວກເຂົາທຸກຄົນ, ລາວຈະລຸກຂຶ້ນ
ແລະ ໄປຈາກພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ
ຄວາມຂົມຂື່ນໃນຈິດໃຈ, ເມື່ອພວກເຂົາທຸກຄົນລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ຕິດຕາມລາວ, ແລະ ຂັບໄລ່ລາວອອກຈາກເມືອງດ້ວຍສຽງດັງ ແລະ
ຄວາມວຸ້ນວາຍ.
18 ແລະ ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງມາຈາກດິນແດນເອລາມ
ຜູ້ທີ່ກຳລັງເດີນທາງຢ່າງສະບາຍໆ, ນັ່ງຢູ່ເທິງຫຼັງລາຂອງລາວ,
ເຊິ່ງບັນທຸກເສື້ອຄຸມທີ່ສວຍງາມຫຼາກຫຼາຍສີສັນ, ແລະ
ເສື້ອຄຸມນັ້ນຖືກມັດດ້ວຍເຊືອກ.
19 ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນກຳລັງເດີນທາງຜ່ານຖະໜົນເມືອງໂຊໂດມ
ເມື່ອຕາເວັນຕົກດິນໃນຕອນແລງ,
ລາວຈຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອພັກເຊົາໃນຕອນກາງຄືນ,
ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຍອມໃຫ້ລາວເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງລາວ; ແລະ
ໃນເວລານັ້ນ ມີຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍຢູ່ໃນເມືອງໂຊໂດມ,
ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຊຳນານໃນການເຮັດຄວາມຊົ່ວ, ລາວຊື່ວ່າ
ເຮດັດ.
20 ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນເຫັນນັກທ່ອງທ່ຽວຢູ່ຕາມຖະໜົນໃນເມືອງ,
ເພິ່ນຈຶ່ງຍ່າງມາຫາເພິ່ນ ແລະ ຖາມວ່າ, “ເຈົ້າມາຈາກໃສ ແລະ
ໄປໃສ?”
21 ແລະ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ໄດ້ ຕອບ ລາວ ວ່າ, ຂ້ອຍ ກຳລັງ ເດີນ ທາງ
ຈາກ ເມືອງ ເຮັບໂຣນ ໄປ ເອລາມ ບ່ອນ ທີ່ ຂ້ອຍ ຢູ່, ແລະ ເມື່ອ
ຕອນ ຕາເວັນຕົກ ດິນ ແລ້ວ ບໍ່ ມີ ໃຜ ຍອມ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ
ເຮືອນ ຂອງ ລາວ, ເຖິງ ແມ່ນ ວ່າ ຂ້ອຍ ມີ ເຂົ້າຈີ່, ນໍ້າ, ເຟືອງ ແລະ
ອາຫານ ໃຫ້ ລາ ຂອງ ຂ້ອຍ ແລ້ວ, ແຕ່ ຂ້ອຍ ກໍ ຂາດແຄນ ຫຍັງ
ເລີຍ.
22 ແລະ ເຮດັດ ໄດ້ຕອບລາວວ່າ, ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ
ຂ້ອຍຈະສະໜອງໃຫ້, ແຕ່ເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ຕາມຖະໜົນຕະຫຼອດຄືນ.
23 ແລະ ເຮດັດ ໄດ້ ພາ ລາວ ໄປ ເຮືອນ ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ເອົາ ເສື້ອ ຄຸມ ອອກ ຈາກ ໂຕ ລາ ດ້ວຍ ເຊືອກ, ແລະ ເອົາ ມາ
ເຮືອນ ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ໃຫ້ ຟາງ ແລະ ອາຫານ ແກ່ ໂຕ
ລາ, ສ່ວນ ຜູ້ ທີ່ ເດີນ ທາງ ນັ້ນ ກິນ ແລະ ດື່ມ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ
ເຮດັດ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ພັກ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ໃນ ຄືນ ນັ້ນ.
24 ແລະໃນຕອນເຊົ້າ,
ນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າເພື່ອເດີນທາງຕໍ່ໄປ,
ເມື່ອເຮດັດໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, ລໍຖ້າກ່ອນ,
ໃຫ້ກຳລັງໃຈເຈົ້າດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ໜ້ອຍໜຶ່ງແລ້ວຈຶ່ງໄປ,
ແລະຊາຍຄົນນັ້ນກໍ່ເຮັດຕາມ; ແລະລາວກໍຍັງຢູ່ກັບລາວ,
ແລະທັງສອງໄດ້ກິນແລະດື່ມນຳກັນໃນຕອນກາງເວັນ,
ເມື່ອຊາຍຄົນນັ້ນລຸກຂຶ້ນເພື່ອໄປ.
25 ແລະ ເຮດັດ ໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, “ເບິ່ງແມ,
ຕອນນີ້ຕາເວັນກຳລັງຕົກແລ້ວ,
ເຈົ້າຄວນຢູ່ຕະຫຼອດຄືນເພື່ອໃຫ້ໃຈຂອງເຈົ້າສະບາຍໃຈ; ແລະ
ລາວໄດ້ຊັກຊວນລາວໃຫ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນຕະຫຼອດຄືນ, ແລະ
ໃນມື້ທີສອງລາວໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າເພື່ອໄປ,
ເມື່ອເຮດັດໄດ້ຊັກຊວນລາວວ່າ,
“ຈົ່ງປອບໂຍນໃຈຂອງເຈົ້າດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ໜ້ອຍໜຶ່ງແລ້ວຈຶ່ງໄປ,” ແລະ
ລາວກໍຢູ່ ແລະ ກິນເຂົ້າກັບລາວໃນມື້ທີສອງ, ແລະ
ຊາຍຄົນນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນເດີນທາງຕໍ່ໄປ.
26 ແລະ ເຮດັດ ໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, “ເບິ່ງແມ,
ດຽວນີ້ຕາເວັນກຳລັງຈະຕົກແລ້ວ,
ຈົ່ງຢູ່ກັບເຮົາເພື່ອປອບໂຍນໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ
ໃນຕອນເຊົ້າຈົ່ງຕື່ນແຕ່ເຊົ້າໆ ແລະ ໄປທາງຂອງເຈົ້າ.”
27 ແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນບໍ່ຍອມຢູ່, ແຕ່ລຸກຂຶ້ນແລະໃສ່ອານລາຂອງລາວ,
ແລະໃນຂະນະທີ່ລາວກຳລັງໃສ່ອານລາຢູ່,
ເມຍຂອງເຮດັດໄດ້ເວົ້າກັບຜົວຂອງນາງວ່າ, "ເບິ່ງແມ,
ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຮົາເປັນເວລາສອງມື້ແລ້ວ, ກິນແລະດື່ມ
ແລະລາວບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພວກເຮົາຫຍັງເລີຍ,
ແລະດຽວນີ້ລາວຈະໄປຈາກພວກເຮົາໂດຍບໍ່ໃຫ້ຫຍັງເລີຍບໍ?"
ແລະເຮດັດໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ, "ງຽບ."

28 ແລະ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ໄດ້ ອານ ລໍ ຂອງ ລາວ ເພື່ອ ໄປ, ແລະ ລາວ
ໄດ້ ຂໍ ໃຫ້ ເຮ ດັດ ເອົາ ເຊືອກ ແລະ ເສື້ອ ຄຸມ ໃຫ້ ລາວ ເພື່ອ ມັດ
ມັນ ໄວ້ ເທິງ ລາ.
29 ແລະ ເຮດັດ ໄດ້ຖາມລາວວ່າ, “ເຈົ້າວ່າແນວໃດ?” ລາວຕອບວ່າ,
“ຂໍໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າມອບເຊືອກ ແລະ
ເສື້ອຄຸມທີ່ເຮັດດ້ວຍສີຕ່າງໆ
ຊຶ່ງທ່ານໄດ້ເຊື່ອງໄວ້ໃນເຮືອນຂອງທ່ານເພື່ອເບິ່ງແຍງມັນໃຫ້ຂ້າພະເ
ຈົ້າ.”
30 ແລະ ເຮດັດ ໄດ້ ຕອບ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ວ່າ, ນີ້ ຄື ການ ແປ ຄວາມ
ຝັນ ຂອງ ເຈົ້າ, ເຊືອກ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຫັນ, ຫມາຍຄວາມວ່າ ຊີວິດຂອງ
ເຈົ້າ ຈະ ຍາວ ອອກ ໄປ ຄື ເຊືອກ, ແລະ ເມື່ອ ເຫັນ ເສື້ອຄຸມ ມີ ສີ
ທຸກ ສີ, ຫມາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າ ຈະ ມີ ສວນ ອະງຸ່ນ ຊຶ່ງ ໃນ ນັ້ນ ເຈົ້າ
ຈະ ປູກ ຕົ້ນ ໄມ້ ທີ່ ມີ ຫມາກ ໄມ້ ທຸກ ຊະນິດ.
31 ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ຕອບວ່າ, ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນ,
ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຍັງຕື່ນຢູ່ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບເຊືອກ ແລະ
ເສື້ອຄຸມທີ່ທໍດ້ວຍສີຕ່າງໆໃຫ້ທ່ານ,
ເຊິ່ງທ່ານໄດ້ເອົາອອກຈາກລາເພື່ອວາງໄວ້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະ
ເຮດັດ ໄດ້ຕອບວ່າ,
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກທ່ານແລ້ວວ່າການຕີຄວາມໝາຍຄວາມຝັນຂອງ
ທ່ານເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ມັນເປັນຄວາມຝັນທີ່ດີ, ແລະ
ນີ້ແມ່ນການຕີຄວາມໝາຍຂອງມັນ.
32 ບັດນີ້ພວກລູກຊາຍຂອງມະນຸດໄດ້ມອບເງິນໃຫ້ຂ້ອຍສີ່ແຜ່ນ,
ຊຶ່ງເປັນໜ້າທີ່ຂອງຂ້ອຍໃນການແປຄວາມຝັນ,
ແລະຈາກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງການເງິນສາມແຜ່ນ.
33 ແລະ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ໄດ້ ຄຽດ ແຄ້ນ ຍ້ອນ ຄໍາ
ເວົ້າ ຂອງ ເຮດັດ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ຢ່າງ
ຂົມ ຂື່ນ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ພາ ເຮດັດ ໄປ ຫາ ເຊຣັກ
ຜູ້ ພິພາກສາ ເມືອງ ໂຊໂດມ.
34 ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ນໍາຄະດີຂອງຕົນມາຕໍ່ໜ້າ ເຊຣັກ
ຜູ້ພິພາກສາ, ເມື່ອ ເຮດັດ ຕອບວ່າ, “ມັນບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນ,
ແຕ່ເລື່ອງນີ້ຍັງຄືງຢູ່; ແລະ ຜູ້ພິພາກສາ
ໄດ້ກ່າວກັບນັກທ່ອງທ່ຽວວ່າ, “ຊາຍຄົນນີ້ ເຮດັດ
ບອກຄວາມຈິງແກ່ເຈົ້າ, ເພາະວ່າລາວມີຊື່ສຽງໃນຕົວເມືອງຕ່າງໆ
ສໍາລັບການຕີຄວາມຝັນຢ່າງຖືກຕ້ອງ.”
35 ແລະ
ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນເມື່ອໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າຂອງຜູ້ພິພາກສາ, ແລະ
ລາວເວົ້າວ່າ, ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ເພາະວ່າມັນແມ່ນໃນມື້ນັ້ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບເຊືອກ ແລະ
ເສື້ອຄຸມທີ່ຢູ່ເທິງລາໃຫ້ລາວ,
ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເອົາພວກມັນໄປໄວ້ໃນເຮືອນຂອງລາວ; ແລະ
ພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັນຕໍ່ໜ້າຜູ້ພິພາກສາ, ຜູ້ໜຶ່ງເວົ້າວ່າ,
ເລື່ອງນັ້ນເປັນແບບນີ້, ແລະ ອີກຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ປະກາດເປັນຢ່າງອື່ນ.
36 ແລະ ເຮດັດ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ວ່າ, “ຈົ່ງ ເອົາ ເງິນ ສີ່
ແຜ່ນ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ເພື່ອ ຂ້ອຍ ຈະ ຄິດ ຄ່າ ທໍາ ນາຍ ສໍາລັບການ ແປ
ຄວາມຝັນ ຂອງຂ້ອຍ; ຂ້ອຍ ຈະ ບໍ່ ໃຫ້ ເງິນ ໃດໆ; ແລະ ຈົ່ງ ໃຫ້ ຄ່າ
ອາຫານ ສີ່ ຄາບ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ກິນ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ຂ້ອຍ.”
37 ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ກ່າວກັບເຮດັດວ່າ,
“ຂ້ອຍຈະຈ່າຍຄ່າອາຫານທີ່ຂ້ອຍໄດ້ກິນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ,
ພຽງແຕ່ໃຫ້ເຊືອກແລະເສື້ອຄຸມທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອງໄວ້ໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ
ແກ່ຂ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.”
38 ແລະ ເຮດັດ ໄດ້ຕອບຕໍ່ໜ້າຜູ້ພິພາກສາ ແລະ
ເວົ້າກັບຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ,
ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ບອກເຈົ້າເຖິງຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຝັນຂອງເຈົ້າບໍ?
ເຊືອກໝາຍຄວາມວ່າວັນເວລາຂອງເຈົ້າຈະຍືນຍາວຄືກັບເຊືອກ,
ແລະ
ເສື້ອຄຸມໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າຈະມີສວນອະງຸ່ນບ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະປູກຕົ້ນໄ
ມ້ໃຫ້ໝາກທຸກຊະນິດ.
39 ນີ້ແມ່ນການຕີຄວາມຄວາມຝັນຂອງເຈົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງ,
ບັດນີ້ຈົ່ງມອບເງິນສີ່ຫຼຽນທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງການເປັນຄ່າຕອບແທນໃຫ້ຂ້
ອຍ, ເພາະຂ້ອຍຈະບໍ່ເອົາເງິນໃຫ້ເຈົ້າເລີຍ.
40 ແລະ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ເມື່ອ ໄດ້ຍິນ
ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ເຮ ດັດ ແລະ ທັງ ສອງ ຄົນ ໄດ້
ຜິດ ຖຽງ ກັນ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ຜູ້ ພິພາກສາ, ແລະ ຜູ້
ພິພາກສາ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ຜູ້ ຮັບໃຊ້ ຂອງ ລາວ, ຜູ້
ທີ່ ໄດ້ ຂັບ ໄລ່ ພວກ ເຂົາ ອອກ ຈາກ ເຮືອນ
ຢ່າງ ຮີບ ດ່ວນ.
41 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໜີ ໄປ ໂດຍ ການ ຜິດ
ຖຽງ ກັນ ຈາກ ຜູ້ ພິພາກສາ, ເມື່ອ ປະ ຊາ ຊົນ
ເມືອງ ໂຊ ໂດມ ໄດ້ ຍິນ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ອ້ອມ ຮອບ ພວກ ເຂົາ
ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ຕໍ່ ຕ້ານ ຄົນ
ແປກ ໜ້າ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຂັບ ໄລ່ ລາວ
ອອກ ຈາກ ເມືອງ ຢ່າງ ຮີບ ດ່ວນ.
42 ແລະ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ໄດ້ ເດີນ ທາງ ຕໍ່ ໄປ
ດ້ວຍ ຄວາມ ຂົມ ຂື່ນ ໃນ ຈິດ ໃຈ, ຮ້ອງ ຄາງ ແລະ
ຮ້ອງ ໄຫ້.
43 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ລາວກໍາລັງເດີນທາງ
ລາວໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເຖິງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບລາວໃນເມືອງໂຊໂດມທີ່ເສື່ອມ
ໂຊມ.

ບົດທີ 19

1 ແລະ ເມືອງຕ່າງໆໃນໂຊໂດມມີຜູ້ພິພາກສາສີ່ຄົນໃນສີ່ເມືອງ, ແລະ
ຊື່ຂອງພວກເຂົາຄື ເຊຣັກ ໃນເມືອງໂຊໂດມ, ຊາກາດ
ໃນເມືອງໂກໂມຣາ, ຊັບບັກ ໃນເມືອງອັດມາ, ແລະ ເມໂນນ
ໃນເມືອງເຊບອຍອິມ.
2 ແລະ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເອລີເອເຊໄດ້ໃຊ້ຊື່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນກັບພວກເຂົາ,
ແລະລາວໄດ້ປ່ຽນ ເຊຣັກ ເປັນ ຊາຄຣາ, ຊາກາດ ເປັນ ຊາຄຣູຣາ,
ເຊບບັກ ເປັນ ຄາໂຊບິມ, ແລະ ເມໂນນ ເປັນ ມັດສະໂລດົນ.
3 ແລະ ໂດຍ ຄວາມ ປາຖະໜາ ຂອງ ຜູ້ ຕັດສິນ ທັງ
ສີ່ ຄົນ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ເມືອງ ໂຊ
ໂດມ ແລະ ໂກ ໂມ ຣາ ໄດ້ ຕັ້ງ ຕຽງ ນອນ ໄວ້
ຕາມ ຖະໜົນ ຫົນ ທາງ ຂອງ ເມືອງ ຕ່າງໆ, ແລະ
ຖ້າ ຜູ້ ໃດ ມາ ຮອດ ບ່ອນ ເຫຼົ່າ ນີ້ ພວກ ເຂົາ
ຈະ ຈັບ ລາວ ແລະ ພາ ລາວ ໄປ ນອນ ຢູ່ ໃນ
ຕຽງ ນອນ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ, ແລະ ໂດຍ ການ ບັງ
ຄັບ ໃຫ້ ລາວ ນອນ ຢູ່ ໃນ ຕຽງ ນອນ ນັ້ນ.
4 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ລາວນອນລົງ, ມີຊາຍສາມຄົນຢືນຢູ່ຫົວລາວ
ແລະ ອີກສາມຄົນຢືນຢູ່ຕີນລາວ, ແລະ
ວັດແທກລາວດ້ວຍຄວາມຍາວຂອງຕຽງ, ແລະ
ຖ້າຊາຍຄົນນັ້ນຕໍ່າກວ່າຕຽງ,
ຊາຍຫົກຄົນນີ້ຈະຍຽດລາວອອກທັງສອງສົ້ນ, ແລະ
ເມື່ອລາວຮ້ອງບອກພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ຕອບລາວ.

5 ແລະ ຖ້າລາວຍາວກວ່າຕຽງນອນ,
ພວກເຂົາຈະດຶງສອງດ້ານຂອງຕຽງນອນມາຕິດກັນທີ່ສົ້ນແຕ່ລະຂ້າ
ງ, ຈົນກວ່າຊາຍຄົນນັ້ນຈະໄປຮອດປະຕູແຫ່ງຄວາມຕາຍ.
6 ແລະ ຖ້າລາວຍັງຮ້ອງບອກພວກເຂົາຢູ່,
ພວກເຂົາກໍຈະຕອບລາວວ່າ,
ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາຈະຖືກກະທຳແບ
ບນີ້.
7 ແລະ ເມື່ອ ມະນຸດ ໄດ້ ຍິນ ເລື່ອງ ທັງ ໝົດ ທີ່
ຊາວ ເມືອງ ໂຊໂດມ ໄດ້ ເຮັດ, ພວກ ເຂົາ ຈຶ່ງ ບໍ່
ມາ ທີ່ ນັ້ນ.
8 ແລະ ເມື່ອຄົນທຸກຍາກມາຮອດແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາຈະໃຫ້ເງິນ ແລະ ຄຳແກ່ລາວ, ແລະ
ອອກປະກາດທົ່ວເມືອງບໍ່ໃຫ້ລາວກິນເຂົ້າຈີ່, ແລະ
ຖ້າຄົນແປກໜ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນສອງສາມມື້, ແລະ
ຕາຍຍ້ອນຄວາມອຶດຫິວ, ໂດຍບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບເຂົ້າຈີ່,
ເມື່ອລາວຕາຍ, ປະຊາຊົນທັງໝົດໃນເມືອງຈະມາ ແລະ ເອົາເງິນ
ແລະ ຄຳຂອງພວກເຂົາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ມອບໃຫ້ລາວໄປ.
9 ແລະ ຜູ້ ທີ່ ຮູ້ ຈັກ ເງິນ ຫຼື ຄຳ ທີ່ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄດ້
ມອບ ໃຫ້ ລາວ ກໍ ໄດ້ ເອົາ ມັນ ຄືນ, ແລະ ເມື່ອ
ລາວ ຕາຍ ພວກ ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ປຸ້ນ ເອົາ ເສື້ອ ຜ້າ
ຂອງ ລາວ ອອກ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ຈະ ຕໍ່ ສູ້ ກັນ
ອ້ອມ ເສື້ອ ຜ້າ ນັ້ນ, ແລະ ຜູ້ ທີ່ ເອົາ ຊະນະ ເພື່ອນ
ບ້ານ ຂອງ ຕົນ ກໍ ໄດ້ ເອົາ ມັນ ໄປ.
10 ຫຼັງຈາກນັ້ນ,
ພວກເຂົາກໍ່ຈະເອົາລາວໄປຝັງໄວ້ໃຕ້ພຸ່ມໄມ້ບາງຕົ້ນໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້
ງກັນດານ;
ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຮັດແບບນີ້ກັບທຸກຄົນທີ່ມາຫາພວກເຂົາແ
ລະເສຍຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນຂອງພວກເຂົາ.
11 ແລະ ຕໍ່ມາ ຊາຣາ ໄດ້ສົ່ງ ເອລີເອເຊ ໄປ ເມືອງໂຊໂດມ ເພື່ອ
ໄປພົບ ໂລດ ແລະ ສອບຖາມ ກ່ຽວກັບ ຄວາມສຸກຂອງ ໂລດ.
12 ແລະ ເອລີເອເຊ ໄດ້ໄປເມືອງໂຊໂດມ, ແລະ
ລາວໄດ້ພົບກັບຊາຍຄົນໜຶ່ງຈາກເມືອງໂຊໂດມທີ່ກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບຄົນ
ແປກໜ້າ, ແລະ
ຊາຍຄົນນັ້ນຈາກເມືອງໂຊໂດມໄດ້ປຸ້ນເສື້ອຜ້າທັງໝົດຂອງຊາຍທຸກ
ຍາກຄົນນັ້ນ ແລະ ໄດ້ໜີໄປ.
13 ແລະ ຊາຍ ຜູ້ ທຸກ ຍາກ ຄົນ ນີ້ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂໍ
ໃຫ້ ເອລີເອເຊ ອ້ອນວອນ ຂໍ ຄວາມ ຊ່ວຍ ເຫຼືອ
ຈາກ ລາວ ຍ້ອນ ສິ່ງ ທີ່ ຊາຍ ຊາວ ໂຊໂດມ ໄດ້
ເຮັດ ກັບ ລາວ.
14 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ, “ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ເຮັດ
ເຊັ່ນ ນີ້ ຕໍ່ ຄົນ ທຸກ ຍາກ ທີ່ ມາ ຢູ່ ໃນ ດິນແດນ ຂອງ ເຈົ້າ?”
15 ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນຂອງໂຊໂດມໄດ້ຕອບເອລີເອເຊວ່າ,
ຊາຍຄົນນີ້ແມ່ນອ້າຍຂອງເຈົ້າບໍ,
ຫຼືວ່າປະຊາຊົນໂຊໂດມໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ພິພາກສາໃນມື້ນີ້,
ທີ່ເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບຊາຍຄົນນີ້?
16 ແລະ
ເອລີເອເຊໄດ້ຜິດຖຽງກັບຊາຍຊາວໂຊໂດມຍ້ອນຊາຍທຸກຍາກຄົນນັ້
ນ, ແລະ
ເມື່ອເອລີເອເຊໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຄົນທຸກຍາກຈາກ
ຊາຍຊາວໂຊໂດມ, ລາວຈຶ່ງຟ້າວຟັ່ງ ແລະ
ເອົາກ້ອນຫີນຕີໜ້າຜາກຂອງເອລີເອເຊ.
17 ແລະ
ເລືອດໄດ້ໄຫຼອອກມາຢ່າງຫລວງຫລາຍຈາກໜ້າຜາກຂອງເອລີເອເ
ຊ, ແລະ ເມື່ອຊາຍຄົນນັ້ນເຫັນເລືອດນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງຈັບເອລີເອເຊໄວ້,
ແລະ ກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງມອບຄ່າຈ້າງຂອງຂ້ອຍໃຫ້ຂ້ອຍ
ເພາະຂ້ອຍໄດ້ກຳຈັດເລືອດທີ່ບໍ່ດີນີ້ທີ່ຢູ່ເທິງໜ້າຜາກຂອງເຈົ້າ,
ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນຮີດຄອງປະເພນີ ແລະ
ກົດໝາຍໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ.”
18 ແລະ ເອລີເອເຊ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ, ເຈົ້າ ໄດ້ ທຳ ຮ້າຍ ຂ້ອຍ
ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ ຂ້ອຍ ຈ່າຍ ຄ່າ ຈ້າງ ໃຫ້ ເຈົ້າ; ແລະ ເອລີເອເຊ
ບໍ່ຍອມ ຟັງ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ຊາຍ ຄົນ ໂຊໂດມ.
19 ແລະ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ໄດ້ ຈັບ ເອລີເອເຊ ແລະ ນຳ
ລາວ ໄປ ຫາ ຊາຄຣາ ຜູ້ ພິພາກສາ ເມືອງ ໂຊໂດມ
ເພື່ອ ຕັດສິນ ລົງໂທດ.
20 ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ພິພາກສາວ່າ,
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງທ່ານນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້,
ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕີລາວດ້ວຍກ້ອນຫີນຈົນເລືອດໄຫຼອອກຈາກ
ໜ້າຜາກຂອງລາວ,
ແລະລາວບໍ່ຍອມໃຫ້ຄ່າຈ້າງຂອງຂ້າພະເຈົ້າແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.
21 ແລະ ຜູ້ພິພາກສາໄດ້ກ່າວກັບເອລີເອເຊວ່າ,
ຊາຍຄົນນີ້ເວົ້າຄວາມຈິງກັບເຈົ້າ, ຈົ່ງໃຫ້ຄ່າຈ້າງຂອງລາວ,
ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນຮີດຄອງປະເພນີໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ;
ແລະເອລີເອເຊໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງຜູ້ພິພາກສາ,
ແລະລາວໄດ້ຍົກກ້ອນຫີນຂຶ້ນແລະຕີຜູ້ພິພາກສາ,
ແລະກ້ອນຫີນໄດ້ຕີໃສ່ໜ້າຜາກຂອງລາວ,
ແລະເລືອດໄດ້ໄຫຼອອກມາຢ່າງຫລວງຫລາຍຈາກໜ້າຜາກຂອງຜູ້ພິ
ພາກສາ, ແລະເອລີເອເຊກ່າວວ່າ,
ຖ້ານີ້ເປັນຮີດຄອງປະເພນີໃນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ຕາມທີ່ຂ້ອຍຄວນຈະໃຫ້ລາວ,
ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນການຕັດສິນໃຈຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈແລ້ວ.
22 ແລະ ເອລີເອເຊ ໄດ້ ປະ ຊາຍ ຊາວ ໂຊໂດມ ໄວ້ ກັບ ຜູ້ ຕັດສິນ,
ແລະ ລາວ ກໍ ໄດ້ ໜີ ໄປ.
23 ແລະ ເມື່ອກະສັດເອລາມໄດ້ສູ້ຮົບກັບກະສັດໂຊໂດມ,
ກະສັດເອລາມໄດ້ຍຶດເອົາຊັບສິນທັງໝົດຂອງໂຊໂດມ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຈັບໂລດໄປເປັນຊະເລີຍ, ພ້ອມກັບຊັບສິນຂອງລາວ,
ແລະ ເມື່ອໄດ້ຍິນຂ່າວນີ້ໃຫ້ອັບຣາຮາມຟັງ,
ລາວກໍໄດ້ໄປສູ້ຮົບກັບກະສັດເອລາມ, ແລະ
ລາວໄດ້ຍຶດເອົາຊັບສິນທັງໝົດຂອງໂລດພ້ອມທັງຊັບສິນຂອງໂຊໂດ
ມຄືນມາຈາກມືຂອງພວກເຂົາ.
24 ໃນເວລານັ້ນ ພັນລະຍາຂອງໂລດໄດ້ເກີດລູກສາວໃຫ້ລາວ,
ແລະລາວຕັ້ງຊື່ໃຫ້ນາງວ່າ ປາລິດ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍລາວ ແລະ
ຄອບຄົວທັງໝົດຂອງລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກກະສັດເອລາມ; ແລະ ປາລິດ
ລູກສາວຂອງໂລດໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ,
ແລະຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງເມືອງໂຊໂດມໄດ້ເອົານາງມາເປັນເມຍ.
25 ແລະ ຊາຍທຸກຍາກຄົນໜຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາໃນຕົວເມືອງເພື່ອຂໍລ້ຽງດູ,
ແລະ ລາວໄດ້ພັກຢູ່ໃນຕົວເມືອງສອງສາມມື້, ແລະ
ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເມືອງໂຊໂດມໄດ້ປະກາດຮີດຄອງປະເພນີຂອ
ງເຂົາເຈົ້າວ່າ ບໍ່ໃຫ້ລາວກິນເຂົ້າຈີ່ຈົນກວ່າລາວຈະຕາຍຢູ່ເທິງພື້ນດິນ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ.
26 ແລະ ພາລິດ ລູກສາວຂອງໂລດ
ໄດ້ເຫັນຊາຍຄົນນີ້ນອນຢູ່ຕາມຖະໜົນຫົນທາງດ້ວຍອາການອຶດຫິວ,
ແລະ ບໍ່ມີໃຜຍອມໃຫ້ລາວເຮັດຫຍັງເພື່ອຮັກສາຊີວິດຂອງລາວ,
ແລະ ລາວໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວ.
27 ແລະ
ຈິດວິນຍານຂອງນາງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົງສານເພາະຊາຍຄົນນັ້ນ,

ແລະ ນາງໄດ້ລ້ຽງລາວຢ່າງລັບໆດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ເປັນເວລາຫຼາຍມື້, ແລະ
ຈິດວິນຍານຂອງຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດ.
28 ເພາະວ່າເມື່ອນາງອອກໄປຕັກນໍ້າ
ນາງຈະເອົາເຂົ້າຈີ່ໃສ່ໃນເຫຍືອກນໍ້າ, ແລະ
ເມື່ອນາງໄປຮອດບ່ອນທີ່ຊາຍທຸກຍາກຢູ່,
ນາງກໍເອົາເຂົ້າຈີ່ຈາກເຫຍືອກມາໃຫ້ລາວກິນ;
ນາງໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຫຼາຍມື້.
29 ແລະ ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ໂກໂມຣາ
ຕ່າງກໍສົງໄສວ່າ
ຊາຍຄົນນີ້ທົນທຸກທໍລະມານຍ້ອນຄວາມອຶດຢາກເປັນເວລາຫຼາຍມື້ໄ
ດ້ແນວໃດ.
30 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ,
ນີ້ອາດເປັນພຽງແຕ່ການທີ່ລາວກິນແລະດື່ມເທົ່ານັ້ນ,
ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດທົນທຸກທໍລະມານເປັນເວລາຫຼາຍມື້ ຫຼື
ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ຄືກັບຊາຍຄົນນີ້,
ແມ່ນແຕ່ໃບໜ້າຂອງລາວກໍ່ບໍ່ປ່ຽນແປງ; ແລະ
ຊາຍສາມຄົນໄດ້ລີ້ຊ່ອນຕົວເອງຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ຊາຍທຸກຍາກຄົນນັ້ນປະ
ຈຳການຢູ່, ເພື່ອຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜທີ່ເອົາເຂົ້າຈີ່ມາໃຫ້ລາວກິນ.
31 ແລະ ພາລິດ ລູກສາວຂອງໂລດ ໄດ້ອອກໄປຕັກນໍ້າໃນມື້ນັ້ນ,
ແລະ ນາງໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີ່ໃສ່ໃນເຫຍືອກນໍ້າຂອງນາງ, ແລະ
ນາງໄດ້ໄປຕັກນໍ້າທີ່ບ່ອນຂອງຄົນທຸກຍາກ, ແລະ
ນາງໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີ່ອອກຈາກເຫຍືອກ ແລະ ມອບໃຫ້ຄົນທຸກຍາກ
ແລະ ລາວກໍກິນມັນ.
32 ແລະ ຊາຍທັງສາມໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ Paltith
ໄດ້ເຮັດກັບຊາຍທຸກຍາກຄົນນັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບນາງວ່າ,
ເຈົ້າເອງທີ່ໄດ້ລ້ຽງດູລາວ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ອຶດຢາກ, ຫຼື
ປ່ຽນຮູບລັກສະນະ ຫຼື ຕາຍຄືກັບຄົນອື່ນໆ.
33 ແລະ ຊາຍທັງສາມຄົນໄດ້ອອກຈາກບ່ອນທີ່ພວກເຂົາລີ້ຊ່ອນຢູ່,
ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຈັບເອົາພາລິດ ແລະ
ເຂົ້າຈີ່ທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງຄົນທຸກຍາກ.
34 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຈັບພາລະທິດ ແລະ
ນຳນາງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ພິພາກສາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ນາງໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ແລະ
ນາງເປັນຜູ້ທີ່ສະໜອງເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ຄົນທຸກຍາກ,
ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງບໍ່ຕາຍຕະຫຼອດເວລານີ້;
ບັດນີ້ຈົ່ງບອກພວກເຮົາກ່ຽວກັບການລົງໂທດທີ່ຄວນໄດ້ຮັບຕໍ່ຜູ້ຍິງ
ຄົນນີ້ ສຳລັບການລ່ວງລະເມີດກົດໝາຍຂອງພວກເຮົາ.
35 ແລະ ປະຊາຊົນຊາວເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ໂກໂມຣາ
ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ຈູດໄຟຢູ່ຕາມຖະໜົນຫົນທາງຂອງເມືອງ,
ແລະ ພວກເຂົາຈັບຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນ ແລະ ໂຍນນາງລົງໃນໄຟ ແລະ
ນາງກໍຖືກເຜົາຈົນເປັນຂີ້ເທົ່າ.
36 ແລະ ໃນເມືອງອັດມາມີຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດແບບນັ້ນ.
37
ເພາະວ່າມີນັກທ່ອງທ່ຽວຄົນໜຶ່ງເຂົ້າມາໃນເມືອງອັດມາເພື່ອພັກຢູ່
ທີ່ນັ້ນຕະຫຼອດຄືນ, ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະກັບບ້ານໃນຕອນເຊົ້າ,
ແລະລາວໄດ້ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຕູເຮືອນພໍ່ຂອງຍິງສາວ,
ເພື່ອພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ຕັ້ງແຕ່ຕາເວັນຕົກດິນເມື່ອລາວມາຮອດບ່ອນນັ້ນ;
ແລະຍິງສາວຄົນນັ້ນໄດ້ເຫັນລາວນັ່ງຢູ່ທີ່ປະຕູເຮືອນ.
38 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຂໍນໍ້າດື່ມຈາກນາງ ແລະ ນາງກໍໄດ້ຖາມເພິ່ນວ່າ,
“ເຈົ້າແມ່ນໃຜ?” ເພິ່ນໄດ້ຕອບນາງວ່າ, “ມື້ນີ້ຂ້ອຍກຳລັງເດີນທາງ
ແລະ ມາຮອດທີ່ນີ້ເມື່ອຕາເວັນຕົກດິນ,
ສະນັ້ນຂ້ອຍຈະພັກຢູ່ທີ່ນີ້ໝົດຄືນ, ແລະ
ຕອນເຊົ້າຂ້ອຍຈະຕື່ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະ ເດີນທາງຕໍ່ໄປ.”
39 ແລະ ຍິງສາວຄົນນັ້ນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ແລະ ເອົາເຂົ້າຈີ່ ແລະ
ນໍ້າໃຫ້ຊາຍຄົນນັ້ນກິນ ແລະ ດື່ມ.
40 ແລະ ເລື່ອງ ນີ້ ໄດ້ ເປັນ ທີ່ ຮູ້ ຈັກ ແກ່ ຜູ້
ຄົນ ຂອງ ເມືອງ ອັດ ມາ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມາ
ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ແລະ ນຳ ເອົາ ຍິງ ສາວ ຄົນ ນັ້ນ
ມາ ຫາ ຜູ້ ພິ ພາກ ສາ, ເພື່ອ ໃຫ້ ເຂົາ ເຈົ້າ
ຕັດ ສິນ ນາງ ສຳ ລັບ ການ ກະ ທຳ ນີ້.
41 ແລະ ຜູ້ພິພາກສາໄດ້ກ່າວວ່າ,
ການຕັດສິນເຖິງຄວາມຕາຍຕ້ອງຕົກຢູ່ກັບຜູ້ຍິງຄົນນີ້
ເພາະວ່ານາງໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ດັ່ງນັ້ນນີ້ຄືການຕັດສິນກ່ຽວກັບນາງ.
42 ແລະ ຜູ້ ຄົນ ໃນ ເມືອງ ເຫລົ່າ ນັ້ນ ໄດ້ ມາ
ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ແລະ ນຳ ເອົາ ຍິງ ສາວ ອອກ ມາ,
ແລະ ທາ ນໍ້າ ເຜີ້ງ ໃຫ້ ນາງ ຕັ້ງແຕ່ ຫົວ ຮອດ ຕີນ,
ຕາມ ທີ່ ຜູ້ ພິພາກສາ ໄດ້ ອອກ ຄຳ ສັ່ງ, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ວາງ ນາງ ໄວ້ ຕໍ່ໜ້າ ຝູງ ເຜີ້ງ ຊຶ່ງ
ຢູ່ ໃນ ຮັງ ຂອງ ມັນ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ, ແລະ ເຜີ້ງ
ໄດ້ ບິນ ມາ ຫາ ນາງ ແລະ ຕອດ ນາງ ຈົນ ທົ່ວ
ຮ່າງກາຍ ຂອງ ນາງ ໃຄ່ ບວມ.
43 ແລະ ຍິງ ໜຸ່ມ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ຍ້ອນ ເຜີ້ງ, ແຕ່
ບໍ່ ມີ ໃຜ ສົນ ໃຈ ນາງ ຫລື ສົງສານ ນາງ, ແລະ ສຽງ
ຮ້ອງ ຂອງ ນາງ ໄດ້ ຂຶ້ນ ໄປ ສູ່ ສະຫວັນ.
44 ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ຖືກ ກະ ທຳ
ຮ້າຍ ໃນ ເລື່ອງ ນີ້ ແລະ ໃນ ການ ກະ ທຳ ທັງ
ໝົດ ຂອງ ເມືອງ ໂຊ ໂດມ, ເພາະ ວ່າ ພວກ ເຂົາ
ມີ ສະ ບຽງ ອາ ຫານ ຢ່າງ ອຸ ດົມ ສົມ ບູນ, ແລະ
ມີ ຄວາມ ສະ ຫງົບ ສຸກ ໃນ ບັນ ດາ ພວກ ເຂົາ,
ແລະ ຍັງ ບໍ່ ຍອມ ຄໍ້າ ຊູ ຄົນ ທຸກ ຍາກ ແລະ ຄົນ
ຂັດ ສົນ, ແລະ ໃນ ສະ ໄໝ ນັ້ນ ການ ກະ ທຳ ທີ່
ຊົ່ວ ຮ້າຍ ແລະ ບາບ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ກາຍ ເປັນ
ເລື່ອງ ໃຫຍ່ ຫຼວງ ຕໍ່ ພຣະ ພັກ ຂອງ ພຣະ ຜູ້
ເປັນ ເຈົ້າ.
45
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ທູດສະຫວັນສອງອົງທີ່ມາໃນເຮືອນຂອງອັ
ບຣາຮາມ, ເພື່ອທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມແລະເມືອງຕ່າງໆຂອງມັນ.
46 ແລະ ທູດສະຫວັນໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກປະຕູເຕັນຂອງອັບຣາຮາມ,
ຫຼັງຈາກພວກເຂົາກິນແລະດື່ມແລ້ວ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄປຮອດເມືອງໂຊໂດມໃນຕອນແລງ, ແລະ
ໂລດກໍນັ່ງຢູ່ປະຕູເມືອງໂຊໂດມ, ແລະ ເມື່ອລາວເຫັນພວກເຂົາ
ລາວກໍລຸກຂຶ້ນຕ້ອນຮັບພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວກໍກົ້ມຫົວລົງເຖິງພື້ນດິນ.
47 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກົດດັນພວກເຂົາຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ
ພາພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງລາວ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ອາຫານແກ່ພວກເຂົາກິນ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ພັກຢູ່ໃນເຮືອນຂອງລາວຕະຫຼອດຄືນ.
48 ແລະ ທູດສະຫວັນໄດ້ກ່າວກັບໂລດວ່າ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ,
ອອກໄປຈາກບ່ອນນີ້, ເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຈົ້າ,
ຢ້ານວ່າເຈົ້າຈະໝົດໄປໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເມືອງນີ້,
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະທຳລາຍສະຖານທີ່ນີ້.

49 ແລະ ທູດສະຫວັນໄດ້ຈັບມືຂອງໂລດ ແລະ ມືຂອງເມຍຂອງລາວ, ແລະ ມືຂອງລູກໆຂອງລາວ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງລາວ, ແລະ ພວກມັນໄດ້ພາລາວອອກມາ ແລະ ວາງລາວໄວ້ນອກເມືອງຕ່າງໆ.
50 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າກັບໂລດວ່າ, “ຈົ່ງໜີໄປເພື່ອເອົາຊີວິດລອດ,” ແລະ ລາວກໍໄດ້ໜີໄປພ້ອມກັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງລາວ.
51 ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງບັນດານໃຫ້ໄຟ ແລະ ມາດຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕົກລົງມາຈາກສະຫວັນ ລົງມາສູ່ເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ເມືອງໂກໂມຣາ ແລະ ສູ່ເມືອງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້.
52 ແລະ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ໂຄ່ນ ລົ້ມ ເມືອງ ເຫລົ່າ ນີ້, ທົ່ງ ພຽງ ທັງ ໝົດ ແລະ ຜູ້ ທີ່ ຢູ່ ໃນ ເມືອງ ທັງ ໝົດ, ແລະ ສິ່ງ ທີ່ ເກີດ ຂຶ້ນ ເທິງ ພື້ນ ດິນ; ແລະ ອາ ໂດ ພັນ ລະ ຍາ ຂອງ ໂລດ ໄດ້ ຫລຽວ ຫລັງ ເພື່ອ ເບິ່ງ ຄວາມ ພິນາດ ຂອງ ເມືອງ ຕ່າງໆ, ເພາະ ຄວາມ ເມດ ຕາ ສົງ ສານ ຂອງ ນາງ ໄດ້ ຖືກ ກະ ທົບ ຍ້ອນ ລູກ ສາວ ຂອງ ນາງ ຜູ້ ທີ່ ຍັງ ຢູ່ ໃນ ເມືອງ ໂຊ ໂດມ, ເພາະ ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ໄດ້ ໄປ ກັບ ນາງ.
53 ແລະ ເມື່ອນາງຫຼຽວຫລັງໄປເບິ່ງ ນາງກໍກາຍເປັນເສົາເກືອ ແລະ ມັນຍັງຢູ່ໃນສະຖານທີ່ນັ້ນຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
54 ແລະ ງົວ ທີ່ ຢືນ ຢູ່ ບ່ອນ ນັ້ນ ທຸກ ມື້ ໄດ້ ເລຍ ເກືອ ຈົນ ຮອດ ປາຍ ຕີນ, ແລະ ໃນ ຕອນ ເຊົ້າ ມັນ ກໍ ງອກ ຂຶ້ນ ມາ ໃໝ່, ແລະ ພວກ ມັນ ກໍ ໄດ້ ເລຍ ມັນ ອີກ ຈົນ ເຖິງ ທຸກ ມື້ ນີ້.
55 ແລະ ໂລດ ແລະ ລູກສາວສອງຄົນທີ່ຍັງຢູ່ກັບລາວໄດ້ໜີໄປ ແລະ ຫຼົບໜີໄປຢູ່ຖ້ຳ ອາດຸລລຳ, ແລະ ພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ.
56 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຕື່ນ ແຕ່ ເຊົ້າ ເພື່ອ ເບິ່ງ ສິ່ງ ທີ່ ໄດ້ ເກີດ ຂຶ້ນ ກັບ ເມືອງ ໂຊໂດມ; ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຫລຽວ ເບິ່ງ ແລະ ເຫັນ ຄວັນ ຈາກ ເມືອງ ຕ່າງໆ ພຸ່ງ ຂຶ້ນ ໄປ ຄື ຄວັນ ຈາກ ເຕົາ ໄຟ.
57 ແລະ ໂລດ ແລະ ລູກ ສາວ ສອງ ຄົນ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ພັກ ຢູ່ ໃນ ຖ້ຳ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໃຫ້ ພໍ່ ດື່ມ ເຫຼົ້າ ແວງ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ນອນ ກັບ ພໍ່, ເພາະ ພວກ ເຂົາ ເວົ້າ ວ່າ ບໍ່ ມີ ຜູ້ ໃດ ໃນ ໂລກ ທີ່ ຈະ ສາ ມາດ ສືບ ເຊື້ອ ພັນ ຈາກ ພວກ ເຂົາ ໄດ້, ເພາະ ພວກ ເຂົາ ຄິດ ວ່າ ທົ່ວ ໂລກ ໄດ້ ຖືກ ທຳ ລາຍ ແລ້ວ.
58 ແລະ ທັງສອງໄດ້ນອນກັບພໍ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍ, ແລະ ລູກສາວກົກໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍຂອງນາງວ່າ ໂມອາບ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ຂ້ອຍໄດ້ຖືພາລາວຕັ້ງແຕ່ພໍ່ຂອງຂ້ອຍ; ລາວເປັນພໍ່ຂອງຊາວໂມອາບຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
59 ແລະ ຜູ້ ນ້ອຍ ຍັງ ຕັ້ງ ຊື່ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ນາງ ວ່າ ເບນາມີ; ລາວ ເປັນ ພໍ່ ຂອງ ລູກ ຫລານ ຂອງ ອຳໂມນ ຈົນ ເຖິງ ທຸກ ວັນ ນີ້.
60 ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້ ໂລດ ແລະ ລູກສາວສອງຄົນຂອງລາວໄດ້ອອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນ, ແລະ ລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ພາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນອີກພາກໜຶ່ງພ້ອມກັບລູກສາວສອງຄົນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງໂລດໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາໄປແຕ່ງງານກັບຕົນເອງຈາກແຜ່ນດິນການາອານ, ແລະ ພວກເຂົາມີລູກ ແລະ ພວກເຂົາມີລູກຫຼາຍ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປ.

ບົດທີ 20

1 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ອອກ ເດີນທາງ ຈາກ ທົ່ງພຽງ ມຳເຣ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ໄປ ຍັງ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ຊາວ ຟີລິດສະຕິນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ເກຣາ; ໃນ ປີ ທີ ຊາວ ຫ້າ ທີ່ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ການາອານ, ແລະ ເປັນ ປີ ທີ ຮ້ອຍ ແຫ່ງ ຊີວິດ ຂອງ ອັບຣາຮາມ, ເພິ່ນ ໄດ້ ມາ ເຖິງ ເກຣາ ໃນ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ຊາວ ຟີລິດສະຕິນ.
2 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນແລ້ວ, ລາວໄດ້ກ່າວກັບນາງຊາຣາພັນລະຍາຂອງລາວວ່າ, ໃຫ້ບອກວ່າເຈົ້າເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ, ກັບທຸກຄົນທີ່ຖາມເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຫຼີກລ່ຽງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາວແຜ່ນດິນ.
3 ແລະ ເມື່ອອັບຣາຮາມອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນ, ຂ້າໃຊ້ຂອງອາບີເມເລັກ, ກະສັດຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນ, ໄດ້ເຫັນວ່າຊາຣາງາມຫຼາຍ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມອັບຣາຮາມກ່ຽວກັບນາງ, ແລະ ອັບຣາຮາມຕອບວ່າ, ນາງເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ.
4 ແລະ ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງອາບີເມເລັກໄດ້ໄປຫາອາບີເມເລັກ ແລະ ບອກວ່າ, ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຈາກແຜ່ນດິນການາອານມາອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ແລະ ລາວມີນ້ອງສາວຄົນໜຶ່ງທີ່ສວຍງາມຫຼາຍ.
5 ແລະ ອາບີເມເລັກໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງພວກຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະອົງທີ່ຍ້ອງຍໍຊາຣາຕໍ່ເພິ່ນ, ແລະ ອາບີເມເລັກໄດ້ສັ່ງເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງໄປ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ນຳຊາຣາມາຫາກະສັດ.
6 ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ ມາ ເຖິງ ເຮືອນ ຂອງ ອາບີເມເລັກ, ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ເຫັນ ວ່າ ຊາຣາ ງາມ ຫຼາຍ, ແລະ ນາງ ເຮັດ ໃຫ້ ເພິ່ນ ພໍ ໃຈ ຫຼາຍ.
7 ແລະ ລາວ ໄດ້ ເຂົ້າຫາ ນາງ ແລະ ໄດ້ ຖາມ ວ່າ, “ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ສຳລັບ ເຈົ້າ ທີ່ ເຈົ້າ ມາ ຍັງ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ພວກເຮົາ ນັ້ນ ແມ່ນ ໃຜ?” ຊາຣາ ຕອບ ວ່າ ລາວ ເປັນ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ, ແລະ ພວກເຮົາ ມາ ຈາກ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ເພື່ອ ໄປ ອາໄສ ຢູ່ ບ່ອນ ໃດ ກໍ ໄດ້.
8 ແລະ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ກ່າວກັບຊາຣາວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ແຜ່ນດິນຂອງເຮົາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າແລ້ວ, ໃຫ້ວາງນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າໄວ້ໃນສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜ່ນດິນນີ້ ທີ່ເຈົ້າພໍໃຈ, ແລະ ມັນຈະເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະຍົກຍ້ອງ ແລະ ຍົກລາວໃຫ້ສູງກວ່າຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນ ເພາະວ່າລາວເປັນອ້າຍຂອງເຈົ້າ.
9 ແລະ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປເອີ້ນອັບຣາຮາມ, ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ມາຫາ ອາບີເມເລັກ.
10 ແລະ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ກ່າວກັບອັບຣາຮາມວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້ອຍໄດ້ອອກຄຳສັ່ງວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດຕາມທີ່ເຈົ້າປາດຖະໜາຍ້ອນນາງຊາຣາເອື້ອຍຂອງເຈົ້າ.
11 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ລາ ກະສັດ ໄປ ແລະ ຂອງ ຂວັນ ຂອງ ກະສັດ ກໍ ຕິດ ຕາມ ເພິ່ນ ໄປ.
12
ເຊັ່ນດຽວກັບເວລາຕອນແລງກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະນອນລົງພັກຜ່ອນ ກະສັດປະທັບຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງພະອົງ ແລະ ພະອົງກໍນອນຫລັບສະນິດ ແລະ ພະອົງໄດ້ນອນຢູ່ເທິງບັນລັງນັ້ນຈົນຮອດເຊົ້າ.
13 ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຝັນວ່າທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາຫາເພິ່ນດ້ວຍ

ດາບທີ່ດຶງອອກຢູ່ໃນມື, ແລະທູດສະຫວັນໄດ້ຢືນຢູ່ເໜືອອາບີເມເລັກ,
ແລະຢາກຂ້າເພິ່ນດ້ວຍດາບ,
ແລະກະສັດກໍຕົກໃຈຫຼາຍໃນຄວາມຝັນຂອງເພິ່ນ,
ແລະເພິ່ນໄດ້ຖາມທູດສະຫວັນວ່າ,
“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ທ່ານອັນໃດ,
ທ່ານຈຶ່ງມາຂ້າຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍດາບຂອງທ່ານ?”
14 ແລະທູດສະຫວັນໄດ້ຕອບອາບີເມເລັກວ່າ, “ຈົ່ງເບິ່ງ,
ເຈົ້າຕ້ອງຕາຍຍ້ອນຜູ້ຍິງທີ່ເຈົ້າໄດ້ພາມາໃນຄືນວານນີ້,
ເພາະວ່ານາງເປັນຜູ້ຍິງທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວ,
ເປັນເມຍຂອງອັບຣາຮາມຜູ້ທີ່ມາເຮືອນຂອງເຈົ້າ;
ບັດນີ້ຈົ່ງສົ່ງເມຍຂອງລາວຄືນໃຫ້ຊາຍຄົນນັ້ນ,
ເພາະວ່ານາງເປັນເມຍຂອງລາວ; ແລະຖ້າເຈົ້າບໍ່ສົ່ງນາງຄືນ,
ຈົ່ງຮູ້ວ່າເຈົ້າຈະຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ, ເຈົ້າແລະທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງເຈົ້າ.”
15 ແລະ ໃນຄືນນັ້ນມີສຽງຮ້ອງໂຮດັງຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນຟີລິດສະຕິນ,
ແລະ
ຜູ້ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໄດ້ເຫັນຮູບຮ່າງຂອງຊາຍຄົນໜຶ່ງຢືນຢູ່
ດ້ວຍດາບທີ່ດຶງອອກຢູ່ໃນມື, ແລະ
ລາວໄດ້ຟັນຜູ້ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນດ້ວຍດາບ,
ແທ້ຈິງແລ້ວລາວຍັງສືບຕໍ່ຟັນພວກເຂົາ.
16 ແລະ
ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລົງມາໂຈມຕີທົ່ວແຜ່ນດິນຟີລິ
ດສະຕິນໃນຄືນນັ້ນ, ແລະ
ມີຄວາມວຸ້ນວາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໃນຄືນນັ້ນ ແລະ ຕອນເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາ.
17 ແລະ ມົດລູກທຸກລູກກໍ່ຖືກປິດ, ແລະ
ລູກທີ່ອອກມາທັງໝົດຂອງພວກເຂົາກໍ່ຖືກປິດ, ແລະ
ພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢູ່ເທິງພວກເຂົາຍ້ອນຊາຣາ,
ພັນລະຍາຂອງອັບຣາຮາມ, ຜູ້ທີ່ອາບີເມເລັກໄດ້ແຕ່ງງານ.
18
ແລະໃນຕອນເຊົ້າອາບີເມເລັກໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວແລະ
ຄວາມສັບສົນແລະດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງ.
ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງຄົນໄປເອີ້ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນມາ,
ແລະເພິ່ນໄດ້ເລົ່າຄວາມຝັນຂອງເພິ່ນໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ,
ແລະປະຊາຊົນກໍ່ຢ້ານກົວຫຼາຍ.
19 ແລະ ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຢືນຢູ່ທ່າມກາງພວກຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດ
ໄດ້ທູນຕອບກະສັດວ່າ, “ຂ້າແດ່ກະສັດ,
ຂໍໂຜດສົ່ງຜູ້ຍິງຄົນນີ້ຄືນໃຫ້ຜົວຂອງນາງເຖີດ
ເພາະວ່າລາວເປັນຜົວຂອງນາງ
ເພາະວ່າກະສັດເອຢິບເຄີຍເກີດເຫດການດຽວກັນນີ້ເມື່ອຊາຍຄົນນີ້
ມາເອຢິບ.”
20 ແລະ ລາວ ໄດ້ ເວົ້າ ກ່ຽວ ກັບ ເມຍ ຂອງ ລາວ
ວ່າ, ນາງ ເປັນ ນ້ອງ ສາວ ຂອງ ຂ້ອຍ, ເພາະ ວ່າ
ວິຖີ ທາງ ຂອງ ລາວ ແມ່ນ ແບບ ນັ້ນ ເມື່ອ
ລາວ ມາ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ທີ່ ລາວ ເປັນ ຄົນ
ແປກ ໜ້າ.
21 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ຊົງ ໃຊ້ ຄົນ ໄປ ຮັບ ເອົາ ຍິງ ຄົນ ນີ້ ມາ ເປັນ
ເມຍ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ ຊົງ ນຳ ເອົາ ໄພ ພິບັດ ອັນ ຮ້າຍແຮງ
ມາ ສູ່ ເພິ່ນ ຈົນ ກວ່າ ເພິ່ນ ຈະ ໄດ້ ສົ່ງ ຍິງ ຄົນ ນັ້ນ ຄືນ ໃຫ້ ຜົວ
ຂອງ ນາງ.
22 ບັດນີ້, ໂອ້ ກະສັດ,
ຂໍໂຜດຮັບຊາບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບທົ່ວທັງແຜ່ນດິນໃນຄືນວານນີ້,
ເພາະວ່າມີຄວາມຕົກໃຈຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ
ການໂສກເສົ້າຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ແລະ
ພວກຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າມັນເປັນຍ້ອນຜູ້ຍິງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເອົາມາ.
23 ບັດນີ້, ຈົ່ງສົ່ງຜູ້ຍິງຄົນນີ້ຄືນໃຫ້ຜົວຂອງນາງເຖີດ,
ຢ້ານວ່າມັນຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາຄືກັບທີ່ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຟາໂ
ຣກະສັດຂອງເອຢິບ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງລາວ, ແລະ
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ຕາຍ; ແລະ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ຮີບໄປເອີ້ນ ແລະ
ໃຫ້ໄປເອີ້ນຊາຣາ, ແລະ ນາງໄດ້ມາຫາເພິ່ນ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ໄປເອີ້ນອັບຣາຮາມ, ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ມາຫາເພິ່ນ.
24 ແລະ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,
“ພວກເຈົ້າເຮັດວຽກຫຍັງກັນ
ໂດຍເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າເປັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງກັນ ແລະ
ຂ້ອຍໄດ້ເອົາຜູ້ຍິງຄົນນີ້ມາເປັນເມຍ?”
25 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ເພາະ ຂ້າ ນ້ອຍ ຄິດ
ວ່າ ຂ້າ ນ້ອຍ ຈະ ຕ້ອງ ຮັບ ຄວາມ ຕາຍ ເພາະ
ເມຍ ຂອງ ຂ້າ ນ້ອຍ; ແລະ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ ເອົາ ຝູງ
ແກະ ແລະ ຝູງ ສັດ, ແລະ ຄົນ ຮັບ ໃຊ້ ຊາຍ ຍິງ,
ແລະ ເງິນ ໜຶ່ງ ພັນ ຫຼຽນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ມອບ
ໃຫ້ ອັບຣາຮາມ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສົ່ງ ຊາຣາ ຄືນ ໃຫ້
ເພິ່ນ.
26 ແລະ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ກ່າວກັບອັບຣາຮາມວ່າ,
ຈົ່ງເບິ່ງແຜ່ນດິນທັງໝົດຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ,
ຈົ່ງອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເລືອກບ່ອນໃດກໍຕາມ.
27 ແລະ ອັບຣາຮາມ ແລະ ຊາຣາ, ພັນລະຍາຂອງລາວ,
ໄດ້ອອກໄປຈາກທີ່ປະທັບຂອງກະສັດດ້ວຍກຽດສັກສີ ແລະ
ຄວາມເຄົາລົບນັບຖື, ແລະ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ,
ແມ່ນແຕ່ໃນເກຣາ.
28ປະຊາຊົນທັງໝົດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຟີລິດສະຕິນ ແລະ
ຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດກໍຍັງທຸກທໍລະມານຢູ່
ຍ້ອນໄພພິບັດທີ່ທູດສະຫວັນໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນຕະຫຼອດຄືນຍ້ອນນາງຊາຣາ.
29 ແລະ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ ສົ່ງ ຄົນ ໄປ ຫາ ອັບຣາຮາມ, ໂດຍ ກ່າວ
ວ່າ, ບັດ ນີ້ ຈົ່ງ ອະທິຖານ ເພື່ອ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ເຈົ້າ ຕໍ່ ພຣະຜູ້ ເປັນ
ເຈົ້າອົງ ເປັນ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ເຈົ້າ, ເພື່ອ ວ່າ ພຣະອົງ ຈະ ໄດ້ ກຳຈັດ
ຄວາມ ເປັນ ມະຕະ ນີ້ ອອກ ໄປ ຈາກ ບັນດາ ພວກ ເຮົາ.
30 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ອະທິຖານເພື່ອອາບີເມເລັກ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງຄຳອະທິຖານຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ປິ່ນປົວອາບີເມເລັກ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງລາວ.

ບົດທີ 21

1 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ເອງ ເມື່ອ ອັບຣາຮາມ ໄດ້
ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ຊາວ ຟີລິດສະຕິນ
ໃນ ເມືອງ ເກຣາ ໄດ້ ໜຶ່ງ ປີ ສີ່ ເດືອນ, ພຣະ
ເຈົ້າ ໄດ້ ມາ ຢ້ຽມຢາມ ຊາຣາ, ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ
ເຈົ້າ ໄດ້ ລະນຶກ ເຖິງ ນາງ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ຖືພາ ແລະ
ເກີດ ລູກ ຊາຍ ຄົນ ໜຶ່ງ ໃຫ້ ແກ່ ອັບຣາຮາມ.
2 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ລູກຊາຍ ທີ່ ເກີດ ມາ ໃຫ້ ລາວ, ຊຶ່ງ
ນາງ ຊາຣາ ໄດ້ ເກີດ ໃຫ້ ລາວ ວ່າ ອີຊາກ.
3 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ໃຫ້ ອີຊາກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ລາວ ຮັບ ພິທີ ຕັດ ເມື່ອ ລາວ ມີ ອາຍຸ ໄດ້
ແປດ ມື້, ດັ່ງ ທີ່ ພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້ ບັນຊາ ອັບຣາຮາມ
ໃຫ້ ເຮັດ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ ລາວ ຕໍ່ ຈາກ
ລາວ; ແລະ ອັບຣາຮາມ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ໜຶ່ງ ຮ້ອຍ ປີ, ແລະ
ຊາຣາ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ເກົ້າ ສິບ ປີ, ເມື່ອ ອີຊາກ
ເກີດ ມາ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ.

4 ແລະ ເດັກນ້ອຍນັ້ນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ລາວໄດ້ຖືກຢ່ານົມແມ່, ແລະ ອັບຣາຮາມໄດ້ເຮັດງານລ້ຽງໃຫຍ່ໃນມື້ທີ່ອີຊາກໄດ້ຮັບການຢ່ານົມແມ່.

5 ແລະ ເຊມ ແລະ ເອເບີ ແລະ ຜູ້ ຄົນ ທັງ ປວງ ທີ່ ຍິ່ງ ໃຫຍ່ ຂອງ ແຜ່ນດິນ, ແລະ ອາບີເມເລັກ ກະສັດ ຂອງ ຊາວ ຟີລິດ ສະຕິນ, ແລະ ຂ້າ ໃຊ້ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ຟີໂກນ, ຜູ້ ບັນຊາ ການ ກອງທັບ ຂອງ ເພິ່ນ, ໄດ້ ມາ ກິນ ດື່ມ ແລະ ປິຕິຍິນດີ ໃນ ງານ ລ້ຽງ ທີ່ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຈັດ ຂຶ້ນ ໃນ ມື້ ທີ່ ອີຊາກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ຢຸດ ນົມ.

6 ເທຣາ ພໍ່ຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ນາໂຮນ້ອງຊາຍຂອງລາວ ໄດ້ມາຈາກເມືອງຮາຣານ, ພວກເຂົາ ແລະ ທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ເປັນຂອງພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາດີໃຈຫຼາຍທີ່ໄດ້ຍິນວ່າຊາຣາໄດ້ເກີດລູກຊາຍ.

7 ແລະ ພວກເຂົາມາຫາອັບຣາຮາມ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບປະທານອາຫານ ແລະ ດື່ມໃນງານລ້ຽງທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນມື້ທີ່ອີຊາກຢຸດນົມ.

8 ແລະ ເທຣາ ແລະ ນາໂຮ ໄດ້ປິຕິຍິນດີກັບອັບຣາຮາມ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ກັບເພິ່ນເປັນເວລາຫຼາຍມື້ໃນແຜ່ນດິນຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນ.

9ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ເສຣຸກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເຣອູ ໄດ້ ຕາຍໄປ ໃນ ປີ ທໍາອິດ ທີ່ ອີຊາກ ລູກຊາຍ ຂອງ ອັບຣາຮາມ ເກີດ.

10 ແລະ ວັນເວລາທັງໝົດຂອງ ເຊຣຸກ ຄື ສອງຮ້ອຍສາມສິບເກົ້າປີ, ແລະ ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.

11 ແລະ ອິດສະມາເອນ ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນ; ລາວມີອາຍຸສິບສີ່ປີ ເມື່ອຊາຣາໄດ້ເກີດອີຊາກໃຫ້ອັບຣາຮາມ.

12 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບ ອິດຊະມາເອນ ລູກຊາຍຂອງ ອັບຣາຮາມ, ແລະ ລາວເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະ ລາວໄດ້ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະໃຊ້ຄັນທະນູ ແລະ ກາຍເປັນນັກຍິງທະນູ.

13 ແລະ ເມື່ອອີຊາກມີອາຍຸໄດ້ຫ້າປີ ລາວນັ່ງຢູ່ກັບອິດສະມາເອນຢູ່ທີ່ປະຕູຜ້າເຕັ້ນ.

14 ແລະ ອິດສະມາເອນ ໄດ້ ມາ ຫາ ອີຊາກ ແລະ ນັ່ງ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເອົາ ຄັນທະນູ ແລະ ດຶງ ມັນ ອອກ ແລະ ເອົາ ລູກສອນ ໃສ່ ໃນ ນັ້ນ, ແລະ ຕັ້ງໃຈ ຈະ ຂ້າ ອີຊາກ.

15 ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ເຫັນການກະທໍາທີ່ ອິດຊະມາເອນ ປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດກັບ ອີຊາກ ລູກຊາຍຂອງນາງ, ແລະ ມັນເຮັດໃຫ້ນາງເສົ້າໃຈຢ່າງຍິ່ງຍ້ອນລູກຊາຍຂອງນາງ, ແລະ ນາງໄດ້ໃຫ້ຄົນໄປເອີ້ນ ອັບຣາຮາມ, ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ, ຈົ່ງໄລ່ຂ້າໃຊ້ຍິງຄົນນີ້ ແລະ ລູກຊາຍຂອງນາງອອກໄປ, ເພາະວ່າລູກຊາຍຂອງນາງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບມໍລະດົກກັບລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ, ເພາະວ່າລາວພະຍາຍາມເຮັດກັບລາວໃນມື້ນີ້.

16 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຟັງສຽງຂອງ ຊາຣາ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຕື່ນ ແຕ່ ເຊົ້າ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເອົາ ເຂົ້າຈີ່ ສິບ ສອງ ກ້ອນ ແລະ ນໍ້າ ໜຶ່ງ ຂວດ ທີ່ ລາວ ໄດ້ ໃຫ້ ຮາກາ, ແລະ ສົ່ງ ນາງ ໄປ ກັບ ລູກຊາຍ ຂອງ ນາງ, ແລະ ຮາກາ ໄດ້ ໄປ ກັບ ລູກຊາຍ ຂອງ ນາງ ໄປ ໃນ ຖິ່ນ ແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ, ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ຖິ່ນ ແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ ປາຣານ ກັບ ຊາວ ຖິ່ນ ແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ, ແລະ ອິດສະມາເອນ ເປັນ ນັກ ຍິງທະນູ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ຖິ່ນ ແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ ເປັນ ເວລາ ດົນນານ.

17 ແລະ ຕໍ່ມາ ລາວ ແລະ ແມ່ຂອງລາວໄດ້ໄປປະເທດເອຢິບ, ແລະ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ຮາກາ ໄດ້ເອົາເມຍມາຈາກເອຢິບມາໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຕົນ, ແລະ ນາງມີຊື່ວ່າ ເມຣິບາ.

18 ແລະ ພັນລະຍາຂອງອິດສະມາເອນໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍສີ່ຄົນ ແລະ ລູກສາວສອງຄົນ, ແລະ ອິດສະມາເອນພ້ອມທັງແມ່ຂອງລາວ ແລະ ພັນລະຍາ ແລະ ລູກໆຂອງລາວຫລັງຈາກນັ້ນໄດ້ກັບໄປຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.

19 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ຜ້າ ເຕັ້ນ ໃຫ້ ຕົວ ເອງ ຢູ່ ໃນ ຖິ່ນ ແຫ້ງ ແລ້ງ ກັນ ດານ, ຊຶ່ງ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ອາ ໄສ ຢູ່, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເດີນ ທາງ ຕໍ່ ໄປ ແລະ ຫຼັງ ຈາກ ນັ້ນ ໄດ້ ພັກ ຜ່ອນ ເປັນ ເດືອນ ແລະ ປີ.

20 ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຝູງແກະ ຝູງງົວ ແລະ ຜ້າເຕັ້ນໃຫ້ອິດຊະມາເອນ ເພາະເຫັນແກ່ອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງລາວ, ແລະຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເພີ່ມຈໍານວນຝູງສັດ.

21 ແລະ ອິດສະມາເອນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ ໃນຜ້າເຕັ້ນ, ເດີນທາງ ແລະ ພັກຜ່ອນເປັນເວລາດົນນານ, ແລະ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າພໍ່ຂອງເພິ່ນ.

22 ແລະຕໍ່ມາບໍ່ດົນ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ເວົ້າກັບຊາຣາພັນລະຍາຂອງຕົນວ່າ, “ຂ້ອຍຈະໄປເບິ່ງອິດສະມາເອນລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ ເພາະຂ້ອຍຢາກເຫັນລາວ ເພາະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນລາວດົນແລ້ວ.”

23 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຂີ່ ອູດ ໂຕ ໜຶ່ງ ຂອງ ລາວ ໄປ ຖິ່ນ ແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ ເພື່ອ ໄປ ຫາ ອິດສະມາເອນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ, ເພາະ ລາວ ໄດ້ ຍິນ ວ່າ ລາວ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ຜ້າ ເຕັ້ນ ໃນ ຖິ່ນ ແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ ພ້ອມ ດ້ວຍ ສິ່ງ ຂອງ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ລາວ.

24 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ໄປ ຖິ່ນ ແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ໄປ ຮອດ ຜ້າເຕັ້ນ ຂອງ ອິດສະມາເອນ ປະມານ ຕອນ ທ່ຽງ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຖາມ ຫາ ອິດສະມາເອນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ພົບ ເມຍ ຂອງ ອິດສະມາເອນ ນັ່ງ ຢູ່ ໃນ ຜ້າເຕັ້ນ ກັບ ລູກໆ ຂອງ ນາງ, ແລະ ອິດສະມາເອນ ຜົວ ແລະ ແມ່ ຂອງ ນາງ ບໍ່ ໄດ້ ຢູ່ ກັບ ພວກ ເຂົາ.

25 ອັບຣາຮາມໄດ້ຖາມພັນລະຍາຂອງອິດສະມາເອນວ່າ, “ອິດສະມາເອນໄປໃສແລ້ວ?” ນາງຕອບວ່າ, “ລາວໄດ້ໄປລ່າສັດຢູ່ທົ່ງນາ, ແຕ່ອັບຣາຮາມຍັງຂີ່ອູດຢູ່, ເພາະລາວບໍ່ຍອມລົງສູ່ພື້ນດິນ ດັ່ງທີ່ລາວໄດ້ສາບານກັບຊາຣາພັນລະຍາຂອງລາວວ່າ ລາວຈະບໍ່ລົງຈາກອູດ.”

26 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ເມຍ ຂອງ ອິດສະມາເອນ ວ່າ, “ລູກສາວເອີຍ, ຂໍ ນໍ້າ ໃຫ້ ແມ່ ດື່ມ ແດ່, ເພາະ ແມ່ ອິດເມື່ອຍ ຈາກ ການ ເດີນ ທາງ.”

27 ແລະ ເມຍຂອງອິດສະມາເອນໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າກັບອັບຣາຮາມວ່າ, ພວກເຮົາບໍ່ມີທັງນໍ້າ ແລະ ເຂົ້າຈີ່, ແລະ ນາງໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນອັບຣາຮາມ, ແລະ ນາງບໍ່ໄດ້ຖາມລາວວ່າລາວແມ່ນໃຜ.

28 ແຕ່ນາງໄດ້ທຸບຕີລູກໆຂອງນາງຢູ່ໃນເຕັນ, ແລະນາງໄດ້ສາບແຊ່ງພວກເຂົາ, ແລະນາງໄດ້ສາບແຊ່ງອິດສະມາເອນຜົວຂອງນາງແລະຕໍານິລາວ, ແລະອັບຣາຮາມໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າຂອງພັນລະຍາຂອງອິດສະມາເອນເວົ້າກັບລູກໆຂອງນາງ, ແລະລາວກໍ່ໃຈຮ້າຍແລະບໍ່ພໍໃຈຫຼາຍ.

29 ອັບຣາຮາມໄດ້ເອີ້ນຜູ້ຍິງໃຫ້ອອກມາຈາກເຕັນຫາລາວ, ແລະຜູ້ຍິງໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າອັບຣາຮາມ, ເພາະວ່າອັບຣາຮາມຍັງຂີ່ອູດຢູ່.

30 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ກ່າວ ແກ່ ເມຍ ຂອງ
ອິດສະມາເອນ ວ່າ, "ເມື່ອ ອິດສະມາເອນ ຜົວ ຂອງ
ເຈົ້າ ກັບ ມາ ບ້ານ ແລ້ວ ຈົ່ງ ບອກ ລາວ ດ້ວຍ
ຖ້ອຍ ຄຳ ເຫລົ່າ ນີ້
31 ມີຊາຍເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງຈາກແຜ່ນດິນຟີລິດສະຕິນມາຫາເຈົ້າທີ່ນີ້,
ແລະ ຮູບລັກສະນະ ແລະ ຮູບຮ່າງຂອງລາວເປັນແບບນີ້;
ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຖາມລາວວ່າລາວແມ່ນໃຜ, ແລະ ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ຢູ່ທີ່ນີ້
ລາວຈຶ່ງເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ, ເມື່ອອິດສະມາເອນຜົວຂອງເຈົ້າກັບມາ
ບອກລາວວ່າຊາຍຄົນນີ້ເວົ້າດັ່ງນີ້,
ເມື່ອເຈົ້າກັບບ້ານໃຫ້ເອົາຕະປູຂອງເຕັ້ນທີ່ເຈົ້າວາງໄວ້ນີ້ອອກ, ແລະ
ເອົາຕະປູອີກອັນໜຶ່ງໃສ່ແທນ.
32 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ສັ່ງ ຜູ້ຍິງ ນັ້ນ ແລ້ວ ແລະ ລາວ
ກໍ ກັບ ຂຶ້ນ ອູດ ກັບ ບ້ານ.
33 ແລະ ຫລັງ ຈາກ ນັ້ນ ອິດ ສະ ມາ ເອນ ໄດ້ ກັບ
ມາ ຈາກ ການ ໄລ່ ຕາມ ທີ່ ລາວ ແລະ ແມ່
ຂອງ ລາວ ໄດ້ ກັບ ຄືນ ໄປ ຫາ ຜ້າ ເຕັ້ນ, ແລະ
ເມຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ເວົ້າ ຖ້ອຍ ຄຳ ເຫລົ່າ ນີ້
ກັບ ລາວ,
34 ມີຊາຍເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງຈາກແຜ່ນດິນຟີລິດສະຕິນມາຊອກຫາເຈົ້າ,
ແລະ ຮູບລັກສະນະ ແລະ ຮູບຮ່າງຂອງລາວເປັນແບບນີ້;
ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຖາມລາວວ່າລາວແມ່ນໃຜ, ແລະ ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ເຮືອນ
ລາວຈຶ່ງເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ, ເມື່ອຜົວຂອງເຈົ້າກັບບ້ານມາບອກລາວ,
ຊາຍເຖົ້າເວົ້າດັ່ງນີ້ວ່າ, ເອົາຕະປູຂອງເຕັ້ນທີ່ເຈົ້າໄດ້ວາງໄວ້ນີ້ອອກ
ແລະ ເອົາຕະປູອີກອັນໜຶ່ງໃສ່ແທນ.
35 ແລະ ອິດສະມາເອນໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງພັນລະຍາຂອງລາວ, ແລະ
ລາວຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ
ພັນລະຍາຂອງລາວບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກຽດລາວ.
36 ແລະ
ອິດສະມາເອນເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງພໍ່ຂອງລາວທີ່ລາວໄດ້ເວົ້າກັບເມຍ
ຂອງລາວ, ແລະ ອິດສະມາເອນໄດ້ຟັງສຽງຂອງພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ
ອິດສະມາເອນໄດ້ປະຖິ້ມຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນ ແລະ ນາງໄດ້ໜີໄປ.
37 ແລະ ຕໍ່ ມາ ອິດສະມາເອນ ໄດ້ ໄປ ຍັງ ແຜ່ນດິນ
ກາ ນາ ອານ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ມີ ເມຍ ອີກ ຄົນ ໜຶ່ງ
ແລະ ລາວ ໄດ້ ພາ ນາງ ມາ ທີ່ ຜ້າ ເຕັ້ນ ຂອງ
ລາວ ເຖິງ ບ່ອນ ທີ່ ລາວ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ຕອນ
ນັ້ນ.
38 ແລະ ເມື່ອສິ້ນສຸດສາມປີ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ກ່າວວ່າ,
ຂ້ອຍຈະກັບໄປອີກ ແລະ ໄປຫາ ອິດສະມາເອນ ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ,
ເພາະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນລາວດົນແລ້ວ.
39 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຂີ່ອູດຂອງເພິ່ນໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໄປຮອດຜ້າເຕັ້ນຂອງອິດສະມາເອນປະມານທ່ຽງວັນ.
40 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຖາມຫາ ອິດຊະມາເອນ, ແລະ
ເມຍຂອງເພິ່ນໄດ້ອອກມາຈາກເຕັນ ແລະ ນາງເວົ້າວ່າ, "ທ່ານເອີຍ,
ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນີ້, ເພາະເພິ່ນໄດ້ໄປລ່າສັດໃນທົ່ງນາ ແລະ ລ້ຽງອູດ."
ແລະ ຜູ້ຍິງໄດ້ເວົ້າກັບ ອັບຣາຮາມວ່າ, "ເຊີນທ່ານເຂົ້າມາໃນເຕັນ
ແລະ ກິນເຂົ້າຈີ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ,
ເພາະວ່າຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຈະອ່ອນເພຍຍ້ອນການເດີນທາງ."
41 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ນາງ ວ່າ, "ຂ້ອຍ ຈະ ບໍ່ ຢຸດ ເພາະ
ຂ້ອຍ ຟ້າວ ທີ່ ຈະ ເດີນທາງ ຕໍ່ ໄປ, ແຕ່ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ດື່ມ ນ້ຳ ໜ້ອຍ
ໜຶ່ງ, ເພາະ ຂ້ອຍ ຫິວ ນ້ຳ; ແລະ ຜູ້ຍິງ ນັ້ນ ໄດ້ ຟ້າວ ແລ່ນ ເຂົ້າ ໄປ
ໃນ ເຕັ້ນ ແລະ ເອົາ ນ້ຳ ແລະ ເຂົ້າຈີ່ ມາ ໃຫ້ ອັບຣາຮາມ, ຊຶ່ງ ນາງ ໄດ້
ວາງ ໄວ້ ຕໍ່ໜ້າ ລາວ ແລະ ນາງ ໄດ້ ຊັກຊວນ ລາວ ໃຫ້ ກິນ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ກິນ ແລະ ດື່ມ, ແລະ ໃຈ ຂອງ ລາວ ກໍ ສະບາຍ ໃຈ ແລະ
ລາວ ໄດ້ ອວຍພອນ ອິດສະມາເອນ ລູກຊາຍ ຂອງ ລາວ.
42 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຮັບ ປະທານ ອາຫານ ແລ້ວ ແລະ
ອວຍພອນ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ
ກັບ ເມຍ ຂອງ ອິດ ຊະ ມາ ເອນ ວ່າ, ເມື່ອ ອິດ
ຊະ ມາ ເອນ ກັບ ມາ ເຮືອນ, ຈົ່ງ ບອກ ຖ້ອຍ
ຄຳ ເຫລົ່າ ນີ້ ແກ່ ເພິ່ນ ວ່າ,
43 ມີຊາຍເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງຈາກແຜ່ນດິນຟີລິດສະຕິນໄດ້ມາທີ່ນີ້ ແລະ
ຖາມຫາເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນີ້; ແລະ ຂ້ອຍໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີ່ ແລະ
ນ້ຳໃຫ້ລາວ ແລະ ລາວກິນ ແລະ ດື່ມ ແລະ
ຈິດໃຈຂອງລາວກໍ່ສະບາຍໃຈ.
44 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເວົ້າ ຖ້ອຍ ຄຳ ເຫລົ່າ ນີ້ ກັບ
ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ວ່າ: ເມື່ອ ອິດ ສະ ມາ ເອນ ຜົວ
ຂອງ ເຈົ້າ ກັບ ມາ ເຮືອນ, ຈົ່ງ ບອກ ລາວ ວ່າ: ຕະ
ປູ ຂອງ ຜ້າ ເຕັ້ນ ທີ່ ເຈົ້າ ມີ ນັ້ນ ດີ ຫຼາຍ, ຢ່າ
ເອົາ ມັນ ອອກ ຈາກ ຜ້າ ເຕັ້ນ.
45 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ສັ່ງ ຍິງ ຄົນ ນັ້ນ ແລ້ວ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ຂີ່ ມ້າ ໄປ ບ້ານ ຂອງ ລາວ ທີ່
ແຜ່ນດິນ ຂອງ ຊາວ ຟີລິດ ສະຕິນ; ແລະ ເມື່ອ ອິດ
ສະ ມາ ເອນ ມາ ຮອດ ຜ້າ ເຕັ້ນ ຂອງ ລາວ
ເມຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ອອກ ໄປ ຕ້ອນຮັບ ລາວ
ດ້ວຍ ຄວາມ ປິຕິ ຍິນດີ ແລະ ໃຈ ທີ່ ເບີກບານ ຍິນດີ.
46 ແລະ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ,
ຊາຍເຖົ້າຄົນໜຶ່ງມາຈາກແຜ່ນດິນຟີລິດສະຕິນ ແລະ
ລາວມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາແບບນີ້, ລາວຈຶ່ງໄດ້ຖາມຫາເຈົ້າ
ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຢູ່ທີ່ນີ້, ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງເອົາເຂົ້າຈີ່ ແລະ ນ້ຳອອກມາໃຫ້,
ແລະ ລາວກໍ່ກິນ ແລະ ດື່ມ ແລະ ລາວກໍ່ສະບາຍໃຈຂຶ້ນ.
47 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເວົ້າ ຖ້ອຍ ຄຳ ເຫລົ່າ ນີ້ ກັບ ຂ້າພະ ເຈົ້າວ່າ, ເມື່ອ
ອິດ ຊະ ມາ ເອນ ຜົວ ຂອງ ເຈົ້າ ກັບ ມາ ບ້ານ, ຈົ່ງ ບອກ ລາວ ວ່າ,
ຕະປູ ຂອງ ຜ້າ ເຕັ້ນ ທີ່ ເຈົ້າ ມີ ນັ້ນ ດີ ຫຼາຍ, ຢ່າ ເອົາ ມັນ ອອກ
ຈາກ ຜ້າ ເຕັ້ນ.
48 ແລະ ອິດສະມາເອນຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ
ພັນລະຍາຂອງລາວໄດ້ໃຫ້ກຽດລາວ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນອິດສະມາເອນ.

ບົດທີ 22

1 ແລະ ອິດສະມາເອນ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ພາເມຍຂອງລາວ,
ລູກໆຂອງລາວ, ຝູງສັດຂອງລາວ, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີ, ແລະ
ລາວໄດ້ອອກຈາກບ່ອນນັ້ນ ແລະ
ລາວໄດ້ໄປຫາພໍ່ຂອງລາວໃນແຜ່ນດິນຟີລິດສະຕິນ.
2 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ເລົ່າໃຫ້ ອິດຊະມາເອນ ລູກຊາຍຂອງລາວ
ຟັງກ່ຽວກັບ ທຸລະກຳກັບ ພັນລະຍາຄົນທຳອິດ ທີ່ ອິດຊະມາເອນ
ໄດ້ແຕ່ງງານ, ຕາມສິ່ງທີ່ນາງໄດ້ເຮັດ.
3 ແລະ ອິດສະມາເອນ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບອັບຣາຮາມເປັນເວລາຫຼາຍມື້ໃນ
ແຜ່ນດິນນັ້ນ, ແລະ
ອັບຣາຮາມໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນເປັນເວລາ
ດົນນານ.
4 ແລະ ວັນເວລາໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ບັນລຸຊາວຫົກປີ, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນ ອັບຣາຮາມ ພ້ອມກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວ ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງລາວ ໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນຟີລິດສະຕິນ ແລະ
ໄດ້ຍ້າຍອອກໄປໄກຫຼາຍ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາໃກ້ເມືອງເຮັບໂຣນ,

ແລະ ພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ຂຸດບໍ່ນ້ຳ,
ແລະ ອັບຣາຮາມ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງລາວ ໄດ້ອາໄສຢູ່ແຄມນ້ຳ,
ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອາບີເມເລັກ ກະສັດຂອງຟີລິດສະຕິນ
ໄດ້ຍິນລາຍງານວ່າ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ຂຸດບໍ່ນ້ຳຢູ່ໃນຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນ.
5 ແລະ ພວກເຂົາມາຜິດຖຽງກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ປຸ້ນເອົານ້ຳສ້າງໃຫຍ່ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຂຸດໄວ້.
6 ແລະ ອາບີເມເລັກ ກະສັດຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້,
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ມາພ້ອມກັບພີໂກນ ນາຍທະຫານຂອງເພິ່ນ ແລະ
ຊາວຄົນຂອງເພິ່ນໄດ້ມາຫາອັບຣາຮາມ, ແລະ ອາບີເມເລັກ
ໄດ້ເວົ້າກັບອັບຣາຮາມກ່ຽວກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນ, ແລະ ອັບຣາຮາມ
ໄດ້ຕຳນິອາບີເມເລັກ
ກ່ຽວກັບນ້ຳສ້າງທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນໄດ້ປຸ້ນເອົາໄປ.
7 ແລະ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ກ່າວກັບອັບຣາຮາມວ່າ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຜູ້ຊົງສ້າງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ,
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບການກະທຳທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເ
ຮັດຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
8 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເອົາ ລູກແກະ ເຈັດ ໂຕ ແລະ ມອບ ໃຫ້
ອາບີເມເລັກ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ, ຂໍ ໃຫ້ ເອົາ ສິ່ງ ເຫຼົ່ານີ້ ໄປ ຈາກ ມື ຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອ ມັນ ຈະ ໄດ້ ເປັນ ປະຈັກ ພະຍານ ໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ຂຸດ ບໍ່ນ້ຳ ນີ້.
9 ແລະ ອາບີເມເລັກ
ໄດ້ເອົາລູກແກະເຈັດໂຕທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ມອບໃຫ້ລາວ,
ເພາະວ່າລາວຍັງໄດ້ໃຫ້ງົວແລະຝູງສັດຫຼາຍໂຕແກ່ລາວ, ແລະ
ອາບີເມເລັກ ໄດ້ສາບານກັບອັບຣາຮາມກ່ຽວກັບບໍ່ນ້ຳ,
ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງເອີ້ນບໍ່ນ້ຳນັ້ນວ່າ ເບເອເຊບາ,
ເພາະວ່າທັງສອງໄດ້ສາບານຢູ່ທີ່ນັ້ນກ່ຽວກັບມັນ.
10 ແລະ ທັງສອງໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັນທີ່ເບເອເຊບາ, ແລະ
ອາບີເມເລັກໄດ້ລຸກຂຶ້ນກັບພີໂກນ ນາຍທະຫານຂອງລາວ ແລະ
ຄົນທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນໄປຍັງແຜ່ນດິນຟີລິດສະຕິນ, ແລະ ອັບຣາຮາມ
ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເບເອເຊບາ ແລະ
ລາວໄດ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນເປັນເວລາດົນນານ.
11 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ປູກ ຕົ້ນໄມ້ ໃຫຍ່ ຕົ້ນໜຶ່ງ ໄວ້ ທີ່
ເບເອເຊບາ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຮັດ ປະຕູ ສີ່ ປະຕູ ໃຫ້ ມັນ ຫັນ ໜ້າ
ໄປ ທາງ ທັງ ສີ່ ດ້ານ ຂອງ ແຜ່ນດິນ ໂລກ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ປູກ ສວນ
ອະງຸ່ນ ໄວ້ ໃນ ນັ້ນ, ເພື່ອ ວ່າ ຖ້າ ຜູ້ ເດີນທາງ ມາ ຫາ ອັບຣາຮາມ,
ລາວ ຈະ ເຂົ້າ ປະຕູ ໃດ ກໍ ໄດ້ ທີ່ ຢູ່ ທາງ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ພັກ ເຊົາ
ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ, ກິນ ແລະ ດື່ມ ແລະ ອີ່ມ ແລ້ວ ກໍ ອອກ ໄປ.
12
ເພາະວ່າເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມເປີດກວ້າງສະເໝີສຳລັບລູກຫລາ
ນມະນຸດທີ່ຜ່ານໄປມາ,
ຜູ້ທີ່ມາກິນດື່ມຢູ່ໃນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມທຸກໆມື້.
13 ແລະຜູ້ໃດທີ່ອຶດຫິວແລະມາເຮືອນຂອງອັບຣາຮາມ,
ອັບຣາຮາມຈະໃຫ້ເຂົ້າຈີ່ແກ່ລາວເພື່ອລາວຈະໄດ້ກິນແລະດື່ມແລະອີ່
ມ, ແລະຜູ້ໃດທີ່ມາເຮືອນຂອງລາວທີ່ບໍ່ມີເສື້ອຜ້າ,
ລາວຈະໃຫ້ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຕາມທີ່ລາວຕ້ອງການ,
ແລະໃຫ້ເງິນແລະຄຳແກ່ລາວ,
ແລະບອກລາວໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ທີ່ສ້າງລາວໄວ້ໃນແຜ່ນດິ
ນໂລກ; ອັບຣາຮາມໄດ້ເຮັດແບບນີ້ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງລາວ.
14 ອັບຣາຮາມ ແລະ ລູກຫລານ ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເບເອເຊບາ, ແລະ
ລາວໄດ້ຕັ້ງເຕັ້ນຂອງລາວໄປຮອດເມືອງເຮັບໂຣນ.
15 ແລະ ນາໂຮນນ້ອງຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ບິດາຂອງລາວ
ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຮາຣານ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາກັບອັບຣາຮາມໄປຍັງແຜ່ນດິນການາອາ
ນ.
16 ແລະ ມີລູກໆເກີດໃຫ້ແກ່ນາໂຮ ຊຶ່ງມິນກາລູກສາວຂອງຮາຣານ
ແລະນ້ອງສາວຂອງຊາຣາ ພັນລະຍາຂອງອັບຣາຮາມ
ໄດ້ເກີດໃຫ້ລາວ.
17 ແລະ ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຊື່ຂອງຜູ້ທີ່ເກີດມາໃຫ້ລາວຄື ອູສ, ບູສ,
ເຄມູເອນ, ເຄເສັດ, ຊາໂຊ, ປິນດາດ, ຕິດລັບ, ແລະ ເບທູເອນ,
ເປັນລູກຊາຍແປດຄົນ,
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລູກຂອງມິນກາທີ່ນາງໄດ້ເກີດໃຫ້ນາໂຮ,
ນ້ອງຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ.
18 ແລະ ນາໂຮມີເມຍນ້ອຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ເຣອູມາ, ແລະ
ນາງຍັງໄດ້ເກີດລູກຊາຍສີ່ຄົນໃຫ້ ນາໂຮຄື ເຊບັກ, ກາຫາດ, ຕາຫາດ
ແລະ ມາອາຄາ.
19 ແລະ
ລູກທີ່ເກີດມາໃຫ້ນາໂຮມີລູກຊາຍສິບສອງຄົນນອກຈາກລູກສາວຂອ
ງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາຍັງມີລູກທີ່ເກີດມາໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນເມືອງຮາຣານ.
20 ແລະລູກຊາຍຂອງອູສລູກຊາຍກົກຂອງນາໂຮຄື ອາບີ, ເຄເຣັຟ,
ກາດິນ, ເມລຸສ, ແລະ ເດໂບຣານ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາ.
21 ແລະ ບຸດຊາຍຄື ເບຣາເຄນ, ນາອາມາດ, ເຊວາ, ແລະ ມາໂດນູ.
22 ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຄມູເອນຄື ອາຣາມ ແລະ ເຣໂຄບ.
23 ລູກຊາຍຂອງເກເສັດຄື ອານາເລັກ, ເມຊາຍ, ເບໂນນ ແລະ ອີຟີ;
ແລະລູກຊາຍຂອງຄາໂຊຄື ປິນດາດ, ເມຄີ ແລະ ໂອເຟ.
24 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງປິນດາຊຄື ອາຣຸດ, ຮາມູມ, ເມເຣັດ
ແລະ ໂມລັກ.
25 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງທິດລັບຄື ມູຊານ, ຄູຊານ ແລະ ມຸດຊີ.
26 ແລະລູກຊາຍຂອງເບທູເອນຄື ເຊຄາ, ລາບານ ແລະ
ເຣເບການ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາ.
27 ຄົນ ເຫລົ່າ ນີ້ ເປັນ ຄອບ ຄົວ ຂອງ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ນາ ໂຮ, ທີ່ ເກີດ ມາ ໃຫ້ ເຂົາ ເຈົ້າ ໃນ
ເມືອງ ຮາຣານ; ແລະ ອາຣາມ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເຄມູເອນ
ແລະ ເຣ ໂຄບ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ອອກ
ໄປ ຈາກ ເມືອງ ຮາຣານ, ແລະ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄດ້ ພົບ
ເຫັນ ຮ່ອມ ພູ ໃນ ແຜ່ນ ດິນ ທີ່ ຢູ່ ແຄມ ແມ່
ນ້ຳ ເອີ ຟຣັດ.
28 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເມືອງໜຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ເມືອງຕາມຊື່ຂອງ ເປໂທຣ ລູກຊາຍຂອງ ອາຣາມ,
ຊຶ່ງກໍຄື ອາຣາມ ນາເຣຣາອິມ ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.
29 ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຄເຊັດກໍໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ບ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດຊອກ
ຫາບ່ອນຢູ່ໄດ້, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄປ ແລະ
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບຮ່ອມພູທີ່ຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບແຜ່ນດິນຊີນາ, ແລະ
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
30 ແລະ ຢູ່ທີ່ນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເມືອງໜຶ່ງຂຶ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຊື່ເມືອງນັ້ນວ່າ ເກເສດ
ຕາມຊື່ຂອງພໍ່ຂອງພວກເຂົາ,
ນັ້ນຄືແຜ່ນດິນກາສດິມຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້, ແລະ
ຊາວກາສດິມໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ມີລູກຫລານ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍຢ່າງກວ້າງຂວາງ.
31 ແລະ ເຕຣາ ພໍ່ຂອງນາໂຮ ແລະ ອັບຣາຮາມ
ໄດ້ໄປແຕ່ງງານອີກຄົນໜຶ່ງໃນເມື່ອເພິ່ນເຖົ້າແກ່ແລ້ວ, ນາງຊື່ວ່າ

ເປລີລາ, ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍໃຫ້ລາວ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍນັ້ນວ່າ ໂຊບາ.
32 ແລະ ເຕຣາ ມີ ຊີວິດ ຢູ່ ໄດ້ ຊາວ ຫ້າ ປີ ຫຼັງ
ຈາກ ລາວ ໄດ້ ເກີດ ໂຊບາ.
33 ແລະ ເຕຣາ ໄດ້ ຕາຍໄປ ໃນ ປີ ນັ້ນ, ຊຶ່ງ ຢູ່ໃນ ປີ ທີ ສາມ ສິບ ຫ້າ
ແຫ່ງ ການ ເກີດ ຂອງ ອີຊາກ ຜູ້ ເປັນ ລູກຊາຍ ຂອງ ອັບຣາຮາມ.
34 ແລະ ອາຍຸຂອງເຕຣາໄດ້ສອງຮ້ອຍຫ້າປີ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ໃນຮາຣານ.
35 ແລະ ໂຊບາ ລູກຊາຍຂອງເຕຣາ ມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີ ແລະ
ລາວມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ອາຣາມ, ອາກລິສ ແລະ ເມຣິກ.
36 ແລະ ອາຣາມ ລູກຊາຍຂອງ ໂຊບາ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງ ເຕຣາ
ມີເມຍສາມຄົນ ແລະ ລາວມີລູກຊາຍສິບສອງຄົນ ແລະ
ລູກສາວສາມຄົນ; ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມຮັ່ງມີ
ແລະ ຊັບສົມບັດ, ຝູງສັດ, ຝູງແກະ ແລະ
ຝູງງົວຢ່າງອຸດົມສົມບູນໃຫ້ແກ່ ອາຣາມ ລູກຊາຍຂອງ ໂຊບາ, ແລະ
ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.
37 ແລະ ອາຣາມ ລູກຊາຍຂອງໂຊບາ ແລະນ້ອງຊາຍຂອງລາວ
ແລະຄອບຄົວທັງໝົດຂອງລາວໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກຮາຣານ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຄວນຈະຊອກຫາບ່ອນ
ຢູ່, ເພາະວ່າຊັບສິນຂອງພວກເຂົາມີຫຼາຍເກີນໄປທີ່ຈະຢູ່ໃນຮາຣານ;
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢຸດຢູ່ໃນຮາຣານກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເ
ຂົາຄືລູກຫລານຂອງນາໂຮໄດ້.
38 ແລະ ອາຣາມ ລູກຊາຍຂອງໂຊບາ ໄດ້ໄປກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ,
ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນຮ່ອມພູແຫ່ງໜຶ່ງຢູ່ໄກອອກໄປທາງທິດຕາເວັ
ນອອກ ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
39 ແລະ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ສ້າງເມືອງໜຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ເມືອງນັ້ນວ່າ ອາຣາມ,
ຕາມຊື່ຂອງອ້າຍກົກຂອງພວກເຂົາ; ນັ້ນຄື ອາຣາມ ໂຊບາ
ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.
40 ແລະ
ອີຊາກລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລະ
ອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງລາວໄດ້ສອນລາວໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບລາວ.
41 ແລະ ເມື່ອອີຊາກມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບເຈັດປີ,
ອິດສະມາເອນນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ໄປມາຫາລາວໃນຜ້າເຕັ້ນ.
42 ແລະ ອິດສະມາເອນ ໄດ້ ອວດອ້າງ ເຖິງ ຕົນເອງ ຕໍ່ ອີຊາກ, ໂດຍ
ກ່າວ ວ່າ, ຂ້ອຍ ອາຍຸ ສິບ ສາມ ປີ ເມື່ອ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ
ກັບ ພໍ່ ຂອງ ຂ້ອຍ ໃຫ້ ຕັດ ຜ້າ ພື້ນ ໃຫ້ ພວກ ເຮົາ, ແລະ ຂ້ອຍ ໄດ້
ເຮັດ ຕາມ ພຣະ ຄຳ ຂອງ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຊຶ່ງ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ກ່າວ
ກັບ ພໍ່ ຂອງ ຂ້ອຍ, ແລະ ຂ້ອຍ ໄດ້ ມອບ ຈິດວິນຍານ ຂອງ ຂ້ອຍ
ໃຫ້ ແກ່ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ຂ້ອຍ ບໍ່ ໄດ້ ລະເມີດ ພຣະ ຄຳ ຂອງ
ພຣະ ອົງ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ບັນຊາ ພໍ່ ຂອງ ຂ້ອຍ.
43 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ຕອບ ອິດສະມາເອນ ວ່າ, ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ
ອວດ ອ້າງ ກັບ ຂ້ອຍ ກ່ຽວກັບ ເລື່ອງ ນີ້, ກ່ຽວ ກັບ ເນື້ອ ຫນັງ ຂອງ
ເຈົ້າ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ເອົາ ອອກ ມາ ຈາກ ຮ່າງກາຍ ຂອງ ເຈົ້າ, ຊຶ່ງ ພຣະຜູ້
ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ບັນຊາ ເຈົ້າ?
44 ໂດຍ ທີ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຊົງ ພຣະ ຊົນ ຢູ່,
ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ອັບ ຣາ ຮາມ ພໍ່ ຂອງ ຂ້າ ພະ
ເຈົ້າ, ຖ້າ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ກ່າວ ກັບ ພໍ່ ຂອງ
ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ວ່າ, ບັດ ນີ້ ຈົ່ງ ເອົາ ອີ ຊາກ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ເຈົ້າ ໄປ ແລະ ນຳ ເອົາ ເຄື່ອງ ບູຊາ
ມາ ໃຫ້ ລາວ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ເຮົາ, ເຮົາ ຈະ ບໍ່ ປະ
ໝາດ ແຕ່ ເຮົາ ຈະ ຍອມ ຮັບ ດ້ວຍ ຄວາມ ຍິນ
ດີ.
45
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າທີ່ອີຊາກເວົ້າກັບອິດສະມາເອນ,
ແລະມັນເປັນທີ່ພໍໃຈໃນສາຍພຣະເນຕຣຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແລະພຣະອົງຄິດທີ່ຈະລອງອັບຣາຮາມໃນເລື່ອງນີ້.
46 ແລະ ມື້ນັ້ນກໍມາຮອດ
ເມື່ອພວກບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແລະ
ຊາຕານກໍໄດ້ມາພ້ອມກັບພວກບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັ
ນເຈົ້າເຊັ່ນກັນ.
47 ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຊາຕານ
ວ່າ, ເຈົ້າ ມາ ແຕ່ ໃສ? ແລະ ພຣະ ເຢ ຊູ ໄດ້ ຕອບ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ວ່າ, ຈາກ ການ ໄປ ມາ ໃນ
ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ, ແລະ ຈາກ ການ ຍ່າງ ຂຶ້ນ ລົງ
ໃນ ນັ້ນ.
48 ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຊາຕານວ່າ,
"ເຈົ້າມີຄຳເວົ້າຫຍັງກັບເຮົາກ່ຽວກັບລູກຫລານທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິ
ນໂລກ?" ແລະຊາຕານຕອບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ,
"ເຮົາໄດ້ເຫັນລູກຫລານທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຮັບໃຊ້ເຈົ້າ
ແລະລະນຶກເຖິງເຈົ້າເມື່ອພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງສິ່ງໃດຈາກເຈົ້າ."
49 ແລະ ເມື່ອ ພຣະ ອົງ ປະທານ ສິ່ງ ທີ່ ພວກ ເຂົາ
ຮຽກຮ້ອງ ຈາກ ພຣະ ອົງ, ພວກ ເຂົາ ຈະ ນັ່ງ ຢູ່
ຢ່າງ ສະບາຍ ໃຈ, ແລະ ປະ ຖິ້ມ ພຣະ ອົງ ແລະ ພວກ
ເຂົາ ບໍ່ ຈື່ ພຣະ ອົງ ອີກ ຕໍ່ ໄປ.
50 ເຈົ້າ ໄດ້ ເຫັນ ອັບຣາຮາມ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ເຕຣາ ບໍ່, ຜູ້ ທີ່ ຕອນ ທຳອິດ ບໍ່ ມີ ລູກ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ຮັບ ໃຊ້ ເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ ສ້າງ ແທ່ນ ບູຊາ
ໃຫ້ ເຈົ້າ ບໍ່ ວ່າ ລາວ ຈະ ມາ ບ່ອນ ໃດ ກໍ ຕາມ,
ແລະ ລາວ ໄດ້ ນຳ ເອົາ ເຄື່ອງ ບູຊາ ມາ ວາງ
ໄວ້ ເທິງ ແທ່ນ ບູຊາ ນັ້ນ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ປະກາດ
ນາມ ຂອງ ພຣະ ອົງ ຕໍ່ ໄປ ໃຫ້ ແກ່ ລູກ
ຫລານ ທັງ ປວງ ຂອງ ແຜ່ນດິນ ໂລກ.
51 ແລະ ບັດນີ້ລູກຊາຍຂອງລາວຊື່ອີຊາກໄດ້ເກີດມາໃຫ້ລາວ,
ລາວໄດ້ປະຖິ້ມເຈົ້າ,
ລາວໄດ້ຈັດງານລ້ຽງໃຫຍ່ສຳລັບຊາວແຜ່ນດິນທັງໝົດ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລາວໄດ້ລືມລາວ.
52 ເພາະ ໃນ ບັນ ດາ ສິ່ງ ທັງ ປວງ ທີ່ ລາວ
ໄດ້ ເຮັດ ມາ ລາວ ບໍ່ ໄດ້ ນຳ ເອົາ ເຄື່ອງ ບູຊາ
ມາ ໃຫ້ ເຈົ້າ; ບໍ່ ວ່າ ຈະ ເປັນ ເຄື່ອງ ບູຊາ ເຜົາ ຫຼື
ເຄື່ອງ ບູຊາ ສັນ ຕິ ພາບ, ບໍ່ ວ່າ ຈະ ເປັນ ງົວ
ເຖິກ, ລູກ ແກະ ຫຼື ແບ້ ໃນ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ລາວ ໄດ້
ຂ້າ ໃນ ມື້ ທີ່ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ຢຸດ ນົມ ລູກ.
53 ແມ່ນແຕ່ຕັ້ງແຕ່ລູກຊາຍຂອງລາວເກີດມາຈົນເຖິງປະຈຸບັນ,
ລາວມີອາຍຸສາມສິບເຈັດປີ, ລາວບໍ່ໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ,
ແລະບໍ່ໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງບູຊາໃດໆມາໃຫ້ເຈົ້າ,
ເພາະລາວເຫັນວ່າເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ສິ່ງທີ່ລາວຂໍຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ,
ແລະດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງປະຖິ້ມເຈົ້າ.
54 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຊາຕານວ່າ,
ເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາອັບຣາຮາມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາແບບນີ້ບໍ?
ເພາະວ່າບໍ່ມີໃຜຄືກັບລາວຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,
ເປັນຄົນທີ່ສົມບູນແບບ ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ໜ້າເຮົາ,
ເປັນຄົນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກລ່ຽງຄວາມຊົ່ວ;

ຕາບໃດທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່, ຖ້າເຮົາບອກລາວວ່າ,
ຈົ່ງລ້ຽງອີຊາກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າມາຕໍ່ໜ້າເຮົາ,
ລາວຈະບໍ່ຍັບຍັ້ງລາວຈາກເຮົາ,
ຫຼາຍກວ່ານັ້ນຖ້າເຮົາບອກລາວໃຫ້ນຳເອົາເຄື່ອງບູຊາເຜົາມາຕໍ່ໜ້າເ
ຮົາຈາກຝູງແກະ ຫຼື ງົວຂອງລາວ.
55 ແລະ ຊາຕານ ໄດ້ ຕອບ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ວ່າ,
ບັດ ນີ້ ຈົ່ງ ບອກ ອັບ ຣາ ຮາມ ຕາມ ທີ່ ເຈົ້າ
ໄດ້ ກ່າວ ໄວ້, ແລະ ເຈົ້າ ຈະ ໄດ້ ເຫັນ ວ່າ ລາວ ຈະ
ບໍ່ ລ່ວງ ລະ ເມີດ ແລະ ປະ ຖິ້ມ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ
ເຈົ້າ ໃນ ມື້ ນີ້ ຫລື ບໍ່.

ບົດທີ 23

1 ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງອັບຣາຮາມ,
ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, ອັບຣາຮາມ, ແລະ ເພິ່ນກ່າວວ່າ,
ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້.
2 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ: ບັດ ນີ້ ຈົ່ງ
ເອົາ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເຈົ້າ, ລູກ ຊາຍ ຄົນ ດຽວ
ຂອງ ເຈົ້າ ຜູ້ ທີ່ ເຈົ້າ ຮັກ, ຄື ອີຊາກ, ແລະ ໄປ
ແຜ່ນດິນ ໂມຣິຢາ, ແລະ ຖວາຍ ລາວ ທີ່ ນັ້ນ ເປັນ
ເຄື່ອງ ບູຊາ ເຜົາ ເທິງ ພູ ເຂົາ ໜ່ວຍ ໜຶ່ງ ທີ່
ຈະ ສະແດງ ໃຫ້ ເຈົ້າ ເຫັນ, ເພາະ ວ່າ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ
ເຈົ້າ ຈະ ເຫັນ ເມກ ແລະ ລັດ ສະ ໝີ ພາບ ຂອງ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ.
3 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຄິດ ໃນ ໃຈ ວ່າ, ເຮົາ ຈະ ແຍກ ອີຊາກ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ເຮົາ ອອກ ຈາກ ຊາຣາ ແມ່ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ແນວ ໃດ,
ເພື່ອ ຈະ ໄດ້ ລ້ຽງ ລາວ ຂຶ້ນ ມາ ເປັນ ເຄື່ອງ ເຜົາ ບູຊາ ຕໍ່ ພຣະ ພັກ
ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ?
4 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ເຕັນ, ແລະ ນັ່ງ ຢູ່
ຕໍ່ໜ້າ ຊາຣາ ເມຍ ຂອງ ຕົນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເວົ້າ
ຖ້ອຍ ຄຳ ເຫລົ່າ ນີ້ ກັບ ນາງ,
5 ອີຊາກລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ແລ້ວ ແລະ
ລາວບໍ່ໄດ້ສຶກສາການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງລາວມາໄດ້ໄລຍະໜຶ່ງແລ້ວ,
ບັດນີ້ມື້ອື່ນຂ້ອຍຈະໄປ ແລະ ພາລາວໄປຫາເຊມ, ແລະ
ເອເບລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ຢູ່ທີ່ນັ້ນລາວຈະຮຽນຮູ້ວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເພາະວ່າພວກມັນຈະສອນລາວໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ຈະຮູ້ວ່າເມື່ອລາວອະທິຖານຢູ່ສະເໝີຕໍ່ໜ້າພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະຕອບລາວ,
ດັ່ງນັ້ນຢູ່ທີ່ນັ້ນລາວຈະຮູ້ວິທີຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງລາ
ວ.
6 ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຈົ້າເວົ້າໄດ້ດີແລ້ວ,
ຈົ່ງໄປເຮັດກັບລາວຕາມທີ່ເຈົ້າເວົ້າ,
ແຕ່ຢ່າຍ້າຍລາວໄປໄກຈາກຂ້ອຍ,
ແລະຢ່າໃຫ້ລາວຢູ່ທີ່ນັ້ນດົນເກີນໄປ,
ເພາະວ່າຈິດວິນຍານຂອງຂ້ອຍຜູກພັນຢູ່ພາຍໃນຈິດວິນຍານຂອງລ
າວ."
7 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ຊາຣາ ວ່າ, ລູກ ສາວ ຂອງ ພໍ່, ຂໍໃຫ້
ພວກເຮົາ ອະທິຖານ ຕໍ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອົງ ເປັນ ພຣະເຈົ້າ ຂອງ
ພວກເຮົາ ເພື່ອ ພຣະອົງ ຈະ ກະທຳ ດີ ຕໍ່ ພວກເຮົາ.
8 ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ ພາ ອີຊາກ ລູກຊາຍ ຂອງຕົນ ມາ ແລະ ລາວ ໄດ້ ຢູ່
ກັບ ນາງ ຕະຫຼອດ ຄືນນັ້ນ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ຈູບ ແລະ ກອດ ລາວ,
ແລະ ໄດ້ ສັ່ງ ລາວ ຈົນເຖິງ ເຊົ້າ.
9 ແລະ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, ໂອ້ ລູກເອີຍ,
ຈິດວິນຍານຂອງພໍ່ຈະແຍກຕົວອອກຈາກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ແລະ
ນາງຍັງໄດ້ຈູບແລະກອດລາວ, ແລະ
ນາງໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ອັບຣາຮາມກ່ຽວກັບລາວ.
10 ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ອັບຣາຮາມ ວ່າ, ໂອ້ ທ່ານ ນາຍ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍ ໃຫ້ ທ່ານ ລະວັງ ລູກຊາຍ ຂອງທ່ານ,
ແລະ ເຝົ້າ ເບິ່ງ ລາວ ເຖີດ, ເພາະ ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ມີ ລູກຊາຍ ຫຼື
ລູກສາວ ຄົນອື່ນ ນອກຈາກ ລາວ.
11 ໂອ້ ຢ່າ ປະ ຖິ້ມ ລາວ. ຖ້າ ລາວ ຫິວ ໂຫຍ ກໍ
ໃຫ້ ລາວ ກິນ ເຂົ້າຈີ່, ແລະ ຖ້າ ລາວ ຫິວ ນ້ຳ ກໍ ໃຫ້
ລາວ ດື່ມ ນ້ຳ; ຢ່າ ປ່ອຍ ໃຫ້ ລາວ ຍ່າງ, ແລະ ຢ່າ
ໃຫ້ ລາວ ນັ່ງ ຕາກ ແດດ.
12 ຢ່າ ປ່ອຍ ໃຫ້ ລາວ ໄປ ຕາມ ທາງ ດ້ວຍ ຕົວ
ເອງ, ຢ່າ ບັງຄັບ ລາວ ຈາກ ສິ່ງ ທີ່ ລາວ ຕ້ອງການ,
ແຕ່ ຈົ່ງ ເຮັດ ກັບ ລາວ ຕາມ ທີ່ ລາວ ບອກ ເຈົ້າ.
13 ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ ຢ່າງ ຂົມຂື່ນ ຕະຫຼອດ ຄືນ ເພາະ ອີຊາກ,
ແລະ ນາງໄດ້ ສັ່ງສອນ ລາວ ຈົນເຖິງ ຕອນເຊົ້າ.
14 ແລະໃນຕອນເຊົ້າ,
ຊາຣາໄດ້ເລືອກເອົາເສື້ອຜ້າທີ່ສວຍງາມຫຼາຍຈາກເສື້ອຜ້າທີ່ນາງມີຢູ່ໃ
ນເຮືອນ, ທີ່ອາບີເມເລັກໄດ້ມອບໃຫ້ນາງ.
15 ນາງຈຶ່ງໄດ້ນຸ່ງເສື້ອໃຫ້ອີຊາກລູກຊາຍຂອງນາງ,
ແລະເອົາຜ້າພັນຫົວໃສ່ຫົວຂອງລາວ,
ແລະເອົາເພັດພອຍມາມັດໄວ້ເທິງຜ້າພັນຫົວ,
ແລະນາງໄດ້ໃຫ້ອາຫານແກ່ພວກເຂົາສຳລັບການເດີນທາງ,
ແລະພວກເຂົາກໍ່ອອກເດີນທາງ,
ແລະອີຊາກໄດ້ໄປກັບອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງລາວ,
ແລະຄົນຮັບໃຊ້ບາງຄົນຂອງພວກເຂົາກໍ່ໄປນຳພວກເຂົາເພື່ອໄປສົ່ງ
ພວກເຂົາອອກຈາກເສັ້ນທາງ.
16 ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ອອກໄປກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ນາງໄດ້ໄປສົ່ງພວກເຂົາຕາມທາງ, ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ບອກນາງວ່າ,
"ຈົ່ງກັບໄປທີ່ຜ້າເຕັ້ນ."
17 ແລະ ເມື່ອຊາຣາໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງອີຊາກລູກຊາຍຂອງນາງ
ນາງກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນ, ແລະ ອັບຣາຮາມ
ຜົວຂອງນາງກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ຮ່ວມກັບນາງ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ຮ່ວມກັບພວກເຂົາຢ່າງໜັກໜ່ວງ;
ຜູ້ທີ່ໄປກັບພວກເຂົາກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງໜັກໜ່ວງ.
18 ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ ຈັບ ອີຊາກ ລູກຊາຍຂອງນາງ, ແລະ
ນາງໄດ້ໂອບກອດລາວໄວ້ໃນອ້ອມແຂນຂອງນາງ, ແລະ
ນາງໄດ້ກອດລາວ ແລະ ສືບຕໍ່ຮ້ອງໄຫ້ກັບລາວ, ແລະ ຊາຣາ
ໄດ້ເວົ້າວ່າ, ໃຜຈະຮູ້ວ່າຫຼັງຈາກມື້ນີ້ຂ້ອຍຈະໄດ້ເຫັນເຈົ້າອີກ?
19 ແລະພວກເຂົາຍັງຮ້ອງໄຫ້ນຳກັນ, ອັບຣາຮາມ, ຊາຣາ ແລະ
ອີຊາກ,
ແລະທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາໃນເສັ້ນທາງໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ນຳພວກເ
ຂົາ, ແລະຕໍ່ມາຊາຣາໄດ້ຫັນໜີຈາກລູກຊາຍຂອງນາງ,
ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນ,
ແລະຜູ້ຊາຍແລະຍິງຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງນາງໄດ້ກັບໄປທີ່ຜ້າເຕັ້ນກັບ
ນາງ.
20 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ໄປ ກັບ ອີຊາກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ຕົນ ເພື່ອ ນຳ ລາວ ມາ ຖວາຍ ເປັນ ເຄື່ອງ ບູຊາ
ຕໍ່ໜ້າ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຕາມ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້
ບັນຊາ ໄວ້.
21 ອັບຣາຮາມໄດ້ພາຊາຍໜຸ່ມສອງຄົນໄປນຳຄື
ອິດຊະມາເອນລູກຊາຍຂອງຮາກາ ແລະ ເອລີເອເຊ

ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງລາວ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ໄປນຳກັນ.
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຍ່າງຢູ່ຕາມທາງ,
ຊາຍໜຸ່ມໄດ້ເວົ້າຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ກັບຕົນເອງວ່າ,
22 ແລະ ອິດສະມາເອນ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ເອລີເອເຊ ວ່າ, ບັດນີ້
ອັບຣາຮາມ ພໍ່ ຂອງ ຂ້ອຍ ກຳລັງ ໄປ ກັບ ອີຊາກ ເພື່ອ ນຳ ລາວ ຂຶ້ນ
ມາ ເປັນ ເຄື່ອງ ເຜົາ ຖວາຍ ແດ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຕາມ ທີ່ ພຣະອົງ
ໄດ້ ບັນຊາ ລາວ.
23 ບັດນີ້ເມື່ອລາວກັບມາ
ລາວຈະມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີໃຫ້ຂ້ອຍ
ເພື່ອຈະສືບທອດຕໍ່ຈາກລາວ, ເພາະວ່າຂ້ອຍເປັນລູກກົກຂອງລາວ.
24 ແລະ ເອລີເອເຊ ໄດ້ ຕອບ ອິດຊະມາເອນ ວ່າ, ອັບຣາຮາມ ໄດ້
ປະຖິ້ມ ເຈົ້າ ໄປ ກັບ ແມ່ ຂອງ ເຈົ້າ ຢ່າງ ແນ່ນອນ, ແລະ ໄດ້
ສາບານ ວ່າ ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ຮັບ ມໍລະດົກ ສິ່ງ ຂອງ ທັງ ຫມົດ ທີ່ ລາວ ມີ,
ແລະ ລາວ ຈະ ໃຫ້ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ລາວ ມີ, ພ້ອມ ດ້ວຍ ຊັບ ສົມບັດ ທັງ
ຫມົດ ຂອງ ລາວ ກັບ ໃຜ, ນອກ ຈາກ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ລາວ ທີ່
ຊື່ສັດ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ລາວ, ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ຮັບ ໃຊ້ ລາວ ທັງ ກາງເວັນ
ແລະ ກາງຄືນ, ແລະ ໄດ້ ເຮັດ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ລາວ ຕ້ອງການ ໃຫ້ ຂ້ອຍ?
ລາວ ຈະ ມອບ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ລາວ ມີ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ເມື່ອ ລາວ ຕາຍ.
25 ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ອັບຣາຮາມກຳລັງເດີນທາງກັບອີຊາກລູກຊາຍຂອງລາວໄ
ປຕາມທາງນັ້ນ
ຊາຕານໄດ້ມາປະກົດຕົວຕໍ່ອັບຣາຮາມໃນຮູບຮ່າງຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ມີອາ
ຍຸຫຼາຍແລ້ວ ຖ່ອມຕົວແລະມີຈິດໃຈສຳນຶກຜິດ
ແລະມັນໄດ້ເຂົ້າຫາອັບຣາຮາມແລະເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ເຈົ້າໂງ່ຫຼືໂງ່ຈ້າ
ທີ່ເຈົ້າມາເຮັດສິ່ງນີ້ຕໍ່ລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຈົ້າໃນມື້ນີ້?”
26
ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານລູກຊາຍໃຫ້ເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າ,
ໃນໄວຊະລາຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າຈະໄປຂ້າລາວໃນມື້ນີ້ບໍ
ເພາະລາວບໍ່ໄດ້ກະທຳຄວາມຮຸນແຮງ, ແລະ
ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຈົ້າຕາຍໄປຈ
າກແຜ່ນດິນໂລກບໍ?
27 ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈບໍວ່າ
ສິ່ງນີ້ບໍ່ສາມາດມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້?
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ສາມາດກະທຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ມະນຸດໃນ
ໂລກນີ້ໄດ້ ໂດຍກ່າວກັບເຂົາວ່າ, ຈົ່ງໄປຂ້າລູກຂອງເຈົ້າ.
28 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຍິນ ເລື່ອງ ນີ້ ແລະ ຮູ້ ວ່າ
ມັນ ເປັນ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ຊາຕານ ທີ່ ພະ ຍາ
ຍາມ ດຶງ ລາວ ອອກ ໄປ ຈາກ ທາງ ຂອງ ພຣະ
ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແຕ່ ອັບຣາຮາມ ບໍ່ ຍອມ ຟັງ ສຽງ
ຂອງ ຊາຕານ, ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຕຳ ໜິ ລາວ
ຈົນ ລາວ ໄປ.
29 ແລະ ຊາຕານ ໄດ້ ກັບ ມາ ຫາ ອີຊາກ; ແລະ ລາວ
ໄດ້ ປະກົດ ຕົວ ຕໍ່ ອີຊາກ ໃນ ຮູບ ຮ່າງ ຂອງ
ຊາຍ ໜຸ່ມ ທີ່ ງາມ ແລະ ເປັນ ທີ່ ໜ້າ ຊົມ.
30 ແລະ ລາວ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ ຫາ ອີຊາກ ແລະ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ, ເຈົ້າ
ບໍ່ ຮູ້ ແລະ ບໍ່ ເຂົ້າໃຈ ບໍ ວ່າ ພໍ່ ຜູ້ ເຖົ້າ ໂງ່ ຂອງ ເຈົ້າ ໄດ້ ພາ ເຈົ້າ ໄປ
ຂ້າ ສັດ ມື້ນີ້ ໂດຍ ບໍ່ ໄດ້ ຄິດ ຫຍັງ?
31 ບັດນີ້, ລູກຂອງພໍ່, ຢ່າຟັງ ຫຼື ເອົາໃຈໃສ່ລາວ,
ເພາະວ່າລາວເປັນຄົນເຖົ້າທີ່ໂງ່, ແລະ ຢ່າໃຫ້ຈິດວິນຍານອັນລ້ຳຄ່າ
ແລະ ຮູບຮ່າງທີ່ສວຍງາມຂອງເຈົ້າສູນຫາຍໄປຈາກໂລກນີ້.
32 ແລະ ອີຊາກໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ແລະ ເວົ້າກັບອັບຣາຮາມວ່າ,
ພໍ່ຂອງພໍ່, ພໍ່ໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ຊາຍຄົນນີ້ເວົ້າບໍ?
ແມ່ນແຕ່ລາວໄດ້ເວົ້າດັ່ງນີ້.
33 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຕອບ ອີຊາກ ລູກຊາຍ ຂອງລາວ ວ່າ, ຈົ່ງ
ລະວັງ ລາວ ແລະ ຢ່າ ຟັງ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ລາວ, ແລະ ຢ່າ ເອົາໃຈໃສ່
ລາວ, ເພາະ ລາວ ເປັນ ຊາຕານ, ພະຍາຍາມ ດຶງ ພວກເຮົາ ອອກ
ໄປ ຈາກ ພຣະບັນຍັດ ຂອງ ພຣະເຈົ້າ ໃນ ມື້ນີ້.
34 ແລະ ອັບຣາຮາມ ຍັງ ໄດ້ ຕຳນິ ຊາຕານ ຢູ່, ແລະ ຊາຕານ ໄດ້ ໜີ
ໄປ ຈາກ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ເມື່ອ ເຫັນ ວ່າ ລາວ ບໍ່ ສາມາດ ຊະນະ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ລາວ ຈຶ່ງ ລີ້ ຊ່ອນ ຕົວ ຈາກ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ລາວ
ໄດ້ ໄປ ແລະ ຜ່ານ ພວກ ເຂົາ ໄປ ໃນ ເສັ້ນທາງ; ແລະ ລາວ ໄດ້ ປ່ຽນ
ຕົວເອງ ໄປ ເປັນ ຫ້ວຍ ນ້ຳ ໃຫຍ່ ໃນ ເສັ້ນທາງ, ແລະ ອັບຣາຮາມ
ແລະ ອີຊາກ ແລະ ຊາຍ ໜຸ່ມ ສອງ ຄົນ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ໄປ ເຖິງ
ບ່ອນ ນັ້ນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຫັນ ຫ້ວຍ ນ້ຳ ໃຫຍ່ ແລະ ມີ ພະລັງ
ຄື ນ້ຳ ອັນ ກວ້າງ ໃຫຍ່.
35 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ຫ້ວຍ ນ້ຳ ແລະ
ຜ່ານ ມັນ ໄປ, ແລະ ໃນ ຕອນ ທຳອິດ ນ້ຳ ໄດ້ ຂຶ້ນ
ເຖິງ ຂາ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
36 ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ລົງໄປເລິກກວ່ານັ້ນໃນຫ້ວຍ ແລະ
ນ້ຳໄດ້ສູງຂຶ້ນເຖິງຄໍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນຕ່າງກໍຢ້ານກົວຍ້ອນນ້ຳ; ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຂ້າມຫ້ວຍນັ້ນ
ອັບຣາຮາມກໍຮູ້ຈັກບ່ອນນັ້ນ, ແລະ
ເພິ່ນຮູ້ວ່າກ່ອນໜ້ານີ້ບໍ່ມີນ້ຳຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
37 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອີຊາກ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ຕົນ ວ່າ, “ເຮົາ ຮູ້ຈັກ ບ່ອນ ນີ້ ທີ່ ບໍ່ ມີ
ຫ້ວຍ ນ້ຳ ຫຼື ນ້ຳ, ບັດ ນີ້ ມັນ ຄື ຊາຕານ ຜູ້ ທີ່
ເຮັດ ສິ່ງ ທັງ ໝົດ ນີ້ ກັບ ພວກ ເຮົາ, ເພື່ອ ດຶງ
ພວກ ເຮົາ ອອກ ຈາກ ພຣະ ບັນ ຍັດ ຂອງ
ພຣະ ເຈົ້າ ໃນ ວັນ ນີ້.”
38 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຕຳນິ ເພິ່ນ ແລະ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ, ຂໍ
ໃຫ້ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຕຳນິ ເຈົ້າ, ໂອ້ ຊາຕານ, ຈົ່ງ ໜີ ໄປ ຈາກ
ພວກ ເຮົາ ເພາະ ພວກ ເຮົາ ເຮັດ ຕາມ ພຣະ ບັນຊາ ຂອງ ພຣະ
ເຈົ້າ.
39 ແລະ ຊາຕານ ກໍ ຢ້ານ ກົວ ສຽງ ຂອງ ອັບຣາຮາມ,
ແລະ ມັນ ໄດ້ ໜີ ໄປ ຈາກ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ບ່ອນ
ນັ້ນ ກໍ ກັບ ກາຍ ເປັນ ດິນ ແຫ້ງ ຄື ເກົ່າ.
40 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ໄປ ກັບ ອີຊາກ ໄປຍັງ ສະຖານທີ່ ທີ່
ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ ບອກ ເພິ່ນ.
41 ແລະ ໃນມື້ທີສາມ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ
ໄດ້ເຫັນສະຖານທີ່ນັ້ນຢູ່ໄກໆ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກໄວ້.
42 ແລະ ເສົາໄຟໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ເພິ່ນ
ເຊິ່ງຍື່ນອອກມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກເຖິງສະຫວັນ, ແລະ
ມີເມກແຫ່ງລັດສະໝີພາບຢູ່ເທິງພູເຂົາ, ແລະ
ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປາກົດຢູ່ໃນເມກ.
43 ອັບຣາຮາມໄດ້ກ່າວກັບອີຊາກວ່າ, “ລູກເອີຍ,
ເຈົ້າເຫັນສິ່ງທີ່ຢູ່ເທິງພູນັ້ນທີ່ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ໄກໆບໍ່,
ຊຶ່ງພໍ່ເຫັນຢູ່ເທິງນັ້ນບໍ?”
44 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ຕອບ ແລະ ເວົ້າກັບພໍ່ ຂອງລາວວ່າ, ພໍ່ ເຫັນ
ແລະ ເຫັນເສົາໄຟ ແລະ ເມກ, ແລະ ລັດສະໝີພາບ ຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ ເຫັນ ຢູ່ເທິງ ເມກ.
45 ແລະ ອັບຣາຮາມຮູ້ວ່າ
ອີຊາກລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເ
ຈົ້າເປັນເຄື່ອງບູຊາເຜົາ.

46 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເອລີເອເຊ ແລະ ອິດສະມາເອນ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ວ່າ, ເຈົ້າ ເຫັນ ສິ່ງ ທີ່ ພວກ ເຮົາ ເຫັນ ຢູ່ ເທິງ ພູ ເຂົາ ຊຶ່ງ ຢູ່ ໄກໆ ບໍ?

47 ແລະ ພວກເຂົາຕອບວ່າ, ພວກເຮົາເຫັນຫຍັງນອກຈາກພູເຂົາອື່ນໆຂອງໂລກ. ແລະ ອັບຣາຮາມຮູ້ວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ໄປກັບພວກເຂົາ, ແລະ ອັບຣາຮາມຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, ຈົ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ກັບລາ ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍກັບອີຊາກລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍຈະໄປທີ່ພູເຂົານັ້ນ ແລະ ນະມັດສະການຢູ່ທີ່ນັ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຈາກນັ້ນຈະກັບມາຫາພວກເຈົ້າ.

48 ແລະ ເອລີເອເຊ ແລະ ອິດສະມາເອນ ໄດ້ຍັງຄົງຢູ່ໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ, ຕາມທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ສັ່ງ.

49 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເອົາ ຟືນ ສໍາລັບ ເຜົາ ບູຊາ ແລະ ວາງ ໄວ້ ເທິງ ອີຊາກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຕົນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເອົາ ໄຟ ແລະ ມີດ, ແລະ ທັງ ສອງ ຄົນ ໄດ້ ໄປ ທີ່ ນັ້ນ.

50 ເມື່ອພວກເຂົາກໍາລັງເດີນທາງໄປ ອີຊາກໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຂອງລາວວ່າ, “ພໍ່ເຫັນໄຟ ແລະ ຟືນຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ລູກແກະທີ່ຈະເປັນເຄື່ອງບູຊາເຜົາຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຢູ່ໃສ?”

51 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຕອບ ອີຊາກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ວ່າ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ ເລືອກ ເຈົ້າ ລູກ ຂອງ ພໍ່, ເພື່ອ ເປັນ ເຄື່ອງ ບູຊາ ເຜົາ ທີ່ ສົມບູນ ແບບ ແທນ ລູກ ແກະ.

52 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພໍ່ ຂອງລາວວ່າ, ພໍ່ ຈະ ເຮັດ ທຸກສິ່ງ ທີ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລູກ ດ້ວຍ ຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມ ເບີກບານ ຍິນດີ.

53 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ອີຊາກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ອີກ ວ່າ, ໃນ ໃຈ ຂອງ ເຈົ້າ ມີ ຄວາມ ຄິດ ຫຼື ການ ປຶກສາ ໃດໆ ກ່ຽວ ກັບ ເລື່ອງ ນີ້ ທີ່ ບໍ່ ເໝາະສົມ ບໍ? ບອກ ຂ້ອຍ ລູກ ຂອງ ພໍ່, ພໍ່ ຂໍ ອະ ທິຖານ ເຈົ້າ, ໂອ້ ລູກ ຂອງ ພໍ່ ຢ່າ ປິດ ບັງ ມັນ ຈາກ ພໍ່.

54 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ຕອບ ອັບຣາຮາມ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ວ່າ, ໂອ້ ພໍ່ ຂອງ ພໍ່, ໂອ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຊົງ ພຣະ ຊົນ ຢູ່ ແລະ ພຣະ ວິນ ຍານ ຂອງ ພໍ່ ຍັງ ມີ ຊີ ວິດ ຢູ່ ດັ່ງ ທີ່ ພຣະ ອົງ ເຈົ້າ ຊົງ ພຣະ ຊົນ ຢູ່, ບໍ່ ມີ ສິ່ງ ໃດ ໃນ ໃຈ ຂອງ ພໍ່ ທີ່ ຈະ ເຮັດ ໃຫ້ ພໍ່ ຫລົງ ທາງ ໄປ ທາງ ຂວາ ຫລື ທາງ ຊ້າຍ ຈາກ ພຣະ ຄໍາ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພໍ່.

55 ທັງແຂນຂາ ແລະ ກ້າມຊີ້ນບໍ່ໄດ້ເຄື່ອນໄຫວ ຫຼື ເຄື່ອນໄຫວໃນເລື່ອງນີ້, ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຄິດ ຫຼື ຄໍາແນະນໍາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໃດໆໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

56 ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າມີໃຈປິຕິຍິນດີ ແລະ ເບີກບານມ່ວນຊື່ນໃນເລື່ອງນີ້, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວວ່າ, ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງເລືອກຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາເຜົາຕໍ່ໜ້າພຣະອົງໃນມື້ນີ້ຈົ່ງໄດ້ຮັບພອນ.

57 ແລະ ອັບຣາຮາມ ປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ຄໍາເວົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ບ່ອນນັ້ນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງ.

58 ອັບຣາຮາມໄດ້ເຂົ້າໄປໃກ້ເພື່ອຈະສ້າງແທ່ນບູຊາໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ, ແລະ ອັບຣາຮາມກໍາລັງຮ້ອງໄຫ້, ແລະ ອີຊາກໄດ້ເອົາຫີນ ແລະ ປູນມາຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະສ້າງແທ່ນບູຊາສໍາເລັດ.

59 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເອົາ ຟືນ ແລະ ວາງ ມັນ ໄວ້ ເປັນ ລະບຽບ ເທິງ ແທ່ນ ບູຊາ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ສ້າງ ຂຶ້ນ.

60 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຈັບອີຊາກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ ແລະ ມັດລາວໄວ້ ເພື່ອວາງລາວໄວ້ເທິງຟືນທີ່ຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊາ ເພື່ອຈະຂ້າລາວເປັນເຄື່ອງບູຊາເຜົາຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

61 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ວ່າ, ມັດ ພໍ່ ໃຫ້ ແໜ້ນ ແລະ ວາງ ພໍ່ ໄວ້ ເທິງ ແທ່ນ ບູຊາ ເພື່ອ ວ່າ ພໍ່ ຈະ ຫັນ ແລະ ເຄື່ອນ ທີ່, ແລະ ຫລຸດ ພົ້ນ ຈາກ ແຮງ ຂອງ ມີດ ທີ່ ໃສ່ ເນື້ອ ໜັງ ຂອງ ພໍ່ ແລະ ມັນ ຈະ ເຮັດ ໃຫ້ ເຄື່ອງ ເຜົາ ບູຊາ ເປິະ ເປື້ອນ; ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ນັ້ນ.

62 ແລະ ອີຊາກຍັງເວົ້າກັບພໍ່ຂອງລາວວ່າ, ໂອ້ ພໍ່ຂອງຂ້ອຍ, ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຂ້າຂ້ອຍແລະເຜົາຂ້ອຍເປັນເຄື່ອງບູຊາ, ຈົ່ງເອົາຂີ້ເທົ່າທີ່ເຫຼືອຂອງຂ້ອຍໄປນໍາເຈົ້າເພື່ອເອົາໄປໃຫ້ຊາຣາແມ່ຂອງຂ້ອຍ, ແລະບອກນາງວ່າ, ນີ້ແມ່ນກິ່ນຫອມຫວານຂອງອີຊາກ; ແຕ່ຢ່າບອກນາງເລື່ອງນີ້ຖ້ານາງນັ່ງຢູ່ໃກ້ນໍ້າສ້າງ ຫຼື ເທິງສະຖານທີ່ສູງໃດໆ, ຢ້ານວ່ານາງຈະປະຖິ້ມຈິດວິນຍານຂອງນາງຕາມຂ້ອຍແລະຕາຍ.

63 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຍິນ ຖ້ອຍ ຄໍາ ຂອງ ອີຊາກ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຍົກ ສຽງ ຂຶ້ນ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ ເມື່ອ ອີຊາກ ເວົ້າ ຖ້ອຍ ຄໍາ ເຫລົ່າ ນີ້; ແລະ ນໍ້າຕາ ຂອງ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ໄຫຼ ລົງ ມາ ໃສ່ ອີຊາກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ ຢ່າງ ຂົມຂື່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ ວ່າ, ຈົ່ງ ຮີບຮ້ອນ ຂຶ້ນ, ໂອ້ ພໍ່ ຂອງ ພໍ່, ແລະ ເຮັດ ຕາມ ພຣະ ປະສົງ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າອົງ ເປັນ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ພວກ ເຮົາ ຕາມ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ບັນຊາ ເຈົ້າ.

64 ແລະ ໃຈຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ອີຊາກ ປິຕິຍິນດີໃນສິ່ງນີ້ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາ; ແຕ່ຕາຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນ ໃນຂະນະທີ່ໃຈປິຕິຍິນດີ.

65 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ມັດ ອີຊາກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ວາງ ເພິ່ນ ໄວ້ ເທິງ ແທ່ນ ບູຊາ ເທິງ ຟືນ, ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ຢຽດ ຄໍ ຂອງ ເພິ່ນ ອອກ ໄປ ເທິງ ແທ່ນ ບູຊາ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຢຽດ ມື ຂອງ ເພິ່ນ ອອກ ໄປ ຈັບ ມີດ ເພື່ອ ຂ້າ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ເປັນ ເຄື່ອງ ເຜົາ ບູຊາ ຢູ່ ຕໍ່ ພຣະພັກ ຂອງ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ.

66 ໃນເວລານັ້ນ ທູດສະຫວັນແຫ່ງຄວາມເມດຕາໄດ້ມາເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າກັບເພິ່ນກ່ຽວກັບອີຊາກວ່າ,

67 0 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງເປັນກະສັດທີ່ມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາສົງສານເໜືອທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງໄວ້ໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນໂລກ, ແລະ ພຣະອົງສະໜັບສະໜູນພວກເຂົາທັງໝົດ; ສະນັ້ນ, ຂໍໂຜດປະທານຄ່າໄຖ່ ແລະ ການໄຖ່ໂທດແທນອີຊາກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຂໍໂຜດສົງສານ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາສົງສານອັບຣາຮາມ ແລະ ອີຊາກລູກຊາຍຂອງລາວ, ຜູ້ທີ່ກໍາລັງປະຕິບັດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງໃນມື້ນີ້.

68 ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ເຫັນບໍ່ວ່າ ອີຊາກລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຖືກຜູກມັດລົງໄປຂ້າຄືກັບສັດ? ບັດນີ້, ຂໍໃຫ້ພຣະເມດຕາສົງສານຂອງພຣະອົງຈົ່ງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

69 ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ອັບຣາຮາມ, ແລະ ໄດ້ເອີ້ນເພິ່ນຈາກສະຫວັນ, ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, ຢ່າວາງມືຂອງເຈົ້າໃສ່ເດັກຊາຍນັ້ນ, ແລະ ຢ່າເຮັດຫຍັງກັບລາວເລີຍ, ເພາະບັດນີ້ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າເຈົ້າຢ້ານກົວພຣະເຈົ້າໃນການກະທໍານີ້, ແລະ ບໍ່ຫວງລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຈົ້າ, ຈາກເຮົາ.

70 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເງີຍ ໜ້າ ຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນ,
ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ແກະ ຜູ້ ໂຕ ໜຶ່ງ ຖືກ ເຂົາ ຂອງ
ມັນ ຕິດ ຢູ່ ໃນ ພຸ່ມ ໄມ້; ນັ້ນ ແມ່ນ ແກະ ຜູ້
ທີ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ສ້າງ ຂຶ້ນ ໃນ ແຜ່ນ
ດິນ ໂລກ ໃນ ມື້ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ສ້າງ ແຜ່ນ
ດິນ ໂລກ ແລະ ຟ້າ ສະຫວັນ.
71 ເພາະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ຕຽມ ແກະ ໂຕ
ນີ້ ນັບ ແຕ່ ມື້ ນັ້ນ ມາ, ເພື່ອ ເປັນ ເຄື່ອງ ບູຊາ
ເຜົາ ແທນ ອີຊາກ.
72 ແລະ ແກະ ໂຕ ນີ້ ກຳລັງ ເຄື່ອນ ໄປ ຫາ ອັບ
ຣາ ຮາມ ເມື່ອ ຊາຕານ ໄດ້ ຈັບ ລາວ ໄວ້ ແລະ ດຶງ
ເຂົາ ຂອງ ລາວ ໄວ້ ໃນ ພຸ່ມ ໄມ້, ເພື່ອ ວ່າ ລາວ
ຈະ ບໍ່ ໄດ້ ເຄື່ອນ ໄປ ຫາ ອັບ ຣາ ຮາມ, ເພື່ອ
ວ່າ ອັບ ຣາ ຮາມ ຈະ ໄດ້ ຂ້າ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ລາວ.
73 ແລະ ອັບຣາຮາມ ເຫັນ ແກະ ຜູ້ ນັ້ນ ຍ່າງ ມາ ຫາ ເພິ່ນ ແລະ
ຊາຕານ ໄດ້ ກົດກັນ ເພິ່ນ ໄວ້, ເພິ່ນ ຈຶ່ງ ໄດ້ ພາ ເພິ່ນ ໄປ ຕໍ່ໜ້າ
ແທ່ນ ບູຊາ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ແກ້ ອີຊາກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ອອກ
ຈາກ ການ ມັດ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເອົາ ແກະ ຜູ້ ນັ້ນ ໄວ້ ແທນ ເພິ່ນ,
ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຂ້າ ແກະ ຜູ້ ນັ້ນ ເທິງ ແທ່ນ ບູຊາ, ແລະ ໄດ້
ເອົາ ມັນ ຂຶ້ນ ມາ ເປັນ ເຄື່ອງ ບູຊາ ແທນ ອີຊາກ ລູກຊາຍ ຂອງ
ເພິ່ນ.
74 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ສີດ ເລືອດ ຂອງ ແກະ ຜູ້ ນັ້ນ ໃສ່ ແທ່ນ
ບູຊາ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ວ່າ, ນີ້ ເປັນ ເລືອດ ຂອງ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ເຮົາ, ແລະ ຂໍໃຫ້ ມື້ນີ້ ຖື ວ່າ ນີ້ ເປັນ ເລືອດ ຂອງ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ເຮົາ ຕໍ່ ພຣະ ພັກ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ.
75 ແລະ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເຮັດ ໃນ
ໂອກາດ ນີ້ ທີ່ ແທ່ນ ບູຊາ, ລາວ ຈະ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ວ່າ,
ນີ້ ຢູ່ ໃນ ຫ້ອງ ຂອງ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ, ແລະ
ຂໍ ໃຫ້ ອັນ ນີ້ ຖືກ ພິນິດ ພິນິດ ຕໍ່ ພຣະ ພັກ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ແທນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ;
ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເຮັດ ພິທີ ທັງ ໝົດ ທີ່ ແທ່ນ
ບູຊາ, ແລະ ພິທີ ໄດ້ ຮັບ ການ ຮັບ ຮອງ ຢູ່ ຕໍ່
ພຣະ ພັກ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ຖືກ ນັບ ວ່າ
ເປັນ ອີຊາກ; ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ອວຍ
ພອນ ອັບຣາຮາມ ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ລາວ ໃນ
ມື້ ນັ້ນ.
76 ແລະ ຊາຕານ ໄດ້ ໄປ ຫາ ຊາຣາ, ແລະ ມັນ ໄດ້
ປະກົດ ຕໍ່ ນາງ ໃນ ຮູບ ຮ່າງ ຂອງ ຜູ້ ເຖົ້າ ຜູ້
ໜຶ່ງ ທີ່ ຖ່ອມ ຕົວ ແລະ ອ່ອນ ໂຍນ ຫຼາຍ, ແລະ
ອັບ ຣາ ຮາມ ຍັງ ໄດ້ ຖວາຍ ເຄື່ອງ ບູຊາ ເຜົາ
ຢູ່ ຕໍ່ ພຣະ ພັກ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ.
77 ແລະ ລາວໄດ້ກ່າວກັບນາງວ່າ,
ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວຽກງານທັງໝົດທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ເຮັດກັບລູກຊາຍຄົນດຽວ
ຂອງເຈົ້າໃນມື້ນີ້ບໍ? ເພາະວ່າລາວໄດ້ເອົາອີຊາກໄປສ້າງແທ່ນບູຊາ,
ແລະຂ້າລາວ, ແລະລ້ຽງລາວຂຶ້ນມາເປັນເຄື່ອງບູຊາເທິງແທ່ນບູຊາ,
ແລະອີຊາກໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ໜ້າພໍ່ຂອງລາວ,
ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ຫລຽວເບິ່ງລາວ,
ແລະລາວກໍ່ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາສົງສານລາວ.
78 ແລະ ຊາຕານ ໄດ້ ເວົ້າ ຊໍ້າ ຄຳ ເວົ້າ ເຫລົ່າ ນີ້,
ແລະ ມັນ ໄດ້ ໄປ ຈາກ ນາງ, ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ ຍິນ
ຄຳ ເວົ້າ ທັງ ໝົດ ຂອງ ຊາຕານ, ແລະ ນາງ ໄດ້
ນຶກ ພາບ ວ່າ ລາວ ເປັນ ຜູ້ ເຖົ້າ ຈາກ ບັນ ດາ
ລູກ ຊາຍ ຂອງ ມະນຸດ ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ຢູ່ ກັບ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ນາງ, ແລະ ໄດ້ ມາ ບອກ ເລື່ອງ ເຫລົ່າ
ນີ້ ໃຫ້ ນາງ ຟັງ.
79 ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ ຮ້ອງ ໄຫ້ ດ້ວຍ ສຽງ ອັນ ຂົມ ຂື່ນ ເພາະ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ນາງ; ແລະ ນາງ ໄດ້ ລົ້ມ ລົງ ພື້ນ ດິນ ແລະ ໂຜ່ ຂີ້ຝຸ່ນ ໃສ່ ຫົວ
ຂອງ ນາງ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ໂອ້ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ພໍ່, ອີຊາກ
ລູກ ຊາຍ ຂອງ ພໍ່, ໂອ້ ຖ້າ ພໍ່ ມີ ມື້ ນີ້ ຕາຍ ແທນ ເຈົ້າ. ແລະ ນາງ
ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ ຕໍ່ ໄປ ແລະ ກ່າວ ວ່າ, ມັນ ເປັນ ໂສກ ເສົ້າ ສຳລັບ ພໍ່, ໂອ້
ລູກ ຊາຍ ຂອງ ພໍ່, ອີຊາກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ພໍ່, ໂອ້ ຖ້າ ພໍ່ ໄດ້ ຕາຍ
ແທນ ເຈົ້າ ໃນ ມື້ ນີ້.
80 ແລະ ນາງ ຍັງ ຮ້ອງໄຫ້ ຢູ່, ແລະ ກ່າວ ວ່າ, ມັນ
ເຮັດ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ໂສກ ເສົ້າ ແທນ ເຈົ້າ ຫຼັງ ຈາກ
ທີ່ ຂ້ອຍ ໄດ້ ລ້ຽງ ດູ ເຈົ້າ ແລະ ລ້ຽງ ດູ ເຈົ້າ ມາ;
ບັດ ນີ້ ຄວາມ ປິຕິ ຍິນ ດີ ຂອງ ຂ້ອຍ ໄດ້
ປ່ຽນ ເປັນ ຄວາມ ໂສກ ເສົ້າ ແທນ ເຈົ້າ, ຂ້ອຍ ຜູ້
ທີ່ ຢາກ ໄດ້ ເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂໍ ແລະ ອະ ທິ
ຖານ ຕໍ່ ພຣະ ເຈົ້າ ຈົນ ກວ່າ ຂ້ອຍ ຈະ ຄອດ
ລູກ ໃນ ອາ ຍຸ ເກົ້າ ສິບ ປີ; ແລະ ບັດ ນີ້ ເຈົ້າ
ໄດ້ ຮັບ ໃຊ້ ມື້ ນີ້ ເພື່ອ ໃຫ້ ມີດ ແລະ ໄຟ ຖືກ
ເຮັດ ເປັນ ເຄື່ອງ ບູຊາ ແລ້ວ.
81 ແຕ່ພໍ່ປອບໃຈຕົວເອງກັບເຈົ້າ, ລູກຂອງພໍ່,
ໃນສິ່ງທີ່ມັນເປັນພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເພາະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ;
ເພາະໃຜຈະລະເມີດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້,
ໃນພຣະຫັດຂອງຜູ້ທີ່ຈິດວິນຍານຂອງສິ່ງມີຊີວິດທຸກຊະນິດຢູ່ໃນມືຂ
ອງພະອົງ?
82 ພຣະ ອົງ ຊົງ ທ່ຽງ ທຳ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ອົງ ເປັນ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ, ເພາະ
ການ ກະ ທຳ ທັງ ໝົດ ຂອງ ພຣະ ອົງ ແມ່ນ
ດີ ແລະ ຊອບ ທຳ; ເພາະ ຂ້າ ນ້ອຍ ຍັງ ປິ ຕິ
ຍິນ ດີ ກັບ ພຣະ ຄຳ ຂອງ ພຣະ ອົງ ທີ່ ພຣະ
ອົງ ໄດ້ ບັນ ຊາ, ແລະ ໃນ ຂະ ນະ ທີ່ ຕາ ຂອງ
ຂ້າ ນ້ອຍ ຮ້ອງ ໄຫ້ ຢ່າງ ຂົມ ຂື່ນ ໃຈ ຂອງ ຂ້າ
ນ້ອຍ ປິ ຕິ ຍິນ ດີ.
83 ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ ວາງ ຫົວ ຂອງ ນາງ ໄວ້ ເທິງ
ເອິກ ຂອງ ສາວ ໃຊ້ ຄົນ ໜຶ່ງ ຂອງ ນາງ, ແລະ
ນາງ ກໍ ກາຍ ເປັນ ຄື ກັບ ກ້ອນ ຫີນ.
84 ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ນາງໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສອບຖາມຂໍ້ມູນຕ່າງໆ
ຈົນຮອດເມືອງເຮັບໂຣນ, ແລະ
ນາງໄດ້ຖາມທຸກຄົນທີ່ນາງໄດ້ພົບໃນຂະນະທີ່ຍ່າງຢູ່ຕາມທາງ, ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດບອກນາງໄດ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບລູກຊາຍຂອງນາງ.
85 ແລະ ນາງໄດ້ມາພ້ອມກັບຍິງສາວຮັບໃຊ້ຂອງນາງ ແລະ
ຊາຍຮັບໃຊ້ຜູ້ຊາຍໄປຍັງເມືອງກີຣາອາດອາບາ
ຊຶ່ງກໍຄືເມືອງເຮັບໂຣນ ແລະ ນາງໄດ້ຖາມກ່ຽວກັບລູກຊາຍຂອງນາງ
ແລະ ນາງໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ
ໃນຂະນະທີ່ນາງໄດ້ສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ບາງຄົນຂອງນາງໄປຊອກຫາບ່ອນທີ່
ອັບຣາຮາມໄດ້ໄປກັບອີຊາກ;
ພວກເຂົາໄດ້ໄປຊອກຫາລາວຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຊມ ແລະ ເອເບ, ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ພົບລາວ, ແລະ ພວກເຂົາຊອກຫາທົ່ວແຜ່ນດິນ ແລະ
ລາວບໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
86 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາຕານໄດ້ມາຫາຊາຣາໃນຮູບຮ່າງຂອງຜູ້ເຖົ້າ,
ແລະລາວໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້ານາງ, ແລະລາວໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ,
ຂ້ອຍເວົ້າຕົວະກັບເຈົ້າ,

ເພາະວ່າອັບຣາຮາມບໍ່ໄດ້ຂ້າລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະລາວກໍ່ບໍ່ໄດ້ຕາຍ;
ແລະເມື່ອນາງໄດ້ຍິນພຣະຄໍາ,
ຄວາມສຸກຂອງນາງກໍ່ຮຸນແຮງຫຼາຍຍ້ອນລູກຊາຍຂອງນາງ,
ຈົນຈິດວິນຍານຂອງນາງອອກໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ; ນາງໄດ້ເສຍຊີວິດ
ແລະໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ກັບຜູ້ຄົນຂອງນາງ.
87 ແລະ ເມື່ອອັບຣາຮາມຮັບໃຊ້ລາວສໍາເລັດແລ້ວ
ລາວຈຶ່ງກັບໄປພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວຄືອີຊາກໄປຫາຊາຍໜຸ່ມ
ຂອງລາວ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ລຸກຂຶ້ນໄປຮ່ວມກັນທີ່ເມືອງເບເອເຊບາ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ກັບບ້ານ.
88 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ຊອກຫາ ຊາຣາ, ແຕ່ບໍ່ພົບນາງ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສອບຖາມກ່ຽວກັບນາງ, ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ບອກເພິ່ນວ່າ,
ນາງໄດ້ໄປຮອດ ເມືອງເຮັບໂຣນ
ເພື່ອຊອກຫາເຈົ້າທັງສອງບ່ອນທີ່ເຈົ້າໄດ້ໄປ,
ເພາະວ່ານາງໄດ້ຮູ້ເລື່ອງນີ້ແລ້ວ.
89 ແລະ ອັບຣາຮາມ ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ໄປ ຫາ ນາງ ທີ່ ເມືອງ
ເຮັບໂຣນ, ແລະ ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ພົບ ວ່າ ນາງ ຕາຍ ແລ້ວ ພວກ
ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ ຢ່າງ ຂົມຂື່ນ ເຖິງ ນາງ; ແລະ
ອີຊາກ ໄດ້ ກົ້ມ ຕົວ ລົງ ຕໍ່ໜ້າ ແມ່ ຂອງ ລາວ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ ເຖິງ
ນາງ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເວົ້າ ວ່າ, ໂອ້ ແມ່ ຂອງ ລູກ, ແມ່ ຂອງ ລູກ,
ພຣະ ອົງ ໄດ້ ປະ ຖິ້ມ ລູກ ໄປ ໃສ? ໂອ້ ແມ່ ຂອງ ລູກ, ພຣະ ອົງ ໄດ້
ປະ ຖິ້ມ ລູກ ໄປ ໃສ?
90 ແລະ ອັບຣາຮາມ ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ ຢ່າງ ໜັກ ແລະ ຜູ້
ຮັບ ໃຊ້ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ ນໍາ ເຂົາ ເຈົ້າ ເພາະ
ຊາຣາ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໂສກເສົ້າ ເສຍໃຈ ນໍາ ນາງ ຢ່າງ
ຫນັກຫນ່ວງ.

ບົດທີ 24

1 ແລະ ອາຍຸ ຂອງ ຊາຣາ ໄດ້ ໜຶ່ງ ຮ້ອຍ ຊາວ ເຈັດ
ປີ, ແລະ ຊາຣາ ໄດ້ ຕາຍ ໄປ; ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ລຸກ
ຂຶ້ນ ຈາກ ຕໍ່ໜ້າ ຄົນ ຕາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ເພື່ອ ຊອກ
ຫາ ບ່ອນ ຝັງ ສົບ ເພື່ອ ຝັງ ສົບ ຊາຣາ ພັນ
ລະ ຍາ ຂອງ ເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ໄປ ເວົ້າ ກັບ
ລູກ ຫລານ ຂອງ ຮິດ, ຜູ້ ອາ ໄສ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນ
ດິນ ນັ້ນ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ:
2 ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນຕ່າງດ້າວ ແລະ
ເປັນຄົນອາໄສຢູ່ກັບທ່ານໃນແຜ່ນດິນຂອງທ່ານ;
ຂໍໂຜດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີບ່ອນຝັງສົບໃນແຜ່ນດິນຂອງທ່ານ,
ເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຝັງສົບຄົນຕາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຂ້າພະ
ເຈົ້າ.
3 ແລະ ລູກຫລານຂອງເຫັດໄດ້ເວົ້າກັບອັບຣາຮາມວ່າ,
ຈົ່ງເບິ່ງແຜ່ນດິນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ, ໃນອຸບໂມງທີ່ເຮົາເລືອກໄວ້ນັ້ນ
ຈົ່ງຝັງຄົນຕາຍຂອງເຈົ້າ,
ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະຫ້າມເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຝັງຄົນຕາຍຂອງເຈົ້າ.
4 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກເຂົາ ວ່າ, ຖ້າ ພວກ ທ່ານ
ເຫັນດີ ກັບ ເລື່ອງ ນີ້, ຈົ່ງ ໄປ ອ້ອນວອນ ເອຟໂຣນ ລູກຊາຍ ຂອງ
ໂຊຄາ ໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າ, ໂດຍ ຂໍ ໃຫ້ ລາວ ມອບ ຖ້ຳ ມັກເປລາ ຊຶ່ງ ຢູ່
ສຸດ ທົ່ງ ນາ ຂອງ ລາວ ໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະ ຊື້ ມັນ
ຈາກ ລາວ ດ້ວຍ ສິ່ງ ໃດ ກໍ ໄດ້ ຕາມ ທີ່ ລາວ ຕ້ອງການ.
5 ແລະ ເອຟະໂຣນ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ບັນດາ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຮິດ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໄປ ເອີ້ນ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ມາ ຕໍ່ໜ້າ
ອັບຣາຮາມ, ແລະ ເອຟະໂຣນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອັບຣາຮາມ ວ່າ, ຈົ່ງ
ເບິ່ງ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ທ່ານ ຮຽກຮ້ອງ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ທ່ານ ຈະ ເຮັດ;
ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ບໍ່, ແຕ່ ຂ້ອຍຈະ ຊື້ ຖ້ຳ ແລະ ທົ່ງ ນາ
ທີ່ ທ່ານ ມີ ດ້ວຍ ລາຄາ, ເພື່ອ ວ່າ ມັນ ຈະ ໄດ້ ເປັນ ບ່ອນ ຝັງ ສົບ
ຕະຫຼອດ ໄປ.
6 ແລະ ເອຟະໂຣນ ຕອບ ແລະ ກ່າວ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ທົ່ງ ນາ
ແລະ ຖ້ຳ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ເຈົ້າ, ຈົ່ງ ໃຫ້ ສິ່ງ ທີ່ ເຈົ້າ
ປາດ ຖະ ໜາ; ແລະ ອັບ ຣາ ຮາມ ກ່າວ ວ່າ, ເຮົາ
ຈະ ຊື້ ມັນ ຈາກ ມື ຂອງ ເຈົ້າ ດ້ວຍ ມູນ ຄ່າ
ເຕັມ ທີ່, ແລະ ຈາກ ມື ຂອງ ຜູ້ ທີ່ ເຂົ້າ ໄປ ທາງ
ປະຕູ ເມືອງ ຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ຈາກ ມື ຂອງ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ເຈົ້າ ຕະຫຼອດ ໄປ.
7 ແລະ ເອຟະໂຣນ ແລະ ພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງລາວໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້,
ແລະ
ອັບຣາຮາມໄດ້ຊັ່ງນ້ຳໜັກໃຫ້ເອຟະໂຣນສີ່ຮ້ອຍເຊເກລເງິນໃນມືຂອ
ງເອຟະໂຣນ ແລະ ໃນມືຂອງພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງລາວ; ແລະ
ອັບຣາຮາມໄດ້ຂຽນທຸລະກໍານີ້, ແລະ ລາວໄດ້ຂຽນມັນ ແລະ
ເປັນພະຍານພ້ອມກັບພະຍານສີ່ຄົນ.
8 ແລະ ນີ້ ຄື ຊື່ ຂອງ ພະຍານ, ອາມິການ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ອາບີສນາ ຊາວ ຮິດໄທ, ອາດີໂຄຣມ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ອາຊູນັກ ຊາວ ຮີໄວ, ອັບດອນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ອາຄີຣາມ
ຊາວ ໂກເມ, ແລະ ບັກດິລ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ອາບູດິດ ຊາວ
ຊີໂດນ.
9 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເອົາ ໜັງສື ຊື້ ຂາຍ, ແລະ
ວາງ ມັນ ໄວ້ ໃນ ຊັບ ສົມບັດ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ
ຖ້ອຍ ຄໍາ ເຫຼົ່າ ນີ້ ຄື ທີ່ ອັບຣາຮາມ ຂຽນ ໄວ້
ໃນ ໜັງສື, ຄື:
10 ວ່າຖ້ຳ ແລະ ທົ່ງນາທີ່ອັບຣາຮາມຊື້ຈາກເອຟະໂຣນຊາວຮິດຕີ,
ແລະ ຈາກລູກຫລານຂອງລາວ, ແລະ
ຈາກຜູ້ທີ່ອອກຈາກເມືອງຂອງລາວ, ແລະ
ຈາກລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດໄປ,
ຈະເປັນສິ່ງທີ່ຊື້ໃຫ້ອັບຣາຮາມ ແລະ ລູກຫລານຂອງລາວ ແລະ
ຜູ້ທີ່ອອກຈາກແອວຂອງລາວ,
ເພື່ອເປັນມໍລະດົກຂອງບ່ອນຝັງສົບຕະຫຼອດໄປ; ແລະ
ລາວໄດ້ໃສ່ເຄື່ອງໝາຍໃສ່ມັນ ແລະ ເປັນພະຍານພ້ອມກັບພະຍານ.
11 ແລະ ທົ່ງນາ ແລະ ຖ້ຳທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະ ທຸກສະຖານທີ່ນັ້ນ
ໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນໃຫ້ແກ່ອັບຣາຮາມ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວຫຼັງຈາກລາວ, ຈາກລູກຫລານຂອງເຫັດ;
ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າມາມເຣໃນເຮັບໂຣນ,
ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ.
12 ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ຝັງສົບພັນລະຍາຂອງລາວຊື່
ຊາຣາ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ສະຖານທີ່ນັ້ນ ແລະ
ເຂດແດນທັງໝົດຂອງມັນ ໄດ້ກາຍເປັນຂອງ ອັບຣາຮາມ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວ ເພື່ອເປັນບ່ອນຝັງສົບ.
13 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຝັງ ສົບ ນາງ ຊາຣາ ຢ່າງ ສະຫງ່າ ງາມ ດັ່ງ
ທີ່ ໄດ້ ປະຕິບັດ ໃນ ບ່ອນ ຝັງ ສົບ ຂອງ ກະສັດ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ຖືກ
ຝັງ ໄວ້ ໃນ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ທີ່ ງົດ ງາມ ແລະ ສະຫງ່າ ງາມ ຫຼາຍ.
14 ແລະ ເຊມ ພ້ອມດ້ວຍລູກຊາຍຂອງລາວຄື ເອເບ ແລະ
ອາບີເມເລັກ ພ້ອມກັບ ອານາ, ອັດໂຄນ ແລະ ມໍາເຣ, ແລະ
ພວກຄົນຊັ້ນສູງທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນ ໄດ້ຕິດຕາມສົບຂອງນາງໄປ.
15 ແລະ ອາຍຸ ຂອງ ຊາຣາ ໄດ້ ໜຶ່ງ ຮ້ອຍ ຊາວ
ເຈັດ ປີ ແລະ ນາງ ໄດ້ ຕາຍ ໄປ, ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້
ໄວ້ ທຸກ ຢ່າງ ໜັກໜ່ວງ ແລະ ໜັກໜ່ວງ, ແລະ ເພິ່ນ
ໄດ້ ປະຕິບັດ ພິທີ ໄວ້ ທຸກ ເປັນ ເວລາ ເຈັດ ມື້.

16 ແລະ ປະຊາຊົນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນໄດ້ປອບໃຈອັບຣາຮາມ ແລະ
ອີຊາກລູກຊາຍຂອງລາວ ເພາະເລື່ອງຊາຣາ.
17 ແລະ ເມື່ອມື້ເວລາແຫ່ງການໄວ້ທຸກຂອງພວກເຂົາຜ່ານໄປ
ອັບຣາຮາມໄດ້ສົ່ງອີຊາກລູກຊາຍຂອງລາວໄປ ແລະ
ລາວໄດ້ໄປເຮືອນຂອງເຊມ ແລະ ເອເບ
ເພື່ອຮຽນຮູ້ວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ອັບຣາຮາມໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນສາມປີ.
18ໃນເວລານັ້ນ
ອັບຣາຮາມໄດ້ລຸກຂຶ້ນພ້ອມກັບຄົນຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງລາວ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ກັບບ້ານໄປທີ່ເບເອເຊບາ,
ສ່ວນອັບຣາຮາມກັບຄົນຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງລາວໄດ້ພັກຢູ່ໃນເບເອເ
ຊບາ.
19 ແລະ ໃນ ປີ ທີ່ ອາບີເມເລັກ ກະສັດ ຂອງ ຊາວ
ຟີລິດສະຕິນ ໄດ້ ສິ້ນ ພະ ຊົນ ລົງ ໃນ ປີ ນັ້ນ;
ເພິ່ນ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ຮ້ອຍ ເກົ້າ ສິບ ສາມ ປີ ເມື່ອ
ເພິ່ນ ສິ້ນ ພະ ຊົນ; ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ໄປ ກັບ
ປະຊາຊົນ ຂອງ ເພິ່ນ ໄປ ຍັງ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ຊາວ
ຟີລິດສະຕິນ, ແລະ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄດ້ ປອບ ໂຍນ
ຄອບຄົວ ທັງ ໝົດ ແລະ ຂ້າ ໃຊ້ ທັງ ໝົດ ຂອງ
ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ກໍ ກັບ ຄືນ ໄປ ບ້ານ.
20 ແລະ ຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງອາບີເມເລັກແລ້ວ
ຜູ້ຄົນຂອງເກຣາໄດ້ເອົາເບັນມາລິກລູກຊາຍຂອງລາວ,
ແລະລາວມີອາຍຸພຽງສິບສອງປີ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວນອນແທນພໍ່ຂອງລາວ.
21 ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ລາວວ່າ ອາບີເມເລັກ
ຕາມຊື່ຂອງພໍ່ຂອງລາວ,
ເພາະວ່າມັນເປັນທຳນຽມຂອງພວກເຂົາທີ່ເຮັດໃນເກຣາ, ແລະ
ອາບີເມເລັກ ໄດ້ປົກຄອງແທນ ອາບີເມເລັກ ບິດາຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງລາວ.
22 ແລະ ໂລດ ລູກຊາຍຂອງຮາຣານ ກໍໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນສະໄໝນັ້ນ,
ໃນປີທີສາມສິບເກົ້າແຫ່ງຊີວິດຂອງອີຊາກ, ແລະ
ທັງໝົດທີ່ໂລດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ໜຶ່ງຮ້ອຍສີ່ສິບປີ ແລະ
ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.
23 ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລູກຫລານຂອງໂລດ
ທີ່ເກີດມາຈາກລູກສາວຂອງລາວ ລູກກົກຊື່ວ່າໂມອາບ ແລະ
ລູກຄົນທີສອງຊື່ວ່າເບນາມີ.
24
ລູກຊາຍສອງຄົນຂອງໂລດໄດ້ໄປເອົາເມຍຈາກແຜ່ນດິນການາອານ
ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເກີດລູກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງໂມອາບມີຊື່ວ່າ ເອດ, ມາຍອນ, ຕາໂຊ ແລະ ການວິວ,
ລູກຊາຍສີ່ຄົນນີ້ ເປັນພໍ່ຂອງລູກຊາຍຂອງໂມອາບຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
25 ແລະ
ຄອບຄົວທັງໝົດຂອງລູກຫລານຂອງໂລດໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕ
າມທີ່ພວກເຂົາຄວນຈະໄປ, ເພາະວ່າພວກເຂົາມີລູກຫລານຫຼາຍ
ແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງອຸດົມສົມບູນ.
26 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໄປ ສ້າງ ເມືອງ ຂຶ້ນ ໃນ
ແຜ່ນດິນ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ເມືອງ ຕ່າງໆ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ສ້າງ ຂຶ້ນ ຕາມ ຊື່ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ເອງ.
27 ແລະ ນາໂຮ ລູກຊາຍຂອງເຕຣາ ນ້ອງຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ
ໄດ້ເສຍຊີວິດໃນສະໄໝນັ້ນ ໃນປີທີສີ່ສິບຂອງຊີວິດຂອງອີຊາກ,
ແລະອາຍຸທັງໝົດຂອງນາໂຮຄືໜຶ່ງຮ້ອຍເຈັດສິບສອງປີ
ແລະລາວໄດ້ເສຍຊີວິດ ແລະຖືກຝັງໄວ້ໃນເມືອງຮາຣານ.
28 ແລະ
ເມື່ອອັບຣາຮາມໄດ້ຍິນວ່ານ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ
ລາວກໍ່ໂສກເສົ້າເສຍໃຈຢ່າງສຸດຊຶ້ງ ແລະ
ລາວໄດ້ໂສກເສົ້າເສຍໃຈນຳນ້ອງຊາຍຂອງລາວເປັນເວລາຫຼາຍມື້.
29 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເອີ້ນ ເອລີເອເຊ ຜູ້ ຮັບໃຊ້
ຫົວໜ້າ ຂອງ ລາວ ມາ ສັ່ງ ເລື່ອງ ເຮືອນ ຂອງ
ລາວ ແລະ ລາວ ກໍ ມາ ຢືນ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ເພິ່ນ.
30 ອັບຣາຮາມ ໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ຂ້ອຍເຖົ້າແລ້ວ,
ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຂ້ອຍຈະຕາຍມື້ໃດ; ເພາະຂ້ອຍອາຍຸຫຼາຍແລ້ວ; ສະນັ້ນ,
ບັດນີ້ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ອອກໄປ ແລະ
ຢ່າເອົາເມຍໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍຈາກບ່ອນນີ້ ແລະ
ຈາກແຜ່ນດິນນີ້,
ຈາກລູກສາວຂອງຊາວການາອານທີ່ພວກເຮົາອາໄສຢູ່ທ່າມກາງພວ
ກເຂົາ.”
31 ແຕ່ຈົ່ງໄປຍັງດິນແດນຂອງເຮົາ ແລະ ບ້ານເກີດຂອງເຮົາ, ແລະ
ຊອກຫາເມຍຈາກທີ່ນັ້ນໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ
ຜູ້ຊຶ່ງພາເຮົາມາຈາກເຮືອນພໍ່ຂອງເຮົາ ແລະ ນຳເຮົາມາທີ່ນີ້, ແລະ
ກ່າວກັບເຮົາວ່າ,
ເຮົາຈະໃຫ້ແຜ່ນດິນນີ້ເປັນມໍລະດົກແກ່ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດ
ໄປ, ພຣະອົງຈະສົ່ງທູດຂອງພຣະອົງໄປກ່ອນເຈົ້າ ແລະ
ຈະເຮັດໃຫ້ທາງຂອງເຈົ້າຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ,
ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເມຍຈາກຄອບຄົວຂອງເຮົາ ແລະ
ຈາກເຮືອນພໍ່ຂອງເຮົາໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເຮົາ.
32 ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ໄດ້ຕອບອັບຣາຮາມນາຍຂອງລາວວ່າ, “ເບິ່ງແມ,
ຂ້ານ້ອຍຈະໄປບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງທ່ານ ແລະ
ໄປເຮືອນພໍ່ຂອງທ່ານ, ແລະ
ຈະຫາເມຍໃຫ້ລູກຊາຍຂອງທ່ານຈາກທີ່ນັ້ນ;
ແຕ່ຖ້າຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມຂ້າພະເຈົ້າໄປແຜ່ນດິນ
ນີ້,
ຂ້ານ້ອຍຄວນພາລູກຊາຍຂອງທ່ານກັບຄືນໄປແຜ່ນດິນເກີດເມືອງ
ນອນຂອງທ່ານບໍ?”
33 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ເພິ່ນ ວ່າ, ຈົ່ງ ລະວັງ ຢ່າ ພາ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ເຮົາ ມາ ທີ່ ນີ້ ອີກ, ເພາະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຜູ້ ທີ່ ເຮົາ ໄດ້
ປະຕິບັດ ຕໍ່ ພຣະ ອົງ ຈະ ສົ່ງ ທູດ ຂອງ ພຣະ ອົງ ໄປ ຕໍ່ໜ້າ ເຈົ້າ
ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ ທາງ ຂອງ ເຈົ້າ ຈະເລີນ ຮຸ່ງເຮືອງ.
34 ແລະ ເອລີເອເຊ ໄດ້ປະຕິບັດຕາມທີ່ອັບຣາຮາມສັ່ງ, ແລະ
ເອລີເອເຊ
ໄດ້ສາບານຕໍ່ອັບຣາຮາມເຈົ້ານາຍຂອງລາວກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້; ແລະ
ເອລີເອເຊ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ເອົາອູດສິບໂຕຈາກອູດຂອງເຈົ້ານາຍຂອງລາວ, ແລະ
ສິບຄົນຈາກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້ານາຍຂອງລາວໄປນຳ, ແລະ
ພວກເຂົາລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄປທີ່ຮາຣານ, ເມືອງຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ
ນາໂຮ, ເພື່ອໄປຫາເມຍໃຫ້ອີຊາກລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ; ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາໄປແລ້ວ ອັບຣາຮາມ
ໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປທີ່ເຮືອນຂອງເຊມ ແລະ ເອເບ, ແລະ ພວກເຂົາ
ໄດ້ນຳເອົາອີຊາກລູກຊາຍຂອງລາວມາຈາກທີ່ນັ້ນ.
35 ແລະ ອີຊາກໄດ້ກັບບ້ານໄປເຮືອນພໍ່ຂອງລາວທີ່ເມືອງເບເອເຊບາ,
ສ່ວນເອລີເອເຊ ແລະ ຄົນຂອງລາວໄດ້ມາຮອດເມືອງຮາຣານ; ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຢຸດຢູ່ໃນເມືອງໃກ້ໆກັບບ່ອນມີນ້ຳ, ແລະ
ລາວໄດ້ໃຫ້ອູດຂອງລາວຄຸເຂົ່າລົງທີ່ແຄມນ້ຳ ແລະ
ພວກອູດກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

36 ແລະ ເອລີເອເຊ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ, ໄດ້ອະທິຖານວ່າ, ໂອ້
ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ;
ຂໍໂຜດສົ່ງຂ້ານ້ອຍມາໄວໆໃນມື້ນີ້ ແລະ
ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ເພື່ອພຣະອົງຈະແຕ່ງຕັ້ງພັນລະຍາໃຫ້ລູກຊາຍຂອງນາຍຂອງຂ້ານ້ອ
ຍຈາກຄອບຄົວຂອງລາວໃນມື້ນີ້.
37 ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຟັງສຽງຂອງເອລີເອເຊ
ເພື່ອເຫັນແກ່ອັບຣາຮາມຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ
ແລະເພິ່ນໄດ້ພົບກັບລູກສາວຂອງເບທູເອນ ລູກຊາຍຂອງມິນຄາ
ພັນລະຍາຂອງນາໂຮ ນ້ອງຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ
ແລະເອລີເອເຊກໍມາຮອດເຮືອນຂອງນາງ.
38 ແລະ ເອລີເອເຊ ໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດຂອງລາວໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ,
ແລະ ວ່າລາວເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງໃນຕົວລາວ.
39
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງເຮັດໃຫ້ເລື່ອງ
ນີ້ເກີດຂຶ້ນ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍົກເຣເບກາລູກສາວຂອງເບທູເອນໃຫ້ໃຫ້ເປັນເມ
ຍແກ່ອີຊາກ.
40 ຍິງສາວຜູ້ນັ້ນມີຮູບຮ່າງງາມຫຼາຍ, ນາງເປັນພົມມະຈາລີ,
ແລະເຣເບກາມີອາຍຸໄດ້ສິບປີໃນສະໄໝນັ້ນ.
41 ແລະ ເບທູເອນ ແລະ ລາບານ
ພ້ອມກັບລູກໆຂອງລາວໄດ້ຈັດງານລ້ຽງໃນຄືນນັ້ນ, ແລະ ເອລີເອເຊ
ແລະ ຄົນຂອງລາວໄດ້ມາກິນດື່ມ ແລະ ນອນຊື່ນຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນຄືນນັ້ນ.
42 ແລະ ເອລີເອເຊ ໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າ,
ລາວກັບຄົນທີ່ຢູ່ກັບລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ເອີ້ນທຸກຄົນໃນຄົວເຮືອນຂອງເບທູເອນ, ແລະ ກ່າວວ່າ, "
ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍໄປ, ເພື່ອຂ້ອຍຈະໄປຫານາຍຂອງຂ້ອຍ." ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສົ່ງເຣເບກາ ແລະ ແມ່ລ້ຽງຂອງນາງຄື
ເດໂບຣາ, ລູກສາວຂອງອູສ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ໃຫ້ເງິນ ແລະ ຄຳ
ແກ່ນາງ, ທັງຂ້າໃຊ້ຊາຍ ແລະ ຍິງ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ອວຍພອນນາງ.
43 ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ສົ່ງເອລີເອເຊກັບຄົນຂອງລາວໄປ; ແລະ
ພວກຂ້າໃຊ້ໄດ້ພາເຣເບກາໄປ, ແລະ
ລາວກໍໄດ້ກັບຄືນໄປຫານາຍຂອງລາວທີ່ແຜ່ນດິນການາອານ.
44 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ເອົາ ນາງ ເຣເບກາ ແລະ ນາງ ໄດ້ ກາຍ ເປັນ
ເມຍ ຂອງ ລາວ ແລະ ລາວ ໄດ້ ພາ ນາງ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ຜ້າ ເຕັນ.
45 ແລະ
ອີຊາກມີອາຍຸສີ່ສິບປີເມື່ອລາວໄດ້ເອົາເຣເບກາລູກສາວຂອງເບທູເອ
ນລຸງຂອງລາວມາເປັນເມຍ.

ບົດທີ 25

1 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ເອົາ ເມຍ ອີກ ໃນ ອາຍຸ ແກ່
ແລ້ວ, ແລະ ນາງ ຊື່ ວ່າ ເຄຕູຣາ, ຈາກ ແຜ່ນດິນ ການາອານ.
2 ແລະ ນາງໄດ້ເກີດລູກຊາຍໃຫ້ລູກຊາຍຂອງລາວຊື່ວ່າ ຊິມຣານ,
ໂຢກຊານ, ເມດານ, ມີດີອານ, ອິດສະບັກ ແລະ ຊູອາກ,
ເປັນລູກຊາຍຫົກຄົນ. ແລະ ລູກຂອງຊິມຣານຄື ອາບີເຣນ, ໂມລົກ
ແລະ ນາຣິມ.
3 ແລະ ລູກຊາຍຂອງໂຢກຊານຄື ເຊບາ ແລະ ເດດານ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງເມດານຄື ອາມິດາ, ໂຢອາບ, ໂກຄື, ເອລີຊາ ແລະ
ໂນທາດ; ແລະ ລູກຊາຍຂອງມີດີອານຄື ເອຟາ, ເອເຟ, ຊານ,
ອາບີດາ ແລະ ເອນດາອາ.
4 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງອິສບັກຄື ມາກີໂຣ, ເບໂຢດູອາ ແລະ
ຕາຕໍ.
5 ລູກຊາຍຂອງຊູອາຄື ບິນດັດ, ມານດັດ, ມູນານ ແລະ ເມບານ;
ທັງໝົດນີ້ແມ່ນຄອບຄົວຂອງລູກຂອງເຄຕູຣາ ຍິງຊາວການາອານ
ຜູ້ທີ່ນາງໄດ້ເກີດໃຫ້ອັບຣາຮາມຊາວເຮັບເຣີ.
6 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ສົ່ງຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄປທັງໝົດ, ແລະ
ລາວໄດ້ໃຫ້ຂອງຂວັນແກ່ພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ໜີຈາກອີຊາກລູກຊາຍຂອງລາວໄປອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດກໍ
ຕາມທີ່ພວກເຂົາຄວນຈະພົບບ່ອນຢູ່.
7 ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດໄດ້ໄປເທິງພູທາງທິດຕາເວັນອອກ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງເມືອງຫົກແຫ່ງທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
8 ແຕ່ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຊບາ ແລະ ເດດານ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ໂຢກຊານ ພ້ອມ ທັງ ລູກ ຫລານ ຂອງ
ເຂົາ ເຈົ້າ ບໍ່ ໄດ້ ຢູ່ ກັບ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ
ໃນ ເມືອງ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ແລະ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄດ້ ເດີນ
ທາງ ແລະ ຕັ້ງ ຄ້າຍ ຢູ່ ໃນ ທົ່ງ ນາ ແລະ ຖິ່ນ ແຫ້ງ
ແລ້ງ ກັນ ດານ ຈົນ ເຖິງ ທຸກ ວັນ ນີ້.
9 ແລະ ລູກຫລານຂອງມີດີອານ, ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ,
ໄດ້ໄປທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງແຜ່ນດິນກູເຊ, ແລະ
ຢູ່ທີ່ນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ພົບຮ່ອມພູກວ້າງໃຫຍ່ໃນແຜ່ນດິນທາງທິດຕາ
ເວັນອອກ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ສ້າງເມືອງໜຶ່ງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ນັ້ນຄືແຜ່ນດິນຂອງມີດີອານຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
10 ແລະ ມີດີອານໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງທີ່ລາວສ້າງຂຶ້ນ,
ລາວກັບລູກຊາຍຫ້າຄົນຂອງລາວ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງລາວ.
11 ແລະ
ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຊື່ຂອງລູກຊາຍຂອງມີດີອານຕາມຊື່ຂອງພວກເຂົາໃນເ
ມືອງຂອງພວກເຂົາຄື ເອຟາ, ເອເຟ, ຊານອກ, ອາບີດາ ແລະ
ເອນດາອາ.
12 ແລະລູກຊາຍຂອງເອຟາຄື ເມທາດ, ເມຊາ, ອາວີ ແລະ ຊານູອາ,
ແລະລູກຊາຍຂອງເອເຟຄື ເອຟໂຣນ, ຊູຣ, ອາລີຣຸນ ແລະ ເມດີນ,
ແລະລູກຊາຍຂອງຊານົກຄື ເຣອູເອນ, ເຣເຄມ, ອາຊີ, ອາລີຊຸນ ແລະ
ອາລາດ.
13 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງອາບີດາຄື ຄູຣ, ເມລຸດ, ເຄຣູຣີ, ໂມນຄື;
ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງເອນດາອາຄື ມີເກ, ເຣບາ, ມັນຄີຢາ ແລະ
ກາໂບນ;
ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຊື່ຂອງຊາວມີດີອານຕາມຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ; ແລະ
ຫລັງຈາກນັ້ນຄອບຄົວຂອງມີດີອານໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິ
ນມີດີອານ.
14 ແລະ ນີ້ຄືເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະມາເອນລູກຊາຍອັບຣາຮາມ,
ຜູ້ທີ່ຮາກາ, ຍິງສາວຂອງຊາຣາ, ໄດ້ເກີດໃຫ້ອັບຣາຮາມ.
15 ແລະ ອິດສະມາເອນ
ໄດ້ແຕ່ງງານກັບເມຍຄົນໜຶ່ງຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ, ແລະ
ນາງມີຊື່ວ່າ ຣິບາ, ນັ້ນຄື ເມຣິບາ.
16 ແລະ ຣິບາ ໄດ້ເກີດລູກໃຫ້ອິດຊະມາເອນ ຊື່ວ່າ ເນບາໂຢດ, ເຄດາ,
ອັດເບເອນ, ມິບສາມ ແລະ ໂບມາດ ນ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາ.
17 ແລະ ອິດສະມາເອນ ໄດ້ປະຖິ້ມ ຣິບາ ພັນລະຍາຂອງລາວ, ແລະ
ນາງໄດ້ຈາກລາວ ແລະ ກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບ
ໄປຫາເຮືອນຂອງພໍ່ຂອງນາງ, ແລະ ນາງໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ເພາະວ່ານາງໄດ້ເປັນຄົນຊົ່ວຫຼາຍໃນສາຍຕາຂອງ ອິດສະມາເອນ
ແລະ ໃນສາຍຕາຂອງ ອັບຣາຮາມ ພໍ່ຂອງລາວ.
18 ແລະ ຕໍ່ມາ ອິດສະມາເອນ
ໄດ້ແຕ່ງງານກັບພັນລະຍາຄົນໜຶ່ງຈາກແຜ່ນດິນການາອານ, ແລະ

ນາງມີຊື່ວ່າ ມັນກຸດ, ແລະ ນາງເກີດລູກໃຫ້ລາວຊື່ວ່າ ນີສມາ, ດູມາ,
ມາຊາ, ຈາດັດ, ເຕມາ, ເຢຕູເຣ, ນາຟິດ ແລະ ເຄດມາ.
19 ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງອິດສະມາເອນ, ແລະ
ນີ້ແມ່ນຊື່ຂອງພວກເຂົາ,
ເປັນສິບສອງເຈົ້າຊາຍຕາມປະເທດຊາດຂອງພວກເຂົາ; ແລະ
ຄອບຄົວຂອງອິດສະມາເອນຕໍ່ມາໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປ, ແລະ
ອິດສະມາເອນໄດ້ເອົາລູກໆຂອງລາວ ແລະ
ຊັບສິນທັງໝົດທີ່ລາວໄດ້ມາ,
ພ້ອມກັບຈິດວິນຍານຂອງຄົວເຮືອນຂອງລາວ ແລະ
ທັງໝົດທີ່ເປັນຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄປອາໄສຢູ່ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຄວນຈະຊອກຫາບ່ອນຢູ່.
20 ແລະ
ພວກເຂົາໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃກ້ງກັບຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານປາຣານ,
ແລະ ຖິ່ນຖານຂອງພວກເຂົາແມ່ນຕັ້ງແຕ່ຮາວີລາຈົນເຖິງຊູເຣ,
ຊຶ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເອຢິບ ຕາມທາງທີ່ເຈົ້າໄປເຖິງອັດຊີເຣຍ.
21 ແລະ ອິດສະມາເອນ ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ
ພວກເຂົາມີລູກຫຼານເກີດມາ, ແລະ ພວກເຂົາມີລູກຫຼານ ແລະ
ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.
22 ແລະ
ນີ້ຄືຊື່ຂອງລູກຊາຍຂອງເນບາໂຢດລູກກົກຂອງອິດຊະມາເອນ; ເມນ,
ສິ່ງ, ມາຍອນ; ແລະລູກຊາຍຂອງເຄດາຄື ອາລີຍອນ, ເຄເຊມ,
ຮາມາດ ແລະ ເອລີ.
23 ແລະ ລູກຊາຍຂອງອັດເບເອນຄື ຮາມາດ ແລະ ຢາບິນ; ແລະ
ລູກຊາຍຂອງມິບຊໍາຄື ໂອບາດີຢາ, ເອເບັດເມເລັກ ແລະ ຢູອຸດ;
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄອບຄົວຂອງລູກຂອງຣີບາ
ພັນລະຍາຂອງອິດສະມາເອນ.
24 ແລະ ລູກຊາຍຂອງມິຊະມາເອນ ຊື່ ຊາມູອາ, ເຊກາຣີໂອນ ແລະ
ໂອເບັດ; ແລະ ລູກຊາຍຂອງດູມາ ຊື່ ເຄເຊັດ, ເອລີ, ມັກມາດ ແລະ
ອາເມັດ.
25 ແລະ ລູກຊາຍຂອງມາຊາ ຄື ເມໂລນ, ມູລາ ແລະ ເອບິດາດອນ;
ແລະ ລູກຊາຍຂອງຈາດັດ ຄື ອາຊູຣະ, ມິນຊາ ແລະ ເອເບັດເມເລັກ;
ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຕມາ ຄື ເຊອິຣ, ສາໂດນ ແລະ ຢາໂຄນ.
26 ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຢຕູຣຄື ເມຣິດ, ຢາອິດ, ອາລີໂອ, ແລະ
ປາໂຄດ; ແລະ ລູກຊາຍຂອງນາຟິດຄື ເອເບັດ-ທາເມັດ, ອາບີຢາຊັບ
ແລະ ມີຣ; ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຄດມາຄື ກາລີບ, ທັດຕີ, ແລະ ໂອມີຣ;
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລູກຂອງມັນກຸດ ພັນລະຍາຂອງອິດສະມາເອນ
ຕາມຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ.
27 ຄົນ ທັງ ໝົດ ນີ້ ແມ່ນ ຄອບຄົວ ຂອງ ອິດ
ສະ ມາ ເອນ ຕາມ ເຊື້ອສາຍ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ອາ ໄສ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ທີ່
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສ້າງ ເມືອງ ຂຶ້ນ ຈົນ ເຖິງ ທຸກ
ວັນ ນີ້.
28 ແລະ ເຣເບກາ ລູກສາວຂອງເບທູເອນ
ພັນລະຍາຂອງອີຊາກລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ
ເປັນໝັນໃນສະໄໝນັ້ນ ນາງບໍ່ມີລູກ; ແລະ
ອີຊາກໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບພໍ່ຂອງລາວໃນແຜ່ນດິນການາອານ; ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບອີຊາກ; ແລະ ອາປັກຊາດ
ລູກຊາຍຂອງເຊມ ລູກຊາຍຂອງໂນອາ ໄດ້ເສຍຊີວິດໃນສະໄໝນັ້ນ,
ໃນປີທີສີ່ສິບແປດຂອງຊີວິດຂອງອີຊາກ, ແລະ
ອາຍຸທັງໝົດທີ່ອາປັກຊາດມີຊີວິດຢູ່ແມ່ນສີ່ຮ້ອຍສາມສິບແປດປີ,
ແລະ ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດ.

ບົດທີ 26

1 ແລະ ໃນ ປີ ທີ ຫ້າ ສິບ ເກົ້າ ແຫ່ງ ຊີວິດ ຂອງ
ອີຊາກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ອັບຣາຮາມ, ເຣເບກາ ເມຍ
ຂອງ ລາວ ຍັງ ເປັນ ໝັນ ຢູ່ ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ.
2 ແລະ ເຣເບກາ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອີຊາກ ວ່າ, ພໍ່ ໄດ້
ຍິນ ແທ້ງ ວ່າ ຊາຣາ ແມ່ ຂອງ ເຈົ້າ ເປັນ ໝັນ
ໃນ ສະໄໝ ຂອງ ນາງ ຈົນ ກວ່າ ອັບຣາຮາມ ພໍ່
ຂອງ ເຈົ້າ ໄດ້ ອະທິຖານ ເພື່ອ ນາງ ແລະ ນາງ ໄດ້
ຖື ພາ ກັບ ລາວ.
3 ບັດນີ້ຈົ່ງຢືນຂຶ້ນ, ອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຄືກັນ ແລະ
ພຣະອົງຈະໄດ້ຍິນຄໍາອະທິຖານຂອງເຈົ້າ ແລະ
ລະນຶກເຖິງພວກເຮົາໂດຍພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງ.
4 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ຕອບ ເຣເບກາ ພັນລະຍາ ຂອງລາວ ວ່າ,
ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ອະທິຖານ ຕໍ່ ພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າ ເພີ່ມ ຈໍານວນ
ລູກຫລານ ຂອງລາວ, ບັດນີ້ ການ ເປັນ ຫມັນ ນີ້ ຕ້ອງ ມາ ຫາ
ພວກເຮົາ ຈາກ ເຈົ້າ.
5 ແລະ ເຣເບກາ ໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, “ແຕ່ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນດຽວນີ້ ແລະ
ອະທິຖານ, ເພື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນຄໍາອະທິຖານຂອງເຈົ້າ
ແລະ ໂຜດໃຫ້ຂ້ອຍມີລູກ.” ແລະ ອີຊາກ
ໄດ້ຟັງຄໍາເວົ້າຂອງພັນລະຍາຂອງລາວ, ແລະ ອີຊາກ ແລະ
ພັນລະຍາຂອງລາວ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄປແຜ່ນດິນໂມຣີຢາ
ເພື່ອອະທິຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ຊອກຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາໄປຮອດບ່ອນນັ້ນ, ອີຊາກ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະພັນລະຍາຂອງລາວເປັນຫມັນ.
6 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ກ່າວວ່າ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະຄຸນ ແລະ
ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງເຕັມແຜ່ນດິນໂລກ,
ພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ພາພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍອອກຈາກເຮືອນພໍ່ຂອງເພິ່ນ
ແລະ ຈາກບ້ານເກີດຂອງເພິ່ນ, ແລະ ໄດ້ພາເພິ່ນມາຍັງແຜ່ນດິນນີ້,
ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ,
ເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນໃຫ້ລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາກັບເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ປະກາດກັບເພິ່ນວ່າ,
ເຮົາຈະເພີ່ມຈໍານວນລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າດວງດາວ
ໃນສະຫວັນ ແລະ ເໝືອນດິນຊາຍໃນທະເລ, ບັດນີ້
ຂໍໃຫ້ຄໍາເວົ້າຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ຢືນຢັນ
ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ.
7 ເພາະພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ,
ດວງຕາຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈ້ອງມອງພຣະອົງເພື່ອປະທານເຊື້ອສາຍ
ມະນຸດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍ, ດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບພວກຂ້ານ້ອຍ,
ເພາະພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ
ແລະ ດວງຕາຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈ້ອງມອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.
8
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນຄໍາອະທິຖານຂອງອີຊາກລູກຊາຍຂອງອັ
ບຣາຮາມ, ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັບຄໍາອ້ອນວອນຈາກລາວ
ແລະເຣເບກາພັນລະຍາຂອງລາວກໍ່ຖືພາ.
9 ແລະ
ປະມານເຈັດເດືອນຫຼັງຈາກເດັກນ້ອຍໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນພາຍໃນຮ່າງກາຍຂ
ອງນາງ, ແລະ
ມັນເຮັດໃຫ້ນາງເຈັບປວດຫຼາຍທີ່ນາງເມື່ອຍລ້າຍ້ອນພວກເຂົາ,
ແລະ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ຍິງທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໃນເວລານັ້ນວ່າ,
ສິ່ງດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າຄືກັບທີ່ມັນເກີດຂຶ້ນກັບຂ້ອຍບໍ?
ແລະ ພວກເຂົາຕອບນາງວ່າ, ບໍ່.

10 ແລະ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "
ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງຢູ່ຄົນດຽວໃນເລື່ອງນີ້ໃນບັນດາຜູ້ຍິງທັງໝົດທີ່ຢູ່ເ
ທິງແຜ່ນດິນໂລກ?" ແລະ
ນາງໄດ້ໄປທີ່ແຜ່ນດິນໂມຣິຢາເພື່ອຊອກຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍ້ອນເລື່
ອງນີ້; ແລະ ນາງໄດ້ໄປຫາເຊມ ແລະ ເອເບ
ລູກຊາຍຂອງລາວເພື່ອສອບຖາມພວກເຂົາໃນເລື່ອງນີ້, ແລະ
ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສະແຫວງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນເລື່ອງນີ້ກ່ຽວກັບ
ນາງ.
11 ແລະ ນາງຍັງໄດ້ຂໍໃຫ້ອັບຣາຮາມສະແຫວງຫາ ແລະ
ສອບຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບນາງ.
12 ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາພຣະຄຳຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາບອກນາງວ່າ,
ມີລູກສອງຄົນຢູ່ໃນທ້ອງຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ສອງຊາດຈະເກີດຂຶ້ນຈາກພວກເຂົາ; ແລະ
ປະເທດຊາດໜຶ່ງຈະເຂັ້ມແຂງກວ່າອີກຊາດໜຶ່ງ, ແລະ
ປະເທດຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຈະຮັບໃຊ້ຊົນເຜົ່ານ້ອຍກວ່າ.
13 ແລະ ເມື່ອ ວັນ ກຳນົດ ຄອດ ຂອງ ນາງ ໄດ້
ໝົດ ລົງ, ນາງ ໄດ້ ຄຸ ເຂົ່າ ລົງ, ແລະ ເຫັນ ວ່າ ມີ
ລູກ ຝາ ແຝດ ຢູ່ ໃນ ທ້ອງ ຂອງ ນາງ, ຕາມ ທີ່
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ໄວ້ ກັບ ນາງ.
14 ແລະລູກຄົນທຳອິດກໍອອກລູກແດງທົ່ວຕົວຄືກັບເສື້ອທີ່ມີຂົນ,
ແລະປະຊາຊົນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນໄດ້ຕັ້ງຊື່ລາວວ່າ ເອຊາວ
ໂດຍກ່າວວ່າ, "ລູກຄົນນີ້ສົມບູນຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງແມ່."
15 ແລະ ຕໍ່ມານ້ອງຊາຍຂອງລາວກໍມາຮອດ, ແລະ
ມືຂອງລາວໄດ້ຈັບສົ້ນຕີນຂອງເອຊາວ,
ດັ່ງນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຕັ້ງຊື່ລາວວ່າ ຢາໂຄບ.
16 ແລະ ອີຊາກ, ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ,
ມີອາຍຸໄດ້ຫົກສິບປີເມື່ອເພິ່ນເກີດລູກທັງສອງ.
17 ແລະ ເດັກຊາຍເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຈົນເຖິງອາຍຸສິບຫ້າປີ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນໃນທ່າມກາງສັງຄົມມະນຸດ.
ເອຊາວເປັນຄົນມີເລ່ຫຼ່ຽມ ແລະ ຫຼອກລວງ, ແລະ
ເປັນນາຍພານທີ່ຊ່ຽວຊານໃນທົ່ງນາ, ແລະ
ຢາໂຄບເປັນຄົນທີ່ສົມບູນແບບ ແລະ ມີສະຕິປັນຍາ,
ອາໄສຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນ, ລ້ຽງຝູງແກະ ແລະ
ຮຽນຮູ້ຄຳແນະນຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ພຣະບັນຍັດຂອງພໍ່ແມ່ຂອງລາວ.
18 ແລະ ອີຊາກ ແລະ
ລູກຫລານໃນຄົວເຮືອນຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງລ
າວໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາ.
19 ແລະ ອິດສະມາເອນ ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ
ໄດ້ໄປພ້ອມກັບລູກໆ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນໄປທີ່ນັ້ນເຖິງແຜ່ນດິນຮາວິລາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
20 ແລະ
ລູກຫລານທັງໝົດຂອງເມຍນ້ອຍຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ໄປອາໄສຢູ່ໃນ
ແຜ່ນດິນທາງທິດຕາເວັນອອກ,
ເພາະວ່າອັບຣາຮາມໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປຈາກລູກຊາຍຂອງລາວ,
ແລະໄດ້ມອບຂອງຂວັນໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ອອກໄປ.
21 ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີໃຫ້ແກ່
ອີຊາກ ລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ລາວຍັງໄດ້ມອບຊັບສົມບັດທັງໝົດຂອງລາວໃຫ້ລາວ.
22 ແລະ ພຣະອົງ ໄດ້ ບັນຊາ ລາວ ວ່າ: ເຈົ້າ ບໍ່ ຮູ້ ແລະ
ບໍ່ ເຂົ້າ ໃຈ ບໍ ວ່າ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຄື ພຣະ
ເຈົ້າ ໃນ ສະຫວັນ ແລະ ໃນ ແຜ່ນດິນ ໂລກ, ແລະ ບໍ່ ມີ
ພຣະ ເຈົ້າ ອື່ນ ນອກ ຈາກ ພຣະ ອົງ?
23 ແລະ ພຣະອົງ ຄື ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ພາ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ
ໄປ ຈາກ ເຮືອນ ຂອງ ພໍ່ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ, ແລະ ຈາກ
ບ່ອນ ເກີດ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ ໃຫ້ ຄວາມ
ສຸກ ທັງ ໝົດ ແກ່ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ເທິງ ແຜ່ນ
ດິນ ໂລກ; ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ຊ່ວຍ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ໃຫ້ ພົ້ນ
ຈາກ ຄຳ ແນະນຳ ຂອງ ຄົນ ຊົ່ວ, ເພາະ ຂ້າ ພະ
ເຈົ້າ ໄດ້ ໄວ້ ວາງ ໃຈ ໃນ ພຣະ ອົງ.
24 ແລະ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ພາ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ມາ ເຖິງ
ບ່ອນ ນີ້, ແລະ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ປົດ ປ່ອຍ ຂ້າ ພະ
ເຈົ້າ ຈາກ ເມືອງ ອູ ຣ໌ ຄາ ດີມ; ແລະ ພຣະ ອົງ ໄດ້
ກ່າວ ກັບ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ວ່າ, ເຮົາ ຈະ ມອບ ແຜ່ນ
ດິນ ທັງ ໝົດ ນີ້ ໃຫ້ ແກ່ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຈົ້າ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ຈະ ໄດ້ ຮັບ ມັນ ເປັນ ມໍ ລະ
ດົກ ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ຮັກ ສາ ບັນ ຍັດ ຂອງ ເຮົາ,
ກົດ ເກນ ຂອງ ເຮົາ ແລະ ຄຳ ພິ ພາກ ສາ ຂອງ
ເຮົາ ທີ່ ເຮົາ ໄດ້ ບັນ ຊາ ເຈົ້າ, ແລະ ຊຶ່ງ ເຮົາ ຈະ
ບັນ ຊາ ພວກ ເຂົາ.
25 ບັດນີ້ລູກເອີຍ, ຈົ່ງຟັງສຽງຂອງພໍ່, ແລະ
ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ,
ຊຶ່ງພໍ່ໄດ້ສັ່ງເຈົ້າໄວ້, ຢ່າຫັນໜີຈາກທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໄປທາງຂວາ ຫຼື
ທາງຊ້າຍ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະຢູ່ດີກິນດີກັບເຈົ້າ ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຫຼັງຈາກເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ.
26 ແລະ
ຈົ່ງລະນຶກເຖິງວຽກງານອັນໜ້າອັດສະຈັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແລະ ພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງຕໍ່ພວກເຮົາ,
ໃນການປົດປ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງສັດຕູຂອງພວກເຮົາ,
ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາ
ຕົກຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຮົາ; ແລະ
ບັດນີ້ຈົ່ງຮັກສາທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຊາເຈົ້າ, ແລະ
ຢ່າຫັນໜີຈາກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ຢ່າຮັບໃຊ້ຜູ້ໃດນອກຈາກພຣະອົງ, ເພື່ອວ່າມັນຈະດີກັບເຈົ້າ ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຫຼັງຈາກເຈົ້າ.
27 ແລະ ຈົ່ງສອນລູກຫຼານຂອງເຈົ້າ ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກຄຳແນະນຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ
ສອນເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ທາງທີ່ຊື່ສັດຊຶ່ງເຂົາເຈົ້າຄວນໄປ,
ເພື່ອວ່າມັນຈະດີກັບເຂົາເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ.
28 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ຕອບ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ແລະ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ,
ສິ່ງ ທີ່ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຂອງ ພໍ່ ໄດ້ ບັນຊາ ນັ້ນ ພໍ່ ຈະ ເຮັດ ຕາມ,
ແລະ ພໍ່ ຈະ ບໍ່ ຫັນ ໜີ ຈາກ ພຣະ ບັນຍັດ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ຂອງ ພໍ່, ພໍ່ ຈະ ຮັກສາ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ບັນຊາ ພໍ່; ແລະ
ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ອວຍພອນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ພໍ່ ຄື ອີຊາກ, ແລະ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ພໍ່ ນຳ ອີກ; ແລະ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ສອນ ຢາໂຄບ ເຖິງ
ຄຳ ສັ່ງ ສອນ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ແລະ ວິທີ ທາງ ຂອງ ພຣະ ອົງ.
29 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ສິ້ນ ຊີວິດ ລົງ,
ໃນ ປີ ທີ ສິບ ຫ້າ ຂອງ ຊີວິດ ຂອງ ຢາໂຄບ ແລະ
ເອຊາວ ຜູ້ ເປັນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ອີຊາກ, ແລະ ວັນ
ເວລາ ທັງ ໝົດ ຂອງ ອັບຣາຮາມ ແມ່ນ ໜຶ່ງ

ຮ້ອຍ ເຈັດ ສິບ ຫ້າ ປີ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສິ້ນ ຊີວິດ ແລະ
ໄດ້ ຖືກ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັບ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ເພິ່ນ
ໃນ ໄວ ຊະລາ ທີ່ ດີ, ມີ ອາຍຸ ຍືນ ຍາວ ແລະ ມີ
ອາຍຸ ຍືນ ຍາວ, ແລະ ອີຊາກ ແລະ ອິດສະມາເອນ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ຝັງ ເພິ່ນ ໄວ້.
30 ແລະ ເມື່ອຊາວການາອານໄດ້ຍິນວ່າອັບຣາຮາມໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ມາພ້ອມກັບກະສັດ ແລະ ເຈົ້ານາຍ ແລະ
ຄົນທັງໝົດຂອງພວກເຂົາເພື່ອຝັງສົບອັບຣາຮາມ.
31 ແລະ ຊາວເມືອງຮາຣານທັງໝົດ, ແລະ
ຄອບຄົວທັງໝົດຂອງເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະ
ພວກເຈົ້ານາຍ ແລະ ພວກຄົນຊັ້ນສູງທັງໝົດ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມທີ່ເກີດຈາກນາງສະໜົມ,
ທຸກຄົນໄດ້ມາເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງການຕາຍຂອງອັບຣາຮາມ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕອບແທນຄວາມເມດຕາຂອງອັບຣາຮາມ, ແລະ
ໄດ້ປອບໃຈອີຊາກລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຝັງອັບຣາຮາມໄວ້ໃນຖ້ຳທີ່ລາວຊື້ຈາກເອຟໂຣນຊາວຮິດ
ຕີ ແລະ ລູກໆຂອງລາວ, ເພື່ອເປັນບ່ອນຝັງສົບ.
32 ແລະຊາວການາອານທັງໝົດ, ແລະທຸກຄົນທີ່ຮູ້ຈັກອັບຣາຮາມ,
ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອອັບຣາຮາມເປັນເວລາໜຶ່ງປີເຕັມ,
ແລະທັງຊາຍແລະຍິງໄດ້ໂສກເສົ້າເສຍໃຈໃຫ້ເພິ່ນ.
33 ແລະ ເດັກນ້ອຍທັງໝົດ, ແລະ
ຜູ້ອາໄສຢູ່ທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຍ້ອນອັບຣາຮາມ,
ເພາະວ່າອັບຣາຮາມໄດ້ເປັນຄົນດີຕໍ່ພວກເຂົາທຸກຄົນ, ແລະ
ເພາະວ່າເພິ່ນເປັນຄົນຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ.
34 ແລະ ບໍ່ ມີ ຜູ້ ໃດ ທີ່ ຢ້ານ ກົວ ພຣະ ເຈົ້າ ຄື
ກັບ ອັບ ຣາ ຮາມ, ເພາະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຢ້ານ ກົວ
ພຣະ ເຈົ້າ ມາ ຕັ້ງ ແຕ່ ຍັງ ໜຸ່ມ, ແລະ ໄດ້ ຮັບ
ໃຊ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ ດຳ ລົງ ຊີ ວິດ
ໃນ ທຸກ ວິ ຖີ ຊີ ວິດ ຂອງ ເພິ່ນ, ຕັ້ງ ແຕ່ ຍັງ
ນ້ອຍ ຈົນ ເຖິງ ມື້ ທີ່ ເພິ່ນ ຕາຍ.
35 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບເພິ່ນ ແລະ
ໄດ້ປົດປ່ອຍເພິ່ນຈາກຄຳແນະນຳຂອງນິມໂຣດ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ສູ້ຮົບກັບກະສັດທັງສີ່ຂອງເອລາມ
ເພິ່ນໄດ້ເອົາຊະນະພວກເຂົາ.
36 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ນຳ ເອົາ ລູກ ຫລານ ທັງ ໝົດ
ຂອງ ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ ມາ ຮັບ ໃຊ້ ພຣະ ເຈົ້າ, ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ສອນ ພວກ ເຂົາ ເຖິງ ວິຖີ ທາງ ຂອງ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ຮູ້
ຈັກ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ.
37 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສ້າງ ປ່າ ໄມ້ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ປູກ
ສວນ ອະງຸ່ນ ໃນ ນັ້ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຈັດ ກຽມ
ອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມ ໄວ້ ໃນ ຜ້າ ເຕັ້ນ ຂອງ ເພິ່ນ
ສະເໝີ ໃຫ້ ແກ່ ຜູ້ ທີ່ ຜ່ານ ໄປ ມາ ໃນ ແຜ່ນດິນ,
ເພື່ອ ວ່າ ພວກ ເຂົາ ຈະ ໄດ້ ອີ່ມ ໜຳ ສຳລານ
ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ເພິ່ນ.
38 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດຍ້ອນອັ
ບຣາຮາມ.
39 ແລະ ຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງອັບຣາຮາມແລ້ວ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຄື ອີຊາກ ແລະ
ລູກຫລານຂອງເພິ່ນ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບອີຊາກ
ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍຢູ່ກັບອັບຣາຮາມບິດາຂອງເພິ່ນ,
ເພາະອີຊາກໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ດັ່ງທີ່ອັບຣາຮາມບິດາຂອງເພິ່ນໄດ້ບັນຊາເພິ່ນ;
ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຫັນໄປທາງຂວາ ຫຼື ທາງຊ້າຍຈາກເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ
ຊຶ່ງບິດາຂອງເພິ່ນໄດ້ບັນຊາເພິ່ນ.

ບົດທີ 27

1 ແລະ ເອຊາວ ໃນເວລານັ້ນ, ຫຼັງຈາກ ອັບຣາຮາມ ຕາຍໄປແລ້ວ,
ນາງໄດ້ອອກໄປລ່າສັດໃນທົ່ງນາເລື້ອຍໆ.
2 ແລະ ນິມໂຣດກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ຜູ້ນັ້ນຄື ອຳຣາເຟນ,
ກໍມັກຈະໄປລ່າສັດໃນທົ່ງນາກັບທະຫານຜູ້ມີອຳນາດຂອງລາວເລື້ອຍ
ໆ, ແລະ ຍ່າງໄປມາກັບທະຫານຂອງລາວໃນອາກາດເຢັນໆ.
3 ແລະ ນິມໂຣດ ໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງເອຊາວຕະຫລອດມື້,
ເພາະຄວາມອິດສາໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງ
ນິມໂຣດຕໍ່ເອຊາວຕະຫລອດມື້.
4 ແລະ ໃນມື້ໜຶ່ງ ເອຊາວໄດ້ອອກໄປລ່າສັດໃນທົ່ງນາ ແລະ
ລາວໄດ້ພົບ ນິມໂຣດ
ຍ່າງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານກັບຄົນສອງຄົນຂອງລາວ.
5 ແລະ ທະຫານຜູ້ມີອຳນາດທັງໝົດຂອງລາວ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວໄດ້ຢູ່ກັບລາວໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ,
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຍ້າຍໜີໄປໄກຈາກລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໄປຈາກລາວໃນທິດທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອລ່າສັດ,
ແລະ ເອຊາວໄດ້ລີ້ຊ່ອນຕົວເອງເພື່ອຫານິມໂຣດ, ແລະ
ລາວໄດ້ຊ່ອນຕົວເພື່ອຫານິມໂຣດຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.
6 ແລະ ນິມໂຣດ ແລະ ຄົນຂອງລາວທີ່ຢູ່ກັບລາວບໍ່ຮູ້ຈັກລາວ, ແລະ
ນິມໂຣດ ແລະ
ຄົນຂອງລາວມັກຈະຍ່າງໄປມາໃນທົ່ງນາໃນຕອນແລງທີ່ເຢັນສະບາຍ,
ແລະ ເພື່ອຮູ້ວ່າຄົນຂອງລາວກຳລັງລ່າສັດຢູ່ໃສໃນທົ່ງນາ.
7 ແລະ ນິມໂຣດ ແລະ ສອງຄົນທີ່ຢູ່ກັບລາວ
ໄດ້ມາຮອດບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຢູ່, ເມື່ອເອຊາວ
ໄດ້ອອກຈາກບ່ອນລີ້ຊ່ອນຂອງລາວຢ່າງກະທັນຫັນ, ແລະ
ໄດ້ດຶງດາບຂອງລາວອອກ, ແລະ ຟ້າວແລ່ນໄປຫາ ນິມໂຣດ ແລະ
ຕັດຫົວຂອງລາວອອກ.
8 ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງດຸເດືອດກັບຊາຍສອງຄົນທີ່ຢູ່ກັບ
ນິມໂຣດ, ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຮ້ອງຫາລາວ, ເອຊາວ
ໄດ້ຫັນມາໂຈມຕີພວກເຂົາ ແລະ
ຟັນພວກເຂົາຈົນຕາຍດ້ວຍດາບຂອງລາວ.
9 ແລະ ທະຫານຜູ້ມີອຳນາດທັງໝົດຂອງນິມໂຣດ,
ຜູ້ທີ່ໄດ້ປະຖິ້ມລາວໄປຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ,
ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຈາກໄລຍະໄກ, ແລະ
ພວກເຂົາຮູ້ຈັກສຽງຂອງຊາຍສອງຄົນນັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາແລ່ນໄປເພື່ອຮູ້ສາເຫດຂອງມັນ,
ເມື່ອພວກເຂົາພົບກະສັດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຊາຍສອງຄົນທີ່ຢູ່ກັບລາວນອນຕາຍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.
10 ແລະ ເມື່ອ ເອຊາວ ເຫັນ ທະຫານ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ ຂອງ ນິມໂຣດ
ມາ ໄກໆ, ລາວ ຈຶ່ງ ຫນີ ໄປ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ລາວ ຈຶ່ງ ຫນີ ໄປ; ແລະ
ເອຊາວ ໄດ້ ເອົາ ເຄື່ອງນຸ່ງ ທີ່ມີ ຄ່າ ຂອງ ນິມໂຣດ, ຊຶ່ງ ພໍ່ ຂອງ
ນິມໂຣດ ໄດ້ ມອບໃຫ້ ນິມໂຣດ, ແລະ ຊຶ່ງ ນິມໂຣດ ໄດ້ ຊະນະ ທົ່ວ
ທັງ ແຜ່ນດິນ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຫນີ ໄປ ເຊື່ອງ ເສື້ອ ເຫຼົ່ານັ້ນ ໄວ້ ໃນ
ເຮືອນ ຂອງ ລາວ.
11
ເອຊາວຈຶ່ງເອົາເສື້ອຜ້າເຫຼົ່ານັ້ນແລ່ນເຂົ້າໄປໃນເມືອງຍ້ອນຄົນຂອງນິ
ມໂຣດ.

ລາວກັບມາຮອດເຮືອນພໍ່ຂອງລາວດ້ວຍຄວາມອິດເມື່ອຍແລະໝົດ
ແຮງຈາກການສູ້ຮົບ.
ລາວພ້ອມທີ່ຈະຕາຍຍ້ອນຄວາມໂສກເສົ້າເມື່ອລາວເຂົ້າຫາຍາໂຄບນ້
ອງຊາຍຂອງລາວແລະນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວ.
12 ແລະ ລາວ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ ລາວ ວ່າ, “ຈົ່ງ ເບິ່ງ,
ຂ້ອຍຈະ ຕາຍ ມື້ນີ້, ແລະ ເປັນຫຍັງ ຂ້ອຍ ຈຶ່ງ ຕ້ອງການ ສິດທິ ອ້າຍ
ກົກ?” ແລະ ຍາໂຄບ ໄດ້ ປະຕິບັດ ຢ່າງ ສະຫຼາດ ກັບ ເອຊາວ ໃນ
ເລື່ອງນີ້, ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ຂາຍ ສິດທິ ອ້າຍ ກົກ ຂອງ ລາວ ໃຫ້
ຍາໂຄບ, ເພາະ ມັນ ໄດ້ ຖືກ ນໍາມາ ໂດຍ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
13 ແລະ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງເອຊາວໃນຖ້ຳໃນທົ່ງນາມັກເປລາ
ທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ຊື້ຈາກຊາວຮິດເພື່ອເປັນບ່ອນຝັງສົບນັ້ນ
ເອຊາວກໍໄດ້ຂາຍໃຫ້ຍາໂຄບເຊັ່ນກັນ ແລະ
ຍາໂຄບໄດ້ຊື້ທັງໝົດນີ້ຈາກເອຊາວນ້ອງຊາຍຂອງລາວຕາມມູນຄ່າ
ທີ່ກໍານົດໄວ້.
14 ແລະ ຍາໂຄບ ໄດ້ຂຽນເລື່ອງທັງໝົດນີ້ໄວ້ໃນປຶ້ມ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ພະຍານເຖິງເລື່ອງນີ້ພ້ອມກັບພະຍານ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຜະນຶກມັນໄວ້, ແລະ ປຶ້ມຍັງຄົງຢູ່ໃນມືຂອງຍາໂຄບ.
15 ແລະ ເມື່ອ ນິມໂຣດ ລູກຊາຍຂອງ ກູຊ ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ,
ຄົນຂອງລາວໄດ້ຍົກລາວຂຶ້ນ ແລະ ນໍາລາວຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຕົກໃຈ,
ແລະ ຝັງລາວໄວ້ໃນເມືອງຂອງລາວ, ແລະ ອາຍຸທັງໝົດທີ່ ນິມໂຣດ
ມີຊີວິດຢູ່ແມ່ນ ສອງຮ້ອຍສິບຫ້າປີ ແລະ ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.
16 ແລະ
ວັນເວລາທີ່ນິມໂຣດປົກຄອງຜູ້ຄົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນແມ່ນໜຶ່ງຮ້ອຍ
ແປດສິບຫ້າປີ; ແລະ
ນິມໂຣດໄດ້ເສຍຊີວິດດ້ວຍດາບຂອງເອຊາວດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ
ແລະ ຄວາມດູຖູກ, ແລະ
ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວເສຍຊີວິດດັ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຫັ
ນໃນຄວາມຝັນຂອງລາວ.
17 ແລະ ເມື່ອນິມໂຣດສິ້ນພະຊົນລົງ,
ອານາຈັກຂອງເພິ່ນໄດ້ແບ່ງອອກເປັນຫຼາຍພາກສ່ວນ, ແລະ
ທຸກພາກສ່ວນທີ່ນິມໂຣດປົກຄອງໄດ້ຄືນມາໃຫ້ກະສັດຂອງແຜ່ນດິນ,
ຜູ້ທີ່ຍຶດເອົາຄືນມາໄດ້ຫຼັງຈາກນິມໂຣດສິ້ນພະຊົນລົງ, ແລະ
ຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນຄອບຄົວຂອງນິມໂຣດໄດ້ເປັນທາດຂອງກະສັດອື່ນ
ໆທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນເປັນເວລາດົນນານ.

ບົດທີ 28

1 ແລະໃນສະໄໝນັ້ນ, ຫຼັງຈາກອັບຣາຮາມເສຍຊີວິດ,
ໃນປີນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນໍາເອົາຄວາມອຶດຢາກມາສູ່ແຜ່ນດິນ,
ແລະໃນຂະນະທີ່ຄວາມອຶດຢາກກໍາລັງຮຸນແຮງຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນການ
າອານ, ອີຊາກໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປປະເທດເອຢິບຍ້ອນຄວາມອຶດຢາກ,
ດັ່ງທີ່ອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງລາວໄດ້ເຮັດ.
2 ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດແກ່ອີຊາກໃນຄືນນັ້ນ
ແລະພຣະອົງກ່າວແກ່ລາວວ່າ, “ຢ່າລົງໄປປະເທດເອຢິບ
ແຕ່ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໄປເມືອງເກຣາກ ໄປຫາອາບີເມເລັກ
ກະສັດຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນ
ແລະພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນກວ່າການອຶດຢາກຈະຢຸດ.”
3 ແລະ ອີຊາກໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປເມືອງເກຣາ
ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງລາວ ແລະ ລາວໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນໜຶ່ງປີເຕັມ.
4 ແລະ ເມື່ອອີຊາກມາຮອດເມືອງເກຣາ,
ປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນໄດ້ເຫັນວ່າເຣເບກາເມຍຂອງລາວມີຮູບຮ່າງງ
າມ, ຊາວເມືອງເກຣາໄດ້ຖາມອີຊາກກ່ຽວກັບເມຍຂອງລາວ,
ແລະລາວເວົ້າວ່າ, "ນາງເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ,
ເພາະລາວຢ້ານທີ່ຈະເວົ້າວ່ານາງເປັນເມຍຂອງລາວ,
ຢ້ານວ່າປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນຈະຂ້າລາວຍ້ອນນາງ."
5 ແລະ
ພວກເຈົ້ານາຍຂອງອາບີເມເລັກໄດ້ໄປສັນລະເສີນຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນຕໍ່ກະ
ສັດ, ແຕ່ກະສັດບໍ່ໄດ້ຕອບພວກເຂົາ, ແລະ
ເພິ່ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຂົາ.
6 ແຕ່ລາວໄດ້ຍິນພວກເຂົາເວົ້າວ່າ
ອີຊາກປະກາດວ່ານາງເປັນນ້ອງສາວຂອງລາວ,
ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງເກັບເລື່ອງນີ້ໄວ້ພາຍໃນຕົວລາວເອງ.
7 ແລະ ເມື່ອອີຊາກໄດ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນໄດ້ສາມເດືອນແລ້ວ
ອາບີເມເລັກໄດ້ຫລຽວເບິ່ງໄປທີ່ປ່ອງຢ້ຽມ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເຫັນອີຊາກກໍາລັງຫຼິ້ນກັບເຣເບກາເມຍຂອງຕົນ
ເພາະວ່າອີຊາກອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຊັ້ນນອກຂອງກະສັດ
ດັ່ງນັ້ນເຮືອນຂອງອີຊາກຈຶ່ງຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບເຮືອນຂອງກະສັດ.
8 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບອີຊາກວ່າ,
“ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງກັບພວກເຮົາ ໂດຍເວົ້າວ່າເມຍຂອງເຈົ້າວ່າ,
‘ນາງເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ’?
ຜູ້ຊາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງຂອງປະຊາຊົນຈະນອນກັບນາງໄດ້ງ່າຍປານ
ໃດ, ແລະ ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ສຶກຜິດ.”
9 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ອາບີເມເລັກ ວ່າ, ເພາະ ຂ້ານ້ອຍ ຢ້ານ
ວ່າ ຂ້ານ້ອຍ ຈະ ຕາຍ ຍ້ອນ ເມຍ ຂອງ ຂ້ານ້ອຍ, ສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍ
ຈຶ່ງ ເວົ້າ ວ່າ, ນາງ ເປັນ ນ້ອງສາວ ຂອງ ຂ້ານ້ອຍ.
10ໃນເວລານັ້ນ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ອອກຄໍາສັ່ງໃຫ້ພວກເຈົ້ານາຍ ແລະ
ຜູ້ໃຫຍ່ທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເອົາອີຊາກ ແລະ
ເຣເບກາ ພັນລະຍາຂອງລາວ ແລະ ນໍາພວກເຂົາມາເຝົ້າກະສັດ.
11 ແລະ ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົານຸ່ງເຄື່ອງແບບເຈົ້າຊາຍ, ແລະ
ໃຫ້ພວກເຂົາຂີ່ມ້າໄປຕາມຖະໜົນຫົນທາງໃນຕົວເມືອງ, ແລະ
ປະກາດຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາທົ່ວແຜ່ນດິນວ່າ, ນີ້ຄືຜູ້ຊາຍ ແລະ
ນີ້ຄືເມຍຂອງລາວ; ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ແຕະຕ້ອງຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ ຫຼື
ເມຍຂອງລາວຈະຕ້ອງຕາຍຢ່າງແນ່ນອນ. ແລະ
ອີຊາກໄດ້ກັບໄປພ້ອມກັບເມຍຂອງລາວໄປທີ່ວັງຂອງກະສັດ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບອີຊາກ ແລະ ລາວຍັງສືບຕໍ່ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ
ແລະ ບໍ່ຂາດເຂີນຫຍັງເລີຍ.
12 ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ອີຊາກໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານໃນ
ສາຍພຣະເນຕຣຂອງອາບີເມເລັກ ແລະ ໃນສາຍພຣະເນຕຣ
ຂອງບັນດາປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງລາວ,
ແລະອາບີເມເລັກໄດ້ປະຕິບັດດີກັບອີຊາກ,
ເພາະວ່າອາບີເມເລັກໄດ້ລະນຶກເຖິງຄໍາສາບານ ແລະ
ພັນທະສັນຍາທີ່ມີຢູ່ລະຫວ່າງພໍ່ຂອງລາວກັບອັບຣາຮາມ.
13 ແລະ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ກ່າວກັບອີຊາກວ່າ,
ຈົ່ງເບິ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ;
ຈົ່ງອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າເຫັນວ່າດີຈົນກວ່າເຈົ້າຈະກັບຄືນໄປ
ແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ; ແລະ ອາບີເມເລັກ ໄດ້ມອບທົ່ງນາ ແລະ
ສວນອະງຸ່ນ ແລະ ສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນເກຣາໃຫ້ອີຊາກ
ເພື່ອຫວ່ານ ແລະ ເກັບກ່ຽວ ແລະ
ກິນໝາກໄມ້ຈາກດິນຈົນກວ່າວັນເວລາແຫ່ງຄວາມອຶດຢາກຈະຜ່າ
ນໄປ.
14 ແລະ ອີຊາກໄດ້ຫວ່ານເມັດພືດໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ແລະ
ໄດ້ຮັບຜົນຮ້ອຍເທົ່າໃນປີດຽວກັນ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນລາວ.
15 ແລະ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ໄດ້ ມີ ຄວາມ ໃຫຍ່ ໂຕ ຂຶ້ນ,
ແລະ ລາວ ໄດ້ ມີ ຝູງ ແກະ ແລະ ມີ ຝູງ ສັດ ເປັນ
ຂອງ ຕົນ ແລະ ມີ ຄົນ ຮັບ ໃຊ້ ຢ່າງ ຫຼວງ ຫຼາຍ.

16 ແລະ ເມື່ອ ມື້ ແຫ່ງ ການ ອຶດ ຍາກ ໄດ້ ຜ່ານ
ໄປ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ປະກົດ ຕໍ່ ອີຊາກ ແລະ
ກ່າວ ແກ່ ເພິ່ນ ວ່າ, ຈົ່ງ ລຸກ ຂຶ້ນ, ອອກ ໄປ ຈາກ
ບ່ອນ ນີ້ ແລະ ກັບ ໄປ ຍັງ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ເຈົ້າ, ໄປ
ຍັງ ແຜ່ນດິນ ການາອານ; ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ແລະ
ກັບ ໄປ ເມືອງ ເຮັບໂຣນ ຊຶ່ງ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ
ການາອານ, ລາວ ພ້ອມ ທັງ ທຸກ ຄົນ ທີ່ ເປັນ
ຂອງ ລາວ ຕາມ ທີ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້
ບັນຊາ ລາວ.
17 ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້ ເຊລັກ
ລູກຊາຍທີ່ອາບັກຊາດໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນປີນັ້ນ,
ຊຶ່ງເປັນປີທີສິບແປດແຫ່ງຊີວິດຂອງຢາໂຄບ ແລະ ເອຊາວ; ແລະ
ອາຍຸທັງໝົດທີ່ເຊລັກມີຊີວິດຢູ່ແມ່ນສີ່ຮ້ອຍສາມສິບສາມປີ ແລະ
ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.
18 ໃນເວລານັ້ນ ອີຊາກໄດ້ສົ່ງລູກຊາຍຄົນນ້ອຍຂອງລາວຊື່ ຢາໂຄບ
ໄປຍັງເຮືອນຂອງເຊມ ແລະ ເອເບ, ແລະ
ລາວໄດ້ຮຽນຮູ້ຄໍາແນະນໍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຢາໂຄບ
ໄດ້ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຊມ ແລະ ເອເບ ເປັນເວລາສາມສິບສອງປີ, ແຕ່
ເອຊາວ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວບໍ່ໄດ້ໄປ, ເພາະລາວບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະໄປ,
ແລະ
ລາວຍັງຄົງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພໍ່ຂອງລາວໃນແຜ່ນດິນການາອານ.
19 ເອຊາວ ໄດ້ ລ່າ ສັດ ຢູ່ ໃນ ທົ່ງ ນາ ຢູ່ ເລື້ອຍໆ
ເພື່ອ ຈະ ເອົາ ສິ່ງ ທີ່ ລາວ ສາມາດ ຫາ ໄດ້ ກັບ
ບ້ານ ເອຊາວ ກໍ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ ຕະຫຼອດ ມື້.
20 ແລະ ເອຊາວ ເປັນ ຄົນ ມີ ກົນອຸບາຍ ແລະ ຫຼອກ ລວງ, ເປັນ ຜູ້
ທີ່ ລ່າ ສັດ ແລະ ສຶກສາ ຫົວໃຈ ຂອງ ມະນຸດ, ແລະ ເອຊາວ ເປັນ ຄົນ
ກ້າຫານ ໃນ ທົ່ງ ນາ, ແລະ ໃນ ໄລຍະ ຫນຶ່ງ ລາວ ໄດ້ ໄປ ລ່າ ສັດ
ຕາມ ປົກກະຕິ; ແລະ ລາວ ໄດ້ ມາ ເຖິງ ທົ່ງ ນາ ຂອງ ເຊອີ, ຊຶ່ງ ຄື
ເອໂດມ.
21 ແລະ ລາວ ໄດ້ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ເຊອີຣ໌ ລ່າ ສັດ
ໃນ ທົ່ງ ນາ ເປັນ ເວລາ ໜຶ່ງ ປີ ກັບ ສີ່ ເດືອນ.
22 ແລະ ເອຊາວ
ໄດ້ເຫັນລູກສາວຂອງຊາວການາອານຄົນໜຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊອີຣ໌
ນາງຊື່ ເຢຮູດິດ ລູກສາວຂອງເບເອຣີ ລູກຊາຍຂອງເອເຟ
ຈາກຄອບຄົວຂອງເຮດ ລູກຊາຍຂອງຊາວການາອານ.
23 ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ຮັບ ນາງ ມາ ເປັນ ເມຍ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ມາ ຫາ
ນາງ; ເອຊາວ ອາຍຸ ໄດ້ ສີ່ ສິບ ປີ ເມື່ອ ເພິ່ນ ໄດ້ ຮັບ ນາງ, ແລະ ລາວ
ໄດ້ ພາ ນາງ ໄປ ທີ່ ເມືອງ ເຮັບໂຣນ, ດິນແດນ ທີ່ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ຢູ່,
ແລະ ລາວ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ.
24 ແລະ ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນ,
ໃນປີທີ່ຮ້ອຍສິບແຫ່ງຊີວິດຂອງອີຊາກ,
ຊຶ່ງຢູ່ໃນປີທີຫ້າສິບແຫ່ງຊີວິດຂອງຢາໂຄບ, ໃນປີນັ້ນເອງ
ເຊມລູກຊາຍຂອງໂນອາໄດ້ເສຍຊີວິດ;
ເຊມມີອາຍຸໄດ້ຫົກຮ້ອຍປີເມື່ອລາວເສຍຊີວິດ.
25 ແລະ ເມື່ອ ເຊມ ຕາຍ ຢາໂຄບ ກໍ ກັບ ຄືນ ໄປ ຫາ ພໍ່ ຂອງ ລາວ
ທີ່ ເມືອງ ເຮັບໂຣນ ຊຶ່ງ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ການາອານ.
26 ແລະ ໃນປີທີຫ້າສິບຫົກແຫ່ງຊີວິດຂອງຢາໂຄບ,
ຜູ້ຄົນໄດ້ມາຈາກຮາຣານ, ແລະ
ເຣເບກາໄດ້ຮູ້ເລື່ອງລາບານນ້ອງຊາຍຂອງນາງລູກຊາຍຂອງເບທູເອ
ນ.
27 ເພາະວ່າໃນສະໄໝນັ້ນເມຍຂອງລາບານເປັນຫມັນ, ແລະບໍ່ມີລູກ,
ແລະຍິງຮັບໃຊ້ທຸກຄົນຂອງລາວກໍ່ບໍ່ມີລູກໃຫ້ລາວ.
28 ແລະ ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລະນຶກເຖິງ ອາດີນາ
ເມຍຂອງລາບານ, ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກສາວຝາແຝດ,
ແລະ ລາບານໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກສາວຂອງລາວວ່າ ເລອາ, ແລະ ຊື່ວ່າ
ຣາເຊນ.
29 ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ມາບອກເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ເຣເບກາຟັງ,
ແລະເຣເບກາກໍດີໃຈຢ່າງຍິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມນ້ອງ
ຊາຍຂອງນາງ ແລະ ລາວມີລູກ.

ບົດທີ 29

1 ແລະ ອີຊາກລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມກໍເຖົ້າແກ່ລົງ ແລະ
ຕາຂອງລາວກໍ່ມົວລົງເມື່ອອາຍຸສູງຂຶ້ນ; ພວກມັນມົວລົງ ແລະ
ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ.
2 ໃນເວລານັ້ນ ອີຊາກໄດ້ຮ້ອງບອກເອຊາວລູກຊາຍຂອງຕົນວ່າ,
“ພໍ່ຂໍຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າເອົາອາວຸດຂອງເຈົ້າຄື ລູກສອນ ແລະ
ຄັນທະນູຂອງເຈົ້າ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໄປໃນທົ່ງນາ ແລະ
ຊອກຫາຊີ້ນກວາງມາໃຫ້ພໍ່, ເຮັດອາຫານແຊບໆໃຫ້ພໍ່ກິນ,
ເພື່ອພໍ່ຈະໄດ້ອວຍພອນລູກກ່ອນພໍ່ຈະຕາຍ,
ຍ້ອນວ່າພໍ່ເຖົ້າແກ່ແລະມີຜົມຫງອກແລ້ວ.”
3 ເອຊາວກໍເຮັດຕາມ;
ລາວຈຶ່ງເອົາອາວຸດຂອງລາວອອກໄປໃນທົ່ງນາເພື່ອລ່າສັດກວາງຕາ
ມທໍາມະດາ ເພື່ອເອົາມາໃຫ້ພໍ່ຕາມທີ່ລາວໄດ້ສັ່ງ
ເພື່ອວ່າພໍ່ຈະໄດ້ອວຍພອນລາວ.
4 ແລະ ເຣເບກາໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າທັງໝົດທີ່ອີຊາກໄດ້ເວົ້າກັບເອຊາວ,
ນາງຈຶ່ງຟ້າວເອີ້ນລູກຊາຍຂອງນາງວ່າ ຢາໂຄບ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ພໍ່ຂອງເຈົ້າເວົ້າກັບເອຊາວອ້າຍຂອງເຈົ້າດັ່ງນີ້, ແລະ ພໍ່ໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້,
ບັດນີ້ເຈົ້າຈົ່ງຟ້າວເຮັດຕາມທີ່ພໍ່ຈະບອກເຈົ້າ.
5 ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໄປຫາຝູງແບ້ ແລະ ເອົາລູກແບ້ທີ່ດີສອງໂຕມາໃຫ້ຂ້ອຍ
ແລະ ຂ້ອຍຈະໄປເອົາຊີ້ນແຊບໆໃຫ້ພໍ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າຈົ່ງເອົາຊີ້ນແຊບໆມາໃຫ້ລາວກິນກ່ອນທີ່ອ້າຍຂອງເຈົ້າຈະກັບມາ
ຈາກການໄລ່ລ່າ ເພື່ອພໍ່ຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ອວຍພອນເຈົ້າ.
6 ແລະຢາໂຄບກໍຟ້າວເຮັດຕາມທີ່ແມ່ຂອງລາວສັ່ງ,
ລາວໄດ້ເຮັດອາຫານແຊບໆ ແລະ
ເອົາມາໃຫ້ພໍ່ຂອງລາວກ່ອນທີ່ເອຊາວຈະກັບມາຈາກການໄລ່ລ່າ.
7 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ຢາໂຄບ ວ່າ, “ເຈົ້າ ແມ່ນ ໃຜ ລູກ ເອີຍ?”
ລາວ ຕອບ ວ່າ, “ຂ້ອຍ ແມ່ນ ເອຊາວ ລູກ ກົກ ຂອງ ເຈົ້າ, ຂ້ອຍ ໄດ້
ເຮັດ ຕາມ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ສັ່ງ ຂ້ອຍ ແລ້ວ, ບັດ ນີ້ ຂໍ ໃຫ້ ເຈົ້າ ລຸກ ຂຶ້ນ
ກິນ ອາຫານ ທີ່ ຂ້ອຍ ຫາ ໄດ້, ເພື່ອ ວ່າ ຈິດ ວິນ ຍານ ຂອງ ເຈົ້າ ຈະ
ໄດ້ ອວຍພອນ ຂ້ອຍ ຕາມ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ບອກ ຂ້ອຍ.”
8 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກິນ ແລະ ດື່ມ,
ແລະ ໃຈ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ສະບາຍ ໃຈ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້
ອວຍພອນ ຢາໂຄບ ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ອອກ ໄປ ຈາກ
ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ; ແລະ ທັນ ທີ ທີ່ ອີຊາກ ໄດ້
ອວຍພອນ ຢາໂຄບ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ອອກ ໄປ ຈາກ
ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ເອຊາວ ໄດ້ ກັບ ມາ ຈາກ
ການ ລ່າ ສັດ ຂອງ ເພິ່ນ ຈາກ ທົ່ງ ນາ, ແລະ ເພິ່ນ
ໄດ້ ເຮັດ ອາຫານ ທີ່ ແຊບ ແລະ ເອົາ ມາ ໃຫ້ ພໍ່
ຂອງ ເພິ່ນ ເພື່ອ ກິນ ແລະ ເພື່ອ ອວຍພອນ ເພິ່ນ.
9 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ເອຊາວ ວ່າ, “ໃຜ ໄດ້ ກິນ ກວາງ ມາ ໃຫ້
ຂ້ອຍ ກ່ອນ ເຈົ້າ ມາ ແລະ ຂ້ອຍ ໄດ້ ອວຍພອນ ໃຜ?” ເອຊາວ ຮູ້ ວ່າ
ຢາໂຄບ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນີ້, ແລະ ເອຊາວ ກໍ
ໂກດ ຮ້າຍ ຢາໂຄບ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ ລາວ ທີ່ ລາວ ໄດ້ ເຮັດ ແບບ ນີ້
ຕໍ່ ລາວ.

10 ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ຖາມ ວ່າ, ລາວ ບໍ່ ໄດ້ ຊື່ ຢາໂຄບ ຢ່າງ ຖືກ
ຕ້ອງ ບໍ? ເພາະ ລາວ ໄດ້ ເຂົ້າມາ ແທນ ຂ້ອຍ ສອງ ເທື່ອ, ລາວ ໄດ້
ເອົາ ສິດ ອ້າຍ ກົກ ຂອງ ຂ້ອຍ ໄປ ແລະ ບັດ ນີ້ ລາວ ໄດ້ ເອົາ ພອນ
ຂອງ ຂ້ອຍ ໄປ; ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ ຢ່າງ ໜັກ; ແລະ ເມື່ອ
ອີຊາກ ໄດ້ ຍິນ ສຽງ ເອຊາວ ລູກຊາຍ ຂອງ ລາວ ຮ້ອງໄຫ້, ອີຊາກ ໄດ້
ເວົ້າ ກັບ ເອຊາວ ວ່າ, ພໍ່ ຈະ ເຮັດ ແນວ ໃດ ໄດ້, ລູກ ຂອງ ພໍ່, ນ້ອງ
ຊາຍ ຂອງ ເຈົ້າ ໄດ້ ມາ ດ້ວຍ ເລ່ຫຼ່ຽມ ແລະ ເອົາ ພອນ ຂອງ ເຈົ້າ ໄປ;
ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ກຽດ ຊັງ ຢາໂຄບ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ຍ້ອນ
ພອນ ທີ່ ພໍ່ ໄດ້ ໃຫ້ ລາວ, ແລະ ຄວາມ ໂກດ ຮ້າຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ລຸກ
ຂຶ້ນ ຕໍ່ ລາວ ຢ່າງ ຮຸນ ແຮງ.

11 ແລະ ຢາໂຄບ ກໍ ຢ້ານ ເອຊາວ ນ້ອງຊາຍ ຂອງຕົນ ຫລາຍ, ລາວ
ຈຶ່ງ ລຸກຂຶ້ນ ຫນີ ໄປ ເຮືອນ ຂອງ ເອເບ ລູກຊາຍ ຂອງ ເຊມ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ລີ້ ຊ່ອນ ຕົວ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ເພາະ ອ້າຍ ຂອງຕົນ, ແລະ ຢາໂຄບ
ອາຍຸ ໄດ້ ຫົກສິບສາມ ປີ ເມື່ອ ລາວ ອອກ ຈາກ ແຜ່ນດິນ
ການາອານ ຈາກ ເມືອງ ເຮັບໂຣນ, ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ລີ້ ຊ່ອນ ຕົວ ຢູ່
ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ເອເບ ສິບສີ່ ປີ ເພາະ ເອຊາວ ນ້ອງຊາຍ ຂອງຕົນ,
ແລະ ລາວ ສືບຕໍ່ ຮຽນຮູ້ ວິທີ ທາງ ຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ພຣະບັນຍັດ ຂອງ ພຣະອົງ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

12 ແລະ ເມື່ອ ເອຊາວ ເຫັນວ່າ ຢາໂຄບ ໄດ້ ໜີ ແລະ ໜີ ຈາກ ລາວ,
ແລະ ວ່າ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຮັບ ພອນ ຢ່າງ ມີ ເລ່ຫຼ່ຽມ, ແລ້ວ ເອຊາວ ກໍ
ໂສກເສົ້າ ເສຍໃຈ ຢ່າງ ຍິ່ງ, ແລະ ລາວ ກໍ ຄຽດ ແຄ້ນ ພໍ່ ແມ່ ຂອງ
ລາວ; ແລະ ລາວ ກໍ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ພາ ເມຍ ຂອງ ລາວ ໄປ ຈາກ ພໍ່
ແມ່ ຂອງ ລາວ ໄປ ແຜ່ນດິນ ເຊອີ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ;
ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ເຫັນ ຜູ້ຍິງ ຄົນ ຫນຶ່ງ ຈາກ ບັນດາ ລູກສາວ ຂອງ
ຊາວ ເຮດ ຜູ້ ມີ ຊື່ວ່າ ໂບມາດ, ລູກສາວ ຂອງ ເອໂລນ ຊາວ ຮິດຕີ,
ແລະ ລາວ ໄດ້ ເອົາ ນາງ ມາ ເປັນ ເມຍ ນອກ ເໜືອ ຈາກ ເມຍ ຄົນ
ທຳອິດ ຂອງ ລາວ, ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ຕັ້ງຊື່ ໃຫ້ ນາງ ວ່າ ອາດາ, ໂດຍ
ກ່າວ ວ່າ ພອນ ໄດ້ ຜ່ານ ໄປ ຈາກ ລາວ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ.

13
ເອຊາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊອີຣ໌ເປັນເວລາຫົກເດືອນໂດຍບໍ່ໄດ້ເ
ຫັນໜ້າພໍ່ແລະແມ່ຂອງລາວ,
ແລະຕໍ່ມາເອຊາວໄດ້ເອົາເມຍຂອງລາວແລະລຸກຂຶ້ນກັບຄືນໄປແຜ່ນ
ດິນການາອານ,
ແລະເອຊາວໄດ້ເອົາເມຍສອງຄົນຂອງລາວໄວ້ໃນເຮືອນຂອງພໍ່ຂອງລ
າວທີ່ເມືອງເຮບໂຣນ.

14 ແລະ ເມຍຂອງເອຊາວໄດ້ກໍ່ຄວາມລຳຄານ ແລະ ຍົວະຍົງອີຊາກ
ແລະ ເຣເບກາດ້ວຍການກະທຳຂອງພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເດີນຕາມທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແຕ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ພະຂອງພໍ່ຂອງພວກເຂົາທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ ແລະ ຫີນ
ຕາມທີ່ພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ສອນພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາຊົ່ວຮ້າຍກວ່າພໍ່ຂອງພວກເຂົາ.

15 ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຊົ່ວຮ້າຍຂອງໃຈຂອງພວກເ
ຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະ
ເຜົາເຄື່ອງຫອມແກ່ພະບາອານ, ແລະ ອີຊາກ ແລະ
ເຣເບກາກໍເບື່ອໜ່າຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.

16 ແລະ ເຣເບກາ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້ອຍເບື່ອຊີວິດຂອງຂ້ອຍ
ເພາະລູກສາວຊາວຮິດ; ຖ້າຢາໂຄບໄດ້ເມຍຈາກລູກສາວຊາວຮິດ,
ເຊັ່ນລູກສາວຊາວແຜ່ນດິນນີ້, ຊີວິດຂອງຂ້ອຍຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງ?”

17 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ ອາດາ ເມຍຂອງເອຊາວ ໄດ້ຖືພາ ແລະ
ໄດ້ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງໃຫ້ລາວ, ແລະ ເອຊາວ
ໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍທີ່ເກີດມາໃຫ້ລາວວ່າ ເອລີຟັດ, ແລະ ເອຊາວ
ມີອາຍຸຫົກສິບຫ້າປີ ເມື່ອນາງເກີດລູກ.

18 ແລະ ອິດສະມາເອນ ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ
ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນສະໄໝນັ້ນ,
ໃນປີຫົກສິບສີ່ແຫ່ງຊີວິດຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ວັນເວລາທັງໝົດທີ່
ອິດສະມາເອນ ມີຊີວິດຢູ່ແມ່ນໜຶ່ງຮ້ອຍສາມສິບເຈັດປີ ແລະ
ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.

19 ແລະ ເມື່ອອີຊາກໄດ້ຍິນວ່າອິດສະມາເອນໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ
ລາວຈຶ່ງໄວ້ທຸກໃຫ້ລາວ, ແລະ
ອີຊາກໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ລາວເປັນເວລາຫຼາຍມື້.

20 ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເອເບເປັນເວລາສິບສີ່ປີ,
ຢາໂຄບຢາກເຫັນພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ,
ແລະຢາໂຄບໄດ້ມາເຮືອນຂອງພໍ່ແມ່ຂອງຕົນທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ,
ແລະເອຊາວໃນສະໄໝນັ້ນໄດ້ລືມສິ່ງທີ່ຢາໂຄບໄດ້ເຮັດກັບລາວ
ໂດຍໄດ້ຮັບພອນຈາກລາວໃນສະໄໝນັ້ນ.

21ເມື່ອເອຊາວເຫັນຢາໂຄບກຳລັງມາຫາພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ
ລາວກໍລະນຶກເຖິງສິ່ງທີ່ຢາໂຄບໄດ້ເຮັດກັບລາວ
ລາວຈຶ່ງຄຽດແຄ້ນຢາໂຄບຢ່າງໜັກ ແລະພະຍາຍາມຂ້າລາວ.

22 ແລະ ອີຊາກ ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ ກໍເຖົ້າແກ່ແລ້ວ ແລະ
ເອຊາວ ເວົ້າວ່າ, “ບັດນີ້ ເວລາ ຂອງພໍ່ຂ້ອຍ ໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວ, ແລະ
ເມື່ອລາວຕາຍ ຂ້ອຍຈະຂ້າ ຢາໂຄບ ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ອຍ.”

23 ແລະ ເລື່ອງນີ້ໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ເຣເບກາຮູ້, ແລະ
ນາງຈຶ່ງຟ້າວສົ່ງຄົນໄປເອີ້ນຢາໂຄບລູກຊາຍຂອງນາງ, ແລະ
ນາງໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ,
ໄປໜີໄປຫາລາບານນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ອຍທີ່ຮາຣານ, ແລະ
ພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນໄລຍະໜຶ່ງ,
ຈົນກວ່າຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງອ້າຍຂອງເຈົ້າຈະເຊົາຈາກເຈົ້າ ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນເຈົ້າຈະກັບມາ.

24 ແລະ ອີຊາກໄດ້ເອີ້ນຢາໂຄບມາຫາລາວ ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ,
ຢ່າເອົາເມຍຈາກຍິງສາວຊາວການາອານ,
ເພາະວ່າອັບຣາຮາມບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຮົາຕາ
ມພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ບັນຊາລາວໄວ້ວ່າ,
ເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ລູກຫລານຂອງເຈົ້າ;
ຖ້າລູກຫລານຂອງເຈົ້າຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໄວ້
ກັບເຈົ້າ,
ເຮົາກໍ່ຈະປະຕິບັດຕໍ່ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ບອກເຈົ້າ
ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມພວກເຂົາ.

25 ບັດນີ້ລູກຊາຍຂອງເຮົາຈົ່ງຟັງສຽງຂອງເຮົາ,
ຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຈະສັ່ງເຈົ້າ, ແລະ
ຫຼີກລ່ຽງການເອົາເມຍຈາກບັນດາຍິງສາວຊາວການາອານ;
ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ໄປທີ່ຮາຣານ, ໄປຫາເຮືອນຂອງເບທູເອນພໍ່ຂອງແມ່ເຈົ້າ,
ແລະ ຮັບເມຍຈາກທີ່ນັ້ນຈາກຍິງສາວຂອງລາບານອ້າຍຂອງແມ່ເຈົ້າ.

26 ສະນັ້ນ, ຈົ່ງລະວັງ
ຢ້ານວ່າເຈົ້າຈະລືມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ
ວິທີທາງທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຈົ້າໄປນັ້ນ, ແລະ
ຈະຕິດຕໍ່ກັບຜູ້ຄົນໃນແຜ່ນດິນ ແລະ ຕິດຕາມຄວາມຫຼົງໄຫຼ ແລະ
ປະຖິ້ມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.

27 ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າມາຮອດແຜ່ນດິນນັ້ນ
ຈົ່ງຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ຢ່າຫັນໄປທາງຂວາ ຫລື
ທາງຊ້າຍຈາກທາງທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງເຈົ້າ ແລະ ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ມາ.

28 ແລະ ຂໍ ໃຫ້ ພຣະ ເຈົ້າ ຜູ້ ຊົງ ລິດ ອຳນາດ
ຍິ່ງ ໃຫຍ່ ປະທານ ຄວາມ ໂປດ ປານ ໃຫ້ ເຈົ້າ
ໃນ ສາຍ ຕາ ຂອງ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ໂລກ, ເພື່ອ ເຈົ້າ
ຈະ ໄດ້ ແຕ່ງ ດອງ ກັບ ເມຍ ທີ່ ນັ້ນ ຕາມ ທີ່

ເຈົ້າ ເລືອກ; ຜູ້ ທີ່ ເປັນ ຄົນ ດີ ແລະ ຊື່ສັດ ໃນ
ທາງ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ.
29 ແລະ
ຂໍພຣະເຈົ້າປະທານພອນຂອງອັບຣາຮາມບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານໃຫ້
ແກ່ທ່ານ ແລະ ລູກຫລານຂອງທ່ານ, ແລະ
ເຮັດໃຫ້ທ່ານມີລູກຫລານ ແລະ ເພີ່ມທະວີຄວາມອຸດົມສົມບູນ, ແລະ
ຂໍໃຫ້ທ່ານກາຍເປັນຜູ້ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໃນແຜ່ນດິນທີ່ທ່ານອາ
ດຈະໄປ, ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ທ່ານກັບຄືນສູ່ແຜ່ນດິນນີ້,
ແຜ່ນດິນທີ່ບິດາຂອງທ່ານອາໄສຢູ່, ດ້ວຍລູກຫຼານ ແລະ
ຄວາມຮັ່ງມີອັນໃຫຍ່ຫຼວງ, ດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍິນດີ.
30 ແລະ ອີຊາກໄດ້ສັ່ງຢາໂຄບ ແລະ ອວຍພອນລາວແລ້ວ,
ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ຂອງຂວັນຫຼາຍຢ່າງແກ່ລາວ, ພ້ອມກັບເງິນ ແລະ ຄຳ,
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງລາວໄປ; ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ຟັງພໍ່ແມ່ຂອງລາວ;
ເພິ່ນໄດ້ຈູບພວກເຂົາ ແລະ ລຸກຂຶ້ນໄປ ປາດານອາຣາມ; ແລະ
ຢາໂຄບມີອາຍຸໄດ້ເຈັດສິບເຈັດປີ
ເມື່ອລາວອອກຈາກແຜ່ນດິນການາອານ ຈາກ ເບເອເຊບາ.
31 ແລະ ເມື່ອຢາໂຄບກັບໄປຮາຣານ,
ເອຊາວໄດ້ເອີ້ນເອລີຟັດລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ໄດ້ເວົ້າກັບລາວຢ່າງລັບໆວ່າ, ບັດນີ້ຈົ່ງຟ້າວແລ່ນ,
ເອົາດາບຂອງເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າ ແລະ ໄລ່ຕາມຢາໂຄບ ແລະ
ຍ່າງໄປທາງໜ້າລາວ, ແລະ ດັກຈັບລາວ, ແລະ
ຂ້າລາວດ້ວຍດາບຂອງເຈົ້າໃນພູເຂົາໜ່ວຍໜຶ່ງ, ແລະ
ເອົາສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງລາວ ແລະ ກັບຄືນມາ.
32 ແລະ ເອລີຟັດ ລູກຊາຍຂອງເອຊາວ ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຫ້າວຫັນ
ແລະ ຊຳນານໃນການໃຊ້ທະນູ ຕາມທີ່ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ສອນລາວ,
ແລະ ລາວເປັນນາຍພານທີ່ມີຊື່ສຽງໃນທົ່ງນາ ແລະ
ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ກ້າຫານ.
33 ແລະ ເອລີຟັດ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ທີ່ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ສັ່ງ ລາວ,
ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ເອລີຟັດ ມີ ອາຍຸ ສິບ ສາມ ປີ, ແລະ ເອລີຟັດ
ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ໄປ ນຳ ສິບ ຄົນ ຂອງ ແມ່ ຂອງ ລາວ ໄປ ນຳ ແລະ
ໄລ່ ຕາມ ຢາໂຄບ.
34 ແລະ ລາວໄດ້ຕິດຕາມຢາໂຄບຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ
ໄດ້ຊຸ່ມຕົວຊອກຫາຢາໂຄບຢູ່ໃນເຂດແດນຂອງແຜ່ນດິນການາອາ
ນ ກົງກັນຂ້າມກັບເມືອງຊີເຄມ.
35 ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ເຫັນເອລີຟັດ ແລະ ຄົນຂອງລາວທີ່ໄລ່ຕາມລາວ,
ແລະ ຢາໂຄບຢືນຢູ່ນິ້ງໆຢູ່ບ່ອນທີ່ລາວກຳລັງໄປ,
ເພື່ອຢາກຮູ້ວ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ, ເພາະລາວບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນັ້ນ; ແລະ
ເອລີຟັດໄດ້ດຶງດາບຂອງລາວອອກ ແລະ ລາວໄດ້ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ,
ລາວກັບຄົນຂອງລາວ, ໄປຫາຢາໂຄບ; ແລະ
ຢາໂຄບໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ,
ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າມາທີ່ນີ້, ແລະ
ມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດທີ່ພວກເຈົ້າໄລ່ຕາມດ້ວຍດາບຂອງພວ
ກເຈົ້າ.
36 ແລະ ເອລີຟັດ ໄດ້ ເຂົ້າ ມາ ໃກ້ ຢາໂຄບ ແລະ ລາວ ໄດ້ ຕອບ
ແລະ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ, ພໍ່ ຂອງ ເຮົາ ໄດ້ ສັ່ງ ເຮົາ ດັ່ງນີ້, ແລະ ບັດ
ນີ້ ເຮົາ ຈະ ບໍ່ ຫັນ ໜີ ຈາກ ຄຳ ສັ່ງ ທີ່ ພໍ່ ຂອງ ເຮົາ ໄດ້ ໃຫ້ ເຮົາ;
ແລະ ເມື່ອ ຢາໂຄບ ເຫັນ ວ່າ ເອຊາວ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ເອລີຟັດ ເພື່ອ ໃຊ້
ກຳລັງ, ຢາໂຄບ ຈຶ່ງ ເຂົ້າ ໄປ ຫາ ແລະ ອ້ອນວອນ ເອລີຟັດ ແລະ ຄົນ
ຂອງ ລາວ, ໂດຍ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ,
37 ຈົ່ງເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ອຍມີ ແລະ
ສິ່ງທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ມອບໃຫ້ຂ້ອຍ, ຜູ້ທີ່ເອົາໄປຫາເຈົ້າ ແລະ
ໄປຈາກຂ້ອຍ, ແລະ ຢ່າຂ້າຂ້ອຍ, ແລະ
ຂໍໃຫ້ສິ່ງນີ້ຖືກຖືວ່າເປັນຄວາມຊອບທຳສຳລັບເຈົ້າ.
38
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຢາໂຄບໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານໃນສາ
ຍຕາຂອງເອລີຟັດລູກຊາຍຂອງເອຊາວ, ແລະຄົນຂອງລາວ,
ແລະພວກເຂົາເຊື່ອຟັງສຽງຂອງຢາໂຄບ,
ແລະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂ້າລາວ,
ແລະເອລີຟັດແລະຄົນຂອງລາວໄດ້ເອົາທຸກຢ່າງຂອງຢາໂຄບພ້ອມກັ
ບເງິນແລະຄຳທີ່ລາວເອົາມາຈາກເບເອເຊບາ;
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະໄວ້ຫຍັງໃຫ້ລາວເລີຍ.
39 ແລະ ເອລີຟັດ ແລະ ຄົນຂອງລາວໄດ້ຈາກລາວໄປ ແລະ
ກັບຄືນໄປຫາເອຊາວທີ່ເບເອຊາບາ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຢາໂຄບໃຫ້ລາວຟັງ
ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ມອບທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເອົາມາຈາກຢາໂຄບໃຫ້ລາ
ວຟັງ.
40 ແລະ ເອຊາວ ຮູ້ສຶກໂກດແຄ້ນ ເອລີຟັດ ລູກຊາຍຂອງຕົນ ແລະ
ຄົນຂອງລາວທີ່ຢູ່ກັບລາວ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂ້າຢາໂຄບ.
41 ແລະ ພວກເຂົາຕອບ ແລະ ເວົ້າກັບເອຊາວວ່າ,
ເພາະວ່າຢາໂຄບໄດ້ອ້ອນວອນພວກເຮົາໃນເລື່ອງນີ້ໃຫ້ຢ່າຂ້າລາວ,
ພວກເຮົາມີຄວາມເມດຕາສົງສານລາວ, ແລະ
ພວກເຮົາໄດ້ເອົາສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງລາວມາໃຫ້ເຈົ້າ; ແລະ
ເອຊາວໄດ້ເອົາເງິນ ແລະ
ຄຳທັງໝົດທີ່ເອລີຟັດໄດ້ຍຶດມາຈາກຢາໂຄບ ແລະ
ລາວເອົາພວກມັນໄວ້ໃນເຮືອນຂອງລາວ.
42 ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ເມື່ອ ເອຊາວ ໄດ້ ເຫັນ ວ່າ ອີຊາກ
ໄດ້ ອວຍພອນ ຢາໂຄບ ແລະ ສັ່ງ ລາວ ວ່າ, "ເຈົ້າ ຢ່າ
ເອົາ ຍິງ ຊາວ ການາອານ ມາ ເປັນ ເມຍ ແລະ ວ່າ
ຍິງ ຊາວ ການາອານ ບໍ່ ດີ ຕໍ່ ສາຍຕາ ຂອງ ອີຊາກ
ແລະ ເຣເບກາ.
43 ແລ້ວລາວກໍໄປເຮືອນຂອງອິດສະມາເອນລຸງຂອງລາວ,
ແລະນອກເໜືອໄປຈາກເມຍໃຫຍ່ຂອງລາວ,
ລາວຍັງໄດ້ເອົາມັກລັດລູກສາວຂອງອິດສະມາເອນ
ນ້ອງສາວຂອງເນບາໂຍດມາເປັນເມຍ.

ບົດທີ 30

1 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ອອກ ໄປ ຕາມ ທາງ ຂອງ
ລາວ ໄປ ຫາ ຮາຣານ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ມາ ຮອດ ພູ
ໂມ ຣິ ຢາ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ພັກ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ໝົດ
ຄືນ ໃກ້ ກັບ ເມືອງ ລູ ສ; ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ
ເຈົ້າ ໄດ້ ປະກົດ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ຕໍ່ ຢາໂຄບ ໃນ ຄືນ
ນັ້ນ, ແລະ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ, ເຮົາ
ຄື ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ອັບ ຣາ
ຮາມ ແລະ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ອີ ຊາກ ບັນ ພະ ບຸ ລຸດ
ຂອງ ເຈົ້າ; ແຜ່ນ ດິນ ທີ່ ເຈົ້າ ນອນ ຢູ່ ນັ້ນ ເຮົາ
ຈະ ມອບ ໃຫ້ ເຈົ້າ ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຈົ້າ.
2 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ
ຈະຮັກສາເຈົ້າບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະໄປໃສກໍຕາມ, ແລະ
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລູກຫລານຂອງເຈົ້າເພີ່ມຂຶ້ນຄືດວງດາວໃນສະຫວັນ,
ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສັດຕູທັງໝົດຂອງເຈົ້າລົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ; ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດສົງຄາມກັບເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຊະນະເຈົ້າ, ແລະ
ເຮົາຈະນຳເຈົ້າກັບມາແຜ່ນດິນນີ້ດ້ວຍຄວາມສຸກ, ດ້ວຍລູກຫຼານ,
ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີອັນໃຫຍ່ຫຼວງ.

3 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຕື່ນ ຂຶ້ນ ຈາກ ການ ນອນ ຫຼັບ ຂອງ ລາວ ແລະ ເພິ່ນ ປິ ຕິ ຍິນ ດີ ຢ່າງ ຍິ່ງ ຕໍ່ ພາບ ນິມິດ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຫັນ; ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ບ່ອນ ນັ້ນ ວ່າ ເບັດເອນ.

4 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ຈາກ ບ່ອນ ນັ້ນ ດ້ວຍ ຄວາມ ປິຕິຍິນດີ ຢ່າງ ຍິ່ງ, ແລະ ເມື່ອ ເພິ່ນ ຍ່າງ ໄປ ຕີນ ຂອງ ເພິ່ນ ກໍ ຮູ້ສຶກ ເບົາ ບາງ ດ້ວຍ ຄວາມ ປິຕິຍິນດີ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ໄປ ຈາກ ບ່ອນ ນັ້ນ ໄປ ຍັງ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ລູກ ຫລານ ທາງ ທິດຕາ ເວັນ ອອກ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກັບ ໄປ ຮາຣານ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ຢູ່ ໃກ້ ກັບ ນ້ຳ ບໍ່ ຂອງ ຜູ້ ລ້ຽງ ແກະ.

5 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ພົບຜູ້ຊາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ກຳລັງເດີນທາງຈາກເມືອງຮາຣານໄປລ້ຽງຝູງແກະຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ສອບຖາມພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ພວກເຮົາມາຈາກເມືອງຮາຣານ.”

6 ແລະ ລາວ ໄດ້ ຖາມ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, “ພວກ ເຈົ້າ ຮູ້ຈັກ ລາບານ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ນາ ໂຮ ບໍ?” ແລະ ພວກ ເຂົາ ຕອບ ວ່າ, “ພວກ ເຮົາ ຮູ້ຈັກ ລາວ ແລະ ເບິ່ງ ແມ ຣາ ເຊນ ລູກ ສາວ ຂອງ ລາວ ກຳລັງ ມາ ລ້ຽງ ຝູງ ແກະ ຂອງ ພໍ່ ນາງ.”

7 ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງເວົ້າກັບພວກເຂົາຢູ່ນັ້ນ, ຣາເຊັນລູກສາວຂອງລາບານໄດ້ມາລ້ຽງແກະຂອງພໍ່ຂອງນາງ, ເພາະນາງເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະ.

8 ແລະ ເມື່ອຢາໂຄບເຫັນຣາເຊນ ລູກສາວຂອງລາບານ ອ້າຍຂອງແມ່ລາວ ລາວຈຶ່ງແລ່ນໄປຈູບນາງ ແລະຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍສຽງດັງ.

9 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ບອກ ລາ ເຊນ ວ່າ ລາວ ເປັນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ນາງ ຣເບກາ, ນ້ອງ ສາວ ຂອງ ພໍ່ ນາງ, ແລະ ລາ ເຊນ ໄດ້ ແລ່ນ ໄປ ບອກ ພໍ່ ຂອງ ນາງ, ແລະ ຢາ ໂຄບ ຍັງ ຮ້ອງໄຫ້ ຢູ່ ເພາະ ລາວ ບໍ່ ມີ ຫຍັງ ຈະ ເອົາ ໄປ ເຮືອນ ຂອງ ລາ ບານ.

10 ແລະ ເມື່ອ ລາບານ ໄດ້ຍິນວ່າ ຢາໂຄບ ລູກຊາຍຂອງນ້ອງສາວ ຂອງລາວ ໄດ້ມາຮອດ, ລາວຈຶ່ງ ແລ່ນໄປ ຈູບ ແລະ ກອດ ລາວ, ແລະ ພາ ລາວ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ແລະ ເອົາເຂົ້າຈີ່ ໃຫ້ລາວ, ແລະ ລາວ ກໍກິນ.

11 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ບອກ ລາບານ ເຖິງ ສິ່ງ ທີ່ ເອຊາວ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ເຮັດ ກັບ ລາວ ແລະ ສິ່ງ ທີ່ ເອລີຟັດ ລູກຊາຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ເຮັດ ກັບ ລາວ ໃນ ເສັ້ນທາງ.

12 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ລາບານ ເປັນເວລາ ໜຶ່ງ ເດືອນ, ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກິນ ແລະ ດື່ມ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ລາບານ, ແລະ ຕໍ່ມາ ລາບານ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ຢາໂຄບ ວ່າ, “ບອກ ຂ້ອຍ ວ່າ ຄ່າ ຈ້າງ ຂອງ ເຈົ້າ ເປັນ ເທົ່າໃດ, ເພາະ ເຈົ້າ ສາມາດ ຮັບໃຊ້ ຂ້ອຍ ໂດຍ ບໍ່ ໄດ້ ຄ່າ ຫຍັງ?”

13 ແລະ ລາບານບໍ່ມີລູກຊາຍມີແຕ່ລູກສາວເທົ່ານັ້ນ, ແລະ ເມຍ ແລະ ແມ່ບ້ານຄົນອື່ນໆຂອງລາວຍັງເປັນໝັນຢູ່ໃນສະໄໝນັ້ນ; ແລະ ນີ້ແມ່ນຊື່ຂອງລູກສາວຂອງລາບານທີ່ອາດີນາພັນລະຍາຂອງລາວໄດ້ເກີດໃຫ້ລາວ; ຊື່ຂອງເອື້ອຍຄື ເລອາ ແລະ ຊື່ຂອງນ້ອງຄື ຣາເຊນ; ແລະ ເລອາມີຕາອ່ອນໂຍນ, ແຕ່ຣາເຊນງາມ ແລະ ເປັນທີ່ໜ້າຮັກ, ແລະ ຢາໂຄບຮັກນາງ.

14 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາບານ ວ່າ, “ພໍ່ ຈະ ຮັບໃຊ້ ທ່ານ ເຈັດ ປີ ເພື່ອ ຣາເຊນ ລູກສາວ ນ້ອຍ ຂອງ ເຈົ້າ.” ແລະ ລາບານ ກໍ ຕົກລົງ ເຮັດ ຕາມ ນີ້ ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຮັບໃຊ້ ລາບານ ເຈັດ ປີ ເພື່ອ ຣາເຊນ ລູກສາວ ຂອງ ລາວ.

15 ແລະ ໃນປີທີສອງທີ່ຢາໂຄບອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຮາຣານ, ນັ້ນຄືໃນປີທີເຈັດສິບເກົ້າແຫ່ງຊີວິດຂອງຢາໂຄບ, ໃນປີນັ້ນເອງ ເອເບ ລູກຊາຍຂອງເຊມໄດ້ເສຍຊີວິດ, ລາວມີອາຍຸສີ່ຮ້ອຍຫົກສິບສີ່ປີ.

16 ແລະ ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ຍິນວ່າເອເບໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ລາວກໍໂສກເສົ້າເສຍໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ລາວໄດ້ໂສກເສົ້າເສຍໃຈເປັນເວລາດົນນານ.

17 ແລະໃນປີທີສາມທີ່ຢາໂຄບອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຮາຣານ, ໂບມາດ, ລູກສາວຂອງອິດຊະມາເອນ, ເມຍຂອງເອຊາວ, ໄດ້ເກີດລູກຊາຍໃຫ້ລາວ, ແລະເອຊາວໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍວ່າເຣອູເອນ.

18 ແລະ ໃນປີທີສີ່ທີ່ຢາໂຄບອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຂອງລາບານ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມລາບານ ແລະ ລະນຶກເຖິງລາວຍ້ອນຢາໂຄບ, ແລະ ລາວມີລູກຊາຍຫຼາຍຄົນ, ແລະ ລູກກົກຂອງລາວຊື່ເບໂອ, ລູກຄົນທີສອງຊື່ອາລິບ, ແລະ ລູກຄົນທີສາມຊື່ໂຄຣາສ.

19 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ກຽດຕິຍົດໃຫ້ແກ່ລາບານ, ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ, ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເພີ່ມພູນຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຍ້ອນຢາໂຄບ.

20 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ ຢາໂຄບ ໄດ້ຮັບໃຊ້ລາບານໃນວຽກງານທຸກປະການ, ທັງໃນເຮືອນ ແລະ ໃນທົ່ງນາ, ແລະ ພອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຢູ່ໃນທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງລາບານທັງໃນເຮືອນ ແລະ ໃນທົ່ງນາ.

21 ແລະໃນປີທີຫ້າ ເຢຮູດິດ ລູກສາວຂອງເບເອຣີ ເມຍຂອງເອຊາວ ໄດ້ເສຍຊີວິດໃນແຜ່ນດິນການາອານ ແລະ ນາງບໍ່ມີລູກຊາຍ ມີແຕ່ລູກສາວເທົ່ານັ້ນ.

22 ແລະ ນີ້ຄືຊື່ລູກສາວທີ່ນາງໄດ້ເກີດໃຫ້ເອຊາວ, ຜູ້ກົກຊື່ມາຣ໌ຊິດ, ແລະ ຜູ້ນ້ອງຊື່ປູອິດ.

23 ແລະ ເມື່ອ ເຢຮູດິດ ຕາຍໄປ ເອຊາວ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປ ເຊອີ ເພື່ອລ່າສັດ ໃນທົ່ງນາ ຕາມທຳມະດາ ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນ ເຊອີ ເປັນເວລາດົນນານ.

24 ແລະໃນປີທີຫົກ ເອຊາວໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງອາຮລີບາມາ ລູກສາວຂອງເຊເບໂອນຊາວຮີວີ ແລະ ເອຊາວໄດ້ພານາງມາຍັງແຜ່ນດິນການາອານ ນອກເໜືອໄປຈາກພັນລະຍາຄົນອື່ນໆຂອງລາວ.

25 ແລະ ອາຮລີບາມາ ໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍສາມຄົນໃຫ້ເອຊາວຄື ໂຢອຸດ, ຢາລາມ ແລະ ໂກຣາ.

26 ແລະໃນສະໄໝນັ້ນ, ໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ໄດ້ເກີດການຜິດຖຽງກັນລະຫວ່າງຄົນລ້ຽງສັດຂອງເອຊາວ ແລະ ຄົນລ້ຽງສັດຂອງຊາວແຜ່ນດິນການາອານ, ເພາະວ່າຝູງສັດ ແລະ ຊັບສົມບັດຂອງເອຊາວມີຫຼາຍເກີນໄປສຳລັບລາວທີ່ຈະຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ໃນເຮືອນຂອງພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ ແຜ່ນດິນການາອານບໍ່ສາມາດລ້ຽງລາວໄດ້ຍ້ອນຝູງສັດຂອງລາວ.

27 ແລະ ເມື່ອເອຊາວເຫັນວ່າການຜິດຖຽງກັນຂອງລາວເພີ່ມຂຶ້ນກັບຊາວແຜ່ນດິນການາອານ, ລາວຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແລະພາເມຍຂອງລາວ, ລູກຊາຍແລະລູກສາວຂອງລາວ, ແລະສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງລາວ, ສັດລ້ຽງທີ່ລາວມີ, ແລະຊັບສິນທັງໝົດຂອງລາວທີ່ລາວໄດ້ມາໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ແລະລາວໄດ້ອອກຈາກຊາວແຜ່ນດິນນັ້ນໄປຍັງແຜ່ນດິນເຊອີ, ແລະເອຊາວກັບສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊອີ.

28 ແຕ່ບາງຄັ້ງຄາວ ເອຊາວມັກຈະໄປພົບພໍ່ແລະແມ່ຂອງລາວໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ແລະ ເອຊາວໄດ້ແຕ່ງງານກັບຊາວໂຮຣີ,

ແລະລາວໄດ້ຍົກລູກສາວຂອງລາວໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຂອງເຊອີ,
ຊາວໂຮຣີ.
29 ແລະ ລາວໄດ້ຍົກລູກສາວກົກຂອງລາວຊື່ ມາຮະຊິດ ໃຫ້ແກ່
ອານາ ລູກຊາຍຂອງ ເຊເບໂອນ ນ້ອງຊາຍຂອງເມຍລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ຍົກບູອິດ ໃຫ້ແກ່ ອາຊາ ລູກຊາຍຂອງ ບິນຮານ ຊາວໂຮຣີ;
ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ອາໄສຢູ່ເທິງພູເຂົາ, ລາວ ແລະ ລູກໆຂອງລາວ,
ແລະ ພວກເຂົາມີລູກຫລານ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍຫລາຍຂຶ້ນ.

ບົດທີ 31

1 ແລະ ໃນປີທີເຈັດ,
ການຮັບໃຊ້ຂອງຢາໂຄບທີ່ລາວໄດ້ຮັບໃຊ້ລາບານໄດ້ສຳເລັດ,
ແລະຢາໂຄບໄດ້ກ່າວກັບລາບານວ່າ, ຈົ່ງມອບເມຍໃຫ້ຂ້ອຍ,
ເພາະວ່າມື້ເວລາແຫ່ງການຮັບໃຊ້ຂອງຂ້ອຍໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ;
ແລະລາບານກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ,
ແລະລາບານກັບຢາໂຄບໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ
ແລະພວກເຂົາໄດ້ຈັດງານລ້ຽງ.
2 ແລະ ໃນຕອນແລງ ລາບານ ໄດ້ມາເຮືອນ, ແລະ ຕໍ່ມາ ຢາໂຄບ
ໄດ້ມາທີ່ນັ້ນພ້ອມກັບຜູ້ຄົນທີ່ມາຮ່ວມງານລ້ຽງ, ແລະ ລາບານ
ໄດ້ດັບໄຟທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນ.
3 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຖາມ ລາບານ ວ່າ, “ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ
ເຮັດແບບນີ້ກັບພວກເຮົາ?” ລາບານ ຕອບ ວ່າ, “ນີ້ ເປັນ ປະເພນີ
ຂອງ ພວກເຮົາ ທີ່ ຈະ ປະຕິບັດ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ນີ້.”
4 ແລະຕໍ່ມາ ລາບານ ໄດ້ເອົາລູກສາວຂອງລາວຊື່ ເລອາ,
ແລະລາວໄດ້ພານາງມາຫາຢາໂຄບ, ແລະລາວໄດ້ມາຫານາງ
ແລະຢາໂຄບບໍ່ຮູ້ວ່ານາງແມ່ນ ເລອາ.
5 ແລະ ລາບານ ໄດ້ມອບ ນາງ ຊິລະປາ ສາວໃຊ້ຂອງລາວ ໃຫ້
ເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງນາງ ເລອາ.
6 ແລະ ທຸກຄົນໃນງານລ້ຽງຮູ້ສິ່ງທີ່ລາບານໄດ້ເຮັດກັບຢາໂຄບ,
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ບອກເລື່ອງນີ້ໃຫ້ຢາໂຄບຟັງ.
7 ແລະ ເພື່ອນບ້ານທັງໝົດໄດ້ມາເຮືອນຂອງຢາໂຄບໃນຄືນນັ້ນ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກິນດື່ມ ແລະ ມ່ວນຊື່ນ, ແລະ ຫຼິ້ນດົນຕີກອງ
ແລະ ເຕັ້ນລຳຕໍ່ໜ້າເລອາ, ແລະ ພວກເຂົາຕອບວ່າ, ເຮເລອາ,
ເຮເລອາ.
8 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຍິນ ຖ້ອຍ ຄຳ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ແຕ່ ບໍ່ ເຂົ້າ ໃຈ
ຄວາມ ຫມາຍ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແຕ່ ລາວ ຄິດ ວ່າ ນັ້ນ ອາດ ເປັນ
ຮີດຄອງ ປະ ເພນີ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໃນ ແຜ່ນດິນ ນີ້.
9 ແລະ
ເພື່ອນບ້ານໄດ້ເວົ້າຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ໜ້າຢາໂຄບໃນຕອນກາງຄືນ,
ແລະ ໄຟທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນລາບານໄດ້ດັບລົງໃນຄືນນັ້ນ.
10 ແລະໃນຕອນເຊົ້າ, ເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນ,
ຢາໂຄບໄດ້ຫັນໄປຫາພັນລະຍາຂອງລາວ
ແລະລາວເຫັນວ່ານາງເລອາໄດ້ນອນຢູ່ໃນອ້ອມກອດຂອງລາວ,
ແລະຢາໂຄບເວົ້າວ່າ, "ເບິ່ງແມ,
ຕອນນີ້ຂ້ອຍຮູ້ແລ້ວວ່າເພື່ອນບ້ານເວົ້າຫຍັງໃນຄືນທີ່ຜ່ານມາ,
ເຮເລອາ," ພວກເຂົາເວົ້າ, ແລະຂ້ອຍບໍ່ຮູ້.
11 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຮ້ອງ ບອກ ລາບານ ວ່າ, “ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ຫຍັງ
ກັບ ຂ້ອຍ? ຂ້ອຍ ໄດ້ ຮັບໃຊ້ ເຈົ້າ ເພື່ອ ຣາເຊັນ ແລ້ວ, ແລະ
ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ຫຼອກລວງ ຂ້ອຍ ແລະ ຍົກ ເລອາ ໃຫ້ ຂ້ອຍ?”
12 ແລະ ລາບານ ໄດ້ ຕອບ ຢາໂຄບ ວ່າ, “ໃນ ບ່ອນ ຂອງ ພວກເຮົາ
ມັນບໍ່ແມ່ນ ທີ່ຈະ ໃຫ້ນ້ອງສາວ ກ່ອນ ເອື້ອຍ ໃນ ຂະນະ ນີ້, ສະນັ້ນ
ຖ້າ ເຈົ້າ ຕ້ອງການ ເອົາ ນ້ອງສາວ ຂອງ ນາງ ໄປ ນຳ, ຈົ່ງ ເອົາ ນາງ
ມາ ໃຫ້ ເຈົ້າ ເພື່ອ ການ ຮັບໃຊ້ ທີ່ ເຈົ້າ ຈະ ຮັບໃຊ້ ຂ້ອຍ ອີກ ເຈັດ ປີ.”
13 ແລະ ຢາໂຄບ ກໍ ເຮັດ ຕາມ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຮັບ ນາງ ຣາເຊນ
ເປັນ ເມຍ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຮັບໃຊ້ ລາບານ ອີກ ເຈັດ ປີ, ແລະ
ຢາໂຄບ ກໍ ໄດ້ ມາ ຫາ ນາງ ຣາເຊນ, ແລະ ລາວ ຮັກ ນາງ ຣາເຊນ
ຫຼາຍກວ່າ ນາງ ເລອາ, ແລະ ລາບານ ໄດ້ ຍົກ ນາງ ບິນຮາ ຍິງ ສາວ
ໃຊ້ ຂອງ ລາວ ໃຫ້ ເປັນ ຍິງ ສາວ ໃຊ້.
14 ແລະ ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນວ່າ ເລອາ ຖືກກຽດຊັງ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເປີດທ້ອງຂອງນາງ, ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາ ແລະ
ເກີດລູກຊາຍສີ່ຄົນໃຫ້ແກ່ຢາໂຄບໃນສະໄໝນັ້ນ.
15 ແລະ ຊື່ຂອງພວກເຂົາຄື ຣູເບັນ ຊີເມໂອນ, ເລວີ, ແລະ ຢູດາ,
ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນ ນາງໄດ້ອອກລູກ.
16 ແລະໃນເວລານັ້ນ ຣາເຊນເປັນຫມັນ ແລະ ນາງບໍ່ມີລູກ, ແລະ
ຣາເຊນອິດສານ້ອງສາວຂອງນາງ ເລອາ, ແລະ ເມື່ອ
ຣາເຊນເຫັນວ່ານາງບໍ່ມີລູກໃຫ້ຢາໂຄບ, ນາງຈຶ່ງເອົາບິນຮາ
ສາວໃຊ້ຂອງນາງມາ, ແລະ ນາງເກີດລູກຊາຍສອງຄົນຄື ດານ ແລະ
ເນັບທາລີ.
17 ແລະ ເມື່ອ ເລອາ ເຫັນວ່າ ຕົນເອງບໍ່ມີລູກແລ້ວ, ນາງຈຶ່ງໄດ້ເອົາ
ນາງຊິລະປາ ສາວໃຊ້ຂອງນາງມາໃຫ້ ຢາໂຄບ ເປັນເມຍ, ແລະ
ຢາໂຄບ ກໍມາຫາ ນາງຊິລະປາ ຄືກັນ, ແລະ
ນາງກໍໄດ້ເກີດລູກຊາຍສອງຄົນຄື ກາດ ແລະ ອາເຊ.
18 ແລະ ເລອາ ໄດ້ຖືພາອີກ ແລະ ໄດ້ເກີດລູກອີກໃນສະໄໝນັ້ນ
ຢາໂຄບ ໄດ້ມີລູກຊາຍສອງຄົນ ແລະ ລູກສາວຄົນໜຶ່ງ, ແລະ
ຊື່ຂອງພວກເຂົາຄື ອິດຊາຄາ, ເຊບູໂລນ, ແລະ ດີນາ
ນ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາ.
19 ແລະ ຣາເຊັນຍັງເປັນຫມັນຢູ່ໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລະ
ຣາເຊັນໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ, ແລະ
ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍໂຜດລະນຶກເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ
ແລະ ມາຢ້ຽມຢາມຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້ອນວອນພຣະອົງ,
ເພາະວ່າດຽວນີ້ຜົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະປະຖິ້ມຂ້າພະເຈົ້າ,
ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີລູກໃຫ້ລາວ.
20 ບັດນີ້ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຂໍໂຜດຟັງຄຳອ້ອນວອນຂອງຂ້ານ້ອຍຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ແລະ
ທອດພຣະເນດເບິ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແລະ
ຂໍໂຜດປະທານລູກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຄືກັບຍິງຮັບໃຊ້ຄົນໜຶ່ງ,
ເພື່ອຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຖືກຕຳໜິຕິຕຽນອີກຕໍ່ໄປ.
21 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນນາງ ແລະ ໄດ້ເປີດທ້ອງຂອງນາງ, ແລະ
ຣາເຊັນ ໄດ້ຖືພາ ແລະ ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງ, ແລະ ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອົາຄວາມອັບອາຍຂອງຂ້ອຍອອກໄປ, ແລະ
ນາງໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ ໂຢເຊບ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພີ່ມລູກຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງໃຫ້ຂ້ອຍ; ແລະ
ຢາໂຄບ ມີອາຍຸໄດ້ເກົ້າສິບເອັດປີ ເມື່ອນາງເກີດລູກ.
22 ໃນເວລານັ້ນ, ແມ່ຂອງຢາໂຄບ, ເຣເບກາ,
ໄດ້ສົ່ງແມ່ລ້ຽງຂອງນາງຊື່ເດໂບຣາ, ລູກສາວຂອງອູເຊ,
ພ້ອມກັບຄົນຮັບໃຊ້ສອງຄົນຂອງອີຊາກໄປຫາຢາໂຄບ.
23 ແລະ ພວກເຂົາມາຫາຢາໂຄບທີ່ຮາຣານ ແລະ
ພວກເຂົາເວົ້າກັບລາວວ່າ,
ເຣເບກາໄດ້ສົ່ງພວກເຮົາມາຫາເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ກັບຄືນໄປບ້ານພໍ່
ຂອງເຈົ້າທີ່ແຜ່ນດິນການາອານ; ແລະ
ຢາໂຄບໄດ້ຟັງພວກເຂົາໃນເລື່ອງນີ້ທີ່ແມ່ຂອງລາວໄດ້ເວົ້າ.
24 ໃນເວລານັ້ນ,
ອີກເຈັດປີທີ່ຢາໂຄບຮັບໃຊ້ລາບານແທນຣາເຊນໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ,
ແລະ ເມື່ອສິ້ນສຸດສິບສີ່ປີທີ່ລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຮາຣານ,
ຢາໂຄບໄດ້ກ່າວກັບລາບານວ່າ, ຈົ່ງມອບເມຍໃຫ້ຂ້ອຍ ແລະ
ສົ່ງຂ້ອຍໄປ, ເພື່ອຂ້ອຍຈະໄດ້ໄປແຜ່ນດິນຂອງຂ້ອຍ,

ເພາະຈົ່ງເບິ່ງແມ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ສົ່ງຂ້ອຍຈາກແຜ່ນດິນທີ່ການາອານໃ
ຫ້ຂ້ອຍກັບຄືນໄປເຮືອນຂອງພໍ່ຂ້ອຍ.
25 ແລະ ລາບານ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ: ຢ່າ ໄປ ແບວ ນັ້ນ ເລີຍ;
ຖ້າ ຂ້ອຍ ພົບ ຄວາມ ກະລຸນາ ໃນ ສາຍ ຕາ ຂອງ ເຈົ້າ, ຢ່າ ໄປ ຈາກ
ຂ້ອຍ; ຂໍ ໃຫ້ ເຈົ້າ ກໍານົດ ຄ່າ ຈ້າງ ຂອງ ເຈົ້າ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ແລະ ຂ້ອຍ
ຈະ ໃຫ້ ມັນ, ແລະ ໃຫ້ ຢູ່ ກັບ ຂ້ອຍ.
26 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ, “ນີ້ ຄື ສິ່ງ ທີ່ ພໍ່ ຈະ ໃຫ້
ຂ້ອຍ ເປັນ ຄ່າ ຈ້າງ, ຄື ມື້ ນີ້ ຂ້ອຍຈະ ໄປ ກວດກາ ເບິ່ງ ຝູງ ແກະ
ຂອງ ພໍ່ ແລະ ເອົາ ລູກ ແກະ ທຸກ ໂຕ ທີ່ ມີ ຈຸດ ແລະ ມີ ສີ ນໍ້າຕານ
ໃນ ຝູງ ແກະ ແລະ ຝູງ ແບ້ ໄປ, ແລະ ຖ້າ ພໍ່ ຈະ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້ ໃຫ້
ຂ້ອຍ, ຂ້ອຍ ຈະ ກັບ ໄປ ລ້ຽງ ຝູງ ແກະ ຂອງ ພໍ່ ແລະ ລ້ຽງ ພວກ
ມັນ ຄື ເກົ່າ.”
27 ແລະ ລາບານ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ນັ້ນ, ແລະ ລາບານ ໄດ້ ເອົາ ສິ່ງ ທີ່
ຢາໂຄບ ໄດ້ ເວົ້າ ນັ້ນ ອອກ ຈາກ ຝູງ ສັດ ຂອງ ລາວ ແລະ ໄດ້ ມອບ
ໃຫ້ ລາວ.
28 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ມອບ ສິ່ງ ຂອງ ທັງ ຫມົດ ທີ່ ລາວ ໄດ້ ເອົາ ມາ
ຈາກ ຝູງ ສັດ ຂອງ ລາບານ ໄວ້ ໃນ ມື ຂອງ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ລາວ, ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ລ້ຽງ ຝູງ ສັດ ທີ່ ເຫລືອ ຢູ່ ຂອງ ລາບານ.
29 ແລະ ເມື່ອ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ອີຊາກ ຊຶ່ງ ລາວ ໄດ້
ສົ່ງ ໄປ ຫາ ຢາໂຄບ ເຫັນ ວ່າ ຢາໂຄບ ຈະ ບໍ່ ກັບ
ໄປ ແຜ່ນດິນ ກາ ນາ ອານ ກັບ ພວກ ເຂົາ, ພວກ
ເຂົາ ຈຶ່ງ ໄດ້ ໜີ ຈາກ ລາວ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ກັບ ບ້ານ ໄປ ແຜ່ນດິນ ກາ ນາ ອານ.
30 ແລະ ເດໂບຣາ ໄດ້ພັກຢູ່ກັບຢາໂຄບໃນຮາຣານ, ແລະ
ນາງບໍ່ໄດ້ກັບໄປກັບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງອີຊາກໄປຍັງແຜ່ນດິນການາອານ,
ແລະ ເດໂບຣາ ໄດ້ພັກຢູ່ກັບພັນລະຍາ ແລະ
ລູກໆຂອງຢາໂຄບໃນຮາຣານ.
31 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ຮັບໃຊ້ ລາບານ ຕໍ່ໄປອີກ ຫົກປີ, ແລະ
ເມື່ອແກະອອກລູກ, ຢາໂຄບ ໄດ້ແຍກແກະທີ່ມີຈຸດ ແລະ ມີຈຸດໆ
ອອກຈາກຝູງແກະເຫຼົ່ານັ້ນ, ຕາມທີ່ລາວໄດ້ຕັດສິນໃຈກັບ ລາບານ,
ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ເຮັດແບບນັ້ນຢູ່ທີ່ ລາບານ ເປັນເວລາຫົກປີ, ແລະ
ຊາຍຄົນນັ້ນ ໄດ້ເພີ່ມພູນຂຶ້ນຢ່າງອຸດົມສົມບູນ ແລະ ລາວມີງົວ,
ຍິງສາວຮັບໃຊ້ ແລະ ຊາຍຮັບໃຊ້, ອູດ, ແລະ ລາ.
32 ຢາໂຄບມີງົວສອງຮ້ອຍຝູງ, ແລະງົວຂອງລາວມີຂະໜາດໃຫຍ່
ແລະ ສວຍງາມ ແລະ ມີຜົນຜະລິດຫຼາຍ, ແລະ
ຄອບຄົວທັງໝົດຂອງມະນຸດຢາກໄດ້ງົວຂອງຢາໂຄບ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຫຼາຍ.
33 ແລະ ລູກຊາຍຂອງມະນຸດຫຼາຍຄົນໄດ້ມາຊື້ຝູງແກະຂອງຢາໂຄບ,
ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ໃຫ້ແກະແກ່ພວກເຂົາສໍາລັບຄົນຮັບໃຊ້ຊາຍຍິງ ຫຼື
ສໍາລັບລາ ຫຼື ອູດ, ຫຼື
ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ຢາໂຄບຕ້ອງການຈາກພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ໃຫ້ແກະແກ່ລາວ.
34 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຮັບ ຄວາມ ຮັ່ງມີ ແລະ ກຽດຕິຍົດ ແລະ
ຊັບສົມບັດ ໂດຍ ທາງ ການ ເຮັດ ທຸລະ ກໍາ ເຫຼົ່ານີ້ ກັບ ພວກ ລູກ
ຫລານ ມະນຸດ, ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ລາບານ ໄດ້ ອິດສາ ລາວ
ດ້ວຍ ກຽດຕິຍົດ ນີ້.
35 ແລະ ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ
ລາວໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າຂອງພວກລູກຊາຍຂອງລາບານວ່າ:
ຢາໂຄບໄດ້ເອົາທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງພໍ່ພວກເຮົາໄປ, ແລະ
ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພໍ່ພວກເຮົາກໍໄດ້ຮັບລັດສະໝີພາບທັງໝົດນີ້.
36 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເຫັນ ໃບ ໜ້າ ຂອງ ລາ ບານ
ແລະ ລູກໆ ຂອງ ລາວ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ ວ່າ ມັນ ບໍ່
ໄດ້ ມີ ຕໍ່ ລາວ ໃນ ສະ ໄໝ ນັ້ນ ຄື ແຕ່ ກ່ອນ.
37 ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ປະກົດ ຕໍ່ ຢາໂຄບ
ເມື່ອ ໝົດ ອາຍຸ ຫົກ ປີ, ແລະ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາວ
ວ່າ, ຈົ່ງ ລຸກ ຂຶ້ນ, ອອກ ໄປ ຈາກ ແຜ່ນ ດິນ ນີ້, ແລະ
ກັບ ໄປ ຍັງ ແຜ່ນ ດິນ ບ້ານ ເກີດ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ
ເຮົາ ຈະ ຢູ່ ກັບ ເຈົ້າ.
38 ແລະຢາໂຄບກໍລຸກຂຶ້ນໃນເວລານັ້ນ
ແລະລາວໄດ້ຂີ່ອູດຂຶ້ນເທິງລູກໆ ເມຍໆ
ແລະສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງລາວ
ແລະລາວໄດ້ອອກເດີນທາງໄປຫາອີຊາກພໍ່ຂອງລາວໄປຍັງແຜ່ນດິນ
ການາອານ.
39 ລາບານບໍ່ຮູ້ວ່າຢາໂຄບໄດ້ຈາກລາວໄປແລ້ວ,
ເພາະວ່າມື້ນັ້ນລາບານໄດ້ອອກໄປຕັດຂົນແກະ.
40 ແລະ ຣາເຊັນ ໄດ້ ລັກ ເອົາ ຮູບ ປັ້ນ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ ນາງ, ແລະ
ນາງ ໄດ້ ເອົາ ມັນ ໄປ ແລະ ເຊື່ອງ ໄວ້ ເທິງ ອູດ ທີ່ ນາງ ນັ່ງ, ແລະ
ນາງ ໄດ້ ເດີນທາງ ຕໍ່ ໄປ.
41 ແລະ ນີ້ຄືວິທີການຂອງຮູບປັ້ນ;
ໃນການຈັບເອົາຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນລູກກົກ ແລະ ຂ້າລາວ ແລະ
ເອົາຜົມອອກຈາກຫົວຂອງລາວ, ແລະ ເອົາເກືອມາທາຫົວ ແລະ
ເຈີມມັນດ້ວຍນໍ້າມັນ, ຈາກນັ້ນເອົາແຜ່ນທອງແດງ ຫຼື
ແຜ່ນຄໍາແຜ່ນນ້ອຍໆ ມາຂຽນຊື່ໃສ່ມັນ, ແລະ
ວາງແຜ່ນໄວ້ໃຕ້ລີ້ນຂອງລາວ, ແລະ
ເອົາຫົວພ້ອມກັບແຜ່ນໄວ້ໃຕ້ລີ້ນ ແລະ ເອົາມັນໄວ້ໃນເຮືອນ, ແລະ
ຈູດໄຟຕໍ່ໜ້າມັນ ແລະ ກົ້ມຂາບມັນ.
42 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າມັນ,
ມັນເວົ້າກັບພວກເຂົາໃນທຸກເລື່ອງທີ່ພວກເຂົາຂໍຈາກມັນ,
ຜ່ານອໍານາດຂອງພຣະນາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນນັ້ນ.
43 ແລະ ບາງ ຄົນ ເຮັດ ຮູບ ປັ້ນ ຂອງ ຄົນ, ເຮັດ
ດ້ວຍ ຄໍາ ແລະ ເງິນ, ແລະ ໄປ ຫາ ພວກ ເຂົາ ໃນ ເວ
ລາ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ຮູ້, ແລະ ຮູບ ປັ້ນ ໄດ້ ຮັບ ອິດ
ທິ ພົນ ຂອງ ດວງ ດາວ, ແລະ ບອກ ພວກ ເຂົາ
ເຖິງ ສິ່ງ ທີ່ ຈະ ເກີດ ຂຶ້ນ ໃນ ອະ ນາ ຄົດ, ແລະ
ໃນ ວິ ທີ ນີ້ ແມ່ນ ຮູບ ປັ້ນ ທີ່ ຣາ ເຊນ ລັກ
ມາ ຈາກ ພໍ່ ຂອງ ນາງ.
44 ແລະ ຣາເຊັນ ໄດ້ ລັກ ເອົາ ຮູບ ປັ້ນ ເຫຼົ່ານີ້ ຊຶ່ງ ເປັນ ຂອງ ພໍ່
ຂອງ ນາງ ໄປ ເພື່ອ ວ່າ ລາບານ ຈະ ບໍ່ ຮູ້ ຜ່ານ ຮູບ ປັ້ນ ເຫຼົ່ານັ້ນ ວ່າ
ຢາໂຄບ ໄດ້ ໄປ ໃສ.
45 ແລະ ລາບານ ໄດ້ ກັບ ມາ ບ້ານ ແລະ ໄດ້ ຖາມ ເຖິງ ຢາໂຄບ
ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງ ລາວ, ແຕ່ ລາວ ບໍ່ ໄດ້ ພົບ, ແລະ ລາບານ ໄດ້
ຊອກ ຫາ ຮູບ ປັ້ນ ຂອງ ລາວ ເພື່ອ ຈະ ຮູ້ ວ່າ ຢາໂຄບ ໄດ້ ໄປ ຢູ່ ໃສ,
ແຕ່ ບໍ່ ພົບ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ໄປ ຫາ ຮູບ ປັ້ນ ອື່ນໆ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ຖາມ ເຖິງ ຮູບ ປັ້ນ ນັ້ນ ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ບອກ ລາວ ວ່າ ຢາໂຄບ
ໄດ້ ຫນີ ຈາກ ລາວ ໄປ ຢູ່ ບ້ານ ພໍ່ ຂອງ ລາວ, ໄປ ແຜ່ນດິນ
ການາອານ.
46 ແລະ ລາບານ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ລາວ ໄດ້ ພາ ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ
ແລະ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ລາວ ໄປ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ອອກ ໄປ
ໄລ່ ຕາມ ຢາໂຄບ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ທັນ ລາວ ຢູ່ ເທິງ ພູ ກີເລອາດ.
47 ແລະ ລາບານ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຢາໂຄບ ວ່າ, ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ຫຍັງ ກັບ
ຂ້ອຍ ເພື່ອ ຫນີ ແລະ ຫຼອກລວງ ຂ້ອຍ, ແລະ ພາ ລູກ ສາວ ຂອງ
ຂ້ອຍ ແລະ ລູກໆ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໄປ ເປັນ ຊະ ເລີຍ ດ້ວຍ ດາບ?
48 ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຂ້ອຍຈູບພວກເຂົາ ແລະ
ສົ່ງພວກເຂົາໄປດ້ວຍຄວາມຍິນດີ, ແລະ
ເຈົ້າໄດ້ລັກເອົາພະຂອງຂ້ອຍ ແລະ ໜີໄປ.

49 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຕອບ ລາບານ ວ່າ, ເພາະ ຂ້ອຍ ຢ້ານ ວ່າ ເຈົ້າ
ຈະ ເອົາ ລູກ ສາວ ຂອງ ເຈົ້າ ໄປ ຈາກ ຂ້ອຍ; ແລະ ບັດ ນີ້ ຖ້າ ເຈົ້າ
ພົບ ພະ ຂອງ ເຈົ້າ ກັບ ຜູ້ ໃດ ຜູ້ ນັ້ນ ລາວ ຈະ ຕ້ອງ ຕາຍ.
50 ແລະ ລາບານ ໄດ້ຄົ້ນຫາຮູບປັ້ນ ແລະ ລາວໄດ້ກວດເບິ່ງໃນເຕັນ
ແລະ ເຄື່ອງເຟີນີເຈີທັງໝົດຂອງຢາໂຄບ, ແຕ່ບໍ່ພົບພວກມັນ.
51 ແລະ ລາບານ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຢາໂຄບ ວ່າ, “ພວກເຮົາ ຈະ ເຮັດ
ພັນທະ ສັນຍາ ນຳ ກັນ ແລະ ມັນ ຈະ ເປັນ ປະຈັກ ພະຍານ
ລະຫວ່າງ ເຮົາ ກັບ ເຈົ້າ; ຖ້າ ເຈົ້າ ຈະ ທໍລະມານ ລູກ ສາວ ຂອງ ເຮົາ,
ຫຼື ຈະ ເອົາ ເມຍ ຄົນ ອື່ນ ນອກ ຈາກ ລູກ ສາວ ຂອງ ເຮົາ, ແມ່ນ
ແຕ່ ພຣະ ເຈົ້າ ຈະ ເປັນ ພະຍານ ລະຫວ່າງ ເຮົາ ກັບ ເຈົ້າ ໃນ ເລື່ອງ
ນີ້.
52 ແລະ ພວກເຂົາເອົາກ້ອນຫີນມາເຮັດກອງຫີນ, ແລະ ລາບານ
ໄດ້ເວົ້າວ່າ, ກອງຫີນນີ້ເປັນພະຍານລະຫວ່າງຂ້ອຍກັບເຈົ້າ,
ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງເອີ້ນມັນວ່າ ກີເລອາດ.
53 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ ລາບານ ໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຢູ່ເທິງພູ, ແລະ
ພວກເຂົາກິນເຂົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນໃກ້ກອງຫີນ, ແລະ
ພວກເຂົາພັກຢູ່ເທິງພູຕະຫຼອດຄືນ, ແລະ
ລາບານໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າມືດ, ແລະ
ລາວໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ກັບລູກສາວຂອງລາວ ແລະ ລາວໄດ້ຈູບພວກເຂົາ,
ແລະ ລາວກໍໄດ້ກັບໄປບ່ອນຂອງລາວ.
54 ແລະ ລາວຈຶ່ງຟ້າວສົ່ງລູກຊາຍຂອງລາວຊື່ວ່າ ເບໂອຣ
ອາຍຸສິບເຈັດປີ ພ້ອມກັບອາບີໂຄໂຣບລູກຊາຍຂອງອູສ
ລູກຊາຍຂອງນາໂຣຣ ພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍສິບຄົນ.
55 ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ຟ້າວໄປ ແລະ
ຜ່ານໄປຕາມເສັ້ນທາງກ່ອນຢາໂຄບ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ມາຮອດເສັ້ນທາງອື່ນໄປສູ່ແຜ່ນດິນເຊອີ.
56 ແລະ ພວກເຂົາມາຫາເອຊາວ ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ອ້າຍ ແລະ
ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ລາບານ ລູກຊາຍຂອງເບທູເອນ
ນ້ອງຊາຍຂອງແມ່ເຈົ້າ, ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ,
57 ເຈົ້າໄດ້ຍິນບໍ່ວ່າຢາໂຄບອ້າຍຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງກັບຂ້ອຍ,
ຜູ້ທີ່ມາຫາຂ້ອຍກ່ອນໂດຍບໍ່ໃສ່ເສື້ອຜ້າແລະບໍ່ມີເສື້ອຜ້າ,
ແລະຂ້ອຍໄດ້ໄປພົບລາວ,
ແລະພາລາວມາເຮືອນຂອງຂ້ອຍດ້ວຍກຽດຕິຍົດ,
ແລະຂ້ອຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວຍິ່ງໃຫຍ່,
ແລະຂ້ອຍໄດ້ຍົກລູກສາວສອງຄົນຂອງຂ້ອຍໃຫ້ລາວເປັນເມຍແລະ
ຍັງໃຫ້ສາວໃຊ້ສອງຄົນຂອງຂ້ອຍ.
58 ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນລາວເພາະຂ້ອຍ,
ແລະລາວກໍ່ມີລູກຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ມີລູກຊາຍ, ລູກສາວ ແລະ
ແມ່ບ້ານຮັບໃຊ້.
59 ລາວຍັງມີຝູງແກະ ແລະ ຝູງງົວຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ອູດ ແລະ ລາ,
ພ້ອມທັງເງິນ ແລະ ຄຳ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ແລະ
ເມື່ອລາວເຫັນວ່າລາວຮັ່ງມີຂຶ້ນ, ລາວຈຶ່ງປະຂ້ອຍໄວ້
ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍໄປຕັດຂົນແກະ, ແລະ ລາວກໍ່ລຸກຂຶ້ນໜີໄປຢ່າງລັບໆ.
60 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຍົກ ເມຍ ແລະ ລູກ ຂອງ ເພິ່ນ
ຂຶ້ນ ເທິງ ອູດ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ພາ ຝູງ ສັດ ແລະ ຊັບ
ສິນ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເພິ່ນ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ມາ ໃນ
ແຜ່ນດິນ ຂອງ ເຮົາ ໄປ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເງີຍ ໜ້າ
ຂຶ້ນ ເພື່ອ ໄປ ຫາ ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ, ໄປ ຍັງ
ແຜ່ນດິນ ກາ ນາ ອານ.
61 ແລະ ລາວ ບໍ່ ຍອມ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ຈູບ ລູກ ສາວ
ຂອງ ຂ້ອຍ ແລະ ລູກໆ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ນຳ ລູກ ສາວ ຂອງ ຂ້ອຍ ໄປ ເປັນ ຊະ ເລີຍ
ດ້ວຍ ດາບ, ແລະ ລາວ ຍັງ ໄດ້ ລັກ ເອົາ ຮູບ ພະ
ຂອງ ຂ້ອຍ ແລະ ລາວ ໄດ້ ໜີ ໄປ.
62 ແລະ ບັດນີ້ ເຮົາໄດ້ປະລາວໄວ້ໃນພູເຂົາຂອງຫ້ວຍຢາບຸກ, ລາວ
ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງລາວ; ລາວບໍ່ຂາດຕົກບົກຜ່ອງຫຍັງເລີຍ.
63 ຖ້າເຈົ້າຢາກໄປຫາລາວ, ຈົ່ງໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ເຈົ້າຈະພົບລາວ,
ແລະ ເຈົ້າສາມາດເຮັດກັບລາວຕາມທີ່ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າປາດຖະໜາ;
ແລະ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງລາບານໄດ້ມາ ແລະ
ບອກເອຊາວເລື່ອງທັງໝົດນີ້.
64 ແລະ ເອຊາວໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງລາບານ,
ແລະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງລາວໄດ້ລຸກໄໝ້ຢ່າງໜັກຕໍ່ຢາໂຄບ,
ແລະລາວລະນຶກເຖິງຄວາມກຽດຊັງຂອງລາວ,
ແລະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງລາວໄດ້ລຸກໄໝ້ຢູ່ພາຍໃນລາວ.
65 ເອຊາວຈຶ່ງຟ້າວພາລູກຫລານ, ຄົນຮັບໃຊ້, ແລະ
ຄົນໃນຄອບຄົວຂອງລາວ, ຈຳນວນຫົກສິບຄົນ, ແລະ
ລາວໄດ້ໄປເຕົ້າໂຮມລູກຫລານທັງໝົດຂອງເຊອີຣ໌ຊາວໂຮຣີ ແລະ
ປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາ, ຈຳນວນສາມຮ້ອຍສີ່ສິບຄົນ, ແລະ
ໄດ້ຈັບເອົາຜູ້ຊາຍທັງໝົດສີ່ຮ້ອຍຄົນດ້ວຍດາບ, ແລະ
ລາວໄດ້ໄປຫາຢາໂຄບເພື່ອຂ້າລາວ.
66 ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ແບ່ງ ຈຳນວນ ນີ້ ອອກ ເປັນ ຫຼາຍ ສ່ວນ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ເອົາ ລູກ ຊາຍ ຫົກ ສິບ ຄົນ ແລະ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ລາວ
ແລະ ຄົນ ໃນ ຄອບຄົວ ຂອງ ລາວ ເປັນ ຫົວໜ້າ ຄົນ ດຽວ, ແລະ ໄດ້
ມອບ ໃຫ້ ເຂົາ ເຈົ້າ ຢູ່ໃນ ການ ດູແລ ຂອງ ເອລີຟັດ ລູກ ຊາຍ ກົກ
ຂອງ ລາວ.
67 ແລະ ຫົວໜ້າທີ່ເຫຼືອຢູ່ນັ້ນ
ເພິ່ນໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຫົກຄົນຂອງເຊອີຣ໌ ຊາວໂຮຣີ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງແຕ່ລະຄົນໃຫ້ດູແລລູກຫລານ ແລະ
ລູກຫລານຂອງຕົນ.
68 ແລະ ກອງທັບທັງໝົດໄດ້ໄປຕາມທີ່ມັນເປັນຢູ່, ແລະ
ເອຊາວໄດ້ໄປໃນບັນດາພວກເຂົາໄປຫາຢາໂຄບ, ແລະ
ລາວໄດ້ນຳພາພວກເຂົາໄປຢ່າງວ່ອງໄວ.
69 ແລະ ພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງລາບານໄດ້ອອກຈາກເອຊາວ ແລະ
ໄປແຜ່ນດິນການາອານ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ມາຮອດເຮືອນຂອງເຣເບກາ ແມ່ຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ເອຊາວ.
70 ແລະ ພວກເຂົາບອກນາງວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ເອຊາວ
ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ໄປຕໍ່ສູ້ກັບຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງລາວພ້ອມກັບ
ຜູ້ຊາຍສີ່ຮ້ອຍຄົນ, ເພາະລາວໄດ້ຍິນວ່າລາວກຳລັງມາ, ແລະ
ລາວໄດ້ໄປສູ້ຮົບກັບຢາໂຄບ, ແລະ ເພື່ອໂຈມຕີລາວ ແລະ
ເພື່ອເອົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີ.
71 ແລະ
ເຣເບກາຈຶ່ງຟ້າວສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ເຈັດສິບສອງຄົນຂອງອີຊາກໄປພົບຢ
າໂຄບທີ່ທາງ; ເພາະນາງເວົ້າວ່າ,
“ບາງທີເອຊາວອາດຈະມາສູ້ຮົບກັນທີ່ທາງເມື່ອລາວພົບລາວ.”
72 ແລະ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເດີນທາງໄປພົບຢາໂຄບ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເພິ່ນຢູ່ເສັ້ນທາງຂອງຫ້ວຍນ້ຳ
ຟາກກົງກັນຂ້າມຂອງຫ້ວຍນ້ຳຢາບຸກ, ແລະ
ເມື່ອຢາໂຄບເຫັນພວກເຂົາ, ເພິ່ນເວົ້າວ່າ,
ຄ້າຍນີ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ
ຢາໂຄບໄດ້ເອີ້ນຊື່ສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ມັກນາຢິມ.
73 ແລະ ຢາໂຄບ ຮູ້ຈັກຄົນທັງໝົດຂອງພໍ່ລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ຈູບພວກເຂົາ ແລະ ກອດພວກເຂົາ, ແລະ
ໄດ້ໄປກັບພວກເຂົາ, ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ຖາມພວກເຂົາກ່ຽວກັບພໍ່

ແລະ ແມ່ຂອງລາວ, ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ຕອບວ່າ,
ພວກເຂົາສະບາຍດີ.
74 ແລະ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ,
ເຣເບກາແມ່ຂອງເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພວກເຮົາມາຫາເຈົ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ພໍ່ໄດ້ຍິນ, ລູກຂອງຂ້ອຍ,
ວ່າເອຊາວອ້າຍຂອງເຈົ້າໄດ້ອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າໃນເສັ້ນທາງກັບຄືນ
ຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເຊອີຣ໌ຊາວໂຮຣີ.
75 ແລະ ສະນັ້ນ, ລູກຂອງພໍ່, ຈົ່ງຟັງສຽງພໍ່ ແລະ
ເບິ່ງດ້ວຍຄຳແນະນຳຂອງລູກວ່າລູກຈະເຮັດແນວໃດ, ແລະ
ເມື່ອລາວມາຫາລູກ, ຈົ່ງອ້ອນວອນລາວ, ແລະ
ຢ່າເວົ້າຢ່າງຮີບດ່ວນກັບລາວ, ແລະ
ໃຫ້ຂອງຂວັນແກ່ລາວຈາກສິ່ງທີ່ລູກມີ, ແລະ
ຈາກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໂຜດປະທານໃຫ້ລູກ.
76 ແລະ ເມື່ອ ລາວ ຖາມ ເຈົ້າ ກ່ຽວ ກັບ ເລື່ອງ
ຂອງ ເຈົ້າ, ຢ່າ ປິດ ບັງ ຫຍັງ ຈາກ ລາວ, ບາງ ທີ
ລາວ ອາດ ຈະ ຫັນ ໜີ ຈາກ ຄວາມ ໂກດ ແຄ້ນ
ຂອງ ລາວ ທີ່ ມີ ຕໍ່ ເຈົ້າ ແລະ ໂດຍ ການ ນັ້ນ
ເຈົ້າ ຈະ ຊ່ວຍ ຈິດ ວິນ ຍານ ຂອງ ເຈົ້າ ໃຫ້ ລອດ,
ເຈົ້າ ແລະ ທຸກ ຄົນ ທີ່ ເປັນ ຂອງ ເຈົ້າ, ເພາະ ມັນ
ເປັນ ໜ້າ ທີ່ ຂອງ ເຈົ້າ ທີ່ ຈະ ໃຫ້ ກຽດ ລາວ,
ເພາະ ລາວ ເປັນ ອ້າຍ ຂອງ ເຈົ້າ.
77 ແລະ ເມື່ອ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ແມ່
ຂອງ ລາວ ຊຶ່ງ ຜູ້ ສົ່ງ ຂ່າວ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ລາວ,
ຢາໂຄບ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ດ້ວຍ ສຽງ ດັງ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້
ຢ່າງ ຂົມ ຂື່ນ, ແລະ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ທີ່ ແມ່ ຂອງ
ລາວ ໄດ້ ບັນຊາ ລາວ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ.

ບົດທີ 32

1 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ຢາໂຄບ ໄດ້ ສົ່ງ ຜູ້ ສົ່ງ ຂ່າວ
ໄປ ຫາ ເອຊາວ ອ້າຍ ຂອງ ລາວ ທີ່ ໄປ ຍັງ
ແຜ່ນດິນ ເຊອີ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ຄຳ ອ້ອນວອນ
ໃຫ້ ລາວ.
2 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, "ຈົ່ງ ບອກ ເອຊາວ ຜູ້ ເປັນ
ເຈົ້າ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າ, ຢາ ໂຄບ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ທ່ານ ກ່າວ ວ່າ,
ຢ່າ ໃຫ້ ເຈົ້າ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ ຄິດ ວ່າ ພອນ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ
ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ອວຍພອນ ຂ້າພະເຈົ້າ ນັ້ນ ເປັນ ປະໂຫຍດ ຕໍ່
ຂ້າພະເຈົ້າ."
3 ເພາະວ່າຂ້ອຍໄດ້ຢູ່ກັບລາບານຊາວປີແລ້ວ,
ແລະລາວໄດ້ຫລອກລວງຂ້ອຍ ແລະ ປ່ຽນຄ່າຈ້າງຂອງຂ້ອຍສິບເທື່ອ,
ດັ່ງທີ່ທຸກຢ່າງໄດ້ບອກເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍແລ້ວ.
4 ແລະ ຂ້ອຍໄດ້ຮັບໃຊ້ລາວຢູ່ໃນເຮືອນຂອງລາວຢ່າງໜັກໜ່ວງ,
ແລະ ຕໍ່ມາພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຂ້ອຍ,
ແຮງງານຂອງຂ້ອຍ, ແລະ ຜົນງານຂອງມືຂອງຂ້ອຍ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍພົບພຣະຄຸນ ແລະ ຄວາມໂປດປານໃນສາຍ
ພຣະເນຕຣຂອງພຣະອົງ.
5 ແລະ ຕໍ່ມາ, ດ້ວຍພຣະເມດຕາ ແລະ
ຄວາມເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ງົວ, ລໍ,
ແລະ ງົວຄວາຍ, ແລະ ທາດຊາຍຍິງ.
6 ແລະ ບັດນີ້ ຂ້ານ້ອຍກຳລັງກັບມາຮອດແຜ່ນດິນຂອງຂ້ານ້ອຍ
ແລະ ບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍໄປຫາພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ; ແລະ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສົ່ງຄົນໄປບອກໃຫ້ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຮູ້ເລື່ອງທັງໝົດນີ້
ເພື່ອຈະໄດ້ພົບຄວາມໂປດປານໃນສາຍພຣະເນຕຣ
ຂອງນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ເພື່ອວ່າເພິ່ນຈະບໍ່ຄິດວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຮັ່ງມີດ້ວຍຕົນເອງ, ຫຼື
ວ່າພອນທີ່ພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ອວຍພອນຂ້ານ້ອຍນັ້ນເປັນປະໂຫຍດ
ຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ.
7 ແລະ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ໄປຫາເອຊາວ ແລະ
ພົບລາວຢູ່ທີ່ຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນເອໂດມ ມຸ່ງໜ້າໄປຫາຢາໂຄບ
ແລະ ຜູ້ຊາຍສີ່ຮ້ອຍຄົນຈາກເຜົ່າເຊອີ ຊາວໂຮຣີ
ກຳລັງຢືນຢູ່ດ້ວຍດາບທີ່ຊັກອອກ.
8 ແລະ
ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງຢາໂຄບໄດ້ບອກເອຊາວທຸກຄຳທີ່ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບພ
ວກເຂົາກ່ຽວກັບເອຊາວ.
9 ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ຕອບ ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ ຄວາມ ທະນົງ ຕົວ ແລະ
ຄວາມ ດູຖູກ, ແລະ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຂ້ອຍ ໄດ້ ຍິນ ແລະ ມີ
ຄົນ ບອກ ຂ້ອຍ ແລ້ວ ວ່າ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເຮັດ ຫຍັງ ກັບ ລາບານ, ຜູ້
ທີ່ ຍົກ ລາວ ຂຶ້ນ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ລາວ ແລະ ໃຫ້ ລູກ ສາວ ຂອງ
ລາວ ເປັນ ເມຍ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເກີດ ລູກ ຊາຍ ຍິງ, ແລະ ໄດ້ ເພີ່ມ
ຄວາມ ຮັ່ງມີ ແລະ ຄວາມ ຮັ່ງມີ ຢ່າງ ຫຼວງ ຫຼາຍ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ
ລາບານ ຜ່ານ ຊັບສົມບັດ ຂອງ ລາວ.
10 ແລະ ເມື່ອ ລາວ ເຫັນ ວ່າ ລາວ ມີ ຄວາມ ຮັ່ງມີ
ຢ່າງ ຫຼວງ ຫຼາຍ ແລະ ຄວາມ ຮັ່ງມີ ຂອງ ລາວ ມີ
ຫຼາຍ ລາວ ຈຶ່ງ ໄດ້ ໜີ ໄປ ພ້ອມ ກັບ ຊັບ ສິນ
ທັງ ໝົດ, ຈາກ ເຮືອນ ຂອງ ລາບານ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ພາ ລູກ ສາວ ຂອງ ລາບານ ໄປ ຈາກ ໜ້າ ພໍ່
ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ໃນ ຖານະ ເປັນ ຊະເລີຍ ທີ່ ຖືກ
ຈັບ ໄປ ດ້ວຍ ດາບ ໂດຍ ບໍ່ ໄດ້ ບອກ ລາວ ຮູ້.
11 ແລະ ຢາໂຄບ ບໍ່ ພຽງ ແຕ່ ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນີ້ ຕໍ່ ລາບານ ເທົ່າ ນັ້ນ
ແຕ່ ລາວ ຍັງ ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນີ້ ຕໍ່ ຂ້ອຍ ແລະ ໄດ້ ທົດແທນ ຂ້ອຍ
ສອງ ເທື່ອ, ແລະ ຂ້ອຍ ຄວນ ຈະ ງຽບ ບໍ?
12 ບັດນີ້,
ມື້ນີ້ຂ້ອຍມາພ້ອມກັບກອງທັບຂອງຂ້ອຍເພື່ອໄປພົບລາວ,
ແລະຂ້ອຍຈະເຮັດກັບລາວຕາມທີ່ໃຈຂ້ອຍປາດຖະໜາ.
13 ແລະ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄດ້ກັບຄືນມາຫາຢາໂຄບ ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ,
ພວກເຮົາຫາເອຊາວອ້າຍຂອງເຈົ້າມາຫາພວກເຮົາ, ແລະ
ພວກເຮົາໄດ້ບອກລາວທຸກຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ລາວກໍໄດ້ຕອບພວກເຮົາດັ່ງນີ້, ແລະ ເບິ່ງແມ,
ລາວກຳລັງມາພົບເຈົ້າພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍສີ່ຮ້ອຍຄົນ.
14 ບັດນີ້ ຈົ່ງຮູ້ ແລະ ເບິ່ງສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະເຮັດ, ແລະ
ອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອປົດປ່ອຍເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກພຣະອົງ.
15 ແລະ
ເມື່ອລາວໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງອ້າຍຂອງລາວທີ່ລາວໄດ້ເວົ້າກັບຜູ້ສົ່ງຂ່າ
ວຂອງຢາໂຄບ, ຢາໂຄບກໍຢ້ານກົວຫຼາຍ ແລະ ລາວກໍ່ເປັນທຸກໃຈ.
16 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ອະທິຖານ ຕໍ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າ ຂອງ
ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າ ຂອງ
ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ຂ້ານ້ອຍ, ອັບຣາຮາມ ແລະ ອີຊາກ, ພຣະອົງ ໄດ້
ກ່າວ ກັບ ຂ້ານ້ອຍ ເມື່ອ ຂ້ານ້ອຍ ອອກ ຈາກ ເຮືອນ ຂອງ ພໍ່
ຂ້ານ້ອຍ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ,
17
ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້
າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ເຮົາມອບແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຫຼັງຈາກເຈົ້າ, ແລະ
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຄືກັບດວງດາວໃນທ້ອງຟ້າ, ແລະ
ເຈົ້າຈະແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປທັງສີ່ດ້ານຂອງທ້ອງຟ້າ, ແລະ ໃນເຈົ້າ

ແລະ ໃນລູກຫລານຂອງເຈົ້າ
ຄອບຄົວທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນ.
18 ແລະ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ຊົງ ຕັ້ງ ພຣະ ຄຳ ຂອງ
ພຣະ ອົງ ໄວ້, ແລະ ໄດ້ ປະ ທານ ຄວາມ ຮັ່ງ ມີ,
ລູກ ຫຼານ, ແລະ ຝູງ ສັດ ໃຫ້ ແກ່ ຂ້າ ນ້ອຍ, ຕາມ
ທີ່ ຂ້າ ນ້ອຍ ປາດ ຖະ ໜາ ຢ່າງ ສຸດ ຂີດ; ພຣະ
ອົງ ໄດ້ ປະ ທານ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ຂ້າ ນ້ອຍ ຂໍ
ຈາກ ພຣະ ອົງ, ຈົນ ຂ້າ ນ້ອຍ ບໍ່ ຂາດ ເຂີນ ສິ່ງ
ໃດ ເລີຍ.
19 ແລະ ຕໍ່ມາເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ,
ຈົ່ງກັບຄືນໄປຫາພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ
ບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ຂ້ອຍຍັງຈະເຮັດດີກັບເຈົ້າ.
20 ແລະ ບັດ ນີ້ ຂ້າ ນ້ອຍ ກັບ ມາ ແລ້ວ, ແລະ ພຣະ
ອົງ ໄດ້ ຊ່ວຍ ຂ້າ ນ້ອຍ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ລາ ບານ,
ຂ້າ ນ້ອຍ ຈະ ຕົກ ຢູ່ ໃນ ກຳມື ຂອງ ເອຊາວ
ຜູ້ ທີ່ ຈະ ຂ້າ ຂ້າ ນ້ອຍ, ແທ້ ຈິງ ແລ້ວ, ພ້ອມ
ທັງ ແມ່ ຂອງ ລູກ ຂອງ ຂ້າ ນ້ອຍ.
21 ບັດນີ້, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຂໍໂຜດຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງເອຊາວອ້າຍຂອງຂ້ານ້ອຍດ້
ວຍ, ເພາະຂ້ານ້ອຍຢ້ານລາວຫຼາຍ.
22 ແລະ ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳໃນເຮົາ, ຈົ່ງເຮັດເພື່ອອັບຣາຮາມ
ແລະ ອີຊາກບິດາຂອງເຮົາ.
23 ເພາະຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມເມດຕາ
ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ມາຊຶ່ງຄວາມຮັ່ງມີນີ້; ບັດນີ້
ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງວິງວອນພຣະອົງ ເພື່ອໂຜດຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນໃນມື້ນີ້
ດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂໍໂຜດຕອບຂ້ານ້ອຍ.
24 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຢຸດ ອະທິຖານ ຕໍ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນ
ໄດ້ ແບ່ງ ປະຊາຊົນ ທີ່ ຢູ່ ກັບ ເພິ່ນ ພ້ອມ ດ້ວຍ ຝູງ ແກະ ແລະ ງົວ
ອອກ ເປັນ ສອງ ຄ້າຍ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ມອບ ເຄິ່ງໜຶ່ງ ໃຫ້
ດາເມເຊັກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເອລີເອເຊ ຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງ ອັບຣາຮາມ
ເປັນ ຄ້າຍ ພ້ອມກັບ ລູກໆ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ອີກ ເຄິ່ງໜຶ່ງ ເພິ່ນ ໄດ້
ມອບ ໃຫ້ ເອລີອານຸສ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ເປັນ ຄ້າຍ ພ້ອມກັບ
ລູກໆ ຂອງ ເພິ່ນ.
25 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, “ຈົ່ງ ຢູ່ ຫ່າງ ໄກ ຈາກ ຄ້າຍ
ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ, ແລະ ຢ່າ ເຂົ້າ ໃກ້ ກັນ ເກີນ, ແລະ ຖ້າ ເອຊາວ ມາ
ຫາ ຄ້າຍ ຫນຶ່ງ ແລະ ຂ້າ ມັນ, ອີກ ຄ້າຍ ຫນຶ່ງ ທີ່ຢູ່ ໄກ ຈາກ ມັນ ຈະ
ຫນີ ໄປ ໄດ້.
26 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ພັກ ເຊົາ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ໃນ ຄືນ ນັ້ນ, ແລະ ຕະຫຼອດ
ຄືນ ເພິ່ນ ໄດ້ ໃຫ້ ຄຳ ສັ່ງ ແກ່ ຄົນ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ເພິ່ນ ກ່ຽວ ກັບ
ກຳລັງ ແລະ ລູກ ຫຼານ ຂອງ ເພິ່ນ.
27 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຢາໂຄບໃນມື້ນັ້ນ,
ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍຢາໂຄບໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງເອຊາວອ້າຍ
ຂອງລາວ.
28 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງທູດສະຫວັນສາມອົງ, ແລະ
ພວກມັນໄດ້ໄປກ່ອນເອຊາວ ແລະ ມາຫາລາວ.
29 ແລະ ທູດສະຫວັນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ເອຊາວ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວໃນຖານະເປັນຜູ້ຊາຍສອງພັນຄົນ,
ຂີ່ມ້າພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງມືສົງຄາມທຸກຊະນິດ, ແລະ
ພວກມັນໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ສາຍຕາຂອງເອຊາວ ແລະ
ຄົນທັງໝົດຂອງລາວ ໂດຍແບ່ງອອກເປັນສີ່ຄ້າຍ,
ພ້ອມດ້ວຍຫົວໜ້າສີ່ຄົນ.
30 ແລະ ຄ້າຍໜຶ່ງໄດ້ໄປຕໍ່ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນເອຊາວກຳລັງມາພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍສີ່ຮ້ອຍຄົນໄ
ປຫາຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ຄ້າຍນີ້ແລ່ນໄປຫາເອຊາວ
ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງລາວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານກົວ, ແລະ
ເອຊາວໄດ້ຕົກຈາກມ້າດ້ວຍຄວາມຕົກໃຈ, ແລະ
ຄົນທັງໝົດຂອງລາວໄດ້ແຍກອອກຈາກລາວຢູ່ບ່ອນນັ້ນ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາຢ້ານກົວຫຼາຍ.
31 ແລະ
ທະຫານທັງໝົດໃນຄ້າຍໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນໄລ່ຕາມພວກເຂົາເມື່ອພວກເຂົ
າໜີຈາກເອຊາວ, ແລະ
ພວກທະຫານທີ່ຮັກສົງຄາມທັງໝົດໄດ້ຕອບວ່າ,
32 ພວກເຮົາແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຢາໂຄບ,
ຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະໃຜຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາໄດ້? ເອຊາວເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ,
ໂອ້, ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ອຍ
ແລະນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂຄບຄືເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຈົ້າ,
ຜູ້ທີ່ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນມາເປັນເວລາຊາວປີແລ້ວ,
ແລະດຽວນີ້ຂ້ອຍໄດ້ມາຫາລາວໃນມື້ນີ້,
ພວກເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ອຍແບບນີ້ບໍ?
33 ແລະ ທູດສະຫວັນໄດ້ຕອບເພິ່ນວ່າ:
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່,
ຢາໂຄບຜູ້ທີ່ເຈົ້າເວົ້າເຖິງອ້າຍຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ,
ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເຫຼືອຢູ່ຈາກເຈົ້າ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເພາະຢາໂຄບເທົ່ານັ້ນ
ພວກເຮົາຈະບໍ່ເຮັດຫຍັງກັບພວກເຂົາ.
34 ແລະ ຄ້າຍນີ້ ໄດ້ ຜ່ານ ໄປ ຈາກ ເອຊາວ ແລະ ຄົນ
ຂອງ ລາວ ແລະ ມັນ ໄດ້ ໜີ ໄປ, ແລະ ເອຊາວ ແລະ ຄົນ
ຂອງ ລາວ ໄດ້ ໜີ ໄປ ປະມານ ໜຶ່ງ ສັນຍາ ເມື່ອ
ຄ້າຍ ທີ ສອງ ໄດ້ ມາ ຫາ ລາວ ດ້ວຍ ອາວຸດ
ທຸກ ຊະນິດ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ເຮັດ ກັບ ເອຊາວ
ແລະ ຄົນ ຂອງ ລາວ ຄື ກັບ ທີ່ ຄ້າຍ ທີ ໜຶ່ງ
ໄດ້ ເຮັດ ກັບ ພວກ ເຂົາ.
35 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາປະຖິ້ມມັນໄວ້ເພື່ອເດີນທາງຕໍ່ໄປ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ກອງທັບທີສາມໄດ້ມາຫາລາວ ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍ່ຢ້ານກົວ,
ແລະ ເອຊາວໄດ້ຕົກຈາກມ້າ, ແລະ ກອງທັບທັງໝົດໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ,
ພວກເຮົາແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຢາໂຄບ,
ຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ
ໃຜຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາໄດ້?
36 ເອຊາວຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າເປັນແນວນັ້ນ,
ຢາໂຄບນາຍຂອງຂ້ອຍ ແລະ ນາຍຂອງເຈົ້າເປັນນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ອຍ,
ແລະ ເປັນເວລາຊາວປີທີ່ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າຂອງລາວ ແລະ
ໄດ້ຍິນວ່າລາວກຳລັງມາ, ຂ້ອຍໄດ້ໄປພົບລາວໃນມື້ນີ້, ແລະ
ພວກເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ອຍແບບນີ້ບໍ?”
37 ແລະ ພວກເຂົາຕອບເພິ່ນວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່,
ຢາໂຄບບໍ່ແມ່ນນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າຕາມທີ່ເຈົ້າເວົ້າ,
ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫຼືອເຫຼືອຢູ່ຈາກເຈົ້າ ແລະ ຄົນຂອງເຈົ້າ,
ແຕ່ຍ້ອນຢາໂຄບຜູ້ທີ່ເຈົ້າເວົ້າເຖິງວ່າເປັນນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າ,
ພວກເຮົາຈະບໍ່ແຊກແຊງກັບເຈົ້າ ຫຼື ຄົນຂອງເຈົ້າ.”
38 ແລະ ກອງທັບທີສາມກໍໄດ້ຜ່ານໄປຈາກພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວຍັງສືບຕໍ່ເດີນທາງຕໍ່ໄປກັບຄົນຂອງລາວໄປຫາຢາໂຄບ,
ເມື່ອກອງທັບທີສີ່ໄດ້ມາຫາລາວ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ກະທຳກັບລາວ
ແລະ ຄົນຂອງລາວຄືກັບທີ່ຄົນອື່ນໆໄດ້ເຮັດ.

39 ແລະ
ເມື່ອເອຊາວເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ທູດສະຫວັນທັງສີ່ໄດ້ເຮັດຕໍ່ລາວ
ແລະ ຕໍ່ຄົນຂອງລາວ,
ລາວກໍຢ້ານກົວຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງລາວຫຼາຍ, ແລະ
ລາວກໍໄປພົບຢາໂຄບດ້ວຍຄວາມສະຫງົບສຸກ.
40 ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ປິດບັງ ຄວາມກຽດຊັງຂອງລາວຕໍ່ຢາໂຄບ,
ເພາະລາວຢ້ານຊີວິດຂອງລາວຍ້ອນຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງລາວ,
ແລະ
ເພາະລາວຄິດວ່າກອງທັບທັງສີ່ທີ່ລາວໄດ້ໂຈມຕີແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງ
ຢາໂຄບ.
41 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ພັກ ເຊົາ ຢູ່ ກັບ ຄົນ ໃຊ້ ຂອງ ລາວ ໃນ ຄືນ
ນັ້ນ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຕົກລົງ ກັບ ຄົນ ໃຊ້ ຂອງ ລາວ ທີ່ ຈະ ໃຫ້
ຂອງຂວັນ ແກ່ ເອຊາວ ຈາກ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ລາວ ມີ ຢູ່ ກັບ ລາວ, ແລະ
ຈາກ ຊັບ ສິນ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ລາວ; ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຕື່ນ ຂຶ້ນ ໃນ
ຕອນເຊົ້າ, ລາວ ແລະ ຄົນ ຂອງ ລາວ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເລືອກ
ເອົາ ຈາກ ຝູງ ສັດ ເປັນ ຂອງຂວັນ ໃຫ້ ເອຊາວ.
42
ແລະນີ້ແມ່ນຈຳນວນເງິນທີ່ຢາໂຄບໄດ້ເລືອກຈາກຝູງສັດຂອງລາວເ
ພື່ອເອົາໃຫ້ເອຊາວນ້ອງຊາຍຂອງລາວ:
ລາວເລືອກສອງຮ້ອຍສີ່ສິບໂຕຈາກຝູງສັດ,
ແລະລາວເລືອກອູດແລະລາສາມສິບໂຕຈາກຝູງສັດ,
ແລະລາວເລືອກງົວຫ້າສິບໂຕຈາກຝູງສັດ.
43 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຈັດພວກມັນອອກເປັນສິບຝູງ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຈັດແຕ່ລະຝູງໄວ້ແຍກຕ່າງຫາກ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ມອບພວກມັນໄວ້ໃນມືຂອງຂ້າໃຊ້ສິບຄົນຂອງເພິ່ນ,
ແຕ່ລະຝູງແຍກກັນ.
44 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຈົ່ງ ຢູ່ ຫ່າງ ກັນ ແລະ ຮັກສາ
ໄລຍະຫ່າງ ລະຫວ່າງ ຝູງ ສັດ, ແລະ ເມື່ອ ເອຊາວ ແລະ ຜູ້ ທີ່ ມາ ກັບ
ລາວ ມາ ພົບ ພວກ ເຈົ້າ ແລະ ຖາມ ວ່າ, ພວກ ເຈົ້າ ເປັນ ຂອງ ໃຜ,
ແລະ ພວກ ເຈົ້າ ໄປ ໃສ, ແລະ ສິ່ງ ທັງ ປວງ ນີ້ ຢູ່ ຕໍ່ຫນ້າ ພວກ ເຈົ້າ
ເປັນ ຂອງ ໃຜ, ພວກ ເຈົ້າ ຈົ່ງ ບອກ ພວກ ເຈົ້າ ວ່າ, ພວກ ເຮົາ
ເປັນ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ຢາໂຄບ, ແລະ ພວກ ເຮົາ ມາ ພົບ ເອຊາວ
ຢ່າງ ສັນຕິ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ ຢາໂຄບ ມາ ທາງ ຫລັງ ພວກ ເຮົາ.
45 ແລະ ສິ່ງ ທີ່ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ພວກ ເຮົາ ແມ່ນ
ຂອງຂວັນ ທີ່ ສົ່ງ ຈາກ ຢາ ໂຄບ ໄປ ໃຫ້ ເອຊາວ
ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ.
46 ແລະ ຖ້າພວກເຂົາຖາມເຈົ້າວ່າ,
ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງລັກຊ້າຢູ່ຫລັງເຈົ້າ,
ຈາກການມາພົບອ້າຍຂອງລາວ ແລະ ເພື່ອເຫັນໜ້າຂອງລາວ,
ເຈົ້າຈົ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ,
ລາວມາທາງຫລັງພວກເຮົາຢ່າງມີຄວາມສຸກເພື່ອພົບອ້າຍຂອງລາວ,
ເພາະລາວເວົ້າວ່າ, ຂ້ອຍຈະເອົາໃຈລາວດ້ວຍຂອງຂວັນທີ່ໄປຫາລາວ,
ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້ຂ້ອຍຈະເຫັນໜ້າຂອງລາວ,
ບາງທີລາວອາດຈະຍອມຮັບຈາກຂ້ອຍ.
47 ດັ່ງນັ້ນ, ຂອງຂວັນທັງໝົດຈຶ່ງໄດ້ມອບໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວ,
ແລະ ໄດ້ໄປກ່ອນລາວໃນມື້ນັ້ນ, ແລະ
ລາວໄດ້ພັກຄ້າງຄືນກັບຄ້າຍຂອງລາວທີ່ຊາຍແດນຂອງຫ້ວຍຢາບຸກ,
ແລະ ລາວໄດ້ລຸກຂຶ້ນໃນຕອນກາງຄືນ, ແລະ
ລາວໄດ້ພາເມຍຂອງລາວ ແລະ ຍິງສາວຮັບໃຊ້ຂອງລາວ, ແລະ
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ຂ້າມຫ້ວຍຢາບຸກໃນຄືນນັ້ນ.
48 ແລະ
ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ຜ່ານທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງລາວຂ້າມຫ້ວຍໄປ,
ລາວກໍຍັງຢູ່ຄົນດຽວ, ແລະ ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງມາພົບລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບລາວໃນຄືນນັ້ນຈົນຮອດເຊົ້າ, ແລະ
ຂາຂອງຢາໂຄບກໍຫຼຸດອອກຈາກຂໍ້ຕໍ່ຍ້ອນການຕໍ່ສູ້ກັບລາວ.
49 ແລະ ເມື່ອຮຸ່ງເຊົ້າຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ປະຢາໂຄບໄວ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ລາວໄດ້ອວຍພອນລາວແລະອອກໄປ, ແລະ
ຢາໂຄບໄດ້ຂ້າມຫ້ວຍນ້ຳໃນຕອນເຊົ້າ, ແລະ
ລາວໄດ້ຢຸດຢູ່ກັບຂາຂອງລາວ.
50 ແລະ ຕາເວັນກໍ່ຂຶ້ນເມື່ອລາວຂ້າມຫ້ວຍນ້ຳແລ້ວ,
ລາວກໍມາຮອດບ່ອນຢູ່ຂອງຝູງສັດ ແລະ ລູກໆຂອງລາວ.
51 ແລະ ພວກເຂົາເດີນທາງຕໍ່ໄປຈົນຮອດທ່ຽງ, ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເດີນທາງຢູ່ນັ້ນ
ຂອງຂວັນກໍຜ່ານໄປກ່ອນໜ້າພວກເຂົາ.
52 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງ ແລະ ເຫັນ ເອຊາວ
ມາແຕ່ໄກໆ ພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍຫຼາຍຄົນ ປະມານສີ່ຮ້ອຍຄົນ ແລະ
ຢາໂຄບ ກໍຢ້ານກົວອ້າຍຂອງລາວຫຼາຍ.
53 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຟ້າວ ແບ່ງ ລູກໆ ຂອງຕົນ ໃຫ້ ເມຍ ແລະ ແມ່
ຍິງ ຂອງຕົນ, ແລະ ລູກສາວ ຂອງຕົນ ຊື່ ດີນາ ໄດ້ ເອົາ ໃສ່ ໃນ ຫີບ,
ແລະ ມອບ ນາງ ໃຫ້ ຢູ່ໃນ ມື ຂອງ ພວກ ຂ້າໃຊ້ ຂອງຕົນ.
54 ແລະ ລາວໄດ້ຍ່າງຜ່ານໄປຕໍ່ໜ້າລູກໆ ແລະ
ພັນລະຍາຂອງລາວເພື່ອໄປພົບອ້າຍຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ກົ້ມຫົວລົງເຖິງພື້ນດິນ, ແມ່ນແລ້ວ
ລາວໄດ້ກົ້ມຫົວລົງເຈັດເທື່ອຈົນກວ່າລາວໄດ້ເຂົ້າຫາອ້າຍຂອງລາວ,
ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຢາໂຄບພົບພຣະຄຸນ ແລະ
ຄວາມໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງເອຊາວ ແລະ ຄົນຂອງລາວ,
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງຢາໂຄບ.
55 ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ຄວາມຢ້ານກົວຂອງລາວໄດ້ຕົກໃສ່ເອຊາວອ້າຍຂອງລາວ,
ເພາະວ່າເອຊາວຢ້ານກົວຢາໂຄບຫຼາຍຍ້ອນສິ່ງທີ່ທູດສະຫວັນຂອງພ
ຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບເອຊາວ,
ແລະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງເອຊາວຕໍ່ຢາໂຄບໄດ້ປ່ຽນເປັນຄວາມເມ
ດຕາ.
56 ແລະ ເມື່ອ ເອຊາວ ເຫັນ ຢາໂຄບ ແລ່ນ ມາ ຫາ ລາວ ກໍ ແລ່ນ
ມາ ຫາ ແລະ ກອດ ລາວ ໄວ້, ແລະ ກອດ ຄໍ ຂອງ ຢາໂຄບ ໄວ້, ແລະ
ພວກເຂົາ ກໍ ຈູບ ກັນ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້.
57 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມຢຳເກງ ແລະ
ຄວາມເມດຕາຕໍ່ຢາໂຄບໃນໃຈຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ມາກັບເອຊາວ, ແລະ
ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຈູບ ແລະ ກອດຢາໂຄບ.
58 ແລະ ເອລີຟັດ, ລູກຊາຍຂອງເອຊາວ,
ພ້ອມກັບອ້າຍນ້ອງສີ່ຄົນຂອງລາວ, ລູກຊາຍຂອງເອຊາວ,
ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ກັບຢາໂຄບ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຈູບລາວ ແລະ ກອດລາວ,
ເພາະວ່າຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ຢາໂຄບໄດ້ຕົກຢູ່ກັບພວກເຂົາທຸກຄົນ.
59 ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ
ເຫັນພວກຜູ້ຍິງພ້ອມກັບລູກຫລານຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ລູກຫລານຂອງຢາໂຄບ, ຍ່າງຕາມຫລັງຢາໂຄບ ແລະ
ກົ້ມຫົວລົງຕາມທາງໄປຫາເອຊາວ.
60 ເອຊາວ ໄດ້ ຖາມ ຢາໂຄບ ວ່າ, “ນ້ອງ ຊາຍ ເອີຍ,
ຄົນ ທີ່ ຢູ່ ນຳ ເຈົ້າ ນີ້ ແມ່ນ ໃຜ? ພວກ ເຂົາ
ເປັນ ລູກ ຂອງ ເຈົ້າ ຫຼື ເປັນ ຄົນ ຮັບໃຊ້ ຂອງ
ເຈົ້າ?” ຢາໂຄບ ຕອບ ເອຊາວ ວ່າ, “ພວກ ເຂົາ ເປັນ
ລູກ ຂອງ ຂ້ອຍ ຊຶ່ງ ພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້ ປະທານ ໃຫ້
ຜູ້ ຮັບໃຊ້ ຂອງ ເຈົ້າ ດ້ວຍ ພຣະ ຄຸນ.”
61 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຢາໂຄບກຳລັງເວົ້າກັບເອຊາວ ແລະ
ຄົນຂອງລາວຢູ່ນັ້ນ ເອຊາວໄດ້ຫລຽວເບິ່ງຄ້າຍທັງໝົດ ແລະ

ລາວຖາມຢາໂຄບວ່າ,
" ເຈົ້າໄດ້ເອົາທັງໝົດຂອງຄ້າຍທີ່ຂ້ອຍພົບໃນຄືນວານນີ້ມາຈາກໃສ? "
ແລະ ຢາໂຄບຕອບວ່າ, "ເພື່ອເປັນທີ່ໂປດປານໃນສາຍພຣະເນດຮ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ອຍ,
ສິ່ງນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວ
ຍຄວາມເມດຕາ."
62 ແລະ ຂອງຂັວນໄດ້ມາຮອດຕໍ່ໜ້າເອຊາວ, ແລະ
ຢາໂຄບໄດ້ອ້ອນວອນເອຊາວວ່າ,
"ກະລຸນາຮັບຂອງຂັວນທີ່ຂ້ອຍໄດ້ນຳມາໃຫ້ນາຍຂອງຂ້ອຍ."
ເອຊາວເວົ້າວ່າ, "ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງຂ້ອຍເພື່ອຫຍັງ?
ຈົ່ງເກັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ."
63 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ,
ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງຂ້ອຍທີ່ຈະມອບສິ່ງທັງໝົດນີ້,
ເພາະວ່າຂ້ອຍໄດ້ເຫັນໜ້າຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສຸກ.
64 ແຕ່ເອຊາວບໍ່ຍອມຮັບເອົາຂອງຂວັນ,
ແລະຢາໂຄບໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ,
"ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງທ່ານນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາໃນສາຍພຣະເນດຮຂອງທ່ານແລ້ວ,
ກະລຸນາຮັບຂອງຂວັນຈາກຂ້າພະເຈົ້າເຖີດ,
ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໜ້າຂອງທ່ານຄືກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໜ້
າຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າທ່ານພໍໃຈໃນຂ້າພະເຈົ້າ."
65 ເອຊາວໄດ້ຮັບເອົາຂອງຂວັນ, ແລະ ຢາໂຄບຍັງໄດ້ໃຫ້ເງິນ ຄຳ
ແລະ ຢາງມະລິນແກ່ເອຊາວ,
ເພາະເອຊາວໄດ້ຮຽກຮ້ອງຢ່າງໜັກຈົນເອົາພວກມັນໄປ.
66 ເອຊາວໄດ້ແບ່ງງົວທີ່ຢູ່ໃນຄ້າຍອອກເປັນສອງສ່ວນ,
ແລະລາວໄດ້ແບ່ງໃຫ້ຄົນທີ່ມານຳເຄິ່ງໜຶ່ງ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາມາໂດຍຈ້າງ,
ແລະອີກເຄິ່ງໜຶ່ງລາວໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ລູກໆຂອງລາວ.
67 ແລະ ເງິນ ຄຳ ແລະ ຢາງໄມ້ປູເດວຽມ
ລາວໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເອລີຟັດລູກຊາຍກົກຂອງລາວ, ແລະ ເອຊາວ
ໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, ໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະຄ່ອຍໆໄປກັບເຈົ້າຈົນກວ່າເຈົ້າຈະມາຮອດບ່ອນຂອງຂ້ອ
ຍກັບຂ້ອຍ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນນຳກັນ.
68 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຕອບ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ວ່າ, ຂ້ອຍ ຢາກ
ເຮັດ ຕາມ ທີ່ ເຈົ້ານາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ ສັ່ງ, ແຕ່ ເຈົ້ານາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ ຮູ້
ວ່າ ເດັກນ້ອຍ ຍັງ ອ່ອນ ໂຍນ, ແລະ ຝູງ ແກະ ແລະ ຝູງ ສັດ ທີ່ ມີ
ລູກ ນ້ອຍ ຂອງ ມັນ ທີ່ ຢູ່ ກັບ ຂ້ອຍ, ໄປ ຢ່າງ ຊ້າໆ, ເພາະ ຖ້າ ມັນ
ໄປ ຢ່າງ ໄວ ພວກ ມັນ ຈະ ຕາຍ ໝົດ, ເພາະ ເຈົ້າ ຮູ້ ເຖິງ ພາລະ
ແລະ ຄວາມ ອິດ ເມື່ອຍ ຂອງ ມັນ.
69 ສະນັ້ນ,
ຂໍໃຫ້ນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜ່ານໄປກ່ອນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ,
ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຄ່ອຍໆໄປເພື່ອເດັກນ້ອຍແລະຝູງແກະ,
ຈົນກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປຮອດບ່ອນຢູ່ຂອງທ່ານນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ທີ່ເຊອີ.
70 ເອຊາວ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຢາໂຄບ ວ່າ, "ຂ້ອຍ ຈະ
ຈັດ ຄົນ ບາງ ຄົນ ທີ່ ຢູ່ ກັບ ຂ້ອຍ ໄວ້ ກັບ
ເຈົ້າ ເພື່ອ ເບິ່ງແຍງ ເຈົ້າ ໃນ ເສັ້ນທາງ, ແລະ ເພື່ອ
ຮັບ ພາລະ ຂອງ ເຈົ້າ," ແລະ ລາວ ເວົ້າ ວ່າ, "ທ່ານ
ເອີຍ, ຖ້າ ຂ້ອຍ ພົບ ຄວາມ ກະລຸນາ ໃນ ຕາ
ຂອງ ທ່ານ, ທ່ານ ຕ້ອງການ ຫຍັງ?"
71 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະມາຫາເຈົ້າທີ່ເຊອີຣ໌ ເພື່ອອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນຮ່ວມກັນ
ຕາມທີ່ເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້, ເຈົ້າຈົ່ງໄປກັບຜູ້ຄົນຂອງເຈົ້າ
ເພາະເຮົາຈະຕິດຕາມເຈົ້າໄປ.
72 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເວົ້າ ດັ່ງນີ້ ກັບ ເອຊາວ ເພື່ອ ຈະ ພາ ເອຊາວ
ແລະ ຄົນ ຂອງ ລາວ ໜີ ໄປ ຈາກ ລາວ, ເພື່ອ ວ່າ ຢາໂຄບ ຈະ ໄດ້ ໄປ
ບ້ານ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ທີ່ ແຜ່ນດິນ ການາອານ.
73 ເອຊາວໄດ້ຟັງສຽງຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ເອຊາວໄດ້ກັບໄປພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍສີ່ຮ້ອຍຄົນທີ່ໄປນຳລາວໃນເສັ້ນທາ
ງໄປສູ່ເມືອງເຊອີ, ແລະ
ຢາໂຄບພ້ອມກັບທຸກຄົນທີ່ລາວເປັນໄດ້ເດີນທາງໄປຮອດສຸດເຂດແ
ດນຂອງແຜ່ນດິນການາອານ, ແລະ
ລາວໄດ້ພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ.

ບົດທີ 33

1 ແລະ ບໍ່ດົນຢາໂຄບໄດ້ອອກຈາກຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນ, ແລະ
ລາວໄດ້ມາຮອດແຜ່ນດິນຊາເລັມ, ນັ້ນຄືເມືອງເຊເຄມ,
ຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ແລະ ລາວໄດ້ພັກຜ່ອນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເມືອງ.
2 ແລະ ລາວ ໄດ້ ຊື້ ທີ່ດິນ ຕອນ ໜຶ່ງ ທີ່ ນັ້ນ ຈາກ ລູກ ຫລານ ຂອງ
ຮາໂມຣ໌ ຊາວ ແຜ່ນດິນ ນັ້ນ ດ້ວຍ ລາຄາ ຫ້າ ເຊເກລ.
3 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ສ້າງ ເຮືອນ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ສຳລັບ ຕົນເອງ, ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ເຕັ້ນ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຮັດ ຄອກ ສຳລັບ ຝູງ
ສັດ ຂອງ ເພິ່ນ, ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນ ຈຶ່ງ ໄດ້ ຕັ້ງຊື່ ບ່ອນ ນັ້ນ ວ່າ ຊຸກໂກດ.
4 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ພັກ ຢູ່ ທີ່ ຊຸກໂກດ ເປັນ ປີ ກັບ ຫົກ ເດືອນ.
5ໃນຄາວນັ້ນ
ຜູ້ຍິງບາງຄົນໃນແຜ່ນດິນນັ້ນໄດ້ໄປເມືອງເຊເຄມເພື່ອເຕັ້ນລຳ ແລະ
ປີຕິຍິນດີກັບລູກສາວຂອງຊາວເມືອງນັ້ນ.
ເມື່ອພວກເຂົາອອກໄປແລ້ວ ຣາເຊນ ແລະ ເລອາ
ພັນລະຍາຂອງຢາໂຄບ
ພ້ອມກັບຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ໄປເບິ່ງຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງ
ລູກສາວຂອງຊາວເມືອງນັ້ນ.
6 ແລະ ດີນາ ລູກສາວຂອງຢາໂຄບ ກໍໄດ້ໄປນຳພວກເຂົາ ແລະ
ໄດ້ເຫັນພວກລູກສາວຂອງເມືອງນັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນຕໍ່ໜ້າພວກລູກສາວເຫຼົ່ານີ້
ໃນຂະນະທີ່ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເມືອງກຳລັງຢືນຢູ່ຂ້າງພວກເຂົາເ
ພື່ອເບິ່ງຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ຜູ້ຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທັງໝົດຂອງເມືອງກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
7 ແລະ ຊີເຄມ ລູກຊາຍຂອງ ຮາໂມຣ໌ ເຈົ້າຊາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນ
ກໍຢືນຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອເບິ່ງພວກເຂົາຄືກັນ.
8 ແລະ ຊີເຄມ ໄດ້ ເຫັນ ດີນາ ລູກສາວ ຂອງ ຢາໂຄບ ນັ່ງ ຢູ່ ກັບ ແມ່
ຂອງ ນາງ ຕໍ່ໜ້າ ພວກ ລູກສາວ ໃນ ເມືອງ, ແລະ ຍິງ ສາວ ຄົນ
ນັ້ນ ເຮັດ ໃຫ້ ລາວ ພໍ ໃຈ ຫຼາຍ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຖາມ ໝູ່ ເພື່ອນ
ແລະ ຄົນ ຂອງ ລາວ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ ວ່າ, ລູກ ສາວ ຂອງ ຜູ້ ໃດ ທີ່ ນັ່ງ ຢູ່
ໃນ ບັນດາ ພວກ ຜູ້ຍິງ ທີ່ ຂ້ອຍ ບໍ່ ຮູ້ຈັກ ໃນ ເມືອງ ນີ້?
9 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ,
"ນີ້ແມ່ນລູກສາວຂອງຢາໂຄບລູກຊາຍຂອງອີຊາກຄົນເຮັບເຣີ,
ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນີ້ມາດົນແລ້ວ, ແລະ
ເມື່ອໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າພວກລູກສາວຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນກຳລັງອອກໄປປີ
ຕິຍິນດີ, ນາງໄດ້ໄປກັບແມ່ຂອງນາງ ແລະ
ຍິງສາວຮັບໃຊ້ຂອງນາງເພື່ອນັ່ງຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາດັ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນ.
10 ແລະ ຊີເຄມ ໄດ້ ເຫັນ ດີນາ ລູກ ສາວ ຂອງ
ຢາໂຄບ, ແລະ ເມື່ອ ລາວ ຫລຽວ ເບິ່ງ ນາງ ຈິດ ວິນ
ຍານ ຂອງ ລາວ ກໍ ຫລົງ ຮັກ ດີນາ.

11 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປຈັບນາງດ້ວຍກຳລັງ, ແລະ
ດີນາໄດ້ມາຮອດເຮືອນຂອງຊີເຄມ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຈັບນາງດ້ວຍກຳລັງ
ແລະ ນອນກັບນາງ ແລະ ຢຽບຢ່ຳນາງ, ແລະ ເພິ່ນຮັກນາງຫຼາຍ
ແລະ ໄດ້ເອົານາງໄວ້ໃນເຮືອນຂອງລາວ.
12 ແລະ ພວກເຂົາມາບອກເລື່ອງນີ້ໃຫ້ຢາໂຄບຟັງ, ແລະ
ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ຍິນວ່າຊີເຄມໄດ້ເຮັດໃຫ້ລູກສາວຂອງລາວເສຍໜ້າ,
ຢາໂຄບໄດ້ສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ສິບສອງຄົນຂອງລາວໄປເອົາດີນາມາຈາກເ
ຮືອນຂອງຊີເຄມ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໄປເຮືອນຂອງຊີເຄມເພື່ອເອົາດີນາໄປຈາກທີ່ນັ້ນ.
13 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດ
ເຊເຄມໄດ້ອອກໄປຫາພວກເຂົາພ້ອມກັບຄົນຂອງລາວ ແລະ
ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກເຮືອນຂອງລາວ, ແລະ
ລາວບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາມາຫາດີນາ, ແຕ່ເຊເຄມໄດ້ນັ່ງຢູ່ກັບດີນາ
ແລະ ກອດນາງຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.
14 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຢາໂຄບໄດ້ກັບມາບອກລາວວ່າ,
ເມື່ອພວກເຮົາມາຮອດ,
ລາວແລະຄົນຂອງລາວໄດ້ໄລ່ພວກເຮົາອອກໄປ,
ແລະເຊເຄມໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນກັບດີນາຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ.
15 ແລະ ຢາໂຄບ ຮູ້ອີກວ່າ ຊີເຄມ ໄດ້ ລ່ວງລະເມີດ ລູກສາວ
ຂອງຕົນ, ແຕ່ ລາວ ບໍ່ໄດ້ ເວົ້າຫຍັງ, ແລະ ລູກຊາຍ ຂອງ ລາວ ກໍ
ລ້ຽງ ງົວ ຂອງຕົນ ຢູ່ ໃນ ທົ່ງນາ, ແລະ ຢາໂຄບ ກໍ ງຽບ ຈົນກວ່າ
ພວກເຂົາ ຈະ ກັບ ມາ.
16 ແລະກ່ອນທີ່ລູກຊາຍຂອງລາວຈະກັບບ້ານ
ຢາໂຄບໄດ້ສົ່ງຍິງສາວສອງຄົນຈາກລູກສາວຂອງຄົນຮັບໃຊ້ຂອງລາ
ວໄປລ້ຽງດູດີນາຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຊເຄມ, ແລະໃຫ້ຢູ່ກັບນາງ.
ແລະເຊເຄມໄດ້ສົ່ງເພື່ອນສາມຄົນຂອງລາວໄປຫາພໍ່ຂອງລາວ ຮາໂມ
ລູກຊາຍຂອງກິດເດເຄມ, ລູກຊາຍຂອງເປເຣັດ, ໂດຍກ່າວວ່າ, "
ຈົ່ງໄປຊອກຫາຍິງສາວຄົນນີ້ມາເປັນເມຍໃຫ້ຂ້ອຍ."
17 ແລະ ຮາໂມຣ ລູກຊາຍຂອງ ຊິດເດເຄມ ຊາວຮີວີ
ໄດ້ມາຮອດເຮືອນຂອງ ເຊເຄມ ລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ລາວນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວ, ແລະ ຮາໂມຣ
ໄດ້ເວົ້າກັບລູກຊາຍຂອງລາວວ່າ, ເຊເຄມ,
ມີຜູ້ຍິງຄົນໃດໃນບັນດາລູກສາວຂອງປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າບໍ
ທີ່ເຈົ້າຈະແຕ່ງງານກັບຜູ້ຍິງຊາວເຮັບເຣີ
ທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນຂອງພວກເຈົ້າ?
18 ແລະ ຊີເຄມ ໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ,
“ເຈົ້າຕ້ອງຊື້ນາງມາໃຫ້ຂ້ອຍຄົນດຽວ,
ເພາະນາງເປັນຄົນທີ່ໜ້າຮັກໃນສາຍຕາຂອງຂ້ອຍ; ແລະ ຮາໂມຣ໌
ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງລູກຊາຍຂອງລາວ,
ເພາະວ່າລາວຮັກລາວຫຼາຍ.
19 ແລະ ຮາໂມຣ໌
ໄດ້ອອກໄປຫາຢາໂຄບເພື່ອສົນທະນາກັບເພິ່ນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້,
ແລະ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ອອກຈາກເຮືອນຂອງຊີເຄມລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ,
ກ່ອນທີ່ເພິ່ນຈະມາຫາຢາໂຄບເພື່ອເວົ້າກັບເພິ່ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ກັບມາຈາກທົ່ງນາ,
ທັນທີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ຊີເຄມລູກຊາຍຂອງຮາໂມຣ໌ໄດ້ເຮັດ.
20 ແລະ
ພວກຜູ້ຊາຍກໍມີຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງຍິ່ງກ່ຽວກັບເອື້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ແລະ ເຂົາເຈົ້າທຸກຄົນກໍກັບບ້ານດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນ,
ກ່ອນເວລາລວບລວມຝູງສັດຂອງເຂົາເຈົ້າ.
21 ແລະ ພວກເຂົາມານັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພໍ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ພວກເຂົາເວົ້າກັບລາວດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນ, ໂດຍກ່າວວ່າ:
ຄວາມຕາຍແນ່ນອນຕ້ອງເກີດກັບຊາຍຄົນນີ້ ແລະ
ຄອບຄົວຂອງລາວ,
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ບັນຊາໂ
ນອາ ແລະ ລູກໆຂອງລາວວ່າມະນຸດຈະບໍ່ປຸ້ນຈີ້, ຫຼື ຫລິ້ນຊູ້;
ບັດນີ້ຈົ່ງເບິ່ງ ຊີເຄມໄດ້ທັງທຳຮ້າຍ ແລະ
ຫລິ້ນຊູ້ກັບນ້ອງສາວຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນຕົວເມືອງໄດ້ເວົ້າກັບລາວເລີຍ.
22 ແນ່ນອນ ເຈົ້າຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າ
ການຕັດສິນລົງໂທດປະຫານຊີວິດນັ້ນ ແມ່ນຂຶ້ນກັບຊີເຄມ, ແລະ
ພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ ຕໍ່ທຸກຄົນໃນເມືອງ ຍ້ອນສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດ.
23 ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເວົ້າກັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພໍ່ຂອງພວກເຂົາໃນເລື່ອ
ງນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຮາໂມ, ພໍ່ຂອງເຊເຄມ,
ໄດ້ມາເວົ້າກັບຢາໂຄບກ່ຽວກັບຄຳເວົ້າຂອງລູກຊາຍຂອງລາວກ່ຽວກັ
ບດີນາ, ແລະລາວໄດ້ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຢາໂຄບແລະລູກຊາຍຂອງລາວ.
24 ແລະ ຮາໂມຣ໌ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພວກເຂົາ ວ່າ, ຈິດວິນຍານ ຂອງ
ຊີເຄມ ລູກຊາຍ ຂອງຂ້ອຍ ຢາກໄດ້ ລູກສາວ ຂອງເຈົ້າ; ຂ້ອຍ ຂໍ ໃຫ້
ເຈົ້າ ຍົກ ນາງ ໃຫ້ ເປັນ ເມຍ ແລະ ແຕ່ງງານ ກັບ ພວກເຮົາ; ຍົກ
ລູກສາວ ຂອງ ເຈົ້າ ໃຫ້ ແກ່ ພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາຈະ ຍົກ
ລູກສາວ ຂອງ ພວກເຮົາ ໃຫ້ ແກ່ ເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າ ຈະ ໄດ້ ອາໄສຢູ່
ກັບ ພວກເຮົາ ໃນ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາຈະ
ເປັນ ຄົນ ດຽວ ກັນ ໃນ ແຜ່ນດິນ.
25 ເພາະວ່າດິນແດນຂອງພວກເຮົາກວ້າງຂວາງຫຼາຍ,
ສະນັ້ນພວກເຈົ້າຈົ່ງອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະ ຄ້າຂາຍ ແລະ
ໄດ້ມາເປັນກຳມະສິດໃນນັ້ນ, ແລະ
ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ພວກເຈົ້າປາດຖະໜາ, ແລະ
ບໍ່ມີໃຜຈະຂັດຂວາງພວກເຈົ້າໄດ້ໂດຍການເວົ້າຫຍັງກັບພວກເຈົ້າເລີ
ຍ.
26 ແລະ ຮາໂມຣ໌ ໄດ້ຢຸດເວົ້າກັບຢາໂຄບ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວ,
ແລະ ເບິ່ງແມ, ຊີເຄມ ລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ຕາມລາວມາ, ແລະ
ລາວນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.
27 ແລະ ຊີເຄມ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ຢາໂຄບ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວວ່າ,
ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍພົບຄວາມໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າ
ທີ່ຈະຍົກລູກສາວຂອງເຈົ້າໃຫ້ຂ້ອຍ, ແລະ
ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຈົ້າບອກຂ້ອຍ ສິ່ງນັ້ນຂ້ອຍຈະເຮັດເພື່ອນາງ.
28 ຂໍ ເງິນ ຄ່າ ດອງ ແລະ ຂອງ ຂວັນ ຫຼາຍໆ ໃຫ້
ຂ້ອຍ, ແລະ ຂ້ອຍ ຈະ ໃຫ້ ມັນ, ແລະ ສິ່ງ ໃດ ທີ່ ເຈົ້າ
ຈະ ບອກ ຂ້ອຍ ກໍ ຈະ ເຮັດ, ແລະ ຜູ້ ໃດ ກໍ
ຕາມ ທີ່ ກະບົດ ຕໍ່ ຄຳ ສັ່ງ ຂອງ ເຈົ້າ, ຜູ້ ນັ້ນ
ຈະ ຕ້ອງ ຕາຍ; ຂໍ ພຽງ ແຕ່ ໃຫ້ ຍິງ ສາວ ຄົນ
ນັ້ນ ເປັນ ເມຍ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ເທົ່າ ນັ້ນ.
29 ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ໄດ້ຕອບ ຮາໂມ ແລະ ຊີເຄມ
ລູກຊາຍຂອງລາວ ຢ່າງຫຼອກລວງວ່າ,
“ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພວກເຮົາ ພວກເຮົາຈະເຮັດເພື່ອເຈົ້າ.”
30 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງນ້ອງສາວຂອງພວກເຮົາຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ,
ແຕ່ຈົ່ງຢູ່ຫ່າງຈາກນາງຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະສົ່ງຄົນໄປຫາອີຊາກພໍ່ຂ
ອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້,
ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ໂດຍທີ່ລາວບໍ່ຍິນຍອມ.
31 ເພາະ ພຣະ ອົງ ຮູ້ ຈັກ ວິຖີ ທາງ ຂອງ
ອັບຣາຮາມ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກ ເຮົາ, ແລະ ສິ່ງ
ໃດ ກໍ ຕາມ ທີ່ ພຣະ ອົງ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຮົາ
ພວກ ເຮົາ ຈະ ບອກ ພວກ ເຈົ້າ, ພວກ ເຮົາ ຈະ
ບໍ່ ປິດ ບັງ ຫຍັງ ຈາກ ພວກ ເຈົ້າ.

32 ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ໄດ້ເວົ້າກັບຊີເຄມ ແລະ
ພໍ່ຂອງລາວວ່າແນວໃດ ເພື່ອຫາຂໍ້ອ້າງ ແລະ
ຂໍຄໍາແນະນໍາວ່າຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ຊີເຄມ ແລະ
ເມືອງຂອງລາວໃນເລື່ອງນີ້.
33 ແລະ ເມື່ອຊີເຄມ ແລະ ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າຂອງຊີເມໂອນ
ແລະ ເລວີ, ພວກເຂົາກໍເຫັນດີນໍາ, ແລະ ຊີເຄມ ແລະ
ພໍ່ຂອງລາວກໍອອກເດີນທາງກັບບ້ານ.
34 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄປແລ້ວ,
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ຂອງພວກເຂົາວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ພວກເຮົາຮູ້ວ່າຄວາມຕາຍແມ່ນເກີດຈາກຄົນຊົ່ວເຫຼົ່ານີ້ ແລະ
ເມືອງຂອງພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ລ່ວງລະເມີດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໃຫ້ໂນອາ
ແລະ ລູກຫລານຂອງລາວ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວຫຼັງຈາກພວກເຂົາ.
35 ແລະ ເພາະວ່າ ຊີເຄມ ໄດ້ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້ ກັບ ດີນາ ນ້ອງ ສາວ ຂອງ
ພວກ ເຮົາ ໃນ ການ ເຮັດ ໃຫ້ ນາງ ເປິະ ເປື້ອນ, ເພາະ ຄວາມ ຊົ່ວ
ຮ້າຍ ເຊັ່ນ ນີ້ ຈະ ບໍ່ ມີ ການ ເຮັດ ໃນ ບັນດາ ພວກ ເຮົາ ເລີຍ.
36 ບັດນີ້ ຈົ່ງຮູ້ ແລະ ເບິ່ງວ່າເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດ, ແລະ
ຊອກຫາຄໍາແນະນໍາ ແລະ
ຫາເຫດຜົນວ່າຈະເຮັດແນວໃດກັບພວກເຂົາ,
ເພື່ອຂ້າຊາວເມືອງນີ້ທັງໝົດ.
37 ແລະ ຊີເມໂອນ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,
"ນີ້ຄືຄໍາແນະນໍາທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບພວກເຈົ້າຄື:
ຈົ່ງບອກພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດພິທີຕັດຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນພວກເຂົາ
ຄືກັບທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພິທີຕັດ, ແລະ
ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຢາກເຮັດແບບນີ້,
ພວກເຮົາຈະເອົາລູກສາວຂອງພວກເຮົາໄປຈາກພວກເຂົາ ແລະ
ໜີໄປ."
38 ແລະ ຖ້າພວກເຂົາຍິນຍອມເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ ຈະເຮັດມັນ,
ເມື່ອພວກເຂົາຈົມລົງດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ,
ພວກເຮົາຈະໂຈມຕີພວກເຂົາດ້ວຍດາບຂອງພວກເຮົາ,
ຄືກັບຜູ້ທີ່ສະຫງົບສຸກ ແລະ ມັກຄວາມສະຫງົບ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະຂ້າຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນບັນດາພວກເຂົາ.
39 ແລະ ຄໍາແນະນໍາຂອງຊີເມໂອນກໍເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງພວກເຂົາ,
ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ກໍໄດ້ຕັດສິນໃຈເຮັດຕາມທີ່ໄດ້ສະເໜີໄວ້.
40 ແລະ ໃນເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາ ຊີເຄມ ແລະ ຮາໂມຣ໌
ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ກັບມາຫາຢາໂຄບ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວອີກ,
ເພື່ອເວົ້າລົມກ່ຽວກັບດີນາ, ແລະ
ເພື່ອຟັງຄໍາຕອບທີ່ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຈະໃຫ້ຕໍ່ຄໍາເວົ້າຂອງພວກເ
ຂົາ.
41 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຫຼອກລວງພວກເຂົາວ່າ,
"ພວກເຮົາໄດ້ບອກອີຊາກພໍ່ຂອງພວກເຮົາທຸກຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າແລ້
ວ, ແລະ ຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ລາວພໍໃຈ."
42 ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາວ່າ,
ອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ສັ່ງເພິ່ນຈາກພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນເຈົ້າຂອງ
ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດວ່າ,
ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ແມ່ນລູກຫລານຂອງເພິ່ນທີ່ຢາກເອົາລູກສາວຂອງເພິ່ນ,
ຕ້ອງໃຫ້ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງເພິ່ນຮັບພິທີຕັດ,
ຄືກັບທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພິທີຕັດ, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາຈະໃຫ້ລູກສາວຂອງພວກເຮົາເປັນເມຍຂອງເ
ພິ່ນ.
43
ບັດນີ້ພວກເຮົາໄດ້ບອກໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ເຖິງວິທີການທັງໝົດຂອງພ
ວກເຮົາທີ່ພໍ່ຂອງພວກເຮົາໄດ້ບອກພວກເຮົາ,
ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ບອກພວກເຮົາ,
ຄືການຍົກລູກສາວຂອງພວກເຮົາໃຫ້ກັບຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັດອະໄວຍະ
ອະເພດ, ເພາະມັນເປັນການດູຖູກພວກເຮົາ.
44 ແຕ່ໃນເລື່ອງນີ້, ພວກເຮົາຈະຍິນຍອມໃຫ້ທ່ານ,
ທີ່ຈະຍົກລູກສາວຂອງພວກເຮົາໃຫ້ທ່ານ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະຮັບເອົາລູກສາວຂອງທ່ານມາເປັນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ຈະອາໄສຢູ່ໃນບັນດາທ່ານ ແລະ ເປັນປະຊາຊົນໜຶ່ງດຽວ
ດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເວົ້າໄວ້, ຖ້າທ່ານຈະຟັງພວກເຮົາ, ແລະ
ຍອມເປັນຄືກັບພວກເຮົາ,
ທີ່ຈະຕັດອະໄວຍະອະເພດຊາຍທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງທ່ານ,
ຄືກັບທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການຕັດອະໄວຍະອະເພດຊາຍ.
45 ແລະ ຖ້າທ່ານບໍ່ຟັງພວກເຮົາ,
ໃຫ້ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຮັບພິທີຕັດຄືກັບທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພິທີຕັດ,
ຕາມທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສັ່ງ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະມາຫາທ່ານ, ແລະ
ເອົາລູກສາວຂອງພວກເຮົາໄປຈາກທ່ານ ແລະ ໜີໄປ.
46 ແລະ ຊີເຄມ ແລະ ຮາໂມຣ໌
ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພໍໃຈຫຼາຍ, ແລະ ຊີເຄມ ແລະ ຮາໂມຣ໌
ພໍ່ຂອງລາວກໍຮີບຮ້ອນເຮັດຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງລູກຊາຍຂ
ອງຢາໂຄບ, ເພາະວ່າ ຊີເຄມຮັກດີນາຫຼາຍ, ແລະ
ຈິດວິນຍານຂອງລາວກໍຕິດພັນກັບນາງ.
47 ແລະ ຊີເຄມ ແລະ ຮາໂມຣ໌
ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ຟ້າວໄປຮອດປະຕູເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງເມືອງຂອງພວກເຂົາ
ແລະ ໄດ້ບອກພວກເຂົາຕາມຄໍາເວົ້າຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ,
ໂດຍກ່າວວ່າ:
48 ພວກ ເຮົາ ໄດ້ ມາ ຫາ ພວກ ຜູ້ ຊາຍ ເຫລົ່າ
ນີ້, ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ, ແລະ ພວກ ເຮົາ
ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ພວກ ເຂົາ ກ່ຽວ ກັບ ລູກ ສາວ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ຈະ ຍິນ ຍອມ
ເຮັດ ຕາມ ຄວາມ ປາດ ຖະ ໜາ ຂອງ ພວກ ເຮົາ,
ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ ແຜ່ນ ດິນ ຂອງ ພວກ ເຮົາ ມີ
ຄວາມ ກວ້າງ ຂວາງ ສໍາ ລັບ ພວກ ເຂົາ, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ຈະ ອາ ໄສ ຢູ່ ໃນ ນັ້ນ, ແລະ ເຮັດ
ການ ຄ້າ ຂາຍ ໃນ ນັ້ນ, ແລະ ພວກ ເຮົາ ຈະ ເປັນ
ປະ ຊາ ຊົນ ດຽວ ກັນ; ພວກ ເຮົາ ຈະ ຮັບ ເອົາ
ລູກ ສາວ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ ເຮົາ ຈະ
ຍົກ ລູກ ສາວ ຂອງ ພວກ ເຮົາ ໃຫ້ ເປັນ ເມຍ.
49 ແຕ່ມີເງື່ອນໄຂພຽງແຕ່ວ່າຜູ້ຊາຍເຫຼົ່ານີ້ຈະຍິນຍອມເຮັດສິ່ງນີ້,
ຄືຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນບັນພວກພວກເຮົາຕ້ອງຮັບພິທີຕັດຄືກັບທີ່ເຂົາ
ເຈົ້າໄດ້ຮັບພິທີຕັດ, ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ບັນຊາເຂົາເຈົ້າ,
ແລະ
ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄໍາແນະນໍາຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະຮັບພິທີ
ຕັດ, ເມື່ອນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈະອາໄສຢູ່ໃນບັນດາພວກເຮົາ,
ພ້ອມກັບສັດລ້ຽງ ແລະ ຊັບສິນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະເປັນໜຶ່ງດຽວກັບເຂົາເຈົ້າ.
50 ແລະ ເມື່ອຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນຕົວເມືອງໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາຂອງຊີເຄມ
ແລະ ຮາໂມຣ໌ ພໍ່ຂອງລາວ,
ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນຕົວເມືອງຂອງພວກເຂົາກໍເຫັນດີນໍາຂໍ້ສະເໜີນີ້,
ແລະ ພວກເຂົາເຊື່ອຟັງທີ່ຈະຮັບພິທີຕັດ, ເພາະວ່າຊີເຄມ ແລະ
ຮາໂມຣ໌ ພໍ່ຂອງລາວ ເປັນທີ່ນັບຖືຢ່າງສູງຈາກພວກເຂົາ,
ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງແຜ່ນດິນ.

51 ແລະໃນມື້ຕໍ່ມາ, ຊີເຄມ ແລະ ຮາໂມຣ໌
ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າມືດ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນຕົວເມືອງຂອງພວກເຂົາຢູ່ກ
າງເມືອງ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອີ້ນລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບມາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາຮັບພິທີ
ຕັດໃນມື້ນັ້ນ ແລະ ມື້ຕໍ່ມາ.
52 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດພິທີຕັດໃຫ້ຊີເຄມ ແລະ ຮາໂມຣ໌
ພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ ອ້າຍນ້ອງຫ້າຄົນຂອງຊີເຄມ, ແລະ
ແຕ່ລະຄົນກໍ່ລຸກຂຶ້ນກັບບ້ານ,
ເພາະວ່າສິ່ງນີ້ມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ເມືອງຊີເຄມ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຊີເມໂອນຄໍາແນະນໍາໃນເລື່ອງນີ້,
ເພື່ອວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ມອບເມືອງຊີເຄມໄວ້ໃນມືຂອງລູກຊາ
ຍສອງຄົນຂອງຢາໂຄບ.

ບົດທີ 34

1 ແລະ
ຈໍານວນຜູ້ຊາຍທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດມີຫົກຮ້ອຍສີ່ສິບຫ້າຄົນ,
ແລະ ເດັກນ້ອຍສອງຮ້ອຍສີ່ສິບຫົກຄົນ.
2 ແຕ່ ຊິດເດເຄມ, ລູກຊາຍຂອງ ເປເຣັດ, ພໍ່ຂອງ ຮາໂມ, ແລະ
ອ້າຍຫົກຄົນຂອງລາວ, ບໍ່ຍອມຟັງ ຊີເຄມ ແລະ ຮາໂມ ພໍ່ຂອງລາວ,
ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບພິທີຕັດ,
ເພາະວ່າຂໍ້ສະເໜີຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບແມ່ນເປັນທີ່ໜ້າລັງກຽ
ດໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພວກເຂົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງໃນເລື່ອງນີ້,
ທີ່ຜູ້ຄົນໃນຕົວເມືອງບໍ່ໄດ້ຟັງພວກເຂົາ.
3 ແລະ ໃນຕອນແລງຂອງມື້ທີສອງ,
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນເດັກນ້ອຍແປດຄົນທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດ,
ເພາະວ່າແມ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອງພວກເຂົາຈາກຊີເຄມ ແລະ
ຮາໂມຣ໌ພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ ຈາກຜູ້ຊາຍໃນເມືອງ.
4 ແລະ ຊີເຄມ ແລະ ຮາໂມຣ໌ ພໍ່ຂອງລາວ
ໄດ້ສົ່ງຄົນໄປໃຫ້ເອົາພວກເຂົາມາຮັບພິທີຕັດ, ເມື່ອ ຊິດເດເຄມ ແລະ
ອ້າຍຫົກຄົນຂອງລາວ
ໄດ້ໂດດເຂົ້າມາຫາພວກເຂົາດ້ວຍດາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພະຍາຍາມຂ້າພວກເຂົາ.
5 ແລະ ພວກເຂົາພະຍາຍາມຂ້າຊີເຄມ ແລະ ຮາໂມຣ໌
ພໍ່ຂອງລາວນໍາອີກ ແລະ
ພວກເຂົາພະຍາຍາມຂ້າດີນາພ້ອມກັບພວກເຂົາຍ້ອນເລື່ອງນີ້.
6 ພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງລົງໄປນີ້?
ບໍ່ມີຜູ້ຍິງຄົນໃດໃນບັນດາລູກສາວຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າຄືຊາວ
ການາອານບໍ
ທີ່ພວກເຈົ້າຢາກແຕ່ງງານກັບລູກສາວຂອງຊາວເຮັບເຣີ
ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກມາກ່ອນ ແລະ ຈະເຮັດການນີ້
ຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້?”
7
ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າຈະປະສົບຜົນສໍາເລັດໂດຍຜ່ານການກະທໍານີ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້
ເຮັດມາບໍ?
ແລະເຈົ້າຈະຕອບພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າຊາວການາອານໃນເລື່ອງນີ້ວ່າແນ
ວໃດ, ຜູ້ທີ່ຈະມາໃນມື້ອື່ນແລະຖາມເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້?
8 ແລະ ຖ້າການກະທໍາຂອງເຈົ້າບໍ່ປາກົດວ່າຍຸດຕິທໍາ ແລະ
ດີໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ,
ເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ຂ້ອຍເພື່ອຊີວິດຂອງພວກເຮົາ,
ໃນເມື່ອເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຟັງສຽງຂອງພວກເຮົາ?
9 ແລະ ຖ້າ ຜູ້ ອາ ໄສ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ແລະ ພີ່ນ້ອງ
ຂອງ ເຈົ້າ ທັງ ໝົດ ຊຶ່ງ ເປັນ ລູກ ຫລານ ຂອງ
ຮາມ, ຈະ ໄດ້ ຍິນ ເຖິງ ການ ກະທໍາ ຂອງ ເຈົ້າ,
ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ:
10 ເພາະເຫດຍິງຊາວເຮັບເຣີຄົນໜຶ່ງ, ຊີເຄມ ແລະ ຮາໂມຣ໌
ພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ ຊາວເມືອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ,
ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກ ແລະ
ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍສັ່ງພວກເຂົາ,
ແລ້ວເຈົ້າຈະໜີໄປໃສ ຫຼື ປິດບັງຄວາມອັບອາຍຂອງເຈົ້າໄວ້ໃສ,
ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າ,
ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ?
11 ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດມານີ້,
ທັງພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ສາມາດຖືກແບກຫາບດ້ວຍແອກນີ້ໄວ້ເທິງພວກເ
ຮົາ, ຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ບັນຊາພວກເຮົາ.
12 ຈົ່ງເບິ່ງ,
ມື້ອື່ນພວກເຮົາຈະໄປເຕົ້າໂຮມພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ,
ພີ່ນ້ອງຊາວຄານາອານຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ, ແລະ
ພວກເຮົາທຸກຄົນຈະມາໂຈມຕີເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນເຈົ້າ,
ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ເຫຼືອໃຜເຫຼືອຢູ່ຈາກເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາ.
13 ແລະ ເມື່ອ ຮາໂມ ແລະ ຊີເຄມ ລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ
ຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນຕົວເມືອງໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າຂອງ ຊິດເດເຄມ ແລະ
ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ,
ພວກເຂົາກໍ່ຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຍ້ອນຄໍາເວົ້າຂອງ
ພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ກັບໃຈຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ.
14 ແລະ ຊີເຄມ ແລະ ຮາໂມຣ໌ ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ຕອບ ຊິດເດເຄມ
ພໍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,
ຖ້ອຍຄໍາທັງໝົດທີ່ພວກເຈົ້າເວົ້າກັບພວກເຮົານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ.
15 ບັດນີ້ຢ່າເວົ້າ, ຫຼື ຈິນຕະນາການຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າວ່າ
ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງຊາວເຮັບເຣີ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້
ທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສັ່ງພວກເຮົາ.
16 ແຕ່ຍ້ອນວ່າພວກເຮົາເຫັນວ່າມັນບໍ່ແມ່ນເຈດຕະນາ ແລະ
ຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຍອມຮັບຄວາມປາດຖະໜາຂ
ອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບລູກສາວຂອງພວກເຂົາໃນການທີ່ພວກເຮົາເອົ
ານາງໄປ, ນອກຈາກເງື່ອນໄຂນີ້,
ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຟັງສຽງຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ໄດ້ກະທໍາການນີ້ຕາມທີ່ທ່ານເຫັນ,
ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຮົາຈາກພວກເຂົາ.
17 ແລະ ເມື່ອ ພວກ ເຮົາ ໄດ້ ຮັບ ຄໍາ ຮ້ອງ ຂໍ
ຈາກ ພວກ ເຂົາ ແລ້ວ, ພວກ ເຮົາ ຈະ ກັບ ຄືນ
ໄປ ຫາ ພວກ ເຂົາ ແລະ ເຮັດ ກັບ ພວກ ເຂົາ
ຕາມ ທີ່ ເຈົ້າ ບອກ ພວກ ເຮົາ.
18
ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຂໍຮ້ອງທ່ານໃຫ້ລໍຖ້າແລະລໍຖ້າຈົນກວ່າເນື້ອໜັງຂອ
ງພວກເຮົາຈະຫາຍດີແລະພວກເຮົາກັບມາແຂງແຮງອີກຄັ້ງ,
ແລະພວກເຮົາຈະຮ່ວມກັນຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ
ແລະເຮັດຕໍ່ພວກເຂົາຕາມທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງທ່ານແລະໃນໃຈຂອງພວກ
ເຮົາ.
19 ແລະ ດີນາ ລູກສາວຂອງຢາໂຄບ ໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າທັງໝົດທີ່
ຮິດເດເຄມ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວໄດ້ເວົ້າ, ແລະ ສິ່ງທີ່ ຮາໂມ

ແລະ ເຊເຄມ ລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ
ປະຊາຊົນໃນເມືອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕອບພວກເຂົາ.
20 ແລະ ນາງຈຶ່ງຟ້າວສົ່ງສາວໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງນາງ,
ທີ່ພໍ່ຂອງນາງໄດ້ສົ່ງມາເບິ່ງແຍງນາງຢູ່ໃນເຮືອນຊີເຄມ,
ໄປຫາຢາໂຄບພໍ່ຂອງນາງ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງນາງ, ໂດຍກ່າວວ່າ:
21 ຊີດເດເຄມ ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງລາວໄດ້ໃຫ້ຄໍາແນະນໍາກ່ຽວກັບເຈົ້າດັ່ງນີ້, ແລະ ຮາໂມ
ແລະ ເຊເຄມ ແລະ ປະຊາຊົນໃນຕົວເມືອງໄດ້ຕອບພວກເຂົາດັ່ງນີ້.
22 ແລະ ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາເຫຼົ່ານີ້,
ລາວກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນ, ແລະ
ລາວກໍໂກດແຄ້ນພວກເຂົາ, ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງລາວໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ.
23 ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ໄດ້ສາບານວ່າ,
"ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່,
ພຣະເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ, ຮອດເວລານີ້ຂອງມື້ອື່ນ,
ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫຼືອຢູ່ໃນເມືອງທັງໝົດ."
24 ແລະ ຊາຍໜຸ່ມຊາວຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮັບພິທີຕັດໄດ້ລີ້ຊ່ອນຕົວ,
ແລະ ຊາຍໜຸ່ມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ, ແລະ
ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີໄດ້ຂ້າສິບແປດຄົນໃນພວກເຂົາ, ແລະ
ສອງຄົນໄດ້ໜີໄປຈາກພວກເຂົາ ແລະ
ໜີໄປຢູ່ບໍ່ປູນຂາວບາງແຫ່ງທີ່ຢູ່ໃນເມືອງ, ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ
ເລວີໄດ້ຊອກຫາພວກເຂົາ, ແຕ່ບໍ່ພົບພວກເຂົາ.
25 ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ຍັງສືບຕໍ່ເດີນທາງຢູ່ໃນເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຄົນທັງໝົດໃນເມືອງດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ໃຜເຫຼືອຢູ່ເລີຍ.
26 ແລະ ມັນ ເກີດ ຄວາມ ຕົກໃຈ ຢ່າງ ໃຫຍ່ ຫຼວງ
ຢູ່ ໃນ ທ່າມກາງ ເມືອງ, ແລະ ສຽງ ຮ້ອງ ຂອງ ຜູ້
ຄົນ ໃນ ເມືອງ ໄດ້ ຂຶ້ນ ສູ່ ສະຫວັນ, ແລະ ພວກ
ຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກ ນ້ອຍ ທັງ ໝົດ ໄດ້ ຮ້ອງ ດັງ.
27 ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ໄດ້ຂ້າຄົນທັງເມືອງ;
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຊາຍເຫຼືອຢູ່ໃນເມືອງທັງໝົດ.
28 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຮາໂມ ແລະ
ເຊເຄມລູກຊາຍຂອງລາວດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນໍາດີນາອອກຈາກເຮືອນເຊເຄມ ແລະ
ພວກເຂົາກໍອອກຈາກບ່ອນນັ້ນ.
29 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ໄປແລະກັບຄືນມາ, ແລະ
ພົບເຫັນຄົນທີ່ຖືກຂ້າ, ແລະ
ປຸ້ນເອົາຊັບສິນທັງໝົດຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ໃນຕົວເມືອງແລະທົ່ງນາ.
30 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງລັກເອົາສິ່ງຂອງຢູ່ນັ້ນ,
ມີຜູ້ຊາຍສາມຮ້ອຍຄົນໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະແກວ່ງຂີ້ຝຸ່ນໃສ່ພວກເຂົາ
ແລະ ພັນພວກເຂົາດ້ວຍກ້ອນຫີນ,
ເມື່ອຊີເມໂອນຫັນມາຫາພວກເຂົາ ແລະ
ລາວໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທັງໝົດດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະ
ຊີເມໂອນຫັນມາຕໍ່ໜ້າເລວີ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.
31 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເອົາ ແກະ ຂອງ ພວກ ເຂົາ,
ງົວ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ງົວ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ພາ ຜູ້ ຍິງ ແລະ ເດັກ ນ້ອຍ ທີ່
ຍັງ ເຫຼືອ ໄປ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເປີດ ປະຕູ
ອອກ ໄປ ແລະ ມາ ຫາ ພໍ່ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ
ຄວາມ ກະ ຕື ລື້ ລົ້ນ.
32 ແລະ ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ເມືອງ
ແລະ ເຫັນສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຂົາຍຶດໄປ,
ຢາໂຄບກໍໃຈຮ້າຍພວກເຂົາຫຼາຍ, ແລະ
ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງກັບຂ້ອຍ?
ຈົ່ງເບິ່ງ,
ຂ້ອຍໄດ້ພັກຜ່ອນຢູ່ໃນບັນດາຊາວການາອານທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ
ນັ້ນ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຂົາມາແຊກແຊງກັບຂ້ອຍ."
33 ແລະ
ບັດນີ້ເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮົາເປັນທີ່ໜ້າລັງກຽດແກ່ຜູ້ທີ່ອາໄສ
ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ, ໃນບັນດາຊາວການາອານ ແລະ ຊາວເປຣີຊີ, ແລະ
ຂ້ອຍເປັນພຽງຄົນຈໍານວນໜ້ອຍ, ແລະ
ພວກເຂົາທັງໝົດຈະເຕົ້າໂຮມກັນຕໍ່ຕ້ານຂ້ອຍ ແລະ
ຂ້າຂ້ອຍເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບວຽກງານຂອງເຈົ້າກັບພີ່ນ້ອງ
ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຂ້ອຍ ແລະ ຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍຈະຖືກທໍາລາຍ.
34 ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ
ພ້ອມກັບອ້າຍນ້ອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາ
ໄດ້ຕອບຢາໂຄບພໍ່ຂອງພວກເຂົາວ່າ,
"ພວກເຮົາອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້, ແລະ
ຊີເຄມຄວນເຮັດແບບນີ້ກັບນ້ອງສາວຂອງພວກເຮົາບໍ?
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງງຽບຢູ່ກັບທຸກສິ່ງທີ່ຊີເຄມໄດ້ເຮັດ? ແລະ
ລາວຄວນປະຕິບັດກັບນ້ອງສາວຂອງພວກເຮົາຄືກັບຍິງໂສເພນີຕາ
ມຖະໜົນຫົນທາງບໍ?"
35 ແລະ ຈໍານວນຜູ້ຍິງທີ່ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ
ໄດ້ຈັບເອົາມາຈາກເມືອງເຊເຄມ ຜູ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂ້ານັ້ນ
ມີແປດສິບຫ້າຄົນ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຜູ້ຊາຍ.
36 ແລະ
ໃນບັນເຫຼົ່ານັ້ນມີຍິງສາວຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາສວຍງາມ ແລະ
ມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາດີ, ນາງຊື່ວ່າ ບູນາ, ແລະ
ຊີເມໂອນໄດ້ເອົານາງມາເປັນເມຍ, ແລະ
ຈໍານວນຜູ້ຊາຍທີ່ພວກເຂົາຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຂ້ານັ້ນມີສີ່ສິບເຈັດຄົນ, ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອພວກເຂົາໄດ້ຂ້າ.
37 ແລະ ຊາຍໜຸ່ມຍິງສາວທັງໝົດທີ່ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ
ໄດ້ຈັບເອົາມາຈາກເມືອງຊີເຄມນັ້ນ
ລ້ວນແຕ່ເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຂົາເຈົ້າຈົນກວ່າຈະຮອດມື້ທີ່ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບອ
ອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ.
38 ເມື່ອຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ໄດ້ອອກຈາກເມືອງໄປແລ້ວ
ຊາຍໜຸ່ມສອງຄົນທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ ຜູ້ທີ່ລີ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ໃນເມືອງ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຕາຍທ່າມກາງປະຊາຊົນໃນເມືອງນັ້ນ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ຊາຍໜຸ່ມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ
ຍ່າງອ້ອມໄປມາໃນເມືອງນັ້ນ ແລະ ພົບວ່າເມືອງຮ້າງເປົ່າບໍ່ມີຜູ້ຊາຍ
ມີພຽງແຕ່ຜູ້ຍິງເທົ່ານັ້ນທີ່ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ
ຊາຍໜຸ່ມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ເບິ່ງແມ,
ນີ້ແມ່ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຄົນເຮັບເຣີໄດ້ເຮັດຕໍ່ເ
ມືອງນີ້
ໂດຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ທໍາລາຍເມືອງໜຶ່ງຂອງຊາວການາອານໃນມື້ນີ້
ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ຢ້ານກົວຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນການາອານ
ທັງໝົດ."
39 ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ອອກຈາກເມືອງ ແລະ ໄປເມືອງທັບປັກ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍມາຮອດທີ່ນັ້ນ ແລະ
ບອກໃຫ້ຊາວເມືອງທັບປັກຮູ້ເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ,
ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຮັດຕໍ່ເມືອງເຊເຄມ.
40 ແລະ ຂ່າວດັ່ງກ່າວໄດ້ໄປເຖິງຢາຊຸບກະສັດແຫ່ງທັບປັກ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງຄົນໄປເມືອງເຊເຄມເພື່ອໄປເບິ່ງຊາຍໜຸ່ມເຫຼົ່ານັ້ນ,

ເພາະກະສັດບໍ່ເຊື່ອພວກເຂົາໃນເລື່ອງນີ້, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຊາຍສອງຄົນຈະທຳລາຍເມືອງໃຫຍ່ຄືເຊເຄມໄດ້ແນວໃດ?
41 ແລະ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງຢາຊຸບໄດ້ກັບມາບອກລາວວ່າ,
"ພວກເຮົາມາຮອດເມືອງແລ້ວ ແລະ
ເມືອງນັ້ນຖືກທຳລາຍໝົດແລ້ວ ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນເລີຍ
ມີແຕ່ຜູ້ຍິງທີ່ຮ້ອງໄຫ້ເທົ່ານັ້ນ; ຝູງແກະ ຫຼື ງົວຢູ່ທີ່ນັ້ນກໍບໍ່ມີ,
ເພາະວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເອົ
າໄປໝົດ."
42 ແລະ ຢາຊຸບ ກໍ ສົງໄສ ໃນ ສິ່ງ ນີ້, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ, "ຄົນ ສອງ ຄົນ
ຈະ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້ ໄດ້ ແນວ ໃດ, ເພື່ອ ທຳລາຍ ເມືອງ ໃຫຍ່ ຢ່າງ ນີ້,
ແລະ ບໍ່ ມີ ຜູ້ໃດ ສາມາດ ຕ້ານທານ ໄດ້?"
43
ເພາະວ່າເຫດການທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້ບໍ່ເຄີຍມີມາຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງນິມ
ໂຣດ, ແລະ
ແມ່ນແຕ່ຕັ້ງແຕ່ສະໄໝສຸດທ້າຍກໍບໍ່ເຄີຍມີເຫດການທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້
ເກີດຂຶ້ນ; ແລະ ຢາຊຸບ, ກະສັດແຫ່ງທັບປັກ,
ໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ຄົນຂອງລາວວ່າ, ຈົ່ງກ້າຫານ ແລະ
ພວກເຮົາຈະໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເຮັບເຣີເຫຼົ່ານີ້, ແລະ
ເຮັດກັບພວກເຂົາຄືກັບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດກັບຊາວເມືອງ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ຊາວເມືອງ.
44 ແລະ ຢາຊຸບ, ກະສັດ ແຫ່ງ ທັບປັກ, ໄດ້ ປຶກສາ ກັບ
ທີ່ ປຶກສາ ຂອງ ລາວ ກ່ຽວ ກັບ ເລື່ອງ ນີ້, ແລະ ທີ່
ປຶກສາ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ, ຜູ້
ດຽວ ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ສາມາດ ເອົາ ຊະນະ ຊາວ
ເຮັບເຣີ ໄດ້, ເພາະ ພວກ ເຂົາ ຕ້ອງ ມີ ອຳນາດ ທີ່
ຈະ ເຮັດ ວຽກ ງານ ນີ້ ໃຫ້ ແກ່ ທົ່ວ ເມືອງ.
45 ຖ້າ ສອງ ຄົນ ໃນ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ທຳລາຍ
ທົ່ວ ເມືອງ, ແລະ ບໍ່ ມີ ໃຜ ຕ້ານທານ ພວກ ເຂົາ,
ຖ້າ ເຈົ້າ ຈະ ໄປ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ພວກ ເຂົາ, ພວກ
ເຂົາ ທັງ ໝົດ ຈະ ລຸກ ຂຶ້ນ ຕໍ່ ສູ້ ພວກ ເຮົາ
ແລະ ທຳ ລາຍ ພວກ ເຮົາ ຄື ກັນ.
46
ແຕ່ຖ້າຫາກພຣະອົງສົ່ງໄປຫາກະສັດທັງໝົດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຮົ
າ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາມາເຕົ້າໂຮມກັນ,
ແລ້ວພວກເຮົາຈະໄປກັບພວກເຂົາ ແລະ
ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ;
ແລ້ວພຣະອົງຈະເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້.
47 ແລະ ຢາຊຸບ ໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງທີ່ປຶກສາຂອງລາວ, ແລະ
ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ລາວ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງລາວພໍໃຈ,
ແລະ ລາວກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ; ແລະ ຢາຊຸບ ກະສັດແຫ່ງ ທັບປັກ
ໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາກະສັດທັງໝົດຂອງຊາວອາໂມໄຣດ໌ ທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບ
ເມືອງເຊເຄມ ແລະ ທັບປັກ ວ່າ,
48 ຈົ່ງຂຶ້ນໄປກັບຂ້ອຍ ແລະ ຊ່ວຍຂ້ອຍ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະໂຈມຕີຢາໂຄບຊາວເຮັບເຣີ ແລະ
ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ
ທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປຈາກແຜ່ນດິນໂລກ,
ເພາະວ່າລາວໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ຕໍ່ເມືອງຊີເຄມ, ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ?
49 ແລະ
ກະສັດທັງປວງຂອງຊາວອາໂມໄຣໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ລູກຊາ
ຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຮັດຕໍ່ເມືອງເຊເຄມ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍປະຫລາດໃຈຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ.
50 ແລະ
ກະສັດທັງເຈັດອົງຂອງຊາວອາໂມໄຣໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນພ້ອມກັບກອງ
ທັບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ປະມານໜຶ່ງໝື່ນຄົນທີ່ມີດາບຊັກອອກ,
ແລະ ພວກເຂົາມາຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ; ແລະ
ຢາໂຄບໄດ້ຍິນວ່າກະສັດຂອງຊາວອາໂມໄຣໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຕໍ່ສູ້
ກັບລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ຢາໂຄບກໍຢ້ານກົວຫຼາຍ, ແລະ
ມັນເຮັດໃຫ້ລາວທຸກໃຈ.
51 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ໃສ່ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ວ່າ,
"ພວກເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ຫຍັງ ແບບນີ້? ເປັນຫຍັງ ພວກເຈົ້າ ຈຶ່ງ
ທຳຮ້າຍ ເຮົາ, ເພື່ອ ຈະ ນຳ ເອົາ ຊາວ ການາອານ ທັງ ໝົດ ມາ
ທຳລາຍ ເຮົາ ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງ ເຮົາ? ເພາະ ເຮົາ ແລະ ຄອບຄົວ
ຂອງ ເຮົາ ໄດ້ ພັກຜ່ອນ ຢູ່, ແລະ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້ ກັບ ເຮົາ, ແລະ
ໄດ້ ຍຸຍົງ ໃຫ້ ຊາວ ແຜ່ນດິນ ນັ້ນ ຕໍ່ຕ້ານ ເຮົາ ດ້ວຍ ການ ກະທຳ
ຂອງ ເຈົ້າ."
52 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ຕອບພໍ່ຂອງລາວວ່າ, ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ
ອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້ອຍໄດ້ຂ້າຊາວເມືອງຊີເຄມທັງໝົດໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍ
ດບໍ?
ແນ່ນອນວ່າມັນເປັນຍ້ອນວ່າຊີເຄມໄດ້ຖ່ອມຕົວນ້ອງສາວຂອງພວ
ກເຮົາ, ແລະ
ລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຕໍ່ໂນອາ ແລະ
ລູກໆຂອງລາວ,
ເພາະວ່າຊີເຄມໄດ້ເອົານ້ອງສາວຂອງພວກເຮົາໄປໂດຍການບັງຄັບ,
ແລະ ໄດ້ຫລິ້ນຊູ້ກັບນາງ.
53 ແລະ ຊີເຄມໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດນີ້ ແລະ
ບໍ່ມີຊາວເມືອງຄົນໃດມາແຊກແຊງລາວ, ໂດຍເວົ້າວ່າ,
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້? ແນ່ນອນ,
ເພາະວ່າພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ອຍໄດ້ໄປໂຈມຕີເມືອງນີ້, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບມັນໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າຊາວເມືອງດັ່ງກ່າວໄດ້ລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຂອ
ງພວກເຮົາ. ແລ້ວມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດບໍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດທັງໝົດນີ້?
54 ແລະ ບັດ ນີ້ ເປັນ ຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ຢ້ານ ກົວ ຫຼື
ເປັນ ທຸກ, ແລະ ເປັນ ຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ບໍ່ ພໍ ໃຈ
ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ຂ້ອຍ, ແລະ ເປັນ ຫຍັງ ຄວາມ
ໂກດ ແຄ້ນ ຂອງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ເກີດ ຂຶ້ນ ຕໍ່ ພວກ
ເຂົາ?
55 ແນ່ນອນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ມອບເມືອງຊີເຄມ ແລະ
ຜູ້ຄົນໃນເມືອງນັ້ນໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຂົາ,
ພຣະອົງຈະມອບກະສັດຊາວການາອານທັງໝົດທີ່ກຳລັງມາຕໍ່ສູ້ພວ
ກເຮົາໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະເຮັດກັບພວກເຂົາຄືກັບທີ່ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ອຍໄດ້ເຮັດກັບ
ຊີເຄມ.
56 ບັດ ນີ້ ຈົ່ງ ສະຫງົບ ຢູ່ ກັບ ສິ່ງ ເຫຼົ່າ ນີ້ ແລະ
ຖິ້ມ ຄວາມ ຢ້ານ ກົວ ຂອງ ເຈົ້າ, ແຕ່ ຈົ່ງ ໄວ້
ວາງ ໃຈ ໃນ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ອົງ ເປັນ ພຣະ
ເຈົ້າ ຂອງ ພວກ ເຮົາ, ແລະ ອະ ທິ ຖານ ຕໍ່ ພຣະ
ອົງ ໃຫ້ ຊ່ວຍ ເຫຼືອ ພວກ ເຮົາ ແລະ ປົດ ປ່ອຍ
ພວກ ເຮົາ, ແລະ ປົດ ປ່ອຍ ສັດ ຕູ ຂອງ ພວກ
ເຮົາ ໃຫ້ ຢູ່ ໃນ ມື ຂອງ ພວກ ເຮົາ.
57 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ຮ້ອງບອກຄົນຮັບໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງພໍ່ຂອງຕົນວ່າ,
"ຈົ່ງໄປເບິ່ງບ່ອນທີ່ກະສັດເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກຳລັງມາຕໍ່ສູ້ພວກເຮົານັ້ນ
ພ້ອມກັບກອງທັບຂອງພວກເຂົາຕັ້ງຢູ່."
58 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ໄດ້ໄປເບິ່ງໄກໆ, ແລະ
ຂຶ້ນໄປທາງກົງກັນຂ້າມກັບພູເຂົາຊີໂຫນ, ແລະ
ເຫັນກອງທັບທັງໝົດຂອງກະສັດຢືນຢູ່ໃນທົ່ງນາ, ແລະ
ລາວກັບຄືນໄປຫາຢູດາ ແລະ ກ່າວວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ

ກະສັດຕັ້ງຢູ່ໃນທົ່ງນາພ້ອມກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ,
ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ, ຄືກັບດິນຊາຍຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລ.
59 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ແລະ ພີ່ນ້ອງ
ທັງໝົດ ຂອງລາວ ວ່າ, ຈົ່ງ ເຂັ້ມແຂງ ຂຶ້ນ ແລະ ເປັນ ລູກ ຊາຍ ທີ່
ກ້າຫານ, ເພາະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າ ຂອງ ພວກເຮົາ ຊົງ
ສະຖິດ ຢູ່ ກັບ ພວກເຮົາ, ຢ່າ ຢ້ານ ພວກເຂົາ.
60 ຈົ່ງຢືນຂຶ້ນແຕ່ລະຄົນ, ນຸ່ງອາວຸດສົງຄາມຂອງຕົນ,
ຄັນທະນູຂອງຕົນ ແລະ ດາບຂອງຕົນ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະໄປຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັດເຫຼົ່ານີ້;
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ,
ພຣະອົງຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດ.
61 ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ, ແລະ ແຕ່ລະຄົນ ໄດ້
ຄາດ ແອວ ອາວຸດ ສົງຄາມ ຂອງ ຕົນ, ທັງ ໃຫຍ່
ແລະ ນ້ອຍ, ສິບ ເອັດ ຄົນ ຂອງ ຢາໂຄບ, ແລະ ຜູ້
ຮັບ ໃຊ້ ທັງ ໝົດ ຂອງ ຢາໂຄບ ນຳ ດ້ວຍ.
62 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງອີຊາກທີ່ຢູ່ກັບອີຊາກໃນເຮັບໂຣນ
ລ້ວນແຕ່ມີອາວຸດສົງຄາມຫຼາກຫຼາຍຊະນິດມາຫາພວກເຂົາ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ
ເຊິ່ງລວມທັງໝົດມີໜຶ່ງຮ້ອຍສິບສອງຄົນ ໄດ້ໄປຫາກະສັດເຫຼົ່ານີ້
ແລະ ຢາໂຄບກໍໄປກັບພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ.
63 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ສົ່ງອີຊາກລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມໄປ
ຫາພໍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ ຄື ກີເຣອາດອາບາ ໂດຍກ່າວວ່າ,
64 ຂໍ ໃຫ້ ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ ອ້ອນວອນ ພຣະ ອົງ
ເຈົ້າ ເພື່ອ ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ, ເພື່ອ ປົກ ປ້ອງ ພວກ
ຂ້າ ນ້ອຍ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ມື ຂອງ ຊາວ ຄາ ນາ
ອານ ຜູ້ ທີ່ ກຳລັງ ມາ ຕໍ່ ຕ້ານ ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ,
ແລະ ເພື່ອ ມອບ ພວກ ເຂົາ ໃຫ້ ຢູ່ ໃນ ມື ຂອງ
ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ.
65 ແລະ ອີຊາກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ອັບຣາຮາມ ໄດ້
ອະທິຖານ ຕໍ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ເພື່ອ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ໂອ້ ພຣະ ຜູ້
ເປັນ ເຈົ້າ, ພຣະ ອົງ ໄດ້ ສັນຍາ ກັບ ພໍ່ ຂອງ ຂ້າ
ນ້ອຍ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ, ຂ້າ ນ້ອຍ ຈະ ເພີ່ມ ທະ ວີ
ລູກ ຫລານ ຂອງ ທ່ານ ໃຫ້ ຫຼາຍ ຂຶ້ນ ຄື ດວງ
ດາວ ໃນ ທ້ອງຟ້າ, ແລະ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ສັນຍາ ກັບ
ຂ້າ ນ້ອຍ ຄື ກັນ, ແລະ ຂໍ ໃຫ້ ພຣະ ຄຳ ຂອງ
ພຣະ ອົງ ສະ ຖາ ປະ ນາ ຂຶ້ນ, ບັດ ນີ້ ກະສັດ
ຂອງ ກາ ນາ ອານ ກຳ ລັງ ມາ ຮ່ວມ ກັນ, ເພື່ອ
ເຮັດ ສົງ ຄາມ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຂ້າ ນ້ອຍ
ເພາະ ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ໄດ້ ກະ ທຳ ຄວາມ ຮຸນ ແຮງ.
66 ບັດນີ້, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ພຣະເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ, ຜູ້ບົດເບືອນ,
ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານຂໍພຣະອົງ, ຄຳແນະນຳຂອງກະສັດເຫຼົ່ານີ້
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.
67 ແລະ ປະ ທັບ ໃຈ ກະສັດ ເຫລົ່າ ນີ້ ແລະ ຜູ້ ຄົນ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ ຄວາມ ຢ້ານ ກົວ ຂອງ
ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເຮົາ ແລະ ນຳ ຄວາມ ທະນົງ
ຕົວ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ລົງ, ແລະ ເພື່ອ ວ່າ ພວກ
ເຂົາ ຈະ ຫັນ ໜີ ຈາກ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເຮົາ.
68 ແລະ ດ້ວຍ ພຣະ ຫັດ ທີ່ ມີ ລິດ ທາ ນຸ ພາບ
ແລະ ແຂນ ທີ່ ຢຽດ ອອກ ຂອງ ພຣະ ອົງ ຂໍ ຊົງ
ຊ່ວຍ ກູ້ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຂ້າ ນ້ອຍ ແລະ ຜູ້
ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ພວກ
ເຂົາ, ເພາະ ອຳນາດ ແລະ ລິດ ທາ ນຸ ພາບ ຢູ່ ໃນ
ພຣະ ຫັດ ຂອງ ພຣະ ອົງ ເພື່ອ ເຮັດ ສິ່ງ ທັງ
ໝົດ ນີ້.
69 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາໄດ້ໄປຫາກະສັດເຫຼົ່ານີ້, ແລະ
ພວກເຂົາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເ
ຂົາ, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງໄປ,
ຢາໂຄບພໍ່ຂອງພວກເຂົາຍັງໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ກ່າວວ່າ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າ,
ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດອຳນາດ ແລະ ສູງສົ່ງ,
ຜູ້ທີ່ປົກຄອງຕັ້ງແຕ່ສະໄໝບູຮານ, ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນຈົນເຖິງປະຈຸບັນ
ແລະ ຕະຫຼອດໄປ;
70 ພຣະອົງຄືຜູ້ທີ່ຍຸຍົງສົງຄາມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົງຄາມຢຸດຕິລົງ,
ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງມີອຳນາດ ແລະ ອຳນາດທີ່ຈະຍົກສູງ ແລະ
ທຳລາຍລົງ; ໂອ້
ຂໍໃຫ້ຄຳອະທິຖານຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນທີ່ຍອມຮັບຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ
ເພື່ອພຣະອົງຈະຫັນມາຫາຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ,
ເພື່ອປະທັບໃຈໃນໃຈຂອງກະສັດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວຂອງລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ຄ້າຍຂອງພວກເຂົາຢ້ານກົວ, ແລະ
ດ້ວຍພຣະຄຸນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ
ຂໍປົດປ່ອຍທຸກຄົນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ,
ເພາະວ່າພຣະອົງສາມາດນຳຜູ້ຄົນມາຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງພວກເຮົາ
ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນປະຊາຊາດຕ່າງໆໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງພວກເຮົາ.

ບົດທີ 35

1 ແລະ ກະສັດ ທັງ ໝົດ ຂອງ ຊາວ ອາໂມ ໄດ້ ມາ
ຢືນ ຢູ່ ໃນ ທົ່ງ ນາ ເພື່ອ ປຶກສາ ກັບ ທີ່ ປຶກສາ
ຂອງ ຕົນ ວ່າ ຈະ ເຮັດ ແນວ ໃດ ກັບ ພວກ
ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ, ເພາະ ເຂົາ ເຈົ້າ ຍັງ ຢ້ານ
ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ: ຈົ່ງ
ເບິ່ງ, ສອງ ຄົນ ໃນ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຂ້າ ເມືອງ
ເຊເຄມ ທັງ ໝົດ.
2 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງອີຊາກ ແລະ
ຢາໂຄບ, ແລະ
ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງທີ່ປຶກສາຂອງກະສັດທັງໝົດນີ້ເຕັມໄ
ປດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ຄວາມຢ້ານຢຳຢ່າງຍິ່ງ
ຈົນພວກເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນຢ່າງເປັນເອກະສັນວ່າ,
3 ມື້ນີ້ເຈົ້າໂງ່ບໍ, ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຕົວເຈົ້າບໍ,
ວ່າເຈົ້າຈະຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເຮັບເຣີ, ແລະ
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມສຸກກັບການທຳລາຍຕົວເອງໃນມື້ນີ້?
4 ຈົ່ງເບິ່ງ,
ສອງຄົນໃນພວກເຂົາມາຮອດເມືອງຊີເຄມໂດຍບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວ
ຫຼື ຄວາມວຸ້ນວາຍ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຊາວເມືອງທັງໝົດ,
ຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດຕ້ານທານພວກເຂົາໄດ້, ແລະ
ເຈົ້າຈະຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ແນວໃດ?
5
ເຈົ້າຮູ້ແນ່ນອນແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຮັກພວກເຂົາຢ່າງຍິ່
ງ, ແລະ ໄດ້ກະທຳສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເພື່ອພວກເຂົາ,
ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍມີມາແຕ່ສະໄໝກ່ອນ, ແລະ
ໃນບັນດາພຣະທັງໝົດຂອງປະຊາຊາດ,

ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຮັດການກະທຳອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ຄືກັບການກະທຳອັນ
ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.
6 ແນ່ນອນ ວ່າ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ປົດ ປ່ອຍ ອັບ ຣາ
ຮາມ ບັນ ພະ ບຸ ລຸດ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ, ຊາວ ເຮັບເຣີ,
ຈາກ ກຳ ມື ຂອງ ນິມ ໂຣດ, ແລະ ຈາກ ກຳ ມື
ຂອງ ຜູ້ ຄົນ ທັງ ໝົດ ຂອງ ພຣະ ອົງ ຜູ້ ທີ່
ພະ ຍາ ຍາມ ຂ້າ ພຣະ ອົງ ຫຼາຍ ຄັ້ງ.
7 ພຣະອົງ ໄດ້ ຊ່ວຍ ກູ້ ເພິ່ນ ຈາກ ໄຟ ທີ່ ກະສັດ
ນິມໂຣດ ໄດ້ ໂຍນ ເພິ່ນ ລົງ, ແລະ ພະເຈົ້າ ຂອງ
ເພິ່ນ ໄດ້ ຊ່ວຍ ກູ້ ເພິ່ນ ຈາກ ໄຟ ນັ້ນ.
8 ແລະ ມີໃຜອີກທີ່ສາມາດເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນໄດ້?
ແນ່ນອນວ່າມັນແມ່ນອັບຣາຮາມຜູ້ທີ່ໄດ້ຂ້າກະສັດຫ້າອົງຂອງເອລາ
ມ,
ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ແຕະຕ້ອງລູກຊາຍຂອງນ້ອງຊາຍຂອງລາວຜູ້ທີ່ອາ
ໄສຢູ່ໃນໂຊໂດມໃນສະໄໝນັ້ນ.
9 ແລະ
ໄດ້ຈັບເອົາຄົນຮັບໃຊ້ຂອງລາວຜູ້ທີ່ສັດຊື່ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງລາວ ແລະ
ຄົນຂອງລາວສອງສາມຄົນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ຕາມກະສັດເອລາມພາຍໃນຄືນດຽວ ແລະ
ຂ້າພວກເຂົາ, ແລະ
ໄດ້ສົ່ງຄືນຊັບສິນທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດໄປຈາກລາວໃຫ້ລູກຊາຍ
ຂອງອ້າຍຂອງລາວ.
10 ແລະ
ແນ່ນອນເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຣີເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມຍິ
ນດີກັບພວກເຂົາຫຼາຍ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍມີຄວາມຍິນດີກັບພຣະອົງຄືກັນ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກສັ
ດຕູທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ.
11 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ຜ່ານຄວາມຮັກຂອງລາວທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງລາວ,
ອັບຣາຮາມໄດ້ເອົາລູກຊາຍຄົນດຽວທີ່ຮັກຂອງລາວ ແລະ
ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະລ້ຽງດູລາວເປັນເຄື່ອງບູຊາເຜົາແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງລາວ,
ແລະ
ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ປ້ອງກັນລາວຈາກການເຮັດສິ່ງນີ້,
ລາວກໍ່ຈະເຮັດມັນຜ່ານຄວາມຮັກຂອງລາວທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງລາວ.
12 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວຽກງານທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ແລະ
ໄດ້ສາບານຕໍ່ພຣະອົງ, ແລະ ສັນຍາກັບພຣະອົງວ່າ
ພຣະອົງຈະປົດປ່ອຍລູກຊາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ
ລູກຫລານທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທຸກຢ່າ
ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້, ແລະ
ດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ສະກັດກັ້ນຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ລູ
ກຂອງພຣະອົງ.
13 ແລະ
ທ່ານບໍ່ໄດ້ຍິນບໍວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້ກະທຳຕໍ່ຟາໂຣກະສັດຂ
ອງເອຢິບ ແລະຕໍ່ອາບີເມເລັກກະສັດຂອງເກຣາ
ໂດຍເອົາພັນລະຍາຂອງອັບຣາຮາມ ຜູ້ທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບນາງວ່າ,
“ນາງເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ,
ຢ້ານວ່າເຂົາເຈົ້າຈະຂ້າລາວຍ້ອນນາງ
ແລະຄິດທີ່ຈະເອົານາງເປັນເມຍ?” ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກເຂົາ
ແລະປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນມາ.
14 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາເອງໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຮົາວ່າ
ເອຊາວ ນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂຄບ
ໄດ້ມາຫາລາວພ້ອມກັບຜູ້ຊາຍສີ່ຮ້ອຍຄົນ,
ດ້ວຍເຈດຕະນາທີ່ຈະຂ້າລາວ,
ເພາະລາວລະນຶກເຖິງວ່າລາວໄດ້ເອົາພອນຂອງພໍ່ຂອງລາວໄປຈາກລ
າວ.
15 ແລະ ລາວໄດ້ໄປຕ້ອນຮັບເພິ່ນເມື່ອເພິ່ນມາຈາກຊີເຣຍ,
ເພື່ອຕີແມ່ກັບລູກ, ແລະ
ໃຜຈະຊ່ວຍເພິ່ນໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງເພິ່ນໄດ້
ນອກຈາກພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນຜູ້ທີ່ເພິ່ນໄວ້ວາງໃຈ?
ເພິ່ນໄດ້ຊ່ວຍເພິ່ນໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງອ້າຍຂອງເພິ່ນ ແລະ
ຈາກມືຂອງສັດຕູຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ເພິ່ນຈະປົກປ້ອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ.
16
ໃຜຈະບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາທີ່ດົນໃຈພວກເຂົາດ້ວຍ
ພະລັງໃຫ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ເມືອງຊີເຄມຕາມທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນມາ?
17 ແລ້ວດ້ວຍກຳລັງຂອງຕົນເອງ,
ຊາຍສອງຄົນສາມາດທຳລາຍເມືອງໃຫຍ່ຄືຊີເຄມໄດ້ບໍ
ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຜູ້ທີ່ພວກເຂົາໄວ້ວາງໃຈ?
ລາວເວົ້າແລະເຮັດກັບພວກເຂົາທັງໝົດນີ້ເພື່ອຂ້າຊາວເມືອງໃນເມື
ອງຂອງພວກເຂົາ.
18 ແລະ
ແລ້ວເຈົ້າຈະເອົາຊະນະພວກເຂົາທີ່ອອກມາຈາກເມືອງຂອງເຈົ້າເພື່ອ
ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ບໍ່,
ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຫຼາຍກວ່ານັ້ນພັນເທົ່າມາຊ່ວຍເຈົ້າ?
19 ແນ່ນອນພວກເຈົ້າຮູ້ ແລະ
ເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ,
ແຕ່ພວກເຈົ້າມາສູ້ຮົບກັບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຜູ້ທີ່ເລືອກພວກເ
ຂົາ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈຶ່ງມາໃນມື້ນີ້ເພື່ອຈະຖືກທຳລາຍ.
20 ສະນັ້ນ,
ບັດນີ້ຈົ່ງລະເວັ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ຊຶ່ງພວກເຈົ້າກຳລັງພະຍາຍາ
ມນຳມາສູ່ຕົວເອງ, ແລະ
ມັນຈະດີກວ່າສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຈະບໍ່ໄປສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ,
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະມີຈຳນວນໜ້ອຍກໍຕາມ,
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຂົາ.
21 ແລະ
ເມື່ອກະສັດຂອງຊາວອາໂມໄຣໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງທີ່ປຶກສາຂ
ອງພວກເຂົາ, ໃຈຂອງພວກເຂົາກໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ,
ແລະ ພວກເຂົາຢ້ານກົວລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ບໍ່ຍອມຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ.
22 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຟັງ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ທີ່
ປຶກ ສາ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຟັງ
ຄຳ ເວົ້າ ທັງ ໝົດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ຄຳ ເວົ້າ
ຂອງ ທີ່ ປຶກ ສາ ເຮັດ ໃຫ້ ກະ ສັດ ພໍ ໃຈ
ຢ່າງ ຍິ່ງ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ.
23 ແລະ ບັນດາກະສັດໄດ້ຫັນໜີໄປ ແລະ
ຫຼີກລ່ຽງພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ກ້າເຂົ້າຫາພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບເພື່ອເຮັດ
ສົງຄາມກັບພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຢ້ານພວກເຂົາຫຼາຍ, ແລະ
ໃຈຂອງພວກເຂົາກໍ່ລະລາຍໄປພາຍໃນພວກເຂົາຍ້ອນຄວາມຢ້ານກົ
ວຂອງພວກເຂົາ.
24 ເພາະວ່າສິ່ງນີ້ໄດ້ມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາຫາພວກເຂົາ,
ເພາະພຣະອົງໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ອີຊາກ
ແລະ ຢາໂຄບ, ເພາະພວກເຂົາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ; ແລະ
ກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ກັບໄປພ້ອມກັບຄ້າຍຂອງພວກເຂົາໃນມື້ນັ້

ນ, ແຕ່ລະຄົນກັບໄປເມືອງຂອງຕົນເອງ, ແລະ
ໃນເວລານັ້ນພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ.
25
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ຕໍ່ໜ້າພູເຂົາສີໂຫນໃນ
ມື້ນັ້ນຈົນຮອດຕອນແລງ, ແລະ
ເມື່ອເຫັນວ່າກະສັດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ,
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຈຶ່ງກັບບ້ານ.

ບົດທີ 36

1 ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ຢາໂຄບ ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ໄປທີ່ເບັດເອນ ແລະ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ສ້າງແທ່ນບູຊາຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ປະກົດຕົວ
ຕໍ່ເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ປົດປ່ອຍເຈົ້າ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານ.
2 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ພ້ອມກັບ ລູກຊາຍ ຂອງລາວ ແລະ
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ ເປັນ ຂອງ ລາວ, ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ ໄປ ເຖິງ
ເບັດເອນ ຕາມ ພຣະຄຳ ຂອງ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ.
3 ແລະ
ຢາໂຄບມີອາຍຸໄດ້ເກົ້າສິບເກົ້າປີເມື່ອລາວຂຶ້ນໄປເມືອງເບເທນ, ແລະ
ຢາໂຄບກັບລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບລາວ,
ໄດ້ພັກຢູ່ໃນເມືອງເບເທນໃນ Luz, ແລະ
ລາວໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ປະ
ກົດຕໍ່ລາວ, ແລະ
ຢາໂຄບກັບລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ພັກຢູ່ໃນເມືອງເບເທນຫົກເດືອນ.
4ໃນເວລານັ້ນ ເດໂບຣາ ລູກສາວຂອງອູເຊ ແມ່ລ້ຽງຂອງເຣເບກາ
ຜູ້ທີ່ຢູ່ກັບຢາໂຄບໄດ້ເສຍຊີວິດລົງ ແລະ
ຢາໂຄບໄດ້ຝັງນາງໄວ້ໃຕ້ຕົ້ນໂອກທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃຕ້ເບເທນ.
5 ແລະ ເຣເບກາ ລູກສາວຂອງເບທູເອນ ແມ່ຂອງຢາໂຄບ
ກໍເສຍຊີວິດໃນເວລານັ້ນທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ ຄືເມືອງກີເຣອາດອາບາ
ແລະ ນາງໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ໃນຖ້ຳມັກເປລາ
ຊຶ່ງອັບຣາຮາມໄດ້ຊື້ມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງຊາວເຮດ.
6 ແລະ ອາຍຸຂອງເຣເບກາໄດ້ໜຶ່ງຮ້ອຍສາມສິບສາມປີ, ແລະ
ນາງໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.
ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ຍິນວ່າເຣເບກາແມ່ຂອງລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ,
ລາວກໍໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນເພື່ອແມ່ຂອງລາວ, ແລະ
ໄດ້ໄວ້ທຸກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເພື່ອນາງ, ແລະ
ເພື່ອເດໂບຣາແມ່ລ້ຽງຂອງນາງທີ່ຢູ່ໃຕ້ຕົ້ນໂອກ, ແລະ
ລາວໄດ້ຕັ້ງຊື່ສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ອາໂລນບາກຸດ.
7 ແລະ ລາບານ ຊາວຊີເຣຍ ໄດ້ຕາຍໄປໃນສະໄໝນັ້ນ,
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດລາວ
ເພາະລາວໄດ້ລະເມີດພັນທະສັນຍາທີ່ມີຢູ່ລະຫວ່າງລາວກັບຢາໂຄບ.
8 ແລະ
ຢາໂຄບມີອາຍຸໄດ້ໜຶ່ງຮ້ອຍປີເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕໍ່ເພິ່ນ,
ແລະ ໄດ້ອວຍພອນເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຊື່ເພິ່ນວ່າ ອິດສະຣາເອນ, ແລະ
ຣາເຊັນ ພັນລະຍາຂອງຢາໂຄບ ໄດ້ຖືພາໃນສະໄໝນັ້ນ.
9 ແລະໃນເວລານັ້ນ ຢາໂຄບ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງເພິ່ນ
ໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກເບັດເອນ ເພື່ອໄປເຮືອນພໍ່ຂອງລາວ
ທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ.
10 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເດີນທາງ,
ແລະຍັງມີເສັ້ນທາງອີກໜ້ອຍໜຶ່ງທີ່ຈະໄປຮອດເອຟຣາທາ,
ຣາເຊັນໄດ້ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງ, ແລະນາງໄດ້ເກີດລູກຍາກ ແລະ
ເສຍຊີວິດ.
11 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຝັງ ນາງ ໄວ້ ຕາມ ທາງ ໄປ ເອຟຣາທາ ຊຶ່ງ ຄື
ເມືອງ ເບັດເລເຮັມ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ເສົາ ຫີນ ໄວ້ ເທິງ ຫລຸມ ຝັງ
ສົບ ຂອງ ນາງ, ຊຶ່ງ ຍັງ ຢູ່ ຈົນເຖິງ ທຸກ ວັນ ນີ້; ແລະ ນາງ ຣາເຊັນ ມີ
ອາຍຸ ໄດ້ ສີ່ ສິບ ຫ້າ ປີ ແລະ ນາງ ໄດ້ ຕາຍ.
12 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ລູກ ຊາຍ ທີ່ ເກີດ
ມາ ໃຫ້ ລາວ, ຊຶ່ງ ຣາເຊັນ ໄດ້ ເກີດ ໃຫ້ ລາວ ວ່າ
ເບັນຢາມິນ, ເພາະ ລາວ ໄດ້ ເກີດ ມາ ໃຫ້ ລາວ ໃນ
ແຜ່ນດິນ ທາງ ຂວາ ມື.
13 ແລະ ຫຼັງຈາກຣາເຊັນເສຍຊີວິດແລ້ວ
ຢາໂຄບໄດ້ຕັ້ງເຕັ້ນຂອງລາວຢູ່ໃນເຕັ້ນຂອງບິນຮາ
ຍິງຮັບໃຊ້ຂອງນາງ.
14 ແລະ ຣູເບັນ ກໍ ອິດສາ ນາງ ເວອາ ແມ່ ຂອງ
ລາວ ຍ້ອນ ເລື່ອງ ນີ້, ແລະ ລາວ ກໍ ຄຽດ ແຄ້ນ
ຢ່າງ ໜັກ, ລາວ ຈຶ່ງ ລຸກ ຂຶ້ນ ດ້ວຍ ຄວາມ ໂກດ
ແຄ້ນ ແລະ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ຜ້າ ເຕັ້ນ ຂອງ ນາງ ບິນຮາ
ແລະ ລາວ ໄດ້ ຍົກ ຕຽງ ນອນ ຂອງ ພໍ່ ອອກ
ຈາກ ບ່ອນ ນັ້ນ.
15 ໃນເວລານັ້ນ ສິດທິຂອງລູກອ້າຍລູກນ້ອງ,
ພ້ອມກັບຕຳແໜ່ງກະສັດ ແລະ ຕຳແໜ່ງປະໂລຫິດ,
ໄດ້ຖືກຖອນອອກຈາກລູກຊາຍຂອງຣູເບັນ,
ເພາະລາວໄດ້ທຳລາຍຕຽງນອນຂອງພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ
ສິດທິຂອງລູກອ້າຍລູກນ້ອງໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ໂຢເຊັບ,
ຕຳແໜ່ງກະສັດໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຢູດາ, ແລະ
ຕຳແໜ່ງປະໂລຫິດໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ເລວີ,
ເພາະວ່າຣູເບັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕຽງນອນຂອງພໍ່ຂອງລາວເປິເປື້ອນ.
16 ແລະ
ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບທີ່ເກີດມາໃຫ້ເພິ່ນໃນປາດານອາ
ຣາມ, ແລະລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບມີສິບສອງຄົນ.
17ລູກຊາຍຂອງເລອາຄື ຣູເບັນລູກຊາຍກົກ, ຊີເມໂອນ, ເລວີ, ຢູດາ,
ອິດຊາຄາ, ເຊບູລູນ, ແລະນ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາຄື ດີນາ;
ແລະລູກຊາຍຂອງຣາເຊັນຄື ໂຢເຊັບ ແລະ ເບັນຢາມິນ.
18 ລູກຊາຍຂອງຊີລະປາ ສາວໃຊ້ຂອງເລອາຄື ກາດ ແລະ ອາເຊ
ແລະລູກຊາຍຂອງບິນຮາ ສາວໃຊ້ຂອງຣາເຊນຄື ດານ ແລະ
ເນັບທາລີ;
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບທີ່ເກີດໃຫ້ລາວໃນປາດານອາຣ
າມ.
19 ແລະ ຢາໂຄບ ລູກຊາຍ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງລາວ
ໄດ້ເດີນທາງ ແລະ ມາຮອດ ມໍາເຣ ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ ກີເຣອາດ-ອາບາ
ຊຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງເຮັບໂຣນ ບ່ອນທີ່ອັບຣາຮາມ ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ອາໄສຢູ່
ແລະ ຢາໂຄບ ລູກຊາຍ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງລາວ
ໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບພໍ່ຂອງລາວໃນເຮັບໂຣນ.
20 ແລະ ເອຊາວ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງລາວໄດ້ໄປແຜ່ນດິນເຊອີຣ ແລະ ໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ແລະ ມີຊັບສິນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊອີຣ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ມີລູກຫລານ ແລະ
ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນແຜ່ນດິນເຊອີຣ.
21 ແລະ
ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວທີ່ເກີດມາໃຫ້ລາວໃນແຜ່ນດິນກາ
ນາອານ, ແລະລູກຊາຍຂອງເອຊາວມີຫ້າຄົນ.
22 ແລະ ອາດາ ໄດ້ເກີດລູກກົກໃຫ້ເອຊາວຄື ເອລີຟັດ, ແລະ
ນາງກໍໄດ້ເກີດລູກຊື່ ເຣອູເອນ, ແລະ ອາລີບາມາ ໄດ້ເກີດລູກຊື່
ເຢອຸດ, ຢາລາມ ແລະ ໂກຣາ.

23
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລູກຫລານຂອງເອຊາວຜູ້ທີ່ເກີດມາໃຫ້ລາວໃນແຜ່ນ
ດິນການາອານ; ແລະລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດລູກຊາຍຂອງເອຊາວຄື
ເຕມານ, ໂອມາ, ເຊໂຟ, ຄາຕາມ, ເຄນາດ ແລະ ອາມາເລັກ;
ແລະລູກຊາຍຂອງເຣອູເອນຄື ນາກາດ, ເຊຣາກ, ຊາມາ ແລະ ມິດຊາ.
24 ລູກຊາຍຂອງເຢອຸດຄື ຕິມນາ, ອັນວາ, ເຢເທັດ;
ແລະລູກຊາຍຂອງຢາລາມຄື ອາລາ, ຟີໂນຣ ແລະ ເຄນາດ.
25 ແລະ ລູກຊາຍຂອງໂກຣາຄື ເຕມານ, ມິບຊາ, ມັກດີເອນ ແລະ
ເອຣາມ;
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄອບຄົວຂອງລູກຊາຍຂອງເອຊາວຕາມຊັ້ນຜູ້ປົກຄອ
ງຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນເຊອີ.
26 ແລະ ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຊື່ຂອງລູກຊາຍຂອງເຊອີຣ໌ຊາວໂຮຣີທ໌
ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊອີຣ໌ຄື ໂລຕັນ, ໂຊບານ, ຊີເບໂອນ, ອານາ,
ດີຊານ, ເອເຊີ ແລະ ດີໂຊນ, ທັງໝົດເປັນລູກຊາຍເຈັດຄົນ.
27 ລູກຊາຍຂອງໂລຕັນຄື ໂຮຣີ, ເຮມານ ແລະ ທິມນາ
ນ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາຄື ທິມນາ ຜູ້ທີ່ມາຫາຢາໂຄບ
ແລະລູກຊາຍຂອງລາວ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຟັງນາງ
ນາງໄດ້ໄປເປັນເມຍນ້ອຍຂອງເອລີຟັດລູກຊາຍຂອງເອຊາວ
ແລະນາງໄດ້ເກີດລູກໃຫ້ລາວຊື່ວ່າ ອາມາເລັກ.
28 ແລະ ລູກຊາຍຂອງໂຊບານຄື ອັນວານ, ມານາຮາດ, ເອບານ,
ເຊໂຟ, ແລະ ໂອນາມ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງຊີເບໂອນຄື ອາຢາ, ແລະ
ອານາ, ອານາຜູ້ນີ້ຄືຜູ້ທີ່ພົບຊາວເຢມີມຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ
ເມື່ອລາວລ້ຽງລາຂອງຊີເບໂອນພໍ່ຂອງລາວ.
29 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ລາວກຳລັງໃຫ້ອາຫານລາຂອງພໍ່ລາວ,
ລາວໄດ້ພາພວກມັນໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໃນເວລາທີ່ແຕກ
ຕ່າງກັນເພື່ອໃຫ້ອາຫານພວກມັນ.
30 ແລະ ມີມື້ໜຶ່ງ
ເພິ່ນໄດ້ພາພວກເຂົາໄປຮອດທະເລຊາຍແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ແຄມຝັ່ງທະເລ
ກົງກັນຂ້າມກັບຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຂອງປະຊາຊົນ ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກຳລັງລ້ຽງພວກເຂົາຢູ່ນັ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ພາຍຸແຮງຫຼາຍໄດ້ພັດມາຈາກຟາກທະເລອີກຟາກໜຶ່ງ ແລະ
ໄດ້ພັດມາທັບລາທີ່ກຳລັງກິນຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ
ພວກມັນທັງໝົດກໍ່ຢືນຢູ່ນິ້ງໆ.
31 ແລະ ຕໍ່ ມາ ສັດ ໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າ ຢ້ານ ປະ ມານ
ໜຶ່ງ ຮ້ອຍ ຊາວ ໂຕ ໄດ້ ອອກ ມາ ຈາກ ຖິ່ນ
ແຫ້ງ ແລ້ງ ກັນ ດານ ອີກ ຟາກ ໜຶ່ງ ຂອງ ທະ
ເລ, ແລະ ພວກ ມັນ ທັງ ໝົດ ໄດ້ ມາ ຮອດ ບ່ອນ
ທີ່ ລາ ຢູ່, ແລະ ພວກ ມັນ ໄດ້ ວາງ ຕົວ ເອງ ຢູ່
ທີ່ ນັ້ນ.
32 ແລະ ສັດ ເຫລົ່າ ນັ້ນ, ຈາກ ກາງ ລົງ ມາ, ມີ ຮູບ
ຮ່າງ ຂອງ ລູກ ຫລານ ມະນຸດ, ແລະ ຈາກ ກາງ ຂຶ້ນ
ໄປ, ບາງ ໂຕ ມີ ຮູບ ຮ່າງ ຂອງ ໝີ, ແລະ ບາງ ໂຕ
ມີ ຮູບ ຮ່າງ ຂອງ ສັດ ລ້ຽງ, ມີ ຫາງ ຢູ່ ທາງ
ຫຼັງ ຈາກ ລະຫວ່າງ ບ່າ ໄຫລ່ ຂອງ ມັນ ຢຽດ ລົງ
ມາ ເຖິງ ພື້ນ ດິນ, ຄື ກັບ ຫາງ ຂອງ ລາ ຜູ້ ລ້ຽງ,
ແລະ ສັດ ເຫລົ່າ ນີ້ ໄດ້ ມາ ຂີ່ ລາ ເຫລົ່າ ນີ້, ແລະ
ພາ ມັນ ໄປ, ແລະ ພວກ ມັນ ໄດ້ ໄປ ຈົນ ເຖິງ
ທຸກ ວັນ ນີ້.
33 ແລະ ສັດ ໂຕ ໜຶ່ງ ໃນ ພວກ ນີ້ ໄດ້ ເຂົ້າ ມາ
ໃກ້ ອານາ ແລະ ຕີ ລາວ ດ້ວຍ ຫາງ ຂອງ ມັນ, ແລະ
ແລ້ວ ກໍ ໄດ້ ໜີ ໄປ ຈາກ ບ່ອນ ນັ້ນ.
34 ແລະ ເມື່ອລາວເຫັນວຽກງານນີ້,
ລາວກໍ່ຢ້ານກົວຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນເອງຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ລາວກໍໜີໄປຢູ່ໃນເມືອງ.
35 ແລະ ລາວໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບລາວໃຫ້ລູກຊາຍ
ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວຟັງ, ແລະ
ຜູ້ຊາຍຫຼາຍຄົນໄດ້ໄປຊອກຫາລາແຕ່ບໍ່ພົບພວກມັນ, ແລະ ອານາ
ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວບໍ່ໄດ້ໄປທີ່ນັ້ນອີກຕັ້ງແຕ່ມື້ຕໍ່ມາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາຢ້ານກົວຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນເອງຫຼາຍ.
36 ແລະ ລູກຊາຍຂອງອານາ ລູກຊາຍຂອງເຊອີ ຄື ດີໂຊນ ແລະ
ນ້ອງສາວຂອງລາວຄື ອາຮລີບາມາ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງດີໂຊນ ຄື
ເຮມດານ, ເອຊະບານ, ອິດຣານ ແລະ ເຄຣານ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງເອເຊີ ຄື ບິນຮານ, ຊາອາວານ ແລະ ອາການ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງດີໂຊນ ຄື ອູສ ແລະ ອາຣານ.
37 ຄົນ ເຫລົ່າ ນີ້ ເປັນ ຄອບ ຄົວ ຂອງ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ເຊອີ ຊາວ ໂຮຣີ, ຕາມ ຊັ້ນ ຜູ້ ປົກ
ຄອງ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ໃນ ແຜ່ນ ດິນ ເຊອີ.
38 ແລະ ເອຊາວ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຊອີຣ ຊາວໂຮຣີ
ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາມີຊັບສິນຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະ
ມີລູກຫລານ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແລະ
ຢາໂຄບ ແລະ ລູກຫລານຂອງລາວ ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງພວກເຂົາ,
ໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບອີຊາກພໍ່ຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນການາອານ,
ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງພວກເຂົາ.

ບົດທີ 37

1 ແລະ ໃນປີທີໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າແຫ່ງຊີວິດຂອງຢາໂຄບ,
ນັ້ນຄືປີທີເກົ້າທີ່ຢາໂຄບໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບລູກໆຂອງລາວໃນແຜ່ນດິນກາ
ນາອານ, ລາວໄດ້ມາຈາກປາດານອາຣາມ.
2 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ
ຢາໂຄບໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກເມືອງເຮັບໂຣນພ້ອມກັບລູກໆຂອງລ
າວ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບໄປເມືອງເຊເຄມ,
ພວກເຂົາກັບທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ເພາະວ່າລູກໆຂອງຢາໂຄບໄດ້ທີ່ດິນທີ່ດີ
ແລະ ອຸດົມສົມບູນສຳລັບສັດລ້ຽງຂອງພວກເຂົາໃນເມືອງເຊເຄມ,
ເມືອງເຊເຄມໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃນເວລານັ້ນ, ແລະ ມີຜູ້ຊາຍ ແລະ
ຜູ້ຍິງປະມານສາມຮ້ອຍຄົນຢູ່ໃນນັ້ນ.
3 ແລະ ຢາໂຄບ ພ້ອມທັງລູກໆ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີຢູ່
ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນທົ່ງນາສ່ວນໜຶ່ງທີ່ ຢາໂຄບໄດ້ຊື້ຈາກ ຮາໂມ
ພໍ່ຂອງຊີເຄມ ເມື່ອລາວມາຈາກ ປາດານອາຣາມ ກ່ອນທີ່ ຊີເມໂອນ
ແລະ ເລວີ ຈະໂຈມຕີເມືອງນັ້ນ.
4 ແລະ ກະສັດທັງໝົດຂອງຊາວການາອານ ແລະ ຊາວອາໂມໄຣທ໌
ທີ່ອ້ອມຮອບເມືອງຊີເຄມ ໄດ້ຍິນວ່າ
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ກັບມາຊີເຄມ ແລະ ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
5 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຊາວເຮັບເຣີຈະກັບມາເມືອງນັ້ນອີກບໍຫຼັງຈາກ
ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຊາວເມືອງນັ້ນແລະຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປແລ້ວ?
ບັດນີ້ພວກເຂົາຈະກັບມາແລະຂັບໄລ່ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນອອກໄ
ປຫຼືຂ້າພວກເຂົາ?
6 ແລະ ກະສັດທັງໝົດຂອງກາອານໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນອີກ, ແລະ
ພວກເຂົາມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອເຮັດສົງຄາມກັບຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວ.

7 ແລະ ຢາຊຸບ ກະສັດແຫ່ງ ທັບບັກ
ໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຍັງກະສັດທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງຄື ເອລານ ກະສັດແຫ່ງ
ກາອາດ, ອີຮູຣີ ກະສັດແຫ່ງ ຊີໂລ, ປາຣາທອນ ກະສັດແຫ່ງ ຊາຊາ,
ຊູຊີ ກະສັດແຫ່ງ ຊາໂຕນ, ລາບານ ກະສັດແຫ່ງ ເບັດໂຄຣານ, ແລະ
ຊາບີ ກະສັດແຫ່ງ ໂອດເນມາ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
8 ຈົ່ງມາຫາຂ້ອຍ ແລະ ຊ່ວຍຂ້ອຍ, ແລະ
ໃຫ້ພວກເຮົາໂຈມຕີຢາໂຄບຊາວເຮັບເຣີ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວ,
ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນຂອງລາວ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ມາເມືອງຊີເຄມອີກເພື່ອຍຶດເອົາມັນ ແລະ
ຂ້າຊາວເມືອງນັ້ນຄືແຕ່ກ່ອນ.
9 ແລະ ກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ
ມາພ້ອມກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ,
ຜູ້ຄົນອຸດົມສົມບູນຢ່າງລົ້ນເຫຼືອຄືກັບດິນຊາຍຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລ,
ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບທັບບັກ.
10 ແລະ ຢາຊຸບ ກະສັດແຫ່ງ ທັບບັກ
ໄດ້ອອກໄປຫາພວກເຂົາພ້ອມກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ກັບພວກເຂົາຢູ່ທາງກົງກັນຂ້າມກັບທັບບັກ
ຢູ່ນອກເມືອງ, ແລະ
ກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງອອກເປັນເຈັດກອງພົນ,
ເປັນເຈັດຄ້າຍຕໍ່ຕ້ານລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ.
11 ແລະ ພວກເຂົາສົ່ງຂ່າວໄປບອກຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວວ່າ: ຈົ່ງມາຫາພວກເຮົາທຸກຄົນ
ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ສຳພາດກັນຢູ່ທົ່ງພຽງ, ແລະ
ແກ້ແຄ້ນໃຫ້ແກ່ຊາວເມືອງຊີເຄມ
ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຂ້າໃນເມືອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ບັດນີ້ພວກເຈົ້າຈະກັບຄືນໄປເມືອງຊີເຄມ ແລະ ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ, ແລະ
ຂ້າຊາວເມືອງນັ້ນຄືແຕ່ກ່ອນ.
12 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພວກເຂົາກໍ່ຮຸນແຮງຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ຄຳເວົ້າຂອ
ງກະສັດແຫ່ງການາອານ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍສິບຄົນຂອງຢາໂຄບໄດ້ຮີບລຸກຂຶ້ນ, ແລະ
ແຕ່ລະຄົນກໍ່ນຸ່ງອາວຸດສົງຄາມຂອງຕົນ; ແລະ
ມີຜູ້ຮັບໃຊ້ໜຶ່ງຮ້ອຍສອງຄົນຂອງພວກເຂົາທີ່ກຽມພ້ອມໃນການສູ້
ຮົບ.
13 ແລະ ຜູ້ຊາຍທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້,
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບພ້ອມກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ,
ໄດ້ໄປຫາກະສັດເຫຼົ່ານີ້, ແລະ
ຢາໂຄບພໍ່ຂອງພວກເຂົາກໍ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ຢືນຢູ່ເທິງກອງຫີນຂອງຊີເຄມ.
14 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ອະທິຖານ ຕໍ່ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ເພື່ອ ລູກຊາຍ
ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຢຽດ ມື ອອກ ໄປ ຫາ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ,
ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ໂອ້ ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງ ເປັນ ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ ມີ
ລິດ ອຳນາດ ສູງສຸດ, ພຣະອົງ ເປັນ ພຣະບິດາ ຂອງ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ,
ພຣະອົງ ໄດ້ ສ້າງ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ເປັນ
ຜົນງານ ຂອງ ພຣະຫັດ ຂອງ ພຣະອົງ; ຂໍ ພຣະອົງ ຊ່ວຍ ພວກ
ຂ້ານ້ອຍ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ມື ຂອງ ສັດຕູ ຂອງ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ ທີ່
ມາ ຕໍ່ສູ້ ກັບ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ໃນ ມື້ ນີ້, ເພາະ ໃນ ພຣະຫັດ ຂອງ
ພຣະອົງ ມີ ລິດ ອຳນາດ ແລະ ພະລັງ ທີ່ ຈະ ຊ່ວຍ ຄົນ ຈຳ ນວນ
ໜ້ອຍ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ຄົນ ຈຳ ນວນ ຫຼາຍ.
15 ແລະ ຂໍ ໃຫ້ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ,
ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ພຣະ ອົງ, ມີ ກຳ ລັງ ໃຈ ແລະ
ຄວາມ ສາ ມາດ ເພື່ອ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ສັດ ຕູ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ, ເພື່ອ ປາບ ປາມ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ເຮັດ
ໃຫ້ ສັດ ຕູ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ລົ້ມ ລົງ ຕໍ່ ໜ້າ
ພວກ ເຂົາ, ແລະ ຢ່າ ໃຫ້ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຂ້າ
ພະ ເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ຕາຍ
ໂດຍ ກຳ ມື ຂອງ ລູກ ຫລານ ຂອງ ກາ ນາ ອານ.
16
ແຕ່ຖ້າຫາກພຣະອົງເຫັນວ່າດີທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງລູກຊາຍຂອງຂ້າພ
ະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາໄປ,
ຂໍພຣະອົງຊົງຮັບເອົາພວກເຂົາດ້ວຍພຣະເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພ
ຣະອົງໂດຍຜ່ານມືຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ,
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ຕາຍໃນມື້ນີ້ໂດຍມືຂອງກະສັດຂອງຊາວອາໂ
ມຣິດ.
17 ແລະ ເມື່ອຢາໂຄບຢຸດອະທິຖານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ
ແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ສັ່ນສະເທືອນຈາກບ່ອນຂອງມັນ, ແລະ
ດວງອາທິດກໍ່ມືດລົງ, ແລະ ກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ຢ້ານກົວ ແລະ
ຄວາມຕົກໃຈຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໄດ້ຄອບງຳພວກເຂົາ.
18 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງຄຳອະທິຖານຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທັບໃຈກະສັດທັງໝົດ ແລະ
ກອງທັບຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ
ຄວາມຢຳເກງຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ.
19 ເພາະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ຍິນ ສຽງ ລົດ ມ້າ, ແລະ ສຽງ ມ້າ ຜູ້ ມີ
ລິດ ອຳນາດ ຈາກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ, ແລະ
ສຽງ ກອງ ທັບ ອັນ ໃຫຍ່ ໂຕ ມາ ພ້ອມ ກັບ
ພວກ ເຂົາ.
20 ແລະ ກະສັດ ເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ ຕົກ ຢູ່ ໃນ ຄວາມ ຢ້ານ
ກົວ ຢ່າງ ຍິ່ງ ຕໍ່ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ,
ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ຢືນ ຢູ່ ໃນ ທີ່
ພັກ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ພວກ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກ້າວ ມາ ຫາ ພວກ ເຂົາ, ພ້ອມ
ດ້ວຍ ທະຫານ ໜຶ່ງ ຮ້ອຍ ສິບ ສອງ ຄົນ, ດ້ວຍ
ສຽງ ຮ້ອງ ດັງ ກ້ອງ ສະໜັ່ນ.
21 ແລະ ເມື່ອ ພວກ ກະສັດ ເຫັນ ພວກ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ຢາໂຄບ ກ້າວ ມາ ຫາ ພວກ ເຂົາ, ພວກ ເຂົາ
ກໍ ຍັງ ຕົກ ໃຈ ຫຼາຍ ຂຶ້ນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ມີ
ທ່າ ທີ ທີ່ ຈະ ຖອຍ ໜີ ຈາກ ພວກ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ຢາໂຄບ ຄື ແຕ່ ກ່ອນ, ແລະ ບໍ່ ສູ້ ຮົບ ກັບ
ພວກ ເຂົາ.
22 ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖອຍຫລັງ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ມັນຈະເປັນຄວາມອັບອາຍສຳລັບພວກເຮົາສອງເທື່ອທີ່ຈະຖອຍຫລັ
ງຕໍ່ໜ້າຊາວເຮັບເຣີ.
23 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ ແລະ
ກ້າວໄປຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ກອງທັບຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ,
ມັນເປັນຜູ້ຄົນທີ່ມີກຳລັງຫຼາຍ,
ຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຄືກັບດິນຊາຍໃນທະເລ.
24 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ:
ຂໍໂຜດຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຂໍໂຜດຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຕອບພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ,
ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ, ແລະ
ຂໍຢ່າໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຕາຍດ້ວຍມືຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັດເຫຼົ່ານີ້,
ຜູ້ທີ່ມາຕໍ່ສູ້ພວກຂ້ານ້ອຍໃນມື້ນີ້.

25 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຄາດອາວຸດສົງຄາມຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້,
ແລະ ແຕ່ລະຄົນຖືໂລ່ ແລະ ຫອກຂອງຕົນໄວ້ໃນມື, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ຍ່າງເຂົ້າມາສູ້ຮົບ.
26 ແລະ ຢູດາ, ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ, ໄດ້ ແລ່ນ ໄປ
ກ່ອນ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ ລາວ, ແລະ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ສິບ
ຄົນ ຂອງ ລາວ ໄປ ນໍາ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ໄປ ຫາ
ກະສັດ ເຫລົ່າ ນີ້.
27 ແລະ ຢາຊຸບ ກະສັດແຫ່ງ ທັບນັກ
ໄດ້ອອກມາກ່ອນພ້ອມກັບກອງທັບຂອງລາວກ່ອນຢູດາ, ແລະ
ຢູດາໄດ້ເຫັນຢາຊຸບ ແລະ ກອງທັບຂອງລາວກໍາລັງມາຫາລາວ,
ແລະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງຢູດາກໍລຸກຂຶ້ນ,
ແລະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງລາວກໍລຸກໄໝ້ຢູ່ພາຍໃນລາວ,
ແລະລາວໄດ້ເຂົ້າຫາສະໜາມຮົບທີ່ຢູດາໄດ້ສ່ຽງຊີວິດຂອງລາວ.
28 ແລະ ຢາຊຸບ ແລະ
ກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວກໍາລັງກ້າວໄປສູ່ຢູດາ, ແລະ
ລາວຂີ່ມ້າທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ມີພະລັງຫຼາຍ, ແລະ ຢາຊຸບ
ເປັນຊາຍໜຸ່ມທີ່ກ້າຫານຫຼາຍ, ແລະ ປົກຫຸ້ມດ້ວຍເຫຼັກ ແລະ
ທອງເຫລືອງຕັ້ງແຕ່ຫົວເຖິງຕີນ.
29 ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ລາວ ຂີ່ ມ້າ, ລາວ ໄດ້ ຍິງ
ລູກ ທະນູ ດ້ວຍ ມື ທັງ ສອງ ຂ້າງ ຈາກ ທາງ
ໜ້າ ແລະ ທາງ ຫຼັງ, ດັ່ງ ທີ່ ລາວ ເປັນ ໃນ ການ
ສູ້ ຮົບ ທັງ ໝົດ ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ບໍ່ ເຄີຍ
ພາດ ບ່ອນ ທີ່ ລາວ ແນມ ລູກ ທະນູ ໄປ ເລີຍ.
30 ແລະ ເມື່ອຢາຊຸບມາຕໍ່ສູ້ກັບຢູດາ, ແລະ
ກໍາລັງຍິງລູກສອນຫຼາຍລູກໃສ່ຢູດາ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມັດມືຂອງຢາຊຸບໄວ້, ແລະ
ລູກສອນທັງໝົດທີ່ລາວຍິງໄປນັ້ນກໍ່ສະທ້ອນກັບຄືນຂອງລາວເອງ.
31 ແລະ ເຖິງວ່າຈະເປັນແນວນັ້ນ, ຢາຊຸບຍັງສືບຕໍ່ກ້າວໄປຫາຢູດາ,
ເພື່ອທ້າທາຍລາວດ້ວຍລູກສອນ,
ແຕ່ໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງພວກເຂົາແມ່ນປະມານສາມສິບສອກ, ແລະ
ເມື່ອຢູດາເຫັນຢາຊຸບຍິງລູກສອນໃສ່ລາວ,
ລາວຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາລາວດ້ວຍກໍາລັງທີ່ຮຸນແຮງດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້
ນຂອງລາວ.
32 ແລະຢູດາໄດ້ເອົາກ້ອນຫີນໃຫຍ່ກ້ອນໜຶ່ງຂຶ້ນມາຈາກພື້ນດິນ,
ມັນມີນໍ້າໜັກຫົກສິບເຊເກລ, ແລະຢູດາໄດ້ແລ່ນໄປຫາຢາຊຸບ,
ແລະກ້ອນຫີນນັ້ນໄດ້ຕໍາໃສ່ລາວທີ່ໂລ້ຂອງລາວ,
ດັ່ງນັ້ນຢາຊຸບຈຶ່ງຕົກໃຈກັບການໂຈມຕີ,
ແລະລົ້ມລົງຈາກມ້າຂອງລາວລົງພື້ນດິນ.
33 ແລະ ໂລ່ກໍແຕກອອກຈາກມືຂອງຢາຊຸບ, ແລະ
ດ້ວຍແຮງຂອງການໂຈມຕີນັ້ນໄດ້ພຸ່ງອອກໄປປະມານສິບຫ້າສອກ,
ແລະ ໂລ່ກໍຕົກລົງຕໍ່ໜ້າຄ້າຍທີສອງ.
34 ແລະ
ບັນດາກະສັດທີ່ມາພ້ອມກັບຢາຊຸບໄດ້ເຫັນແຕ່ໄກໆເຖິງກໍາລັງຂອງ
ຢູດາລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດກັບຢາຊຸບ, ແລະ
ພວກເຂົາຢ້ານກົວຢູດາຢ່າງຍິ່ງ.
35 ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃກ້ຄ້າຍຂອງຢາຊຸບ,
ເມື່ອເຫັນຄວາມວຸ້ນວາຍຂອງລາວ, ແລະ
ຢູດາໄດ້ດຶງດາບຂອງລາວອອກ ແລະ
ຟັນທະຫານສີ່ສິບສອງຄົນຈາກຄ້າຍຂອງຢາຊຸບ, ແລະ
ຄ້າຍທັງໝົດຂອງຢາຊຸບໄດ້ຫນີໄປຕໍ່ໜ້າຢູດາ, ແລະ
ບໍ່ມີໃຜຕ້ານທານລາວ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ປະຖິ້ມຢາຊຸບ ແລະ
ຫນີຈາກລາວ, ແລະ ຢາຊຸບຍັງນອນຢູ່ເທິງພື້ນດິນ.
36 ແລະ
ເມື່ອຢາຊຸບເຫັນວ່າທະຫານທັງໝົດໃນຄ້າຍຂອງລາວໄດ້ໜີໄປຈາກ
ລາວແລ້ວ, ລາວຈຶ່ງຟ້າວລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຢູດາດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ, ແລະ
ຢືນຢູ່ເທິງຂາຂອງລາວຢູ່ຕໍ່ໜ້າຢູດາ.
37 ແລະ ຢາຊຸບ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຢູດາພຽງຄັ້ງດຽວ,
ໂດຍວາງໂລ້ໄວ້ຕໍ່ໜ້າໂລ້, ແລະ ຄົນຂອງຢາຊຸບກໍໜີໄປໝົດ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາຢ້ານກົວຢູດາຫຼາຍ.
38 ແລະ ຢາຊຸບ ໄດ້ ຖື ຫອກ ຂອງລາວໄວ້ໃນ ມື ເພື່ອ ຈະ ຕີ ຢູດາ
ໃສ່ ຫົວ ຂອງ ລາວ, ແຕ່ ຢູດາ ໄດ້ ເອົາ ໂລ່ ຂອງລາວ ໃສ່ ຫົວ ຂອງ
ລາວ ຢ່າງ ຮີບ ດ່ວນ ໃສ່ ຫອກ ຂອງ ຢາຊຸບ, ດັ່ງນັ້ນ ໂລ່ ຂອງ ຢູດາ
ຈຶ່ງ ຖືກ ຫອກ ຂອງ ຢາຊຸບ ຕີ, ແລະ ໂລ່ ກໍ ແຕກ ອອກ.
39 ແລະ ເມື່ອຢູດາເຫັນວ່າໂລ້ຂອງລາວແຕກ,
ລາວຈຶ່ງຮີບດຶງດາບອອກ ແລະ ຟັນຢາຊຸບທີ່ຂໍ້ຕີນຂອງລາວ, ແລະ
ຕັດຕີນຂອງລາວອອກ, ຢາຊຸບລົ້ມລົງກັບພື້ນດິນ, ແລະ
ຫອກກໍຕົກລົງຈາກມືຂອງລາວ.
40 ແລະ ຢູດາ ກໍ ຟ້າວ ເກັບ ຫອກ ຂອງ ຢາຊຸບ ຂຶ້ນ ແລະ ດ້ວຍ
ຫອກ ນັ້ນ ລາວ ໄດ້ ຕັດ ຫົວ ຂອງ ລາວ ແລະ ຖິ້ມ ມັນ ໄວ້ ໃກ້ ກັບ
ຕີນ ຂອງ ລາວ.
41 ແລະ
ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຢູດາໄດ້ເຮັດຕໍ່ຢາຊຸບ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ແລ່ນເຂົ້າໄປໃນກອງທັບຂອງກະສັດອື່ນໆ,
ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບກອງທັບຂອງຢາຊຸບ,
ແລະ ກອງທັບຂອງກະສັດທັງໝົດທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
42 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຮັດໃຫ້ທະຫານຂອງພວກເຂົາລົ້ມຕາ
ຍໜຶ່ງໝື່ນຫ້າພັນຄົນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຕີພວກເຂົາຄືກັບວ່າຕີໝາກແຕງ, ແລະ
ສ່ວນທີ່ເຫຼືອໄດ້ໜີໄປເພື່ອເອົາຊີວິດລອດ.
43 ແລະ ຢູດາ ຍັງ ຢືນ ຢູ່ ຂ້າງ ສົບ ຂອງ ຢາຊຸບ ແລະ ໄດ້ ປຸ້ນ ເອົາ
ເສື້ອ ຄຸມ ຂອງ ລາວ ອອກ ໄປ.
44 ແລະ ຢູດາ ກໍໄດ້ເອົາເຫຼັກ ແລະ
ທອງເຫລືອງທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບຢາຊຸບອອກ, ແລະ ເບິ່ງແມ,
ເກົ້າຄົນໃນບັນຊາການຂອງຢາຊຸບໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ກັບຢູດາ.
45 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ຟ້າວ ໄປ ເກັບ ເອົາ ກ້ອນ ຫີນ ຂຶ້ນ ມາ ຈາກ ພື້ນ
ດິນ, ແລະ ດ້ວຍ ກ້ອນ ຫີນ ນັ້ນ ໄດ້ ຕໍາ ໃສ່ ຫົວ ຂອງ ພວກ ເຂົາ
ຄົນ ຫນຶ່ງ, ແລະ ກະໂຫຼກ ຫົວ ຂອງ ລາວ ແຕກ, ແລະ ຮ່າງກາຍ ກໍ
ຕົກລົງ ຈາກ ມ້າ ລົງ ພື້ນ ດິນ.
46 ແລະ ນາຍທະຫານແປດຄົນທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່
ເມື່ອເຫັນກໍາລັງຂອງຢູດາ, ກໍຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ພາກັນໜີໄປ,
ແລະ ຢູດາ ພ້ອມກັບທະຫານສິບຄົນຂອງລາວໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາ ແລະ ຂ້າພວກເຂົາຕາຍ.
47 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຍັງຄົງໂຈມຕີກອງທັບຂອງກະສັດຢູ່,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຫຼາຍຄົນ,
ແຕ່ກະສັດເຫຼົ່ານັ້ນຍັງຄົງຢືນຢູ່ກັບນາຍທະຫານຂອງພວກເຂົາຢ່າງ
ກ້າຫານ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖອຍອອກຈາກບ່ອນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາຮ້ອງຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານກອງທັບຂອງພວກເຂົາທີ່ໜີໄປຕໍ່ໜ້າພວ
ກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຟັງພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາຢ້ານຊີວິດຂອງຕົນເອງ ຢ້ານວ່າພວກເຂົາຈະຕາຍ.
48 ແລະ ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບ,
ຫຼັງຈາກໄດ້ຂ້າກອງທັບຂອງກະສັດແລ້ວ, ກໍໄດ້ກັບຄືນມາ ແລະ
ມາຮອດຢູດາ, ແລະ ຢູດາຍັງຂ້ານາຍທະຫານແປດຄົນຂອງຢາຊຸບ,
ແລະ ຖອດເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາອອກ.

49 ແລະ ເລວີໄດ້ເຫັນເອໂລນກະສັດແຫ່ງກາອາດ
ກໍາລັງກ້າວມາຫາລາວ ພ້ອມກັບນາຍທະຫານສິບສີ່ຄົນຂອງລາວ
ເພື່ອຈະໂຈມຕີລາວ, ແຕ່ເລວີບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນ.
50 ແລະ ເອລອນ ພ້ອມ ດ້ວຍ ນາຍ ທະຫານ ຂອງ
ລາວ ໄດ້ ເຂົ້າ ມາ ໃກ້, ແລະ ເລວີ ໄດ້ ຫລຽວ ຫລັງ
ແລະ ເຫັນ ວ່າ ມີ ການ ສູ້ ຮົບ ຢູ່ ທາງ ດ້ານ
ຫຼັງ, ແລະ ເລວີ ໄດ້ ແລ່ນ ໄປ ພ້ອມ ກັບ ຜູ້ ຮັບ
ໃຊ້ ສິບ ສອງ ຄົນ ຂອງ ລາວ, ແລະ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ໄປ ຂ້າ ເອລອນ ແລະ ນາຍ ທະຫານ ຂອງ
ລາວ ດ້ວຍ ຄົມ ດາບ.

ບົດທີ 38

1 ແລະ ອິຊູຣີ ກະສັດແຫ່ງຊີໂລ ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນມາຊ່ວຍເອໂລນ, ແລະ
ລາວໄດ້ເຂົ້າຫາຢາໂຄບ,
ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ດຶງໜ້າທະນູຂອງລາວອອກມາ ແລະ
ດ້ວຍລູກສອນໄດ້ຍິງໃສ່ອິຊູຣີ ເຮັດໃຫ້ລາວຕາຍ.
2 ແລະ ເມື່ອກະສັດອິຊູຣີແຫ່ງຊີໂລສິ້ນພະຊົນແລ້ວ,
ກະສັດທັງສີ່ອົງທີ່ເຫຼືອໄດ້ໜີຈາກຕໍາແໜ່ງຂອງຕົນພ້ອມກັບນາຍ
ທະຫານຄົນອື່ນໆ, ແລະ ພວກເຂົາພະຍາຍາມຖອຍຫລັງ,
ໂດຍກ່າວວ່າ,
ພວກເຮົາບໍ່ມີກໍາລັງອີກຕໍ່ໄປກັບຊາວເຮັບເຣີຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້
ຂ້າກະສັດສາມອົງແລະນາຍທະຫານຂອງພວກເຂົາຜູ້ທີ່ມີກໍາລັງຫຼາຍ
ກວ່າພວກເຮົາ.
3 ແລະ
ເມື່ອລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບເຫັນວ່າກະສັດທີ່ຍັງເຫຼືອໄດ້ລາອອກຈາກ
ຕໍາແໜ່ງຂອງພວກເຂົາແລ້ວ ພວກເຂົາກໍໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປ
ແລະ ຢາໂຄບກໍມາຈາກກອງຫີນເຊເຄມຈາກບ່ອນທີ່ລາວຢືນຢູ່
ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ໄລ່ຕາມກະສັດ ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຂົ້າຫາພວກເຂົາພ້ອມກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ.
4 ແລະ ພວກກະສັດ ແລະ ພວກນາຍທະຫານ
ພ້ອມກັບກອງທັບທີ່ເຫຼືອຂອງພວກເຂົາ,
ເມື່ອເຫັນວ່າລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບເຂົ້າມາໃກ້ພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາກໍ່ຢ້ານກົວຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ໄດ້ໜີໄປຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະໄປຮອດເມືອງຊາຊາ.
5 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປຮອດປະຕູເມືອງ
ຄາຊາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າກະສັດ ແລະ
ກອງທັບຂອງພວກເຂົາຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ປະມານສີ່ພັນຄົນ, ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງຂ້າກອງທັບຂອງກະສັດຢູ່,
ຢາໂຄບກໍ່ກໍາລັງໃຊ້ໜ້າທະນູຂອງລາວ ແລະ
ຈໍາກັດຕົວເອງໃນການຂ້າກະສັດ, ແລະ
ລາວໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທັງໝົດ.
6 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຂ້າ ກະສັດ ປາຣາທອນ ຂອງ ເມືອງ
ຊາຊາ ທີ່ ປະຕູ ເມືອງ ຊາຊາ, ແລະ ຫຼັງ ຈາກ ນັ້ນ
ເພິ່ນ ໄດ້ ຂ້າ ກະສັດ ຊູ ຊີ ຂອງ ເມືອງ ຊາ ຕົນ,
ແລະ ລາບານ ຂອງ ເມືອງ ເບັດ ໂຄຣິນ, ແລະ ຊາບິຣ
ຂອງ ເມືອງ ມັກ ເນ ມາ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຂ້າ ພວກ
ເຂົາ ທັງ ໝົດ ດ້ວຍ ລູກ ທະນູ, ລູກ ທະນູ ໃສ່
ພວກ ເຂົາ ທຸກ ຄົນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ຕາຍ.
7 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ
ເມື່ອເຫັນວ່າກະສັດທັງໝົດໄດ້ສິ້ນພະຊົນໄປແລ້ວ ແລະ
ພວກເຂົາຖືກທໍາລາຍ ແລະ ຖອຍຫລັງ,
ພວກເຂົາຍັງສືບຕໍ່ສູ້ຮົບກັບກອງທັບຂອງກະສັດທີ່ຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັ
ບປະຕູເມືອງຄາຊາ, ແລະ
ພວກເຂົາຍັງຂ້າທະຫານຂອງພວກເຂົາປະມານສີ່ຮ້ອຍຄົນ.
8 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ສາມຄົນຂອງຢາໂຄບໄດ້ລົ້ມຕາຍໃນການສູ້ຮົບນັ້ນ,
ແລະ
ເມື່ອຢູດາເຫັນວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ສາມຄົນຂອງລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ,
ມັນເຮັດໃຫ້ລາວໂສກເສົ້າຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງລາວໄດ້ເຜົາໄໝ້ຢູ່ພາຍໃນລາວຕໍ່ຊາວອາໂມໂ
ຣ.
9 ແລະ
ກອງທັບຂອງກະສັດທັງໝົດທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ນັ້ນກໍ່ຢ້ານກົວຕໍ່ຊີວິດຂອງ
ຕົນເອງຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ພວກເຂົາຈຶ່ງແລ່ນໄປທໍາລາຍປະຕູກໍາແພງເມືອງຊາຊາ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍ່ເຂົ້າໄປໃນເມືອງເພື່ອຄວາມປອດໄພ.
10 ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ ລີ້ ຊ່ອນ ຕົວ ຢູ່ ໃນ
ທ່າມກາງ ເມືອງ ຄາຊາ, ເພາະ ເມືອງ ຄາຊາ ມີ
ຂະໜາດ ໃຫຍ່ ແລະ ກວ້າງ ຂວາງ ຫຼາຍ, ແລະ ເມື່ອ
ກອງທັບ ທັງ ໝົດ ນີ້ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ເມືອງ ແລ້ວ,
ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ກໍ ແລ່ນ ຕາມ
ພວກ ເຂົາ ໄປ ທີ່ ເມືອງ.
11 ແລະ ຊາຍ ໜຸ່ມ ສີ່ ຄົນ ທີ່ ມີ ຄວາມ ຊໍານານ
ໃນ ການ ສູ້ ຮົບ ໄດ້ ອອກ ໄປ ຈາກ ເມືອງ ແລະ
ຢືນ ຢູ່ ທາງ ເຂົ້າ ເມືອງ, ໂດຍ ຖື ດາບ ແລະ ຫອກ
ຊັກ ອອກ ມາ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຢືນ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ
ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ, ແລະ ບໍ່ ຍອມ ໃຫ້
ພວກ ເຂົາ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ເມືອງ.
12 ແລະ ເນັບທາລີ ໄດ້ ແລ່ນ ມາ ລະຫວ່າງ ພວກເຂົາ ແລະ ດ້ວຍ
ດາບ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ຟັນ ພວກເຂົາ ສອງຄົນ, ແລະ ຕັດ ຫົວ ຂອງ
ພວກເຂົາ ໃນ ບາດ ດຽວ.
13 ແລະ ລາວ ໄດ້ ຫັນ ໄປ ຫາ ສອງ ຄົນ ທີ່ ເຫຼືອ,
ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໜີ ໄປ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ໄລ່ ຕາມ ພວກ ເຂົາ, ໄລ່ ທັນ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ຂ້າ
ພວກ ເຂົາ.
14 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ມາຮອດເມືອງ ແລະ ເຫັນ,
ແລະ ເຫັນບໍ່ວ່າມີກໍາແພງອີກແຫ່ງໜຶ່ງຢູ່ເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາຊອກຫາປະຕູກໍາແພງແຕ່ບໍ່ພົບ, ແລະ
ຢູດາໄດ້ໂດດຂຶ້ນໄປເທິງຍອດກໍາແພງ, ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ
ໄດ້ຕິດຕາມລາວໄປ, ແລະ
ພວກເຂົາທັງສາມຄົນໄດ້ລົງມາຈາກກໍາແພງເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.
15 ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ
ໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍທັງໝົດທີ່ແລ່ນໜີເຂົ້າໄປໃນເມືອງເພື່ອຄວາມປອດໄພ,
ພ້ອມທັງຊາວເມືອງພ້ອມກັບເມຍ ແລະ ລູກນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະ
ສຽງຮ້ອງຂອງຊາວເມືອງໄດ້ພຸ່ງຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ.
16 ແລະ ດານ ແລະ ເນັບທາລີ
ໄດ້ໂດດຂຶ້ນໄປເທິງກໍາແພງເພື່ອເບິ່ງວ່າເກີດຫຍັງຂຶ້ນ,
ເພາະວ່າພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຮູ້ສຶກກັງວົນກ່ຽວກັບພີ່ນ້ອງຂອ
ງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍິນຊາວເມືອງເວົ້າດ້ວຍສຽງຮ້ອງໄຫ້
ແລະ ການອ້ອນວອນວ່າ, ຈົ່ງເອົາທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາມີຢູ່ໃນເມືອງໄປ,
ແຕ່ຢ່າຂ້າພວກເຮົາເລີຍ.
17 ແລະ ເມື່ອຢູດາ, ຊີເມໂອນ, ແລະ ເລວີ
ຢຸດການໂຈມຕີຊາວເມືອງແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ຂຶ້ນໄປເທິງກໍາແພງ
ແລະ ຮ້ອງບອກດານ ແລະ ເນັບທາລີ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງກໍາແພງ, ແລະ

ພີ່ນ້ອງຄົນອື່ນໆຂອງພວກເຂົາ, ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ
ໄດ້ບອກພວກເຂົາກ່ຽວກັບການເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ແລະ
ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບ ໄດ້ມາເອົາຊັບສິນບັດ.
18 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຍຶດເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຍຶດມາຈາກເມືອງຄ
າຊາ, ຝູງແກະ ແລະ ຝູງງົວ, ແລະ ຊັບສິນ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍເອົາທຸກຢ່າງທີ່ຍຶດໄດ້, ແລະ ໄດ້ອອກຈາກເມືອງໃນມື້ນັ້ນ.
19 ແລະ ໃນ ມື້ ຕໍ່ ມາ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ຢາໂຄບ ໄດ້ ໄປ ເມືອງ ຊາຣ໌ຕັນ, ເພາະ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ຍິນ ວ່າ ຄົນ ຂອງ ຊາຣ໌ຕັນ ຜູ້ ທີ່ ຍັງ ຢູ່
ໃນ ເມືອງ ນັ້ນ ໄດ້ ມາ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ເພື່ອ ຕໍ່
ສູ້ ກັບ ພວກ ເຂົາ ເພາະ ໄດ້ ຂ້າ ກະສັດ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ, ແລະ ຊາຣ໌ຕັນ ເປັນ ເມືອງ ທີ່ ສູງ ແລະ
ມີ ປ້ອມ ປ້ອງ ກັນ, ແລະ ມັນ ມີ ກຳ ແພງ ເລິກ
ອ້ອມ ຮອບ ເມືອງ.
20 ເສົາຫຼັກຂອງກຳແພງນັ້ນຍາວປະມານຫ້າສິບສອກ ແລະ
ກວ້າງສີ່ສິບສອກ, ແລະ
ບໍ່ມີບ່ອນໃດໃຫ້ຜູ້ໃດເຂົ້າໄປໃນເມືອງໄດ້ເນື່ອງຈາກກຳແພງນັ້ນ.
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຫັນກຳແພງຂອງເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາຊອກຫາທາງເຂົ້າໄປໃນນັ້ນ ແຕ່ຫາທາງເຂົ້າບໍ່ໄດ້.
21 ເພາະວ່າທາງເຂົ້າເມືອງຢູ່ທາງຫລັງ, ແລະ
ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ຢາກເຂົ້າໄປໃນເມືອງກໍມາທາງນັ້ນ ແລະ
ໄດ້ຍ່າງອ້ອມເມືອງທັງໝົດ, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວກໍເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.
22 ແລະ
ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບເຫັນວ່າພວກເຂົາຫາທາງເຂົ້າໄປໃນ
ເມືອງບໍ່ໄດ້, ພວກເຂົາກໍຄຽດແຄ້ນຢ່າງຮຸນແຮງ, ແລະ
ເມື່ອຊາວເມືອງເຫັນວ່າພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກຳລັງມາຫາພວ
ກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຢ້ານກົວພວກເຂົາຫຼາຍ,
ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບກຳລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ຊາຊາ.
23 ແລະ
ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຊາຣ໌ຕັນບໍ່ສາມາດອອກໄປຫາພວກລູກຊາຍຂອງ
ຢາໂຄບໄດ້ຫຼັງຈາກໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນເມືອງເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ,
ຢ້ານວ່າພວກເຂົາຈະເຂົ້າໄປໃນເມືອງໄດ້,
ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າພວກເຂົາກຳລັງມາຫາພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາກໍຢ້ານກົວພວກເຂົາຢ່າງຍິ່ງ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບກຳລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ຊາຣ໌ຕັນ.
24 ດັ່ງນັ້ນ ຊາວເມືອງ Sarton
ຈຶ່ງໄດ້ເອົາຂົວຂອງເສັ້ນທາງຂອງເມືອງອອກໄປຈາກບ່ອນເດີມກ່ອນ
ທີ່ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຈະມາຮອດ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ເອົາມັນເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.
25 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ມາຊອກຫາທາງເຂົ້າໄປໃນເມືອງ,
ແຕ່ບໍ່ພົບ ແລະ ຊາວເມືອງໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງສຸດຂອງກຳແພງ, ແລະ
ເຫັນ, ແລະ ເບິ່ງແມ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກຳລັງຊອກຫາທາງເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.
26 ແລະ
ຊາວເມືອງໄດ້ຕຳນິພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຈາກເທິງກຳແພງ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສາບແຊ່ງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຍິນຄຳຕຳນິ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍຮູ້ສຶກໂກດແຄ້ນຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພວກເຂົາໄດ້ລຸກໄໝ້ຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ.
27 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກໍຮູ້ສຶກຄຽດແຄ້ນຕໍ່ພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ລຸກຂຶ້ນໂດດຂ້າມກຳແພງດ້ວຍກຳລັງແຮງຂອງ
ພວກເຂົາ, ແລະດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຜ່ານກຳແພງກວ້າງສີ່ສິບສອກໄປ.
28 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຜ່ານກຳແພງໄປແລ້ວ
ພວກເຂົາກໍຢືນຢູ່ໃຕ້ກຳແພງເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນປະຕູທັງໝົດຂອງເມືອງຖືກປິດລ້ອມດ້ວຍປະ
ຕູເຫຼັກ.
29 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອຈະທຸບປະຕູເມືອງອອ
ກ, ແຕ່ຊາວເມືອງບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາເປີດ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາກຳລັງໂຍນກ້ອນຫີນ ແລະ
ລູກສອນລົງມາຈາກເທິງກຳແພງ.
30 ແລະ ຈຳນວນຄົນທີ່ຢູ່ເທິງກຳແພງນັ້ນມີປະມານສີ່ຮ້ອຍຄົນ,
ແລະ
ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບເຫັນວ່າພວກຜູ້ຊາຍໃນເມືອງບໍ່ຍອ
ມໃຫ້ພວກເຂົາເປີດປະຕູເມືອງ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໂດດຂຶ້ນໄປເທິງສຸດຂອງກຳແພງ, ແລະ
ຢູດາໄດ້ຂຶ້ນໄປທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງເມືອງກ່ອນ.
31 ແລະ ກາດ ແລະ ອາເຊ
ໄດ້ຂຶ້ນໄປຕາມລາວໄປທີ່ແຈທາງທິດຕາເວັນຕົກຂອງເມືອງ, ແລະ
ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ຢູ່ທາງທິດເໜືອ, ແລະ ດານ ແລະ ຣູເບັນ
ຢູ່ທາງທິດໃຕ້.
32 ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ເທິງກຳແພງ, ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງ,
ເມື່ອເຫັນວ່າລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກຳລັງມາຫາພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ແລ່ນໜີອອກຈາກກຳແພງ,
ລົງໄປໃນຕົວເມືອງ, ແລະ ໄດ້ລີ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ໃນທ່າມກາງຕົວເມືອງ.
33 ແລະ ຊາວອິດຊາຄາ ແລະ ຊາວນັບທາລີ
ຜູ້ທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ໃຕ້ກຳແພງ ໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ ແລະ ທຳລາຍປະຕູເມືອງ,
ແລະ ໄດ້ຈູດໄຟໃສ່ປະຕູເມືອງ, ຈົນເຫຼັກລະລາຍ, ແລະ
ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບ ໄດ້ເຂົ້າມາໃນເມືອງ, ພວກເຂົາ ແລະ
ຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເມືອງຊາໂຕນ, ແລະ
ໄດ້ຟັນພວກເຂົາດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.
34 ແລະ ມີປະມານສອງຮ້ອຍຄົນໄດ້ໜີອອກຈາກເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ໄປລີ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ໃນຫໍຄອຍແຫ່ງໜຶ່ງໃນເມືອງ,
ແລະ ຢູດາໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປທີ່ຫໍຄອຍ ແລະ
ລາວໄດ້ທຳລາຍຫໍຄອຍນັ້ນລົງ, ເຊິ່ງໄດ້ພັງລົງມາທັບຜູ້ຊາຍເຫຼົ່ານັ້ນ,
ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍຕາຍ.
35 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂຶ້ນໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງຫລັງຄາຫໍຄ
ອຍນັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ,
ມີຫໍຄອຍທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ສູງອີກແຫ່ງໜຶ່ງຢູ່ໄກໆໃນຕົວເມືອງ,
ແລະ ຈຸດສູງສຸດຂອງມັນສູງເຖິງສະຫວັນ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຮີບຮ້ອນລົງມາ, ແລະ
ໄດ້ໄປກັບຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໄປຫາຫໍຄອຍນັ້ນ, ແລະ
ພົບວ່າມັນເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ ແລະ
ເດັກນ້ອຍປະມານສາມຮ້ອຍຄົນ.
36 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ທຸບຕີຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງໜັກໜ່ວງໃນ
ຫໍຄອຍ ແລະ ພວກເຂົາກໍແລ່ນໜີໄປ.

37 ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາ,
ເມື່ອຊາຍສິບສອງຄົນທີ່ມີອຳນາດ ແລະ ກ້າຫານ
ໄດ້ອອກມາຫາພວກເຂົາຈາກບ່ອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ລີ້ຊ່ອນຕົວ.
38 ແລະ ຊາຍສິບສອງຄົນນັ້ນໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນກັບຊີເມໂອນ
ແລະ ເລວີ, ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ
ເລວີບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້, ແລະ
ຊາຍຜູ້ກ້າຫານເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ທຳລາຍໂລ້ຂອງຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ,
ແລະ ຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຂົາໄດ້ຟັນຫົວຂອງເລວີດ້ວຍດາບຂອງລາວ,
ເມື່ອເລວີຮີບຮ້ອນເອົາມືຂອງລາວວາງໄວ້ເທິງຫົວຂອງລາວ,
ເພາະລາວຢ້ານດາບ, ແລະ ດາບໄດ້ຟັນມືຂອງເລວີ, ແລະ
ມັນພຽງແຕ່ບໍ່ໄຫວທີ່ຈະຕັດມືຂອງເລວີອອກ.
39 ແລະ ເລວີ ໄດ້ ຈັບ ເອົາ ດາບ ຂອງ ຊາຍ ກ້າຫານ ຄົນ ນັ້ນ ໄວ້ ໃນ
ມື ແລະ ດຶງ ມັນ ອອກ ຈາກ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ຢ່າງ ແຮງ. ລາວ ໄດ້ ໃຊ້
ດາບ ນັ້ນ ຟັນ ຫົວ ຂອງ ຊາຍ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ ແລະ ຕັດ ຫົວ ຂອງ
ລາວ ອອກ.
40 ແລະ ສິບເອັດຄົນໄດ້ເຂົ້າມາຕໍ່ສູ້ກັບເລວີ
ເພາະພວກເຂົາເຫັນວ່າຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຂົາຖືກຂ້າຕາຍ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຕໍ່ສູ້,
ແຕ່ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້,
ເພາະວ່າຄົນເຫຼົ່ານັ້ນມີອຳນາດຫຼາຍ.
41 ເມື່ອ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ເຫັນ ວ່າ
ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ສາມາດ ເອົາ ຊະນະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ຊີເມໂອນ ຈຶ່ງ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ດ້ວຍ ສຽງ ດັງ ສະໜັ່ນ
ແລະ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ ສິບ ເອັດ ຄົນ ກໍ ຕົກໃຈ
ເມື່ອ ໄດ້ ຍິນ ສຽງ ຮ້ອງ ຂອງ ຊີເມໂອນ.
42 ແລະຢູດາທີ່ຢູ່ໃກ້ໆກໍຮູ້ຈັກສຽງຮ້ອງຂອງຊີເມໂອນ, ແລະນັບທາລີ
ແລະຢູດາໄດ້ແລ່ນໄປພ້ອມກັບໂລ້ຂອງພວກເຂົາໄປຫາຊີເມໂອນ
ແລະເລວີ,
ແລະພົບວ່າພວກເຂົາກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດເຫຼົ່ານັ້ນ,
ບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້ຍ້ອນວ່າໂລ້ຂອງພວກເຂົາຖືກທຳລ
າຍ.
43 ແລະ ເນັບທາລີ ເຫັນວ່າໂລ້ຂອງຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ຫັກແລ້ວ,
ລາວຈຶ່ງເອົາໂລ້ສອງອັນຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວ ແລະ
ນຳມາໃຫ້ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ.
44 ແລະໃນມື້ນັ້ນ ຊີເມໂອນ ເລວີ ແລະ ຢູດາ
ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບທະຫານທັງສາມຄົນນັ້ນຈົນຮອດຕາເວັນຕົກດິນ
ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້.
45 ແລະ ເລື່ອງ ນີ້ ໄດ້ ຖືກ ບອກ ໃຫ້ ຢາໂຄບ ຮູ້,
ແລະ ລາວ ກໍ ເສົ້າ ສະ ຫລົດ ໃຈ ຢ່າງ ຍິ່ງ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ອະ ທິ ຖານ ຕໍ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ
ລາວ ກັບ ເນັບທາລີ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ໄປ
ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ຜູ້ ມີ ອຳ ນາດ ເຫລົ່າ ນີ້.
46 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຍ່າງ ເຂົ້າ ໄປ ໃກ້ ແລະ ດຶງ ຄັນ ທະນູ ຂຶ້ນ, ແລະ
ເຂົ້າ ໃກ້ ພວກ ທະຫານ ທີ່ ມີ ອຳນາດ, ແລະ ໄດ້ ຂ້າ ທະຫານ ສາມ
ຄົນ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ ຄັນ ທະນູ, ແລະ ແປດ ຄົນ ທີ່ ຍັງ ເຫລືອ
ໄດ້ ຖອຍ ຫຼັງ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ສົງຄາມ ໄດ້ ເກີດຂຶ້ນ ກັບ ພວກ ເຂົາ
ທັງ ທາງ ຫນ້າ ແລະ ທາງ ຫຼັງ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ຢ້ານ ກົວ ຕໍ່ ຊີວິດ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ ຢ່າງ ຮຸນ ແຮງ, ແລະ ບໍ່ ສາມາດ ຢືນ ຢູ່ ຕໍ່ຫນ້າ
ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຫນີ ໄປ ຈາກ
ພວກ ເຂົາ.
47 ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ກຳລັງ ໜີ ໄປ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ພົບ ກັບ ດານ ແລະ ອາເຊ ທີ່ ກຳລັງ
ມາ ຫາ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ
ຕໍ່ສູ້ ກັບ ພວກ ເຂົາ ແລະ ຂ້າ ສອງ ຄົນ ໃນ ພວກ
ເຂົາ, ແລະ ຢູດາ ແລະ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ໄລ່ ຕາມ
ພວກ ເຂົາ ແລະ ຂ້າ ພວກ ເຂົາ ທີ່ ຍັງ ເຫຼືອ ຢູ່.
48 ແລະ ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບໄດ້ກັບຄືນມາ ແລະ
ຍ່າງອ້ອມເມືອງ, ຊອກຫາວ່າພວກເຂົາຈະພົບຜູ້ຊາຍຄົນໃດ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນຊາຍໜຸ່ມປະມານຊາວຄົນຢູ່ໃນຖໍ້າໃນເມືອງ,
ແລະ ກາດ ແລະ ອາເຊີ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທັງໝົດ, ແລະ ດານ ແລະ
ເນັບທາລີ ໄດ້ຍິງໃສ່ຜູ້ຊາຍທີ່ເຫຼືອທີ່ໜີ ແລະ
ລອດພົ້ນຈາກຫໍຄອຍທີສອງ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທັງໝົດ.
49 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂ້າຊາວເມືອງຊາຕັນທັງໝົດ,
ຍົກເວັ້ນຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ເຂົາເຈົ້າປະໄວ້ໃນເມືອງ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາ.
50 ແລະ ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງ Sarton
ທັງໝົດລ້ວນແຕ່ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດ,
ຄົນໜຶ່ງໃນນັ້ນຈະໄລ່ຕາມຄົນພັນຄົນ, ແລະ
ສອງຄົນໃນນັ້ນຈະບໍ່ໜີຈາກຄົນໜຶ່ງໝື່ນຄົນຂອງຄົນທີ່ເຫຼືອ.
51 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂ້າຊາວເມືອງຊາຕັນທັງໝົດດ້ວຍຄົມ
ດາບ, ຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດຕ້ານທານພວກເຂົາໄດ້, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ປະໄວ້ຜູ້ຍິງຢູ່ໃນເມືອງ.
52 ແລະ ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຍຶດເອົາສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງເມືອງ,
ແລະ ຍຶດເອົາສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເອົາຝູງແກະ, ຝູງງົວ, ແລະ ຊັບສິນຈາກເມືອງ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຮັດຕໍ່ຊາຮ໌ຕັນ ແລະ
ຊາວບ້ານໃນເມືອງດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ຊາຮ໌ຊາຮ໌ ແລະ
ຊາວບ້ານໃນເມືອງ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ຫັນໜີໄປ.

ບົດທີ 39

1 ແລະ ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ອອກຈາກເມືອງຊາຕັນ,
ພວກເຂົາໄດ້ໄປປະມານສອງຮ້ອຍສອກ
ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບຊາວເມືອງທັບນັກທີ່ກຳລັງມາຫາພວກເຂົ
າ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຂ້າກະສັດເມືອງທັບນັກ ແລະ
ຄົນທັງໝົດຂອງລາວ.
2
ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ໃນເມືອງທັບນັກຈຶ່ງອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂ
ອງຢາໂຄບ ແລະ ພວກເຂົາຄິດທີ່ຈະເອົາຄືນສິ່ງຂອງ ແລະ
ສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຂົາຍຶດມາຈາກຮາຊາ ແລະ ຊາໂຕນ.
3 ແລະ
ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ເຫຼືອຂອງເມືອງທັບນັກໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກລູກຊາຍຂອງ
ຢາໂຄບໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂ້າພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ໜີໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປຮອດເມືອງອາເບລານ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ລົ້ມຕາຍຕໍ່ໜ້າພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ.
4 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ກັບຄືນມາ ແລະ
ມາຮອດທັບນັກ ເພື່ອເອົາຊັບສົມບັດຂອງທັບນັກໄປ, ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດທັບນັກ
ພວກເຂົາໄດ້ຍິນວ່າປະຊາຊົນຂອງອາເບລານໄດ້ອອກໄປພົບພວກເຂົ
າເພື່ອຊ່ວຍເອົາຊັບສົມບັດຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ປະໄວ້ສິບຄົນຂອງພວກເຂົາໄວ້ໃນທັບ

ນັກ ເພື່ອປຸ້ນເອົາເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ອອກໄປຫາປະຊາຊົນຂອງອາເບລານ.
5 ແລະ
ພວກຜູ້ຊາຍຂອງອາເບລານໄດ້ອອກໄປພ້ອມກັບພັນລະຍາຂອງພວ
ກເຂົາເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ,
ເພາະວ່າພັນລະຍາຂອງພວກເຂົາມີປະສົບການໃນການສູ້ຮົບ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປ, ປະມານສີ່ຮ້ອຍຄົນທັງຊາຍແລະຍິງ.
6 ແລະ ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ແລ່ນໄປຫາຊາວເມືອງອາເບລານ, ແລະ
ດ້ວຍສຽງດັງ ແລະ ດັງກ້ອງ.
7 ແລະ
ຊາວເມືອງອາເບລານໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ,
ແລະສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາຄືກັບສຽງສິງໂຕ
ແລະຄືກັບສຽງຮ້ອງຂອງທະເລ ແລະຄື້ນຂອງມັນ.
8 ແລະ ຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ
ຄວາມຢ້ານຢຳໄດ້ຄອບງຳຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາຍ້ອນພວກລູກຊາຍ
ຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ພວກເຂົາຢ້ານກົວພວກເຂົາຢ່າງໜັກ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຖອຍໜີໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປທີ່ປະຕູເມືອງ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ພົບກັບພວກເຂົາຢູ່ໃນເມືອງ.
9 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາຢູ່ໃນເມືອງ,
ແລະ
ຜູ້ຍິງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນດ້ວຍກະບອງຕໍ່ພວກລູກຊາ
ຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ການຕໍ່ສູ້ກໍ່ຮຸນແຮງຫຼາຍໃນບັນດາພວກເຂົາຕະຫຼອດມື້ນັ້ນຈົນຮອດ
ຕອນແລງ.
10 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບເກືອບຈະຕາຍໃນການສູ້ຮົບນັ້ນ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ໄດ້ຮັບກຳລັງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນຕອນແລງ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂ້າຊາວເມືອງອາເບລານທັງໝົດດ້ວຍ
ຄົມດາບ, ທັງຜູ້ຊາຍ, ຜູ້ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ.
11 ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ທີ່ ຍັງ
ເຫຼືອ ຢູ່ ທີ່ ໄດ້ ໜີ ຈາກ ເມືອງ ຊາ ຕັນ ໄດ້
ປະ ຫານ ພວກ ເຂົາ ໃນ ເມືອງ ອາ ເບ ລານ, ແລະ
ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາ ໂຄບ ໄດ້ ເຮັດ ຕໍ່
ເມືອງ ອາ ເບ ລານ ແລະ ເມືອງ ທັບ ນັກ ດັ່ງ ທີ່
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ຕໍ່ ເມືອງ ຊາ ຊາ ແລະ ເມືອງ
ຊາ ຕັນ, ແລະ ເມື່ອ ພວກ ຜູ້ຍິງ ເຫັນ ວ່າ ຜູ້ ຊາຍ
ທັງ ໝົດ ຕາຍ ໄປ ແລ້ວ, ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຂຶ້ນ ໄປ
ເທິງ ຫລັງ ຄາ ເມືອງ ແລະ ປະ ຫານ ພວກ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ຢາ ໂຄບ ໂດຍ ການ ຫົດ ຫີນ ລົງ
ມາ ຄື ກັບ ຝົນ.
12 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກໍ່ພ້າວເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ
ຈັບເອົາຜູ້ຍິງທັງໝົດ ແລະ ຂ້າພວກເຂົາດ້ວຍດາບ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກໍ່ຍຶດເອົາສິ່ງຂອງ ແລະ
ສິ່ງຂອງທີ່ຍຶດມາໄດ້ທັງໝົດ, ຝູງແກະ ຝູງງົວ ແລະ ງົວເຖິກ.
13 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຮັດຕໍ່ມັກນາມາ
ຄືກັນກັບທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕໍ່ທັບນັກ, ຄາຊາ ແລະ ຊີໂລ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ຫັນໜີຈາກບ່ອນນັ້ນ ແລະ ກັບໄປ.
14 ແລະ ໃນມື້ທີຫ້າ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຍິນວ່າ
ປະຊາຊົນກາອາດໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາ
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຂ້າກະສັດ ແລະ ນາຍທະຫານຂອງພວກເຂົາ
ເພາະວ່າມີນາຍທະຫານສິບສີ່ຄົນໃນເມືອງກາອາດ ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທັງໝົດໃນການສູ້ຮົບຄັ້ງ
ທຳອິດ.
15 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງອາວຸດສົງຄາມ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເດີນທັບໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເມືອງກາອາດ, ແລະ
ໃນກາອາດມີຜູ້ຄົນທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີອຳນາດຈາກຊາວອາໂມຣິດ,
ແລະ ກາອາດເປັນເມືອງທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ
ມີປ້ອມປາການທີ່ດີທີ່ສຸດໃນບັນດາເມືອງທັງໝົດຂອງຊາວອາໂມຣິ
ດ, ແລະ ມັນມີກຳແພງເມືອງສາມກຳແພງ.
16 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ມາຮອດເມືອງກາອາດ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນປະຕູເມືອງຖືກປິດລ້ອມຢູ່, ແລະ
ມີຜູ້ຊາຍປະມານຫ້າຮ້ອຍຄົນຢືນຢູ່ທີ່ຍອດກຳແພງດ້ານນອກສຸດ,
ແລະ ມີຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຄືກັບດິນຊາຍຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລ
ກຳລັງຊຸ້ມໂຈມຕີພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຈາກທາງນອກເມືອງທ
າງຫລັງ.
17 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອເປີດປະຕູເມືອງ, ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຈະເຂົ້າມາໃກ້, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ພວກທີ່ກຳລັງຊຸ້ມຢູ່ທາງຫລັງເມືອງໄດ້ອອກມາຈາກບ່ອນຂອງພວກ
ເຂົາ ແລະ ລ້ອມພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄວ້.
18 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຖືກປິດລ້ອມໄວ້ລະຫວ່າງປະຊາຊົນກາ
ອາດ, ແລະ ການສູ້ຮົບໄດ້ດຳເນີນໄປທັງທາງໜ້າ ແລະ
ທາງຫຼັງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ຜູ້ຊາຍທັງໝົດທີ່ຢູ່ເທິງກຳແພງໄດ້ໂຍນລູກສອນ ແລະ
ກ້ອນຫີນອອກຈາກກຳແພງມາໃສ່ພວກເຂົາ.
19
ເມື່ອຢູດາເຫັນວ່າຄົນຂອງເມືອງກາອາດມີນ້ຳໜັກເກີນກວ່າທີ່ຈະສູ້
ຮົບໄດ້, ພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນຢ່າງດັງກ້ອງ ແລະ ດັງສະໜັ່ນ, ແລະ
ຄົນທັງປວງຂອງເມືອງກາອາດກໍ່ຕົກໃຈຫຼາຍເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂ
ອງຢູດາ, ແລະ
ມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍກໍ່ລົ້ມລົງຈາກກຳແພງເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງອັນດັ
ງຂອງລາວ, ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ມາຈາກພາຍນອກ ແລະ
ພາຍໃນເມືອງກໍຢ້ານກົວຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນເອງຢ່າງຍິ່ງ.
20 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຍັງເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອທຳລາຍປະຕູເມືອງ
ເມື່ອພວກຜູ້ຊາຍຂອງກາອາດໄດ້ໂຍນກ້ອນຫີນ ແລະ
ລູກສອນໃສ່ພວກເຂົາຈາກເທິງກຳແພງ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໜີອອກຈາກປະຕູເມືອງ.
21 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ກັບຄືນໄປຕໍ່ສູ້ກັບຄົນກາອາດຜູ້ທີ່ຢູ່ກັ
ບພວກເຂົາຈາກນອກເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດຢ່າງຮ້າຍແຮງຄືກັບຕີໝາກແຕງ, ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຕ້ານທານກັບພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້,
ເພາະວ່າຄວາມຢ້ານກົວໄດ້ຄອບງຳພວກເຂົາເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂ
ອງຢູດາ.
22 ແລະລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍທັງໝົດທີ່ຢູ່ນອກເມືອງ,
ແລະລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຍັງເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອເຂົ້າໄປໃນເມືອງ
ແລະຕໍ່ສູ້ພາຍໃຕ້ກຳແພງເມືອງ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້
ເພາະວ່າຊາວເມືອງກາອາດທັງໝົດທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ໃນເມືອງໄດ້ລ້ອມກຳ
ແພງເມືອງກາອາດໄວ້ທຸກທິດທາງ,
ດັ່ງນັ້ນລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຂົ້າຫາເມືອງເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບ
ພວກເຂົາໄດ້.

23 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ແຈໜຶ່ງເພື່ອຕໍ່ສູ້ຢູ່ໃຕ້ກຳແ
ພງ, ຊາວເມືອງກາອາດໄດ້ໂຍນລູກສອນ ແລະ
ກ້ອນຫີນໃສ່ພວກເຂົາຄືກັບຝົນທີ່ຕົກໜັກ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ແລ່ນໜີອອກຈາກໃຕ້ກຳແພງ.
24 ແລະ ປະຊາຊົນຂອງກາອາດຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງກຳແພງ
ເມື່ອເຫັນວ່າລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາຈາ
ກໃຕ້ກຳແພງໄດ້,
ພວກເຂົາຈຶ່ງຕຳນິລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບດ້ວຍຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ວ່າ,
25
ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າໃນການສູ້ຮົບທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອົ
າຊະນະໄດ້? ແລ້ວພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດຕໍ່ເມືອງກາອາດທີ່ມີອຳນາດ
ແລະຊາວເມືອງນັ້ນຄືກັບທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບເມືອງຂອງຊາວອາໂ
ມຣິດທີ່ບໍ່ມີອຳນາດຫຼາຍໄດ້ບໍ?
ແນ່ນອນວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຕໍ່ຄົນອ່ອນແອໃນບັນດາພ
ວກເຮົາ ແລະຂ້າພວກເຂົາຢູ່ທີ່ປະຕູເມືອງ
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີກຳລັງເມື່ອພວກເຂົາຢ້ານກົວຕໍ່ສຽງຮ້ອງຂອງ
ພວກເຈົ້າ.
26 ແລະ ບັດນີ້ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຕໍ່ສູ້ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ນີ້ໄດ້ບໍ?
ແນ່ນອນວ່າພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະຕ້ອງຕາຍຢູ່ທີ່ນີ້, ແລະ
ພວກເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍ.
27 ແລະ
ຊາວເມືອງກາອາດໄດ້ຕຳນິພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຢ່າງໜັກ
ແລະ ດ່າພວກເຂົາດ້ວຍພະຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ສືບຕໍ່ໂຍນລູກສອນ ແລະ ກ້ອນຫີນຈາກກຳແພງໃສ່ພວກເຂົາ.
28 ແລະ ຢູດາ ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງລາວໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງຊາວເມືອງກາອາດ ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພວກເຂົາກໍ່ຮຸນແຮງຂຶ້ນຢ່າງຍິ່ງ ແລະ
ຢູດາກໍອິດສາພຣະເຈົ້າຂອງລາວໃນເລື່ອງນີ້ ແລະ ລາວໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ,
"ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍໂຜດຊ່ວຍດ້ວຍ,
ຂໍໂຜດສົ່ງຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອມາຍັງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ."
29 ແລະ ລາວ ໄດ້ ແລ່ນ ໄປ ໄກ ດ້ວຍ ສຸດ ກຳ
ລັງ ຂອງ ລາວ, ດ້ວຍ ດາບ ທີ່ ດຶງ ອອກ ມາ ໃນ
ມື, ແລະ ລາວ ໄດ້ ໂດດ ຂຶ້ນ ຈາກ ພື້ນ ດິນ ແລະ
ໂດຍ ສຸດ ກຳ ລັງ ຂອງ ລາວ, ລາວ ໄດ້ ບິນ ຂຶ້ນ
ໄປ ເທິງ ກຳ ແພງ, ແລະ ດາບ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ຕົກ
ຈາກ ມື ຂອງ ລາວ.
30 ແລະ ຢູດາໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນເທິງກຳແພງ, ແລະ
ຜູ້ຊາຍທັງໝົດທີ່ຢູ່ເທິງກຳແພງກໍຢ້ານກົວ, ແລະ
ບາງຄົນໃນພວກເຂົາກໍ່ຕົກຈາກກຳແພງເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ
ເສຍຊີວິດ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງຢູ່ເທິງກຳແພງ,
ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນກຳລັງຂອງຢູດາ, ພວກເຂົາກໍ່ຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງ
ແລະ ໄດ້ໜີເຂົ້າໄປໃນເມືອງເພື່ອຄວາມປອດໄພ.
31 ແລະ ບາງຄົນກໍ່ມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບຢູດາເທິງກຳແພງ,
ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອຂ້າລາວເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າບໍ່ມີດາບຢູ່
ໃນມືຂອງຢູດາ, ແລະ
ພວກເຂົາຄິດທີ່ຈະໂຍນລາວອອກຈາກກຳແພງໄປຫາພີ່ນ້ອງຂອງລາ
ວ, ແລະ ຊາວຄົນຈາກເມືອງໄດ້ຂຶ້ນມາຊ່ວຍພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ລ້ອມຢູດາໄວ້ ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຮ້ອງໂຮໃສ່ລາວ,
ແລະ ດຶງດາບອອກມາໃກ້ລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຢູດາຢ້ານກົວ, ແລະ
ຢູດາໄດ້ຮ້ອງບອກພີ່ນ້ອງຂອງລາວຈາກກຳແພງ.
32 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ດຶງຄັນທະນູອອກຈາກໃຕ້ກຳແພງ, ແລະ
ໄດ້ຍິງສາມຄົນທີ່ຢູ່ເທິງກຳແພງ, ແລະ ຢູດາຍັງສືບຕໍ່ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ
ລາວໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍແດ່,
ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນ, ແລະ
ລາວໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງຢູ່ເທິງກຳແພງ, ແລະ
ສຽງຮ້ອງນັ້ນໄດ້ຍິນໄປໄກໆ.
33 ແລະຫຼັງຈາກສຽງຮ້ອງນີ້ລາວໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນອີກ,
ແລະຜູ້ຊາຍທັງໝົດທີ່ອ້ອມຮອບຢູດາຢູ່ເທິງກຳແພງກໍ່ຢ້ານກົວ,
ແລະແຕ່ລະຄົນໄດ້ໂຍນດາບອອກຈາກມືຂອງຕົນເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງຮ້
ອງໂຮແລະການສັ່ນສະເທືອນຂອງຢູດາ, ແລະໄດ້ໜີໄປ.
34 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ເອົາ ດາບ ທີ່ ຕົກ ຈາກ ມື ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ
ຢູດາ ໄດ້ ຕໍ່ສູ້ ກັບ ພວກ ເຂົາ ແລະ ໄດ້ ຂ້າ ຊາວ ຄົນ ຂອງ ພວກ
ເຂົາ ເທິງ ກຳ ແພງ.
35 ແລະ
ມີຊາຍຍິງປະມານແປດສິບຄົນໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງກຳແພງຈາກເມືອງ
ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ລ້ອມຢູດາໄວ້, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານຄວາມຢ້ານກົວໃຫ້ແກ່ຢູດາໃນໃຈຂອງ
ພວກເຂົາ ຈົນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າຫາພຣະອົງໄດ້.
36 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກັບລາວໄດ້ດຶງຄັນທະນູອອກຈາກກຳແພງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍສິບຄົນຢູ່ເທິງກຳແພງ, ແລະ
ພວກເຂົາລົ້ມລົງຢູ່ໃຕ້ກຳແພງ, ຕໍ່ໜ້າຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວ.
37 ແລະ
ເມື່ອປະຊາຊົນຢູ່ເທິງກຳແພງເຫັນວ່າຊາວຄົນຂອງພວກເຂົາລົ້ມຕາ
ຍແລ້ວ, ພວກເຂົາຍັງແລ່ນໄປຫາຢູດາດ້ວຍດາບທີ່ຊັກອອກ,
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າຫາລາວໄດ້
ເພາະວ່າພວກເຂົາຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ກຳລັງຂອງຢູດາ.
38 ແລະ ທະຫານຜູ້ໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາຊື່ວ່າ ອາຣຸດ
ໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອຈະຟັນຫົວຢູດາດ້ວຍດາບຂອງລາວ,
ແຕ່ຢູດາໄດ້ເອົາໂລ້ຂອງລາວຂຶ້ນເທິງຫົວຂອງລາວຢ່າງຮີບຮ້ອນ,
ແລະ ດາບໄດ້ຟັນໃສ່ໂລ້, ແລະ ມັນຖືກແຍກອອກເປັນສອງທ່ອນ.
39 ແລະ ຊາຍຜູ້ມີອຳນາດຄົນນີ້ຫຼັງຈາກລາວໄດ້ໂຈມຕີຢູດາແລ້ວ
ລາວໄດ້ແລ່ນໜີເອົາຊີວິດລອດຍ້ອນຄວາມຢ້ານກົວຂອງຢູດາ, ແລະ
ຕີນຂອງລາວໄດ້ເລື່ອນໄປເທິງກຳແພງ ແລະ
ລາວໄດ້ລົ້ມລົງໃນບັນດາລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຜູ້ທີ່ຢູ່ລຸ່ມກຳແພງ,
ແລະ ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ໂຈມຕີລາວ ແລະ ຂ້າລາວ.
40
ແລະຫົວຂອງຢູດາເຮັດໃຫ້ລາວເຈັບຍ້ອນການຕີຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳ
ນາດນັ້ນ, ແລະຢູດາເກືອບຈະຕາຍຍ້ອນມັນ.
41 ແລະ ຢູດາ
ໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນເທິງກຳແພງຍ້ອນຄວາມເຈັບປວດທີ່ເກີດຈາກການຕີ,
ເມື່ອດານໄດ້ຍິນລາວ,
ແລະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງລາວໄດ້ເຜົາໄໝ້ຢູ່ພາຍໃນລາວ,
ແລະລາວກໍໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະໄປໄກໆ
ແລະແລ່ນແລະໂດດອອກຈາກພື້ນດິນ
ແລະຂຶ້ນກຳແພງດ້ວຍກຳລັງທີ່ຮ້ອນແຮງຂອງລາວ.
42 ແລະ ເມື່ອດານມາຮອດກຳແພງໃກ້ກັບຢູດາ
ຜູ້ຊາຍທັງໝົດທີ່ຢູ່ເທິງກຳແພງຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ຕ້ານຢູດາໄດ້ໜີໄປ
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນໄປກຳແພງທີສອງ ແລະ

ພວກເຂົາໄດ້ໂຍນລູກສອນ ແລະ ກ້ອນຫີນໃສ່ດານ ແລະ
ຢູດາຈາກກຳແພງທີສອງ ແລະ
ພະຍາຍາມຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກກຳແພງ.
43 ແລະ ລູກທະນູ ແລະ ກ້ອນຫີນໄດ້ຍິງໃສ່ດານ ແລະ ຢູດາ, ແລະ
ພວກເຂົາເກືອບຈະຖືກຂ້າຕາຍຢູ່ເທິງກຳແພງ, ແລະ
ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ດານ ແລະ ຢູດາໜີອອກຈາກກຳແພງ,
ພວກເຂົາກໍ່ຖືກໂຈມຕີດ້ວຍລູກສອນ ແລະ
ກ້ອນຫີນຈາກກຳແພງທີສອງ.
44 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງລາວຍັງຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າເມືອງທີ່ຢູ່ລຸ່ມກຳແພງທຳອິ
ດ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍິງທະນູໃສ່ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງໄດ້,
ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຢູ່ເທິງກຳແພງທີສອງແລ້ວ
ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນພວກເຂົາ.
45 ແລະ ເມື່ອດານ ແລະ ຢູດາ ບໍ່ສາມາດຮັບກ້ອນຫີນ ແລະ
ລູກສອນທີ່ຕົກໃສ່ພວກເຂົາຈາກກຳແພງທີສອງໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ,
ພວກເຂົາທັງສອງໄດ້ໂດດຂຶ້ນກຳແພງທີສອງໃກ້ກັບຜູ້ຄົນໃນເມືອງ,
ແລະ ເມື່ອຜູ້ຄົນໃນເມືອງຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງກຳແພງທີສອງເຫັນວ່າດານ
ແລະ ຢູດາໄດ້ມາຫາພວກເຂົາຢູ່ເທິງກຳແພງທີສອງ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນ ແລະ ລົງໄປທາງລຸ່ມລະຫວ່າງກຳແພງ.
46 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໂຮຈາກປະຊາຊົນໃນເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາຍັງຢູ່ທີ່ປະຕູເມືອງ, ແລະ ພວກເຂົາກັງວົນກ່ຽວກັບດານ
ແລະ ຢູດາ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ,
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຢູ່ເທິງກຳແພງເມືອງທີສອງ.
47 ແລະ ເນັບທາລີ ໄດ້ຂຶ້ນໄປດ້ວຍກຳລັງອັນຮ້ອນແຮງຂອງລາວ
ແລະ
ໄດ້ໂດດຂຶ້ນໄປເທິງກຳແພງທຳອິດເພື່ອເບິ່ງວ່າສຽງຮ້ອງໂຮທີ່ພວກເ
ຂົາໄດ້ຍິນຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນເກີດມາຈາກຫຍັງ, ແລະ ອິດຊາຄາ ແລະ
ເຊບູລູນ ໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອທຳລາຍປະຕູເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເປີດປະຕູເມືອງ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.
48 ແລະ ເນັບທາລີ
ໄດ້ໂດດຈາກກຳແພງທຳອິດໄປຫາກຳແພງທີສອງ, ແລະ
ມາຊ່ວຍອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ, ແລະ ຊາວເມືອງກາອາດ
ຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງກຳແພງ, ເມື່ອເຫັນວ່າ ເນັບທາລີ
ເປັນຄົນທີສາມທີ່ຂຶ້ນມາຊ່ວຍອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ໜີ ແລະ ລົງໄປໃນຕົວເມືອງ, ແລະ ຢາໂຄບ
ພ້ອມກັບລູກຊາຍທັງໝົດຂອງລາວ ແລະ
ຊາຍໜຸ່ມທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ ໄດ້ເຂົ້າມາຫາພວກເຂົາໃນເມືອງ.
49 ແລະ ຢູດາ ແລະ ດານ ແລະ ເນັບທາລີ ໄດ້ ລົງ ຈາກ ກຳແພງ
ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ໄລ່ຕາມ ຊາວເມືອງ, ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ
ເລວີ ມາຈາກ ນອກ ເມືອງ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ປະຕູ ໄດ້ ເປີດ, ແລະ
ພວກເຂົາ ໄດ້ ຂຶ້ນ ຈາກ ບ່ອນ ນັ້ນ ໄປ ທີ່ ກຳແພງ ແລະ ລົງ ມາ ຫາ
ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ພວກເຂົາ ເຂົ້າໄປໃນ ເມືອງ.
50 ແລະ ຊາວເມືອງທັງໝົດໄດ້ລົງມາໃນເມືອງ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ມາຫາພວກເຂົາໃນທິດທາງທີ່ແຕກຕ່
າງກັນ, ແລະ ການສູ້ຮົບໄດ້ເກີດຂຶ້ນຈາກທາງໜ້າ ແລະ ທາງຫຼັງ,
ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ໂຈມຕີພວກເຂົາຢ່າງໜັກໜ່ວງ,
ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາປະມານຊາວພັນຄົນ ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ,
ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຕ້ານທານກັບພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້.
51 ແລະ ເລືອດ ໄດ້ ໄຫຼ ລົງ ຢ່າງ ຫຼວງ ຫຼາຍ ໃນ
ເມືອງ, ແລະ ມັນ ຄື ກັບ ຫ້ວຍ ນໍ້າ, ແລະ ເລືອດ ໄດ້
ໄຫຼ ລົງ ຄື ກັບ ຫ້ວຍ ນໍ້າ ໄປ ສູ່ ພາກ ນອກ
ຂອງ ເມືອງ, ແລະ ໄປ ຮອດ ຖິ່ນ ແຫ້ງ ແລ້ງ ກັບ
ດານ ເບັດ ໂຄຣິນ.
52 ແລະ ປະຊາຊົນ ຂອງ ເມືອງ ເບັດ ໂຄຣິນ ໄດ້
ເຫັນ ເລືອດ ໄຫຼ ອອກ ມາ ຈາກ ເມືອງ ກາອາດ
ແຕ່ ໄກໆ, ແລະ ປະມານ ເຈັດ ສິບ ຄົນ ຈາກ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ແລ່ນ ໄປ ເບິ່ງ ເລືອດ, ແລະ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ມາ ເຖິງ ບ່ອນ ທີ່ ມີ ເລືອດ ຢູ່.
53 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຕິດຕາມ ຮອຍ ເລືອດ ແລະ
ມາ ຮອດ ກຳ ແພງ ເມືອງ ກາອາດ, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ເຫັນ ເລືອດ ໄຫຼ ອອກ ຈາກ ເມືອງ, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຍິນ ສຽງ ຮ້ອງ ຈາກ ຊາວ ເມືອງ
ກາອາດ, ເພາະ ມັນ ໄດ້ ຂຶ້ນ ສູ່ ສະຫວັນ, ແລະ ເລືອດ
ຍັງ ໄຫຼ ລົງ ຢ່າງ ຫຼວງ ຫຼາຍ ຄື ກັບ ຫ້ວຍ ນໍ້າ.
54 ແລະລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບຍັງຄົງຂ້າຊາວເມືອງກາອາດ,
ແລະໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຈົນຮອດຕອນແລງ,
ປະມານຊາວພັນຄົນທັງຊາຍແລະຍິງ,
ແລະປະຊາຊົນເມືອງໂຄຣິນກ່າວວ່າ, "
ນີ້ແມ່ນວຽກງານຂອງຊາວເຮັບເຣີແນ່ນອນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຍັງ
ຄງດຳເນີນສົງຄາມຢູ່ໃນທຸກເມືອງຂອງຊາວອາໂມຣິດ."
55 ແລະ ຜູ້ ຄົນ ເຫລົ່າ ນັ້ນ ໄດ້ ຟ້າວ ແລ່ນ ໄປ
ຫາ ເມືອງ ເບັດ ໂຄຣິນ, ແລະ ແຕ່ລະຄົນ ໄດ້ ເອົາ
ອາວຸດ ສົງຄາມ ຂອງ ຕົນ ເອງ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ຮ້ອງ ບອກ ຜູ້ ຢູ່ ອາ ໄສ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເມືອງ
ເບັດ ໂຄຣິນ, ຜູ້ ທີ່ ຍັງ ຖື ອາວຸດ ສົງຄາມ ຂອງ
ຕົນ ໃຫ້ ໄປ ສູ້ ຮົບ ກັບ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ຢາໂຄບ.
56 ແລະ ເມື່ອລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂ້າຊາວເມືອງກາອາດແລ້ວ,
ພວກເຂົາກໍໄດ້ຍ່າງອ້ອມເມືອງເພື່ອປຸ້ນເອົາເຄື່ອງຂອງທີ່ຂ້າທັງໝົດ,
ແລະ ເມື່ອມາຮອດສ່ວນໃນສຸດຂອງເມືອງ ແລະ
ຕໍ່ໄປພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດສາມຄົນ, ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ມີດາບຢູ່ໃນມື.
57 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ມາຮອດບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຢູ່,
ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດໄດ້ແລ່ນໜີໄປ, ແລະ
ຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຂົາໄດ້ຈັບເອົາເຊບູລູນ,
ຜູ້ທີ່ລາວເຫັນວ່າເປັນຊາຍໜຸ່ມທີ່ມີຮູບຮ່າງຕໍ່າ, ແລະ
ດ້ວຍກຳລັງຂອງລາວໄດ້ຕຳລາວລົງພື້ນດິນ.
58 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ແລ່ນໄປຫາເພິ່ນດ້ວຍດາບຂອງລາວ, ແລະ
ຢາໂຄບ ໄດ້ຟັນເພິ່ນລົງລຸ່ມແອວ, ແລະ ຟັນເພິ່ນເປັນສອງທ່ອນ,
ແລະ ສົບນັ້ນໄດ້ຕົກລົງໃສ່ ເຊບູລູນ.
59 ແລະ ຜູ້ທີສອງໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ ແລະ ຈັບຢາໂຄບໄວ້
ເພື່ອໂຍນລາວລົງພື້ນດິນ, ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ຫັນໄປຫາລາວ ແລະ
ຮ້ອງບອກລາວ, ສ່ວນຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ ໄດ້ແລ່ນໄປ ແລະ
ຟັນລາວທີ່ສະໂພກດ້ວຍດາບ ແລະ ໂຍນລາວລົງພື້ນດິນ.
60 ແລະ ຊາຍ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ຈາກ
ພື້ນ ດິນ ດ້ວຍ ກຳລັງ ທີ່ ຮ້ອນ ແຮງ, ແລະ ຢູດາ
ໄດ້ ມາ ຫາ ລາວ ກ່ອນ ທີ່ ລາວ ຈະ ລຸກ ຂຶ້ນ,
ແລະ ໄດ້ ຟັນ ຫົວ ຂອງ ລາວ ດ້ວຍ ດາບ, ແລະ ຫົວ
ຂອງ ລາວ ໄດ້ ແຕກ ແລະ ລາວ ກໍ ຕາຍ.
61 ແລະ ຊາຍ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ ຄົນ ທີ ສາມ, ເມື່ອ
ເຫັນ ວ່າ ເພື່ອນ ຮ່ວມ ທາງ ຂອງ ລາວ ຖືກ ຂ້າ
ຕາຍ, ລາວ ຈຶ່ງ ແລ່ນ ໜີ ໄປ ຕໍ່ໜ້າ ພວກ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ, ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ຢາໂຄບ ໄດ້ ໄລ່ ຕາມ ລາວ ໄປ ໃນ ເມືອງ; ແລະ ໃນ

ຂະນະ ທີ່ ຊາຍ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ ກຳລັງ ໜີ ໄປ,
ລາວ ໄດ້ ພົບ ເຫັນ ດາບ ດາບ ຂອງ ຊາວ ເມືອງ
ດາບ ດາບ ໜຶ່ງ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເກັບ ມັນ ຂຶ້ນ ແລະ
ຫັນ ໄປ ຫາ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ແລະ ຕໍ່
ສູ້ ກັບ ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ ດາບ ດາບ ນັ້ນ.
62 ແລະ
ຊາຍຜູ້ມີອຳນາດໄດ້ແລ່ນໄປຫາຢູດາເພື່ອຈະຕີຫົວຂອງລາວດ້ວຍດາ
ບ, ແລະບໍ່ມີໂລ່ຢູ່ໃນມືຂອງຢູດາ;
ແລະໃນຂະນະທີ່ລາວກຳລັງຕັ້ງໃຈຈະຕີລາວ,
ເນັບທາລີໄດ້ຮີບເອົາໂລ່ຂອງລາວແລະວາງມັນໄວ້ທີ່ຫົວຂອງຢູດາ,
ແລະດາບຂອງຜູ້ມີອຳນາດໄດ້ຕີໂລ່ຂອງເນັບທາລີ
ແລະຢູດາໄດ້ລອດພົ້ນຈາກດາບ.
63 ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ
ໄດ້ແລ່ນໄປຫາຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດນັ້ນດ້ວຍດາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຟັນລາວຢ່າງແຮງດ້ວຍດາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ດາບສອງດວງໄດ້ຈາະເຂົ້າໄປໃນຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດນັ້
ນ ແລະ ແບ່ງອອກເປັນສອງສ່ວນຕາມລວງຍາວ.
64 ແລະ ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂ້ານັກຮົບສາມຄົນໃນເວລານັ້ນ,
ພ້ອມກັບຊາວເມືອງກາອາດທັງໝົດ, ແລະ ມື້ນັ້ນກໍໃກ້ຈະຕົກດິນ.
65 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຍ່າງອ້ອມເມືອງກາອາດ ແລະ
ໄດ້ຍຶດເອົາຊັບສົມບັດທັງໝົດຂອງເມືອງໄປ, ແມ່ນແຕ່ເດັກນ້ອຍ
ແລະ ຜູ້ຍິງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່,
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ກະທຳຕໍ່ກາອາດ
ຄືກັບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ຊາໂຕນ ແລະ ຊີໂລ.

ບົດທີ 40

1 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເອົາຊັບສົມບັດທັງໝົດຂອງກາອາດໄ
ປ ແລະ ອອກຈາກເມືອງໃນຕອນກາງຄືນ.
2 ພວກເຂົາກຳລັງອອກໄປເດີນທັບໄປສູ່ປ້ອມເບັດໂຄຣິນ, ແລະ
ຊາວເມືອງເບັດໂຄຣິນກຳລັງໄປທີ່ປ້ອມເພື່ອພົບກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ໃນຄືນນັ້ນ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເມືອງເບັດໂຄຣິນ,
ໃນປ້ອມເບັດໂຄຣິນ.
3 ແລະ
ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງເບັດໂຄຣິນທັງໝົດລ້ວນແຕ່ເປັນທະຫານທີ່ມີອຳ
ນາດ, ມີແຕ່ຄົນດຽວທີ່ບໍ່ຍອມໜີໄປຕໍ່ໜ້າທະຫານພັນຄົນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ໃນຄືນນັ້ນທີ່ປ້ອມປາການ, ແລະ
ສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຍິນຈາກໄກໆໃນຄືນນັ້ນ, ແລະ
ແຜ່ນດິນສັ່ນສະເທືອນຍ້ອນສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ.
4 ແລະ ພວກລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບຢ້ານກົວຜູ້ຊາຍເຫຼົ່ານັ້ນ,
ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບການຕໍ່ສູ້ໃນຄວາມມືດ, ແລະ
ພວກເຂົາສັບສົນຫຼາຍ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ໂດຍກ່າວວ່າ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍໂຜດຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍແດ່,
ຂໍໂຜດຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍແດ່
ເພື່ອພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຕາຍດ້ວຍມືຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັດເຫຼົ່ານີ້.
5 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງສຽງຂອງພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ,
ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ
ຄວາມສັບສົນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງມາສູ່ຜູ້ຄົນຂອງເມືອງເບັດໂຄຣິນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນເອງໃນຄວາມມືດຂອງກາງຄືນ, ແລະ
ໄດ້ຟັນກັນເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ.
6 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ,
ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາວິນຍານແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍມ
າສູ່ບັນດາຜູ້ຊາຍເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະ
ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ,
ຈຶ່ງໄດ້ອອກຈາກບັນດາກຸ່ມຄົນຂອງເມືອງເບັດໂຄຣິນ ແລະ
ໄປໄກເຖິງທາງລົງຂອງປ້ອມເມືອງເບັດໂຄຣິນ, ແລະ ໄກອອກໄປ,
ແລະ
ພວກເຂົາພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນຢ່າງປອດໄພກັບຊາຍໜຸ່ມຂອງພວກເຂົາໃນຄື
ນນັ້ນ.
7 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເບັດໂຄຣິນໄດ້ຕໍ່ສູ້ຕະຫຼອດຄືນ,
ຄົນໜຶ່ງກັບອ້າຍຂອງລາວ, ແລະ
ອີກຄົນໜຶ່ງກັບເພື່ອນບ້ານຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງອອກມາທຸກທິດທາງເທິງປ້ອມປາການ, ແລະ
ສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຍິນໄປໄກໆ, ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດສັ່ນສະເທືອນດ້ວຍສຽງຂອງພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາມີອຳນາດເໜືອຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.
8 ແລະ ຊາວເມືອງທັງໝົດຂອງຊາວການາອານ, ຊາວຮິດຕີ,
ຊາວອາໂມຣິດ, ຊາວຮີວີ ແລະ ກະສັດທັງປວງຂອງຊາວການາອານ,
ພ້ອມທັງຜູ້ທີ່ຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນຟາກນັ້ນ,
ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໂຮໃນຄືນນັ້ນ.
9 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
ນີ້ແມ່ນການສູ້ຮົບຂອງຊາວເຮັບເຣີຜູ້ທີ່ກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງເຈັດແ
ຫ່ງ, ຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາໃກ້ພວກເຂົາ; ແລະ
ໃຜຈະຕ້ານທານຊາວເຮັບເຣີເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້?
10 ແລະ ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງຂອງຊາວການາອານທັງໝົດ, ແລະ
ຜູ້ທີ່ຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນທັງປວງ,
ຢ້ານກົວລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຫຼາຍ, ເພາະພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ສິ່ງດຽວກັນນີ້ຈະຖືກກະທຳກັບພວກເຮົາ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ກະທຳກັບຕົວເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນ,
ເພາະວ່າໃຜຈະຕ້ານທານກັບກຳລັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້?
11 ແລະ ສຽງຮ້ອງຂອງຊາວໂຄຣິນດັງຫຼາຍໃນຄືນນັ້ນ, ແລະ
ສືບຕໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ; ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໂຈມຕີກັນຈົນຮອດຕອນເຊົ້າ,
ແລະ ຈຳນວນຄົນຂອງພວກເຂົາຖືກຂ້າຕາຍ.
12 ແລະ ຕອນເຊົ້າມືດມາ, ແລະ
ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບໄດ້ລຸກຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າມືດ ແລະ
ຂຶ້ນໄປເທິງປ້ອມ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໂຈມຕີຊາວໂຄຣິນທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ຢ່າງໜ້າຢ້ານກົວ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນຖືກຂ້າຕາຍຢູ່ໃນປ້ອມ.
13 ແລະ ມື້ທີຫົກໄດ້ປະກົດຂຶ້ນ, ແລະ
ຜູ້ອາໄສຢູ່ທັງໝົດຂອງການາອານໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງເບັດໂ
ຄຣິນຢູ່ໄກໆນອນຕາຍຢູ່ໃນປ້ອມເບັດໂຄຣິນ, ແລະ
ກະຈັດກະຈາຍຢູ່ຄືກັບຊາກສົບຂອງລູກແກະ ແລະ ແບ້.
14 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ນຳເອົາສິ່ງຂອງທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາຍຶ
ດໄດ້ມາຈາກເມືອງກາອາດ ແລະ ໄດ້ໄປທີ່ເມືອງເບັດໂຄຣິນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນຄົນໃນເມືອງເຕັມໄປດ້ວຍຄົນຄືກັບດິນຊາຍໃ
ນທະເລ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນຮອດຕອນແ
ລງ.
15 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ກະທຳຕໍ່ເບັດໂຄຣິນ
ຄືກັນກັບທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ກະທຳຕໍ່ກາອາດ ແລະ ທັບປັກ ແລະ
ດັ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ກະທຳຕໍ່ຮາຊາ, ຊາໂຕນ ແລະ ຊີໂລ.

16 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເອົາຊັບສົມບັດຂອງເມືອງເບັດໂຄຣົນ
ແລະ ຊັບສົມບັດທັງໝົດຈາກເມືອງຕ່າງໆໄປນຳ, ແລະ
ໃນມື້ນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ກັບບ້ານທີ່ເມືອງເຊເຄມ.
17 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ກັບບ້ານໄປທີ່ເມືອງຊີເຄມ,
ແລະ ພວກເຂົາຍັງຄົງຢູ່ນອກເມືອງ, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ພັກຜ່ອນຢູ່ທີ່ນັ້ນຈາກສົງຄາມ, ແລະ
ພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນຕະຫຼອດຄືນ.
18 ແລະ
ພວກຂ້າໃຊ້ທັງໝົດຂອງພວກເຂົາພ້ອມກັບສິ່ງຂອງທັງໝົດທີ່ພວ
ກເຂົາໄດ້ຍຶດມາຈາກເມືອງຕ່າງໆ,
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ອອກໄປນອກເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ, ເພາະພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "
ບາງທີອາດຈະມີການຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາອີກ, ແລະ
ພວກເຂົາອາດຈະມາລ້ອມພວກເຮົາໄວ້ໃນຊີເຄມ."
19 ຢາໂຄບ ລູກຊາຍ ແລະ
ຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາໄດ້ພັກຢູ່ໃນທົ່ງນາສ່ວນໜຶ່ງທີ່ຢາໂຄບຊື້ຈາ
ກຮາໂມຣ໌ໃນລາຄາຫ້າເຊເກລ, ແລະ
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຍຶດໄດ້ທັງໝົດນັ້ນກໍ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາໃນຄືນນັ້ນ ແລະ
ມື້ຕໍ່ມາ.
20 ແລະ ຊັບ ສົມບັດ ທັງ ໝົດ ທີ່ ພວກ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ຢາ ໂຄບ ຍຶດ ໄດ້ ນັ້ນ ແມ່ນ ຢູ່ ໃນ
ທົ່ງ ນາ ສ່ວນ ໜຶ່ງ ອັນ ກວ້າງ ໃຫຍ່ ໄພສານ ຄື
ດິນ ຊາຍ ຢູ່ ແຄມ ຝັ່ງ ທະ ເລ.
21 ແລະ ຊາວແຜ່ນດິນໄດ້ສັງເກດເບິ່ງພວກເຂົາຈາກໄກໆ, ແລະ
ຊາວແຜ່ນດິນທັງໝົດກໍ່ຢ້ານກົວລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດສິ່
ງນີ້,
ເພາະວ່າບໍ່ມີກະສັດຄົນໃດຕັ້ງແຕ່ສະໄໝບູຮານເຄີຍເຮັດແບບນີ້.
22 ແລະ
ກະສັດທັງເຈັດອົງຂອງຊາວການາອານໄດ້ຕັດສິນໃຈສ້າງສັນຕິພາບ
ກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ,
ເພາະພວກເຂົາຢ້ານກົວຊີວິດຂອງຕົນເອງຫຼາຍ,
ເພາະລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ.
23 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ, ເຊິ່ງເປັນມື້ທີເຈັດ, ຢາເຟຍ
ກະສັດເມືອງເຮບໂຣນ ໄດ້ສົ່ງຂ່າວລັບໆໄປຫາກະສັດເມືອງອາອີ,
ກະສັດເມືອງກິເບໂອນ, ກະສັດເມືອງຊາເລັມ, ກະສັດເມືອງອາດູລຳ,
ກະສັດເມືອງລາກິດ, ກະສັດເມືອງຄາຊາ, ແລະ
ກະສັດຊາວການາອານທັງໝົດທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພວກ
ເຂົາ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
24 ຈົ່ງຂຶ້ນໄປກັບຂ້ອຍ, ແລະ ມາຫາຂ້ອຍ
ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ໄປຫາລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ຂ້ອຍຈະສ້າງສັນຕິພາບກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ສ້າງສົນທິສັນຍາກັບພວກເຂົາ,
ຢ້ານວ່າແຜ່ນດິນທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍດ້ວຍດາບຂ
ອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ, ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດກັບຊີເຄມ ແລະ
ເມືອງອ້ອມຂ້າງ, ດັ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນ ແລະ ເຫັນ.
25 ແລະ ເມື່ອເຈົ້າມາຫາເຮົາ, ຢ່າມາກັບຜູ້ຊາຍຫຼາຍຄົນ,
ແຕ່ໃຫ້ກະສັດແຕ່ລະອົງນຳເອົາຫົວໜ້ານາຍທະຫານສາມຄົນຂອງຕົ
ນມາ, ແລະ
ນາຍທະຫານແຕ່ລະຄົນນຳເອົາເຈົ້າໜ້າທີ່ສາມຄົນຂອງຕົນມາ.
26 ແລະ ຈົ່ງມາທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະໄປນຳກັນຫາພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ອ້ອນວອນພວກເຂົາໃຫ້ສ້າງສົນທິສັນຍາສັນຕິພາບກັບພວກເຮົາ.
27 ແລະ
ກະສັດທັງປວງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ປະຕິບັດຕາມທີ່ກະສັດແຫ່ງເຮັບໂຣນໄດ້ສົ່
ງໄປໃຫ້ພວກເຂົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາທັງໝົດຢູ່ພາຍໃຕ້ຄຳແນະນຳ
ແລະ ຄຳສັ່ງຂອງລາວ, ແລະ
ກະສັດທັງປວງຂອງການາອານໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອໄປຫາລູກຊາຍຂ
ອງຢາໂຄບ, ເພື່ອສ້າງສັນຕິພາບກັບພວກເຂົາ; ແລະ
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ກັບຄືນມາ ແລະ
ໄປຫາສ່ວນໜຶ່ງຂອງທົ່ງນາທີ່ຢູ່ໃນເຊເຄມ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນກະສັດຂອງແຜ່ນດິນ.
28 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ກັບຄືນມາ ແລະ
ພັກຢູ່ໃນທົ່ງນາສິບມື້, ແລະ ບໍ່ມີໃຜມາສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ.
29 ແລະ
ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບເຫັນວ່າບໍ່ມີສົງຄາມເກີດຂຶ້ນ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ໄປເມືອງຊີເຄມ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຍັງຄົງຢູ່ໃນຊີເຄມ.
30 ແລະ ເມື່ອຜ່ານໄປສີ່ສິບມື້
ກະສັດທັງໝົດຂອງຊາວອາໂມໄຣດ໌ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຈາກທຸກບ່ອນທີ່
ພວກເຂົາຢູ່ ແລະ ໄດ້ມາທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ ແລະ ມາຫາຢາເຟຍ
ກະສັດເມືອງເຮັບໂຣນ.
31 ແລະ ຈຳນວນກະສັດທີ່ມາເມືອງເຮັບໂຣນ
ເພື່ອສ້າງສັນຕິພາບກັບພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ
ມີກະສັດຊາວເອັດອົງ, ແລະ
ຈຳນວນນາຍທະຫານທີ່ມາກັບພວກເຂົາມີຫົກສິບເກົ້າອົງ, ແລະ
ຄົນຂອງພວກເຂົາມີໜຶ່ງຮ້ອຍແປດສິບເກົ້າອົງ, ແລະ
ກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ພ້ອມກັບຄົນຂອງພວກເຂົາໄດ້ພັກຜ່ອນຢູ່ທີ່ພູ
ເຂົາເຮັບໂຣນ.
32 ແລະ ກະສັດ ແຫ່ງ ເຮັບໂຣນ ໄດ້ ອອກ ໄປ ພ້ອມ
ກັບ ນາຍ ທະຫານ ສາມ ຄົນ ແລະ ທະຫານ ເກົ້າ ຄົນ
ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ກະສັດ ເຫຼົ່າ ນີ້ ໄດ້ ຕັ້ງ ໃຈ ທີ່
ຈະ ໄປ ຫາ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ເພື່ອ
ສ້າງ ສັນຕິພາບ.
33 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບກະສັດເຮັບໂຣນວ່າ,
ຂໍທ່ານຈົ່ງໄປນຳພວກເຮົາກັບຄົນຂອງທ່ານ, ແລະ
ບອກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບແທນພວກເຮົາ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະຕິດຕາມທ່ານໄປ ແລະ ຢືນຢັນຄຳເວົ້າຂອງທ່ານ, ແລະ
ກະສັດເຮັບໂຣນກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ.
34 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຍິນວ່າກະສັດທັງໝົດຂອງຊາວການາ
ອານໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ພັກເຊົາຢູ່ໃນເມືອງເຮັບໂຣນ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ສົ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ສີ່ຄົນຂອງເຂົາເຈົ້າໄປເປັນ
ນັກສອດແນມ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ຈົ່ງໄປສອດແນມກະສັດເຫຼົ່ານີ້, ແລະ
ຄົ້ນຫາ ແລະ ກວດສອບຄົນຂອງພວກເຂົາວ່າພວກເຂົາມີໜ້ອຍ ຫຼື
ຫຼາຍ, ແລະ ຖ້າພວກເຂົາມີໜ້ອຍ, ໃຫ້ນັບພວກເຂົາທັງໝົດ ແລະ
ກັບຄືນມາ.
35 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຢາໂຄບໄດ້ໄປຫາກະສັດເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງລັບໆ, ແລະ
ໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາ, ແລະ
ໃນມື້ນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ກັບມາຫາພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, ພວກເຮົາໄດ້ມາຫາກະສັດເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາມີຈຳນວນໜ້ອຍ, ແລະ
ພວກເຮົາໄດ້ນັບພວກເຂົາທັງໝົດ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ,
ພວກເຂົາມີສອງຄົນ, ທັງກະສັດ ແລະ ມະນຸດ.
36 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກ່າວວ່າ,
ພວກເຂົາມີຈຳນວນໜ້ອຍ,

ສະນັ້ນພວກເຮົາຈະບໍ່ອອກໄປຫາພວກເຂົາທັງໝົດ; ແລະ
ໃນຕອນເຊົ້າ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ເລືອກຜູ້ຊາຍຫົກສິບສອງຄົນ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍສິບຄົນຂອງຢາໂຄບໄດ້ໄປກັບພວກເຂົາ; ແລະ
ພວກເຂົານຸ່ງອາວຸດສົງຄາມຂອງພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
ພວກເຂົາກໍາລັງມາເຮັດສົງຄາມກັບພວກເຮົາ,
ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາກໍາລັງມາສ້າງສັນຕິພາບກັບພວກເ
ຂົາ.
37 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ໄປກັບພວກຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາໄ
ປທີ່ປະຕູເມືອງຊີເຄມ ໄປຫາກະສັດເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ
ຢາໂຄບພໍ່ຂອງພວກເຂົາກໍຢູ່ກັບພວກເຂົາ.
38 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາອອກມາແລ້ວ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ກະສັດເຮັບໂຣນພ້ອມດ້ວຍນາຍທະຫານສາມຄົນ ແລະ
ທະຫານເກົ້າຄົນທີ່ຢູ່ນໍາເພິ່ນ
ກໍາລັງມາຕາມເສັ້ນທາງຕໍ່ສູ້ກັບພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນຢາເຟຍ,
ກະສັດເຮັບໂຣນ, ພ້ອມກັບນາຍທະຫານຂອງລາວ,
ກໍາລັງມາຫາພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຢືນຢູ່ທີ່ປະຕູເມືອງເຊເຄມ, ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຍ່າງຕໍ່ໄປ.
39 ແລະ ກະສັດເຮັບໂຣນຍັງສືບຕໍ່ກ້າວໜ້າໄປ, ເພິ່ນ ແລະ
ພວກນາຍທະຫານຂອງເພິ່ນ,
ຈົນກະທັ່ງເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ເພິ່ນ ແລະ
ພວກນາຍທະຫານຂອງເພິ່ນໄດ້ກົ້ມຫົວລົງເຖິງພື້ນດິນຕໍ່ພວກເຂົາ,
ແລະ
ກະສັດເຮັບໂຣນໄດ້ນັ່ງຢູ່ກັບພວກນາຍທະຫານຂອງເພິ່ນຕໍ່ໜ້າຢາໂ
ຄບ ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ.
40 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຖາມເພິ່ນວ່າ,
“ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ກະສັດເຮັບໂຣນ?
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງມາຫາພວກເຮົາໃນມື້ນີ້?
ເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງຈາກພວກເຮົາ?”
ແລະກະສັດເຮັບໂຣນໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ,
“ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ກະສັດທັງໝົດຂອງຊາວການາອານໄດ້ມາເພື່ອສ້າງສັນຕິພາບກັບເ
ຈົ້າໃນມື້ນີ້.”
41 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາຂອງກະສັດແຫ່ງເຮັບໂຣ
ນ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມເຫັນດີກັບຂໍ້ສະເໜີຂອງລາວ,
ເພາະວ່າພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບບໍ່ມີສັດທາໃນລາວ,
ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າກະສັດແຫ່ງເຮັບໂຣນໄດ້ເວົ້າຫຼອກລວງພວກເ
ຂົາ.
42 ແລະ
ກະສັດແຫ່ງເຮບໂຣນຮູ້ຈາກຄໍາເວົ້າຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບວ່າພວ
ກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຄໍາເວົ້າຂອງລາວ, ແລະ
ກະສັດແຫ່ງເຮບໂຣນໄດ້ເຂົ້າຫາຢາໂຄບຫຼາຍຂຶ້ນ, ແລະ
ເວົ້າກັບລາວວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້ອນວອນທ່ານ,
ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ຂໍໃຫ້ທ່ານໝັ້ນໃຈວ່າກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ມາຫາທ່ານດ້ວຍເງື່ອນ
ໄຂສັນຕິສຸກ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາກັບຄົນທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ເອົາອາວຸດສົງຄາມມານໍາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາມາເພື່ອສະແຫວງຫາສັນຕິພາບຈາກເຈົ້ານາຍຂ
ອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວ.
43 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຕອບກະສັດແຫ່ງເຮັບໂຣນວ່າ,
ຂໍສົ່ງໄປຫາກະສັດທັງໝົດນີ້, ແລະ
ຖ້າພຣະອົງກ່າວຄວາມຈິງກັບພວກຂ້າພະເຈົ້າ,
ໃຫ້ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນມາຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາໂດຍລໍາພັງ, ແລະ
ຖ້າພວກເຂົາມາຫາພວກເຮົາໂດຍບໍ່ມີອາວຸດ,
ແລ້ວພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າພວກເຂົາສະແຫວງຫາສັນຕິພາບຈາກພວກ
ເຮົາ.
44 ແລະ ຢາເຟຍ, ກະສັດແຫ່ງເຮບຣອນ,
ໄດ້ສົ່ງຄົນໜຶ່ງຂອງລາວໄປຫາກະສັດ, ແລະ
ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ກົ້ມຫົວລົງເຖິງພື້ນດິນຕໍ່ພວກເຂົາ, ແລະ
ກະສັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຢາໂຄບ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
45
ພວກເຮົາໄດ້ຍິນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕໍ່ກະສັດຂອງຊາວອາໂມຣິດດ້
ວຍດາບ ແລະ ແຂນທີ່ມີອໍານາດຂອງເຈົ້າ,
ຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຢືນຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າເຈົ້າໄດ້, ແລະ
ພວກເຮົາຢ້ານເຈົ້າເພື່ອຊີວິດຂອງເຮົາ,
ຢ້ານວ່າມັນຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາຄືກັບທີ່ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວ
ກເຂົາ.
46 ດັ່ງນັ້ນ,
ພວກເຮົາຈຶ່ງມາຫາທ່ານເພື່ອສ້າງສົນທິສັນຍາສັນຕິພາບລະຫວ່າງ
ພວກເຮົາ, ແລະ ບັດນີ້, ຈົ່ງເຮັດສັນຍາສັນຕິພາບ ແລະ
ຄວາມຈິງກັບພວກເຮົາ, ວ່າທ່ານຈະບໍ່ມາແຊກແຊງກັບພວກເຮົາ,
ເພາະພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ມາແຊກແຊງກັບທ່ານ.
47 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຮູ້ວ່າພວກເຂົາມາເພື່ອສະແຫວງຫາສັນ
ຕິພາບຈາກພວກເຂົາແທ້ໆ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຟັງພວກເຂົາ, ແລະ
ໄດ້ສ້າງພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ.
48 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ສາບານກັບພວກເຂົາວ່າພວກເຂົາຈະ
ບໍ່ແຊກແຊງກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ກະສັດທັງໝົດຂອງຊາວການາອານກໍໄດ້ສາບານກັບພວກເຂົາຄືກັນ,
ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາເສຍພາສີຕັ້ງແຕ່
ມື້ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.
49 ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້,
ນາຍທະຫານທັງໝົດຂອງກະສັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ມາພ້ອມຄົນຂອງພວກເຂົ
າຢູ່ຕໍ່ໜ້າຢາໂຄບ,
ພ້ອມດ້ວຍຂອງຂວັນໃນມືຂອງພວກເຂົາສໍາລັບຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າລາວຈົນເຖິງພື້ນດິນ.
50 ແລະ ກະສັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຊັກຊວນພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ຂໍຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາສົ່ງຄືນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຍຶດໄດ້ມາຈາກເຈັດເມືອງ
ຂອງຊາວອາໂມໄລ, ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ສົ່ງຄືນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຍຶດໄດ້ທັງໝົດ, ຜູ້ຍິງ,
ເດັກນ້ອຍ, ສັດລ້ຽງ ແລະ ສິ່ງຂອງທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາຍຶດໄດ້, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ກັບໄປເມືອງຂອງຕົນເອງ.

51 ແລະ ກະສັດ ທັງ ໝົດ ນີ້ ໄດ້ ກົ້ມ ຫົວ ລົງ ຕໍ່
ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ອີກ, ແລະ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ສົ່ງ ຫຼື ນຳ ເອົາ ຂອງ ຂວັນ ຫຼາຍ ຢ່າງ ມາ
ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ, ແລະ ພວກ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ໄດ້ ສົ່ງ ພວກ ກະສັດ ເຫຼົ່າ ນີ້
ພ້ອມ ກັບ ຄົນ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໄປ, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ກັບ ໄປ ຈາກ ເມືອງ ຂອງ ພວກ ເຂົາ
ຢ່າງ ສັນຕິ, ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ກໍ
ໄດ້ ກັບ ໄປ ບ້ານ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ທີ່ ເມືອງ ຊີເຄມ.
52 ແລະ ມີ ສັນ ຕິ ພາບ ນັບ ແຕ່ ມື້ ນັ້ນ ເປັນ
ຕົ້ນ ໄປ ລະຫວ່າງ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ
ແລະ ພວກ ກະ ສັດ ຂອງ ຊາວ ຄາ ນາ ອານ, ຈົນ
ກວ່າ ລູກ ຫລານ ຂອງ ອິດສະ ຣາເອນ ໄດ້ ມາ
ຮັບ ເອົາ ແຜ່ນ ດິນ ຄາ ນາ ອານ ເປັນ ມູນ ມໍ
ລະ ດົກ.

ບົດທີ 41

1 ແລະ ໃນ ຊ່ວງ ເວລາ ທີ່ ມີ ການ ປ່ຽນ ແປງ
ຂອງ ປີ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເດີນ
ທາງ ຈາກ ເຊເຄມ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມາ ຮອດ
ເມືອງ ເຮັບໂຣນ, ຫາ ອີຊາກ ພໍ່ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ອາໄສ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ, ແຕ່ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ລ້ຽງ ຝູງ ແກະ ແລະ ຝູງ ງົວ ຂອງ ພວກ
ເຂົາ ທຸກ ມື້ ຢູ່ ໃນ ເຊເຄມ, ເພາະ ໃນ ສະໄໝ
ນັ້ນ ມີ ທົ່ງ ຫຍ້າ ທີ່ ດີ ແລະ ອຸດົມສົມບູນ, ແລະ
ຢາໂຄບ ກັບ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ພ້ອມ
ທັງ ຄອບ ຄົວ ທັງ ໝົດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ອາ ໄສ ຢູ່ ໃນ ຮ່ອມ ພູ ເຮັບໂຣນ.
2 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ, ໃນປີນັ້ນ,
ເປັນປີທີຮ້ອຍຫົກແຫ່ງຊີວິດຂອງຢາໂຄບ,
ໃນປີທີສິບທີ່ຢາໂຄບມາຈາກປາດານອາຣາມ,
ເລອາພັນລະຍາຂອງຢາໂຄບໄດ້ເສຍຊີວິດ;
ນາງມີອາຍຸໄດ້ຫ້າສິບເອັດປີເມື່ອນາງເສຍຊີວິດທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ.
3 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ຝັງນາງໄວ້ໃນຖ້ຳໃນທົ່ງນາມັກເປລາ,
ເຊິ່ງຢູ່ໃນເມືອງເຮັບໂຣນ, ຊຶ່ງອັບຣາຮາມໄດ້ຊື້ມາຈາກຊາວເຮດ,
ເພື່ອເປັນບ່ອນຝັງສົບ.
4 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບພໍ່ຂອງພວກເຂົາໃນຮ່ອມ
ພູເຮັບໂຣນ, ແລະ
ຊາວເມືອງທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນຮູ້ຈັກຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງພວກເ
ຂົາ ແລະ ຊື່ສຽງຂອງພວກເຂົາໄດ້ແຜ່ລາມໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ.
5 ແລະ ໂຍເຊັບ ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ເບັນຢາມິນນ້ອງຊາຍຂອງລາວ ລູກຊາຍຂອງຣາເຊັນ
ພັນລະຍາຂອງຢາໂຄບ ຍັງໜຸ່ມນ້ອຍຢູ່ໃນສະໄໝນັ້ນ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ອອກໄປກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໃນລະຫວ່າງການສູ້ຮົບຂອງ
ພວກເຂົາໃນທຸກເມືອງຂອງຊາວອາໂມ.
6 ແລະ ເມື່ອໂຍເຊັບເຫັນຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ,
ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາ, ລາວຈຶ່ງຍ້ອງຍໍພວກເຂົາ ແລະ
ຍົກຍ້ອງພວກເຂົາ, ແຕ່ລາວຖືວ່າຕົນເອງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພວກເຂົາ,
ແລະ ຍົກຍ້ອງຕົນເອງສູງກວ່າພວກເຂົາ; ແລະ ຢາໂຄບ,
ພໍ່ຂອງລາວ, ກໍຮັກລາວຫຼາຍກວ່າລູກຊາຍຄົນໃດຂອງລາວ,
ເພາະວ່າລາວເປັນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໃນໄວຊະລາ, ແລະ
ຜ່ານຄວາມຮັກທີ່ລາວມີຕໍ່ລາວ,
ລາວຈຶ່ງໄດ້ເຮັດເສື້ອຄຸມຫຼາຍສີໃຫ້ລາວ.
7 ແລະ
ເມື່ອໂຍເຊັບເຫັນວ່າບິດາຂອງລາວຮັກລາວຫຼາຍກວ່າອ້າຍເອື້ອຍນ້ອ
ງຂອງລາວ,
ລາວຈຶ່ງສືບຕໍ່ຍົກຕົວເອງຂຶ້ນເໜືອອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ລາຍງານທີ່ບໍ່ດີກ່ຽວກັບພວກເຂົາຕໍ່ບິດາຂອງລາວ.
8 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຫັນການກະທຳທັງໝົດຂອງໂຍເຊັບ
ຕໍ່ພວກເຂົາ, ແລະ ວ່າພໍ່ຂອງພວກເຂົາຮັກລາວຫຼາຍກວ່າພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງກຽດຊັງລາວ ແລະ
ບໍ່ສາມາດເວົ້າລົມກັບລາວຢ່າງສະຫງົບສຸກໄດ້ຕະຫຼອດມື້.
9 ແລະ ໂຍເຊັບ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ສິບ ເຈັດ ປີ, ແລະ ເພິ່ນ
ຍັງ ຍົກ ຕົນ ເອງ ຂຶ້ນ ເໜືອ ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ
ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ຄິດ ທີ່ ຈະ ຍົກ ຕົວ ຂຶ້ນ ເໜືອ
ພວກ ເຂົາ.
10 ໃນເວລານັ້ນ, ລາວໄດ້ຝັນ,
ແລະລາວໄດ້ໄປຫາພວກອ້າຍຂອງລາວ ແລະ
ເລົ່າຄວາມຝັນຂອງລາວໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ,
ແລະລາວເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຂ້ອຍໄດ້ຝັນ, ແລະເບິ່ງແມ,
ພວກເຮົາທຸກຄົນກຳລັງມັດຟືນຢູ່ໃນທົ່ງນາ,
ແລະຟືນຂອງຂ້ອຍໄດ້ຍົກຂຶ້ນ ແລະ ວາງຕົວມັນເອງລົງເທິງພື້ນດິນ
ແລະ ຟືນຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ລ້ອມມັນໄວ້ ແລະ ກົ້ມຂາບມັນ."
11 ພວກອ້າຍຂອງລາວໄດ້ຕອບລາວວ່າ,
ຄວາມຝັນທີ່ເຈົ້າຝັນນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
ເຈົ້າຄິດຢູ່ໃນໃຈວ່າຈະປົກຄອງພວກເຮົາບໍ?
12 ແລະ ລາວຍັງມາ, ແລະ
ບອກເລື່ອງນັ້ນໃຫ້ຢາໂຄບພໍ່ຂອງລາວຟັງ, ແລະ
ຢາໂຄບໄດ້ຈູບໂຍເຊບເມື່ອລາວໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ຈາກປາກຂອງລ
າວ, ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ອວຍພອນໂຍເຊບ.
13 ແລະ
ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບເຫັນວ່າພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ອວຍພ
ອນໂຍເຊັບ ແລະ ໄດ້ຈູບລາວ, ແລະ ວ່າລາວຮັກລາວຫຼາຍ,
ພວກເຂົາກໍ່ອິດສາລາວ ແລະ ກຽດຊັງລາວຫຼາຍຂຶ້ນ.
14 ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້ ໂຍເຊັບ ໄດ້ຝັນອີກ ແລະ
ໄດ້ເລົ່າຄວາມຝັນນັ້ນໃຫ້ພໍ່ຂອງລາວຟັງຕໍ່ໜ້າພວກອ້າຍຂອງລາວ
ຟັງ, ແລະ ໂຍເຊັບ ໄດ້ເວົ້າກັບພໍ່ ແລະ ພວກອ້າຍຂອງລາວວ່າ,
ຈົ່ງເບິ່ງ ພໍ່ໄດ້ຝັນອີກ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ດວງອາທິດ ແລະ ດວງຈັນ ແລະ
ດວງດາວສິບເອັດດວງ ໄດ້ກົ້ມລົງມາຫາພໍ່.
15 ແລະພໍ່ຂອງລາວໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງໂຍເຊັບ ແລະ
ຄວາມຝັນຂອງລາວ, ແລະ
ເມື່ອເຫັນວ່າພວກອ້າຍຂອງລາວກຽດຊັງໂຍເຊັບຍ້ອນເລື່ອງນີ້,
ຢາໂຄບຈຶ່ງຕຳນິໂຍເຊັບຕໍ່ໜ້າພວກອ້າຍຂອງລາວຍ້ອນເລື່ອງນີ້,
ໂດຍກ່າວວ່າ, ຄວາມຝັນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຝັນນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ,
ແລະ
ສິ່ງນີ້ເປັນການຍົກຍ້ອງຕົວເອງຕໍ່ໜ້າພວກອ້າຍຂອງເຈົ້າຜູ້ທີ່ອາຍຸ
ຫຼາຍກວ່າເຈົ້າ?
16 ເຈົ້າຄິດຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າບໍວ່າຂ້ອຍກັບແມ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ
ອ້າຍນ້ອງສິບເອັດຄົນຂອງເຈົ້າຈະມາກົ້ມຂາບເຈົ້າ,
ວ່າເຈົ້າເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້?

17 ແລະ ພວກອ້າຍຂອງລາວອິດສາລາວຍ້ອນຄໍາເວົ້າ ແລະ
ຄວາມຝັນຂອງລາວ, ແລະ ພວກເຂົາຍັງຄົງກຽດຊັງລາວຢູ່, ແລະ
ຢາໂຄບໄດ້ເກັບຄວາມຝັນໄວ້ໃນໃຈຂອງລາວ.
18 ແລະ
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ໄປລ້ຽງຝູງແກະຂອງພໍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ເມືອງ
ເຊເຄມໃນມື້ໜຶ່ງ,
ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າຍັງເປັນຄົນລ້ຽງສັດຢູ່ໃນສະໄໝນັ້ນ; ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກໍາລັງລ້ຽງສັດຢູ່ເມືອງເຊເຄມໃນມື້
ນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຊັກຊ້າ, ແລະ ເວລາເກັບກ່ຽວຝູງສັດກໍຜ່ານໄປ,
ແລະ ເຂົາເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນມາຮອດ.
19 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເຫັນ ວ່າ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ລໍ ຖ້າ
ຢູ່ ໃນ ເມືອງ ເຊເຄມ, ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຄິດ ໃນ ໃຈ ວ່າ, ບາງທີ ຊາວ
ເມືອງ ເຊເຄມ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ມາ ຕໍ່ສູ້ ກັບ ພວກ ເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກ
ເຂົາ ຈຶ່ງ ໄດ້ ລໍ ຖ້າ ມາ ໃນ ມື້ ນີ້.
20 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເອີ້ນ ໂຢເຊັບ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ມາ ແລະ
ສັ່ງ ລາວ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ເຈົ້າ ກໍາລັງ ລ້ຽງ ສັດ ຢູ່ ໃນ
ຊີເຄມ ມື້ນີ້, ແລະ ເບິ່ງ ພວກ ເຂົາ ຍັງ ບໍ່ ໄດ້ ກັບ ມາ ເທື່ອ; ບັດ ນີ້
ຈົ່ງ ໄປ ເບິ່ງ ວ່າ ພວກ ເຂົາ ຢູ່ ໃສ, ແລະ ບອກ ຂ່າວ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ຮູ້
ກ່ຽວ ກັບ ສະຫວັດດີພາບ ຂອງ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ
ສະຫວັດດີພາບ ຂອງ ຝູງ ແກະ.
21 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ສົ່ງ ໂຢເຊັບ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ໄປ ທີ່ ຮ່ອມ
ພູ ເຮັບໂຣນ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ມາ ຕາມ ຫາ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ລາວ
ທີ່ ຊີເຄມ, ແລະ ບໍ່ ພົບ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ໄປ ອ້ອມ ທົ່ງ
ນາ ທີ່ ໃກ້ ຊີເຄມ, ເພື່ອ ເບິ່ງ ບ່ອນ ທີ່ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້
ຫັນ ໄປ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ພາດ ເສັ້ນ ທາງ ຂອງ ລາວ ໃນ ຖິ່ນ ແຫ້ງ
ແລ້ງ ກັນດານ, ແລະ ລາວ ບໍ່ ຮູ້ ວ່າ ລາວ ຈະ ໄປ ທາງ ໃດ.
22 ແລະ
ທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ພົບເພິ່ນຍ່າງໄປມາຢູ່ໃນ
ເສັ້ນທາງໄປສູ່ທົ່ງນາ, ແລະ ໂຢເຊັບ
ໄດ້ເວົ້າກັບທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ,
ຂ້າພະເຈົ້າຊອກຫາອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ;
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນບໍວ່າພວກເຂົາກໍາລັງກິນອາຫານຢູ່ໃສ? ແລະ
ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບໂຢເຊັບວ່າ,
ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນອ້າຍນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າກໍາລັງກິນອາຫານຢູ່ທີ່ນີ້,
ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນພວກເຂົາເວົ້າວ່າພວກເຂົາຈະໄປກິນອາຫານຢູ່ໂດທ
ານ.
23 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເຊື່ອ ຟັງ ສຽງ ຂອງ ທູດ
ສະຫວັນ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້
ໄປ ຫາ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ ໃນ ເມືອງ ໂດທານ
ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ພົບ ເຫັນ ພວກ ເຂົາ ຢູ່ ທີ່
ໂດທານ ກໍາລັງ ລ້ຽງ ຝູງ ແກະ.
24 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ້າວ ໄປ ຫາ ພວກ ອ້າຍ
ນ້ອງ ຂອງ ລາວ, ແລະ ກ່ອນ ທີ່ ລາວ ຈະ ເຂົ້າ ມາ
ໃກ້ ພວກ ເຂົາ, ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຕັ້ງ ໃຈ ທີ່ ຈະ
ຂ້າ ລາວ.
25 ແລະ ຊີເມໂອນ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພີ່ນ້ອງ ຂອງລາວວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ຊາຍ
ຜູ້ ທີ່ ຝັນ ມາ ຫາ ພວກເຮົາ ມື້ນີ້, ແລະ ບັດ ນີ້ ຈົ່ງ ມາ ແລະ
ໃຫ້ພວກເຮົາ ຂ້າ ລາວ ແລະ ຖິ້ມ ລາວ ລົງ ໃນ ຂຸມ ແຫ່ງ ໜຶ່ງ ທີ່ ຢູ່
ໃນ ຖິ່ນ ແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ, ແລະ ເມື່ອ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ໄປ ຊອກ ຫາ
ລາວ ຈາກ ພວກເຮົາ, ພວກເຮົາ ຈະ ເວົ້າ ວ່າ ສັດ ຮ້າຍ ໄດ້ ກິນ ລາວ
ແລ້ວ.
26 ແລະ ຣູເບັນ ໄດ້ ຍິນ ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ລາວ ກ່ຽວ
ກັບ ໂຢເຊັບ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ພວກ ເຈົ້າ ບໍ່
ຄວນ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້, ເພາະ ພວກ ເຮົາ ຈະ ຫລຽວ ເບິ່ງ ຢາ ໂຄບ ພໍ່
ຂອງ ພວກ ເຮົາ ໄດ້ ແນວ ໃດ? ໂຍນ ລາວ ລົງ ໃນ ຂຸມ ນີ້ ເພື່ອ ຈະ
ຕາຍ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ, ແຕ່ ຢ່າ ຍື່ນ ມື ອອກ ໄປ ໃສ່ ລາວ ເພື່ອ ເຮັດ ໃຫ້
ເລືອດ ຂອງ ລາວ ຫົດ; ແລະ ຣູເບັນ ໄດ້ ເວົ້າ ເຊັ່ນ ນີ້ ເພື່ອ ຈະ ປ່ອຍ
ລາວ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ມື ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ເພື່ອ ຈະ ນໍາ ລາວ ກັບ ໄປ
ຫາ ພໍ່ ຂອງ ລາວ.
27 ແລະ ເມື່ອໂຢເຊັບມາຮອດພວກອ້າຍຂອງລາວ
ລາວກໍນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍລຸກຂຶ້ນຈັບລາວ
ແລະ ທຸບຕີລາວຈົນລົ້ມລົງກັບພື້ນດິນ, ແລະ
ຈີກເສື້ອຄຸມທີ່ມີຫຼາຍສີທີ່ລາວໃສ່.
28 ແລະ ພວກເຂົາເອົາລາວໄປຖິ້ມລົງໃນບໍ່, ແລະ ໃນບໍ່ນັ້ນບໍ່ມີນໍ້າ,
ມີແຕ່ງູ ແລະ ແມງງອດ. ແລະ ໂຢເຊບຢ້ານງູ ແລະ
ແມງງອດທີ່ຢູ່ໃນບໍ່. ແລະ ໂຢເຊບຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອງງູ ແລະ ແມງງອດໄວ້ໃນຂ້າງຂອງບໍ່, ແລະ
ພວກມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນຕະລາຍຕໍ່ໂຢເຊບ.
29 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຮ້ອງ ອອກ ມາ ຈາກ ຫລຸມ ຫາ ພວກ ອ້າຍ
ນ້ອງ ຂອງ ລາວ, ແລະ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ເຮົາ ໄດ້ ເຮັດ ຫຍັງ
ກັບ ພວກ ເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາ ໄດ້ ເຮັດ ບາບ ໃນ ສິ່ງ ໃດ? ເປັນ ຫຍັງ
ພວກ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ບໍ່ ຢ້ານ ກົວ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຍ້ອນ ເຮົາ? ເຮົາ ບໍ່
ແມ່ນ ກະດູກ ແລະ ເນື້ອ ຫນັງ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ບໍ, ແລະ ຢາໂຄບ ບໍ່
ແມ່ນ ພໍ່ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ບໍ, ພໍ່ ຂອງ ເຮົາ? ເປັນ ຫຍັງ ພວກ ເຈົ້າ
ຈຶ່ງ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້ ກັບ ເຮົາ ໃນ ມື້ ນີ້, ແລະ ພວກ ເຈົ້າ ຈະ ສາມາດ ເບິ່ງ
ຂຶ້ນ ໄປ ຫາ ຢາໂຄບ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກ ເຮົາ ໄດ້ ແນວ ໃດ?
30 ແລະ ເພິ່ນຍັງສືບຕໍ່ຮ້ອງອອກມາ ແລະ
ເອີ້ນຫາພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນຈາກຫລຸມຝັງສົບ, ແລະ ເພິ່ນກ່າວວ່າ, ໂອ້
ຢູດາ, ຊີເມໂອນ, ແລະ ເລວີ, ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ຈົ່ງຍົກຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນຈາກສະຖານທີ່ມືດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ວາງຂ້ານ້ອຍໄວ້,
ແລະ ມາມື້ນີ້ເພື່ອມີຄວາມເມດຕາສົງສານຂ້ານ້ອຍ,
ພວກເຈົ້າລູກຫລານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງຢາໂຄບບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍ. ແລະ
ຖ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພວກເຈົ້າ,
ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະ
ຢາໂຄບບໍ? ຖ້າພວກເຂົາເຫັນເດັກກໍາພ້າ
ພວກເຂົາມີຄວາມເມດຕາສົງສານລາວ, ຫຼື ຄົນທີ່ຫິວໂຫຍ,
ພວກເຂົາກໍ່ໃຫ້ເຂົ້າຈີ່ກິນ, ຫຼື ຄົນທີ່ຫິວນໍ້າ, ພວກເຂົາກໍ່ໃຫ້ນໍ້າດື່ມ, ຫຼື
ຄົນທີ່ເປືອຍກາຍ, ພວກເຂົາປົກຫຸ້ມລາວດ້ວຍເສື້ອຜ້າ!
31 ແລະ
ແລ້ວເຈົ້າຈະລະງັບຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງເຈົ້າຈາກອ້າຍຂອງເຈົ້
າໄດ້ແນວໃດ, ເພາະຂ້ອຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ກະດູກຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ຖ້າຂ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈະເຮັດສິ່ງນີ້ຢ່າງແນ່ນອນເພາະພໍ່ຂອງຂ້ອຍ!
32 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເວົ້າ ຖ້ອຍ ຄໍາ ເຫລົ່າ ນີ້ ອອກ ມາ ຈາກ ຫລຸມ,
ແລະ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ລາວ ບໍ່ ສາມາດ ຟັງ ລາວ ໄດ້, ແລະ ບໍ່
ສາມາດ ຟັງ ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ໂຢເຊັບ ໄດ້, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ ຢູ່
ໃນ ຫລຸມ.
33 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ໂອ້ ຖ້າ ພໍ່ ຂອງ ຂ້າພະ ເຈົ້າ ຮູ້, ໃນ ມື້
ນີ້, ການ ກະທໍາ ທີ່ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ຂ້າພະ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ກັບ ຂ້າພະ
ເຈົ້າ, ແລະ ຄໍາ ເວົ້າ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ຂ້າພະ ເຈົ້າ ໃນ ມື້ ນີ້.
34 ແລະ
ພວກອ້າຍທັງໝົດຂອງລາວໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງລາວຢູ່ໃນຂຸມ,
ແລະ ພວກອ້າຍຂອງລາວໄດ້ອອກໄປຈາກຂຸມ,

ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງໂຍເຊັບ ແລະ
ສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງລາວຢູ່ໃນຂຸມ.

ບົດທີ 42

1 ແລະ ພວກເຂົາໄປນັ່ງຢູ່ຝັ່ງກົງກັນຂ້າມ,
ໄລຍະທາງປະມານການຍິງລູກທະນູ, ແລະ
ພວກເຂົານັ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອກິນເຂົ້າຈີ່, ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງກິນເຂົ້າຢູ່ນັ້ນ,
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ປຶກສາຫາລືກັນວ່າຈະເຮັດແນວໃດກັບລາວ,
ວ່າຈະຂ້າລາວ ຫຼື ຈະນຳລາວກັບຄືນມາຫາພໍ່ຂອງລາວ.
2 ພວກ ເຂົາ ກຳລັງ ພິຈາລະນາ ຄຳ ປຶກສາ ນັ້ນ,
ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ເງີຍ ໜ້າ ຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນ, ແລະ
ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ມີ ກຸ່ມ ຊາວ ອິດສະມາເອນ ກຳລັງ ມາ
ໄກໆ ຕາມ ເສັ້ນທາງ ກິເລອາດ, ລົງ ໄປ ຍັງ ເອຢິບ.
3 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກເຂົາ ວ່າ, “ຖ້າ ພວກເຮົາ ຂ້າ ນ້ອງ
ຊາຍ ຂອງ ພວກເຮົາ ເສຍ, ມັນ ຈະ ໄດ້ ປະໂຫຍດ ຫຍັງ ແກ່
ພວກເຮົາ? ບາງທີ ພຣະເຈົ້າ ຈະ ຮຽກຮ້ອງ ລາວ ຈາກ ພວກເຮົາ; ນີ້
ແມ່ນ ແຜນການ ທີ່ ໄດ້ ວາງ ໄວ້ ກ່ຽວກັບ ລາວ, ຊຶ່ງ ພວກ ເຈົ້າ
ຄວນ ເຮັດ ກັບ ລາວ: ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ພວກ ອິດສະມາເອນ ກຸ່ມ ນີ້ ກຳລັງ
ລົງ ໄປ ປະເທດ ເອຢິບ.
4 ບັດນີ້, ຈົ່ງມາໃຫ້ພວກເຮົາມອບລາວໃຫ້ພວກເຂົາ,
ແລະຢ່າໃຫ້ມືຂອງພວກເຮົາແຕະຕ້ອງລາວ,
ແລະພວກເຂົາຈະນຳລາວໄປກັບພວກເຂົາ,
ແລະລາວຈະຫາຍໄປໃນບັນດາປະຊາຊົນຂອງແຜ່ນດິນ,
ແລະພວກເຮົາຈະບໍ່ຂ້າລາວດ້ວຍມືຂອງພວກເຮົາເອງ.
ແລະຂໍ້ສະເໜີນັ້ນເຮັດໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງລາວພໍໃຈ
ແລະພວກເຂົາໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງຢູດາ.
5 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສົນທະນາກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ແລະ
ກ່ອນທີ່ກຸ່ມຄົນອິດສະມາເອນຈະມາຫາພວກເຂົາ,
ພໍ່ຄ້າຊາວມີດີອານເຈັດຄົນໄດ້ຜ່ານພວກເຂົາໄປ, ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຜ່ານໄປພວກເຂົາກໍ່ຫິວນ້ຳ, ແລະ
ພວກເຂົາເງີຍໜ້າຂຶ້ນເຫັນຂຸມທີ່ໂຍເຊັບຖືກຝັງໄວ້, ແລະ
ພວກເຂົາເບິ່ງ, ແລະ ເຫັນນົກທຸກຊະນິດຢູ່ເທິງຕົວລາວ.
6 ແລະ ຊາວມີດີອານເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແລ່ນໄປຫາບໍ່ນ້ຳເພື່ອດື່ມນ້ຳ,
ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າມັນມີນ້ຳ, ແລະ ເມື່ອມາຮອດບໍ່ນ້ຳ
ພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງຂອງໂຍເຊັບຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ໃນບໍ່ນ້ຳ, ແລະ
ພວກເຂົາຫລຽວລົງໄປໃນບໍ່ນ້ຳ, ແລະ ພວກເຂົາເຫັນ ແລະ
ເຫັນວ່າມີຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາງາມ ແລະ
ເປັນທີ່ໜ້າຕາດີ.
7 ແລະ ພວກເຂົາຮ້ອງຫາລາວວ່າ, “ເຈົ້າແມ່ນໃຜ ແລະ
ໃຜພາເຈົ້າມາທີ່ນີ້, ແລະ ໃຜເອົາເຈົ້າໄວ້ໃນບໍ່ນີ້,
ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ?”
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຊ່ວຍກັນຍົກໂຍເຊັບຂຶ້ນ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ດຶງລາວອອກມາ, ແລະ ນຳລາວຂຶ້ນມາຈາກບໍ່, ແລະ
ພາລາວອອກໄປເດີນທາງ ແລະ ຜ່ານພວກອ້າຍຂອງລາວໄປ.
8 ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ,
ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແບບນີ້,
ເພື່ອເອົາຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຮົາໄປຈາກພວກເຮົາ?
ພວກເຮົາເອົາຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້ໄປຖິ້ມໃນຂຸມເພາະວ່າລາວໄດ້ກະບົດຕໍ່
ພວກເຮົາ, ແລະພວກເຈົ້າມາເອົາລາວຂຶ້ນມາແລະພາລາວໄປ;
ບັດນີ້ຈົ່ງມອບຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຮົາຄືນໃຫ້ພວກເຮົາ.
9 ແລະ ຊາວມີດີອານໄດ້ຕອບ ແລະ
ເວົ້າກັບພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບວ່າ, ນີ້ຄືຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຈົ້າ,
ຫຼື ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ເບິ່ງແຍງພວກເຈົ້າບໍ?
ບາງທີພວກເຈົ້າທຸກຄົນອາດເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວ,
ເພາະວ່າລາວງາມ ແລະ ເປັນທີ່ໂປດປານຫຼາຍກວ່າພວກເຈົ້າທຸກຄົນ,
ແລະ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າຕົວະກັບພວກເຮົາ?
10 ບັດນີ້, ພວກເຮົາຈະບໍ່ຟັງຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ເຈົ້າ,
ເພາະວ່າພວກເຮົາພົບຊາຍໜຸ່ມຢູ່ໃນຂຸມໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ,
ແລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງຈັບລາວໄວ້; ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈະເດີນທາງຕໍ່ໄປ.
11 ແລະລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າຫາພວກເຂົາ
ແລະລຸກຂຶ້ນຫາພວກເຂົາ ແລະເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ,
“ຈົ່ງສົ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຮົາຄືນມາ,
ແລະເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈຶ່ງຕ້ອງຕາຍດ້ວຍຄົມດາບ?”
ແລະຊາວມີດີອານໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ຊັກດາບອອກ
ແລະກ້າວເຂົ້າມາຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ.
12 ແລະ ເບິ່ງແມ,
ຊີເມໂອນໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກບ່ອນນັ່ງຂອງລາວຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ, ແລະ
ໂດດລົງພື້ນດິນ, ດຶງດາບຂອງລາວອອກ ແລະ ເຂົ້າຫາຊາວມີດີອານ,
ແລະ ລາວໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນຢ່າງໜ້າຢ້ານກົວຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ,
ຈົນສຽງຮ້ອງຂອງລາວໄດ້ຍິນໄປໄກໆ, ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກສັ່ນສະເທືອນເມື່ອສຽງຮ້ອງຂອງຊີເມໂອນ.
13 ແລະ ຊາວມີດີອານກໍ່ຕົກໃຈຫຼາຍເພາະຊີເມໂອນ ແລະ
ສຽງຮ້ອງຂອງລາວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງກົ້ມໜ້າລົງເຖິງພື້ນດິນ ແລະ
ຕົກໃຈຫຼາຍ.
14 ແລະ ຊີເມໂອນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກເຂົາ ວ່າ, “ແທ້ ຈິງ ແລ້ວ ເຮົາ
ຄື ຊີເມໂອນ ລູກຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ຄົນ ເຮັບເຣີ ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ທຳລາຍ
ເມືອງ ຊີເຄມ ແລະ ເມືອງ ຂອງ ຊາວ ອາໂມຣິດ ພ້ອມກັບ ອ້າຍ
ຂອງ ເຮົາ; ພຣະເຈົ້າ ຈະ ເຮັດ ແນວ ນັ້ນ ຕໍ່ ເຮົາ ອີກ ວ່າ ຖ້າ ພີ່ນ້ອງ
ຂອງ ເຈົ້າ ທັງ ໝົດ ຄື ຊາວ ມີດີອານ ແລະ ກະສັດ ແຫ່ງ ການາອານ
ມາ ກັບ ເຈົ້າ ພວກ ເຂົາ ຈະ ບໍ່ ສາມາດ ຕໍ່ສູ້ ກັບ ເຮົາ ໄດ້.”
15 ບັດນີ້ ຈົ່ງສົ່ງຄືນຊາຍໜຸ່ມທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຈັບມານັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາ,
ຢ້ານວ່າຂ້ອຍຈະເອົາຊີ້ນຂອງເຈົ້າໃຫ້ນົກ ແລະ ສັດຮ້າຍກິນ.
16 ແລະ ຊາວມີດີອານກໍຢ້ານກົວຊີເມໂອນຫຼາຍຂຶ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາຈຶ່ງເຂົ້າຫາລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ
ຄວາມຕົກໃຈ, ແລະ ດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ໜ້າສົງສານ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
17 ແນ່ນອນເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າຊາຍໜຸ່ມຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າ,
ແລະລາວໄດ້ກະບົດຕໍ່ເຈົ້າ, ແລະດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງເອົາລາວໄວ້ໃນຂຸມ;
ແລ້ວເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ກະບົດຕໍ່ເຈົ້ານາຍຂອງລາວ?
ບັດນີ້ຈົ່ງຂາຍລາວໃຫ້ພວກເຮົາ,
ແລະພວກເຮົາຈະໃຫ້ທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການສຳລັບລາວ;
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພໍໃຈທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອວ່າລູກຊາຍຂອງຢາໂຄ
ບຈະບໍ່ຂ້ານ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາ.
18 ແລະ ຊາວມີດີອານເຫັນວ່າໂຍເຊັບມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາງາມ ແລະ
ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ;
ພວກເຂົາຈຶ່ງປາດຖະໜາຢາກໄດ້ລາວຢູ່ໃນໃຈ ແລະ
ຮີບຮ້ອນທີ່ຈະຊື້ລາວຈາກພີ່ນ້ອງຂອງລາວ.
19 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຟັງຊາວມີດີອານ ແລະ
ພວກເຂົາຂາຍໂຍເຊັບນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາໃຫ້ພວກເຂົາໃນລາຄ
າຊາວຫຼຽນເງິນ,
ແຕ່ຣູເບັນນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ນຳພວກເຂົາ,
ຊາວມີດີອານໄດ້ພາໂຍເຊັບເດີນທາງໄປຍັງກິເລອາດ.

20 ເມື່ອພວກເຂົາກຳລັງເດີນທາງໄປຕາມເສັ້ນທາງ,
ຊາວມີດີອານໄດ້ກັບໃຈຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ,
ໂດຍການຊື້ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນ, ແລະ ຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຖາມອີກຜູ້ໜຶ່ງວ່າ,
"ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງກັນແດ່,
ໂດຍເອົາຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້ມາຈາກຊາວເຮັບເຣີ,
ຜູ້ທີ່ມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາດີ ແລະ ເປັນທີ່ໜ້າຕາດີ?"
21
ບາງທີຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້ອາດຖືກລັກມາຈາກແຜ່ນດິນຂອງຊາວເຮັບເ
ຣີ, ແລະ ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້? ແລະ
ຖ້າລາວຖືກຊອກຫາ ແລະ ພົບຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຮົາ,
ພວກເຮົາຈະຕາຍຍ້ອນລາວ.
22
ບັດນີ້ແນ່ນອນວ່າຜູ້ຊາຍທີ່ແຂງແກ່ນແລະມີອຳນາດໄດ້ຂາຍລາວໃຫ້
ພວກເຮົາ, ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນມື້ນີ້;
ບາງທີພວກເຂົາອາດຈະລັກລາວໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງລາວດ້ວຍກຳ
ລັງຂອງພວກເຂົາແລະດ້ວຍແຂນທີ່ມີອຳນາດຂອງພວກເຂົາ,
ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຂາຍລາວໃຫ້ພວກເຮົາໃນລາຄາເລັກນ້ອຍທີ່ພວກ
ເຮົາໃຫ້ກັບພວກເຂົາ.
23 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສົນທະນາກັນຢູ່ນັ້ນ,
ພວກເຂົາກໍໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ, ແລະ
ເຫັນກຸ່ມຄົນອິດຊະມາເອນທີ່ກຳລັງມາໃນຕອນທຳອິດ, ແລະ
ຊຶ່ງພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຫັນ,
ກຳລັງກ້າວໄປສູ່ຊາວມີດີອານ, ແລະ ຊາວມີດີອານໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, ມາ,
ໃຫ້ພວກເຮົາຂາຍຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້ໃຫ້ກັບກຸ່ມຄົນອິດຊະມາເອນທີ່ກຳ
ລັງມາຫາພວກເຮົາ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະເອົາເງິນທີ່ພວກເຮົາໃຫ້ລາວໄປ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະລອດພົ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລາວ.
24 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄປເຖິງຊາວອິດຊະມາເອນ, ແລະ
ຊາວມີດີອານໄດ້ຂາຍໂຢເຊັບໃຫ້ແກ່ຊາວອິດຊະມາເອນໃນລາຄາຊາວ
ຫຼຽນເງິນ ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ມອບໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ.
25 ແລະ ຊາວມີດີອານໄດ້ເດີນທາງໄປຍັງກີເລອາດ, ແລະ
ຊາວອິດສະມາເອນໄດ້ເອົາໂຢເຊັບໄປ ແລະ
ໃຫ້ພວກເຂົາຂີ່ອູດໂຕໜຶ່ງ, ແລະ
ພວກເຂົາກຳລັງພາລາວໄປປະເທດເອຢິບ.
26 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຍິນ ວ່າ ຊາວ ອິດສະມາເອນ
ກຳລັງ ເດີນທາງ ໄປ ປະເທດ ເອຢິບ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້
ໂສກເສົ້າ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ ເຖິງ ເລື່ອງ ນີ້ ທີ່ ລາວ
ຕ້ອງ ຢູ່ ໄກ ຈາກ ແຜ່ນດິນ ການາອານ, ຈາກ ພໍ່
ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ ຢ່າງ ຂົມຂື່ນ ໃນ
ຂະນະ ທີ່ ລາວ ຂີ່ ອູດ, ແລະ ຄົນ ຄົນ ໜຶ່ງ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສັງເກດ ເຫັນ ລາວ, ແລະ ບັງຄັບ ໃຫ້
ລາວ ລົງ ຈາກ ອູດ ແລະ ຍ່າງ ດ້ວຍ ຕີນ, ແລະ
ເຖິງ ຢ່າງ ນັ້ນ ກໍ ຕາມ ໂຢເຊັບ ຍັງ ຮ້ອງໄຫ້
ຕໍ່ ໄປ, ແລະ ລາວ ເວົ້າ ວ່າ, ໂອ້ ພໍ່ ຂອງ ພໍ່, ພໍ່ ຂອງ
ພໍ່.
27 ແລະ ຊາວອິດສະມາເອນຄົນໜຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕົບແກ້ມໂຢເຊັບ,
ແລະ ເພິ່ນຍັງຮ້ອງໄຫ້ຢູ່; ແລະ ໂຢເຊັບເມື່ອຍລ້າໃນເສັ້ນທາງ, ແລະ
ບໍ່ສາມາດໄປຕໍ່ໄດ້ຍ້ອນຄວາມຂົມຂື່ນໃນຈິດໃຈຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ທຸບຕີເພິ່ນ ແລະ ທໍລະມານເພິ່ນໃນເສັ້ນທາງ,
ແລະ ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຢ້ານກົວ ເພື່ອວ່າເພິ່ນຈະຢຸດຮ້ອງໄຫ້.
28 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງໂຢເຊັບ
ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງລາວ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາຄວາມມືດ ແລະ
ຄວາມສັບສົນລົງມາສູ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະ
ມືຂອງທຸກຄົນທີ່ຕີລາວກໍຫ່ຽວແຫ້ງລົງ.
29 ພວກເຂົາຈຶ່ງຖາມກັນວ່າ,
"ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳຫຍັງແກ່ພວກເຮົາໃນເສັ້ນທາງນີ້?"
ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາຍ້ອນໂຢເຊັບ.
ແລະຜູ້ຊາຍໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານໄປຕາມເສັ້ນທາງເອຟຣາທາບ່ອນທີ່ຣາເຊນ
ຖືກຝັງໄວ້.
30 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ໄປ ຮອດ ຫລຸມ ຝັງ ສົບ ຂອງ
ແມ່ ຂອງ ລາວ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຟ້າວ ແລ່ນ ໄປ
ຫາ ຫລຸມ ຝັງ ສົບ ຂອງ ແມ່ ຂອງ ລາວ, ແລະ
ກົ້ມ ລົງ ເທິງ ຫລຸມ ຝັງ ສົບ ແລະ ຮ້ອງ ໄຫ້.
31 ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນດັງໆເທິງຫລຸມຝັງສົບຂອງແມ່ຂອງລາວ, ແລະ
ລາວເວົ້າວ່າ, ໂອ້ ແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ, ໂອ້
ພຣະອົງຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດຂ້ານ້ອຍ, ຈົ່ງຕື່ນຂຶ້ນດຽວນີ້, ແລະ ລຸກຂຶ້ນ
ແລະ ເບິ່ງລູກຊາຍຂອງພຣະອົງ, ວ່າລາວຖືກຂາຍໃຫ້ເປັນທາດ,
ແລະ ບໍ່ມີໃຜສົງສານລາວ.
32 ໂອ້ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເບິ່ງລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ,
ຈົ່ງຮ້ອງໄຫ້ກັບຂ້ອຍຍ້ອນຄວາມທຸກຍາກຂອງຂ້ອຍ, ແລະ
ເບິ່ງໃຈຂອງພີ່ນ້ອງຂອງຂ້ອຍ.
33 ຈົ່ງປຸກແມ່ຂອງຂ້ອຍ, ຈົ່ງປຸກເຈົ້າ,
ຈົ່ງຕື່ນຈາກການນອນຫລັບຂອງເຈົ້າເພື່ອຂ້ອຍ, ແລະ
ຕຽມການສູ້ຮົບຂອງເຈົ້າຕໍ່ສູ້ກັບອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້ອຍ. ໂອ້
ພວກເຂົາປຸ້ນເສື້ອຄຸມຂອງຂ້ອຍໄດ້ແນວໃດ, ແລະ
ຂາຍຂ້ອຍສອງເທື່ອແລ້ວເພື່ອເປັນທາດ, ແລະ
ແຍກຂ້ອຍອອກຈາກພໍ່ຂອງຂ້ອຍ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜສົງສານຂ້ອຍ.
34 ຈົ່ງ ລຸກ ຂຶ້ນ ແລະ ຍົກ ຟ້ອງ ພວກ ເຂົາ ຢູ່
ຕໍ່ໜ້າ ພຣະ ເຈົ້າ, ແລະ ເບິ່ງ ວ່າ ພຣະ ເຈົ້າ ຈະ ໃຫ້
ຜູ້ ໃດ ຮັບ ຮອງ ໃນ ການ ພິ ພາກ ສາ, ແລະ
ພຣະ ອົງ ຈະ ກ່າວ ໂທດ ຜູ້ ໃດ.
35 ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ໂອ້ ແມ່ຂອງລູກ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ,
ຕື່ນຈາກການນອນຫລັບຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເບິ່ງພໍ່ຂອງລູກວ່າຈິດວິນຍານຂອງລາວຢູ່ກັບລູກແນວໃດໃນມື້ນີ້,
ແລະ ປອບໂຍນລາວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງລາວສະບາຍຂຶ້ນ.
36 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ຖ້ອຍ ຄຳ ເຫລົ່າ ນີ້ ຕໍ່
ໄປ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຮ້ອງ ດັງໆ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ ຢ່າງ
ຂົມ ຂື່ນ ເທິງ ຫລຸມ ຝັງ ສົບ ຂອງ ແມ່ ຂອງ
ລາວ; ແລະ ລາວ ໄດ້ ຢຸດ ເວົ້າ, ແລະ ຍ້ອນ ຄວາມ ຂົມ
ຂື່ນ ໃນ ໃຈ ລາວ ຈຶ່ງ ຢຸດ ນິ້ງ ຄື ກັບ ກ້ອນ
ຫີນ ເທິງ ຫລຸມ ຝັງ ສົບ.
37 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຍິນ ສຽງ ເວົ້າ ກັບ ເພິ່ນ ຈາກ
ພື້ນ ດິນ, ຊຶ່ງ ຕອບ ເພິ່ນ ດ້ວຍ ຄວາມ ຂົມ ຂື່ນ
ໃນ ໃຈ, ແລະ ດ້ວຍ ສຽງ ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ການ ອະ ທິ
ຖານ ດ້ວຍ ຖ້ອຍ ຄຳ ເຫລົ່າ ນີ້:
38 ລູກ ຂອງ ເຮົາ, ລູກ ຂອງ ເຮົາ ໂຢເຊັບ, ເຮົາ ໄດ້
ຍິນ ສຽງ ຮ້ອງໄຫ້ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ສຽງ ຮ້ອງ ຄວນ
ຄາງ ຂອງ ເຈົ້າ; ເຮົາ ໄດ້ ເຫັນ ນ້ຳ ຕາ ຂອງ ເຈົ້າ;
ເຮົາ ຮູ້ ຄວາມ ທຸກ ລຳບາກ ຂອງ ເຈົ້າ, ລູກ ຂອງ
ເຮົາ, ແລະ ມັນ ເຮັດ ໃຫ້ ເຮົາ ໂສກ ເສົ້າ ເພາະ ເຈົ້າ,
ແລະ ຄວາມ ໂສກ ເສົ້າ ຢ່າງ ລົ້ນ ເຫຼືອ ໄດ້ ເພີ່ມ
ເຂົ້າ ໃນ ຄວາມ ໂສກ ເສົ້າ ຂອງ ເຮົາ.

39 ບັດນີ້ລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງເຮົາ,
ຈົ່ງຫວັງໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຄອຍຖ້າພຣະອົງ ແລະ
ຢ່າຢ້ານກົວ, ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ກັບເຈົ້າ,
ພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍກູ້ເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກລຳບາກທັງໝົດ.
40 ລຸກຂຶ້ນລູກເອີຍ,
ຈົ່ງລົງໄປປະເທດເອຢິບກັບບັນດານາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະຢ່າຢ້ານ,
ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ, ລູກເອີຍ. ແລະ
ນາງຍັງສືບຕໍ່ເວົ້າຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ກັບໂຢເຊັບ, ແລະນາງກໍ່ຍັງນິ້ງຢູ່.
41 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຍິນ ເລື່ອງ ນີ້, ແລະ ລາວ ປະ
ຫລາດ ໃຈ ຢ່າງ ຍິ່ງ ກັບ ເລື່ອງ ນີ້, ແລະ ລາວ ຍັງ
ຮ້ອງໄຫ້ ຕໍ່ ໄປ; ແລະ ຫຼັງ ຈາກ ນີ້ ຊາວ ອິດ ສະ ມາ
ເອນ ຄົນ ໜຶ່ງ ໄດ້ ເຫັນ ລາວ ຮ້ອງໄຫ້ ຢູ່ ເທິງ
ຫລຸມ ຝັງ ສົບ, ແລະ ຄວາມ ໂກດ ແຄ້ນ ຂອງ ລາວ
ໄດ້ ລຸກ ໄໝ້ ຂຶ້ນ ຕໍ່ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຂັບ ໄລ່
ລາວ ອອກ ຈາກ ບ່ອນ ນັ້ນ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຕີ ລາວ
ແລະ ສາບ ແຊ່ງ ລາວ.
42 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຂໍ ໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າ ພົບ
ຄວາມ ກະລຸນາ ໃນ ສາຍ ຕາ ຂອງ ພວກ ທ່ານ ເພື່ອ ຈະ ໄດ້ ພາ
ຂ້າພະເຈົ້າ ກັບ ໄປ ເຮືອນ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນ ຈະ
ໃຫ້ ຄວາມ ຮັ່ງມີ ຢ່າງ ອຸດົມສົມບູນ ແກ່ ພວກ ທ່ານ.
43 ແລະ ພວກເຂົາຕອບລາວວ່າ, ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນທາດບໍ,
ແລະພໍ່ຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ແລະຖ້າເຈົ້າມີພໍ່,
ເຈົ້າຄົງຈະບໍ່ຖືກຂາຍສອງເທື່ອເພື່ອເປັນທາດໃນລາຄາໜ້ອຍໆແບບ
ນີ້; ແລະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພວກເຂົາຍັງຄົງລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານລາວ,
ແລະພວກເຂົາຍັງສືບຕໍ່ຕີລາວແລະລົງໂທດລາວ,
ແລະໂຢເຊບຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນ.
44 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງໂຢເຊັບ,
ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດຜູ້ຊາຍເຫຼົ່ານີ້ອີກ, ແລະ
ໄດ້ລົງໂທດພວກເຂົາ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມມືດປົກຄຸມພວກເຂົາຢູ່ເທິງແຜ່ນ
ດິນໂລກ, ແລະ ຟ້າຜ່າໄດ້ສ່ອງແສງ ແລະ ສຽງຟ້າຮ້ອງດັງກ້ອງ,
ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກສັ່ນສະເທືອນດ້ວຍສຽງຟ້າຮ້ອງ ແລະ ລົມແຮງ,
ແລະ ຜູ້ຊາຍກໍ່ຢ້ານກົວ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາຄວນໄປໃສ.
45 ແລະ ສັດຮ້າຍ ແລະ ອູດ ໄດ້ຢຸດນິ້ງ, ແລະ
ພວກມັນໄດ້ນຳພາພວກມັນໄປ, ແຕ່ພວກມັນບໍ່ຍອມໄປ,
ພວກມັນໄດ້ຕີພວກມັນ, ແລະ ພວກມັນໄດ້ກົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນ;
ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ,
ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳຫຍັງກັບພວກເຮົາ?
ການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຮົາແມ່ນຫຍັງ, ແລະ
ບາບຂອງພວກເຮົາແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາ?
46 ແລະ ຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກເຂົາຕອບວ່າ,
ບາງທີຍ້ອນບາບຂອງການທໍລະມານທາດຄົນນີ້
ເລື່ອງນີ້ຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາໃນມື້ນີ້;
ບັດນີ້ຈົ່ງອ້ອນວອນພຣະອົງຢ່າງໜັກແໜ້ນໃຫ້ອະໄພພວກເຮົາ,
ແລະ
ເມື່ອນັ້ນພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາຍ້
ອນໃຜ, ແລະ ຖ້າພຣະເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາສົງສານພວກເຮົາ,
ເມື່ອນັ້ນພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າທັງໝົດນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາຍ້ອນບາ
ບຂອງການທໍລະມານທາດຄົນນີ້.
47 ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍກໍເຮັດຕາມ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ອ້ອນວອນໂຢເຊັບ ແລະ
ຊັກຊວນໃຫ້ລາວອະໄພໂທດໃຫ້ພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ທ່ານ,
ບັດນີ້ຈົ່ງໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າຈະອ້ອນວອນພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານໃຫ້ພຣະອົງ
ກຳຈັດຄວາມຕາຍນີ້ອອກໄປຈາກບັນດາພວກເຮົາ,
ເພາະວ່າພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ.
48 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ຟັງ ໂຢເຊັບ, ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້
ບັນເທົາ ໄພພິບັດ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ກະທຳ ໄວ້ ກັບ ຄົນ ເຫລົ່ານັ້ນ
ເພາະ ໂຢເຊັບ, ແລະ ສັດ ຕ່າງໆ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ຈາກ ພື້ນ ດິນ ແລະ
ພວກ ມັນ ໄດ້ ພາ ພວກ ມັນ ໄປ, ແລະ ພວກ ມັນ ໄດ້ ເດີນທາງ ຕໍ່
ໄປ, ແລະ ພາຍຸ ທີ່ ຮຸນແຮງ ໄດ້ ສະຫງົບ ລົງ ແລະ ແຜ່ນດິນ ກໍ
ສະຫງົບລົງ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເດີນທາງ ລົງ ໄປ ປະເທດ ເອຢິບ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ຮູ້ ວ່າ ຄວາມ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ນີ້ ໄດ້ ເກີດ ກັບ ພວກ ເຂົາ
ເພາະ ໂຢເຊັບ.
49 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ
ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງລາວ
ທີ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາ; ບັດນີ້
ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຈະນຳເອົາຄວາມຕາຍນີ້ມາສູ່ຈິດວິນຍານຂອ
ງພວກເຮົາ?
ໃຫ້ພວກເຮົາປຶກສາຫາລືກັນວ່າຈະເຮັດແນວໃດກັບທາດຄົນນີ້.
50 ແລະ ຜູ້ໜຶ່ງຕອບວ່າ,
ລາວບອກພວກເຮົາໃຫ້ພາລາວກັບຄືນໄປຫາພໍ່ຂອງລາວແນ່ນອນ;
ບັດນີ້ມາເຖີດ, ໃຫ້ພວກເຮົາພາລາວກັບຄືນໄປ ແລະ
ພວກເຮົາຈະໄປບ່ອນທີ່ລາວຈະບອກພວກເຮົາ, ແລະ
ເອົາລາຄາທີ່ພວກເຮົາໃຫ້ລາວຈາກຄອບຄົວຂອງລາວ ແລະ
ຈາກນັ້ນພວກເຮົາຈະໄປ.
51 ແລະ ຜູ້ໜຶ່ງຕອບອີກວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ຄຳແນະນຳນີ້ດີຫຼາຍ,
ແຕ່ພວກເຮົາເຮັດບໍ່ໄດ້ ເພາະວ່າເສັ້ນທາງຢູ່ໄກຈາກພວກເຮົາຫຼາຍ,
ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດອອກນອກເສັ້ນທາງຂອງພວກເຮົາໄດ້.
52 ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງໄດ້ຕອບ ແລະ ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,
ນີ້ແມ່ນຄຳແນະນຳທີ່ຕ້ອງຮັບຮອງເອົາ,
ພວກເຮົາຈະບໍ່ຫຼົບໜີຈາກມັນ; ຈົ່ງເບິ່ງ,
ມື້ນີ້ພວກເຮົາຈະໄປປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ເມື່ອພວກເຮົາມາຮອດປະເທດເອຢິບ,
ພວກເຮົາຈະຂາຍລາວຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນລາຄາສູງ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລາວ.
53 ແລະ ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍພໍໃຈ ແລະ ພວກເຂົາກໍເຮັດຕາມ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍສືບຕໍ່ເດີນທາງໄປປະເທດເອຢິບກັບໂຢເຊັບ.

ບົດທີ 43

1 ແລະ
ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂາຍໂຢເຊັບນ້ອງຊາຍຂອງພວກ
ເຂົາໃຫ້ກັບຊາວມີດີອານແລ້ວ,
ໃຈຂອງພວກເຂົາກໍ່ເຈັບປວດເພາະລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ກັບໃຈຈາກການກະທຳຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາສະແຫວງຫາໃຫ້ລາວນຳລາວກັບຄືນມາ,
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ພົບລາວ.
2 ແລະ ຣູເບັນ ໄດ້ ກັບ ໄປ ຫາ ບໍ່ ທີ່ ໂຢເຊັບ ຖືກ ຝັງ ໄວ້, ເພື່ອ ຈະ
ຍົກ ລາວ ອອກ ມາ, ແລະ ສົ່ງ ລາວ ຄືນ ໃຫ້ ພໍ່ ຂອງ ລາວ, ແລະ
ຣູເບັນ ໄດ້ ຢືນ ຢູ່ ຂ້າງ ບໍ່, ແລະ ລາວ ບໍ່ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ, ແລະ ລາວ
ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ວ່າ ໂຢເຊັບ! ໂຢເຊັບ! ແລະ ບໍ່ ມີ ຜູ້ ໃດ ຕອບ ຫຼື ເວົ້າ
ຄຳ ເວົ້າ.
3 ແລະ ຣູເບັນ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕາຍ ຍ້ອນ ຄວາມ ຢ້ານ, ຫຼື
ງູ ບາງ ໂຕ ເປັນ ເຫດ ໃຫ້ ລາວ ຕາຍ; ແລະ ຣູເບັນ ໄດ້ ລົງ ໄປ ໃນ

ຂຸມ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຊອກ ຫາ ໂຢເຊັບ ແຕ່ ບໍ່ ພົບ ລາວ ຢູ່ ໃນ ຂຸມ,
ແລະ ລາວ ໄດ້ ອອກ ມາ ອີກ.
4 ແລະຣູເບັນໄດ້ຈີກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ ແລະເວົ້າວ່າ,
"ເດັກນ້ອຍບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ແລະຂ້ອຍຈະຄືນດີກັບພໍ່ຂອງຂ້ອຍກ່ຽວກັບລາວໄດ້ແນວໃດ
ຖ້າລາວຕາຍໄປແລ້ວ?" ລາວຈຶ່ງໄປຫາອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ
ແລະພົບພວກເຂົາໂສກເສົ້າຍ້ອນໂຢເຊັບ,
ແລະກຳລັງປຶກສາຫາລືກັນວ່າຈະຄືນດີກັບພໍ່ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບ
ລາວໄດ້ແນວໃດ. ຣູເບັນໄດ້ເວົ້າກັບອ້າຍນ້ອງຂອງລາວວ່າ,
"ຂ້ອຍມາຮອດຂຸມຝັງສົບ ແລະເຫັນໂຢເຊັບບໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ແລ້ວພວກເຮົາຈະເວົ້າຫຍັງກັບພໍ່ຂອງພວກເຮົາ,
ເພາະພໍ່ຂອງຂ້ອຍຈະຊອກຫາເດັກຊາຍຄົນນັ້ນຈາກຂ້ອຍເທົ່ານັ້ນ."
5 ແລະ ພວກອ້າຍຂອງລາວໄດ້ຕອບລາວວ່າ,
ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດແບບນີ້, ແລະ
ຕໍ່ມາຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາກໍ່ກະທົບກະເທືອນພວກເຮົາຍ້ອນການກ
ະທຳນີ້, ແລະ
ບັດນີ້ພວກເຮົານັ່ງຢູ່ເພື່ອຊອກຫາຂໍ້ອ້າງກ່ຽວກັບວິທີການທີ່ພວກເ
ຮົາຈະຄືນດີກັບພໍ່ຂອງພວກເຮົາ.
6 ແລະ ຣູເບັນ ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງນີ້
ເພື່ອເອົາຜົມຫງອກຂອງພໍ່ຂອງພວກເຮົາລົງມາສູ່ບ່ອນຝັງສົບດ້ວຍ
ຄວາມໂສກເສົ້າ? ສິ່ງນັ້ນບໍ່ດີທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ."
7 ແລະ ຣູເບັນ ໄດ້ ນັ່ງ ລົງ ກັບ ພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາ ທຸກຄົນ
ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສາບານ ຕໍ່ກັນ ວ່າ ຈະ ບໍ່ ບອກ ເລື່ອງນີ້ ໃຫ້
ຢາໂຄບ ຟັງ, ແລະ ພວກເຂົາ ທຸກຄົນ ເວົ້າວ່າ, "ຜູ້ ໃດ ຈະ ບອກ
ເລື່ອງນີ້ ໃຫ້ ພໍ່ ຂອງ ພວກເຮົາ ຫຼື ຄອບຄົວ ຂອງ ລາວ ຟັງ, ຫຼື ຜູ້
ໃດ ຈະ ບອກ ເລື່ອງ ນີ້ ໃຫ້ ລູກ ຫລານ ຂອງ ແຜ່ນດິນ ຟັງ,
ພວກເຮົາ ທຸກຄົນ ຈະ ລຸກຂຶ້ນ ຕໍ່ສູ້ ລາວ ແລະ ຂ້າ ລາວ ດ້ວຍ ດາບ."
8 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຕ່າງກໍຢ້ານກົວເຊິ່ງກັນແລະກັນໃນເລື່ອງ
ນີ້, ຕັ້ງແຕ່ຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດຈົນເຖິງຜູ້ໃຫຍ່, ແລະ
ບໍ່ມີໃຜເວົ້າຫຍັງອອກມາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ເຊື່ອງເລື່ອງນີ້ໄວ້ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ.
9 ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍໄດ້ນັ່ງລົງເພື່ອຕັດສິນໃຈ ແລະ
ຄິດຄົ້ນບາງສິ່ງບາງຢ່າງເພື່ອເວົ້າກັບຢາໂຄບບິດາຂອງພວກເຂົາກ່ຽ
ວກັບເລື່ອງທັງໝົດນີ້.
10 ແລະ ອິດຊາຄາ ໄດ້ ກ່າວ ແກ່ ພວກເຂົາ ວ່າ, "ຖ້າ ພວກ ເຈົ້າ
ເຫັນ ດີ ໃນ ສາຍຕາ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ທີ່ ຈະ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້, ຈົ່ງ ເອົາ
ເສື້ອ ຂອງ ໂຢເຊັບ ມາ ຈີກ ມັນ, ແລະ ຂ້າ ລູກ ແບ້ ແລະ ຈຸ່ມ ມັນ
ລົງ ໃນ ເລືອດ ຂອງ ມັນ."
11 ແລະ ສົ່ງ ໄປ ໃຫ້ ພໍ່ ຂອງ ພວກ ເຮົາ ແລະ ເມື່ອ
ລາວ ເຫັນ ມັນ ລາວ ຈະ ເວົ້າ ວ່າ ສັດ ຮ້າຍ ໄດ້
ກິນ ລາວ ແລ້ວ, ສະນັ້ນ ຈົ່ງ ຈີກ ເສື້ອ ຄຸມ ຂອງ ລາວ
ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ ເລືອດ ຂອງ ລາວ ຈະ ຕິດ ຢູ່ ເສື້ອ
ຄຸມ ຂອງ ລາວ, ແລະ ໂດຍ ການ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້ ພວກ
ເຮົາ ຈະ ຫຼຸດ ພົ້ນ ຈາກ ການ ຈົ່ມ ຂອງ ພໍ່
ຂອງ ພວກ ເຮົາ.
12 ແລະ ຄຳແນະນຳຂອງອິດຊາຄາເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພໍໃຈ, ແລະ
ພວກເຂົາຟັງລາວ ແລະ
ພວກເຂົາເຮັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງອິດຊາຄາທີ່ລາວໄດ້ແນະນຳພວກເຂົ
າ.
13 ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຟ້າວເອົາເສື້ອຄຸມຂອງໂຢເຊັບມາຈີກມັນ,
ແລະ ພວກເຂົາຂ້າລູກແບ້ໂຕໜຶ່ງ ແລະ
ເອົາເສື້ອຄຸມຈຸ່ມລົງໃນເລືອດຂອງລູກແບ້, ແລະ
ຢຽບມັນລົງໃນຂີ້ຝຸ່ນ, ແລະ
ພວກເຂົາສົ່ງເສື້ອຄຸມໄປໃຫ້ຢາໂຄບພໍ່ຂອງພວກເຂົາຜ່ານທາງມືຂອ
ງເນັບທາລີ, ແລະ ພວກເຂົາສັ່ງໃຫ້ລາວເວົ້າຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ວ່າ:
14 ພວກເຮົາໄດ້ລວບລວມຝູງສັດ ແລະ
ໄດ້ມາຮອດເສັ້ນທາງໄປເມືອງຊີເຄມ ແລະ ໄກອອກໄປ,
ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ພົບເສື້ອຄຸມໂຕນີ້ຢູ່ແຄມທາງໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັ
ນດານທີ່ຈຸ່ມດ້ວຍເລືອດ ແລະ ຂີ້ຝຸ່ນ;
ບັດນີ້ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າມັນແມ່ນເສື້ອຂອງລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຫຼືບໍ່.
15 ແລະ ເນັບທາລີ ໄດ້ ໄປ ແລະ ລາວ ໄດ້ ກັບ ມາ ຫາ ພໍ່ ຂອງ ລາວ
ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ມອບ ເສື້ອ ໃຫ້ ລາວ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ບອກ ລາວ
ຕາມ ຄຳ ເວົ້າ ທັງ ຫມົດ ທີ່ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ສັ່ງ ລາວ.
16 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ເຫັນເສື້ອຄຸມຂອງໂຢເຊັບ ແລະ ລາວກໍຮູ້ຕົວ
ແລະ ລາວກໍລົ້ມລົງກັບພື້ນດິນ ແລະ ກາຍເປັນນິ້ງໆຄືກ້ອນຫີນ
ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວກໍລຸກຂຶ້ນຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງ ແລະ
ຮ້ອງໄຫ້ວ່າ, ນີ້ແມ່ນເສື້ອຄຸມຂອງໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ!
17 ຢາໂຄບຈຶ່ງຟ້າວສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ຄົນໜຶ່ງໄປຫາລູກຊາຍຂອງລາວ,
ພວກລູກຊາຍໄດ້ໄປຫາພວກເຂົາ
ແລະພົບພວກເຂົາກຳລັງຍ່າງມາຕາມທາງພ້ອມກັບຝູງແກະ.
18 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ມາຫາພໍ່ຂອງພວກເຂົາໃນຕອນແລງ,
ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາຖືກຈີກຂາດ ແລະ
ຂີ້ຝຸ່ນຢູ່ເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາພົບພໍ່ຂອງພວກເຂົາຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍສຽງດັງ.
19 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ເວົ້າກັບລູກຊາຍຂອງລາວວ່າ,
"ບອກພໍ່ຕາມຄວາມຈິງວ່າມື້ນີ້ພວກເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາໄພພິບັດອັນໃດມ
າສູ່ພໍ່ຢ່າງກະທັນຫັນ?" ພວກເຂົາຕອບຢາໂຄບພໍ່ຂອງພວກເຂົາວ່າ,
"ພວກເຮົາກຳລັງເດີນທາງມາມື້ນີ້ຫຼັງຈາກຝູງແກະໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັ
ນແລ້ວ, ແລະ
ພວກເຮົາໄດ້ມາຮອດເມືອງຊີເຄມຕາມເສັ້ນທາງໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັ
ນດານ, ແລະ
ພວກເຮົາໄດ້ພົບເຫັນເສື້ອຄຸມນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດຢູ່ເທິງພື້ນດິນ,
ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ເລື່ອງນີ້ ແລະ
ພວກເຮົາກໍໄດ້ສົ່ງຄືນໄປບອກພໍ່ຖ້າພໍ່ຮູ້."
20 ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ
ລາວຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງວ່າ, ມັນເປັນເສື້ອຂອງລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ,
ສັດຮ້າຍໄດ້ກິນລາວແລ້ວ; ໂຢເຊບຖືກຈີກເປັນຕ່ອນໆ,
ເພາະຂ້ອຍໄດ້ສົ່ງລາວມາມື້ນີ້ເພື່ອເບິ່ງວ່າເຈົ້າສະບາຍດີບໍ່ ແລະ
ຝູງແກະສະບາຍດີບໍ່ ແລະ ເພື່ອນຳຂ່າວຈາກເຈົ້າມາໃຫ້ຂ້ອຍຟັງ,
ແລະ ລາວໄດ້ໄປຕາມທີ່ຂ້ອຍໄດ້ສັ່ງລາວ, ແລະ
ເຫດການນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບລາວໃນມື້ນີ້
ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍຄິດວ່າລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍຢູ່ກັບເຈົ້າ.
21 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຕອບວ່າ,
ລາວບໍ່ໄດ້ມາຫາພວກເຮົາ, ແລະ
ພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນລາວຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພວກເຮົາອອກໄປຈາກເ
ຈົ້າຈົນເຖິງປະຈຸບັນ.
22 ແລະ ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ
ລາວຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນດັງໆອີກ, ແລະ ລາວກໍລຸກຂຶ້ນຈີກເສື້ອຜ້າຂອງລາວ,
ແລະ ລາວກໍເອົາຜ້າກະສອບມາໃສ່ແອວຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນ ແລະ ລາວໂສກເສົ້າ ແລະ
ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງຂອງລາວ ແລະ ຮ້ອງຂຶ້ນ ແລະ
ກ່າວຄຳເຫຼົ່ານີ້ວ່າ,
23 ໂຢເຊັບ ລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ໂອ້ ໂຢເຊັບ ລູກຊາຍຂອງເຮົາ,
ເຮົາໄດ້ສົ່ງເຈົ້າໄປມື້ນີ້ ເພື່ອຄວາມຜາສຸກຂອງພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ແລະ

ຈົ່ງເບິ່ງ ເຈົ້າຖືກຈີກເປັນຕ່ອນໆ;
ເຫດການນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບລູກຊາຍຂອງເຮົາໂດຍທາງມືຂອງເຮົາ.
24 ມັນເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າແທນເຈົ້າ ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງເຮົາ,
ມັນເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າແທນເຈົ້າ;
ເຈົ້າຫວານຊື່ນສຳລັບເຮົາແທ້ໆໃນຊ່ວງຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ບັດນີ້ຄວາມຕາຍຂອງເຈົ້າຂົມຂື່ນຫຼາຍສຳລັບເຮົາແທ້ໆ.
250 ວ່າຂ້ອຍໄດ້ເສຍຊີວິດແທນເຈົ້າ ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ,
ເພາະມັນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍໂສກເສົ້າຢ່າງໂສກເສົ້າສຳລັບເຈົ້າ
ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ, ໂອ້ ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ, ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ.
ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ, ເຈົ້າຢູ່ໃສ, ແລະເຈົ້າຖືກດຶງໄປຢູ່ໃສ?
ລຸກຂຶ້ນ, ລຸກຂຶ້ນຈາກບ່ອນຂອງເຈົ້າ,
ແລະມາເບິ່ງຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຂ້ອຍສຳລັບເຈົ້າ, ໂອ້
ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ.
26 ມາບັດນີ້ ແລະ
ຈົ່ງນັບນ້ຳຕາທີ່ໄຫຼອອກມາຈາກຕາຂອງຂ້ອຍລົງມາຫາແກ້ມຂອງຂ້
ອຍ, ແລະ ນຳມັນຂຶ້ນມາຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເພື່ອວ່າພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງຈະຫັນໜີໄປຈາກຂ້ອຍ.
27 0 ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ເຈົ້າລົ້ມລົງໄດ້ແນວໃດ,
ໂດຍມືຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດລົ້ມລົງຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນກຳເນີດຂອງໂລກຈົນເຖິ
ງທຸກມື້ນີ້; ເພາະເຈົ້າຖືກປະຫານຊີວິດໂດຍການຕີຂອງສັດຕູ,
ຖືກທຳຮ້າຍດ້ວຍຄວາມໂຫດຮ້າຍ,
ແຕ່ເຮົາຮູ້ແນ່ນອນວ່າເລື່ອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ,
ຍ້ອນບາບອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງເຮົາ.
28 ຈົ່ງຕື່ນຂຶ້ນດຽວນີ້ ແລະ
ເບິ່ງວ່າຄວາມທຸກຂອງພໍ່ມີຕໍ່ເຈົ້າຂົມຂື່ນສໍ່າໃດລູກຊາຍຂອງພໍ່,
ເຖິງແມ່ນວ່າພໍ່ບໍ່ໄດ້ລ້ຽງດູເຈົ້າ, ບໍ່ໄດ້ສ້າງເຈົ້າ, ຫຼື ໃຫ້ລົມຫາຍໃຈ
ແລະ ຈິດວິນຍານແກ່ເຈົ້າ, ແຕ່ມັນແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ສ້າງເຈົ້າ ແລະ
ສ້າງກະດູກຂອງເຈົ້າ ແລະ ປົກຄຸມມັນດ້ວຍເນື້ອໜັງ, ແລະ
ເປົ່າລົມຫາຍໃຈແຫ່ງຊີວິດໃສ່ຮູດັງຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະອົງໄດ້ປະທານເຈົ້າໃຫ້ພໍ່.
29 ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງປະທານເຈົ້າໃຫ້ຂ້ອຍຢ່າງແທ້ຈິງ,
ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອົາເຈົ້າໄປຈາກຂ້ອຍ, ແລະ
ສິ່ງນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າແລ້ວ.
30 ແລະ ຢາໂຄບ ຍັງ ສືບ ຕໍ່ ເວົ້າ ຖ້ອຍ ຄຳ ເຫລົ່າ
ນີ້ ກ່ຽວ ກັບ ໂຢເຊັບ ຕໍ່ ໄປ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຮ້ອງ
ໄຫ້ ຢ່າງ ຂົມ ຂື່ນ; ເພິ່ນ ໄດ້ ລົ້ມ ລົງ ກັບ ພື້ນ ດິນ
ແລະ ຢຸດ ນິ້ງ ຢູ່.
31 ແລະ
ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພໍ່ຂ
ອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍ່ກັບໃຈຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນ.
32 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຍົກ ຫົວ ຂອງ ພໍ່ ຂຶ້ນ ຈາກ ພື້ນ ດິນ,
ແລະ ວາງ ມັນ ໄວ້ ເທິງ ຕັກ ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເຊັດ ນ້ຳ ຕາ
ຂອງ ພໍ່ ອອກ ຈາກ ແກ້ມ ຂອງ ລາວ, ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ ຢ່າງ
ໜັກໜ່ວງ, ໃນ ຂະນະ ທີ່ ຫົວ ຂອງ ພໍ່ ລາວ ນອນ ຢູ່ ເທິງ ຕັກ ຂອງ
ລາວ, ງໍ ເຫມືອນ ກ້ອນ ຫີນ.
33 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກຂອງພໍ່ຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນສຽງດັງ ແລະ ສືບຕໍ່ຮ້ອງໄຫ້, ແລະ
ຢາໂຄບຍັງນອນຢູ່ເທິງພື້ນດິນຄືກ້ອນຫີນ.
34 ແລະລູກຊາຍທັງໝົດຂອງລາວ, ທັງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວ
ແລະລູກຫລານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວໄດ້ລຸກຂຶ້ນ
ແລະຢືນຢູ່ອ້ອມຮອບລາວເພື່ອປອບໃຈລາວ,
ແຕ່ລາວບໍ່ຍອມໃຫ້ໃຜມາປອບໃຈລາວ.
35
ແລະຄອບຄົວທັງໝົດຂອງຢາໂຄບໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄວ້ທຸກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຍ້
ອນໂຢເຊັບ ແລະ ຄວາມທຸກລຳບາກຂອງພໍ່ຂອງພວກເຂົາ,
ແລະຂ່າວດັ່ງກ່າວໄດ້ໄປເຖິງອິຊາກລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມພໍ່ຂອງຢ
າໂຄບ, ແລະລາວໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂື່ນຍ້ອນໂຢເຊັບ,
ລາວແລະຄອບຄົວທັງໝົດຂອງລາວ,
ແລະລາວໄດ້ອອກຈາກບ່ອນທີ່ລາວອາໄສຢູ່ໃນເຮັບໂຣນ,
ພ້ອມກັບຄົນຂອງລາວ,
ແລະລາວໄດ້ປອບໃຈຢາໂຄບລູກຊາຍຂອງລາວ,
ແຕ່ລາວບໍ່ຍອມໃຫ້ຄວາມປອບໃຈ.
36 ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້, ຢາໂຄບໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກພື້ນດິນ, ແລະ
ນ້ຳຕາຂອງລາວໄດ້ໄຫຼລົງມາແກ້ມຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ກ່າວກັບລູກຊາຍຂອງລາວວ່າ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເອົາດາບ
ແລະ ຄັນທະນູຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ອອກໄປໃນທົ່ງນາ, ແລະ
ຊອກຫາວ່າພວກເຈົ້າຈະພົບສົບຂອງລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ ແລະ
ນຳມັນມາໃຫ້ຂ້ອຍ ເພື່ອຂ້ອຍຈະໄດ້ຝັງມັນໄວ້ຫຼືບໍ່.
37 ຈົ່ງຊອກຫາໃນບັນດາສັດເດຍລະສານ ແລະ ລ່າສັດເຫຼົ່ານັ້ນ,
ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະມາກ່ອນກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະຈັບມັນມາຫາຂ້ອຍ,
ບາງທີມື້ນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອາດຈະສົງສານຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງ
ຂ້ອຍ, ແລະ
ຕຽມສິ່ງທີ່ໄດ້ຈີກລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍເປັນຕ່ອນໆໄວ້ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ, ແລະ
ນຳມັນມາຫາຂ້ອຍ, ແລະ ຂ້ອຍຈະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ.
38 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດຕາມທີ່ພໍ່ຂອງເພິ່ນໄດ້ສັ່ງພວກເ
ພິ່ນ, ແລະ ພວກເພິ່ນໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າມືດ, ແລະ ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຖືດາບ
ແລະ ຄັນທະນູຂອງເພິ່ນໄວ້ໃນມື, ແລະ
ພວກເພິ່ນໄດ້ອອກໄປລ່າສັດໃນທົ່ງນາ.
39 ແລະ ຢາໂຄບ ຍັງຮ້ອງໄຫ້ດັງໆ ແລະ ຍ່າງໄປມາຢູ່ໃນເຮືອນ, ແລະ
ຕີມືຂອງລາວເຂົ້າກັນ ແລະ ເວົ້າວ່າ, ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງພໍ່,
ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງພໍ່.
40 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເພື່ອ
ຈັບສັດຮ້າຍ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ໝາປ່າໂຕໜຶ່ງໄດ້ມາຫາພວກເຂົາ,
ແລະ ພວກເຂົາຈັບລາວ, ແລະ ນຳລາວໄປຫາພໍ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາເວົ້າກັບລາວວ່າ, ນີ້ແມ່ນໂຕທຳອິດທີ່ພວກເຮົາພົບ, ແລະ
ພວກເຮົາໄດ້ນຳລາວມາຫາທ່ານຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ບັນຊາພວກເຮົາ,
ແລະ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດພົບສົບລູກຊາຍຂອງທ່ານ.
41 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຮັບ ສັດຮ້າຍ ນັ້ນ ຈາກ ມື ຂອງ ພວກ ລູກຊາຍ
ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ດ້ວຍ ສຽງ ດັງ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້,
ໂດຍ ຈັບ ສັດຮ້າຍ ໄວ້ ໃນ ມື ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເວົ້າ ດ້ວຍ
ໃຈ ທີ່ ຂົມຂື່ນ ຕໍ່ ສັດຮ້າຍ ນັ້ນ ວ່າ, ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ກິນ ໂຢເຊັບ
ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເຮົາ, ແລະ ດ້ວຍ ເຫດ ໃດ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ບໍ່ ຢ້ານ ກົວ ພຣະ
ເຈົ້າ ຂອງ ໂລກ, ຫຼື ຄວາມ ຫຍຸ້ງຍາກ ຂອງ ເຮົາ ເພື່ອ ໂຢເຊັບ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ເຮົາ?
42 ແລະ ເຈົ້າ ໄດ້ ກິນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ ໂດຍ
ບໍ່ ມີ ຫຍັງ ເລີຍ, ເພາະ ລາວ ບໍ່ ໄດ້ ກະທຳ
ຄວາມ ຮຸນ ແຮງ, ແລະ ໂດຍ ການ ເຮັດ ແບບ ນັ້ນ
ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ມີ ຄວາມ ຜິດ
ຍ້ອນ ລາວ, ສະນັ້ນ ພຣະ ເຈົ້າ ຈະ ຮຽກ ຮ້ອງ ຜູ້
ທີ່ ຖືກ ຂົ່ມ ເຫັງ.

43 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປີດປາກຂອງສັດຮ້າຍເພື່ອປອບໃຈຢາໂຄບດ້ວ
ຍຄຳເວົ້າຂອງມັນ, ແລະ ມັນໄດ້ຕອບຢາໂຄບ ແລະ
ກ່າວຄຳເຫຼົ່ານີ້ແກ່ລາວວ່າ,
44 ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ຜູ້ທີ່ສ້າງພວກເຮົາຢູ່ໃນໂລກ, ແລະ
ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານມີຊີວິດຢູ່, ທ່ານເອີຍ,
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນລູກຊາຍຂອງທ່ານ, ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ໄດ້ຈີກລາວເປັນຕ່ອນໆ,
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າມາຈາກແຜ່ນດິນໄກເພື່ອຊອກຫາລູກຊາຍຂອງຂ້າພ
ະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຈາກຂ້າພະເຈົ້າໄປໃນມື້ນີ້, ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າລາວຍັງມີຊີວິດຢູ່ຫຼືຕາຍ.
45 ແລະ ມື້ນີ້ຂ້ອຍໄດ້ມາທີ່ທົ່ງນາເພື່ອຊອກຫາລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ,
ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ພົບຂ້ອຍ, ແລະ ໄດ້ຈັບຂ້ອຍ ແລະ
ເພີ່ມຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຂ້ອຍ, ແລະ
ມື້ນີ້ໄດ້ນຳຂ້ອຍມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ, ແລະ
ຕອນນີ້ຂ້ອຍໄດ້ເວົ້າຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງຂ້ອຍກັບເຈົ້າແລ້ວ.
46 ແລະ ບັດນີ້, ໂອ້ ບຸດມະນຸດ, ເຮົາຢູ່ໃນກຳມືຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ຈົ່ງກະທຳກັບເຮົາໃນມື້ນີ້ຕາມທີ່ເຈົ້າເຫັນວ່າດີ,
ແຕ່ດ້ວຍຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ສ້າງເຮົາ,
ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫັນລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ເຮົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ຈີກລາວເປັນຕ່ອນໆ,
ທັງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດກໍ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນປາກຂອງເຮົາຕະຫຼອດຊີວິ
ດຂອງເຮົາ.
47 ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງສັດຮ້າຍນັ້ນ
ລາວກໍປະຫຼາດໃຈຫຼາຍ ແລະ
ໄດ້ປ່ອຍສັດຮ້າຍນັ້ນອອກຈາກມືຂອງລາວ ແລະ ນາງກໍໄປ.
48 ແລະ ຢາໂຄບ ຍັງຄົງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ ເພື່ອ ໂຢເຊັບ ທຸກວັນ,
ແລະ ລາວ ໂສກເສົ້າ ເພື່ອ ລູກຊາຍ ຂອງລາວ ເປັນ ເວລາ ຫຼາຍມື້.

ບົດທີ 44

1 ແລະ ລູກຊາຍຂອງອິດສະມາເອນຜູ້ທີ່ຊື້ໂຢເຊັບຈາກຊາວມີດີອານ,
ຜູ້ທີ່ຊື້ລາວຈາກພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ໄດ້ໄປປະເທດເອຢິບກັບໂຢເຊັບ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາຮອດຊາຍແດນຂອງປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດປະເທດເອຢິບ,
ພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບຊາຍສີ່ຄົນຈາກຊາວເມດານລູກຊາຍຂອງອັບຣ
າຮາມ,
ຜູ້ທີ່ໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບໃນການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາ.
2 ແລະ ຊາວອິດສະມາເອນໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ,
“ພວກເຈົ້າຢາກຊື້ທາດຄົນນີ້ຈາກພວກເຮົາບໍ?” ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
“ຈົ່ງມອບລາວໃຫ້ພວກເຮົາ.”
ພວກເຂົາຈຶ່ງມອບໂຢເຊັບໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາເຫັນວ່າລາວເປັນຊາຍໜຸ່ມທີ່ໜ້າຮັກຫຼາຍ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງຊື້ລາວໃນລາຄາຊາວເຊເກລ.
3 ແລະ ຊາວອິດສະມາເອນຍັງສືບຕໍ່ເດີນທາງໄປປະເທດເອຢິບ ແລະ
ຊາວເມດານີມກໍໄດ້ກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບໃນມື້ນັ້ນ ແລະ
ຊາວເມດານີມໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, “ພວກເຮົາໄດ້ຍິນວ່າ ໂປຕີຟາ,
ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຟາໂລ, ນາຍທະຫານຮັກສາຄວາມສະຫງົບ,
ກຳລັງຊອກຫາຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ດີທີ່ຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນເພື່ອເບິ່ງແຍງເ
ພິ່ນ, ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງເພິ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ດູແລເຮືອນ ແລະ
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງເພິ່ນ.”
4 ບັດນີ້, ໃຫ້ພວກເຮົາຂາຍລາວໃຫ້ລາວຕາມທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ,
ຖ້າລາວສາມາດໃຫ້ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການຈາກລາວໄດ້.
5 ແລະ ຊາວເມດານີມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ໄປ ແລະ
ມາຮອດເຮືອນຂອງໂປຕີຟາ, ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ,
ພວກເຮົາໄດ້ຍິນວ່າເຈົ້າກຳລັງຊອກຫາຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ດີມາຮັບໃຊ້ເຈົ້າ,
ຈົ່ງເບິ່ງ, ພວກເຮົາມີຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າພໍໃຈ,
ຖ້າເຈົ້າສາມາດໃຫ້ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະຂາຍລາວໃຫ້ເຈົ້າ.
6 ແລະ ໂປຕີຟາ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ຈົ່ງ ເອົາ ລາວ ມາ ຫາ ເຮົາ, ແລະ ເຮົາ
ຈະ ໄດ້ ເຫັນ ລາວ, ແລະ ຖ້າ ລາວ ເປັນ ທີ່ ພໍ ໃຈ ເຮົາ ຈະ ໃຫ້ ສິ່ງ ທີ່
ເຈົ້າ ຕ້ອງການ ສຳລັບ ລາວ.
7 ແລະ ຊາວເມດານໄດ້ໄປນຳໂຢເຊັບມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າໂປຕີຟາ, ແລະ
ລາວໄດ້ເຫັນລາວ, ແລະ ລາວພໍໃຈຫຼາຍ, ແລະ
ໂປຕີຟາໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ,
“ບອກຂ້ອຍແດ່ວ່າພວກເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງຈາກຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້?”
8 ແລະ ພວກເຂົາຕອບວ່າ,
ພວກຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການເງິນສີ່ຮ້ອຍຫຼຽນຈາກລາວ, ແລະ ໂປຕີຟາ
ກ່າວວ່າ,
ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ເຈົ້າຖ້າເຈົ້າເອົາບັນທຶກການຂາຍຂອງລາວມາໃຫ້ຂ້າ
ພະເຈົ້າ, ແລະ ບອກປະຫວັດຂອງລາວໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງ,
ເພາະບາງທີລາວອາດຈະຖືກລັກໄປ,
ເພາະວ່າຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້ບໍ່ແມ່ນທາດ, ຫຼືລູກຊາຍຂອງທາດ,
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເຫັນຮູບລັກສະນະຂອງລາວເປັນຄົນງາມແລະ
ໜ້າຕາດີ.
9 ແລະ
ຊາວເມດານີມໄດ້ໄປນຳຊາວອິດສະມາເອນຜູ້ທີ່ຂາຍລາວໃຫ້ພວກເຂົ
າມາຫາລາວ, ແລະ ພວກເຂົາບອກລາວວ່າ, ລາວເປັນທາດ ແລະ
ພວກເຮົາໄດ້ຂາຍລາວໃຫ້ພວກເຂົາ.
10 ແລະ
ໂປຕີຟາໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງຊາວອິດຊະມາເອນໃນການມອບເງິນໃຫ້
ຊາວເມດານີມ, ແລະ ຊາວເມດານີມໄດ້ເອົາເງິນແລະເດີນທາງຕໍ່ໄປ,
ແລະ ຊາວອິດຊະມາເອນກໍກັບບ້ານຄືກັນ.
11 ແລະ ໂປຕີຟາ ໄດ້ພາໂຢເຊບໄປເຮືອນຂອງລາວເພື່ອຮັບໃຊ້ລາວ,
ແລະ ໂຢເຊບໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານໃນສາຍພຣະເນດຣຂອງໂປຕີຟາ,
ແລະ ລາວໄວ້ວາງໃຈລາວ, ແລະ
ແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ເປັນຜູ້ດູແລເຮືອນຂອງລາວ, ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງລາວ ລາວໄດ້ມອບໄວ້ໃນມືຂອງລາວ.
12 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບໂຢເຊັບ ແລະ
ລາວໄດ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນຄອບຄົວຂອງໂປຕີຟາເພື່ອໂຢເຊັບ.
13 ແລະ ໂປຕີຟາ ໄດ້ ມອບ ທຸກ ສິ່ງ ຂອງ ທີ່ ລາວ ມີ ໄວ້ ໃນ ມື ຂອງ
ໂຢເຊັບ, ແລະ ໂຢເຊັບ ເປັນ ຜູ້ ທີ່ ເຮັດ ໃຫ້ ສິ່ງ ຂອງ ເຂົ້າ ແລະ
ອອກ, ແລະ ທຸກ ສິ່ງ ທຸກ ຢ່າງ ຖືກ ຄວບຄຸມ ຕາມ ຄວາມ
ປາດຖະໜາ ຂອງ ລາວ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ໂປຕີຟາ.
14 ແລະ ໂຢເຊັບ ມີ ອາຍຸ ສິບ ແປດ ປີ, ເປັນ ຊາຍ
ໜຸ່ມ ທີ່ ມີ ຕາ ງາມ ແລະ ມີ ຮູບ ຮ່າງ ທີ່ ໜ້າ
ຕາ ງາມ, ແລະ ບໍ່ ມີ ຄົນ ໃດ ຄື ເພິ່ນ ໃນ ທົ່ວ
ແຜ່ນດິນ ເອຢິບ.
15 ໃນຂະນະນັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ລາວຢູ່ໃນເຮືອນຂອງນາຍຂອງລາວ,
ລາວເຂົ້າອອກເຮືອນ ແລະ ເບິ່ງແຍງນາຍຂອງລາວ,
ເຊລີກາເມຍຂອງນາຍຂອງລາວ, ໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນໄປເບິ່ງໂຢເຊັບ
ແລະ ນາງໄດ້ຫລຽວເບິ່ງລາວ ແລະ
ເຫັນລາວເປັນຊາຍໜຸ່ມທີ່ໜ້າຕາດີ.
16 ແລະ ນາງໄດ້ຢາກໄດ້ຄວາມງາມຂອງລາວຢູ່ໃນໃຈຂອງນາງ, ແລະ
ຈິດວິນຍານຂອງນາງໄດ້ຕັ້ງໃຈຢູ່ທີ່ໂຢເຊັບ, ແລະ

ນາງໄດ້ລໍ້ລວງລາວທຸກໆມື້, ແລະ ເຊລີກາໄດ້ຊັກຊວນໂຢເຊັບທຸກໆມື້,
ແຕ່ໂຢເຊັບບໍ່ໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນເພື່ອເບິ່ງເມຍຂອງນາຍຂອງລາວ.
17 ແລະ ເຊລີກາ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ: ຮູບລັກສະນະ ແລະ
ຮູບຮ່າງຂອງເຈົ້າງາມຫຼາຍ, ຂ້ອຍໄດ້ເບິ່ງທາດທັງໝົດແລ້ວ, ແລະ
ບໍ່ເຄີຍເຫັນທາດຄົນໃດທີ່ສວຍງາມຄືກັບເຈົ້າ; ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້
ກ່າວ ກັບ ນາງ ວ່າ: ແນ່ນອນວ່າ
ພຣະອົງຜູ້ທີ່ສ້າງຂ້ອຍຢູ່ໃນທ້ອງແມ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ສ້າງມະນຸດທັງປວງ.
18 ແລະ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, ຕາຂອງເຈົ້າງາມຫຼາຍ,
ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາວເອຢິບທັງຊາຍແລະຍິງຕື່ນຕາຕື່ນໃຈ; ແລະ
ລາວເວົ້າກັບນາງວ່າ,
ພວກມັນງາມຫຼາຍໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງມີຊີວິດຢູ່,
ແຕ່ຖ້າເຈົ້າເຫັນພວກມັນຢູ່ໃນຫລຸມຝັງສົບ,
ເຈົ້າຈະຕ້ອງຍ້າຍໜີຈາກພວກມັນຢ່າງແນ່ນອນ.
19 ແລະ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ,
"ຖ້ອຍຄໍາທັງໝົດຂອງເຈົ້າງາມແລະໜ້າພໍໃຈແທ້ໆ; ບັດນີ້,
ຂ້ອຍຂໍຮ້ອງເຈົ້າ, ເອົາພິນທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນ, ແລະຫຼິ້ນດ້ວຍມືຂອງເຈົ້າ
ແລະໃຫ້ພວກເຮົາຟັງຖ້ອຍຄໍາຂອງເຈົ້າ."
20 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ນາງ ວ່າ, ຄໍາ ເວົ້າ
ຂອງ ຂ້ອຍ ງາມ ແລະ ໜ້າ ພໍ ໃຈ ແທ້ ເມື່ອ
ຂ້ອຍ ເວົ້າ ສັນ ລະ ເສີນ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ຂ້ອຍ
ແລະ ລັດ ສະ ໝີ ພາບ ຂອງ ພຣະ ອົງ; ແລະ ນາງ
ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ, ຜົມ ຂອງ ເຈົ້າ ງາມ ແທ້,
ຈົ່ງ ເບິ່ງ ຫວີ ຄໍາ ທີ່ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ, ຂໍ ໃຫ້ ເຈົ້າ
ເອົາ ມັນ ໄປ, ແລະ ມ້ວນ ຜົມ ຂອງ ເຈົ້າ.
21 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ນາງ ວ່າ, "ເຈົ້າ ຈະ ເວົ້າ ຖ້ອຍ ຄໍາ ນີ້ ໄປ
ອີກ ດົນ ປານໃດ? ຢຸດ ເວົ້າ ຖ້ອຍ ຄໍາ ນີ້ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ຟັງ, ແລະ ລຸກ
ຂຶ້ນ ໄປ ເຮັດ ວຽກ ບ້ານ ເຮືອນ ຂອງ ເຈົ້າ ເຖີດ."
22 ແລະ ນາງ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ, ບໍ່ ມີ ໃຜ
ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ຂ້ອຍ, ແລະ ບໍ່ ມີ ຫຍັງ ທີ່ ຈະ
ເອົາໃຈໃສ່ ນອກ ຈາກ ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມ ປາດ ຖະໜາ ຂອງ ເຈົ້າ; ແຕ່ ເຖິງ ວ່າ ຈະ
ເປັນ ຢ່າງ ໃດ ກໍ ຕາມ, ນາງ ກໍ ບໍ່ ສາມາດ ພາ
ໂຢເຊັບ ມາ ຫາ ນາງ, ແລະ ລາວ ກໍ ບໍ່ ໄດ້ ເບິ່ງ ນາງ,
ແຕ່ ໄດ້ ແນມ ຕາ ລົງ ໄປ ທີ່ ພື້ນ ດິນ.
23 ແລະ ເຊລີກາ ໄດ້ ປາຖະໜາ ໃຫ້ ໂຢເຊັບ ນອນ ກັບ ນາງ, ແລະ
ໃນ ເວລາ ທີ່ ໂຢເຊັບ ນັ່ງ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ເຮັດ ວຽກ ຂອງ ລາວ,
ເຊລີກາ ໄດ້ ມາ ນັ່ງ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ລາວ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ລໍ້ລວງ ລາວ ທຸກ
ມື້ ດ້ວຍ ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ນາງ ໃຫ້ ນອນ ກັບ ນາງ, ຫຼື ໃຫ້ ເບິ່ງ ນາງ
ເລີຍ, ແຕ່ ໂຢເຊັບ ບໍ່ ຟັງ ນາງ.
24 ແລະ ນາງໄດ້ກ່າວກັບລາວວ່າ,
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຮັດຕາມຄໍາເວົ້າຂອງຂ້ອຍ,
ຂ້ອຍຈະລົງໂທດເຈົ້າດ້ວຍການລົງໂທດເຖິງຕາຍ, ແລະ
ວາງແອກເຫຼັກໃສ່ເຈົ້າ.
25 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ນາງ ວ່າ, ພຣະ ເຈົ້າ ຜູ້ ສ້າງ ມະນຸດ
ໄດ້ ປ່ອຍ ໂສ້ ຂອງ ນັກ ໂທດ ຢ່າງ ແນ່ນອນ, ແລະ ພຣະອົງ ຄື ຜູ້ ທີ່
ຈະ ປົດ ປ່ອຍ ຂ້ອຍ ຈາກ ຄຸກ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ຈາກ ການ ພິພາກສາ
ຂອງ ເຈົ້າ.
26 ແລະ ເມື່ອນາງບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະລາວໄດ້ ແລະ
ຈິດວິນຍານຂອງນາງຍັງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເອົາຊະນະລາວຢູ່,
ຄວາມປາຖະໜາຂອງນາງກໍ່ເຮັດໃຫ້ນາງເປັນພະຍາດຮ້າຍແຮງ.
27 ແລະ ຜູ້ຍິງທັງໝົດຂອງເອຢິບໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມນາງ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບນາງວ່າ,
"ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຊຸດໂຊມລົງແບບນີ້?
ເຈົ້າຜູ້ບໍ່ຂາດເຂີນຫຍັງເລີຍ; ຜົວຂອງເຈົ້າເປັນເຈົ້າຊາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່
ແລະ ມີກຽດໃນສາຍພຣະເນດຂອງກະສັດ,
ເຈົ້າຄວນທີ່ຈະຂາດເຂີນສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງຕາມໃຈຂອງເຈົ້າບໍ?"
28 ແລະ ເຊລີກາຕອບພວກເຂົາວ່າ,
ມື້ນີ້ມັນຈະເປັນທີ່ຮູ້ກັນແກ່ພວກເຈົ້າວ່າຄວາມວຸ້ນວາຍນີ້ເກີດຂຶ້ນຈ
າກໃສທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນຂ້ອຍ, ແລະ
ນາງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງນາງກະກຽມອາຫານສໍາລັບຜູ້ຍິງທຸກຄົນ,
ແລະ ນາງໄດ້ຈັດງານລ້ຽງສໍາລັບພວກເຂົາ, ແລະ
ຜູ້ຍິງທຸກຄົນໄດ້ກິນເຂົ້າຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຊລີກາ.
29 ແລະ
ນາງໄດ້ເອົາມີດໃຫ້ພວກເຂົາປອກເປືອກໝາກນາວເພື່ອກິນ, ແລະ
ນາງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາແຕ່ງຕົວໃຫ້ໂຢເຊັບດ້ວຍເສື້ອຜ້າລາຄາແພງ,
ແລະ ໃຫ້ລາວປະກົດຕົວຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ, ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ ແລະ
ຜູ້ຍິງທັງໝົດໄດ້ເບິ່ງໂຢເຊັບ, ແລະ
ບໍ່ສາມາດລະສາຍຕາໄປຈາກລາວໄດ້, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຕັດມືຂອງພວກເຂົາດ້ວຍມີດທີ່ພວກເຂົາຖືຢູ່ໃ
ນມືຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ໝາກນາວທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດ.
30 ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຫຍັງລົງໄປ
ແຕ່ພວກເຂົາຍັງສືບຕໍ່ເບິ່ງຄວາມງາມຂອງໂຢເຊັບ, ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຫັນໜ້າຈາກລາວ.
31 ແລະ ເຊລີກາໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ, ແລະ
ນາງໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, ວຽກນີ້ແມ່ນຫຍັງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ?
ຈົ່ງເບິ່ງ ຂ້ອຍໄດ້ເອົາໝາກນາວໃຫ້ພວກເຈົ້າກິນ ແລະ
ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ຕັດມືຂອງພວກເຈົ້າ.
32 ແລະ ຜູ້ຍິງທຸກຄົນໄດ້ເຫັນມືຂອງພວກນາງ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ,
ພວກມັນເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດ, ແລະ
ເລືອດຂອງພວກມັນໄຫຼລົງມາໃສ່ເສື້ອຜ້າຂອງພວກນາງ, ແລະ
ພວກນາງໄດ້ເວົ້າກັບນາງວ່າ,
ຂ້າໃຊ້ຄົນນີ້ໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະພວກເຮົາແລ້ວ, ແລະ
ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຫັນໜັງຕາຂອງພວກເຮົາອອກຈາກລາວໄດ້ຍ້ອ
ນຄວາມງາມຂອງລາວ.
33 ແລະ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ,
"ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າແນ່ນອນ
ໃນເວລາທີ່ພວກເຈົ້າຫລຽວເບິ່ງລາວ, ແລະ
ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍັບຍັ້ງຕົວເອງຈາກລາວໄດ້;
ແລ້ວຂ້ອຍຈະຍັບຍັ້ງໄດ້ແນວໃດ
ໃນເມື່ອລາວຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຂ້ອຍສະເໝີ, ແລະ
ຂ້ອຍເຫັນລາວເຂົ້າອອກເຮືອນທຸກໆມື້?
ແລ້ວຂ້ອຍຈະຍັບຍັ້ງໄດ້ແນວໃດ ບໍ່ໃຫ້ຫຼຸດລົງ ຫຼື
ແມ່ນແຕ່ຈາກຄວາມຕາຍຍ້ອນເລື່ອງນີ້?"
34 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບນາງວ່າ,
ຖ້ອຍຄໍາເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຄວາມຈິງ,
ເພາະວ່າໃຜຈະເຫັນຮູບຮ່າງທີ່ສວຍງາມນີ້ຢູ່ໃນເຮືອນ ແລະ
ຫຼີກລ່ຽງລາວ, ແລະ ລາວບໍ່ແມ່ນທາດ ແລະ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າບໍ, ແລະ
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ບອກລາວສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ປ່ອຍໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າຕາຍໄປຍ້ອນເລື່ອງນີ້?
35 ແລະ ນາງ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຂ້ອຍ
ພະ ຍາ ຍາມ ຊັກ ຊວນ ລາວ ທຸກ ມື້, ແລະ ລາວ
ຈະ ບໍ່ ຍອມ ຮັບ ຄວາມ ປາດ ຖະໜາ ຂອງ ຂ້ອຍ,
ແລະ ຂ້ອຍ ໄດ້ ສັນ ຍາ ກັບ ລາວ ວ່າ ຈະ ເຮັດ

ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ດີ, ແຕ່ ຂ້ອຍ ຍັງ ບໍ່ ສາ ມາດ ພົບ
ກັບ ລາວ ໂດຍ ບໍ່ ມີ ການ ຕອບ ແທນ ຫຍັງ;
ສະນັ້ນ, ຂ້ອຍ ຈຶ່ງ ຢູ່ ໃນ ສະ ພາບ ຊຸດ ໂຊມ ລົງ
ດັ່ງ ທີ່ ເຈົ້າ ເຫັນ.
36 ແລະ
ເຊລີກາກໍເຈັບປ່ວຍໜັກຍ້ອນຄວາມປາຖະໜາຂອງນາງທີ່ມີຕໍ່ໂຢເ
ຊັບ, ແລະ ນາງກໍຮູ້ສຶກຮັກລາວຢ່າງໜັກ, ແລະ
ຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນຄອບຄົວຂອງເຊລີກາ ແລະ
ສາມີຂອງນາງບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້,
ວ່າເຊລີກາເຈັບປ່ວຍຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງນາງທີ່ມີຕໍ່ໂຢເຊັບ.
37 ແລະທຸກຄົນໃນເຮືອນຂອງນາງໄດ້ຖາມນາງວ່າ, "
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຈັບປ່ວຍແລະອ່ອນແອລົງແລະຂາດແຄນຫຍັງ?"
ນາງຕອບພວກເຂົາວ່າ, "ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນີ້ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນທຸກໆມື້."
38 ແລະ ຜູ້ຍິງທັງໝົດ ແລະ
ໝູ່ເພື່ອນຂອງນາງໄດ້ມາຫານາງທຸກໆມື້, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ລົມກັບນາງ, ແລະ ນາງໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ,
ສິ່ງນີ້ຈະເປັນໄປໂດຍຄວາມຮັກຂອງໂຢເຊັບເທົ່ານັ້ນ; ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບນາງວ່າ, ຈົ່ງລໍ້ລວງລາວ ແລະ
ຈັບລາວຢ່າງລັບໆ, ບາງທີລາວອາດຈະຟັງເຈົ້າ, ແລະ
ຫຼີກລ່ຽງຄວາມຕາຍນີ້ຈາກເຈົ້າ.
39 ແລະ
ເຊລີກາກໍຍິ່ງຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງນາງທີ່ມີຕໍ່ໂຢເຊັບ,
ແລະ ນາງຍັງສືບຕໍ່ປະຕິເສດ, ຈົນນາງບໍ່ມີແຮງທີ່ຈະຢືນ.
40 ແລະ ໃນມື້ໜຶ່ງ ໂຢເຊບ
ກຳລັງເຮັດວຽກງານຂອງນາຍຂອງຕົນຢູ່ໃນເຮືອນ, ແລະ ເຊລີກາ
ໄດ້ເຂົ້າມາຢ່າງລັບໆ ແລະ ໂຈມຕີລາວຢ່າງກະທັນຫັນ, ແລະ ໂຢເຊບ
ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບນາງ, ແລະ ລາວມີອຳນາດຫຼາຍກວ່ານາງ, ແລະ
ລາວໄດ້ເອົານາງລົງພື້ນດິນ.
41 ແລະ
ເຊລີກາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຍ້ອນຄວາມປາຖະໜາຂອງໃຈນາງທີ່ມີຕໍ່ລາວ,
ແລະ ນາງໄດ້ອ້ອນວອນລາວດ້ວຍນ້ຳຕາ, ແລະ
ນ້ຳຕາຂອງນາງໄດ້ໄຫຼລົງມາຕາມແກ້ມຂອງນາງ, ແລະ
ນາງໄດ້ເວົ້າກັບລາວດ້ວຍສຽງອ້ອນວອນ ແລະ
ດ້ວຍຄວາມຂົມຂື່ນຂອງຈິດວິນຍານ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
42 ເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນ, ເຫັນ ຫຼື ຮູ້ຈັກຜູ້ຍິງທີ່ສວຍງາມຄືກັບຂ້ອຍບໍ, ຫຼື
ດີກວ່າຕົວຂ້ອຍເອງ, ຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບເຈົ້າທຸກໆມື້,
ຕົກຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຫຼຸດລົງຍ້ອນຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າ,
ມອບກຽດຕິຍົດທັງໝົດນີ້ໃຫ້ເຈົ້າ, ແລະ
ເຈົ້າຍັງຈະບໍ່ຟັງສຽງຂອງຂ້ອຍ?
43 ແລະ ຖ້າມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຢ້ານກົວນາຍຂອງເຈົ້າ
ຢ້ານວ່າເພິ່ນຈະລົງໂທດເຈົ້າ, ຕາບໃດທີ່ກະສັດຍັງມີຊີວິດຢູ່,
ອັນຕະລາຍໃດໆຈະບໍ່ມາສູ່ເຈົ້າຈາກນາຍຂອງເຈົ້າດ້ວຍສິ່ງນີ້; ບັດນີ້,
ຂໍອະທິຖານຟັງຂ້ອຍ, ແລະ
ຍອມຮັບເພື່ອກຽດຕິຍົດທີ່ຂ້ອຍໄດ້ມອບໃຫ້ເຈົ້າ, ແລະ
ຍົກເລີກຄວາມຕາຍນີ້ຈາກຂ້ອຍ, ແລະ
ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງຕ້ອງຕາຍເພື່ອເຈົ້າ? ແລະ ນາງກໍ່ຢຸດເວົ້າ.
44 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ນາງ ວ່າ, ຢ່າ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ໄປ, ແລະ ຜາກ
ເລື່ອງ ນີ້ ໄວ້ ໃຫ້ ນາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ; ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ນາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ ບໍ່ ຮູ້
ວ່າ ມີ ຫຍັງ ຢູ່ ກັບ ຂ້ອຍ ໃນ ເຮືອນ, ເພາະ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ເປັນ ຂອງ
ລາວ ໄດ້ ມອບ ໄວ້ ໃນ ມື ຂອງ ຂ້ອຍ, ແລະ ຂ້ອຍ ຈະ ເຮັດ ສິ່ງ ເຫລົ່າ
ນີ້ ໄດ້ ແນວ ໃດ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ນາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ?
45 ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ກຽດຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງຍິ່ງໃນເຮືອນຂອງເພິ່ນ,
ແລະ
ເພິ່ນຍັງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງເຮືອນຂອງເພິ່ນ,
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຍົກຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນ, ແລະ
ບໍ່ມີໃຜໃຫຍ່ກວ່າຂ້າພະເຈົ້າໃນເຮືອນນີ້, ແລະ
ນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ,
ນອກຈາກທ່ານຜູ້ເປັນພັນລະຍາຂອງເພິ່ນ,
ແລ້ວເຈົ້າຈະເວົ້າຄຳເຫຼົ່ານີ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ, ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ
ບາບນີ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ຜົວຂອງທ່ານໄດ້ແນວໃດ?
46 ບັດນີ້ຈົ່ງຢຸດເວົ້າຈາກຂ້ອຍ, ແລະຢ່າເວົ້າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ອີກ,
ເພາະຂ້ອຍຈະບໍ່ຟັງຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ.
ແຕ່ເຊລີກາບໍ່ຍອມຟັງໂຢເຊັບເມື່ອລາວເວົ້າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ກັບນາງ,
ແຕ່ນາງໄດ້ລໍ້ລວງລາວໃຫ້ຟັງນາງທຸກໆມື້.
47 ແລະ ຫຼັງຈາກເຫດການນີ້, ແມ່ນ້ຳເອຢິບໄດ້ເຕັມໄປທົ່ວທຸກດ້ານ,
ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ອອກໄປ, ແລະ ກະສັດ ແລະ
ພວກເຈົ້າຊາຍກໍໄດ້ອອກໄປພ້ອມກັບກອງ ແລະ ການເຕັ້ນລຳ,
ເພາະມັນເປັນຄວາມປິຕິຍິນດີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນເອຢິບ, ແລະ
ເປັນວັນພັກໃນຊ່ວງເວລາທີ່ນ້ຳຖ້ວມທະເລຊີໂຮ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປທີ່ນັ້ນເພື່ອປິຕິຍິນດີຕະຫຼອດມື້.
48 ແລະ
ເມື່ອຊາວເອຢິບອອກໄປຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ແມ່ນ້ຳຕາມທຳນຽມຂອງພ
ວກເຂົາ, ທຸກຄົນໃນເຮືອນຂອງໂປຕີຟາໄດ້ໄປນຳພວກເຂົາ,
ແຕ່ເຊລີກາບໍ່ຍອມໄປນຳພວກເຂົາ, ເພາະນາງເວົ້າວ່າ, "
ຂ້ອຍບໍ່ສະບາຍ, ແລະ ນາງຍັງຄົງຢູ່ໃນເຮືອນຄົນດຽວ, ແລະ
ບໍ່ມີຄົນອື່ນຢູ່ໃນເຮືອນກັບນາງ."
49 ແລະ ນາງໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປພຣະວິຫານຂອງນາງໃນເຮືອນ, ແລະ
ນຸ່ງເຄື່ອງແຕ່ງກາຍອັນດີງາມ, ແລະ
ນາງໄດ້ວາງແກ້ວປະເສີດທີ່ເຮັດດ້ວຍຫີນໂອນິກໄວ້ເທິງຫົວຂອງນາງ,
ປະດັບດ້ວຍເງິນ ແລະ ຄຳ, ແລະ ນາງໄດ້ຕົບແຕ່ງໃບໜ້າ ແລະ
ຜິວໜັງຂອງນາງດ້ວຍນ້ຳຢາບໍລິສຸດທຸກປະເພດຂອງຜູ້ຍິງ, ແລະ
ນາງໄດ້ສີດນ້ຳຫອມໃສ່ວິຫານ ແລະ ເຮືອນດ້ວຍໄມ້ຄາຊີຢາ ແລະ
ກຳຍານ, ແລະ ນາງໄດ້ໂຮຍຢາງໄມ້ ແລະ ອາໂລອາ, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນນາງໄດ້ນັ່ງຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າຂອງພຣະວິຫານ,
ໃນທາງເຂົ້າຂອງເຮືອນ, ເຊິ່ງໂຢເຊບຜ່ານໄປເຮັດວຽກຂອງລາວ,
ແລະ ເບິ່ງແມ, ໂຢເຊບມາຈາກທົ່ງນາ, ແລະ
ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນເພື່ອເຮັດວຽກຂອງນາຍຂອງລາວ.
50 ແລະ ລາວ ໄດ້ ມາ ຮອດ ບ່ອນ ທີ່ ລາວ ຕ້ອງ
ຜ່ານ ໄປ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເຫັນ ວຽກ ງານ ທັງ ໝົດ
ຂອງ ເຊ ລີ ກາ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຫັນ ກັບ ຄືນ ໄປ.
51 ແລະ ເຊລີກາເຫັນໂຢເຊັບຫັນຫຼັງຈາກນາງ,
ນາງຈຶ່ງຮ້ອງບອກລາວວ່າ, ເຈົ້າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບໂຢເຊັບ?
ມາເຮັດວຽກຂອງເຈົ້າເຖີດ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ,
ຂ້ອຍຈະຈັດບ່ອນຫວ່າງໃຫ້ເຈົ້າຈົນກວ່າເຈົ້າຈະໄປນັ່ງຢູ່ບ່ອນນັ່ງຂອງ
ເຈົ້າ.
52 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກັບ ຄືນ ມາ ເຮືອນ, ແລະ ໄດ້
ຜ່ານ ຈາກ ບ່ອນ ນັ້ນ ໄປ ຫາ ບ່ອນ ນັ່ງ ຂອງ
ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ນັ່ງ ລົງ ເຮັດ ວຽກ ຂອງ ນາຍ
ຂອງ ລາວ ຕາມ ປົກກະຕິ ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ ເຊລີກາ ໄດ້
ມາ ຫາ ລາວ ແລະ ຢືນ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ລາວ ໃນ ເຄື່ອງ
ແຕ່ງ ກາຍ ອັນ ສະຫງ່າ ງາມ, ແລະ ກິ່ນ ຫອມ ຈາກ
ເຄື່ອງ ແຕ່ງ ກາຍ ຂອງ ນາງ ໄດ້ ແຜ່ ລາມ ໄປ
ໄກ.
53 ແລະ ນາງ ໄດ້ ພ້າວ ຈັບ ໂຢເຊັບ ແລະ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ
ຫົ່ມ ຂອງ ລາວ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ,

ຖ້າ ກະສັດ ຊົງ ພຣະ ຊົນ ຢູ່ ຖ້າ ເຈົ້າ ບໍ່ ເຮັດ
ຕາມ ຄຳ ຂໍ ຂອງ ຂ້ອຍ ເຈົ້າ ຈະ ຕາຍ ໃນ ມື້ ນີ້,
ແລະ ນາງ ໄດ້ ຟ້າວ ຍື່ນ ມື ອີກ ຂ້າງ ໜຶ່ງ ອອກ
ໄປ ແລະ ດຶງ ດາບ ອອກ ຈາກ ໃຕ້ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ຫົ່ມ
ຂອງ ນາງ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ວາງ ມັນ ໄວ້ ທີ່ ຄໍ
ຂອງ ໂຢເຊັບ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ຈົ່ງ ລຸກ ຂຶ້ນ
ແລະ ເຮັດ ຕາມ ຄຳ ຂໍ ຂອງ ຂ້ອຍ, ແລະ ຖ້າ ບໍ່
ເຮັດ ຕາມ ຄຳ ຂໍ ຂອງ ຂ້ອຍ ເຈົ້າ ຈະ ຕາຍ ໃນ
ມື້ ນີ້.
54 ແລະ ໂຢເຊັບ ຢ້ານ ນາງ ທີ່ ນາງ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້,
ແລະ ລາວ ຈຶ່ງ ລຸກ ຂຶ້ນ ໜີ ຈາກ ນາງ, ແລະ ນາງ
ໄດ້ ຈັບ ເສື້ອ ຜ້າ ຂອງ ລາວ, ແລະ ໃນ ຄວາມ
ຢ້ານ ກົວ ຂອງ ການ ໜີ ຂອງ ລາວ, ເສື້ອ ຜ້າ
ທີ່ ເຊລີກາ ຈັບ ໄວ້ ນັ້ນ ກໍ ຂາດ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້
ປະ ເສື້ອ ຜ້າ ໄວ້ ໃນ ມື ຂອງ ເຊລີກາ, ແລະ ລາວ
ໄດ້ ໜີ ໄປ, ເພາະ ລາວ ຢ້ານ ກົວ.
55 ແລະ ເມື່ອ ເຊລີກາ ເຫັນ ວ່າ ເສື້ອ ຜ້າ ຂອງ ໂຢເຊັບ ຂາດ, ແລະ
ວ່າ ລາວ ໄດ້ ປະ ມັນ ໄວ້ ໃນ ມື ຂອງ ນາງ, ແລະ ໄດ້ ຫນີ ໄປ, ນາງ ກໍ
ຢ້ານ ຊີວິດ ຂອງ ນາງ, ຢ້ານ ວ່າ ຂ່າວ ສານ ຈະ ແຜ່ ລາມ ໄປ ເຖິງ
ນາງ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ກະທຳ ດ້ວຍ ເລ່ຫຼ່ຽມ, ແລະ ຖອດ
ເສື້ອ ຜ້າ ທີ່ ນາງ ນຸ່ງ ຢູ່ ອອກ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ໃສ່ ເສື້ອ ຜ້າ ອື່ນໆ
ຂອງ ນາງ.
56 ແລະ ນາງໄດ້ເອົາເສື້ອຄຸມຂອງໂຢເຊັບ, ແລະ
ນາງວາງມັນໄວ້ຂ້າງນາງ, ແລະ
ນາງໄດ້ໄປນັ່ງຢູ່ບ່ອນທີ່ນາງໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນຄວາມເຈັບປ່ວຍຂອງນາງ,
ກ່ອນທີ່ຄົນໃນເຮືອນຂອງນາງຈະອອກໄປທີ່ແມ່ນ້ຳ, ແລະ
ນາງໄດ້ເອີ້ນຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນໃນເວລານັ້ນ, ແລະ
ນາງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ລາວເອີ້ນຄົນໃນເຮືອນມາຫານາງ.
57 ແລະ ເມື່ອນາງໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ
ນາງຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາດ້ວຍສຽງດັງ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າວ່າ,
“ເບິ່ງສິ່ງທີ່ຊາວເຮັບເຣີຄົນໜຶ່ງທີ່ນາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ນຳມາໃຫ້ຂ້ອຍໃນ
ເຮືອນນີ້ ເພາະລາວມານອນກັບຂ້ອຍໃນມື້ນີ້.”
58 ເພາະ ເມື່ອ ເຈົ້າ ອອກ ໄປ ແລ້ວ ລາວ ກໍ ມາ
ຮອດ ເຮືອນ, ແລະ ເມື່ອ ເຫັນ ວ່າ ບໍ່ ມີ ໃຜ ຢູ່
ໃນ ເຮືອນ, ລາວ ຈຶ່ງ ມາ ຫາ ຂ້ອຍ, ແລະ ຈັບ ຂ້ອຍ,
ດ້ວຍ ເຈດ ຕະ ນາ ທີ່ ຈະ ນອນ ກັບ ຂ້ອຍ.
59 ແລະ ຂ້າພະ ເຈົ້າ ໄດ້ ຈັບ ເສື້ອ ຜ້າ ຂອງ ລາວ
ແລະ ຈີກ ມັນ ແລະ ຮ້ອງ ອອກ ມາ ກ່າວ ໂທດ ລາວ
ດ້ວຍ ສຽງ ດັງ, ແລະ ເມື່ອ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ໄດ້ ຮ້ອງ
ຂຶ້ນ ວ່າ ລາວ ຢ້ານ ຊີວິດ ຂອງ ລາວ ແລະ ປະ ເສື້ອ
ຜ້າ ຂອງ ລາວ ໄວ້ ຕໍ່ໜ້າ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ, ແລະ ໜີ
ໄປ.
60 ແລະ ຜູ້ ຄົນ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ນາງ ບໍ່ ໄດ້ ເວົ້າ ຫຍັງ ເລີຍ, ແຕ່
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຄຽດ ແຄ້ນ ຢ່າງ ຮຸນ ແຮງ ຕໍ່ ໂຢເຊັບ, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ໄປ ຫາ ນາຍ ຂອງ ລາວ ແລະ ບອກ ລາວ ເຖິງ ຄຳ ເວົ້າ ທີ່
ຫຼອກ ລວງ ຂອງ ລາວ.
61 ແລະ ໂປຕີຟາ ໄດ້ກັບບ້ານມາດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນຢ່າງໜັກ,
ແລະ ເມຍຂອງລາວໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຫຍັງກັບຂ້ອຍ
ໂດຍໄດ້ພາຄົນຮັບໃຊ້ມາເຮືອນຂອງຂ້ອຍ?
ລາວມາຫາຂ້ອຍໃນມື້ນີ້ເພື່ອຫຼິ້ນກັບຂ້ອຍ;
ລາວໄດ້ເຮັດແບບນີ້ກັບຂ້ອຍໃນມື້ນີ້.”
62 ແລະ ໂປຕີຟາໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງພັນລະຍາຂອງລາວ,
ລາວຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ລົງໂທດໂຢເຊັບຢ່າງໜັກ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມນັ້ນກັບລາວ.
63 ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ກຳລັງ ທຸບ ຕີ
ເພິ່ນ, ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ດ້ວຍ ສຽງ ດັງ, ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ເງີຍ ໜ້າ ຂຶ້ນ ເບິ່ງ ຟ້າ ສະຫວັນ, ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ໂອ້ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ພຣະ ອົງ
ຊົງ ຮູ້ ວ່າ ຂ້າ ນ້ອຍ ບໍ່ ມີ ຄວາມ ຜິດ ຈາກ
ສິ່ງ ທັງ ໝົດ ນີ້, ແລະ ເປັນ ຫຍັງ ຂ້າ ນ້ອຍ ຈຶ່ງ
ຕ້ອງ ຕາຍ ໃນ ມື້ ນີ້ ໂດຍ ການ ຕົວະ, ໂດຍ ມື
ຂອງ ຄົນ ຊົ່ວ ທີ່ ບໍ່ ໄດ້ ຮັບ ການ ຕັດ ເຫລົ່າ ນີ້,
ຜູ້ ທີ່ ພຣະ ອົງ ຊົງ ຮູ້?
64 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຄົນຂອງໂປຕີຟາກຳລັງທຸບຕີໂຢເຊັບຢູ່ນັ້ນ,
ລາວຍັງສືບຕໍ່ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່, ແລະ
ມີເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນອາຍຸສິບເອັດເດືອນ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປີດປາກຂອງເດັກນ້ອຍ, ແລະ
ລາວໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ໜ້າຄົນຂອງໂປຕີຟາ,
ຜູ້ທີ່ກຳລັງທຸບຕີໂຢເຊັບ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
65 ເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງຈາກຜູ້ຊາຍຄົນນີ້,
ແລະເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດຄວາມຊົ່ວນີ້ຕໍ່ລາວ?
ແມ່ຂອງຂ້ອຍເວົ້າຕົວະ ແລະ ເວົ້າຕົວະ;
ການເຮັດທຸລະກຳກໍເປັນແບບນີ້.
66 ແລະ ເດັກ ນ້ອຍ ໄດ້ ບອກ ພວກ ເຂົາ ຢ່າງ
ຖືກ ຕ້ອງ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ເກີດ ຂຶ້ນ, ແລະ ຄຳ ເວົ້າ
ທັງ ໝົດ ຂອງ ເຊ ລີ ກາ ທີ່ ມີ ຕໍ່ ໂຢເຊັບ
ໄດ້ ປະ ກາດ ແກ່ ພວກ ເຂົາ ທຸກ ມື້.
67 ແລະ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ
ພວກເຂົາປະຫລາດໃຈຫລາຍຕໍ່ຄຳເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍ, ແລະ
ເດັກນ້ອຍກໍ່ຢຸດເວົ້າ ແລະ ຢຸດນິ້ງ.
68 ແລະ ໂປຕີຟາຮູ້ສຶກອັບອາຍຫຼາຍຕໍ່ຄຳເວົ້າຂອງລູກຊາຍຂອງຕົນ,
ແລະ ລາວໄດ້ສັ່ງຄົນຂອງລາວບໍ່ໃຫ້ທຸບຕີໂຢເຊັບອີກ, ແລະ
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນກໍ່ຢຸດທຸບຕີໂຢເຊັບ.
69 ແລະ ໂປຕີຟາ ໄດ້ ພາ ໂຢເຊັບ ໄປ ແລະ ສັ່ງ ໃຫ້ ນຳ ລາວ ມາ
ຕັດສິນ ຄະດີ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ພວກ ປະໂລຫິດ, ຜູ້ ທີ່ ເປັນ ຜູ້ ພິພາກສາ
ຂອງ ກະສັດ, ເພື່ອ ຕັດສິນ ລາວ ກ່ຽວ ກັບ ເຫດການ ນີ້.
70 ແລະ ໂປຕີຟາ ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ມາ ຕໍ່ໜ້າ ພວກ ປະ ໂລຫິດ ຜູ້
ເປັນ ຜູ້ ພິພາກສາ ຂອງ ກະສັດ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ
ເພິ່ນ ວ່າ, ຈົ່ງ ຕັດສິນ ໃຈ ເບິ່ງ, ວ່າ ການ ຕັດສິນ ໃດ ຄວນ ຈະ
ສົມຄວນ ກັບ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້, ເພາະ ລາວ ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ.
71 ແລະ ພວກປະໂລຫິດໄດ້ເວົ້າກັບໂຢເຊັບວ່າ,
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ຕໍ່ນາຍຂອງເຈົ້າ? ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, ບໍ່ແມ່ນພວກນາຍຂອງຂ້ອຍ,
ເລື່ອງກໍ່ເປັນແບບນີ້; ແລະ ໂປຕີຟາໄດ້ເວົ້າກັບໂຢເຊັບວ່າ,
ຂ້ອຍໄດ້ມອບທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງຂ້ອຍໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າແທ້ໆ, ແລະ
ຂ້ອຍບໍ່ຫວງຫ້າມຫຍັງຈາກເຈົ້ານອກຈາກເມຍຂອງຂ້ອຍ, ແລະ
ເຈົ້າສາມາດເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ໄດ້ແນວໃດ?
72 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ, ບໍ່ ເປັນ ແນວ ນັ້ນ ນາຍ ຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຊົງ ພຣະ ຊົນ ຢູ່, ແລະ ພຣະ ວິນ ຍານ
ຂອງ ທ່ານ ຍັງ ມີ ພຣະ ຊົນ ຢູ່, ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ,
ຄຳ ທີ່ ທ່ານ ໄດ້ ຍິນ ຈາກ ເມຍ ຂອງ ທ່ານ ນັ້ນ ບໍ່ ເປັນ ຄວາມ ຈິງ,
ເພາະ ເລື່ອງ ທີ່ ເປັນ ໄປ ໃນ ມື້ ນີ້.
73 ໜຶ່ງ ປີ ຜ່ານ ໄປ ແລ້ວ ນັບ ຕັ້ງ ແຕ່ ຂ້ອຍ
ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ເຈົ້າ; ເຈົ້າ ໄດ້ ເຫັນ ຄວາມ

ຊົ່ວ ຮ້າຍ ໃດໆ ໃນ ຂ້ອຍ ບໍ, ຫຼື ສິ່ງ ໃດ ທີ່ ອາດ
ເຮັດ ໃຫ້ ເຈົ້າ ຮຽກຮ້ອງ ຊີວິດ ຂອງ ຂ້ອຍ?
74 ແລະ ພວກ ປະ ໂລຫິດ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂປ ຕີ
ຟາ ວ່າ, ຂໍ ໃຫ້ ສິ່ງ ຄືນ ໄປ, ແລະ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ
ເອົາ ເສື້ອ ຜ້າ ທີ່ ຂາດ ຂອງ ໂຍ ເຊັບ ມາ ໃຫ້
ພວກ ເຮົາ, ແລະ ໃຫ້ ພວກ ເຮົາ ເຫັນ ຮອຍ ຈີກ
ຢູ່ ໃນ ນັ້ນ, ແລະ ຖ້າ ຫາກ ຮອຍ ຈີກ ຢູ່ ທາງ
ໜ້າ ເສື້ອ ຜ້າ, ແລ້ວ ໜ້າ ຂອງ ລາວ ຕ້ອງ ຢູ່
ທາງ ໜ້າ ຂອງ ນາງ ແລະ ນາງ ຕ້ອງ ໄດ້ ຈັບ ລາວ
ໄວ້, ເພື່ອ ມາ ຫາ ນາງ, ແລະ ດ້ວຍ ການ ຫຼອກ ລວງ
ເມຍ ຂອງ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່
ນາງ ໄດ້ ເວົ້າ ໄວ້.
75 ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາເສື້ອຜ້າຂອງໂຍເຊັບມາຕໍ່ໜ້າພວກປະໂລຫິດຜູ້
ທີ່ເປັນຜູ້ພິພາກສາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນແລະເຫັນວ່າຮອຍຈີກຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂຍເຊັບ, ແລະ
ພວກປະໂລຫິດຜູ້ພິພາກສາທັງໝົດຮູ້ວ່ານາງໄດ້ກົດດັນລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
ການຕັດສິນປະຫານຊີວິດບໍ່ແມ່ນຍ້ອນທາດຄົນນີ້
ເພາະລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງ,
ແຕ່ການຕັດສິນຂອງລາວແມ່ນໃຫ້ລາວຖືກຄຸມຂັງໄວ້ໃນຄຸກຍ້ອນລ
າຍງານທີ່ອອກມາຕໍ່ຕ້ານພັນລະຍາຂອງເຈົ້າຜ່ານທາງລາວ.
76 ແລະ ໂປຕີຟາໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວຈຶ່ງເອົາໂຍເຊບໄປຂັງໄວ້ໃນຄຸກ,
ບ່ອນທີ່ນັກໂທດຂອງກະສັດຖືກກັກຂັງ, ແລະ
ໂຍເຊບກໍຖືກກັກຂັງຢູ່ໃນຄຸກສິບສອງປີ.
77 ແລະ ເຖິງ ແມ່ນ ວ່າ ເປັນ ແນວ ນັ້ນ, ເມຍ ຂອງ
ນາຍ ຂອງ ລາວ ກໍ ບໍ່ ໄດ້ ຫັນ ໜີ ຈາກ ລາວ,
ແລະ ນາງ ກໍ ບໍ່ ໄດ້ ຢຸດ ເວົ້າ ກັບ ລາວ ມື້
ແລ້ວ ມື້ ເລົ່າ ເພື່ອ ຟັງ ນາງ, ແລະ ໃນ ຕອນ ທ້າຍ
ສາມ ເດືອນ ເຊລີກາ ກໍ ຍັງ ຄົງ ໄປ ຫາ ໂຍເຊັບ
ທີ່ ບ້ານ ກັກ ຂັງ ມື້ ເລົ່າ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ຊັກ
ຊວນ ລາວ ໃຫ້ ຟັງ ນາງ, ແລະ ເຊລີກາ ໄດ້ ເວົ້າ
ກັບ ໂຍເຊັບ ວ່າ, ເຈົ້າ ຈະ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຫຼັງ ນີ້
ດົນ ປານ ໃດ? ແຕ່ ຈົ່ງ ຟັງ ສຽງ ຂອງ ເຮົາ ດຽວນີ້,
ແລະ ເຮົາ ຈະ ພາ ເຈົ້າ ອອກ ຈາກ ເຮືອນ ຫຼັງ ນີ້.
78 ແລະ ໂຍເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ນາງ ວ່າ, ມັນ ດີກວ່າ ສຳລັບ ຂ້ອຍ ທີ່ ຈະ
ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຫຼັງ ນີ້ ກວ່າ ຈະ ຟັງ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ເຮັດ
ບາບ ຕໍ່ ພຣະ ເຈົ້າ; ແລະ ນາງ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ, ຖ້າ ເຈົ້າ ບໍ່
ເຮັດ ຕາມ ຄວາມ ປາດ ຖະໜາ ຂອງ ຂ້ອຍ, ຂ້ອຍ ຈະ ດຶງ ຕາ ຂອງ
ເຈົ້າ ອອກ, ແລະ ໃສ່ ໂສ້ ໃສ່ ຕີນ ຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ຈະ ມອບ ເຈົ້າ ໄວ້
ໃນ ມື ຂອງ ຜູ້ ທີ່ ເຈົ້າ ບໍ່ ເຄີຍ ຮູ້ ຈັກ ມາ ກ່ອນ.
79 ແລະ ໂຍເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ນາງ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ທົ່ວ
ແຜ່ນດິນ ໂລກ ສາມາດ ປົດ ປ່ອຍ ຂ້າ ນ້ອຍ ຈາກ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ພຣະ
ອົງ ເຮັດ ເພື່ອ ຂ້າ ນ້ອຍ ໄດ້, ເພາະ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ເປີດ ຕາ ຂອງ ຄົນ
ຕາ ບອດ, ແລະ ປ່ອຍ ຜູ້ ທີ່ ຖືກ ຜູກ ມັດ, ແລະ ຮັກສາ ຄົນ ຕ່າງ
ຊາດ ທັງ ປວງ ທີ່ ບໍ່ ຮູ້ຈັກ ກັບ ແຜ່ນດິນ.
80 ແລະ ເມື່ອເຊລີກາບໍ່ສາມາດຊັກຊວນໂຍເຊັບໃຫ້ຟັງນາງໄດ້,
ນາງຈຶ່ງຢຸດໄປລໍ້ລວງລາວ;
ແລະໂຍເຊັບຍັງຖືກກັກຂັງຢູ່ໃນເຮືອນກັກຂັງ.
ແລະຢາໂຄບບິດາຂອງໂຍເຊັບ,
ແລະພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງລາວທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານຍັງຄົງໂສ
ກເສົ້າແລະຮ້ອງໄຫ້ໃນສະໄໝນັ້ນຍ້ອນໂຍເຊັບ,
ເພາະວ່າຢາໂຄບບໍ່ຍອມຮັບການປອບໂຍນລູກຊາຍຂອງລາວຄືໂຍເ
ຊັບ, ແລະຢາໂຄບໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ດັງໆ,
ແລະຮ້ອງໄຫ້ແລະໂສກເສົ້າຕະຫຼອດມື້ເຫຼົ່ານັ້ນ.

ບົດທີ 45

1 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ໃນ ປີ ນັ້ນ, ຊຶ່ງ ເປັນ ປີ ທີ່
ໂຍເຊັບ ລົງ ໄປ ປະເທດ ເອຢິບ ຫຼັງ ຈາກ ທີ່
ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ຂາຍ ລາວ,
ຣູເບັນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ໄດ້ ໄປ ທີ່ ເມືອງ
ຕິມນາ ແລະ ໄດ້ ຮັບ ເອລີອູຣາມ ລູກ ສາວ ຂອງ
ອາວີ ຊາວ ການາອານ ມາ ເປັນ ເມຍ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ມາ ຫາ ນາງ.
2 ແລະ ເອລີອູຣາມ ພັນລະຍາຂອງຣູເບັນ ໄດ້ຖືພາ ແລະ
ໄດ້ເກີດລູກຊາຍສີ່ຄົນໃຫ້ລາວຄື ຮານົກ, ປາລູ, ເຊັດຊະໂຣນ ແລະ
ການມີ; ແລະ
ຊີເມໂອນນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ເອົານ້ອງສາວຂອງລາວຊື່ ດີນາ
ມາເປັນເມຍ, ແລະ ນາງກໍໄດ້ເກີດລູກຊາຍຫ້າຄົນໃຫ້ລາວຄື
ເນມູເອນ, ຢາມິນ, ໂອຮາດ, ຢາກິນ ແລະ ໂຊຄາ.
3 ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນລາວໄດ້ມາຫາບູນາຍິງຊາວການາອານ,
ຄືບູນາຜູ້ທີ່ຊີເມໂອນໄດ້ຈັບມາຈາກເມືອງເຊເຄມ,
ແລະບູນາໄດ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າດີນາ ແລະ ໄດ້ເບິ່ງແຍງນາງ,
ແລະຊີເມໂອນໄດ້ມາຫານາງ, ແລະ ນາງໄດ້ເກີດຊາອູນໃຫ້ລາວ.
4 ແລະ ຢູດາໄດ້ໄປຫາອາດູລາມໃນເວລານັ້ນ, ແລະ
ລາວໄດ້ມາຫາຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງອາດູລາມ, ແລະ ລາວຊື່ວ່າ ຮີຣາ,
ແລະ ຢູດາໄດ້ເຫັນລູກສາວຂອງຄົນການາອານຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ນາງຊື່ວ່າ ອາລີອາດ, ລູກສາວຂອງຊູອາ, ແລະ
ລາວໄດ້ຮັບເອົານາງມາຫານາງ, ແລະ
ອາລີອາດໄດ້ເກີດລູກຊາຍສາມຄົນໃຫ້ຢູດາຄື ເອຣະ, ໂອນັນ ແລະ
ຊີໂລ.
5 ແລະ ເລວີ ແລະ ອິດຊາຄາ ໄດ້ ໄປ ແຜ່ນດິນ ທາງ ຕາເວັນອອກ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຮັບ ເອົາ ລູກ ສາວ ຂອງ ໂຢບັບ ຜູ້ ເປັນ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ໂຢກທານ ຜູ້ ເປັນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເອເບ ມາ ເປັນ ເມຍ;
ແລະ ໂຢບັບ ຜູ້ ເປັນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ໂຢກທານ ມີ ລູກ ສາວ ສອງ
ຄົນ; ຜູ້ ເປັນ ອ້າຍ ຊື່ ວ່າ ອາດີນາ, ແລະ ຜູ້ ເປັນ ນ້ອງ ຊື່ ວ່າ ອາຣິດາ.
6 ແລະ ເລວີໄດ້ເອົາ ອາດີນາ, ແລະ ອິດຊາຄາໄດ້ເອົາ ອາຣິດາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ມາຮອດແຜ່ນດິນການາອານ,
ເຖິງເຮືອນພໍ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ອາດີນາໄດ້ເກີດລູກຊາຍສາມຄົນໃຫ້ແກ່ ເລວີຄື ເກີໂຊນ, ເຄຣາດ
ແລະ ເມຣາຣີ.
7 ແລະ ອາຣິດາ ໄດ້ ເກີດ ລູກ ຊາຍ ສີ່ ຄົນ ໃຫ້ ແກ່
ອິດຊາຄາ ໂຕລາ, ປູວາ, ໂຢບ ແລະ ຊາມໂຣນ; ແລະ ດານ ໄດ້
ໄປ ຍັງ ແຜ່ນດິນ ໂມອາບ ແລະ ໄດ້ ເປັນ ເມຍ ຊື່
ອັບລາເລັດ ລູກ ສາວ ຂອງ ຮາມູດານ ຊາວ ໂມອາບ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ພາ ນາງ ໄປ ຍັງ ແຜ່ນດິນ ການາອານ.
8 ແລະ ອັບລາເລັດ ເປັນ ໝັນ, ນາງ ບໍ່ ມີ ລູກ, ແລະ ຕໍ່
ມາ ພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້ ລະນຶກ ເຖິງ ອັບລາເລັດ ເມຍ
ຂອງ ດານ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ຖື ພາ ແລະ ເກີດ ລູກ
ຊາຍ ຄົນ ໜຶ່ງ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ໃຫ້ ເຂົາ ວ່າ
ຄູຊິມ.
9 ແລະ ກາດ ແລະ ເນັບທາລີ ໄດ້ ໄປ ເມືອງ ຮາຣານ ແລະ ໄດ້ ຮັບ
ເອົາ ລູກ ສາວ ຂອງ ອາມູຣໍາ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ອູສ ຜູ້ ເປັນ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ນາໂຮ ມາ ເປັນ ເມຍ ຈາກ ທີ່ ນັ້ນ.

10 ແລະ ນີ້ ແມ່ນ ຊື່ ຂອງ ລູກ ສາວ ຂອງ ອາ ມູ
ຣາມ; ຊື່ ຂອງ ຜູ້ ເປັນ ກົກ ແມ່ນ ເມ ຣີ ມາ, ແລະ
ຊື່ ຂອງ ອູ ຊີດ ຜູ້ ເປັນ ນ້ອງ; ແລະ ເນັບ ທາ ລີ
ໄດ້ ຮັບ ເມ ຣີ ມາ, ແລະ ກາດ ໄດ້ ຮັບ ອູ ຊີດ; ແລະ
ພາ ພວກ ເຂົາ ໄປ ຍັງ ແຜ່ນ ດິນ ການາອານ, ໄປ
ຍັງ ເຮືອນ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
11 ແລະ ເມຣີມາ ໄດ້ລູກຊາຍສີ່ຄົນໃຫ້ກັບ ເນັບທາລີ ຊື່ວ່າ
ຢາເຊເອນ, ກູນີ, ຢາເຊີ ແລະ ຊາເລັມ; ແລະ ອູຊີດ
ໄດ້ລູກຊາຍເຈັດຄົນໃຫ້ກັບ ກາດ ເຊໂຟໂອນ, ຮາກີ, ຊູນີ, ເອສໂບນ,
ເອຣີ, ອາໂຣດີ ແລະ ອາຣາລີ.
12 ແລະ ອາເຊ ໄດ້ອອກໄປ ແລະ ໄດ້ຮັບ ອາໂດນ ລູກສາວຂອງ
ອັບລານ ລູກຊາຍຂອງ ຮາດັດ ລູກຊາຍຂອງ ອິດຊະມາເອນ
ມາເປັນພັນລະຍາ, ແລະ ລາວໄດ້ພານາງມາຍັງແຜ່ນດິນການາອານ.
13 ແລະ ອາໂດນ ພັນລະຍາຂອງ ອາເຊ
ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນສະໄໝນັ້ນ; ນາງບໍ່ມີລູກ; ແລະ ຫຼັງຈາກ ອາໂດນ
ເສຍຊີວິດແລ້ວ ອາເຊ ໄດ້ໄປອີກຟາກໜຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳ ແລະ
ໄດ້ແຕ່ງງານກັບ ຮາດູຣາ ລູກສາວຂອງ ອາບີມາເອນ
ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງ ເອເບ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງ ເຊມ.
14 ແລະ ຍິງສາວຄົນນັ້ນມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາງາມ ແລະ
ເປັນຜູ້ຍິງທີ່ມີສະຕິປັນຍາ, ແລະ ນາງເຄີຍເປັນພັນລະຍາຂອງ
ມັນກີເອນ ລູກຊາຍຂອງ ເອລາມ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງ ເຊມ.
15 ແລະ ຮາດູຣາ ໄດ້ ເກີດ ລູກ ສາວ ຄົນ ໜຶ່ງ ໃຫ້
ມັນກີເອນ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ໃຫ້ ນາງ ວ່າ ເຊຣາກ,
ແລະ ມັນກີເອນ ໄດ້ ຕາຍ ໄປ ຫຼັງ ຈາກ ນີ້, ແລະ ຮາດູຣາ
ໄດ້ ໄປ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ພໍ່ ຂອງ ນາງ.
16 ແລະ ຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງພັນລະຍາທີ່ອາເຊີ,
ລາວໄດ້ໄປຮັບເອົາຮາດູຣາເປັນພັນລະຍາ, ແລະ
ໄດ້ພານາງໄປແຜ່ນດິນການາອານ, ແລະ
ລາວໄດ້ເອົາເຊຣາລູກສາວຂອງນາງມານຳ, ແລະ
ນາງມີອາຍຸໄດ້ສາມປີ, ແລະ
ຍິງສາວຄົນນັ້ນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຢາໂຄບ.
17 ແລະ ຍິງສາວຜູ້ນັ້ນມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາງາມ, ແລະ
ນາງໄດ້ດຳເນີນຕາມວິທີທາງທີ່ບໍລິສຸດຂອງລູກຫລານຂອງຢາໂຄບ;
ນາງບໍ່ໄດ້ຂາດເຂີນສິ່ງໃດເລີຍ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ນາງ.
18 ແລະ ຮາດູຣາ ເມຍຂອງອາເຊີ ໄດ້ຖືພາ ແລະ
ເກີດລູກຊາຍໃຫ້ລາວຊື່ວ່າ ຢິມນາ, ອີຊະວາ, ອີຊະວີ ແລະ ເບຣິອາ;
ສີ່ຄົນ.
19 ແລະ ເຊບູລູນ ໄດ້ໄປຍັງມີດຽນ ແລະ ໄດ້ແຕ່ງງານກັບເມຣີຊາ
ລູກສາວຂອງໂມລາດ ລູກຊາຍຂອງອາບີດາ ລູກຊາຍຂອງມີດຽນ
ແລະ ໄດ້ພານາງມາຍັງແຜ່ນດິນການາອານ.
20 ແລະ ເມຣູຊາ ໄດ້ ແບກ ຕົວ ໃຫ້ ເຊ ບູ ລູນ ເຊ
ເຣັດ, ເອ ໂລນ ແລະ ຢາ ເລ ເອນ; ລູກຊາຍສາມຄົນ.
21 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ໃຊ້ ຄົນ ໄປ ຫາ ອາຣາມ ລູກຊາຍ ຂອງ ໂຊບາ
ລູກຊາຍ ຂອງ ເຕຣາ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຮັບ ເບັນຢາມິນ ເມຄາລີ
ລູກສາວ ຂອງ ອາຣາມ ມາ ເປັນ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ນາງໄດ້
ມາ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ທີ່ ເຮືອນ ຂອງ ຢາໂຄບ; ແລະ
ເບັນຢາມິນ ມີອາຍຸ ໄດ້ ສິບ ປີ ເມື່ອ ເພິ່ນ ໄດ້ ຮັບ ເມີຄາລີ ລູກສາວ
ຂອງ ອາຣາມ ມາ ເປັນ ເມຍ.
22 ແລະ ເມຄາລີຢາ ໄດ້ຖືພາ ແລະ ໄດ້ເກີດລູກຊາຍຫ້າຄົນໃຫ້ແກ່
ເບັນຢາມິນ ຊື່ ເບລາ, ເບເຄ, ອັດເບນ, ເກຣາ ແລະ ນາອາມານ;
ແລະ ຕໍ່ມາ ເບັນຢາມິນ ໄດ້ໄປແຕ່ງງານກັບ ອາຣິບັດ, ລູກສາວຂອງ
ຊາມໂຣນ, ລູກຊາຍຂອງ ອັບຣາຮາມ,
ນອກເໜືອໄປຈາກພັນລະຍາຄົນທຳອິດຂອງລາວ, ແລະ
ລາວມີອາຍຸໄດ້ສິບແປດປີ; ແລະ ອາຣິບັດ
ໄດ້ເກີດລູກຊາຍຫ້າຄົນໃຫ້ແກ່ ເບັນຢາມິນ ຊື່ ອາຄີ, ໂວຊະ, ມູປິມ,
ຄູປິມ, ແລະ ອໍດ.
23 ແລະໃນສະໄໝນັ້ນ ຢູດາໄດ້ໄປເຮືອນຂອງເຊມ ແລະ
ໄດ້ຮັບຕາມາ ລູກສາວຂອງເອລາມ ລູກຊາຍຂອງເຊມ
ມາເປັນເມຍໃຫ້ເອຣ໌ ລູກຊາຍກົກຂອງຕົນ.
24 ແລະ ເອຣ໌ ໄດ້ມາຫາ ຕາມາ ພັນລະຍາຂອງລາວ, ແລະ
ນາງໄດ້ກາຍເປັນພັນລະຍາຂອງລາວ, ແລະ ເມື່ອລາວມາຫານາງ,
ລາວກໍໄດ້ທຳລາຍເຊື້ອສາຍຂອງລາວ, ແລະ
ການກະທຳຂອງລາວກໍ່ຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຕຣ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຂ້າລາວ.
25 ແລະ ຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງເອຣ, ລູກກົກຂອງຢູດາ,
ຢູດາໄດ້ເວົ້າກັບໂອນານວ່າ, ຈົ່ງໄປຫາເມຍຂອງອ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລະ
ແຕ່ງງານກັບນາງເປັນຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ໃກ້ຊິດທີ່ສຸດ, ແລະ
ສືບເຊື້ອສາຍໃຫ້ອ້າຍຂອງເຈົ້າ.
26 ແລະ ໂອນານໄດ້ເອົາຕາມາເປັນເມຍ ແລະ ລາວກໍມາຫານາງ,
ແລະ ໂອນານກໍມັກວຽກງານຂອງອ້າຍຂອງລາວຄືກັນ, ແລະ
ວຽກງານຂອງລາວເປັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະ
ຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງກໍໄດ້ຂ້າລາວຄືກັນ.
27 ແລະ ເມື່ອ ໂອນານ ຕາຍໄປ, ຢູດາ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ຕາມາ ວ່າ, “ຈົ່ງ
ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ພໍ່ ຂອງ ເຈົ້າ ຈົນ ກວ່າ ຊີໂລ ລູກຊາຍ ຂອງ ຂ້ອຍຈະ
ໃຫຍ່ ຂຶ້ນ,” ແລະ ຢູດາ ບໍ່ ພໍໃຈ ໃນ ຕາມາ ອີກຕໍ່ໄປ, ທີ່ ຈະ ຍົກ ນາງ
ໃຫ້ ຊີໂລ, ເພາະ ລາວ ເວົ້າ ວ່າ, “ບາງທີ ລາວ ອາດ ຈະ ຕາຍ ຄື ອ້າຍ
ນ້ອງ ຂອງ ລາວ.”
28 ແລະ ຕາມາກໍລຸກຂຶ້ນໄປ ແລະ ໄດ້ພັກຢູ່ໃນເຮືອນພໍ່ຂອງນາງ,
ແລະ ຕາມາກໍຢູ່ໃນເຮືອນພໍ່ຂອງນາງຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ.
29 ແລະ ໃນ ການ ປະຕິວັດ ຂອງ ປີ, ອາລີອາດ ເມຍ
ຂອງ ຢູດາ ໄດ້ ເສຍ ຊີວິດ; ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ຮັບ
ຄວາມ ປອບ ໂຍນ ເພື່ອ ເມຍ ຂອງ ລາວ, ແລະ ຫຼັງ
ຈາກ ການ ເສຍ ຊີວິດ ຂອງ ອາລີອາດ, ຢູດາ ໄດ້
ຂຶ້ນ ໄປ ກັບ ຮີຣາ ເພື່ອນ ຂອງ ລາວ ທີ່ ເມືອງ
ຕິມນາ ເພື່ອ ຕັດ ຂົນ ແກະ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ.
30 ແລະ ຕາມາ ໄດ້ຍິນວ່າ ຢູດາ ໄດ້ຂຶ້ນໄປ ເມືອງ ທິມນາ
ເພື່ອຕັດຂົນແກະ ແລະ ຊີໂລ ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນແລ້ວ, ແຕ່ ຢູດາ
ບໍ່ພໍໃຈໃນນາງ.
31 ແລະ ຕາມາ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຖອດເສື້ອຜ້າຂອງແມ່ໝ້າຍອອກ,
ແລະ ເອົາຜ້າຄຸມໜ້າໃຫ້ນາງ, ແລະ
ນາງໄດ້ປົກຄຸມຕົວເອງຢ່າງສົມບູນ, ແລະ
ນາງໄດ້ໄປນັ່ງຢູ່ຕາມຖະໜົນຫົນທາງສາທາລະນະ,
ຊຶ່ງຢູ່ແຄມທາງໄປເມືອງຕິມນາ.
32 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ຜ່ານໄປ ແລະ ເຫັນນາງ ແລະ ໄດ້ພານາງໄປ ແລະ
ລາວກໍໄດ້ມາຫານາງ, ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາກັບລາວ, ແລະ
ເມື່ອເຖິງເວລາຄອດລູກ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ມີລູກຝາແຝດຢູ່ໃນທ້ອງຂອງນາງ, ແລະ ລາວ
ໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລູກສາວຄົນທຳອິດວ່າ ເປເຣດ, ແລະ
ລູກສາວຄົນທີສອງວ່າ ຊາຣາ.

ບົດທີ 46

1ໃນສະໄໝນັ້ນ ໂຢເຊັບຍັງຖືກກັກຂັງຢູ່ໃນຄຸກໃນປະເທດເອຢິບ.

2 ໃນຂະນະນັ້ນ ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງຟາໂລ ກໍາລັງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ,
ຄືຫົວໜ້າພະນັກງານຮັບໃຊ້ ແລະ
ຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ່ຂອງກະສັດເອຢິບ.
3
ແລະພະນັກງານຮັບໃຊ້ໄດ້ເອົາເຫຼົ້າອະງຸ່ນມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າກະສັດເພື່
ອດື່ມ,
ແລະພະນັກງານເຂົ້າຈີ່ໄດ້ວາງເຂົ້າຈີ່ໄວ້ຕໍ່ໜ້າກະສັດເພື່ອຮັບປະທານ,
ແລະກະສັດໄດ້ດື່ມເຫຼົ້າອະງຸ່ນແລະຮັບປະທານເຂົ້າຈີ່,
ເພິ່ນພ້ອມກັບພວກຂ້າໃຊ້ແລະພວກຂ້າໃຊ້ທີ່ຮັບປະທານອາຫານຢູ່ໂ
ຕະຂອງກະສັດ.
4 ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ກໍາລັງ ກິນ ດື່ມ,
ພະນັກງານ ຮັບໃຊ້ ແລະ ພະນັກງານ ເຮັດ ເຂົ້າຈີ່ ກໍ
ຍັງ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ, ແລະ ພວກ ລັດຖະມົນຕີ ຂອງ ຟາໂຣ
ໄດ້ ພົບ ແມງວັນ ຫຼາຍ ໂຕ ຢູ່ ໃນ ເຫຼົ້າ ອະງຸ່ນ
ທີ່ ພະນັກງານ ຮັບໃຊ້ ໄດ້ ເອົາ ມາ, ແລະ ກ້ອນ ຫີນ
ໃນ ເຕົາ ກໍ ພົບ ເຫັນ ຢູ່ ໃນ ເຂົ້າຈີ່ ຂອງ
ພະນັກງານ ເຮັດ ເຂົ້າຈີ່.
5 ແລະ
ນາຍທະຫານຮັກສາລາຊະວັງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໂຢເຊັບໃຫ້ເປັນຜູ້ຊ່ວຍໃນ
ພວກຂ້າລາຊະການຂອງຟາໂລ ແລະ
ພວກຂ້າລາຊະການຂອງຟາໂລກໍຖືກກັກຂັງເປັນເວລາໜຶ່ງປີ.
6 ແລະ ໃນຕອນທ້າຍຂອງປີ, ທັງສອງຄົນໄດ້ຝັນໃນຄືນດຽວ,
ໃນສະຖານທີ່ກັກຂັງທີ່ພວກເຂົາຢູ່, ແລະ ໃນຕອນເຊົ້າ ໂຢເຊັບ
ໄດ້ມາຫາພວກເຂົາເພື່ອເບິ່ງແຍງພວກເຂົາຕາມປົກກະຕິ, ແລະ
ລາວໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ, ແລະ
ຈົ່ງເບິ່ງໃບໜ້າຂອງພວກເຂົາມີນໍ້າໃຈໂສກເສົ້າ ແລະ ໂສກເສົ້າ.
7 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຖາມ ພວກເຂົາ ວ່າ,
“ເປັນຫຍັງມື້ນີ້ໜ້າພວກເຈົ້າຈຶ່ງເສົ້າສະຫລົດ ແລະ ຫງຸດຫງິດ?”
ພວກເຂົາ ໄດ້ ຕອບ ເພິ່ນ ວ່າ, “ພວກເຮົາ ຝັນ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜ
ແກ້ໄດ້; ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ພວກເຂົາ ວ່າ, “ຈົ່ງ ບອກ
ຄວາມຝັນ ຂອງ ພວກເຈົ້າ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ຟັງ, ແລະ ພຣະເຈົ້າ ຈະ
ປະທານ ຄໍາຕອບ ທີ່ ເປັນ ສັນຕິສຸກ ໃຫ້ ພວກເຈົ້າ ຕາມ ທີ່
ພວກເຈົ້າ ປາຖະໜາ.”
8 ແລະ ພະນັກງານຮັບໃຊ້ໄດ້ເລົ່າຄວາມຝັນຂອງລາວໃຫ້ໂຢເຊັບຟັງ,
ແລະ ລາວເວົ້າວ່າ, ເຮົາໄດ້ເຫັນໃນຄວາມຝັນຂອງເຮົາ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ,
ເຄືອອະງຸ່ນໃຫຍ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ແລະ ເທິງເຄືອອະງຸ່ນນັ້ນ
ເຮົາໄດ້ເຫັນສາມກິ່ງ, ແລະ ເຄືອອະງຸ່ນນັ້ນກໍ່ອອກດອກຢ່າງໄວວາ
ແລະ ສູງ, ແລະ ພວງຂອງມັນສຸກແລ້ວ ແລະ ກາຍເປັນໝາກອະງຸ່ນ.
9 ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ ເກັບ ເອົາ ໝາກ ອະງຸ່ນ ມາ ບີບ ໃສ່ ຈອກ
ແລະ ວາງ ໄວ້ ໃນ ພຣະຫັດ ຂອງ ຟາໂຣ ແລະ ເພິ່ນ ກໍ ດື່ມ; ແລະ
ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ, ສາມ ງ່າ ທີ່ ຢູ່ ເທິງ ເຄືອ ອະງຸ່ນ ນັ້ນ
ຄື ສາມ ມື້.
10 ແຕ່ພາຍໃນສາມມື້, ກະສັດຈະສັ່ງໃຫ້ນໍາເຈົ້າອອກມາ ແລະ
ເພິ່ນຈະມອບເຈົ້າຄືນສູ່ຕໍາແໜ່ງຂອງເຈົ້າ, ແລະ
ເຈົ້າຈົ່ງໃຫ້ກະສັດດື່ມເຫຼົ້າແວງຂອງລາວຄືກັບຕອນທໍາອິດທີ່ເຈົ້າເຄີ
ຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນ; ແຕ່ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າພົບຄວາມກະລຸນາໃນ
ສາຍພຣະເນຕຣຂອງເພິ່ນ,
ເພື່ອທ່ານຈະລະນຶກເຖິງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ຟາໂຣເມື່ອເພິ່ນສະບາຍດີ,
ແລະ ກະລຸນາສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ
ພາຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກຄຸກນີ້,
ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຖືກລັກພາຕົວໄປຈາກແຜ່ນດິນການາອານ ແລະ
ຖືກຂາຍໃຫ້ເປັນທາດຢູ່ບ່ອນນີ້.
11 ແລະ ສິ່ງ ທີ່ ໄດ້ ຖືກ ບອກ ເຈົ້າ ກ່ຽວ ກັບ
ເນຍ ຂອງ ນາຍ ຂ້ອຍ ນັ້ນ ກໍ່ ບໍ່ ຈິງ, ເພາະ ເຂົາ
ເຈົ້າ ໄດ້ ເອົາ ຂ້ອຍ ໄວ້ ໃນ ຄຸກ ນີ້ ໂດຍ ບໍ່ ມີ
ຄ່າ ຫຍັງ; ແລະ ພະນັກງານ ຮັບໃຊ້ ໄດ້ ຕອບ ໂຢເຊັບ
ວ່າ, ຖ້າ ກະສັດ ປະຕິບັດ ຕໍ່ ຂ້ອຍ ດີ ຄື ແຕ່
ຕອນ ທໍາອິດ, ດັ່ງ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ອະທິບາຍ ໃຫ້ ຂ້ອຍ
ຟັງ ຄັ້ງ ສຸດ ທ້າຍ, ຂ້ອຍ ຈະ ເຮັດ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່
ເຈົ້າ ປາດ ຖະໜາ, ແລະ ພາ ເຈົ້າ ອອກ ຈາກ ຄຸກ ນີ້.
12 ແລະ ເມື່ອ ພະນັກງານ ເຮັດ ເຂົ້າໜົມ ເຫັນວ່າ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ແກ້
ຄວາມຝັນ ຂອງ ພະນັກງານ ຮັບໃຊ້ ໄດ້ ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລ້ວ ລາວ ກໍ
ເຂົ້າ ໄປ ເລົ່າ ຄວາມຝັນ ທັງໝົດ ຂອງ ລາວ ໃຫ້ ໂຢເຊັບ ຟັງ.
13 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕອບ ເພິ່ນ ວ່າ, “ໃນ ຄວາມຝັນ ຂອງເຮົາ ເຮົາ
ໄດ້ ເຫັນ ກະຕ່າ ສີຂາວ ສາມ ອັນ ວາງ ໄວ້ ເທິງ ຫົວ ຂອງເຮົາ, ແລະ
ເຮົາ ໄດ້ ຫລຽວ ເບິ່ງ, ແລະ ເຫັນ ຢູ່ໃນ ກະຕ່າ ເທິງ ສຸດ ມີ ຊີ້ນ ອົບ
ທຸກ ຊະນິດ ສໍາລັບ ຟາໂຣ, ແລະ ເບິ່ງແມ, ນົກ ກໍາລັງ ກິນ ມັນ ຈາກ
ຫົວ ຂອງເຮົາ.
14 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ເພິ່ນ ວ່າ, “ກະຕ່າ ສາມ ອັນ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້
ເຫັນ ນັ້ນ ແມ່ນ ສາມ ມື້, ແຕ່ ພາຍ ໃນ ສາມ ມື້ ຟາໂລ ຈະ ເອົາ ຫົວ
ຂອງ ເຈົ້າ ອອກ ໄປ ແຂວນ ເຈົ້າ ໄວ້ ເທິງ ຕົ້ນໄມ້, ແລະ ນົກ ຈະ ມາ
ກິນ ເນື້ອ ຂອງ ເຈົ້າ, ດັ່ງ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຫັນ ໃນ ຄວາມ ຝັນ ຂອງ ເຈົ້າ.”
15 ໃນຄາວນັ້ນ ລາຊິນີກໍາລັງຈະຄອດລູກ ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ
ນາງກໍຄອດລູກຊາຍໃຫ້ກະສັດເອຢິບ ແລະ ພວກເຂົາປະກາດວ່າ
ກະສັດໄດ້ລູກຊາຍກົກຂອງພະອົງແລ້ວ
ປະຊາຊົນເອຢິບທັງໝົດພ້ອມກັບພວກຂ້າໃຊ້ຂອງຟາໂຣ
ຕ່າງກໍຊົມຊື່ນຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ.
16 ແລະ ໃນມື້ທີສາມທີ່ເພິ່ນເກີດມາ
ຟາໂລໄດ້ຈັດງານລ້ຽງສໍາລັບເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນ
ສໍາລັບກອງທັບຂອງແຜ່ນດິນໂຊອາ ແລະ ແຜ່ນດິນເອຢິບ.
17 ແລະ ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເອຢິບ ແລະ ຂ້າໃຊ້ຂອງຟາໂລ
ໄດ້ມາກິນດື່ມກັບກະສັດໃນງານລ້ຽງຂອງລູກຊາຍຂອງພຣະອົງ,
ແລະ ເພື່ອຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງກະສັດ.
18 ແລະ ພວກຂ້າລາຊະການທັງໝົດຂອງກະສັດ ແລະ
ຂ້າໃຊ້ຂອງພະອົງຕ່າງກໍປິຕິຍິນດີໃນເວລານັ້ນເປັນເວລາແປດມື້ໃນ
ງານລ້ຽງ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສະຫຼອງດ້ວຍເຄື່ອງດົນຕີທຸກຊະນິດ,
ດ້ວຍກອງ ແລະ
ດ້ວຍການຟ້ອນລໍາຢູ່ໃນວັງຂອງກະສັດເປັນເວລາແປດມື້.
19 ແລະ
ພະນັກງານຮັບໃຊ້ທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ແກ້ຄວາມຝັນໃຫ້ກໍລືມໂຢເຊັບ ແລະ
ລາວບໍ່ໄດ້ບອກກະສັດຕາມທີ່ລາວໄດ້ສັນຍາໄວ້
ເພາະວ່າສິ່ງນີ້ແມ່ນມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອລົງໂທດໂຢເຊັບ
ເພາະລາວໄວ້ວາງໃຈໃນມະນຸດ.
20 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ຢູ່ໃນຄຸກເປັນເວລາສອງປີ,
ຈົນກວ່າເພິ່ນຈະຄົບສິບສອງປີ.

ບົດທີ 47

1 ແລະໃນສະໄໝນັ້ນ
ອີຊາກລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມຍັງອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນການາອານ;
ລາວເຖົ້າແກ່ຫຼາຍແລ້ວ, ອາຍຸໜຶ່ງຮ້ອຍແປດສິບປີ, ແລະ
ເອຊາວລູກຊາຍຂອງລາວ, ນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂຄບ,
ໄດ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອໂດມ,
ແລະລາວແລະລູກຊາຍຂອງລາວມີທີ່ດິນຢູ່ໃນນັ້ນໃນບັນດາລູກຫລາ
ນຂອງເຊອີ.

2 ເອຊາວໄດ້ຍິນວ່າເວລາຂອງພໍ່ຂອງລາວໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວ,
ລາວພ້ອມທັງລູກຊາຍແລະຄອບຄົວຂອງລາວໄດ້ມາຮອດແຜ່ນດິນ
ການາອານ, ໄປຫາເຮືອນຂອງພໍ່ຂອງລາວ.
ຢາໂຄບພ້ອມທັງລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ອອກຈາກບ່ອນທີ່ພວກເຂົາອ
າໄສຢູ່ໃນເຮັບໂຣນ,
ແລະພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ກັບໄປຫາອີຊາກພໍ່ຂອງພວກເຂົາ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນເອຊາວແລະລູກຊາຍຂອງລາວຢູ່ໃນເຕັ້ນ.
3 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າອີຊາກພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ
ຢາໂຄບຍັງຄຶງໄວ້ທຸກໃຫ້ໂຍເຊັບລູກຊາຍຂອງລາວ.
4 ແລະ ອີຊາກ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຢາໂຄບ ວ່າ, ຈົ່ງ ນໍາ
ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເຈົ້າ ມາ ນີ້ ແລະ ເຮົາ ຈະ
ອວຍພອນ ເຂົາ ເຈົ້າ; ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ນໍາ ລູກ ສິບ
ເອັດ ຄົນ ຂອງ ລາວ ມາ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ອີຊາກ ພໍ່
ຂອງ ລາວ.
5 ອີຊາກໄດ້ວາງມືໃສ່ລູກຊາຍທຸກຄົນຂອງຢາໂຄບ,
ແລະເພິ່ນໄດ້ຈັບເອົາພວກເຂົາແລະກອດພວກເຂົາ,
ແລະຈູບພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ,
ແລະອີຊາກໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາໃນມື້ນັ້ນ,
ແລະເພິ່ນໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ,
ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າອວຍພອນພວກເຈົ້າ
ແລະ
ເພີ່ມທະວີເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນຄືກັບດວງດາວໃນທ້ອ
ງຟ້າ.
6 ແລະ ອີຊາກຍັງໄດ້ອວຍພອນລູກຊາຍຂອງເອຊາວວ່າ,
ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ ແລະ
ເປັນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຈະເຫັນເຈົ້າ, ແລະ
ຕໍ່ສັດຕູທັງໝົດຂອງເຈົ້າ.
7 ແລະ ອີຊາກໄດ້ເອີ້ນຢາໂຄບ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວມາ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ມານັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າອີຊາກ, ແລະ
ອີຊາກໄດ້ກ່າວກັບຢາໂຄບວ່າ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດໄດ້ກ່າວກັບເຮົ
າວ່າ, ເຮົາຈະມອບແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ລູກຫລານຂອງເຈົ້າເປັນມໍລະດົກ
ຖ້າລູກຫລານຂອງເຈົ້າຮັກສາກົດເກນ ແລະ ວິທີທາງຂອງເຮົາ, ແລະ
ເຮົາຈະປະຕິບັດຕາມຄໍາສາບານທີ່ເຮົາໄດ້ສາບານໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ
ບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ.
8 ບັດນີ້ລູກຊາຍຂອງພໍ່ເອີຍ, ຈົ່ງສອນລູກຫຼານຂອງເຈົ້າ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລູກຫຼານຂອງເຈົ້າໃຫ້ຢໍາເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ໃຫ້ເດີນໄປໃນທາງທີ່ດີຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນທີ່ພໍພຣ
ະໄທ, ເພາະວ່າຖ້າເຈົ້າຮັກສາທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ກົດລະບຽບຂອງພຣະອົງ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບເຈົ້າກັບອັບ
ຣາຮາມ, ແລະ ຈະເຮັດດີກັບເຈົ້າ ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ.
9 ແລະ ເມື່ອ ອີຊາກ ສັ່ງ ຢາໂຄບ ແລະ ລູກ ຫລານ
ຂອງ ລາວ ແລ້ວ, ລາວ ກໍ ສິ້ນ ໃຈ ຕາຍ, ແລະ ໄດ້
ຖືກ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັບ ຄົນ ຂອງ ລາວ.
10 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າ ອີຊາກ ພໍ່
ຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້, ແລະ ອີຊາກ ມີອາຍຸ
ໄດ້ໜຶ່ງຮ້ອຍແປດສິບປີ ເມື່ອ ເພິ່ນ ໄດ້ ເສຍຊີວິດ ໃນ ແຜ່ນດິນ
ການາອານ, ໃນ ເມືອງ ເຮັບໂຣນ, ແລະ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ
ໄດ້ ພາ ເພິ່ນ ໄປ ທີ່ ຖໍ້າ ມັກເປລາ, ຊຶ່ງ ອັບຣາຮາມ ໄດ້ ຊື້ ຈາກ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ຮິດ ເພື່ອ ເປັນ ບ່ອນ ຝັງ ສົບ.
11 ແລະ ກະສັດທັງປວງຂອງແຜ່ນດິນການາອານໄດ້ໄປກັບຢາໂຄບ
ແລະ ເອຊາວ ເພື່ອຝັງສົບອີຊາກ, ແລະ
ກະສັດທັງປວງຂອງແຜ່ນດິນການາອານໄດ້ສະແດງກຽດສັກສີອັນຍິ່
ງໃຫຍ່ໃຫ້ອີຊາກເມື່ອລາວເສຍຊີວິດ.
12 ແລະ ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເອຊາວ
ໄດ້ຍ່າງຕີນເປົ່າໄປມາ, ຍ່າງ ແລະ ຮ້ອງຄາງໄປມາ
ຈົນກວ່າຈະຮອດເມືອງກີເຣອາດອາບາ.
13 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ຝັງ ອີຊາກ ພໍ່
ຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້ໃນຖໍ້າ ມັກເປລາ ຊຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງ ກີເຣອາດ-ອາບາ ໃນ
ເມືອງ ເຮັບໂຣນ, ແລະ
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຝັງເພິ່ນໄວ້ດ້ວຍກຽດຕິຍົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ຄືກັບໃນງານສົບຂອງກະສັດ.
14 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ເອຊາວ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ກະສັດທັງໝົດຂອງ ການາອານ
ໄດ້ໄວ້ທຸກຢ່າງໜັກໜ່ວງ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຝັງສົບລາວ ແລະ
ໂສກເສົ້າເສຍໃຈເປັນເວລາດົນນານ.
15 ແລະ ເມື່ອອີຊາກເສຍຊີວິດ, ລາວໄດ້ປະຝູງສັດ ແລະ
ຊັບສິນຂອງລາວ ແລະ
ສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງລາວໄວ້ໃຫ້ລູກຊາຍຂອງລາວ; ແລະ
ເອຊາວໄດ້ເວົ້າກັບຢາໂຄບວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພໍ່ຂອງພວກເຮົາປະໄວ້ໃຫ້ພວກເຮົາແບ່ງອອກເປັ
ນສ່ວນໆ, ແລະ ຂ້ອຍຈະເລືອກ, ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ກ່າວວ່າ,
ພວກເຮົາຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.
16 ແລະ ຢາໂຄບ
ໄດ້ເອົາສິ່ງທັງໝົດທີ່ອີຊາກໄດ້ປະໄວ້ໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ຝູງສັດ
ແລະ ຊັບສິນ, ແລະ
ລາວໄດ້ວາງພວກມັນອອກເປັນສອງສ່ວນຕໍ່ໜ້າເອຊາວ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ກ່າວກັບເອຊາວວ່າ, “ເບິ່ງແມ,
ທັງໝົດນີ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ, ເຈົ້າຈົ່ງເລືອກເຄິ່ງໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າຈະເອົາໄປ.”
17 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເອຊາວ ວ່າ, “ຈົ່ງ ຟັງ ສິ່ງ ທີ່ ເຮົາ ຈະ
ເວົ້າກັບ ເຈົ້າ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າ ແຫ່ງ
ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອັບຣາຮາມ ແລະ
ອີຊາກ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກເຮົາ ວ່າ, “ເຮົາ ຈະ ໃຫ້ ແຜ່ນດິນ ນີ້
ເປັນ ມູນມໍລະດົກ ແກ່ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຈົ້າ ຕະຫຼອດ ໄປ.”
18 ບັດນີ້ທຸກສິ່ງທີ່ພໍ່ຂອງພວກເຮົາເຫຼືອຢູ່ນັ້ນກໍຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານແລ້ວ,
ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງແຜ່ນດິນທັງໝົດກໍຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານແລ້ວ;
ທ່ານຈົ່ງເລືອກຈາກພວກເຂົາວ່າທ່ານຕ້ອງການຫຍັງ.
19 ຖ້າເຈົ້າປາດຖະໜາເອົາແຜ່ນດິນທັງໝົດນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ, ແລະ ເຮົາຈະເອົາຊັບສົມບັດນີ້ໄປ,
ແລະ ຖ້າເຈົ້າປາດຖະໜາເອົາຊັບສົມບັດນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າ, ແລະ
ເຮົາຈະເອົາແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ຂ້ອຍ ແລະ
ລູກຫລານຂອງຂ້ອຍເພື່ອສືບທອດມັນຕະຫຼອດໄປ.
20 ແລະ ເນບາໂຢດ ລູກຊາຍຂອງອິດສະມາເອນ
ໄດ້ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນພ້ອມກັບລູກໆຂອງລາວ, ແລະ
ເອຊາວໄດ້ໄປໃນມື້ນັ້ນ ແລະ ປຶກສາຫາລືກັບລາວ, ໂດຍກ່າວວ່າ.
21 ຢາໂຄບ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ຂ້ອຍ ດັ່ງນີ້, ແລະ ລາວ ໄດ້
ຕອບ ຂ້ອຍ ດັ່ງນີ້, ບັດ ນີ້ ຈົ່ງ ໃຫ້ ຄໍາ ແນະນໍາ
ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ພວກ ເຮົາ ຈະ ຟັງ.
22 ແລະ ເນບາຍອດ ໄດ້ ກ່າວວ່າ, ຢາໂຄບ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ເຈົ້າ ວ່າ, “ນີ້
ແມ່ນ ຫຍັງ? ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ລູກ ຫລານ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ການາອານ ໄດ້
ອາໄສ ຢູ່ ຢ່າງ ປອດ ໄພ ໃນ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ເຂົາ, ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້
ກ່າວ ວ່າ ລາວ ຈະ ໄດ້ ຮັບ ມັນ ເປັນ ມໍລະດົກ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ
ລາວ ຕະຫລອດ ວັນ ເວລາ.”

23 ບັດນີ້ຈົ່ງໄປເອົາຊັບສົມບັດທັງໝົດຂອງພໍ່ເຈົ້າ ແລະ
ປະຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າໄວ້ໃນດິນແດນ ຕາມທີ່ລາວໄດ້ເວົ້າໄວ້.
24 ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ກັບ ໄປ ຫາ ຢາໂຄບ, ແລະ ເຮັດ
ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ເນບາໂຢດ ລູກຊາຍ ຂອງ ອິດສະມາເອນ ໄດ້ ແນະນຳ;
ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ເອົາ ຊັບສົມບັດ ທັງໝົດ ທີ່ ອີຊາກ ໄດ້ ປະໄວ້,
ຈິດວິນຍານ, ສັດ, ສັດລ້ຽງ ແລະ ຊັບສິນ, ແລະ ຊັບສົມບັດ ທັງໝົດ;
ລາວ ບໍ່ໄດ້ ໃຫ້ ຫຍັງ ແກ່ ຢາໂຄບ ນ້ອງຊາຍ ຂອງລາວ; ແລະ
ຢາໂຄບ ໄດ້ ຍຶດ ເອົາ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ທັງໝົດ, ຕັ້ງແຕ່ ຫ້ວຍ
ເອຢິບ ຈົນເຖິງ ແມ່ນ້ຳ ເອີຟຣັດ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຍຶດ ເອົາ ມັນ ເປັນ
ກຳມະສິດ ນິລັນດອນ, ແລະ ສຳລັບ ລູກ ຫລານ ແລະ ລູກ ຫລານ
ຂອງ ລາວ ຕະຫຼອດ ໄປ.
25 ຢາໂຄບຍັງໄດ້ເອົາຖ້ຳມັກເປລາຈາກເອຊາວອ້າຍຂອງລາວ
ຊຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງເຮັບໂຣນ ຊຶ່ງອັບຣາຮາມໄດ້ຊື້ຈາກເອຟໂຣນ
ເພື່ອເປັນບ່ອນຝັງສົບສຳລັບລາວ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວຕະຫຼອດໄປ.
26 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ຂຽນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດໄວ້ໃນປຶ້ມຊື້, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເຊັນມັນ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເປັນພະຍານທັງໝົດນີ້ພ້ອມກັບພະຍານທີ່ຊື່ສັດສີ່ຄົນ.
27 ແລະ ນີ້ ຄື ຖ້ອຍ ຄຳ ທີ່ ຢາໂຄບ ຂຽນ ໄວ້ ໃນ
ປຶ້ມ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ: ແຜ່ນດິນ ການາອານ ແລະ ຫົວ
ເມືອງ ທັງ ໝົດ ຂອງ ຊາວ ຮິດຕີ, ຊາວ ຮີວີ, ຊາວ
ເຢບຸດ, ຊາວ ອາໂມຣິດ, ຊາວ ເປຣີຊີ, ແລະ ຊາວ ເກີກາຊີ,
ທັງ ເຈັດ ປະ ເທດ ຈາກ ແມ່ນ້ຳ ເອຢິບ ຈົນ ເຖິງ
ແມ່ນ້ຳ ຢູຟຣາດ.
28 ແລະ ເມືອງເຮັບໂຣນ ກີຣາອາດ-ອາບາ, ແລະ ຖ້ຳທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ,
ຢາໂຄບໄດ້ຊື້ທັງໝົດຈາກເອຊາວນ້ອງຊາຍຂອງລາວເພື່ອມູນຄ່າ,
ເພື່ອເປັນກຳມະສິດ ແລະ
ເພື່ອເປັນມໍລະດົກສຳລັບລູກຫລານຂອງລາວຫຼັງຈາກລາວຕະຫຼອດໄ
ປ.
29 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເອົາ ປຶ້ມ ຊື້ ຂາຍ ແລະ ລາຍ ເຊັນ, ພຣະ ບັນຊາ
ແລະ ຂໍ້ ບັນຍັດ ແລະ ປຶ້ມ ທີ່ ເປີດ ເຜີຍ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ວາງ ມັນ ໄວ້
ໃນ ພາຊະນະ ດິນ ເພື່ອ ວ່າ ມັນ ຈະ ຢູ່ ໄດ້ ດົນ ນານ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້
ມອບ ມັນ ໄວ້ ໃນ ມື ຂອງ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເພິ່ນ.
30
ເອຊາວໄດ້ເອົາຊັບສົມບັດທັງໝົດທີ່ພໍ່ໄດ້ປະໄວ້ໃຫ້ລາວຫຼັງຈາກລາວເ
ສຍຊີວິດໄປຈາກຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງລາວ,
ແລະລາວໄດ້ເອົາຊັບສິນທັງໝົດ, ຕັ້ງແຕ່ຄົນແລະສັດ, ອູດແລະລາ,
ງົວແລະລູກແກະ, ເງິນແລະຄຳ, ຫີນແລະຢາງ,
ແລະຊັບສົມບັດທັງໝົດທີ່ເປັນຂອງອີຊາກລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ;
ບໍ່ມີສິ່ງໃດເຫຼືອຢູ່ທີ່ເອຊາວບໍ່ໄດ້ເອົາໄປເປັນຂອງຕົນເອງ,
ຈາກທຸກສິ່ງທີ່ອີຊາກໄດ້ປະໄວ້ຫຼັງຈາກລາວເສຍຊີວິດໄປ.
31 ເອຊາວໄດ້ເອົາສິ່ງທັງໝົດນີ້ໄປ,
ລາວພ້ອມທັງລູກໆຂອງລາວໄດ້ກັບບ້ານໄປຢູ່ດິນແດນເຊອີຣ໌ຊາວໂຮ
ຣີ, ຫ່າງຈາກຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງລາວແລະລູກໆຂອງລາວ.
32 ແລະ ເອຊາວ ມີ ຊັບ ສົມບັດ ໃນບັນດາ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຊອີ,
ແລະ ເອຊາວ ບໍ່ໄດ້ ກັບ ໄປ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ຕັ້ງແຕ່ ມື້ນັ້ນ
ເປັນຕົ້ນໄປ.
33 ແລະ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ທັງ ໝົດ ໄດ້ ກາຍ
ເປັນ ມໍລະດົກ ຂອງ ລູກ ຫລານ ອິດສະລາເອນ ເພື່ອ
ເປັນ ມໍລະດົກ ອັນ ເປັນນິດ, ແລະ ເອຊາວ ພ້ອມ ກັບ
ລູກ ຫລານ ທັງ ໝົດ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ຮັບ
ມໍລະດົກ ພູ ເຂົາ ເຊອີ.

ບົດທີ 48

1 ໃນສະໄໝນັ້ນ, ຫຼັງຈາກອີຊາກຕາຍໄປແລ້ວ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ເກີດການອຶດຢາກທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.
2 ໃນຄາວນັ້ນ ຟາໂຣ ກະສັດເອຢິບ
ປະທັບຢູ່ເທິງບັນລັງໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ, ເພິ່ນນອນຫລັບຢູ່ເທິງຕຽງ
ແລະ ຝັນເຫັນຄວາມຝັນ, ຟາໂຣໄດ້ເຫັນໃນຄວາມຝັນວ່າ
ເພິ່ນຢືນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳເອຢິບ.
3 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນຢືນຢູ່ນັ້ນ
ເພິ່ນໄດ້ເຫັນງົວເຈັດໂຕທີ່ຕຸ້ຍພີແລະງາມງາມຂຶ້ນມາຈາກແມ່ນ້ຳ.
4 ແລະ ງົວອີກເຈັດໂຕທີ່ມີຊີ້ນອ້ອນພີ ແລະ ໜ້າກຽດ
ກໍໄດ້ຂຶ້ນມາຕາມຫຼັງພວກມັນ, ແລະ
ງົວເຈັດໂຕທີ່ບໍ່ງາມນັ້ນໄດ້ກືນກິນງົວທີ່ງາມໄປ, ແລະ
ພວກມັນກໍຍັງໜ້າກຽດຢູ່ຄືເກົ່າ.
5 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ເພິ່ນກໍນອນຫລັບອີກ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຝັນເປັນຄັ້ງທີສອງ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເຫັນຮວງເຂົ້າເຈັດຮວງງອກອອກມາຈາກຕົ້ນດຽວ,
ເປັນຮວງໃຫຍ່ ແລະ ດີ, ແລະ ມີຮວງເຂົ້າລີບເຈັດຮວງ
ທີ່ແຕກອອກໂດຍລົມຕາເວັນອອກ, ແລະ
ຮວງເຂົ້າລີບໄດ້ກືນກິນຮວງເຂົ້າເຕັມ, ແລະ
ຟາໂຣກໍຕື່ນຈາກຄວາມຝັນ.
6 ແລະໃນຕອນເຊົ້າກະສັດກໍ່ລະນຶກເຖິງຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງ,
ແລະຈິດໃຈຂອງພະອົງກໍ່ວຸ້ນວາຍຢ່າງໂສກເສົ້າຍ້ອນຄວາມຝັນຂອງ
ພຣະອົງ,
ແລະກະສັດຈຶ່ງຟ້າວສົ່ງຄົນໄປເອີ້ນພວກໝໍດູທັງໝົດຂອງເອຢິບ,
ແລະພວກນັກປາດ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຟາໂຣ.
7 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ເຮົາໄດ້ຝັນ, ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດແປຄວາມໝາຍໄດ້; ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບກະສັດວ່າ,
ຂໍເລົ່າຄວາມຝັນຂອງເຈົ້າໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າຟັງ ແລະ
ໃຫ້ພວກເຮົາຟັງພວກມັນ.
8 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ເລົ່າ ຄວາມ ຝັນ ຂອງ ເພິ່ນ ໃຫ້
ພວກ ເຂົາ ຟັງ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ທຸກ ຄົນ ໄດ້
ຕອບ ດ້ວຍ ສຽງ ດຽວ ກັນ ຕໍ່ ກະສັດ ວ່າ, ຂໍ ໃຫ້
ກະສັດ ຈົ່ງ ມີ ພຣະ ຊົນ ຢູ່ ຕະຫຼອດ ໄປ; ແລະ ນີ້
ຄື ການ ຕີ ຄວາມ ຄວາມ ຝັນ ຂອງ ທ່ານ.
9
ງົວແມ່ດີເຈັດໂຕທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນນັ້ນໝາຍເຖິງລູກສາວເຈັດໂຕທີ່ຈະເ
ກີດມາໃຫ້ເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແລະ
ງົວແມ່ເຈັດໂຕທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຂຶ້ນມາຕາມຫຼັງພວກມັນ, ແລະ
ກືນກິນພວກມັນໄປ,
ເປັນເຄື່ອງໝາຍວ່າລູກສາວທີ່ຈະເກີດມາໃຫ້ເຈົ້າທັງໝົດຈະຕາຍໃນ
ສະໄໝຂອງກະສັດ.
10 ແລະ
ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນຄວາມຝັນຄັ້ງທີສອງກ່ຽວກັບຮວງເຂົ້າດີເຈັດຮ
ວງທີ່ງອກອອກມາຈາກຕົ້ນດຽວ,
ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງພວກເຂົາ,
ວ່າເຈົ້າຈະສ້າງເມືອງເຈັດແຫ່ງໃຫ້ແກ່ຕົວເອງໃນຍຸກສຸດທ້າຍທົ່ວແ
ຜ່ນດິນເອຢິບ; ແລະ
ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຮວງເຂົ້າທີ່ເນົ່າເປື່ອຍເຈັດຮວງທີ່ງອກຂຶ້ນມາຕາມ
ຫຼັງພວກມັນ ແລະ
ກືນກິນພວກມັນໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າເຫັນພວກມັນດ້ວຍຕາຂອງເຈົ້າ,

ເປັນສັນຍານວ່າເມືອງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າຈະສ້າງຈະຖືກທຳລາຍທັງໝົດໃນ
ຍຸກສຸດທ້າຍ, ໃນສະໄໝຂອງກະສັດ.
11 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້,
ກະສັດບໍ່ໄດ້ຟັງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວກໍ່ບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ພວກເຂົາ,
ເພາະກະສັດຮູ້ດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງລາວວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ການ
ຕີຄວາມຄວາມຝັນທີ່ຖືກຕ້ອງ; ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າສຳເລັດແລ້ວຕໍ່ໜ້າກະສັດ,
ກະສັດຕອບພວກເຂົາວ່າ,
ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ອຍນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?
ແນ່ນອນພວກເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຄວາມບໍ່ຈິງ ແລະ ເວົ້າຕົວະ; ສະນັ້ນ
ບັດນີ້ຈົ່ງໃຫ້ການຕີຄວາມຄວາມຝັນຂອງຂ້ອຍຢ່າງຖືກຕ້ອງ,
ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕາຍ.
12 ແລະ ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຮັດຕາມນີ້, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງຄົນໄປເອີ້ນພວກນັກປາດຄົນອື່ນໆມາອີກ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ, ແລະ
ກະສັດໄດ້ເລົ່າຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຕອບພຣະອົງຕາມຄວາມໝາຍທຳອິດ, ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງກະສັດກໍຮຸນແຮງຂຶ້ນ ແລະ
ພຣະອົງກໍໂກດຮ້າຍຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,
ພວກເຈົ້າເວົ້າຕົວະ ແລະ ເວົ້າຄວາມບໍ່ຈິງໃນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເວົ້າ.
13 ແລະ ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ມີການປະກາດໄປທົ່ວແຜ່ນດິນເອຢິບ,
ໂດຍກ່າວວ່າ: ກະສັດ ແລະ
ຜູ້ນຳທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພະອົງໄດ້ຕົກລົງກັນວ່າ
ຄົນທີ່ມີປັນຍາຄົນໃດທີ່ຮູ້ ແລະ
ເຂົ້າໃຈການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຝັນ, ແລະ
ບໍ່ມາເຝົ້າກະສັດໃນມື້ນີ້, ຈະຕ້ອງຕາຍ.
14 ແລະ
ຜູ້ໃດທີ່ຈະບອກຄວາມໝາຍຄວາມຝັນຂອງຕົນຕໍ່ກະສັດຢ່າງຖືກຕ້
ອງ, ລາວຈະໄດ້ຮັບທຸກຢ່າງທີ່ລາວຕ້ອງການຈາກກະສັດ. ແລະ
ພວກນັກປາດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນເອຢິບໄດ້ມາເຝົ້າກະສັດ,
ພ້ອມກັບພວກໝໍມົນ ແລະ ພວກນັກວິເສດທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນເອຢິບ
ແລະ ໃນໂກເຊັນ, ໃນຣາມາເຊ, ໃນແທັກປັນເຊັດ, ໃນໂຊອາ, ແລະ
ໃນທຸກສະຖານທີ່ຕາມຊາຍແດນຂອງເອຢິບ, ແລະ
ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ.
15 ແລະ ພວກຂຸນນາງ ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍທັງໝົດ ແລະ
ພວກຂ້າລາຊະການຂອງກະສັດ
ໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຈາກທຸກເມືອງຂອງປະເທດເອຢິບ ແລະ
ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ ແລະ
ກະສັດໄດ້ເລົ່າຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງໃຫ້ພວກນັກປາດ ແລະ
ພວກເຈົ້ານາຍຟັງ ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດຕ່າງກໍປະຫຼາດໃຈກັບນິມິດນັ້ນ.
16 ແລະ
ພວກນັກປາດທັງໝົດທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດກໍມີຄວາມແບ່ງແຍກກັນຫຼ
າຍໃນການແກ້ຄວາມຝັນຂອງພະອົງ;
ບາງຄົນໄດ້ແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໃຫ້ກະສັດຟັງວ່າ,
“ງົວດີເຈັດໂຕນັ້ນຄືກະສັດເຈັດອົງ,
ຜູ້ທີ່ສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກກະສັດຈະມາປົກຄອງປະເທດເອຢິບ.”
17 ແລະ ງົວ ທີ່ ບໍ່ ດີ ເຈັດ ໂຕ ນັ້ນ ຄື ເຈົ້າຊາຍ
ເຈັດ ອົງ, ຜູ້ ທີ່ ຈະ ຢືນ ຂຶ້ນ ຕໍ່ ສູ້ ພວກ ເຂົາ
ໃນ ຍຸກ ສຸດ ທ້າຍ ແລະ ທຳ ລາຍ ພວກ ເຂົາ; ແລະ
ຮວງ ເຂົ້າ ເຈັດ ຮວງ ນັ້ນ ຄື ເຈົ້າຊາຍ ໃຫຍ່ ເຈັດ
ອົງ ຂອງ ເອຢິບ, ຜູ້ ທີ່ ຈະ ຕົກ ຢູ່ ໃນ ກຳມື
ຂອງ ເຈົ້າຊາຍ ເຈັດ ອົງ ທີ່ ມີ ອຳນາດ ໜ້ອຍ
ກວ່າ ຂອງ ສັດຕູ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ໃນ ສົງຄາມ
ຂອງ ກະສັດ ເຈົ້ານາຍ ຂອງ ພວກ ເຮົາ.
18 ແລະ ບາງ ຄົນ ໄດ້ ຕີ ຄວາມ ໝາຍ ຕໍ່ ກະສັດ
ດ້ວຍ ວິທີ ນີ້ ວ່າ, ງົວ ດີ ເຈັດ ໂຕ ນັ້ນ ແມ່ນ
ເມືອງ ທີ່ ມີ ກຳ ລັງ ຂອງ ເອຢິບ, ແລະ ງົວ ບໍ່ ດີ
ເຈັດ ໂຕ ນັ້ນ ແມ່ນ ປະຊາ ຊາດ ເຈັດ ປະ ເທດ
ຂອງ ແຜ່ນດິນ ການາອານ, ຜູ້ ທີ່ ຈະ ມາ ຕໍ່ ສູ້
ກັບ ເມືອງ ທັງ ເຈັດ ຂອງ ເອຢິບ ໃນ ຍຸກ ສຸດ
ທ້າຍ ແລະ ທຳລາຍ ພວກ ເຂົາ.
19 ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນຄວາມຝັນຄັ້ງທີສອງ,
ກ່ຽວກັບຮວງເຂົ້າດີ ແລະ ຮວງບໍ່ດີເຈັດຮວງ,
ເປັນສັນຍານວ່າລັດຖະບານເອຢິບຈະກັບຄືນສູ່ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຄືເ
ກົ່າ.
20 ແລະ ໃນລາຊະສະໄໝຂອງເພິ່ນ,
ຜູ້ຄົນໃນຫົວເມືອງຕ່າງໆຂອງເອຢິບຈະຫັນມາຕໍ່ຕ້ານຫົວເມືອງທັງເ
ຈັດຂອງການາອານ ທີ່ມີກຳລັງຫຼາຍກວ່າພວກເຂົາ, ແລະ
ຈະທຳລາຍພວກເຂົາ, ແລະ
ລັດຖະບານຂອງເອຢິບຈະກັບຄືນສູ່ລູກຫລານຂອງເຈົ້າ.
21 ແລະ ບາງ ຄົນ ໄດ້ ກ່າວ ຕໍ່ ກະສັດ ວ່າ: ນີ້ ຄື
ການ ຕີ ຄວາມ ຝັນ ຂອງ ພະອົງ; ງົວ ດີ ເຈັດ
ໂຕ ນັ້ນ ຄື ລາຊິນີ ເຈັດ ໂຕ, ຜູ້ ທີ່ ພະອົງ ຈະ
ເອົາ ເປັນ ເມຍ ໃນ ຍຸກ ສຸດ ທ້າຍ, ແລະ ງົວ ບໍ່
ດີ ເຈັດ ໂຕ ນັ້ນ ໝາຍ ເຖິງ ຜູ້ຍິງ ເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະ
ຕາຍ ໃນ ສະໄໝ ຂອງ ກະສັດ.
22 ແລະ ຮວງເຂົ້າດີ ແລະ ຮວງບໍ່ດີເຈັດຮວງ
ທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນຄວາມຝັນຄັ້ງທີສອງນັ້ນຄືລູກສິບສີ່ຄົນ, ແລະ
ໃນຍຸກສຸດທ້າຍພວກເຂົາຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັນ, ແລະ
ເຈັດຮວງໃນນັ້ນຈະໂຈມຕີເຈັດຮວງທີ່ມີອຳນາດຫຼາຍກວ່າ.
23 ແລະ ບາງ ຄົນ ໄດ້ ກ່າວ ຄຳ ເຫລົ່າ ນີ້ ຕໍ່ ກະສັດ,
ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ: ງົວ ດີ ເຈັດ ໂຕ ໝາຍ ເຖິງ ລູກ
ເຈັດ ຄົນ ທີ່ ຈະ ເກີດ ມາ ໃຫ້ ເຈົ້າ, ແລະ ພວກ
ມັນ ຈະ ຂ້າ ລູກ ເຈັດ ຄົນ ຂອງ ເຈົ້າ ໃນ ຍຸກ
ສຸດ ທ້າຍ; ແລະ ຮວງ ເຂົ້າ ດີ ເຈັດ ຮວງ ທີ່ ເຈົ້າ
ໄດ້ ເຫັນ ໃນ ຄວາມ ຝັນ ຄັ້ງ ທີ ສອງ, ແມ່ນ
ເຈົ້າ ຊາຍ ທີ່ ເຈົ້າ ຊາຍ ອີກ ເຈັດ ຄົນ ທີ່ ມີ
ອຳນາດ ໜ້ອຍ ກວ່າ ຈະ ຕໍ່ ສູ້ ແລະ ທຳ ລາຍ
ພວກ ເຂົາ ໃນ ຍຸກ ສຸດ ທ້າຍ, ແລະ ແກ້ ແຄ້ນ
ໃຫ້ ລູກ ຫຼານ ຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ລັດ ຖະ ບານ ຈະ
ກັບ ຄືນ ມາ ຫາ ລູກ ຫຼານ ຂອງ ເຈົ້າ ອີກ.
24 ແລະ
ກະສັດໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງພວກນັກປາດຂອງເອຢິບ ແລະ
ການແກ້ຄວາມຝັນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດພໍໃຈກັບຄວາມຝັນເຫຼົ່ານັ້ນເລີຍ.
25 ແລະ
ກະສັດຮູ້ດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງເພິ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າຢ່າງຖືກຕ້
ອງທັງໝົດໃນຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້,
ເພາະວ່າສິ່ງນີ້ແມ່ນມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອທຳລາຍຄຳເວົ້າຂອ
ງພວກນັກປາດຂອງເອຢິບ,
ເພື່ອວ່າໂຢເຊັບຈະໄດ້ອອກຈາກເຮືອນກັກຂັງ, ແລະ
ເພື່ອວ່າລາວຈະກາຍເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນເອຢິບ.
26 ແລະ ກະສັດເຫັນວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດານັກປາດ ແລະ
ນັກວິເສດທັງໝົດຂອງເອຢິບເວົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງກັບເພິ່ນ, ແລະ

ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງກະສັດກໍລຸກຂຶ້ນ, ແລະ ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງເພິ່ນກໍລຸກໄໝ້ຢູ່ພາຍໃນເພິ່ນ.
27 ແລະ ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກນັກປາດ ແລະ ພວກໝໍຜີທັງໝົດອອກໄປຈາກຕໍ່ໜ້າພະອົງ, ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດກໍອອກໄປຈາກຕໍ່ໜ້າກະສັດດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ ແລະ ຄວາມອັບອາຍ.
28 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ສົ່ງ ຄຳ ປະກາດ ໄປ ທົ່ວ ປະເທດ ເອຢິບ ເພື່ອ ຂ້າ ພວກ ໝໍ ວິເສດ ທັງ ໝົດ ທີ່ ຢູ່ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ, ແລະ ບໍ່ ໃຫ້ ມີ ໃຜ ໃນ ພວກ ເຂົາ ລອດ ຊີວິດ.
29 ແລະ ພວກນາຍທະຫານຮັກສາຄວາມປອດໄພຂອງກະສັດໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຊັກດາບຂອງຕົນອອກ, ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມພັນພວກໝໍມົນຂອງເອຢິບ ແລະ ພວກນັກປາດ.
30 ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້ ເມໂຣດ ຫົວໜ້າພະນັກງານຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດ ໄດ້ມາກົ້ມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າກະສັດ ແລະ ນັ່ງລົງຕໍ່ໜ້າພະອົງ.
31 ແລະ ພະນັກງານຮັບໃຊ້ໄດ້ກ່າວກັບກະສັດວ່າ, ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພຣະຊົນຢູ່ຕະຫຼອດໄປ, ແລະ ການປົກຄອງຂອງພະອົງຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງໃນແຜ່ນດິນ.
32 ໃນສະໄໝນັ້ນ, ທ່ານໂກດຮ້າຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ສອງປີຜ່ານໄປແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ວາງຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ໃນຫ້ອງຄຸມຂັງ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຄຸມຂັງໄລຍະໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກັບຫົວໜ້າພະນັກງານເຂົ້າຈີ່.
33 ແລະ ຢູ່ກັບພວກເຮົາມີຄົນຮັບໃຊ້ຊາວເຮັບເຣີຄົນໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນຂອງນາຍທະຫານຮັກສາພະລາຊະວັງ, ລາວຊື່ວ່າ ໂຢເຊັບ, ເພາະນາຍຂອງລາວໃຈຮ້າຍລາວ ແລະ ໄດ້ກັກຂັງລາວໄວ້ໃນຄຸກ, ແລະ ລາວໄດ້ເບິ່ງແຍງພວກເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
34 ແລະຕໍ່ມາບໍ່ດົນ ເມື່ອພວກເຮົາຢູ່ໃນຫ້ອງຄຸມຂັງ, ພວກເຮົາໄດ້ຝັນໃນຄືນດຽວ, ຂ້ອຍກັບຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ່; ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຝັນຕາມຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຝັນຂອງຕົນເອງ.
35 ແລະ ພວກ ເຮົາ ໄດ້ ມາ ໃນ ຕອນ ເຊົ້າ ແລະ ໄດ້ ເລົ່າ ໃຫ້ ຄົນ ຮັບ ໃຊ້ ຟັງ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ແກ້ ຄວາມ ຝັນ ຂອງ ພວກ ເຮົາ, ໃຫ້ ແຕ່ ລະ ຄົນ ຕາມ ຄວາມ ຝັນ ຂອງ ຕົນ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ແກ້ ຄວາມ ຝັນ ໄດ້ ຖືກ ຕ້ອງ ບໍ?
36 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນດັ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ແປໃຫ້ພວກເຮົາຟັງ, ເຫດການນັ້ນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ; ບໍ່ມີຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນຕົກລົງພື້ນດິນເລີຍ.
37 ແລະ ບັດນີ້, ຂໍ ຢ່າ ຂ້າ ປະຊາຊົນ ເອຢິບ ໂດຍ ບໍ່ ມີ ການ ກະທຳ ໃດໆ; ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ທາດ ຄົນ ນັ້ນ ຍັງ ຖືກ ກັກ ຂັງ ໄວ້ ໃນ ເຮືອນ ໂດຍ ນາຍ ທະຫານ ຮັກສາ ຄວາມ ໝັ້ນຄົງ, ໃນ ເຮືອນ ກັກ ຂັງ.
38 ຖ້າກະສັດພໍໃຈ ກໍໃຫ້ຄົນໄປເອີ້ນລາວມາພົບເຈົ້າ ແລະ ລາວຈະບອກໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ເຖິງຄວາມໝາຍທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຄວາມຝັນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຝັນ.
39 ແລະ ກະສັດໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງຫົວໜ້າພະນັກງານຮັບໃຊ້, ແລະ ກະສັດໄດ້ສັ່ງບໍ່ໃຫ້ປະຫານຊີວິດພວກນັກປາດຂອງເອຢິບ.
40 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ເພິ່ນ ນຳ ໂຢເຊັບ ມາ ຫາ ເພິ່ນ, ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຈົ່ງ ໄປ ຫາ ເພິ່ນ ແລະ ຢ່າ ເຮັດ ໃຫ້ ເພິ່ນ ຢ້ານ ຢ້ານ ວ່າ ເພິ່ນ ຈະ ສັບ ສົນ ແລະ ຈະ ບໍ່ ຮູ້ ວ່າ ຈະ ເວົ້າ ຢ່າງ ຖືກ ຕ້ອງ.
41 ແລະ ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດໄດ້ໄປຫາໂຢເຊັບ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນຳລາວອອກມາຈາກຄຸກຢ່າງຮີບດ່ວນ, ແລະ ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດໄດ້ແຖໜວດໃຫ້ລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ປ່ຽນເຄື່ອງນຸ່ງນັກໂທດຂອງລາວ ແລະ ລາວໄດ້ມາເຝົ້າກະສັດ.
42 ແລະ ກະສັດປະທັບຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງພະອົງ ໃນຊຸດເຈົ້າຊາຍທີ່ມີເອໂຟດຄຳອ້ອມຮອບ ແລະ ຄຳທີ່ງົດງາມທີ່ຢູ່ເທິງບັນລັງນັ້ນເຫຼື້ອມເປັນປະກາຍ ແລະ ແກ້ວປະເສີດ ແກ້ວທັບທິມ ແລະ ແກ້ວມໍລະກົດ ພ້ອມກັບເພັດພອຍທັງໝົດທີ່ຢູ່ເທິງຫົວຂອງກະສັດ ເຮັດໃຫ້ສາຍຕາຂອງກະສັດເຫຼື້ອມເປັນປະກາຍ ແລະ ໂຢເຊບກໍປະຫຼາດໃຈຫຼາຍໃນກະສັດ.
43 ແລະ ບັນລັງ ທີ່ ກະສັດ ນັ່ງ ຢູ່ ນັ້ນ ປົກ ຫຸ້ມ ດ້ວຍ ຄຳ ແລະ ເງິນ, ແລະ ດ້ວຍ ຫີນ ໂອນິກ, ແລະ ມັນ ມີ ຂັ້ນໄດ ເຈັດ ສິບ ຂັ້ນ.
44 ແລະ ມັນເປັນທຳນຽມຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດແຜ່ນດິນເອຢິບ, ວ່າຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ມາເວົ້າກັບກະສັດ, ຖ້າລາວເປັນເຈົ້າຊາຍ ຫຼື ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເຄົາລົບນັບຖືໃນສາຍພຣະເນຕຣຂອງກະສັດ, ລາວຈະຂຶ້ນໄປເທິງບັນລັງຂອງກະສັດໄປຮອດຂັ້ນໄດທີສາມສິບເອັດ, ແລະ ກະສັດຈະລົງໄປເຖິງຂັ້ນໄດທີສາມສິບຫົກ, ແລະ ເວົ້າກັບລາວ.
45 ຖ້າລາວເປັນຄົນທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ, ລາວຈະຂຶ້ນໄປຂັ້ນທີສາມ, ແລະກະສັດຈະລົງໄປຂັ້ນທີສີ່ ແລະ ເວົ້າກັບລາວ, ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຮີດຄອງປະເພນີຂອງພວກເຂົາແມ່ນວ່າຜູ້ໃດທີ່ເຂົ້າໃຈພາສາທັງໝົດເຈັດສິບພາສາ, ລາວຈະຂຶ້ນໄປຂັ້ນເຈັດສິບ, ແລະ ຂຶ້ນໄປເວົ້າຈົນກວ່າລາວຈະໄປຮອດກະສັດ.
46 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດສຳເລັດເຈັດສິບໄດ້, ລາວກໍຈະໄດ້ຂຶ້ນໄປຫຼາຍເທົ່າທີ່ພາສາທີ່ລາວຮູ້ເວົ້າໄດ້.
47 ແລະ ມັນເປັນປະເພນີໃນສະໄໝນັ້ນໃນເອຢິບທີ່ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດປົກຄອງພວກເຂົາ, ນອກຈາກຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈພາສາເຈັດສິບພາສາເທົ່ານັ້ນ.
48 ແລະ ເມື່ອ ໂຢເຊັບ ມາ ເຖິງ ຕໍ່ໜ້າ ກະສັດ ເພິ່ນ ກໍ ກົ້ມ ລົງ ກັບ ພື້ນ ດິນ ຕໍ່ໜ້າ ກະສັດ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຂຶ້ນ ໄປ ຂັ້ນ ທີ ສາມ, ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ນັ່ງ ລົງ ເທິງ ຂັ້ນ ທີ ສີ່ ແລະ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ໂຢເຊັບ.
49 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂຢເຊັບ ວ່າ, ເຮົາ ໄດ້ ຝັນ ເຫັນ ຄວາມ ຝັນ, ແລະ ບໍ່ ມີ ຜູ້ ແປ ຄວາມ ໝາຍ ໄດ້ ຢ່າງ ຖືກ ຕ້ອງ, ແລະ ມື້ ນີ້ ເຮົາ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ພວກ ໝໍ ດູ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເອຢິບ ແລະ ພວກ ນັກ ປາດ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ມາ ຫາ ເຮົາ, ແລະ ເຮົາ ໄດ້ ເລົ່າ ຄວາມ ຝັນ ຂອງ ເຮົາ ໃຫ້ ເຂົາ ເຈົ້າ ຟັງ, ແລະ ບໍ່ ມີ ຜູ້ ໃດ ແປ ຄວາມ ໝາຍ ໃຫ້ ເຮົາ ໄດ້ ຢ່າງ ຖືກ ຕ້ອງ.
50 ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້, ມື້ນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບທ່ານວ່າ ທ່ານເປັນຄົນທີ່ມີສະຕິປັນຍາ, ແລະ ສາມາດຕີຄວາມໝາຍຄວາມຝັນທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ.
51 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ຟາໂຣ ວ່າ, ໃຫ້ ຟາໂຣ ເລົ່າ ຄວາມຝັນ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ຝັນ ໄວ້; ແນ່ນອນ ວ່າ ການ ແປ ຄວາມໝາຍ ເປັນ ຂອງ ພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຟາໂຣ ໄດ້ ເລົ່າ ຄວາມຝັນ ຂອງ ເພິ່ນ ໃຫ້ ໂຢເຊັບ ຟັງ, ຄື ຄວາມຝັນ ຂອງ ງົວ ແມ່ ງົວ, ແລະ ຄວາມຝັນ ຂອງ ຮວງ ເຂົ້າ, ແລະ ກະສັດ ກໍ ຢຸດ ເວົ້າ.

52 ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຖືກ ຫຸ້ມ ຫໍ່ ດ້ວຍ ພຣະ ວິນ ຍານ
ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ ຢູ່ ຕໍ່ ພຣະ ພັກ ຂອງ ກະສັດ, ແລະ ເພິ່ນ ຮູ້ ທຸກ ສິ່ງ
ທຸກ ຢ່າງ ທີ່ ຈະ ເກີດ ຂຶ້ນ ກັບ ກະສັດ ນັບ ແຕ່ ມື້ ນັ້ນ ເປັນຕົ້ນ ໄປ,
ແລະ ເພິ່ນ ຮູ້ ການ ຕີ ຄວາມ ຝັນ ຂອງ ກະສັດ ຢ່າງ ຖືກ ຕ້ອງ,
ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເວົ້າ ຕໍ່ ພຣະ ພັກ ຂອງ ກະສັດ.
53 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານໃນສາຍພຣະເນຕຣຂອງກະສັດ,
ແລະ ກະສັດໄດ້ອຽງຫູ ແລະ ໃຈຂອງລາວ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງໂຢເຊັບ. ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ກ່າວກັບກະສັດວ່າ,
ຢ່າຄິດວ່າມັນເປັນພຽງຄວາມຝັນສອງຢ່າງ,
ເພາະມັນເປັນພຽງຄວາມຝັນດຽວ,
ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກໃຫ້ເຮັດທົ່ວແຜ່ນດິນ
ພຣະອົງໄດ້ສະແດງໃຫ້ກະສັດເຫັນໃນຄວາມຝັນຂອງພຣະອົງ, ແລະ
ນີ້ແມ່ນການຕີຄວາມໝາຍທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຄວາມຝັນຂອງເຈົ້າ:
54 ງົວແມ່ດີເຈັດໂຕ ແລະ ຮວງເຂົ້າກໍໝາຍເຖິງເຈັດປີ, ແລະ
ງົວແມ່ບໍ່ດີເຈັດໂຕ ແລະ ຮວງເຂົ້າກໍໝາຍເຖິງເຈັດປີຄືກັນ;
ມັນເປັນຄວາມຝັນອັນດຽວ.
55 ຈົ່ງເບິ່ງ ເຈັດປີທີ່ຈະມາເຖິງນີ້
ຈະມີຄວາມອຸດົມສົມບູນຢ່າງຫລວງຫລາຍທົ່ວແຜ່ນດິນ, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຶດຢາກຈະຕິດຕາມພວກມັນ,
ຄວາມອຶດຢາກທີ່ຮ້າຍແຮງຫຼາຍ; ແລະ
ຄວາມອຸດົມສົມບູນທັງໝົດຈະຖືກລືມໄປຈາກແຜ່ນດິນ, ແລະ
ຄວາມອຶດຢາກຈະກືນກິນຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ.
56 ກະສັດໄດ້ຝັນເຫັນຄວາມຝັນໜຶ່ງ, ແລະ
ຄວາມຝັນນັ້ນໄດ້ຖືກເລົ່າຄືນໃຫ້ຟາໂລຟັງ
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງເລື່ອງນີ້ໄວ້ແລ້ວ, ແລະ
ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ມັນເກີດຂຶ້ນໃນໄວໆນີ້.
57 ບັດນີ້, ເຮົາຈະໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ເຈົ້າ ແລະ
ປົດປ່ອຍຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກຍາ
ກຂອງຄວາມອຶດຢາກ,
ເພື່ອເຈົ້າຈະຊອກຫາຜູ້ຊາຍທີ່ສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມ ແລະ
ມີສະຕິປັນຍາຫຼາຍ, ຜູ້ທີ່ຮູ້ທຸກວຽກງານຂອງລັດຖະບານ, ແລະ
ແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ເບິ່ງແຍງແຜ່ນດິນເອຢິບ.
58 ແລະ
ຂໍໃຫ້ຜູ້ຊາຍທີ່ພຣະອົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ປົກຄອງປະເທດເອຢິບແຕ່ງຕັ້ງເ
ຈົ້າໜ້າທີ່ພາຍໃຕ້ລາວ,
ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເກັບກ່ຽວອາຫານທັງໝົດຂອງປີທີ່ດີທີ່ຈະມາເຖິງ,
ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາເກັບເຂົ້າ ແລະ
ເອົາມັນໄວ້ໃນສາງທີ່ພຣະອົງກຳນົດໄວ້.
59 ແລະ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ເກັບ ອາຫານ ນັ້ນ ໄວ້ ໃຊ້
ໃນ ເວລາ ເຈັດ ປີ ແຫ່ງ ຄວາມ ອຶດ ຢາກ, ເພື່ອ
ວ່າ ມັນ ຈະ ຖືກ ພົບ ເຫັນ ສຳລັບ ທ່ານ, ຜູ້ ຄົນ
ຂອງ ທ່ານ, ແລະ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ທ່ານ, ແລະ ເພື່ອ
ວ່າ ທ່ານ ແລະ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ທ່ານ ຈະ ບໍ່ ຖືກ
ຕັດ ຂາດ ຈາກ ຄວາມ ອຶດ ຢາກ.
60 ໃຫ້ ຜູ້ ທີ່ ຢູ່ ອາ ໄສ ທັງ ໝົດ ໃນ ແຜ່ນ
ດິນ ໄດ້ ຮັບ ຄຳ ສັ່ງ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ທຸກ ຄົນ
ເກັບ ກ່ຽວ ຜົນ ຜະ ລິດ ຈາກ ທົ່ງ ນາ ຂອງ ຕົນ,
ອາ ຫານ ທຸກ ຊະ ນິດ, ໃນ ລະ ຫວ່າງ ເຈັດ ປີ
ທີ່ ດີ, ແລະ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ເກັບ ມັນ ໄວ້ ໃນ
ສາງ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ເພື່ອ ວ່າ ມັນ ຈະ ໄດ້ ພົບ
ພໍ ໃນ ມື້ ແຫ່ງ ຄວາມ ອຶດ ຢາກ ແລະ ເພື່ອ ວ່າ
ພວກ ເຂົາ ຈະ ໄດ້ ມີ ຊີ ວິດ ຢູ່ ໃນ ນັ້ນ.
61 ນີ້ ແມ່ນ ການ ຕີ ຄວາມ ໝາຍ ທີ່ ຖືກ
ຕ້ອງ ຂອງ ຄວາມ ຝັນ ຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ນີ້ ແມ່ນ
ຄຳ ແນະ ນຳ ທີ່ ໄດ້ ປະ ທານ ໃຫ້ ເພື່ອ ຊ່ວຍ
ຈິດ ວິນ ຍານ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ຈິດ ວິນ ຍານ ຂອງ
ບັນ ດາ ຜູ້ ຢູ່ ໃຕ້ ສຳ ນັກ ງານ ທັງ ໝົດ
ຂອງ ເຈົ້າ.
62 ແລະ ກະສັດໄດ້ຕອບ ແລະ ກ່າວກັບໂຢເຊັບວ່າ, ໃຜເວົ້າ ແລະ
ໃຜຮູ້ວ່າຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງ? ແລະ ລາວໄດ້ກ່າວກັບກະສັດວ່າ,
ນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງໝາຍສຳລັບເຈົ້າກ່ຽວກັບຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງຂ້ອຍ,
ວ່າມັນເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ຄຳແນະນຳຂອງຂ້ອຍດີສຳລັບເຈົ້າ.
63 ຈົ່ງເບິ່ງ, ພັນລະຍາຂອງເຈົ້ານັ່ງຢູ່ເທິງຕັ່ງຄອດໃນມື້ນີ້, ແລະ
ນາງຈະຄອດລູກຊາຍໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະປິຕິຍິນດີກັບລາວ;
ເມື່ອລູກຂອງເຈົ້າອອກມາຈາກທ້ອງແມ່,
ລູກຊາຍກົກຂອງເຈົ້າທີ່ເກີດມາສອງປີກ່ອນຈະຕາຍ, ແລະ
ເຈົ້າຈະສະບາຍໃຈໃນລູກທີ່ຈະເກີດມາໃຫ້ເຈົ້າໃນມື້ນີ້.
64 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ຄຳ ເວົ້າ ເຫລົ່າ ນີ້ ຕໍ່
ກະສັດ ຈົບ ແລ້ວ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກົ້ມ ຫົວ ລົງ ຕໍ່
ກະສັດ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ອອກ ໄປ, ແລະ ເມື່ອ ໂຢເຊັບ
ອອກ ໄປ ຈາກ ທີ່ ປະ ທັບ ຂອງ ກະສັດ ແລ້ວ,
ເຄື່ອງ ໝາຍ ທີ່ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ຕໍ່ ກະສັດ ໄດ້
ເກີດ ຂຶ້ນ ໃນ ມື້ ນັ້ນ.
65 ແລະ ລາຊິນີ ໄດ້ ປະສູດ ບຸດ ຊາຍ ໃນ ມື້ ນັ້ນ ແລະ
ກະສັດ ໄດ້ ຍິນ ຂ່າວ ດີ ກ່ຽວ ກັບ ບຸດ ຊາຍ
ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ກໍ ປິ ຕິ ຍິນ ດີ, ແລະ ເມື່ອ
ຜູ້ ສົ່ງ ຂ່າວ ໄດ້ ອອກ ໄປ ຈາກ ທີ່ ປະ ທັບ
ຂອງ ກະສັດ, ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ກະສັດ ໄດ້ ພົບ
ເຫັນ ລູກ ຊາຍ ກົກ ຂອງ ກະສັດ ລົ້ມ ຕາຍ ຢູ່
ເທິງ ພື້ນ ດິນ.
66 ແລະ ມີສຽງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ
ສຽງດັງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຢູ່ໃນລາຊະວັງຂອງກະສັດ, ແລະ
ກະສັດໄດ້ຍິນສຽງນັ້ນ, ແລະ ພະອົງກ່າວວ່າ, "ສຽງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ
ສຽງຮ້ອງໄຫ້ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຍິນຢູ່ໃນລາຊະວັງນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?" ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ບອກກະສັດວ່າລູກຊາຍກົກຂອງພະອົງໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້
ວ;
ແລ້ວກະສັດກໍຮູ້ວ່າຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງໂຢເຊັບທີ່ພະອົງໄດ້ເວົ້ານັ້ນຖື
ກຕ້ອງ, ແລະ
ກະສັດໄດ້ປອບໃຈລູກຊາຍຂອງພະອົງໂດຍລູກທີ່ເກີດມາໃນມື້ນັ້ນ
ດັ່ງທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ກ່າວໄວ້.

ບົດທີ 49

1 ຫລັງຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ
ຂ້າໃຊ້ທັງໝົດຂອງພະອົງ ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍ ແລະ
ພວກຂຸນນາງທັງໝົດຂອງກະສັດມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍເຂົ້າມາເຝົ້າກະສັດ.
2 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ
ພວກ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຫັນ ແລະ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ທັງ
ໝົດ ຂອງ ຊາຍ ຊາວ ເຮັບເຣີ ຄົນ ນີ້, ແລະ ເຄື່ອງ
ໝາຍ ທັງ ໝົດ ທີ່ ລາວ ໄດ້ ປະ ກາດ ໄວ້ ວ່າ
ຈະ ເກີດ ຂຶ້ນ, ແລະ ບໍ່ ມີ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ລາວ ເລີຍ.

3 ເຈົ້າຮູ້ວ່າລາວໄດ້ໃຫ້ຄຳແກ້ຄວາມຝັນຢ່າງຖືກຕ້ອງແລ້ວ,
ແລະມັນຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ, ບັດນີ້ຈົ່ງປຶກສາກັນ,
ແລະຮູ້ວ່າເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດ
ແລະແຜ່ນດິນຈະຖືກປົດປ່ອຍຈາກຄວາມອຶດຢາກໄດ້ແນວໃດ.
4 ຈົ່ງຊອກຫາດຽວນີ້ ແລະ
ເບິ່ງວ່າມັນຈະສາມາດພົບເຫັນຄົນທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້ໄດ້ຫຼືບໍ່,
ຜູ້ທີ່ໃນຫົວໃຈຂອງລາວມີປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້, ແລະ
ເຮົາຈະແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນ.
5 ເພາະ ເຈົ້າ ໄດ້ ຍິນ ສິ່ງ ທີ່ ຊາວ ເຮັບເຣີ ໄດ້
ແນະນຳ ກ່ຽວ ກັບ ເລື່ອງ ນີ້ ເພື່ອ ຊ່ວຍ ແຜ່ນດິນ
ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ຄວາມ ອຶດ ຢາກ, ແລະ ເຮົາ ຮູ້ ວ່າ
ແຜ່ນດິນ ຈະ ບໍ່ ໄດ້ ຮັບ ການ ຊ່ວຍ ກູ້ ຈາກ
ຄວາມ ອຶດ ຢາກ ແຕ່ ດ້ວຍ ຄຳ ແນະນຳ ຂອງ
ຊາວ ເຮັບເຣີ, ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ແນະນຳ ເຮົາ.
6 ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ,
ຄຳແນະນຳທີ່ຊາວເຮັບເຣີໄດ້ໃຫ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ແມ່ນດີ; ບັດນີ້,
ເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຮົາ ແລະ ກະສັດ,
ຈົ່ງເບິ່ງແຜ່ນດິນທັງໝົດຢູ່ໃນກຳມືຂອງທ່ານ,
ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ທ່ານເຫັນດີ.
7 ຜູ້ ໃດ ທີ່ ພະອົງ ເລືອກ, ແລະ ຜູ້ ໃດ ທີ່ ພະອົງ
ຮູ້ ດ້ວຍ ສະຕິປັນຍາ ຂອງ ພະອົງ ວ່າ ມີ ປັນຍາ ແລະ
ມີ ຄວາມ ສາມາດ ໃນ ການ ຊ່ວຍ ກູ້ ແຜ່ນດິນ
ໄວ້ ດ້ວຍ ສະຕິປັນຍາ ຂອງ ພະອົງ, ກະສັດ ຈະ
ແຕ່ງຕັ້ງ ຜູ້ ນັ້ນ ໃຫ້ ຢູ່ ໃຕ້ ບັງຄັບ ບັນຊາ ຂອງ
ພະອົງ ເໜືອ ແຜ່ນດິນ.
8 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ກ່າວກັບ ພວກຂ້າລາຊະການທັງໝົດວ່າ:
ຂ້າພະເຈົ້າ ຄິດວ່າ ເນື່ອງຈາກ ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ເປີດເຜີຍ ທຸກສິ່ງທີ່ ລາວ
ໄດ້ກ່າວ ແກ່ ຊາວ ເຮັບເຣີ ແລ້ວ, ຈຶ່ງບໍ່ມີ ຜູ້ໃດ ທີ່ ສະຫຼາດ ແລະ ມີ
ສະຕິປັນຍາ ໃນ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ ຄືກັບ ລາວ; ຖ້າ ພວກເຈົ້າ ເຫັນດີ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະ ແຕ່ງຕັ້ງ ລາວ ໃຫ້ ປົກຄອງ ແຜ່ນດິນ, ເພາະວ່າ ລາວ
ຈະ ຊ່ວຍ ແຜ່ນດິນ ໃຫ້ ລອດ ດ້ວຍ ສະຕິປັນຍາ ຂອງ ລາວ.
9 ແລະ ພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ທັງໝົດໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ,
ແຕ່ມັນມີຂຽນໄວ້ໃນກົດໝາຍຂອງປະເທດເອຢິບຢ່າງແນ່ນອນ,
ແລະ ບໍ່ຄວນລະເມີດວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະປົກຄອງປະເທດເອຢິບ, ຫຼື
ເປັນຮອງຈາກກະສັດ,
ນອກຈາກຜູ້ທີ່ຮູ້ພາສາທັງໝົດຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ.
10 ບັດນີ້, ເຈົ້ານາຍ ແລະ ກະສັດຂອງພວກເຮົາ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ຊາຍຊາວເຮັບເຣີຄົນນີ້ເວົ້າພາສາເຮັບເຣີໄດ້ແຕ່ເທົ່ານັ້ນ, ແລະ
ແລ້ວລາວຈະຢູ່ເໜືອພວກເຮົາຜູ້ທີສອງພາຍໃຕ້ການປົກຄອງໄດ້ແ
ນວໃດ, ຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ພາສາຂອງພວກເຮົາ?
11 ບັດນີ້ພວກຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ທ່ານສັ່ງຄົນໄປເອີ້ນລາວມາ, ແລະ
ໃຫ້ລາວມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານ, ແລະ ພິສູດລາວໃນທຸກສິ່ງ, ແລະ
ເຮັດຕາມທີ່ທ່ານເຫັນສົມຄວນ.
12 ແລະກະສັດກ່າວວ່າ, "ມັນຈະສຳເລັດໃນມື້ອື່ນ,
ແລະສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນດີແລ້ວ;
ແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ທັງໝົດໄດ້ມາເຝົ້າກະສັດໃນມື້ນັ້ນ.
13 ແລະ ໃນຄືນນັ້ນ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງຂອງພຣະອົງມາ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ມາຫາໂຢເຊັບໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ, ແລະ
ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢືນຢູ່ເໜືອໂຢເຊັບ, ແລະ
ຈົ່ງເບິ່ງ ໂຢເຊັບ
ນອນຢູ່ເທິງຕຽງໃນຕອນກາງຄືນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງນາຍຂອງລາວໃນ
ຄຸກມືດ,
ເພາະວ່ານາຍຂອງລາວໄດ້ເອົາລາວກັບຄືນເຂົ້າໄປໃນຄຸກມືດຍ້ອນເມ
ຍຂອງລາວ.
14 ແລະ ທູດສະຫວັນໄດ້ປຸກລາວໃຫ້ຕື່ນຈາກການນອນຫລັບ, ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ລຸກຂຶ້ນຢືນ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ
ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວ; ແລະ
ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບໂຢເຊັບ, ແລະ
ລາວໄດ້ສອນລາວທຸກພາສາຂອງມະນຸດໃນຄືນນັ້ນ, ແລະ
ລາວໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລາວວ່າ ໂຢເຊັບ.
15 ແລະ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈາກເພິ່ນໄປ, ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ກັບຄືນມານອນຢູ່ເທິງຕຽງຂອງລາວ, ແລະ
ໂຢເຊັບກໍປະຫຼາດໃຈກັບພາບນິມິດທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນ.
16 ແລະ ຕໍ່ມາໃນຕອນເຊົ້າ ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເອີ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງພຣະອົງມາ ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ມານັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ ແລະ
ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນຳໂຢເຊັບມາ ແລະ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດໄດ້ໄປນຳໂຢເຊັບມາເຝົ້າກະສັດ.
17 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ສະເດັດ ອອກ ມາ ແລະ ຂຶ້ນ ໄປ
ເທິງ ບັນລັງ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ກະສັດ
ເປັນ ທຸກ ພາສາ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຂຶ້ນ ໄປ ຫາ ເພິ່ນ
ແລະ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ກະສັດ ຈົນ ກວ່າ ເພິ່ນ ຈະ
ໄປ ຮອດ ຕໍ່ໜ້າ ກະສັດ ໃນ ຂັ້ນ ໄດ ທີ ເຈັດ ສິບ,
ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ນັ່ງ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ກະສັດ.
18 ແລະ ກະສັດ ມີ ຄວາມ ປິຕິຍິນດີ ຢ່າງ ຍິ່ງ ໃນ
ເລື່ອງ ໂຢເຊັບ, ແລະ ພະນັກງານ ທັງ ໝົດ ຂອງ
ກະສັດ ກໍ ມີ ຄວາມ ປິຕິຍິນດີ ຢ່າງ ຍິ່ງ ໃນ
ເລື່ອງ ກະສັດ ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ
ທັງ ໝົດ ຂອງ ໂຢເຊັບ.
19 ແລະ ກະສັດ ແລະ
ພວກຂ້າລາຊະການເຫັນດີທີ່ຈະແຕ່ງຕັ້ງໂຢເຊັບໃຫ້ເປັນຮອງກະສັດ
ປົກຄອງປະເທດເອຢິບທັງໝົດ, ແລະ ກະສັດຈຶ່ງກ່າວກັບໂຢເຊັບວ່າ,
20
ບັດນີ້ເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ຂ້ອຍໃຫ້ແຕ່ງຕັ້ງຄົນທີ່ມີສະຕິປັນຍາ
ໃຫ້ປົກຄອງແຜ່ນດິນເອຢິບ,
ເພື່ອວ່າດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງລາວຈະຊ່ວຍແຜ່ນດິນໃຫ້ພົ້ນຈາກຄ
ວາມອຶດຢາກ; ບັດນີ້,
ເນື່ອງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍເລື່ອງນີ້ທັງໝົດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້,
ແລະຖ້ອຍຄຳທັງໝົດທີ່ເຈົ້າໄດ້ກ່າວມາ,
ຈຶ່ງບໍ່ມີຄົນສະຫຼາດແລະສະຫຼາດທົ່ວແຜ່ນດິນຄືກັບເຈົ້າ.
21 ແລະ ຊື່ ຂອງ ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ຖືກ ເອີ້ນ ວ່າ ໂຢເຊັບ
ອີກ ຕໍ່ ໄປ, ແຕ່ ຈະ ເປັນ ຊື່ ຂອງ ເຈົ້າ ຄື ຊາຟນັດ
ປາເນອາ; ເຈົ້າ ຈະ ເປັນ ຜູ້ ຮອງ ຈາກ ເຮົາ, ແລະ
ຕາມ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ເຈົ້າ ຈະ ເປັນ ທຸກ ກິດ ຈະ
ການ ຂອງ ເຮົາ, ແລະ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ເຮົາ ຈະ ອອກ
ໄປ ແລະ ເຂົ້າ ມາ ຕາມ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ເຈົ້າ.
22 ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ແລະ ເຈົ້າ ໜ້າ ທີ່ ຂອງ ເຮົາ ຈະ
ໄດ້ ຮັບ ເງິນ ເດືອນ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ຊຶ່ງ ໄດ້ ຮັບ
ໃຫ້ ເຂົາ ເຈົ້າ ທຸກໆ ເດືອນ, ແລະ ປະ ຊາ ຊົນ ທັງ
ໝົດ ຂອງ ແຜ່ນ ດິນ ຈະ ກົ້ມ ຂາບ ລົງ ຕໍ່ ເຈົ້າ;
ພຽງ ແຕ່ ໃນ ບັນ ລັງ ຂອງ ເຮົາ ເທົ່າ ນັ້ນ ເຮົາ
ຈະ ຍິ່ງ ໃຫຍ່ ກວ່າ ເຈົ້າ.
23 ແລະ ກະສັດໄດ້ຖອດແຫວນອອກຈາກມືຂອງພຣະອົງ ແລະ
ໃສ່ມັນໃສ່ມືຂອງໂຢເຊັບ, ແລະ
ກະສັດໄດ້ນຸ່ງເສື້ອຄຸມອັນສະຫງ່າງາມໃຫ້ໂຢເຊັບ, ແລະ

ເພິ່ນໄດ້ສອມມົງກຸດຄຳໃສ່ຫົວຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສອມສາຍຄໍຄຳໃສ່ຄໍຂອງເພິ່ນ.
24 ແລະ ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແລະ
ພວກເຂົາໃຫ້ເພິ່ນຂຶ້ນຂີ່ລົດມ້າຄັນທີສອງຂອງກະສັດ,
ເຊິ່ງໄປກົງກັນຂ້າມກັບລົດມ້າຂອງກະສັດ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ເພິ່ນຂຶ້ນຂີ່ມ້າໃຫຍ່ ແລະ ແຂງແຮງຈາກມ້າຂອງກະສັດ,
ແລະ ຖືກນຳໄປທົ່ວຖະໜົນຫົນທາງໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ.
25 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ຜູ້ ທີ່ ຫຼິ້ນ ກອງ, ພິນ
ແລະ ເຄື່ອງ ດົນຕີ ອື່ນໆ ທັງ ໝົດ ອອກ ໄປ ກັບ
ໂຢເຊັບ; ກອງ ໜຶ່ງ ພັນ ກອງ, ເນໂຄໂລດ ໜຶ່ງ ພັນ
ກອງ, ແລະ ເນບາລົມ ໜຶ່ງ ພັນ ກອງ ໄດ້ ຕິດຕາມ
ລາວ ໄປ.
26 ແລະ ຜູ້ຊາຍຫ້າພັນຄົນ, ຜູ້ທີ່ມີດາບເປັ່ງປະກາຍຢູ່ໃນມື, ແລະ
ພວກເຂົາຍ່າງໄປຫຼິ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂຢເຊັບ, ແລະ
ຜູ້ຊາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງກະສັດຊາວພັນຄົນ,
ນຸ່ງເສື້ອໜັງທີ່ປົກດ້ວຍຄຳ, ໄດ້ຍ່າງໄປທາງຂວາມືຂອງໂຢເຊັບ, ແລະ
ຊາວພັນຄົນຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍຂອງລາວ, ແລະ
ຜູ້ຍິງແລະຍິງສາວທັງໝົດໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຫລັງຄາເຮືອນ ຫຼື
ຢືນຢູ່ຕາມຖະໜົນຫົນທາງຫຼິ້ນ ແລະ ປິຕິຍິນດີກັບໂຢເຊັບ, ແລະ
ແນມເບິ່ງຮູບລັກສະນະ ແລະ ຄວາມງາມຂອງໂຢເຊັບ.
27 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງກະສັດໄດ້ຍ່າງໄປທາງໜ້າ ແລະ ທາງຫຼັງພະອົງ,
ໂດຍການດົມກິ່ນຫອມດ້ວຍເຄື່ອງຫອມ ແລະ ກິ່ນຂີ້ຫມິ້ນ ແລະ
ກິ່ນຫອມອັນດີງາມທຸກຊະນິດຕາມເສັ້ນທາງ, ແລະ ໄດ້ໂຮຍຢາງໄມ້
ແລະ ກິ່ນອາໂລອາ ຕາມເສັ້ນທາງ, ແລະ
ຊາວຄົນໄດ້ປະກາດຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ໜ້າພະອົງທົ່ວແຜ່ນດິນດ້ວຍສ
ຽງດັງວ່າ:
28 ເຈົ້າເຫັນຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ບໍທີ່ກະສັດໄດ້ເລືອກໃຫ້ເປັນຮອງຂອງລາວ?
ວຽກງານທັງໝົດຂອງລັດຖະບານຈະຖືກຄວບຄຸມໂດຍລາວ,
ແລະຜູ້ໃດທີ່ລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງລາວ, ຫຼືຜູ້ທີ່ບໍ່ກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າລາວ,
ຈະຕ້ອງຕາຍ, ເພາະວ່າລາວກະບົດຕໍ່ກະສັດແລະຜູ້ທີສອງຂອງລາວ.
29 ແລະ ເມື່ອພວກປະກາດໄດ້ຢຸດປະກາດແລ້ວ,
ປະຊາຊົນເອຢິບທັງໝົດກໍກົ້ມຫົວລົງເຖິງພື້ນດິນຕໍ່ໜ້າໂຢເຊັບ
ແລະ ກ່າວວ່າ, "ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພະຊົນຢູ່,
ຂໍໃຫ້ກະສັດອົງທີສອງມີພະຊົນຢູ່." ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດກໍກົ້ມຫົວລົງຕາມທາງ, ແລະ
ເມື່ອພວກປະກາດເຂົ້າມາໃກ້, ພວກເຂົາໄດ້ກົ້ມຫົວລົງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຊື່ນຊົມຍິນດີດ້ວຍກອງທຸກຊະນິດ, ທັງກອງເນໂຄນ
ແລະ ເນບານ ຕໍ່ໜ້າໂຢເຊັບ.
30 ແລະ ໂຢເຊັບ ທີ່ ຂີ່ ມ້າ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ເງີຍ
ໜ້າ ຂຶ້ນ ສູ່ ທ້ອງຟ້າ, ແລະ ຮ້ອງ ອອກ ມາ ວ່າ,
ພຣະ ອົງ ໄດ້ ຍົກ ຄົນ ຍາກຈົນ ຂຶ້ນ ຈາກ ຂີ້ຝຸ່ນ
ດິນ, ພຣະ ອົງ ໄດ້ ຍົກ ຄົນ ຂັດ ສົນ ຂຶ້ນ ຈາກ
ກອງ ຂີ້ ສັດ. ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມ ໂຍທາ, ຜູ້ ທີ່
ໄວ້ ວາງ ໃຈ ໃນ ພຣະ ອົງ ເປັນ ສຸກ.
31 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ເດີນທາງໄປທົ່ວປະເທດເອຢິບ
ພ້ອມກັບພວກຂ້າໃຊ້ ແລະ ພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຟາໂຣ, ແລະ
ພວກເຂົາ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເພິ່ນເຫັນທົ່ວປະເທດເອຢິບ ແລະ
ຊັບສົມບັດທັງໝົດຂອງກະສັດ.
32 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກັບ ຄືນ ມາ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ຟາໂຣ
ໃນ ມື້ ນັ້ນ, ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ມອບ ກຳມະສິດ ໃຫ້
ໂຢເຊັບ ໃນ ແຜ່ນດິນ ເອຢິບ, ຄື ເປັນ ກຳມະສິດ
ຂອງ ທົ່ງ ນາ ແລະ ສວນ ອະງຸ່ນ, ແລະ ກະສັດ ໄດ້
ມອບ ເງິນ ສາມ ພັນ ຕາລັນ ແລະ ຄຳ ໜຶ່ງ ພັນ
ຕາລັນ, ແລະ ແກ້ວ ນ້ຳ ຫອມ ແລະ ຢາງ ໄມ້ ເບເດລລຽມ
ແລະ ຂອງ ຂວັນ ຫຼາຍ ຢ່າງ ໃຫ້ ໂຢເຊັບ.
33 ແລະໃນມື້ຕໍ່ມາ
ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນເອຢິບທັງໝົດນຳເອົາເຄື່ອງບູຊາ ແລະ
ຂອງກຳນັນມາໃຫ້ໂຢເຊັບ, ແລະ
ຜູ້ໃດທີ່ລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງກະສັດຈະຕ້ອງຖືກປະຫານຊີວິດ; ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງສະຖານທີ່ສູງຂຶ້ນໃນຖະໜົນຫົນທາງຂອງເມືອງ,
ແລະ ພວກເຂົາປູເສື້ອຜ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ນຳເອົາສິ່ງຂອງມາໃຫ້ໂຢເຊັບກໍ່ເອົາໄປວາງໄວ້ໃນສະຖາ
ນທີ່ສູງ.
34 ແລະປະຊາຊົນເອຢິບທັງໝົດໄດ້ຫລໍ່ສິ່ງຂອງລົງໃນສະຖານສູງ,
ຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເອົາຕຸ້ມຫູຄຳອັນໜຶ່ງ, ແລະແຫວນ
ແລະຕຸ້ມຫູອີກອັນໜຶ່ງ,
ແລະພາຊະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ເຮັດດ້ວຍຄຳ ແລະເງິນ,
ແລະແກ້ວນ້ຳຕານ ແລະຢາງ bdellium ໄດ້ຫລໍ່ໄວ້ເທິງສະຖານສູງ;
ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຖວາຍສິ່ງຂອງທີ່ຕົນມີ.
35 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເອົາ ສິ່ງ ເຫຼົ່ານີ້ ໄປ ເກັບ ໄວ້ ໃນ ຄັງ ເງິນ ຂອງ
ເພິ່ນ, ແລະ ພວກ ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ພວກ ເຈົ້ານາຍ ທັງ ຫມົດ ຂອງ
ກະສັດ ໄດ້ ຍົກຍ້ອງ ໂຢເຊັບ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໃຫ້ ຂອງຂວັນ
ຫຼາຍ ຢ່າງ ແກ່ ເພິ່ນ, ໂດຍ ທີ່ ກະສັດ ໄດ້ ເລືອກ ເພິ່ນ ໃຫ້ ເປັນ ຜູ້
ທີສອງ ຂອງ ເພິ່ນ.
36 ແລະ ກະສັດໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາໂປຕິເຟຣາ ລູກຊາຍຂອງອາຣິຣາມ
ປະໂລຫິດຂອງໂອນ ແລະ
ລາວໄດ້ເອົາໂອສະນັດລູກສາວນ້ອຍຂອງລາວ ແລະ
ມອບໃຫ້ໂຢເຊັບເປັນເມຍ.
37 ແລະ ຍິງສາວຜູ້ນັ້ນງາມຫຼາຍ, ເປັນຍິງບໍລິສຸດ,
ຜູ້ທີ່ຜູ້ຊາຍບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກ, ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ເອົານາງມາເປັນເມຍ; ແລະ
ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບໂຢເຊັບວ່າ, ເຮົາຄືຟາໂຣ, ແລະ
ນອກຈາກເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ມີໃຜກ້າຍົກມື ຫຼື
ຕີນຂຶ້ນເພື່ອປົກຄອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາທົ່ວແຜ່ນດິນເອຢິບ.
38 ແລະ ໂຢເຊັບມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຟາໂລ,
ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ອອກໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ທີສອງຂອງກະສັດໃນເອຢິບ.
39 ແລະ
ກະສັດໄດ້ໃຫ້ໂຢເຊັບຮັບໃຊ້ໜຶ່ງຮ້ອຍຄົນເພື່ອຮັບໃຊ້ເພິ່ນຢູ່ໃນເຮືອນ
ຂອງເພິ່ນ, ແລະ ໂຢເຊັບຍັງໄດ້ສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ໄປຊື້ມາຫຼາຍຄົນ ແລະ
ພວກເຂົາກໍຍັງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງໂຢເຊັບ.
40 ໂຢເຊັບໄດ້ສ້າງເຮືອນທີ່ສະຫງ່າງາມຫຼາຍຄືກັບເຮືອນຂອງກະສັດ
ຕໍ່ໜ້າສານຂອງພະລາຊະວັງ ແລະ ລາວໄດ້ສ້າງວິຫານໃຫຍ່ໃນເຮືອນ
ຮູບລັກສະນະທີ່ສະຫງ່າງາມຫຼາຍ ແລະ
ສະດວກໃນການຢູ່ອາໄສຂອງລາວ;
ໂຢເຊັບໃຊ້ເວລາສາມປີໃນການສ້າງເຮືອນຂອງລາວ.
41 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເຮັດ ບັນລັງ ທີ່ ສະຫງ່າ ງາມ
ໃຫ້ ຕົນ ເອງ ດ້ວຍ ຄຳ ແລະ ເງິນ ຢ່າງ ຫຼວງ ຫຼາຍ,
ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ປົກ ຫຸ້ມ ມັນ ດ້ວຍ ຫີນ ນ້ຳ ເຫຼືອງ
ແລະ ຢາງ ບົວ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ມັນ ເປັນ
ຮູບ ຮ່າງ ຂອງ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ ເອຢິບ, ແລະ ຮູບ ຮ່າງ
ຂອງ ແມ່ນ້ຳ ເອຢິບ ທີ່ ໄຫຼ ໄປ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ
ເອຢິບ; ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ນັ່ງ ຢູ່ ເທິງ ບັນລັງ ຂອງ
ເພິ່ນ ຢ່າງ ໝັ້ນຄົງ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ເພີ່ມ ພູນ ປັນຍາ ຂອງ
ໂຢເຊັບ.

42 ແລະຊາວເອຢິບທັງໝົດ, ທັງຂ້າໃຊ້ຂອງຟາໂລ ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍຂອງເພິ່ນ, ຕ່າງກໍຮັກໂຢເຊັບຫຼາຍ, ເພາະວ່າສິ່ງນີ້ມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຖິງໂຢເຊັບ.
43 ແລະ ໂຢເຊັບມີກອງທັບທີ່ອອກໄປສູ້ຮົບ, ອອກໄປເປັນກອງທັບ ແລະ ກອງທັບຈຳນວນສີ່ໝື່ນຫົກຮ້ອຍຄົນ, ສາມາດຖືອາວຸດເພື່ອຊ່ວຍກະສັດ ແລະ ໂຢເຊັບຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ, ນອກຈາກພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ຂ້າໃຊ້ຂອງກະສັດ ແລະ ຊາວເອຢິບທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ.
44 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ມອບ ໃຫ້ ແກ່ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ກອງທັບ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເພິ່ນ, ໂລ່, ຫອກ, ແລະ ໝວກ, ແລະ ເສື້ອ ຄຸມ ທີ່ ເຮັດ ດ້ວຍ ກະ ສຸນ ແລະ ກ້ອນ ຫີນ ສຳລັບ ຍິງ ດ້ວຍ ກະ ສຸນ.

ບົດທີ 50

1 ໃນເວລານັ້ນ, ຊາວເມືອງທາຊິດໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ກັບຊາວອິດສະມາເອນ, ແລະ ໄດ້ເຮັດສົງຄາມກັບພວກເຂົາ, ແລະ ຊາວເມືອງທາຊິດໄດ້ບຸ້ນສະດົມຊາວອິດສະມາເອນເປັນເວລາດົນນານ.
2 ແລະ ລູກຫລານຂອງອິດສະມາເອນມີຈຳນວນໜ້ອຍໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະລູກຫລານຂອງທາຊິດໄດ້, ແລະ ພວກເຂົາຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຢ່າງໜັກ.
3 ແລະ ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງຊາວອິດຊະມາເອນໄດ້ສົ່ງບັນທຶກໄປເຖິງກະສັດເອຢິບ, ໂດຍກ່າວວ່າ: ຂໍສົ່ງເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ກອງທັບມາຊ່ວຍພວກຂ້າໃຊ້ຂອງພະອົງເພື່ອຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງທາຊິດ, ເພາະວ່າພວກເຮົາໄດ້ກືນຫຍ້າໄປດົນແລ້ວ.
4 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ສົ່ງ ໂຢເຊັບ ພ້ອມດ້ວຍ ທະຫານ ທີ່ມີ ອຳນາດ ແລະ ກອງທັບ ທີ່ ມາ ກັບ ເພິ່ນ, ແລະ ທະຫານ ທີ່ມີ ອຳນາດ ຈາກ ລາຊະວັງ ຂອງ ເພິ່ນ ນຳ ອີກ.
5 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໄປແຜ່ນດິນຮາວິລາໄປຫາລູກຫລານຂອງອິດສະມາເອນ, ເພື່ອຊ່ວຍພວກເຂົາຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງທາຊິດ, ແລະ ລູກຫລານຂອງອິດສະມາເອນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງທາຊິດ, ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ໂຈມຕີຊາວທາຊິດ ແລະ ລາວໄດ້ປາບປາມແຜ່ນດິນທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ລູກຫລານຂອງອິດສະມາເອນໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
6 ແລະ ເມື່ອແຜ່ນດິນທາຊິດຖືກປາບປາມແລ້ວ, ຊາວທາຊິດທັງໝົດໄດ້ຫນີໄປ, ແລະ ມາຮອດຊາຍແດນຂອງພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ລູກຫລານຂອງຢາວານ, ແລະ ໂຢເຊັບພ້ອມກັບທະຫານຜູ້ມີອຳນາດທັງໝົດ ແລະ ກອງທັບຂອງລາວໄດ້ກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບ, ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດຂາດຫາຍໄປເລີຍ.
7 ແລະ ໃນ ຊ່ວງ ເວລາ ທີ່ ມີ ການ ປ່ຽນ ແປງ ຂອງ ປີ, ໃນ ປີ ທີ ສອງ ຂອງ ການ ປົກຄອງ ຂອງ ໂຢເຊັບ ເໜືອ ເອຢິບ, ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ປະທານ ຄວາມ ອຸດົມສົມບູນ ຢ່າງ ຫຼວງ ຫຼາຍ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ ເປັນ ເວລາ ເຈັດ ປີ ຕາມ ທີ່ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ໄວ້, ເພາະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ອວຍພອນ ຜົນລະປູກ ທັງ ໝົດ ຂອງ ແຜ່ນດິນ ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ ເປັນ ເວລາ ເຈັດ ປີ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ກິນ ອີ່ມ ໜຳ ສຳລານ.
8 ແລະ ໃນເວລານັ້ນໂຢເຊັບມີເຈົ້າໜ້າທີ່ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງລາວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເກັບກ່ຽວອາຫານທັງໝົດຂອງປີທີ່ອຸດົມສົມບູນ, ແລະ ໄດ້ກອງເຂົ້າເປັນກອງໄວ້ເປັນປີ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເກັບມັນໄວ້ໃນຄັງເງິນຂອງໂຢເຊັບ.
9 ແລະ ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ເກັບ ກ່ຽວ ສະ ບຽງ ອາ ຫານ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ເອົາ ເຂົ້າ ມາ ໃນ ຮວງ, ແລະ ນຳ ເອົາ ດິນ ໃນ ທົ່ງ ນາ ມາ ນຳ ດ້ວຍ, ເພື່ອ ມັນ ຈະ ບໍ່ ໃຫ້ ມັນ ເນົ່າ ເປື່ອຍ.
10 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ເຄີຍເຮັດໃນແຕ່ລະປີ, ແລະ ລາວໄດ້ສະສົມເຂົ້າສາລີໄວ້ຢ່າງອຸດົມສົມບູນຄືກັບດິນຊາຍໃນທະເລ, ເພາະວ່າສາງຂອງລາວມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດນັບໄດ້.
11 ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ເກັບກ່ຽວອາຫານຫຼາກຫຼາຍຊະນິດໄວ້ໃນຄັງຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງອຸດົມສົມບູນໃນລະຫວ່າງເຈັດປີທີ່ອຸດົມສົມບູນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຄືກັບໂຢເຊັບ.
12 ແລະ ອາຫານທັງໝົດທີ່ໂຢເຊັບ ແລະ ຊາວເອຢິບໄດ້ເກັບກ່ຽວໄວ້ໃນເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຸດົມສົມບູນນັ້ນ ໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນໄວ້ສຳລັບແຜ່ນດິນເພື່ອຄວາມອຶດຢາກໃນເຈັດປີ ເພື່ອລ້ຽງຊີບຂອງປະຊາຊົນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນ.
13 ແລະ ຊາວ ເອຢິບ ໄດ້ ເອົາ ເຂົ້າ ໄປ ເຕັມ ສາງ ຂອງ ຕົນ ແລະ ບ່ອນ ທີ່ ຕົນ ເຊື່ອງ ໄວ້ ເພື່ອ ເປັນ ອາຫານ ໃນ ຍາມ ອຶດຢາກ.
14 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເອົາ ອາຫານ ທັງໝົດ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ເກັບ ມາ ໄວ້ ໃນ ທຸກ ເມືອງ ຂອງ ປະເທດ ເອຢິບ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ປິດ ສາງ ທັງໝົດ ແລະ ວາງ ທະຫານ ຍາມ ໄວ້ ເຝົ້າ ຮັກສາ ພວກ ເຂົາ.
15 ແລະ ໂອສະນັດ ລູກສາວຂອງໂປຕິເຟຣາ ພັນລະຍາຂອງໂຢເຊັບ ໄດ້ເກີດລູກຊາຍສອງຄົນຄື ມານາເຊ ແລະ ເອຟຣາອິມ, ແລະ ໂຢເຊັບມີອາຍຸໄດ້ສາມສິບສີ່ປີເມື່ອລາວເກີດລູກທັງສອງ.
16 ແລະ ພວກເດັກຊາຍເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ພວກເຂົາດຳເນີນຊີວິດຕາມທາງຂອງເພິ່ນ ແລະ ຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງເພິ່ນ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຫຼີກທາງຈາກທາງທີ່ພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ສອນພວກເຂົາ, ບໍ່ວ່າຈະໄປທາງຂວາ ຫຼື ທາງຊ້າຍ.
17 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຣງຢູ່ກັບພວກເດັກຊາຍເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ມີທັກສະໃນສະຕິປັນຍາທັງໝົດ ແລະ ໃນວຽກງານທັງໝົດຂອງການປົກຄອງ, ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທັງໝົດຂອງກະສັດ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເພິ່ນໃນຊາວເອຢິບໄດ້ຍົກຍ້ອງພວກເດັກຊາຍເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກລ້ຽງດູຢູ່ໃນບັນດາລູກຫຼານຂອງກະສັດ.
18 ແລະ ເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຸດົມສົມບູນທີ່ມີຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ, ແລະ ເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຶດຢາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕາມທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ກ່າວໄວ້, ແລະ ຄວາມອຶດຢາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນ.
19 ປະຊາຊົນ ທັງ ປວງ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ ໄດ້ ເຫັນ ວ່າ ການ ອຶດຢາກ ໄດ້ ເລີ່ມ ຂຶ້ນ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ ແລ້ວ ປະຊາຊົນ ທັງ ປວງ ຈຶ່ງ ໄດ້ ເປີດ ສາງ ເຂົ້າ ຂອງ ຕົນ ອອກ ເພາະ ຄວາມ ອຶດຢາກ ໄດ້ ແຜ່ ລາມ ໄປ ທົ່ວ ຕົວ ເຂົາ ເຈົ້າ.

20
ແລະພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນອາຫານທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນສາງຂອງພວກເຂົ
າເຕັມໄປດ້ວຍສັດຕູພືດ ແລະ ບໍ່ສາມາດກິນໄດ້.
ການອຶດຢາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນ,
ແລະຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ມາຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ໜ້າຟາໂຣ,
ເພາະວ່າການອຶດຢາກນັ້ນໜັກໜ່ວງສຳລັບພວກເຂົາ.
21 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວກັບຟາໂຣວ່າ,
“ຂໍໂຜດປະທານອາຫານໃຫ້ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານດ້ວຍ, ແລະ
ເປັນຫຍັງພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຕ້ອງຕາຍຍ້ອນຄວາມອຶດຫິວຕໍ່ໜ້າທ່າ
ນ, ແມ່ນແຕ່ພວກຂ້ານ້ອຍກັບເດັກນ້ອຍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ?”
22 ແລະ ຟາໂຣໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ,
“ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງຫາເຮົາ?
ໂຢເຊັບບໍ່ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເກັບເຂົ້າໄວ້ໃນລະຫວ່າງເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຸດົມສົ
ມບູນສຳລັບປີແຫ່ງການອຶດຢາກບໍ? ແລະ
ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຟັງສຽງຂອງລາວ?”
23 ແລະ ປະຊາຊົນເອຢິບໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຊົງພຣະຊົນຢູ່,
ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ໂຢເຊັບສັ່ງແລ້ວ,
ເພາະວ່າພວກຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານໄດ້ເກັບກ່ຽວພືນຜະລິດທັງໝົດຈາກ
ທົ່ງນາຂອງພວກເຂົາໃນເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຸດົມສົມບູນ ແລະ
ເກັບໄວ້ໃນສາງຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
24 ແລະ ເມື່ອຄວາມອຶດຢາກເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ
ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປີດສາງຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ,
ພືນຜະລິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍສັດຕູພືດ ແລະ
ບໍ່ເໝາະສົມກັບອາຫານ.
25 ແລະ ເມື່ອກະສັດໄດ້ຍິນທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຊາວເອຢິບ,
ກະສັດກໍຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງຍ້ອນຄວາມອຶດຢາກ, ແລະ
ເພິ່ນກໍຕົກໃຈຫຼາຍ; ແລະ ກະສັດໄດ້ຕອບປະຊາຊົນເອຢິບວ່າ,
ເນື່ອງຈາກວ່າທັງໝົດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າ, ຈົ່ງໄປຫາໂຢເຊັບ,
ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ລາວຈະບອກພວກເຈົ້າ, ຢ່າລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງລາວ.
26 ປະຊາຊົນເອຢິບທັງໝົດໄດ້ອອກໄປຫາໂຢເຊັບ ແລະ
ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ, “ຂໍໂຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍກິນອາຫານແດ່, ແລະ
ເປັນຫຍັງພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຕ້ອງຕາຍຕໍ່ໜ້າທ່ານຍ້ອນຄວາມອຶດຫິ
ວ?”
ເພາະພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເກັບກ່ຽວພືນຜະລິດຂອງພວກເຮົາໃນເຈັດປີ
ຕາມທີ່ທ່ານສັ່ງ, ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເກັບມັນໄວ້, ແລະ
ເຫດການດັ່ງກ່າວໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກຂ້ານ້ອຍດັ່ງນີ້.”
27 ເມື່ອໂຢເຊັບໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງປະຊາຊົນເອຢິບ
ແລະສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ,
ໂຢເຊັບໄດ້ເປີດສາງເກັບມ້ຽນພືນຜະລິດທັງໝົດຂອງລາວ
ແລະຂາຍໃຫ້ປະຊາຊົນເອຢິບ.
28 ແລະ ຄວາມອຶດຢາກໄດ້ແຜ່ລາມໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ, ແລະ
ຄວາມອຶດຢາກໄດ້ແຜ່ລາມໄປທົ່ວທຸກປະເທດ,
ແຕ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບຍັງມີພືນຜະລິດຂາຍ.
29 ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ມາຫາໂຢເຊັບເພື່ອຊື້ເຂົ້າ,
ເພາະວ່າການອຶດຢາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ແລະ
ເຂົ້າທັງໝົດຂອງພວກເຂົາກໍ່ຖືກທຳລາຍ, ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ຂາຍມັນໃຫ້ປະຊາຊົນເອຢິບທຸກຄົນທຸກໆມື້.
30 ແລະ ຊາວ ທັງ ປວງ ທີ່ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ
ການາອານ ແລະ ຊາວ ຟີລິດສະຕິນ ແລະ ຊາວ ຟາກ
ນັ້ນ ຂອງ ແມ່ນ້ຳ ຈໍແດນ ແລະ ຊາວ ເມືອງ ທັງ
ໝົດ ໃນ ແຜ່ນດິນ ທັງ ໄກ ແລະ ກາງຄືນ ໄດ້
ຍິນ ວ່າ ມີ ເຂົ້າ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ ແລະ ພວກ
ເຂົາ ທັງ ໝົດ ໄດ້ ມາ ປະເທດ ເອຢິບ ເພື່ອ ຊື້
ເຂົ້າ ເພາະ ວ່າ ການ ອຶດຢາກ ໄດ້ ມີ ຢູ່ ຢ່າງ
ໜັກໜ່ວງ.
31 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເປີດ ສາງ ເຂົ້າ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງ ເຈົ້າໜ້າທີ່
ຄວບຄຸມ ພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ ຢືນ ຢູ່ ແລະ ຂາຍ ໃຫ້ ແກ່
ທຸກຄົນ ທີ່ ມາ ທຸກໆມື້.
32 ແລະ
ໂຢເຊັບຮູ້ວ່າອ້າຍນ້ອງຂອງລາວຈະມາປະເທດເອຢິບເພື່ອຊື້ເຂົ້າ,
ເພາະວ່າຄວາມອຶດຢາກໄດ້ແຜ່ລາມໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ. ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງລາວປະກາດເລື່ອງນີ້ໄປທົ່ວ
ແຜ່ນດິນເອຢິບ, ໂດຍກ່າວວ່າ:
33 ມັນເປັນຄວາມພໍໃຈຂອງກະສັດ, ຂອງກະສັດອົງທີສອງ ແລະ
ຂອງພວກຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາ,
ວ່າຜູ້ໃດທີ່ຢາກຊື້ເຂົ້າສານໃນເອຢິບຈະບໍ່ສົ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຕົນໄປເອຢິ
ບເພື່ອຊື້, ແຕ່ລູກຊາຍຂອງຕົນ, ແລະຊາວເອຢິບ ຫຼື
ຊາວການາອານຄົນໃດ,
ຜູ້ທີ່ມາຈາກສາງໃດໆຈາກການຊື້ເຂົ້າສານໃນເອຢິບ,
ແລະໄປຂາຍມັນທົ່ວແຜ່ນດິນ, ລາວຈະຕ້ອງຕາຍ,
ເພາະວ່າບໍ່ມີໃຜຊື້ນອກຈາກເພື່ອລ້ຽງດູຄອບຄົວຂອງຕົນ.
34 ແລະຜູ້ໃດທີ່ຈູງສັດສອງຫຼືສາມໂຕໄປຈະຕ້ອງຕາຍ,
ເພາະວ່າຜູ້ຊາຍນັ້ນຈະຈູງສັດຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ.
35 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ວາງທະຫານຍາມໄວ້ທີ່ປະຕູເມືອງເອຢິບ, ແລະ
ສັ່ງພວກເຂົາວ່າ, ຜູ້ໃດທີ່ມາຊື້ເຂົ້າ,
ຢ່າໃຫ້ລາວເຂົ້າມາຈົນກວ່າຊື່ຂອງລາວ, ແລະ ຊື່ພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ
ຊື່ພໍ່ຂອງພໍ່ລາວຈະຖືກຂຽນລົງ, ແລະ
ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ຂຽນໃນຕອນກາງເວັນ,
ໃຫ້ສົ່ງຊື່ຂອງພວກເຂົາມາຫາຂ້ອຍໃນຕອນແລງເພື່ອຂ້ອຍຈະໄດ້ຮູ້ຊື່
ຂອງພວກເຂົາ.
36 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ແຕ່ງຕັ້ງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ ໄວ້ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ ເອຢິບ,
ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ພວກເຂົາ ເຮັດ ທຸກ ສິ່ງ ເຫຼົ່ານີ້.
37 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ແລະ
ໄດ້ວາງກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ໄວ້,
ເພື່ອວ່າລາວຈະຮູ້ວ່າເວລາໃດພີ່ນ້ອງຂອງລາວຈະມາປະເທດເອຢິບເ
ພື່ອຊື້ເຂົ້າ; ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງໂຢເຊັບໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນໄດ້ຮັບການປະກາດທຸກໆມື້ໃນປະເ
ທດເອຢິບຕາມຖ້ອຍຄຳ ແລະ
ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ບັນຊາໄວ້.
38 ແລະ ປະຊາຊົນທັງໝົດທີ່ອາໄສຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກ ແລະ
ທິດຕາເວັນຕົກ, ແລະ ທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບກົດໝາຍ
ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ປະກາດໃຊ້ໃນເອຢິບ, ແລະ
ປະຊາຊົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດສຸດທ້າຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ມາຊື້ເຂົ້າສ
ານໃນເອຢິບທຸກໆມື້, ແລະ ຈາກນັ້ນກໍ່ອອກໄປ.
39 ແລະ
ພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ທັງໝົດຂອງເອຢິບໄດ້ປະຕິບັດຕາມທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງ
ໄວ້, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ມາຊື້ເຂົ້າຢູ່ເອຢິບ,
ພວກເຝົ້າປະຕູຈະຂຽນຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ
ຊື່ບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ
ນຳເອົາມາໃຫ້ໂຢເຊັບໃນຕອນແລງທຸກໆມື້.

ບົດທີ 51

1 ແລະ ຕໍ່ມາ ຢາໂຄບ ໄດ້ຍິນວ່າມີເຂົ້າສາລີຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໃຫ້ໄປປະເທດເອຢິບເພື່ອຊື້ເຂົ້າສາລີ,

ເພາະວ່າຄວາມອຶດຢາກໄດ້ແຜ່ລາມໄປທົ່ວພວກເຂົາ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນວ່າ,
2 ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາໄດ້ຍິນວ່າມີເຂົ້າສາລີຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ,
ແລະປະຊາຊົນທັງໝົດໃນໂລກກໍໄປຊື້ທີ່ນັ້ນ,
ບັດນີ້ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງສະແດງຄວາມອີ່ມໜຳສຳລານຕໍ່ໜ້າທົ່
ວໂລກ? ຈົ່ງລົງໄປປະເທດເອຢິບ
ແລະຊື້ເຂົ້າສາລີໜ້ອຍໜຶ່ງໃຫ້ພວກເຮົາໃນບັນດາຜູ້ທີ່ມາທີ່ນັ້ນ,
ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ຕາຍ.
3 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຟັງຄຳເວົ້າຂອງພໍ່, ແລະ
ພວກເຂົາລຸກຂຶ້ນໄປປະເທດເອຢິບເພື່ອຊື້ເຂົ້າໃນບັນດາຄົນອື່ນໆທີ່ມ
າຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
4 ແລະ ຢາໂຄບ ພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາວ່າ,
ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນເມືອງຢ່າເຂົ້າໄປນຳກັນໃນປະຕູດຽວ,
ເພາະເຫັນແກ່ຊາວແຜ່ນດິນ.
5 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ອອກໄປ ແລະ
ພວກເຂົາໄປປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ປະຕິບັດຕາມທີ່ພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ສັ່
ງພວກເຂົາທັງໝົດ, ແລະ ຢາໂຄບບໍ່ໄດ້ສົ່ງເບັນຢາມິນໄປ,
ເພາະລາວເວົ້າວ່າ,
ຢ້ານວ່າອຸບັດຕິເຫດຈະເກີດຂຶ້ນກັບລາວໃນເສັ້ນທາງຄືກັບອ້າຍຂອງ
ລາວ; ແລະ ພວກລູກຊາຍສິບຄົນຂອງຢາໂຄບໄດ້ອອກໄປ.
6 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກຳລັງເດີນທາງໄປ,
ພວກເຂົາກໍ່ກັບໃຈຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດກັບໂຢເຊັບ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ເວົ້າກັນວ່າ,
ພວກເຮົາຮູ້ວ່າໂຢເຊັບນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາໄດ້ລົງໄປປະເທດເອຢິ
ບ, ແລະ ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະຊອກຫາລາວບ່ອນທີ່ພວກເຮົາໄປ, ແລະ
ຖ້າພວກເຮົາພົບລາວ,
ພວກເຮົາຈະເອົາລາວໄປຈາກນາຍຂອງລາວເພື່ອເປັນຄ່າໄຖ່, ແລະ
ຖ້າບໍ່ພົບ, ພວກເຮົາຈະໃຊ້ກຳລັງ, ແລະ ພວກເຮົາຈະຕາຍເພື່ອລາວ.
7 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີກັບເລື່ອງນີ້ ແລະ
ໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນຍ້ອນໂຢເຊັບ
ເພື່ອຊ່ວຍລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງນາຍຂອງລາວ ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ໄປປະເທດເອຢິບ; ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາໃກ້ຈະຮອດປະເທດເອຢິບ ພວກເຂົາກໍແຍກທາງກັນ
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານປະຕູສິບປະຕູຂອງປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ຄົນເຝົ້າປະຕູໄດ້ຂຽນຊື່ຂອງພວກເຂົາໃນມື້ນັ້ນ, ແລະ
ນຳພວກເຂົາມາຫາໂຢເຊັບໃນຕອນແລງ.
8 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ອ່ານ ຊື່ ຈາກ ມື ຂອງ ຜູ້ ເຝົ້າ ປະຕູ ເມືອງ, ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ພົບ ວ່າ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ ທາງ ສິບ ປະຕູ
ຂອງ ເມືອງ, ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ປະກາດ ໄປ
ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ ເອຢິບ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ:
9 ຈົ່ງອອກໄປເຖີດ ພວກຄົນເຝົ້າຮ້ານທັງໝົດ,
ປິດຮ້ານເຂົ້າສາລີທັງໝົດ ແລະ ໃຫ້ເປີດຮ້ານດຽວເທົ່ານັ້ນ,
ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ມາຈະຊື້ຈາກຮ້ານນັ້ນໄດ້.
10 ແລະ
ພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ທັງໝົດຂອງໂຢເຊັບໄດ້ປະຕິບັດຕາມໃນເວລານັ້ນ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປິດຮ້ານທັງໝົດ ແລະ ປະໄວ້ຮ້ານດຽວເທົ່ານັ້ນ.
11 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ມອບ ຊື່ ທີ່ ຂຽນ ໄວ້ ຂອງ
ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ລາວ ໃຫ້ ລາວ ຜູ້ ທີ່
ເຝົ້າ ຮ້ານ ຂາຍ ເຂົ້າ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ
ລາວ ວ່າ: ຜູ້ ໃດ ກໍ ຕາມ ທີ່ ຈະ ມາ ຊື້ ເຂົ້າ
ຈາກ ເຈົ້າ, ຈົ່ງ ຖາມ ຊື່ ຂອງ ລາວ, ແລະ ເມື່ອ ຄົນ
ທີ່ ມີ ຊື່ ເຫຼົ່າ ນີ້ ມາ ຫາ ເຈົ້າ, ຈົ່ງ ຈັບ ພວກ
ເຂົາ ແລະ ສົ່ງ ພວກ ເຂົາ ໄປ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ກໍ
ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ.
12 ແລະ ເມື່ອລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບມາຮອດເມືອງ,
ພວກເຂົາກໍ່ມາເຕົ້າໂຮມກັນໃນເມືອງເພື່ອຊອກຫາໂຢເຊັບກ່ອນທີ່ຈ
ະຊື້ເຂົ້າ.
13 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໄປ ທີ່ ກຳ ແພງ ຂອງ
ຍິງ ໂສ ເພ ນີ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຊອກ ຫາ
ໂຢເຊັບ ຢູ່ ໃນ ກຳ ແພງ ຂອງ ຍິງ ໂສ ເພ ນີ
ເປັນ ເວ ລາ ສາມ ມື້, ເພາະ ພວກ ເຂົາ ຄິດ ວ່າ
ໂຢເຊັບ ຈະ ມາ ໃນ ກຳ ແພງ ຂອງ ຍິງ ໂສ ເພ
ນີ, ເພາະ ໂຢເຊັບ ເປັນ ຄົນ ງາມ ແລະ ເປັນ ທີ່
ພໍ ໃຈ ຫຼາຍ, ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາ ໂຄບ
ໄດ້ ຊອກ ຫາ ໂຢເຊັບ ເປັນ ເວ ລາ ສາມ ມື້, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ພົບ ລາວ.
14 ແລະ
ຜູ້ຊາຍທີ່ເບິ່ງແຍງຮ້ານເປີດໄດ້ຊອກຫາຊື່ເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໂຢເຊບໄດ້ຕັ້ງໃຫ້
ລາວ, ແລະ ລາວບໍ່ພົບຊື່ເຫຼົ່ານັ້ນ.
15 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງຄົນໄປບອກໂຢເຊັບວ່າ, ສາມມື້ຜ່ານໄປແລ້ວ,
ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ຂ້ອຍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ມາ; ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ໄປຊອກຫາຜູ້ຊາຍໃນທົ່ວປະເທດເອຢິບ,
ແລະ ນຳພວກເຂົາມາຫາໂຢເຊັບ.
16 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງໂຢເຊັບໄດ້ໄປ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນປະເທດເອຢິບ
ແລະ ບໍ່ພົບພວກເຂົາ, ແລະ ໄດ້ໄປເມືອງໂກເຊັນ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນໄດ້ໄປເມືອງຣາມາເຊ ແລະ
ບໍ່ພົບພວກເຂົາ.
17 ແລະ
ໂຢເຊັບຍັງສືບຕໍ່ສົ່ງຄົນຮັບໃຊ້ສິບຫົກຄົນໄປຊອກຫາອ້າຍນ້ອງຂອງ
ລາວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໄປກະຈາຍຕົວຢູ່ໃນສີ່ແຈຂອງເມືອງ, ແລະ
ຄົນຮັບໃຊ້ສີ່ຄົນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງໂສເພນີ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນຜູ້ຊາຍສິບຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນຊອກຫາອ້າຍຂອງພວກ
ເຂົາ.
18 ແລະ ຊາຍສີ່ຄົນນັ້ນໄດ້ພາພວກເຂົາມາຫາເພິ່ນ, ແລະ
ພວກເຂົາກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ, ແລະ
ໂຢເຊັບນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງເພິ່ນໃນພຣະວິຫານຂອງເພິ່ນ,
ນຸ່ງເຄື່ອງອັນສະຫງ່າງາມ, ແລະ ເທິງຫົວຂອງເພິ່ນມີມົງກຸດຄຳໃຫຍ່,
ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດທັງໝົດນັ່ງຢູ່ອ້ອມຮອບເພິ່ນ.
19 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເຫັນໂຢເຊັບ, ແລະ ຮູບຮ່າງ
ແລະ ຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ
ກຽດສັກສີຂອງເພິ່ນເບິ່ງຄືວ່າໜ້າອັດສະຈັນໃນສາຍຕາຂອງພວກເ
ຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍກົ້ມຫົວລົງເຖິງພື້ນດິນຕໍ່ເພິ່ນອີກ.
20 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເຫັນ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ລາວ, ແລະ
ລາວ ຮູ້ຈັກ ພວກ ເຂົາ, ແຕ່ ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ຮູ້
ຈັກ ລາວ, ເພາະ ໂຢເຊັບ ເປັນ ຄົນ ຍິ່ງ ໃຫຍ່ ຫຼາຍ
ໃນ ສາຍ ຕາ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກ ເຂົາ
ຈຶ່ງ ບໍ່ ຮູ້ ຈັກ ລາວ.
21 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພວກເຂົາ ວ່າ, "ພວກເຈົ້າ ມາ ຕັ້ງແຕ່
ໃສ?" ພວກເຂົາ ທຸກຄົນ ຕອບ ວ່າ, "ພວກ ຂ້າ ໃຊ້ ຂອງ ທ່ານ ໄດ້
ມາ ຈາກ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ເພື່ອ ຊື້ ເຂົ້າສານ, ເພາະ ການ
ອຶດຢາກ ໄດ້ ແຜ່ ຂະຫຍາຍ ໄປ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ, ແລະ ພວກ ຂ້າ ໃຊ້
ຂອງ ທ່ານ ໄດ້ ຍິນ ວ່າ ມີ ເຂົ້າສານ ຢູ່ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ, ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາ ຈຶ່ງ ມາ ໃນ ບັນດາ ຄົນ ອື່ນໆ ເພື່ອ ຊື້ ເຂົ້າສານ ເພື່ອ ລ້ຽງ
ຊີບ ຂອງ ພວກເຂົາ."

22 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ພວກເຂົາ ວ່າ, “ຖ້າ ພວກ ທ່ານ ມາ ຊື້
ຕາມ ທີ່ ພວກ ທ່ານ ເວົ້າ ແລ້ວ, ເປັນຫຍັງ ພວກ ທ່ານ ຈຶ່ງ ເຂົ້າ ມາ
ທາງ ສິບ ປະຕູ ຂອງ ເມືອງ? ມັນ ອາດ ເປັນ ໄປ ໄດ້ ວ່າ ພວກ ທ່ານ
ມາ ເພື່ອ ສອດແນມ ເບິ່ງ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ.
23 ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຕອບໂຢເຊັບວ່າ, ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນ,
ທ່ານເອີຍ, ພວກເຮົາເວົ້າຖືກແລ້ວ,
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນນັກສອດແນມ, ແຕ່ພວກເຮົາມາຊື້ເຂົ້າ,
ເພາະວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານລ້ວນແຕ່ເປັນອ້າຍນ້ອງກັນ,
ເປັນລູກຊາຍຂອງຜູ້ຊາຍຄົນດຽວກັນໃນແຜ່ນດິນການາອານ,
ແລະພໍ່ຂອງພວກເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຮົາວ່າ,
ເມື່ອພວກເຈົ້າມາຮອດເມືອງຢ່າເຂົ້າໄປນຳກັນທີ່ປະຕູດຽວ
ເພາະເຫັນແກ່ຊາວແຜ່ນດິນ.
24 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ພວກ ເຂົາ ອີກ ວ່າ, ນັ້ນ ຄື ສິ່ງ ທີ່ ເຮົາ
ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພວກ ເຈົ້າ, ພວກ ເຈົ້າ ໄດ້ ມາ ເພື່ອ ສອດ ແນມ ຜ່ານ
ແຜ່ນດິນ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກ ເຈົ້າ ທຸກ ຄົນ ຈຶ່ງ ໄດ້ ມາ ທາງ ສິບ ປະຕູ
ຂອງ ເມືອງ; ພວກ ເຈົ້າ ໄດ້ ມາ ເພື່ອ ເບິ່ງ ຄວາມ ເປືອຍ ເປົ່າ ຂອງ
ແຜ່ນດິນ.
25 ແນ່ນອນວ່າທຸກຄົນທີ່ມາຊື້ເຂົ້າກໍຈະໄປທາງຂອງຕົນເອງ,
ແລະພວກເຈົ້າຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໄດ້ສາມມື້ແລ້ວ,
ແລະພວກເຈົ້າເຮັດຫຍັງຢູ່ໃນກຳແພງເມືອງຂອງໂສເຟນີທີ່ພວກເຈົ້
າໄດ້ຢູ່ເປັນເວລາສາມມື້? ແນ່ນອນວ່ານັກສອດແນມກໍ່ມັກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.
26 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າກັບໂຢເຊັບວ່າ,
ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາເວົ້າແບບນີ້,
ເພາະວ່າພວກເຮົາເປັນອ້າຍນ້ອງສິບສອງຄົນ,
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ,
ໃນແຜ່ນດິນການາອານ, ລູກຊາຍຂອງອີຊາກ,
ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ, ຄົນເຮັບເຣີ, ແລະຈົ່ງເບິ່ງ,
ລູກຊາຍຄົນນ້ອຍຢູ່ກັບພໍ່ຂອງພວກເຮົາໃນແຜ່ນດິນການາອານໃນ
ມື້ນີ້, ແລະອີກຄົນໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ຢູ່, ເພາະວ່າລາວຫາຍໄປຈາກພວກເຮົາ,
ແລະພວກເຮົາຄິດວ່າບາງທີລາວອາດຈະຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້,
ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຊອກຫາລາວທົ່ວແຜ່ນດິນ,
ແລະໄດ້ມາຍັງເຮືອນຂອງໂສເຟນີເພື່ອຊອກຫາລາວຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
27 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພວກເຂົາວ່າ,
“ແລ້ວພວກເຈົ້າໄດ້ຊອກຫາລາວທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກບໍ,
ຈົນວ່າຍັງມີແຕ່ປະເທດເອຢິບເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າຈະຊອກຫາລາວ? ”
ແລະ ອ້າຍຂອງພວກເຈົ້າຄວນເຮັດຫຍັງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງໂສເຟນີ,
ເຖິງແມ່ນວ່າລາວຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າບໍວ່າ,
“ພວກເຈົ້າມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງອີຊາກ, ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ,
ແລະ ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບຈະເຮັດຫຍັງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງໂສເຟນີ?”
28 ແລະ ພວກເຂົາຕອບວ່າ,
ເພາະວ່າພວກເຮົາໄດ້ຍິນວ່າຊາວອິດສະມາເອນໄດ້ລັກລາວໄປຈາກພ
ວກເຮົາ, ແລະ
ມີຄົນບອກວ່າພວກເຂົາໄດ້ຂາຍລາວໄປໃນປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາດີ
ແລະ ເປັນທີ່ພໍໃຈຫຼາຍ,
ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຄິດວ່າລາວຄົງຈະຢູ່ໃນເຮືອນຂອງໂສເຟນີຢ່າງແ
ນ່ນອນ, ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຈຶ່ງໄປທີ່ນັ້ນເພື່ອຊອກຫາລາວ
ແລະ ໃຫ້ຄ່າໄຖ່ລາວ.
29 ແລະ ໂຢເຊັບ ຍັງ ຕອບ ພວກເຂົາ ວ່າ, “ພວກເຈົ້າ ເວົ້າຕົວະ
ແລະ ເວົ້າຕົວະແທ້ໆ ເພື່ອ ອ້າງ ຕົວເອງ ວ່າ ພວກເຈົ້າ ເປັນ
ເຊື້ອສາຍ ຂອງ ອັບຣາຮາມ; ຟາໂຣ ຊົງ ພຣະຊົນ ຢູ່ ພວກເຈົ້າ ເປັນ
ນັກ ສອດແນມ, ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າ ຈຶ່ງ ມາ ເຮືອນ ຂອງ ຍິງ ໂສເຟນີ
ເພື່ອ ບໍ່ ໃຫ້ ຄົນ ຮູ້ຈັກ ພວກເຈົ້າ.”
30 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ແກ່ ພວກເຂົາ ວ່າ, “ບັດນີ້ ຖ້າ ພວກເຈົ້າ
ພົບ ລາວ ແລະ ນາຍ ຂອງ ລາວ ຮຽກຮ້ອງ ເອົາ ລາຄາ ສູງ ຈາກ
ພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າ ຈະ ໃຫ້ ລາວ ບໍ?” ແລະ ພວກເຂົາ ຕອບ ວ່າ,
“ຈະ ໃຫ້.”
31 ລາວຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ,
“ຖ້ານາຍຂອງລາວບໍ່ຍິນຍອມທີ່ຈະແບ່ງປັນລາວດ້ວຍລາຄາສູງ,
ພວກເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດກັບລາວເພື່ອແກ້ແຄ້ນລາວ?”
ພວກເຂົາຕອບລາວວ່າ, “ຖ້າລາວບໍ່ຍອມມອບລາວໃຫ້ພວກເຮົາ,
ພວກເຮົາຈະຂ້າລາວ, ແລະເອົານ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາໄປ.”
32 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ນັ້ນ ຄື ສິ່ງ ທີ່ ເຮົາ ໄດ້
ເວົ້າກັບ ພວກ ເຈົ້າ; ພວກ ເຈົ້າ ເປັນ ນັກ ສອດ ແນມ, ເພາະ ພວກ
ເຈົ້າ ມາ ເພື່ອ ຂ້າ ຜູ້ ຄົນ ໃນ ແຜ່ນດິນ ນັ້ນ, ເພາະ ພວກ ເຮົາ ໄດ້
ຍິນ ວ່າ ອ້າຍ ນ້ອງ ສອງ ຄົນ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ໄດ້ ຂ້າ ຜູ້ ຄົນ ທັງ
ຫມົດ ຂອງ ເມືອງ ຊີເຄມ, ໃນ ແຜ່ນດິນ ການາອານ, ຍ້ອນ ເອື້ອຍ
ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ, ແລະ ບັດ ນີ້ ພວກ ເຈົ້າ ມາ ເຮັດ ສິ່ງ ທີ່ ຄ້າຍ ຄື
ກັນ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ ເພາະ ອ້າຍ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ.
33 ໂດຍວິທີນີ້, ເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ວ່າພວກເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊື່;
ຖ້າພວກເຈົ້າສົ່ງຄົນໜຶ່ງຈາກບັນດາພວກເຈົ້າກັບບ້ານໄປເອົານ້ອງ
ຊາຍຄົນນ້ອຍຂອງພວກເຈົ້າມາຈາກພໍ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ
ພາລາວມາຫາເຮົາທີ່ນີ້, ແລະ ໂດຍການເຮັດສິ່ງນີ້,
ເຮົາຈະຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າເວົ້າຖືກ.
34 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເອີ້ນ ທະຫານ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ
ເຈັດ ສິບ ຄົນ ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ
ພວກ ເຂົາ ວ່າ: ຈົ່ງ ພາ ຄົນ ເຫລົ່າ ນີ້ ເຂົ້າ ໄປ
ໃນ ຄຸກ.
35 ແລະ ພວກທະຫານຜູ້ມີອຳນາດໄດ້ຈັບຊາຍໜຸ່ມສິບຄົນນັ້ນ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຈັບພວກເຂົາໄປຂັງໄວ້ໃນຄຸກ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍຢູ່ໃນຄຸກສາມມື້.
36 ແລະ ໃນມື້ທີສາມ ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາອອກຈາກຄຸກ,
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ, ຈົ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອຕົວທ່ານເອງ
ຖ້າພວກເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊື່, ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່,
ພີ່ນ້ອງຄົນໜຶ່ງຂອງພວກເຈົ້າຈະຖືກກັກຂັງໄວ້ໃນຄຸກ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າໄປເອົາເຂົ້າສານສຳລັບຄົວເຮືອນຂອງພວກເຈົ້າ
ໄປທີ່ແຜ່ນດິນການາອານ, ແລະ
ພານ້ອງຊາຍຄົນນ້ອຍຂອງພວກເຈົ້າມາຫາເຮົາ,
ເພື່ອວ່າເຮົາຈະຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊື່ເມື່ອພວກເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້.
37 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ອອກຈາກພວກເຂົາ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ, ແລະ
ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງໜັກ,
ເພາະຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງລາວມີຕໍ່ພວກເຂົາ,
ລາວຈຶ່ງລ້າງໜ້າ ແລະ ກັບຄືນມາຫາພວກເຂົາອີກ, ແລະ
ລາວໄດ້ເອົາຊີເມໂອນອອກຈາກພວກເຂົາ ແລະ ສັ່ງໃຫ້ມັດລາວໄວ້,
ແຕ່ຊີເມໂອນບໍ່ຍອມໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ,
ເພາະວ່າລາວເປັນຄົນມີອຳນາດຫຼາຍ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດມັດລາວໄດ້.
38 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເອີ້ນ ທະຫານ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ
ທະຫານ ຜູ້ ກ້າຫານ ເຈັດ ສິບ ຄົນ ໄດ້ ມາ ຕໍ່ໜ້າ ເພິ່ນ ດ້ວຍ ດາບ
ທີ່ ດຶງ ອອກ ມາ ໃນ ມື ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ
ຢາໂຄບ ກໍ ຢ້ານ ກົວ ພວກ ເຂົາ.
39 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ແກ່ ພວກເຂົາ ວ່າ, “ຈົ່ງ ຈັບ ຊາຍ ຄົນ ນີ້
ແລະ ກັກ ຂັງ ລາວ ໄວ້ ໃນ ຄຸກ ຈົນ ກວ່າ ພວກ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ ລາວ
ຈະ ມາ ຫາ ລາວ.” ແລະ ຄົນ ກ້າຫານ ຂອງ ໂຢເຊັບ ກໍ ຟ້າວ ໄປ ຈັບ
ຊີເມໂອນ ເພື່ອ ມັດ ລາວ, ຊີເມໂອນ ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ດ້ວຍ ສຽງ ດັງ
ແລະ ໜ້າ ຢ້ານ, ແລະ ສຽງ ຮ້ອງ ກໍ ດັງ ໄປ ແຕ່ ໄກໆ.

40 ແລະ
ທະຫານຜູ້ກ້າຫານທັງໝົດຂອງໂຢເຊັບເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງກໍຕົກໃ
ຈຫຼາຍຈົນກົ້ມໜ້າລົງ ແລະ ຍ້ານກົວຫຼາຍ ແລະ ພາກັນແລ່ນໜີໄປ.
41 ແລະ ຜູ້ຊາຍທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບໂຢເຊັບໄດ້ໜີໄປ
ເພາະພວກເຂົາຢ້ານເຖິງຊີວິດຂອງຕົນເອງຫຼາຍ ມີພຽງແຕ່ໂຢເຊັບ
ແລະ ມານາເຊລູກຊາຍຂອງລາວເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ
ມານາເຊລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບໄດ້ເຫັນຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊີເມໂອ
ນ ແລະ ລາວກໍຄຽດແຄ້ນຢ່າງຍິ່ງ.
42 ແລະ ມານາສາ ລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປຫາຊີເມໂອນ,
ແລະ ມານາສາ
ໄດ້ຕີຊີເມໂອນຢ່າງໜັກດ້ວຍກຳປັ້ນຂອງລາວໃສ່ຫລັງຄໍຂອງລາວ,
ແລະ ຊີເມໂອນກໍສະຫງົບລົງດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງລາວ.
43 ແລະ ມານາເຊ ໄດ້ຈັບ ຊີເມໂອນ ແລະ ມັດລາວໄວ້ຢ່າງແຮງ ແລະ
ພາລາວເຂົ້າໄປໃນຄຸກ, ແລະ ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງ ຢາໂຄບ
ຕ່າງກໍປະຫຼາດໃຈກັບການກະທຳຂອງຊາຍໜຸ່ມນັ້ນ.
44 ແລະ ຊີເມໂອນ ໄດ້ກ່າວກັບພີ່ນ້ອງຂອງຕົນວ່າ,
"ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າວ່ານີ້ແມ່ນການທຸບຕີຄົນເອຢິບ,
ແຕ່ມັນແມ່ນການທຸບຕີເຮືອນຂອງພໍ່ຂ້ອຍ."
45 ແລະ ຫຼັງ ຈາກ ນີ້ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ເອີ້ນ
ລາວ ຜູ້ ທີ່ ຖືກ ແຕ່ງ ຕັ້ງ ໃຫ້ ເບິ່ງ ແຍງ ສາງ,
ໃຫ້ ຕື່ມ ເຂົ້າ ໃນ ກະສອບ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ເທົ່າ
ທີ່ ພວກ ເຂົາ ຈະ ບັນທຸກ ໄດ້, ແລະ ໃຫ້ ເອົາ ເງິນ
ຂອງ ທຸກ ຄົນ ໃສ່ ໃນ ກະສອບ ຂອງ ຕົນ, ແລະ
ໃຫ້ ສະບຽງ ອາຫານ ແກ່ ພວກ ເຂົາ ສຳລັບ ການ
ເດີນທາງ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ ກັບ ພວກ
ເຂົາ.
46 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຈົ່ງ ລະວັງ ຢ່າ ໃຫ້ ພວກ
ເຈົ້າ ລ່ວງ ລະ ເມີດ ຄຳ ສັ່ງ ຂອງ ເຮົາ ທີ່ ຈະ ພາ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ
ພວກ ເຈົ້າ ມາ ຕາມ ທີ່ ເຮົາ ໄດ້ ບອກ ພວກ ເຈົ້າ, ແລະ ເມື່ອ ພວກ
ເຈົ້າ ພາ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ມາ ຫາ ເຮົາ, ເຮົາ ຈະ ຮູ້ ວ່າ
ພວກ ເຈົ້າ ເປັນ ຄົນ ສັດ ຊື່, ແລະ ພວກ ເຈົ້າ ຈະ ໄດ້ ຄ້າຂາຍ ໃນ
ແຜ່ນດິນ, ແລະ ເຮົາ ຈະ ສົ່ງ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ຄືນ ໃຫ້
ພວກ ເຈົ້າ, ແລະ ພວກ ເຈົ້າ ຈະ ກັບ ຄືນ ມາ ຫາ ພໍ່ ຂອງ ພວກ
ເຈົ້າ ຢ່າງ ສັນຕິ.
47 ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນຕອບວ່າ,
"ພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມທີ່ນາຍຂອງພວກເຮົາກ່າວ." ແລະ
ພວກເຂົາກົ້ມຂາບລົງເຖິງພື້ນດິນຕໍ່ເພິ່ນ.
48 ແລະ ແຕ່ລະຄົນກໍຍົກເຂົ້າຂອງຕົນຂຶ້ນເທິງລາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍອອກໄປຫາພໍ່ຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນການາອານ;
ແລະ ພວກເຂົາກໍມາຮອດໂຮງແຮມ ແລະ
ເລວີກໍ່ກາງກະສອບຂອງລາວອອກເພື່ອເອົາອາຫານໃຫ້ລາກິນ,
ເມື່ອລາວເຫັນເງິນຂອງລາວເຕັມນ້ຳໜັກຍັງຢູ່ໃນກະສອບຂອງລາວ.
49 ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນກໍຢ້ານກົວຫຼາຍ, ແລະ
ລາວຈຶ່ງເວົ້າກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວວ່າ, ເງິນຂອງຂ້ອຍໄດ້ຄືນມາແລ້ວ,
ແລະ ເບິ່ງແມ, ມັນຢູ່ໃນກະສອບຂອງຂ້ອຍ, ແລະ
ພວກຜູ້ຊາຍກໍຢ້ານກົວຫຼາຍ, ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ, "
ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳຕໍ່ພວກເຮົາ?"
50 ແລະພວກເຂົາທຸກຄົນເວົ້າວ່າ,
ແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ,
ກັບອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບ, ຢູ່ໃສ,
ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບພວກເຮົາໄວ້ໃນມືຂອງກະສັດເອຢິບໃນມື້
ນີ້ເພື່ອວາງແຜນຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາ?
51 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກເຂົາ ວ່າ, "ພວກເຮົາ ເປັນ ຄົນ
ບາບ ຢ່າງ ແທ້ ຈິງ ຕໍ່ ພຣະພັກ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າ ຂອງ
ພວກເຮົາ ທີ່ ໄດ້ ຂາຍ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ ພວກເຮົາ, ເນື້ອໜັງ ຂອງ
ພວກເຮົາ ເອງ, ແລະ ເປັນຫຍັງ ພວກເຈົ້າ ຈຶ່ງ ເວົ້າວ່າ, ຄວາມ
ກະລຸນາ ຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກັບ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກເຮົາ ຢູ່
ໃສ?"
52 ແລະ ຣູເບັນ ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ,
"ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຈົ້າວ່າ ຢ່າເຮັດບາບຕໍ່ເດັກຊາຍຄົນນີ້,
ແລະພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຟັງຂ້ອຍບໍ?
ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮຽກຮ້ອງລາວຈາກພວກເຮົາ,
ແລະພວກເຈົ້າກ້າເວົ້າໄດ້ແນວໃດວ່າ,
"ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເ
ຮົາຢູ່ໃສ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?"
53 ແລະ ພວກເຂົາພັກຄ້າງຄືນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ແລະ ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າມືດ
ແລະ ບັນທຸກເຂົ້ານາຂອງພວກເຂົາໃສ່ລາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍນຳພວກເຂົາໄປ ແລະ ເດີນທາງຕໍ່ໄປ ແລະ
ມາຮອດເຮືອນຂອງພໍ່ຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນການາອານ.
54 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ
ຄອບຄົວຂອງລາວໄດ້ອອກໄປຕ້ອນຮັບລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ຢາໂຄບໄດ້ເຫັນ ແລະ
ເຫັນຊີເມໂອນນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ຢາໂຄບ ໄດ້ເວົ້າກັບລູກຊາຍຂອງລາວວ່າ, "
ຊີເມໂອນນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ, ຜູ້ທີ່ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນ?" ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາໃນເ
ອຢິບໃຫ້ລາວຟັງ.

ບົດທີ 52

1 ແລະ ພວກເຂົາກໍເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາ,
ແຕ່ລະຄົນໄດ້ເປີດກະສອບຂອງຕົນອອກ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນມັດເງິນຂອງແຕ່ລະຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ເຊິ່ງພວກເຂົາແລະພໍ່ຂອງພວກເຂົາຕົກໃຈຢ້ານກົວຫຼາຍ.
2 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພວກເຂົາ ວ່າ, "ພວກເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ
ຫຍັງ ກັບ ຂ້ອຍ? ຂ້ອຍ ໄດ້ ສົ່ງ ໂຢເຊັບ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ ພວກເຈົ້າ
ໄປ ຖາມ ເຖິງ ຄວາມສຸກ ຂອງ ພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າ ໄດ້ ບອກ
ຂ້ອຍ ວ່າ, "ສັດປ່າ ໄດ້ ກັດກິນ ລາວ."
3 ແລະ ຊີເມໂອນໄດ້ໄປກັບພວກເຈົ້າເພື່ອຊື້ອາຫານ ແລະ
ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າກະສັດເອຢິບໄດ້ກັກຂັງລາວໄວ້ໃນຄຸກ, ແລະ
ພວກເຈົ້າຢາກເອົາເບັນຢາມິນໄປຂ້າລາວຄືກັນ, ແລະ
ເອົາຜົມຫງອກຂອງຂ້ອຍລົງສູ່ຫລຸມຝັງສົບດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າຍ້ອ
ນເບັນຢາມິນ ແລະ ໂຢເຊັບນ້ອງຊາຍຂອງລາວ.
4 ບັດນີ້ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍຈະບໍ່ລົງໄປກັບເຈົ້າ,
ເພາະວ່ານ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ແລະ
ລາວຖືກປະໄວ້ຢູ່ຄົນດຽວ, ແລະ
ໄພພິບັດອາດຈະເກີດຂຶ້ນກັບລາວໃນເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າໄປ,
ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບອ້າຍຂອງລາວ.
5 ແລະ ຣູເບັນ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພໍ່ ຂອງລາວ ວ່າ, ພໍ່ ຈະ ຂ້າ ລູກ ຊາຍ
ສອງ ຄົນ ຂອງ ພໍ່ ຖ້າ ພໍ່ ບໍ່ ພາ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ພໍ່ ມາ ວາງ ໄວ້
ຕໍ່ໜ້າ ພໍ່; ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ພໍ່ ວ່າ, ຈົ່ງ ຢູ່
ທີ່ ນີ້ ແລະ ຢ່າ ລົງ ໄປ ປະເທດ ເອຢິບ, ເພາະ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ພໍ່ ຈະ
ບໍ່ ລົງ ໄປ ປະເທດ ເອຢິບ ກັບ ພວກເຈົ້າ, ແລະ ຈະ ບໍ່ ຕາຍ ຄື ອ້າຍ
ຂອງ ລາວ.

6 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພວກເຂົາ ວ່າ, “ຈົ່ງ ຢຸດ ລາວ ຈົນກວ່າ
ເຂົ້າ ຈະ ໝົດ, ແລະ ລາວ ຈະ ເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງ ພາ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ
ພວກເຈົ້າ ລົງ, ເມື່ອ ລາວ ພົບ ວ່າ ຊີວິດ ຂອງ ລາວ ເອງ ແລະ ຊີວິດ
ຂອງ ຄອບຄົວ ຂອງ ລາວ ຕົກ ຢູ່ ໃນ ອັນຕະລາຍ ຈາກ
ຄວາມອຶດຢາກ.”
7 ແລະໃນສະໄໝນັ້ນ,
ການອຶດຢາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢ່າງຮ້າຍແຮງທົ່ວທັງແຜ່ນດິນ,
ແລະປະຊາຊົນທັງໝົດໃນໂລກໄດ້ໄປປະເທດເອຢິບເພື່ອຊື້ອາຫານ,
ເພາະວ່າການອຶດຢາກໄດ້ແຜ່ລາມໄປຢ່າງໜັກໜ່ວງໃນບັນດາພວກ
ເຂົາ,
ແລະລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຢູ່ໃນການາອານເປັນເວລາໜຶ່ງປີກັບສ
ອງເດືອນຈົນກວ່າເຂົ້າຂອງພວກເຂົາຈະໝົດ.
8 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກເຂົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າໝົດແລ້ວ,
ຄອບຄົວທັງໝົດຂອງຢາໂຄບກໍອຶດຫິວ, ແລະ
ພວກເດັກນ້ອຍທັງໝົດຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັ
ນ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຫາຢາໂຄບ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ລ້ອມລາວໄວ້, ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າກັບລາວວ່າ,
ຂໍປະທານເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ພວກເຮົາແດ່, ແລະ
ເປັນຫຍັງພວກເຮົາທຸກຄົນຈຶ່ງຕ້ອງຕາຍຍ້ອນຄວາມອຶດຫິວຕໍ່ໜ້າ
ພຣະອົງ?
9 ຢາໂຄບໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງລູກໆຂອງລູກຊາຍຂອງລາວ,
ລາວຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງໜັກ, ແລະລາວມີຄວາມສົງສານພວກເຂົາ,
ແລະຢາໂຄບໄດ້ເອີ້ນລູກຊາຍຂອງລາວມາ
ແລະພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ມານັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວ.
10 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ ເຫັນ
ບໍ ວ່າ ລູກໆ ຂອງ ພວກເຈົ້າ ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ ໃສ່ ພໍ່ ມື້ນີ້, ໂດຍ ເວົ້າວ່າ,
‘ຈົ່ງ ໃຫ້ ເຂົ້າຈີ່ ແກ່ ພວກເຮົາ, ແຕ່ ບໍ່ມີ ເລີຍ? ບັດນີ້ ຈົ່ງ ກັບ ໄປ ຊື້
ອາຫານ ໃຫ້ພວກເຮົາ ໜ້ອຍໜຶ່ງ.’
11 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ຕອບ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ວ່າ, ຖ້າ ພໍ່ ສົ່ງ ນ້ອງ ຊາຍ
ຂອງ ພວກ ເຮົາ ໄປ ກັບ ພວກ ເຮົາ, ພວກ ເຮົາ ຈະ ໄປ ຊື້ ເຂົ້າ ໃຫ້
ພໍ່, ແລະ ຖ້າ ພໍ່ ບໍ່ ສົ່ງ ລາວ ໄປ ພວກ ເຮົາ ກໍ ຈະ ບໍ່ ໄປ, ເພາະ
ກະສັດ ຂອງ ເອຢິບ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ເຮົາ ຢ່າງ ເດັດຂາດ ວ່າ, ພວກ
ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ໄດ້ ເຫັນ ໜ້າ ເຮົາ ຖ້າ ບໍ່ ໄດ້ ເຫັນ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ
ພວກ ເຈົ້າ, ເພາະ ກະສັດ ຂອງ ເອຢິບ ເປັນ ກະສັດ ທີ່ ເຂັ້ມແຂງ
ແລະ ມີ ອຳນາດ, ແລະ ຖ້າ ພວກ ເຮົາ ໄປ ຫາ ເພິ່ນ ໂດຍ ບໍ່ ມີ ນ້ອງ
ຊາຍ ຂອງ ພວກ ເຮົາ, ພວກ ເຮົາ ຈະ ຖືກ ປະຫານ ຊີວິດ ໝົດ.
12 ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນບໍ່ວ່າກະສັດອົງນີ້ມີອຳນາດ ແລະ
ມີສະຕິປັນຍາຫຼາຍ, ແລະ
ບໍ່ມີກະສັດໃດຄືກັບເພິ່ນໃນແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ? ຈົ່ງເບິ່ງ
ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນກະສັດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນກະສັດອົງໃດຄືກັບກະສັດອົງນັ້ນ,
ກະສັດຂອງເອຢິບ;
ແນ່ນອນວ່າໃນບັນດາກະສັດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ມີກະສັດ
ໃດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າກະສັດອາບີເມເລັກຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນ,
ແຕ່ກະສັດຂອງເອຢິບກໍຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ມີອຳນາດກວ່າເພິ່ນ,
ແລະ
ອາບີເມເລັກສາມາດປຽບທຽບໄດ້ກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ຄົນໜຶ່ງຂອງລາວເ
ທົ່ານັ້ນ.
13 ພໍ່ເອີຍ, ລູກຍັງບໍ່ໄດ້ເຫັນວັງ ແລະ ບັນລັງຂອງລູກ, ແລະ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງລູກຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າລູກ;
ລູກຍັງບໍ່ໄດ້ເຫັນກະສັດອົງນັ້ນຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງລູກໃນຮູບລັກສະນະ
ທີ່ສະຫງ່າງາມ ແລະ ສະຫງ່າງາມຂອງກະສັດ,
ນຸ່ງເສື້ອຄຸມອັນສະຫງ່າງາມຂອງກະສັດ
ພ້ອມດ້ວຍມົງກຸດຄຳໃຫຍ່ຢູ່ເທິງຫົວຂອງລູກ;
ລູກຍັງບໍ່ໄດ້ເຫັນກຽດຕິຍົດ ແລະ
ລັດສະໝີພາບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ລູກ,
ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຄືກັບລູກໃນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.
14 ພຣະ ບິດາ ເອີຍ, ພຣະ ອົງ ບໍ່ ໄດ້ ເຫັນ ປັນຍາ,
ຄວາມ ເຂົ້າ ໃຈ ແລະ ຄວາມ ຮູ້ ທີ່ ພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້
ປະທານ ໃຫ້ ໃນ ໃຈ ຂອງ ພຣະ ອົງ, ແລະ ບໍ່ ໄດ້
ຍິນ ສຽງ ທີ່ ອ່ອນ ຫວານ ຂອງ ພຣະ ອົງ ເມື່ອ
ພຣະ ອົງ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ.
15 ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ ບໍ່ ຮູ້, ພໍ່, ຜູ້ ທີ່ ເຮັດ ໃຫ້
ລາວ ຮູ້ ຊື່ ຂອງ ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ ແລະ ທຸກ ສິ່ງ
ທີ່ ເກີດ ຂຶ້ນ ກັບ ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ, ແຕ່ ລາວ ຍັງ
ໄດ້ ຖາມ ຕໍ່ ຈາກ ພໍ່ ອີກ ວ່າ, ພໍ່ ຂອງ ເຈົ້າ ຍັງ
ມີ ຊີ ວິດ ຢູ່ ບໍ, ແລະ ເພິ່ນ ສະ ບາຍ ດີ ບໍ?
16
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນເລື່ອງຂອງລັດຖະບານເອຢິບທີ່ລາວຄອບຄຸມໂດຍບໍ່ໄດ້
ຖາມຟາໂລເຈົ້ານາຍຂອງລາວ; ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມຍ້ານຢຳ ແລະ
ຄວາມຢ້ານຢຳທີ່ລາວມີຕໍ່ຊາວເອຢິບທັງໝົດ.
17 ແລະ ເມື່ອພວກເຮົາອອກໄປຈາກລາວ,
ພວກເຮົາໄດ້ຂົ່ມຂູ່ວ່າຈະເຮັດກັບປະເທດເອຢິບຄືກັບເມືອງອື່ນໆຂອ
ງຊາວອາໂມໄຣ, ແລະ
ພວກເຮົາຮູ້ສຶກໂກດແຄ້ນຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງລາວທີ່ລາວ
ເວົ້າກ່ຽວກັບພວກເຮົາໃນຖານະນັກສອດແນມ, ແລະ
ບັດນີ້ເມື່ອພວກເຮົາກັບມາຫາລາວອີກຄັ້ງ,
ຄວາມຢ້ານກົວຂອງລາວຈະຕົກມາສູ່ພວກເຮົາທຸກຄົນ, ແລະ
ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາຈະສາມາດເວົ້າກັບລາວໄດ້ເລີຍ
ບໍ່ວ່າເລື່ອງເລັກນ້ອຍ ຫຼື ເລື່ອງໃຫຍ່.
18 ບັດນີ້ພໍ່ເອີຍ, ຂໍສົ່ງລູກຊາຍໄປນຳພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ພວກຂ້ານ້ອຍຈະລົງໄປຊື້ອາຫານໃຫ້ພໍ່ກິນ ແລະ ຈະບໍ່ອຶດຫິວຕາຍ.
ຢາໂຄບຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງພໍ່ຈຶ່ງເຮັດບໍ່ດີກັບພໍ່
ໂດຍບອກກະສັດວ່າພໍ່ມີນ້ອງຊາຍ? ພໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງກັບພໍ່ແບບນີ້?”
19 ຢູດາ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ຢາໂຄບ ພໍ່ ຂອງ ຕົນ ວ່າ,
“ຈົ່ງ ມອບ ເດັກ ຊາຍ ຄົນ ນີ້ ໄວ້ ໃນ ຄວາມ
ດູແລ ຂອງ ພໍ່ ແລະ ພວກ ເຮົາ ຈະ ລຸກ ຂຶ້ນ ໄປ
ປະເທດ ເອຢິບ ຊື້ ເຂົ້າ ແລະ ກັບ ມາ, ແລະ ເມື່ອ
ພວກ ເຮົາ ກັບ ມາ ຖ້າ ເດັກ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ບໍ່
ຢູ່ ກັບ ພວກ ເຮົາ, ແລ້ວ ໃຫ້ ພໍ່ ຮັບ ຜິດ ຊອບ
ຂອງ ລູກ ຕະຫຼອດ ໄປ.”
20
ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເດັກນ້ອຍທັງໝົດຂອງພວກເຮົາຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອເຈົ້າຍ້ອນ
ຄວາມອຶດຫິວ ແລະ
ບໍ່ມີອຳນາດໃນພຣະຫັດຂອງເຈົ້າທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອີ່ມບໍ?
ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງເຈົ້າເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ
ແລະ ສົ່ງນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາໄປກັບພວກເຮົາ ແລະ
ພວກເຮົາຈະໄປ.
21
ເພາະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເ
ຮົາຈະປະກົດຕົວຕໍ່ທ່ານແນວໃດເມື່ອທ່ານເວົ້າວ່າກະສັດເອຢິບຈະເອົ
າລູກຊາຍຂອງທ່ານໄປ?
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ໂດຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຖິ້ມລາວຈົນ
ກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະນຳລາວມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າທ່ານ;
ແຕ່ຈົ່ງອະທິຖານເພື່ອພວກເຮົາຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເພື່ອພຣະອົງຈະປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຮົາດ້ວຍຄວາມເມດຕາ,

ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບຢ່າງໂປດປານ ແລະ
ເມດຕາຕໍ່ໜ້າກະສັດເອຢິບ ແລະ ຄົນຂອງລາວ,
ເພາະວ່າຖ້າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຊັກຊ້າ,
ບັດນີ້ພວກເຮົາແນ່ນອນວ່າຈະໄດ້ກັບມາພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງທ່າ
ນເປັນຄັ້ງທີສອງ.
22 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ວ່າ, ພໍ່
ໄວ້ ວາງໃຈ ໃນ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ວ່າ ພຣະ ອົງ ຈະ ໄດ້ ປົດ ປ່ອຍ
ພວກ ເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າ ເປັນ ທີ່ ພໍ ໃຈ ໃນ ສາຍ ພຣະ ພັກ
ຂອງ ກະສັດ ແຫ່ງ ເອຢິບ, ແລະ ໃນ ສາຍ ພຣະ ພັກ ຂອງ ຄົນ ທັງ
ປວງ ຂອງ ເພິ່ນ.
23 ບັດນີ້ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໄປຫາຊາຍຄົນນັ້ນ ແລະ
ນຳເອົາຂອງຂວັນຈາກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຫາໄດ້ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນມາໃຫ້ລາວ
ແລະ
ຂໍພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລິດອຳນາດຊົງປະທານຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຈົ້າຕໍ່
ໜ້າພຣະອົງ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ສົ່ງເບັນຢາມິນ ແລະ
ຊີເມໂອນອ້າຍນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າໄປກັບພວກເຈົ້າ.
24 ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍທັງໝົດໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາເອົາເບັນຢາມິນນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຂອງຂວັນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຈາກສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງແຜ່
ນດິນ, ແລະ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ເອົາເງິນສອງສ່ວນ.
25 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ຢ່າງ ເຂັ້ມງວດ
ກ່ຽວກັບ ເບັນຢາມິນ ວ່າ, ຈົ່ງ ລະວັງ ລາວ ໃນ ທາງ ທີ່ ພວກ ເຈົ້າ
ກຳລັງ ຈະ ໄປ, ແລະ ຢ່າ ແຍກ ຕົວ ເຈົ້າ ອອກ ຈາກ ລາວ ໃນ
ທາງນັ້ນ, ທັງ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ.
26 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ຈາກ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ
ຢຽດ ມື ອອກ ໄປ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ອະທິຖານ ຫາ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ເພື່ອ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ: ໂອ້ ພຣະຜູ້ ເປັນ
ເຈົ້າ ແຫ່ງ ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນ ໂລກ, ຂໍ ຈົ່ງ ຈື່ ຈຳ ພັນທະ
ສັນຍາ ຂອງ ພຣະ ອົງ ທີ່ ມີ ກັບ ອັບຣາຮາມ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ
ພວກ ຂ້ານ້ອຍ, ຈົ່ງ ຈື່ ຈຳ ມັນ ໄວ້ ກັບ ອີຊາກ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ
ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ປະຕິບັດ ຢ່າງ ເມດຕາ ຕໍ່ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ
ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຢ່າ ມອບ ພວກ ເຂົາ ໄວ້ ໃນ ມື ຂອງ ກະສັດ ຂອງ
ເອຢິບ; ຂໍ ຈົ່ງ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ ໂອ້ ພຣະເຈົ້າ ເພື່ອ ຄວາມ ເມດຕາ
ຂອງ ພຣະ ອົງ ແລະ ໄຖ່ ລູກ ຫລານ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ຊ່ວຍ ພວກ ເຂົາ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ອຳນາດ ຂອງ ເອຢິບ, ແລະ ສົ່ງ ອ້າຍ
ນ້ອງ ສອງ ຄົນ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໄປ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ.
27 ແລະ ເມຍ ທັງ ໝົດ ຂອງ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ຢາໂຄບ ແລະ ລູກໆ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເງີຍ ໜ້າ
ຂຶ້ນ ສູ່ ຟ້າ ແລະ ພວກ ເຂົາ ທຸກ ຄົນ ໄດ້ ຮ້ອງ
ໄຫ້ ຕໍ່ ພຣະ ພັກ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ
ຮ້ອງ ທູນ ຕໍ່ ພຣະ ອົງ ໃຫ້ ຊ່ວຍ ກູ້ ບັນ ພະ
ບຸ ລຸດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ກຳ ມື
ຂອງ ກະ ສັດ ເອຢິບ.
28 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຂຽນ ບັນທຶກ ເຖິງ ກະສັດ ແຫ່ງ ເອຢິບ ແລະ
ມອບ ມັນ ໄວ້ ໃນ ມື ຂອງ ຢູດາ ແລະ ໃນ ມື ຂອງ ພວກ ລູກຊາຍ
ຂອງ ເພິ່ນ ເພື່ອ ກະສັດ ແຫ່ງ ເອຢິບ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ:
29 ຈາກ ຢາໂຄບ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ລູກຊາຍຂອງ ອີຊາກ,
ລູກຊາຍຂອງ ອັບຣາຮາມ ຄົນເຮັບເຣີ, ເຈົ້າຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເຖິງກະສັດຜູ້ມີອຳນາດ ແລະ ສະຫຼາດ, ຜູ້ເປີດເຜີຍຄວາມລັບ,
ກະສັດແຫ່ງເອຢິບ, ຄຳອວຍພອນ.
30 ຂໍໂຜດໃຫ້ກະສັດເອຢິບຜູ້ເປັນນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຊາບວ່າ
ການອຶດຢາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢ່າງຮ້າຍແຮງໃນແຜ່ນດິນການາອານ,
ແລະ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສົ່ງລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄປຫາທ່ານເພື່ອຊື້ອາຫານໃຫ້ພ
ວກເຮົາກິນຈາກທ່ານ.
31 ເພາະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ ໄດ້ ອ້ອມ
ຮອບ ຂ້ອຍ ແລະ ຂ້ອຍ ເຖົ້າ ແກ່ ຫຼາຍ ແລ້ວ ຈຶ່ງ
ບໍ່ ສາມາດ ເຫັນ ດ້ວຍ ຕາ ຂອງ ຂ້ອຍ, ເພາະ ຕາ
ຂອງ ຂ້ອຍ ໜັກ ຫຼາຍ ຍ້ອນ ອາຍຸ ຂອງ ຂ້ອຍ,
ພ້ອມ ທັງ ຮ້ອງໄຫ້ ທຸກ ວັນ ເພື່ອ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ຂ້ອຍ, ເພື່ອ ໂຢເຊັບ ຜູ້ ທີ່ ຫາຍ ໄປ ຕໍ່ໜ້າ
ຂ້ອຍ, ແລະ ຂ້ອຍ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ຂ້ອຍ ວ່າ ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ຄວນ ເຂົ້າ ໄປ ທາງ
ປະຕູ ເມືອງ ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ມາ ເຖິງ ເອຢິບ,
ຍ້ອນ ຊາວ ແຜ່ນດິນ ນັ້ນ.
32 ແລະ
ເຮົາຍັງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາໄປທົ່ວປະເທດເອຢິບເພື່ອຊອກຫາໂຢເຊັບ
ລູກຊາຍຂອງເຮົາ, ບາງທີພວກເຂົາອາດຈະພົບລາວຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ແລະ
ເຈົ້າໄດ້ຖືວ່າພວກເຂົາເປັນນັກສອດແນມຂອງແຜ່ນດິນ.
33
ພວກຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບເຈົ້າບໍວ່າເຈົ້າໄດ້ແກ້ຄວາມຝັນຂອ
ງຟາໂລ ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບລາວຢ່າງຈິງໃຈ?
ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ຮູ້ດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງເຈົ້າວ່າລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເ
ປັນນັກສອດແນມຫຼືບໍ່?
34 ບັດນີ້, ເຈົ້ານາຍແລະກະສັດຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສົ່ງລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄປກ່ອນພະອົງ,
ດັ່ງທີ່ພະອົງໄດ້ບອກກັບລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ,
ຂ້ານ້ອຍຂໍອ້ອນວອນພະອົງໃຫ້ເຝົ້າເບິ່ງລາວຈົນກວ່າລາວຈະກັບມາ
ຫາຂ້ານ້ອຍຢ່າງສັນຕິສຸກກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ.
35 ເພາະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ, ຫຼື
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນບໍວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ກະທຳຕໍ່ຟາໂລ
ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ເອົານາງຊາຣາແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳຕໍ່ອາບີເມເລັກກະສັດຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນຍ້
ອນນາງ, ແລະ
ສິ່ງທີ່ອັບຣາຮາມບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ກະສັດເກົ້າຄົນ
ຂອງເອລາມ,
ວ່າພຣະອົງໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທັງໝົດດ້ວຍຜູ້ຊາຍສອງສາມຄົນທີ່ຢູ່ກັ
ບພຣະອົງ?
36 ແລະ ລູກຊາຍສອງຄົນຂອງຂ້ອຍຊື່ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ
ໄດ້ເຮັດຫຍັງກັບຊາວອາໂມໄລແປດເມືອງ,
ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນຍ້ອນດີນານ້ອງສາວຂອງພວກເ
ຂົາ?
37 ແລະ ຍ້ອນ ເບັນຢາມິນ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ
ພວກ ເຂົາ ຈຶ່ງ ໄດ້ ປອບ ໃຈ ຕົນ ເອງ ໃນ
ການ ສູນ ເສຍ ໂຢເຊັບ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ;
ແລ້ວ ພວກ ເຂົາ ຈະ ເຮັດ ຫຍັງ ເພື່ອ ລາວ
ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ເຫັນ ມື ຂອງ ຄົນ ໃດ ຄົນ
ໜຶ່ງ ມີ ອຳນາດ ເໜືອ ພວກ ເຂົາ, ເພື່ອ ລາວ?
38 ໂອ້ ກະສັດເອຢິບ,
ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຮົາ,
ແລະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຮົາສະເໝີ ແລະ
ບໍ່ປະຖິ້ມພວກເຮົາຕະຫຼອດມື້?
39 ແລະ
ເມື່ອລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບການກະທຳ
ຂອງທ່ານກັບພວກເຂົາ,

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອີ້ນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພາະທ່ານ,
ເພາະວ່າຖ້າເປັນແນວນັ້ນທ່ານຄົງຈະຕາຍໄປກັບຄົນຂອງທ່ານກ່ອນ
ທີ່ລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄືເບັນຢາມິນຈະມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານ,
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຍ້ອນວ່າຊີເມໂອນລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນ
ເຮືອນຂອງທ່ານ,
ບາງທີທ່ານອາດຈະປະຕິບັດຕໍ່ລາວດ້ວຍຄວາມເມດຕາ,
ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ກັບທ່ານ.
40 ບັດນີ້ ຈົ່ງເບິ່ງ ເບັນຢາມິນ
ລູກຊາຍຂອງເຮົາກຳລັງມາຫາເຈົ້າພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງເຮົາ,
ຈົ່ງລະວັງລາວ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ລາວ, ແລະ
ເມື່ອນັ້ນພຣະເຈົ້າຈະເອົາໃຈໃສ່ເຈົ້າ ແລະ ຕະຫຼອດອານາຈັກຂອງເຈົ້າ.
41 ບັດນີ້ຂ້ອຍໄດ້ບອກເຈົ້າທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້ອຍແລ້ວ, ແລະ
ຈົ່ງເບິ່ງ
ພວກລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍກຳລັງມາຫາເຈົ້າພ້ອມກັບອ້າຍຂອງພວກເ
ຂົາ,
ກອດກາເບິ່ງໜ້າດິນຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດເພື່ອພວກເຂົາ
ແລະ ສົ່ງພວກເຂົາກັບຄືນໄປສູ່ສັນຕິສຸກກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ.
42 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ມອບ ບັນທຶກ ໃຫ້ ແກ່ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ເພິ່ນ ໃນ ຄວາມ ດູແລ ຂອງ ຢູດາ ເພື່ອ ມອບ ມັນ ໃຫ້ ກະສັດ ແຫ່ງ
ເອຢິບ.

ບົດທີ 53

1 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເອົາເບັນຢາມິນ ແລະ
ຂອງຂວັນທັງໝົດໄປ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄປປະເທດເອຢິບ ແລະ
ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂຢເຊັບ.
2 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເຫັນ ເບັນຢາມິນ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ ລາວ ຢູ່ ກັບ
ພວກເຂົາ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ທັກທາຍ ພວກເຂົາ, ແລະ ຄົນ ເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້
ມາ ທີ່ ເຮືອນ ຂອງ ໂຢເຊັບ.
3 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສັ່ງ ຜູ້ ຮັບຜິດຊອບ ເຮືອນ ຂອງ ເພິ່ນ ໃຫ້ ເພິ່ນ
ເອົາ ອາຫານ ໃຫ້ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ ກິນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ
ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຮັດ ກັບ ພວກ ເຂົາ.
4 ແລະ ເມື່ອຮອດເວລາທ່ຽງ
ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຄົນທັງຫຼາຍມາພ້ອມກັບເບັນຢາມິນມາຫາເພິ່ນ
ແລະ
ຄົນທັງຫຼາຍໄດ້ບອກຜູ້ຄຸມເຮືອນຂອງໂຢເຊັບກ່ຽວກັບເງິນທີ່ສົ່ງຄືນ
ມາໃນກະສອບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ,
"ພວກເຈົ້າຈະສະບາຍດີ, ຢ່າຢ້ານ,"
ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ພາຊີເມໂອນນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາມາຫາພວກເຂົາ.
5 ຊີເມໂອນໄດ້ເວົ້າກັບພີ່ນ້ອງຂອງຕົນວ່າ,
"ເຈົ້ານາຍຂອງຊາວເອຢິບໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ອຍດ້ວຍຄວາມເມດຕາຫຼ
າຍ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ກັກຂັງຂ້ອຍໄວ້ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນກັບຕາ,
ເພາະວ່າເມື່ອພວກເຈົ້າອອກຈາກເມືອງ,
ເພິ່ນໄດ້ປ່ອຍຂ້ອຍໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ
ປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ອຍດ້ວຍຄວາມເມດຕາໃນເຮືອນຂອງເພິ່ນ."
6 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ຈັບ ມື ເບັນຢາມິນ, ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ ຍ່າງ ມາ
ຫາ ໂຢເຊັບ, ແລະ ກົ້ມຫົວ ລົງ ຕໍ່ໜ້າ ເພິ່ນ ເຖິງ ພື້ນດິນ.
7 ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ມອບຂອງຂວັນໃຫ້ໂຢເຊັບ ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ນັ່ງລົງຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ, ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າສະບາຍດີບໍ່,
ລູກໆສະບາຍດີບໍ່, ພໍ່ເຖົ້າຂອງພວກເຈົ້າສະບາຍດີບໍ່?"
ພວກເຂົາຕອບວ່າ, "ສະບາຍດີ", ແລະ
ຢູດາໄດ້ເອົາບັນທຶກທີ່ຢາໂຄບໄດ້ສົ່ງມານັ້ນມາມອບໃຫ້ໂຢເຊັບ.
8 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ອ່ານ ຈົດໝາຍ ແລະ ຮູ້ ເຖິງ ບົດ
ຂຽນ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ຢາກ ຮ້ອງໄຫ້
ແລະ ລາວ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ຫ້ອງ ຊັ້ນ ໃນ ແລະ
ລາວ ຮ້ອງໄຫ້ ຢ່າງ ໜັກ; ແລະ ລາວ ໄດ້ ອອກ ໄປ.
9 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນເຫັນເບັນຢາມິນນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ,
"ນີ້ຄືນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ອຍບໍ?"
ເບັນຢາມິນໄດ້ເຂົ້າຫາໂຢເຊັບ ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ວາງມືໄວ້ເທິງຫົວຂອງເພິ່ນ ແລະ ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ,
"ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂຜດເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າລູກຊາຍຂອງພໍ່."
10 ແລະ ເມື່ອໂຢເຊັບເຫັນນ້ອງຊາຍຂອງລາວ,
ລູກຊາຍຂອງແມ່ຂອງລາວ, ລາວຢາກຮ້ອງໄຫ້ອີກ, ແລະ
ລາວຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ, ແລະ ລາວໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ລາວໄດ້ລ້າງໜ້າ, ແລະ ອອກໄປ ແລະ ງົດຮ້ອງໄຫ້, ແລະ ລາວເວົ້າວ່າ,
ຈົ່ງກຽມອາຫານ.
11 ແລະ ໂຢເຊັບມີຈອກໜຶ່ງທີ່ລາວດື່ມ, ແລະ
ມັນເຮັດດ້ວຍເງິນທີ່ປະດັບດ້ວຍຫີນໂອນິກ ແລະ
ຢາງໄມ້ຊະນິດໜຶ່ງຢ່າງສວຍງາມ, ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ເຄາະຈອກຕໍ່ໜ້າພວກອ້າຍຂອງລາວ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົານັ່ງກິນເຂົ້າກັບລາວ.
12 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ຜູ້ຊາຍ ວ່າ, "ດ້ວຍ ຈອກ ນີ້
ເຮົາ ຮູ້ ວ່າ ຣູເບັນ ລູກ ກົກ, ຊີເມໂອນ, ເລວີ, ຢູດາ, ອິດຊາຄາ ແລະ
ເຊບູລູນ ເປັນ ລູກ ທີ່ ເກີດ ຈາກ ແມ່ ຄົນ ດຽວ, ພວກ ເຈົ້າ ຈະ ນັ່ງ
ຮັບ ປະທານ ອາຫານ ຕາມ ລຳດັບ ການ ເກີດ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ."
13 ແລະ ເພິ່ນຍັງໄດ້ຈັດລຽງຄົນອື່ນໆຕາມການເກີດຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: ຂ້ອຍຮູ້ວ່ານ້ອງຊາຍຄົນນີ້ບໍ່ມີນ້ອງຊາຍ, ແລະ
ຂ້ອຍ, ຄືກັນກັບລາວ, ກໍບໍ່ມີນ້ອງຊາຍ,
ສະນັ້ນລາວຈະຕ້ອງນັ່ງກິນເຂົ້າກັບຂ້ອຍ.
14 ແລະ ເບັນຢາມິນໄດ້ຂຶ້ນໄປຕໍ່ໜ້າໂຢເຊັບ ແລະ ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງ,
ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງໂຢເຊັບ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍປະຫລາດໃຈໃນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ; ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ກິນ
ແລະ ດື່ມໃນເວລານັ້ນກັບໂຢເຊັບ, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວໄດ້ມອບຂອງຂວັນໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ມອບຂອງຂວັນອັນໜຶ່ງໃຫ້ເບັນຢາມິນ, ແລະ ມານາເຊ
ແລະ ເອຟຣາອິມໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງພໍ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາຍັງໄດ້ມອບຂອງຂວັນໃຫ້ລາວ, ແລະ
ໂອສະນັດໄດ້ມອບຂອງຂວັນໃຫ້ລາວອັນໜຶ່ງ, ແລະ
ພວກມັນຢູ່ໃນມືຂອງເບັນຢາມິນ.
15 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເອົາ ເຫຼົ້າ ແວງ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ດື່ມ, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ຍອມ ດື່ມ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ເວົ້າ ວ່າ, ນັບ ແຕ່ ມື້ ທີ່
ໂຢເຊັບ ຫາຍ ໄປ ພວກ ເຮົາ ບໍ່ ໄດ້ ດື່ມ ເຫຼົ້າ ແວງ ແລະ ບໍ່ ໄດ້ ກິນ
ອາຫານ ອັນ ດີ ໃດໆ ເລີຍ.
16 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສາບານ ກັບ ພວກ ເຂົາ, ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ກົດ ດັນ ພວກ ເຂົາ ຢ່າງ ແຮງ, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ດື່ມ ກັບ ເພິ່ນ ຢ່າງ ຫຼວງ ຫຼາຍ
ໃນ ມື້ ນັ້ນ, ແລະ ຫຼັງ ຈາກ ນັ້ນ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຫັນ ໄປ
ຫາ ເບັນຢາມິນ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ເພື່ອ ເວົ້າ
ກັບ ເພິ່ນ, ແລະ ເບັນຢາມິນ ຍັງ ນັ່ງ ຢູ່ ເທິງ ບັນລັງ
ຕໍ່ໜ້າ ໂຢເຊັບ.
17 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ເພິ່ນ ວ່າ, "ເຈົ້າ ມີ ລູກ ບໍ?" ເພິ່ນ ໄດ້
ຕອບ ວ່າ, "ຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງ ເຈົ້າ ມີ ລູກຊາຍ ສິບ ຄົນ, ແລະ ຊື່ ຂອງ
ພວກເຂົາ ຄື ເບລາ, ເບເຄ, ອັດຊະບານ, ເກຣາ, ນາອາມານ, ອາຄີ,

ໂຮດ, ມູປິມ, ຈູປິມ, ແລະ ອໍດ, ແລະ ຂ້ອຍໄດ້ ຕັ້ງຊື່ ພວກເຂົາ ຕາມ
ຊື່ ນ້ອງຊາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ ຜູ້ ທີ່ ຂ້ອຍ ບໍ່ ເຄີຍ ເຫັນ.
18 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາເອົາແຜນທີ່ດວງດາວມາໃຫ້ເພິ່ນ,
ເຊິ່ງໂຢເຊັບຮູ້ທຸກເວລາ, ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ກ່າວກັບເບັນຢາມິນວ່າ,
ຂ້ອຍໄດ້ຍິນວ່າຊາວເຮັບເຣີຮູ້ຈັກປັນຍາທັງໝົດ,
ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ບໍ່?
19 ແລະ ເບັນຢາມິນ ໄດ້ກ່າວວ່າ,
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຮູ້ດີໃນປັນຍາທັງໝົດທີ່ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສອນ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ກ່າວກັບ ເບັນຢາມິນ ວ່າ,
ຈົ່ງເບິ່ງເຄື່ອງດົນຕີນີ້ ແລະ
ເຂົ້າໃຈວ່າໂຢເຊັບນ້ອງຊາຍຂອງທ່ານຢູ່ໃສໃນເອຢິບ,
ຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າໄດ້ລົງໄປເອຢິບ.
20 ແລະ
ເບັນຢາມິນໄດ້ເຫັນເຄື່ອງມືນັ້ນພ້ອມດ້ວຍແຜນທີ່ຂອງດວງດາວແ
ຫ່ງສະຫວັນ, ແລະ ລາວມີສະຕິປັນຍາ ແລະ
ໄດ້ເບິ່ງໃນນັ້ນເພື່ອຮູ້ວ່າອ້າຍຂອງລາວຢູ່ໃສ, ແລະ
ເບັນຢາມິນໄດ້ແບ່ງແຜ່ນດິນເອຢິບທັງໝົດອອກເປັນສີ່ສ່ວນ, ແລະ
ລາວພົບວ່າຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຕໍ່ໜ້າລາວແມ່ນໂຢເຊັບນ້ອງຊາຍ
ຂອງລາວ, ແລະ ເບັນຢາມິນປະຫລາດໃຈຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ເມື່ອໂຢເຊັບເຫັນວ່າອ້າຍຂອງລາວເບັນຢາມິນປະຫລາດໃຈຫຼາຍ,
ລາວຈຶ່ງເວົ້າກັບເບັນຢາມິນວ່າ, ເຈົ້າເຫັນຫຍັງ, ແລະ
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງແປກໃຈ?
21 ແລະ ເບັນຢາມິນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂຢເຊັບ ວ່າ, ເຮົາ ເຫັນ ໄດ້ ດ້ວຍ
ສິ່ງ ນີ້ ວ່າ ໂຢເຊັບ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ເຮົາ ນັ່ງ ຢູ່ ທີ່ ນີ້ ກັບ ເຮົາ ເທິງ
ບັນລັງ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ, ເຮົາ ຄື ໂຢເຊັບ ນ້ອງ
ຊາຍ ຂອງ ເຈົ້າ, ຢ່າ ໄດ້ ເປີດ ເຜີຍ ສິ່ງ ນີ້ ໃຫ້ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ເຈົ້າ ຟັງ;
ຈົ່ງ ເບິ່ງ ເຮົາ ຈະ ສົ່ງ ເຈົ້າ ໄປ ກັບ ເຂົາ ເຈົ້າ ເມື່ອ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄປ, ແລະ
ເຮົາ ຈະ ສັ່ງ ໃຫ້ ເຂົາ ເຈົ້າ ກັບ ເຂົ້າ ໄປ ໃນ ເມືອງ ອີກ, ແລະ ເຮົາ ຈະ
ພາ ເຈົ້າ ໄປ ຈາກ ເຂົາ ເຈົ້າ.
22 ແລະ ຖ້າພວກເຂົາກ້າເອົາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຕໍ່ສູ້ເພື່ອເຈົ້າ,
ແລ້ວເຮົາຈະຮູ້ວ່າພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດກັບ
ເຮົາ, ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກຕົວເອງ, ແລະ
ຖ້າພວກເຂົາປະຖິ້ມເຈົ້າເມື່ອເຮົາຮັບເຈົ້າໄປ, ແລ້ວເຈົ້າຈະຢູ່ກັບເຮົາ,
ແລະ ເຮົາຈະຜິດຖຽງກັບພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາຈະໜີໄປ, ແລະ
ເຮົາຈະບໍ່ກາຍເປັນທີ່ຮູ້ຂອງພວກເຂົາ.
23 ໃນເວລານັ້ນ
ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພະນັກງານຂອງຕົນເອົາອາຫານໃສ່ກະສອບຂອງພ
ວກເຂົາ,
ແລະໃຫ້ເອົາເງິນຂອງແຕ່ລະຄົນໃສ່ໃນກະສອບຂອງຕົນເອງ,
ແລະໃຫ້ເອົາຈອກໃສ່ໃນກະສອບຂອງເບັນຢາມິນ,
ແລະໃຫ້ອາຫານພວກເຂົາສໍາລັບການເດີນທາງ,
ແລະພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມນັ້ນ.
24 ແລະ ໃນ ມື້ຕໍ່ມາ ພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າມືດ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ບັນທຸກເຂົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າໃສ່ລາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ອອກເດີນທາງໄປກັບເບັນຢາມິນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໄປແຜ່ນດິນການາອານກັບເບັນຢາມິນນ້ອງຊາຍຂອງ
ພວກເຂົາ.
25 ພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ໄປໄກຈາກປະເທດເອຢິບເທື່ອ
ເມື່ອໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງລາວຜູ້ທີ່ເບິ່ງແຍງເຮືອນຂອງລາວວ່າ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ,
ໄລ່ຕາມຄົນເຫຼົ່ານີ້ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະໄປໄກຈາກປະເທດເອຢິບ,
ແລະ ບອກພວກເຂົາວ່າ,
ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງລັກເອົາຈອກຂອງນາຍຂ້ອຍໄປ?
26 ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງໂຢເຊັບໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ລາວໄດ້ໄປເຖິງພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດຂອງໂຢເຊັບໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ; ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ພວກເຂົາກໍຄຽດແຄ້ນຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈອກຂອງນາຍຂອງເຈົ້າຖືກພົບເຫັນ,
ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ, ແລະ ພວກເຮົາກໍຈະກາຍເປັນທາດຄືກັນ.
27
ພວກເຂົາຈຶ່ງຟ້າວແລ່ນເອົາກະເປົ໋າຂອງຕົນລົງມາຈາກລາຂອງຕົນ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ກວດເບິ່ງໃນກະເປົ໋າຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ພົບຈອກຢູ່ໃນກະເປົ໋າຂອງເບັນຢາມິນ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍ່ຈີກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ ແລະ ກັບຄືນໄປເມືອງ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ຕີເບັນຢາມິນຢູ່ຕາມທາງ,
ທຸບຕີລາວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຈົນກວ່າລາວຈະເຂົ້າມາໃນເມືອງ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂຢເຊັບ.
28 ແລະ ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງຢູດາກໍຮຸນແຮງຂຶ້ນ ແລະ
ລາວເວົ້າວ່າ,
“ຊາຍຄົນນີ້ຫາກໍ່ນໍາຂ້ອຍກັບມາເພື່ອທໍາລາຍປະເທດເອຢິບໃນມື້ນີ້.”
29 ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ມາຮອດເຮືອນຂອງໂຢເຊັບ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນໂຢເຊັບນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງລາວ, ແລະ
ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມີອໍານາດທັງໝົດຢືນຢູ່ທາງຂວາມື ແລະ
ທາງຊ້າຍມືຂອງລາວ.
30 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ,
“ການກະທໍາອັນໃດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ກະທໍາ,
ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເອົາຈອກເງິນຂອງຂ້ອຍໄປ?
ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ເອົາຈອກຂອງຂ້ອຍໄປ
ເພື່ອຈະຮູ້ວ່າອ້າຍຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃນດິນແດນໃດ.”
31 ແລະຢູດາເວົ້າວ່າ,
“ພວກຂ້ານ້ອຍຄວນເວົ້າຫຍັງກັບເຈົ້ານາຍຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ,
ພວກຂ້ານ້ອຍຄວນເວົ້າຫຍັງ ແລະ
ພວກຂ້ານ້ອຍຈະແກ້ຕົວແນວໃດ,
ໃນມື້ນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ພົບຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງທ່ານ,
ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກະທໍາສິ່ງນີ້ຕໍ່ພວກຂ້ານ້ອຍໃນມື້ນີ້.”
32 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈັບເບັນຢາມິນ ແລະ
ພາລາວອອກຈາກອ້າຍນ້ອງຂອງລາວດ້ວຍຄວາມໂຫດຮ້າຍ.
ລາວຈຶ່ງໄປຮອດເຮືອນ ແລະ ລັອກປະຕູໃສ່ພວກເຂົາ. ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງຜູ້ດູແລເຮືອນຂອງລາວໃຫ້ບອກພວກເຂົາວ່າ,
“ກະສັດກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ຈົ່ງໄປຫາພໍ່ຂອງເຈົ້າຢ່າງສັນຕິ, ເບິ່ງແມ,
ເຮົາໄດ້ຈັບຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ເຂົາພົບຈອກຂອງເຮົາຢູ່ໃນມື.”

ບົດທີ 54

1 ແລະ ເມື່ອຢູດາເຫັນການກະທໍາຂອງໂຢເຊັບກັບພວກເຂົາ,
ຢູດາຈຶ່ງເຂົ້າຫາລາວ ແລະ ທຸບປະຕູເປີດອອກ, ແລະ
ມາກັບອ້າຍນ້ອງຂອງລາວກ່ອນໂຢເຊັບ.
2 ຢູດາ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ໂຢເຊັບ ວ່າ, “ຢ່າ ໃຫ້ ເລື່ອງ
ນີ້ ເບິ່ງ ຄື ວ່າ ເປັນ ເລື່ອງ ໜັກ ໃຈ ໃນ
ຕາ ຂອງ ນາຍ ຂ້ອຍ, ຂ້ອຍ ຂໍ ໃຫ້ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້
ຂອງ ທ່ານ ເວົ້າ ບາງ ຄໍາ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ທ່ານ ໄດ້ ບໍ?”
ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ລາວ ວ່າ, “ເວົ້າ ມາ.”
3 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ເວົ້າ ຕໍ່ໜ້າ ໂຢເຊັບ, ແລະ ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ
ລາວ ກໍ ຢືນ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ພວກເຂົາ; ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ໂຢເຊັບ
ວ່າ, ເມື່ອ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ມາ ຫາ ນາຍ ຂອງ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ຄັ້ງ

ທຳອິດ, ທ່ານ ໄດ້ ຖື ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ວ່າ ເປັນ ນັກ ສອດແນມ ຂອງ
ແຜ່ນດິນ, ແລະ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ ພາ ເບັນຢາມິນ ມາ ຢູ່ ຕໍ່ຫນ້າ
ທ່ານ, ແລະ ທຸກ ວັນ ນີ້ ທ່ານ ຍັງ ເຍາະເຍີ້ຍ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ຢູ່.
4 ບັດນີ້ ຂໍໃຫ້ພະລາຊາຟັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສົ່ງນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາໄປໃຫ້ລາວໄປຫາພໍ່ຂອງພວ
ກເຮົາກັບພວກເຮົາ
ຢ້ານວ່າຈິດວິນຍານຂອງທ່ານຈະຕ້ອງຕາຍໃນມື້ນີ້ພ້ອມກັບຈິດວິນ
ຍານຂອງຊາວເອຢິບທັງໝົດ.”
5 ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າພີ່ນ້ອງສອງຄົນຂອງຂ້ອຍຄື ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ
ໄດ້ເຮັດຫຍັງຕໍ່ເມືອງຊີເຄມ ແລະ ເມືອງເຈັດຂອງຊາວອາໂມຣິດ
ເພາະເຫັນແກ່ນ້ອງສາວຂອງພວກເຮົາຄື ດີນາ ແລະ
ພວກເຂົາຢາກເຮັດຫຍັງເພື່ອເບັນຢາມິນນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາ?
6 ແລະ ເຮົາດ້ວຍກຳລັງຂອງເຮົາ, ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ
ມີອຳນາດຫຼາຍກວ່າທັງສອງຄົນ, ມື້ນີ້ເຮົາຈະມາໂຈມຕີເຈົ້າ ແລະ
ແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຍອມສົ່ງນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາໄປ.
7
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນບໍວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເລືອກພວກເຮົາໄດ້ເຮັ
ດຕໍ່ຟາໂລຍ້ອນນາງຊາຣາແມ່ຂອງພວກເຮົາ
ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເອົາໄປຈາກພໍ່ຂອງພວກເຮົາ
ຈົນພຣະອົງໄດ້ລົງໂທດເພິ່ນ ແລະ
ຄອບຄົວຂອງເພິ່ນດ້ວຍໄພພິບັດອັນຮ້າຍແຮງ
ຈົນຊາວເອຢິບໄດ້ເລົ່າເລື່ອງອັດສະຈັນນີ້ຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນ?
ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຈະເຮັດຕໍ່ເຈົ້າເພາະເບັນຢາມິນ
ຜູ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ເອົາໄປຈາກພໍ່ຂອງລາວໃນມື້ນີ້ ແລະ
ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ສະສົມໄວ້ເທິງພວກເຮົາໃນມື້ນີ້ໃນແຜ່
ນດິນຂອງເຈົ້າ.
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຈະລະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງພ
ຣະອົງກັບອັບຣາຮາມບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ ແລະ
ຈະນຳຄວາມຊົ່ວຮ້າຍມາສູ່ເຈົ້າ
ເພາະວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງພໍ່ຂອງພວກເຮົາໂສກເສົ້າໃ
ນມື້ນີ້.
8 ບັດນີ້
ຈົ່ງຟັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບທ່ານໃນມື້ນີ້,
ແລະສົ່ງນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາໄປ ເພື່ອວ່າລາວຈະໜີໄປ
ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນທ່ານ ແລະ
ປະຊາຊົນໃນແຜ່ນດິນຂອງທ່ານຈະຕ້ອງຕາຍດ້ວຍດາບ,
ເພາະວ່າທ່ານທຸກຄົນບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້.
9 ໂຢເຊັບຕອບຢູດາວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງອ້າປາກກວ້າງ ແລະ
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງອວດອ້າງພວກເຮົາວ່າ, ‘ເຈົ້າມີກຳລັງຢູ່?’
ຂ້ອຍຂໍຟາໂຣຊົງພຣະຊົນຢູ່ວ່າ,
ຖ້າຂ້ອຍສັ່ງທະຫານຜູ້ກ້າຫານທັງໝົດຂອງຂ້ອຍໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າ,
ເຈົ້າກັບອ້າຍນ້ອງເຫຼົ່ານີ້ຂອງເຈົ້າຈະຈົມລົງໃນຂີ້ຕົມແນ່ນອນ.”
10 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂຢເຊັບ ວ່າ, ເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ເຈົ້າ
ຄວນ ຢ້ານ ກົວ ເຮົາ; ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຊົງ ພຣະ ຊົນ ຢູ່ ວ່າ ຖ້າ ເຮົາ
ດຶງ ດາບ ອອກ ເທື່ອ ດຽວ ເຮົາ ຈະ ບໍ່ ເອົາ ດາບ ໃສ່ ປອກ ມັນ ອີກ
ຈົນ ກວ່າ ເຮົາ ຈະ ໄດ້ ຂ້າ ຊາວ ເອຢິບ ທັງ ຫມົດ ໃນ ມື້ນີ້, ແລະ ເຮົາ
ຈະ ເລີ່ມ ກັບ ເຈົ້າ ແລະ ຈົບ ດ້ວຍ ຟາໂຣ ເຈົ້ານາຍ ຂອງ ເຈົ້າ.
11 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ແລະ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ, ແນ່ນອນວ່າ
ພະລັງ ບໍ່ໄດ້ ເປັນ ຂອງ ເຈົ້າ ຜູ້ ດຽວ; ເຮົາ ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີ
ອຳນາດ ກວ່າ ເຈົ້າ, ແນ່ນອນ ຖ້າ ເຈົ້າ ດຶງ ດາບ ອອກ ເຮົາ ຈະ ເອົາ
ມັນ ໃສ່ ຄໍ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ຄໍ ຂອງ ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ທັງ ຫມົດ ຂອງ
ເຈົ້າ.
12 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ລາວ ວ່າ, “ຖ້າ ເຮົາ ອ້າ ປາກ ຕໍ່ ເຈົ້າ ໃນ
ມື້ນີ້, ເຮົາ ຈະ ກືນ ເຈົ້າ ຈົນ ເຈົ້າ ຖືກ ທຳລາຍ ຈາກ ໂລກ ແລະ
ຈິບຫາຍ ຈາກ ອານາຈັກ ຂອງ ເຈົ້າ ໃນ ມື້ນີ້.” ແລະ ໂຢເຊບ ໄດ້
ກ່າວ ວ່າ, “ຖ້າ ເຈົ້າ ອ້າ ປາກ ຂອງ ເຈົ້າ, ເຮົາ ມີ ອຳນາດ ແລະ
ອຳນາດ ທີ່ ຈະ ປິດ ປາກ ຂອງ ເຈົ້າ ດ້ວຍ ກ້ອນ ຫີນ ຈົນ ກວ່າ ເຈົ້າ
ຈະ ເວົ້າ ບໍ່ ອອກ ມາ ໄດ້; ເບິ່ງ ວ່າມີ ກ້ອນ ຫີນ ຈັກ ກ້ອນ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ
ພວກເຮົາ, ແທ້ງ ແລ້ວ ເຮົາ ສາມາດ ເອົາ ກ້ອນ ຫີນ ມາ ບີບ ໃສ່
ປາກ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ຫັກ ຄາງກະໄຕ ຂອງ ເຈົ້າ ໄດ້.”
13 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ກ່າວວ່າ, ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານລະຫວ່າງພວກເຮົາ,
ວ່າພວກເຮົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະສູ້ຮົບກັບເຈົ້າຈົນເຖິງປະຈຸບັນ,
ພຽງແຕ່ໃຫ້ນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາແກ່ພວກເຮົາ ແລະ
ພວກເຮົາຈະໄປຈາກເຈົ້າ; ແລະ ໂຢເຊັບ ຕອບວ່າ,
ຂ້ອຍຂໍຮ້ອງຟາໂຣວ່າ
ຖ້າກະສັດທັງໝົດຂອງການາອານມາຮ່ວມກັບເຈົ້າ,
ເຈົ້າບໍ່ຄວນເອົາລາວໄປຈາກມືຂອງຂ້ອຍ.
14 ບັດນີ້ຈົ່ງໄປຫາພໍ່ຂອງເຈົ້າ,
ແລະນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າຈະເປັນທາດຂອງຂ້ອຍ,
ເພາະວ່າລາວໄດ້ປຸ້ນເອົາເຮືອນຂອງກະສັດ. ຢູດາຕອບວ່າ,
“ມັນມີຫຍັງກັບເຈົ້າ ຫຼື ລັກສະນະນິໄສຂອງກະສັດ, ກະສັດຈຶ່ງສົ່ງເງິນ
ແລະ ຄຳ ອອກຈາກເຮືອນຂອງລາວໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ,
ບໍ່ວ່າຈະເປັນຂອງຂວັນ ຫຼື ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ,
ແລະເຈົ້າຍັງເວົ້າກ່ຽວກັບຈອກຂອງເຈົ້າທີ່ເຈົ້າໃສ່ໃນຖົງຂອງນ້ອງຊາ
ຍຂອງພວກເຮົາ ແລະ ບອກວ່າລາວໄດ້ລັກມັນໄປຈາກເຈົ້າຢູ່ບໍ?”
15 ຂໍພຣະເຈົ້າຢ່າໃຫ້ເບັນຢາມິນນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາ ຫຼື
ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອລັກເອົາຈາກເຈົ້າ ຫຼື
ຈາກຜູ້ອື່ນອີກ ບໍ່ວ່າກະສັດ ເຈົ້າຊາຍ ຫຼື ຄົນໃດກໍຕາມ.
16 ບັດນີ້ ຈົ່ງຢຸດຕິການກ່າວຫານີ້
ຢ້ານວ່າທົ່ວໂລກຈະໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ກະສັດເອຢິບໄດ້ຜິດຖຽງກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ ເພື່ອເອົາເງິນໜ້ອຍໜຶ່ງ,
ແລະ ລາວໄດ້ກ່າວຫາພວກເຂົາ ແລະ
ເອົານ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາໄປເປັນທາດ.
17 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ, ຈົ່ງ ເອົາ ຈອກ ນີ້ ໄປ ແລະ ປ່ອຍ
ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ເຈົ້າ ໃຫ້ ເປັນ ທາດ, ເພາະ ມັນ ເປັນ ການ ຕັດສິນ
ຂອງ ໂຈນ ທີ່ ຈະ ເປັນ ທາດ.
18 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, “ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ບໍ່ ອາຍ ທີ່ ຈະ ປະ
ຖິ້ມ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ພວກ ເຮົາ ແລະ ເອົາ ຈອກ ຂອງ ເຈົ້າ? ຖ້າ
ເຈົ້າ ເອົາ ຈອກ ຂອງ ເຈົ້າ ໃຫ້ ພວກ ເຮົາ, ຫຼື ຫຼາຍກວ່າ ນັ້ນ ພັນ
ເທົ່າ, ພວກ ເຮົາ ຈະ ບໍ່ ປະ ຖິ້ມ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ພວກ ເຮົາ ເພື່ອ
ເອົາ ເງິນ ທີ່ ພົບ ໃນ ມື ຂອງ ຜູ້ ໃດ, ເພື່ອ ວ່າ ພວກ ເຮົາ ຈະ ບໍ່
ຕາຍ ຍ້ອນ ລາວ.”
19 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ, ແລະ ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ປະ ຖິ້ມ
ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ຂາຍ ລາວ ດ້ວຍ ເງິນ ຊາວ ແຜ່ນ ຈົນ
ເຖິງ ທຸກ ວັນ ນີ້, ແລະ ແລ້ວ ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ບໍ່ ເຮັດ ແບບ ດຽວ
ກັນ ກັບ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ເຈົ້າ?
20 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເປັນພະຍານລະຫວ່າງຂ້ອຍກັບເຈົ້າວ່າ
ພວກເຮົາບໍ່ປາຖະໜາໃຫ້ເຈົ້າຕໍ່ສູ້; ບັດນີ້
ຈົ່ງມອບນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາໃຫ້ພວກເຮົາ ແລະ
ພວກເຮົາຈະໄປຈາກເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີການຜິດຖຽງກັນ.”
21 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ, ຖ້າ ກະສັດ ທັງ ຫມົດ ຂອງ
ແຜ່ນດິນ ມາ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ, ພວກ ເຂົາ ຈະ ບໍ່ ສາມາດ ເອົາ ນ້ອງ
ຊາຍ ຂອງ ເຈົ້າ ໄປ ຈາກ ມື ຂອງ ເຮົາ ໄດ້; ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ຖາມ ວ່າ,
ພວກ ເຮົາ ຈະ ເວົ້າ ແນວ ໃດ ກັບ ພໍ່ ຂອງ ພວກ ເຮົາ, ເມື່ອ ເພິ່ນ

ເຫັນ ວ່າ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ພວກ ເຮົາ ບໍ່ ມາ ນຳ ພວກ ເຮົາ, ແລະ
ຈະ ໂສກ ເສົ້າ ນຳ ເພິ່ນ?
22 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ, ນີ້ ຄື ສິ່ງ ທີ່ ເຈົ້າຈະ ບອກ ພໍ່ ຂອງ
ເຈົ້າ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ, ເຊືອກ ໄດ້ ຫ້ອຍ ຕາມ ຖົງ ແລ້ວ.
23 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, "ທ່ານ ເປັນ ກະສັດ ແທ້, ແລະ ເປັນ
ຫຍັງ ທ່ານ ຈຶ່ງ ເວົ້າ ສິ່ງ ເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍ ການ ຕັດສິນ ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ?
ວິບັດ ແກ່ ກະສັດ ຜູ້ ທີ່ ຄືກັນກັບ ທ່ານ."
24 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ,
ບໍ່ມີການຕັດສິນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງໃນຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາເວົ້າເພື່ອໂຢເຊັບນ້ອ
ງຊາຍຂອງເຈົ້າ,
ເພາະວ່າພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ຂາຍລາວໃຫ້ກັບຊາວດີອານໃນລາຄາຊ
າວຫຼຽນເງິນ, ແລະ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ປະຕິເສດມັນຕໍ່ພໍ່ຂອງເຈົ້າ
ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ, ສັດຮ້າຍໄດ້ກິນລາວ,
ໂຢເຊັບຖືກຈີກເປັນຕ່ອນໆ.
25 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ໄຟ ຂອງ ເຊມ ກຳລັງ ລຸກ ໄໝ້
ຢູ່ ໃນ ໃຈ ຂອງ ເຮົາ, ບັດ ນີ້ ເຮົາ ຈະ ເຜົາ ແຜ່ນດິນ ທັງ ໝົດ ຂອງ
ເຈົ້າ ດ້ວຍ ໄຟ; ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ, ຕາມາ ນ້ອງ ເຂີຍ ຂອງ
ເຈົ້າ ຜູ້ ທີ່ ຂ້າ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເຈົ້າ ໄດ້ ດັບ ໄຟ ຂອງ ເຊເຄມ
ແນ່ນອນ.
26 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, "ຖ້າ ຂ້ອຍ ດຶງ ເສັ້ນ ຜົມ ອອກ ແຕ່
ເສັ້ນ ດຽວ, ຂ້ອຍ ຈະ ເອົາ ເລືອດ ຂອງ ມັນ ໄປ ເຕັມ ປະເທດ
ເອຢິບ."
27 ແລະ ໂຢເຊັບຕອບວ່າ,
ພວກເຈົ້າມີທຳນຽມທີ່ເຮັດຕໍ່ນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າ
ຂາຍໄປນັ້ນຄື: ແລະ
ພວກເຈົ້າໄດ້ເອົາເສື້ອຄຸມຂອງລາວໄປຈຸ່ມລົງໃນເລືອດ ແລະ
ເອົາມາໃຫ້ພໍ່ຂອງພວກເຈົ້າ
ເພື່ອວ່າລາວຈະເວົ້າວ່າມີສັດຮ້າຍໄດ້ກິນລາວ ແລະ
ນີ້ແມ່ນເລືອດຂອງລາວ.
28 ແລະ ເມື່ອຢູດາໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ ລາວກໍໂກດຮ້າຍຢ່າງຍິ່ງ ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງລາວກໍລຸກໄໝ້ຢູ່ໃນຕົວລາວ, ແລະ
ມີຫີນກ້ອນໜຶ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວຢູ່ບ່ອນນັ້ນ,
ເຊິ່ງມີນ້ຳໜັກປະມານສີ່ຮ້ອຍເຊເກລ, ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງຢູດາກໍຮຸນແຮງຂຶ້ນ ແລະ
ລາວໄດ້ຈັບຫີນດ້ວຍມືຂ້າງໜຶ່ງ ແລະ ໂຍນມັນຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ ແລະ
ຈັບມັນດ້ວຍມືຊ້າຍຂອງລາວ.
29 ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ເອົາມັນໄປວາງໄວ້ໃຕ້ຂາຂອງເພິ່ນ,
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ນັ່ງລົງເທິງມັນດ້ວຍກຳລັງທັງໝົດຂອງເພິ່ນ ແລະ
ກ້ອນຫີນນັ້ນກໍກາຍເປັນຂີ້ຝຸ່ນຍ້ອນກຳລັງຂອງຢູດາ.
30 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງຢູດາ ແລະ
ລາວກໍຢ້ານກົວຫຼາຍ, ແຕ່ລາວໄດ້ສັ່ງມານາເຊລູກຊາຍຂອງລາວ
ແລະ
ລາວຍັງໄດ້ເຮັດດ້ວຍຫີນອີກກ້ອນໜຶ່ງຄືກັບການກະທຳຂອງຢູດາ,
ແລະ ຢູດາໄດ້ເວົ້າກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວວ່າ,
ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ຊາຍຄົນນີ້ເປັນຊາວເອຢິບ,
ແຕ່ໂດຍການເຮັດສິ່ງນີ້ລາວເປັນຄອບຄົວຂອງພໍ່ພວກເຮົາ.
31 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ບໍ່ພຽງແຕ່ເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບກຳລັງ,
ເພາະພວກເຮົາກໍ່ເປັນຄົນມີອຳນາດຄືກັນ, ແລະ
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງອວດອ້າງພວກເຮົາທຸກຄົນ?" ແລະ ຢູດາ ເວົ້າກັບ
ໂຢເຊັບ ວ່າ, "ຂ້ອຍຂໍຮ້ອງເຈົ້າໃຫ້ສົ່ງນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຮົາໄປ
ແລະ ຢ່າທຳລາຍປະເທດຂອງເຈົ້າໃນມື້ນີ້."
32 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ແລະ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຈົ່ງ ໄປ
ບອກ ພໍ່ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ວ່າ, ສັດ ຮ້າຍ ໄດ້ ກິນ ລາວ ຕາມ ທີ່
ພວກ ເຈົ້າ ໄດ້ ເວົ້າ ເຖິງ ໂຢເຊັບ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ.
33 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ເນບທາລີ ນ້ອງຊາຍ ຂອງລາວ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ບອກ ລາວ ວ່າ, ຈົ່ງ ຟ້າວ ໄປ ນັບ ຖະໜົນ ຫົນທາງ ທັງ
ໝົດ ຂອງ ອີຢິບ ແລະ ມາ ບອກ ຂ້ອຍ; ແລະ ຊີເມໂອນ ໄດ້ ກ່າວ
ກັບ ລາວ ວ່າ, ຢ່າ ໃຫ້ ເລື່ອງ ນີ້ ເປັນ ບັນຫາ ແກ່ ເຈົ້າ; ບັດ ນີ້ ຂ້ອຍ
ຈະ ໄປ ເທິງ ພູ ແລະ ເອົາ ຫີນ ໃຫຍ່ ກ້ອນ ໜຶ່ງ ຂຶ້ນ ຈາກ ພູ ແລະ
ທຳລາຍ ມັນ ໃສ່ ທຸກຄົນ ໃນ ອີຢິບ, ແລະ ຂ້າ ທຸກ ຄົນ ທີ່ ຢູ່ ໃນ ນັ້ນ.
34 ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພວກອ້າຍຂອງລາວເວົ້າຕໍ່ໜ້
າລາວ, ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າໂຢເຊັບເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນ,
ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າລາວບໍ່ຮູ້ທີ່ຈະເວົ້າພາສາເຮັບເຣີ.
35 ແລະ ໂຢເຊັບ ຢ້ານ ກົວ ຢ່າງ ຍິ່ງ ຕໍ່ ຄຳ ເວົ້າ
ຂອງ ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ລາວ ວ່າ ພວກ
ເຂົາ ຈະ ທຳລາຍ ປະເທດ ເອຢິບ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ສັ່ງ
ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ວ່າ, ບັດ ນີ້ ຈົ່ງ ຮີບ ໄປ
ເຕົ້າ ໂຮມ ຊາວ ເອຢິບ ທັງ ໝົດ, ແລະ ຊາຍ ໜຸ່ມ
ທັງ ໝົດ ທີ່ ກ້າຫານ ມາ ຫາ ເຮົາ, ແລະ ໃຫ້ ພວກ
ເຂົາ ມາ ຫາ ເຮົາ ດ້ວຍ ມ້າ ແລະ ດ້ວຍ ການ ຍ່າງ
ແລະ ດ້ວຍ ເຄື່ອງ ດົນຕີ ທຸກ ຊະນິດ, ແລະ ມາ ນາ
ເຊ ໄດ້ ໄປ ແລະ ເຮັດ ຕາມ.
36 ແລະ ເນັບທາລີ ໄດ້ ໄປ ຕາມ ທີ່ ຢູດາ ໄດ້ ສັ່ງ ລາວ, ເພາະວ່າ
ເນັບທາລີ ມີ ຕີນ ເບົາ ຄືກັບ ກວາງ ທີ່ ວ່ອງໄວ ໂຕ ໜຶ່ງ, ແລະ ລາວ
ມັກ ຍ່າງ ໄປ ເທິງ ຮວງ ເຂົ້າ ແລະ ມັນ ບໍ່ ຍອມ ໃຫ້ ມັນ ຫັກ ລົງ
ຈາກ ລາວ.
37 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ໄປນັບຖະໜົນຫົນທາງທັງໝົດຂອງປະເທດເອຢິບ,
ແລະ ພົບວ່າມີສິບສອງສາຍ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ມາຢ່າງຮີບດ່ວນ ແລະ
ບອກຢູດາ, ແລະ ຢູດາໄດ້ເວົ້າກັບພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນວ່າ, ຈົ່ງຮີບຮ້ອນ
ແລະ ເອົາດາບຂອງຕົນໃສ່ແອວຂອງຕົນ ແລະ
ພວກເຮົາຈະຂ້າມປະເທດເອຢິບ, ແລະ ຂ້າພວກເຂົາທັງໝົດ, ແລະ
ຢ່າໃຫ້ເຫຼືອໃຜເລີຍ.
38 ແລະຢູດາກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເບິ່ງ,
ເຮົາຈະທຳລາຍຖະໜົນສາມສາຍດ້ວຍກຳລັງຂອງເຮົາ,
ແລະພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະຕ້ອງທຳລາຍຖະໜົນໜຶ່ງສາຍ;
ແລະເມື່ອຢູດາເວົ້າເລື່ອງນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ຊາວເອຢິບ
ແລະພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດທັງໝົດໄດ້ມາຫາພວກເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງ
ດົນຕີທຸກຊະນິດ ແລະດ້ວຍສຽງຮ້ອງດັງ.
39 ແລະ ຈຳນວນຂອງພວກເຂົາແມ່ນທະຫານມ້າຫ້າຮ້ອຍຄົນ ແລະ
ທະຫານຮາບໜຶ່ງໝື່ນຄົນ, ແລະ
ສີ່ຮ້ອຍຄົນທີ່ສາມາດຕໍ່ສູ້ໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ດາບ ຫຼື ຫອກ,
ພຽງແຕ່ໃຊ້ມື ແລະ ກຳລັງຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ.
40 ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດທັງໝົດໄດ້ມາດ້ວຍສຽງດັງ ແລະ
ສຽງຮ້ອງໂຮ, ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ລ້ອມລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານກົວ, ແລະ
ແຜ່ນດິນສັ່ນສະເທືອນຍ້ອນສຽງຮ້ອງໂຮຂອງພວກເຂົາ.
41 ແລະ ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບເຫັນກອງທັບເຫຼົ່ານີ້
ພວກເຂົາກໍ່ຢ້ານກົວຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຢ້
ານກົວຈົນສະຫງົບລົງ.
42 ເມື່ອຢູດາເຫັນພີ່ນ້ອງບາງຄົນຢ້ານກົວ,
ລາວຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, "ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢ້ານກົວ
ໃນເມື່ອພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຮົາ?" ແລະ

ເມື່ອຢູດາເຫັນປະຊາຊົນເອຢິບທັງໝົດລ້ອມພວກເຂົາຕາມຄໍາສັ່ງຂ
ອງໂຢເຊັບເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານກົວ,
ໂຢເຊັບພຽງແຕ່ສັ່ງພວກເຂົາວ່າ, “ຢ່າແຕະຕ້ອງຜູ້ໃດໃນພວກເຂົາ.”
43 ແລ້ວຢູດາກໍພ້າວດຶງດາບຂອງລາວອອກ
ແລະຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງ ແລະຂົມຂື່ນ,
ແລະລາວໄດ້ຟັນດ້ວຍດາບຂອງລາວ,
ແລະລາວໄດ້ກະໂດດລົງພື້ນດິນ
ແລະລາວຍັງສືບຕໍ່ຮ້ອງໃສ່ປະຊາຊົນທັງໝົດ.
44 ແລະ ເມື່ອລາວເຮັດສິ່ງນີ້, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຢູດາ ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງລາວຢ້ານກົວຊາຍໜຸ່ມ ແລະ
ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຂົາ.
45 ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ຫນີໄປເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງດັງຂຶ້ນ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ຢ້ານກົວ ແລະ ລົ້ມລົງຊ້ອນກັນ, ແລະ
ຫຼາຍຄົນໃນພວກເຂົາກໍ່ຕາຍໄປເມື່ອພວກເຂົາລົ້ມລົງ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຫນີໄປຈາກຢູດາ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ ແລະ
ຈາກໂຢເຊັບ.
46 ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ກໍາລັງ ໜີ ໄປ,
ຢູດາ ແລະ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ໄລ່ ຕາມ ພວກ
ເຂົາ ໄປ ຮອດ ເຮືອນ ຂອງ ຟາ ຣາ ໂອ, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ທັງ ໝົດ ໄດ້ ໜີ ໄປ, ແລະ ຢູດາ ໄດ້
ນັ່ງ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ໂຢເຊັບ ອີກ ແລະ ຮ້ອງ ດັງ ໃສ່ ລາວ
ຄື ກັບ ສິງ, ແລະ ຮ້ອງ ດັງ ສະໜັ່ນ ໃສ່ ລາວ.
47 ແລະ ສຽງຮ້ອງດັງຂຶ້ນໄປໄກໆ, ແລະ
ຊາວເມືອງຊຸກໂກດທັງໝົດໄດ້ຍິນສຽງນັ້ນ, ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດກໍສັ່ນສະເທືອນເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງດັງນັ້ນ,
ແລະ ກໍາແພງເມືອງເອຢິບ ແລະ
ແຜ່ນດິນໂກເຊັນກໍ່ພັງທະລາຍລົງຍ້ອນການສັ່ນສະເທືອນຂອງແຜ່
ນດິນໂລກ, ແລະ ຟາໂຣກໍ່ລົ້ມລົງຈາກບັນລັງຂອງພະອົງລົງພື້ນດິນ,
ແລະ ຜູ້ຍິງຖືພາທັງໝົດຂອງເອຢິບ ແລະ
ໂກເຊັນກໍ່ຫຼຸລູກເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງສັ່ນສະເທືອນ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາຢ້ານກົວຫຼາຍ.
48 ຟາໂຣຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຂ່າວມາວ່າ,
“ເຫດການອັນໃດເກີດຂຶ້ນໃນມື້ນີ້ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ?”
ພວກເຂົາຈຶ່ງມາບອກເພິ່ນທຸກຢ່າງຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ,
ຟາໂຣກໍຕົກໃຈ, ປະຫຼາດໃຈ ແລະ ຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງ.
49 ແລະ
ຄວາມຢ້ານກົວຂອງລາວເພີ່ມຂຶ້ນເມື່ອລາວໄດ້ຍິນເລື່ອງທັງໝົດນີ້,
ແລະ ລາວໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາໂຢເຊັບ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ເຈົ້າໄດ້ນໍາຊາວເຮັບເຣີມາຫາເຮົາເພື່ອທໍາລາຍປະເທດເອຢິບທັງໝົດ;
ເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດກັບທາດຂີ້ລັກຄົນນັ້ນ? ສົ່ງລາວໄປ ແລະ
ປ່ອຍລາວໄປກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ແລະ
ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາຕາຍຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ,
ແມ່ນແຕ່ພວກເຮົາ, ເຈົ້າ ແລະ ປະເທດເອຢິບທັງໝົດ.
50 ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຢາກເຮັດສິ່ງນີ້,
ຈົ່ງປະຖິ້ມສິ່ງຂອງທີ່ມີຄ່າທັງໝົດຂອງຂ້ອຍ, ແລະ
ໄປກັບພວກເຂົາໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ, ຖ້າເຈົ້າພໍໃຈໃນມັນ,
ເພາະວ່າໃນມື້ນີ້ພວກເຂົາຈະທໍາລາຍປະເທດທັງໝົດຂອງຂ້ອຍ ແລະ
ຂ້າປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງຂ້ອຍ;
ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຍິງທັງໝົດຂອງເອຢິບກໍຍັງຫຼຸລູກຍ້ອນສຽງຮ້ອງຂອງພ
ວກເຂົາ; ເບິ່ງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດພຽງແຕ່ໂດຍການຮ້ອງ ແລະ
ການເວົ້າຂອງພວກເຂົາ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຖ້າພວກເຂົາຕໍ່ສູ້ດ້ວຍດາບ,
ພວກເຂົາຈະທໍາລາຍແຜ່ນດິນ;
ບັດນີ້ຈົ່ງເລືອກສິ່ງທີ່ເຈົ້າປາດຖະໜາ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຂ້ອຍ ຫຼື
ຊາວເຮັບເຣີ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເອຢິບ ຫຼື ແຜ່ນດິນຂອງຊາວເຮັບເຣີ.
51 ແລະ
ພວກເຂົາມາບອກໂຢເຊັບກ່ຽວກັບຖ້ອຍຄໍາທັງໝົດຂອງຟາໂຣທີ່ເ
ພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງເພິ່ນ,
ແລະໂຢເຊັບກໍຢ້ານກົວຫຼາຍຕໍ່ຖ້ອຍຄໍາຂອງຟາໂຣ,
ແລະຢູດາກັບອ້າຍນ້ອງຂອງລາວຍັງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂຢເຊັບດ້ວຍຄວາມ
ໂກດແຄ້ນແລະຄຽດແຄ້ນ,
ແລະລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບໄດ້ຮ້ອງໂຮໃສ່ໂຢເຊັບ,
ຄືກັບສຽງດັງຂອງທະເລແລະຄື້ນຂອງມັນ.
52 ແລະ ໂຢເຊັບ ຢ້ານ ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ
ຫຼາຍ ແລະ ຍ້ອນ ຟາໂຣ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຊອກ ຫາ ຂໍ້
ອ້າງ ທີ່ ຈະ ເຮັດ ໃຫ້ ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ
ເພິ່ນ ຮູ້, ຢ້ານ ວ່າ ເຂົາ ເຈົ້າ ຈະ ທໍາລາຍ ປະເທດ
ເອຢິບ ທັງ ໝົດ.
53 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ສັ່ງລູກຊາຍຂອງລາວຊື່ວ່າ ມານາເຊ, ແລະ
ມານາເຊ ໄດ້ໄປເຂົ້າຫາ ຢູດາ, ແລະ
ວາງມືຂອງລາວໄວ້ເທິງບ່າຂອງລາວ, ແລະ ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງ
ຢູດາ ກໍສະຫງົບລົງ.
54 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ພີ່ນ້ອງ ຂອງຕົນ ວ່າ, “ຢ່າ ໃຫ້ ຜູ້ ໃດ ໃນ
ພວກ ເຈົ້າ ເວົ້າ ວ່າ ນີ້ ເປັນ ການ ກະທໍາ ຂອງ ຊາຍ ໜຸ່ມ ຊາວ
ເອຢິບ ເພາະ ນີ້ ເປັນ ວຽກງານ ຂອງ ຄອບຄົວ ພໍ່ ຂອງ ເຮົາ.”
55 ແລະ ໂຢເຊັບ ເຫັນ ແລະ
ຮູ້ວ່າຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງຢູດາສະຫງົບລົງແລ້ວ,
ລາວຈຶ່ງເຂົ້າຫາຢູດາດ້ວຍພາສາທີ່ອ່ອນໂຍນ.
56 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຢູດາ ວ່າ, ເຈົ້າ ເວົ້າ ຄວາມ ຈິງ
ແນ່ນອນ ແລະ ມື້ນີ້ ໄດ້ ຢືນຢັນ ການ ຢືນຢັນ ຂອງ ເຈົ້າ ກ່ຽວກັບ
ກໍາລັງ ຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ຂໍ ໃຫ້ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ເຈົ້າ ຜູ້ ທີ່ ພໍ ພຣະໄທ
ໃນ ເຈົ້າ ເພີ່ມ ຄວາມ ສຸກ ໃຫ້ ເຈົ້າ; ແຕ່ ຈົ່ງ ບອກ ຂ້ອຍ ຕາມ
ຄວາມ ຈິງ ວ່າ ດ້ວຍ ເຫດ ໃດ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ຖຽງ ກັບ ຂ້ອຍ ເພາະ ຊາຍ
ຄົນ ນັ້ນ, ເພາະ ບໍ່ ມີ ໃຜ ໃນ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເວົ້າ ຄໍາ ດຽວ ກັບ ຂ້ອຍ
ກ່ຽວ ກັບ ລາວ.
57 ແລະ ຢູດາ ໄດ້ ຕອບ ໂຢເຊັບ ວ່າ, “ເຈົ້າ ຕ້ອງ ຮູ້ ແນ່ນອນ ວ່າ
ຂ້ອຍ ເປັນ ຜູ້ ຮັບປະກັນ ຄວາມ ປອດ ໄພ ຂອງ ເດັກ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ
ໃຫ້ ພໍ່ ຂອງ ລາວ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ, ຖ້າ ຂ້ອຍ ບໍ່ ພາ ລາວ ມາ ຫາ
ລາວ, ຂ້ອຍ ຈະ ຕ້ອງ ຮັບ ຜິດ ຊອບ ລາວ ຕະຫຼອດ ໄປ.”
58 ດັ່ງນັ້ນ,
ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຫາພຣະອົງຈາກບັນດາພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງຂ້ານ້
ອຍ,
ເພາະຂ້ານ້ອຍເຫັນວ່າພຣະອົງບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມໃຫ້ລາວໄປຈາກພ
ຣະອົງ; ບັດນີ້, ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍພົບພຣະຄຸນໃນສາຍພຣະເນຕຣ
ຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະອົງຈະສົ່ງລາວໄປກັບພວກຂ້ານ້ອຍ, ແລະ
ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້ານ້ອຍຈະຍັງຄົງເປັນຕົວແທນຂອງເພິ່ນ,
ເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງໃນສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງປະສົງ,
ເພາະວ່າບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງຈະສົ່ງຂ້ານ້ອຍໄປ
ຂ້ານ້ອຍຈະໄປຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍພະລັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່.
59 ບັດນີ້
ຈົ່ງສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄປຫາກະສັດຜູ້ມີອໍານາດຜູ້ທີ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ທ່ານ, ແລະ
ທ່ານຈະຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ລາວ ແລະ
ຕໍ່ແຜ່ນດິນຂອງລາວ; ເຖິງແມ່ນວ່າລາວອາດຈະມີທະຫານມ້າ ແລະ
ທະຫານຮາບ ຫຼື ມີຄົນທີ່ມີອໍານາດຫຼາຍເກີນໄປ,
ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂ້າພວກເຂົາທັງໝົດ ແລະ
ນໍາເອົາຫົວຂອງກະສັດມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າທ່ານ.

60 ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ອັບຣາຮາມ
ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາພ້ອມກັບເອລີເອເຊ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວໄດ້ຂ້າກະສັດທັງໝົດຂອງເອລາມພ້ອມກັບກອງ
ທັບຂອງພວກເຂົາໃນຄືນດຽວ, ພວກເຂົາບໍ່ເຫຼືອໃຜເລີຍ? ແລະ
ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນມາ
ກຳລັງຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ
ເພື່ອເປັນມໍລະດົກ, ສຳລັບພວກເຮົາ ແລະ
ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຕະຫຼອດໄປ.
61 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ, ເຈົ້າ ເວົ້າ ຄວາມ ຈິງ, ແລະ ຄວາມ ບໍ່
ຈິງ ບໍ່ ໄດ້ ຢູ່ ໃນ ປາກ ຂອງ ເຈົ້າ, ເພາະ ມັນ ໄດ້ ຖືກ ບອກ ກັບ
ພວກ ເຮົາ ວ່າ ຊາວ ເຮັບເຣີ ມີ ອຳນາດ ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ອົງ
ເປັນ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ພໍ ພຣະໄທ ໃນ ພວກ ເຂົາ ຫຼາຍ,
ແລະ ແລ້ວ ໃຜ ຈະ ຢືນ ຢູ່ ຕໍ່ ຫນ້າ ພວກ ເຂົາ ໄດ້?
62 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ດ້ວຍເງື່ອນໄຂນີ້,
ຂ້ອຍຈະສົ່ງນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າໄປ,
ຖ້າເຈົ້ານຳນ້ອງຊາຍຂອງລາວມາຫາຂ້ອຍ,
ຜູ້ທີ່ເຈົ້າເວົ້າວ່າລາວໄດ້ຈາກເຈົ້າລົງໄປປະເທດເອຢິບ; ແລະ
ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຈົ້ານຳນ້ອງຊາຍຂອງລາວມາຫາຂ້ອຍ,
ຂ້ອຍຈະຮັບເອົາລາວແທນ,
ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າເປັນຄວາມປອດໄພໃຫ້ລາວຕໍ່ພໍ່ຂອງ
ເຈົ້າ, ແລະ ເມື່ອລາວມາຫາຂ້ອຍ,
ຂ້ອຍຈະສົ່ງນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄປກັບເຈົ້າ,
ຜູ້ທີ່ເຈົ້າເຄີຍເປັນຄວາມປອດໄພໃຫ້.
63 ແລະ
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງຢູດາໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານໂຢເຊັບເມື່ອລາວເວົ້າເ
ລື່ອງນີ້, ແລະ
ຕາຂອງລາວມີເລືອດໄຫຼອອກມາດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນ, ແລະ
ລາວໄດ້ເວົ້າກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວວ່າ,
ຊາຍຄົນນີ້ມື້ນີ້ຊອກຫາຄວາມພິນາດຂອງຕົນເອງ ແລະ
ຄວາມພິນາດຂອງເອຢິບທັງໝົດໄດ້ແນວໃດ!
64 ແລະ ຊີເມໂອນໄດ້ຕອບໂຢເຊັບວ່າ,
ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກທ່ານໃນຕອນທຳອິດບໍວ່າ
ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ສະຖານທີ່ສະເພາະທີ່ລາວໄປ, ແລະ ລາວຕາຍແລ້ວ ຫຼື
ຍັງມີຊີວິດຢູ່, ແລະ ເປັນຫຍັງນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້?
65 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສັງ ເກດ ເບິ່ງ ໃນ ໜ້າ ຂອງ
ຢູ ດາ ຈຶ່ງ ຮູ້ ວ່າ ຄວາມ ໂກດ ແຄ້ນ ຂອງ
ລາວ ເລີ່ມ ລຸກ ໄໝ້ ຂຶ້ນ ເມື່ອ ລາວ ໄດ້ ເວົ້າ
ກັບ ລາວ ວ່າ: ຈົ່ງ ພາ ນ້ອງ ຊາຍ ອີກ ຄົນ ໜຶ່ງ
ຂອງ ເຈົ້າ ມາ ຫາ ເຮົາ ແທນ ນ້ອງ ຊາຍ ຄົນ ນີ້.
66 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ລາວ ວ່າ, ພວກ
ເຈົ້າ ເວົ້າ ແນ່ນອນ ວ່າ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ຕາຍ ໄປ ແລ້ວ
ຫຼື ຫາຍ ໄປ ແລ້ວ, ບັດ ນີ້ ຖ້າ ຂ້ອຍ ເອີ້ນ ລາວ ມາ ມື້ ນີ້ ແລະ ລາວ
ມາ ຢູ່ ຕໍ່ ຫນ້າ ພວກ ເຈົ້າ, ພວກ ເຈົ້າ ຈະ ຍົກ ລາວ ໃຫ້ ຂ້ອຍ ແທນ
ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ບໍ?
67 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເລີ່ມ ເວົ້າ ແລະ ຮ້ອງ ອອກ ມາ
ວ່າ, ໂຢເຊັບ, ໂຢເຊັບ, ມາ ຕໍ່ໜ້າ ເຮົາ ໃນ ມື້ ນີ້, ແລະ
ປະກົດ ຕົວ ຕໍ່ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ເຈົ້າ ແລະ ນັ່ງ ຢູ່
ຕໍ່ໜ້າ ພວກ ເຂົາ.
68 ແລະ ເມື່ອໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າເລື່ອງນີ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຫລຽວເບິ່ງທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອເບິ່ງວ່າ
ໂຢເຊັບຈະມາຈາກໃສຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.
69 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສັງເກດ ເບິ່ງ ການ ກະທຳ ທັງ ໝົດ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ, ແລະ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, “ພວກ ເຈົ້າ ຫລຽວ
ເບິ່ງ ບ່ອນ ນັ້ນ ເຮັດ ຫຍັງ? ເຮົາ ຄື ໂຢເຊັບ ຜູ້ ທີ່ ພວກ ເຈົ້າ ໄດ້
ຂາຍ ໃຫ້ ປະເທດ ເອຢິບ, ບັດ ນີ້ ຢ່າ ໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າ ເສົ້າໃຈ ທີ່ ພວກ
ເຈົ້າ ໄດ້ ຂາຍ ເຮົາ, ເພາະ ວ່າ ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ ສົ່ງ ເຮົາ ມາ ກ່ອນ ພວກ
ເຈົ້າ ເພື່ອ ເປັນ ຜູ້ ສະໜັບສະໜູນ ໃນ ຊ່ວງ ເວລາ ອຶດຢາກ.
70 ແລະ
ພວກອ້າຍຂອງລາວກໍ່ຢ້ານກົວລາວເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອ
ງໂຢເຊັບ, ແລະ ຢູດາກໍ່ຢ້ານກົວລາວຢ່າງຍິ່ງ.
71 ແລະ ເມື່ອ ເບັນຢາມິນ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ
ໂຢເຊັບ ລາວ ກໍ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ພວກ ເຂົາ ຢູ່ ໃນ
ຫ້ອງ ດ້ານ ໃນ ຂອງ ເຮືອນ, ແລະ ເບັນຢາມິນ ໄດ້
ແລ່ນ ໄປ ຫາ ໂຢເຊັບ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ, ແລະ
ກອດ ລາວ ແລະ ກອດ ຄໍ ຂອງ ລາວ, ແລະ ພວກ ເຂົາ
ກໍ ຮ້ອງໄຫ້.
72 ແລະ ເມື່ອ ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ໂຢເຊັບ ເຫັນ
ວ່າ ເບັນຢາມິນ ໄດ້ ກອດ ຄໍ ອ້າຍ ຂອງ ລາວ ແລະ
ຮ້ອງໄຫ້ ນຳ ລາວ, ພວກ ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ກອດ ໂຢເຊັບ
ແລະ ກອດ ລາວ ຄື ກັນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ຮ້ອງໄຫ້ ຢ່າງ ໜັກ ໜ່ວງ ກັບ ໂຢເຊັບ.
73 ແລະ ສຽງ ໄດ້ ຍິນ ໄປ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ໂຢເຊັບ
ວ່າ ເຂົາ ເຈົ້າ ເປັນ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ ໂຢເຊັບ, ແລະ
ມັນ ເຮັດ ໃຫ້ ຟາ ຣາ ໂອ ພໍ ໃຈ ຢ່າງ ຍິ່ງ,
ເພາະ ເພິ່ນ ຢ້ານ ເຂົາ ເຈົ້າ ຢ້ານ ວ່າ ເຂົາ ເຈົ້າ
ຈະ ທຳລາຍ ເອຢິບ.
74 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ສົ່ງ ຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງ ເພິ່ນ ໄປ ຫາ ໂຢເຊັບ ເພື່ອ
ຊົມຊື່ນ ຍິນ ດີ ກັບ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ ທີ່ ໄດ້ ມາ ຫາ ເພິ່ນ, ແລະ
ນາຍ ທະຫານ ແລະ ກອງທັບ ທັງ ຫມົດ ທີ່ ຢູ່ ໃນ ເອຢິບ ໄດ້ ມາ
ຊົມຊື່ນ ຍິນ ດີ ກັບ ໂຢເຊັບ, ແລະ ເອຢິບ ທັງ ຫມົດ ກໍ ຊົມຊື່ນ ຍິນ
ດີ ຢ່າງ ຍິ່ງ ກັບ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ໂຢເຊັບ.
75 ແລະ ຟາໂຣໄດ້ສົ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄປຫາໂຢເຊັບ,
ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຈົ່ງບອກອ້າຍນ້ອງຂອງເຈົ້າໃຫ້ເອົາສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາມ
າຫາເຮົາ, ແລະ
ເຮົາຈະວາງພວກເຂົາໄວ້ໃນສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນເອຢິບ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ.
76 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສັ່ງ ຜູ້ ທີ່ ຮັບຜິດຊອບ ເຮືອນ ຂອງ ເພິ່ນ ໃຫ້
ເອົາ ຂອງ ປະທານ ແລະ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ຫົ່ມ ອອກ ມາ ໃຫ້ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ
ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເອົາ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ຫົ່ມ ຫຼາຍ ຢ່າງ ທີ່ ເປັນ ເຄື່ອງ
ນຸ່ງ ຫົ່ມ ຂອງ ກະສັດ ແລະ ຂອງ ປະທານ ຫຼາຍ ຢ່າງ ອອກ ມາ ໃຫ້
ພວກ ເຂົາ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ແບ່ງ ໃຫ້ ພວກ ອ້າຍ ຂອງ ເພິ່ນ.
77 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ໃຫ້ ເສື້ອ ຜ້າ ຄຳ ແລະ ເງິນ ແກ່
ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ ແຕ່ ລະ ຄົນ, ແລະ ເງິນ
ສາມ ຮ້ອຍ ແຜ່ນ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ພວກ
ເຂົາ ທຸກ ຄົນ ນຸ່ງ ເສື້ອ ຜ້າ ເຫຼົ່າ ນີ້, ແລະ ໃຫ້ ນຳ
ມາ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ຟາ ຣາ ໂອ.
78 ແລະ ຟາໂຣ ເມື່ອ ເຫັນວ່າ ພີ່ນ້ອງ ທັງໝົດ ຂອງ ໂຢເຊັບ ເປັນ
ຄົນ ກ້າຫານ ແລະ ມີ ຮູບຮ່າງ ໜ້າຕາ ງາມ, ເພິ່ນ ກໍ ປິຕິຍິນດີ ຢ່າງ
ຍິ່ງ.
79 ແລະ ຫລັງ ຈາກ ນັ້ນ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ອອກ ໄປ
ຈາກ ທີ່ ປະ ທັບ ຂອງ ຟາ ຣາ ໂອ ເພື່ອ ໄປ
ຫາ ແຜ່ນ ດິນ ກາ ນາ ອານ, ຫາ ພໍ່ ຂອງ ພວກ
ເຂົາ, ແລະ ເບັນ ຢາ ມິນ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ພວກ
ເຂົາ ກໍ ຢູ່ ກັບ ພວກ ເຂົາ.

80 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ແລະ ມອບ ລົດ ມ້າ
ສິບ ເອັດ ຄັນ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ຈາກ ຟາ ຣາ ໂອ,
ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ມອບ ລົດ ມ້າ ຂອງ ລາວ ໃຫ້
ພວກ ເຂົາ, ເຊິ່ງ ລາວ ໄດ້ ຂີ່ ໃນ ມື້ ທີ່ ລາວ ໄດ້
ຮັບ ການ ແຕ່ງ ງານ ໃນ ເອຢິບ, ເພື່ອ ພາ ພໍ່
ຂອງ ລາວ ໄປ ເອຢິບ; ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສົ່ງ ເຄື່ອງ
ນຸ່ງ ຫົ່ມ ໄປ ໃຫ້ ລູກ ຫຼານ ຂອງ ອ້າຍ ນ້ອງ
ທຸກ ຄົນ ຕາມ ຈໍານວນ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ເງິນ
ໜຶ່ງ ຮ້ອຍ ຫຼຽນ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ແຕ່ ລະ ຄົນ, ແລະ
ລາວ ຍັງ ໄດ້ ສົ່ງ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ຫົ່ມ ໄປ ໃຫ້ ເມຍ
ຂອງ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ລາວ ຈາກ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ຫົ່ມ
ຂອງ ເມຍ ຂອງ ກະສັດ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ສົ່ງ ພວກ
ເຂົາ ໄປ.
81 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ໃຫ້ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ ແຕ່
ລະ ຄົນ ສິບ ຄົນ ໄປ ກັບ ພວກ ເຂົາ ໄປ ຍັງ
ແຜ່ນ ດິນ ກາ ນາ ອານ ເພື່ອ ຮັບ ໃຊ້ ພວກ ເຂົາ,
ເພື່ອ ຮັບ ໃຊ້ ລູກ ຫລານ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ແລະ
ທຸກ ຄົນ ທີ່ ເປັນ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໃນ ການ
ມາ ເຖິງ ປະ ເທດ ເອຢິບ.
82 ແລະ ໂຢເຊັບ
ໄດ້ສົ່ງເສື້ອຜ້າສິບຊຸດໃຫ້ລູກຊາຍສິບຄົນຂອງລາວຜ່ານທາງເບັນຢາ
ມິນນ້ອງຊາຍຂອງລາວ,
ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສູງກວ່າລູກຫລານຄົນອື່ນໆຂອງລູກຊາຍຂອງ
ຢາໂຄບ.
83 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງເງິນຫ້າສິບຫຼຽນໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ,
ແລະລົດມ້າສິບຄັນເພື່ອເປັນຂອງຟາໂລ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງລາສິບໂຕໃຫ້ພໍ່ຂອງເພິ່ນທີ່ບັນທຸກສິ່ງຂອງຟຸ່ມເຟືອຍທັງ
ໝົດຂອງເອຢິບ, ແລະ ລໍແມ່ສິບໂຕທີ່ບັນທຸກເຂົ້າສາລີ, ເຂົ້າຈີ່ ແລະ
ອາຫານການກິນສໍາລັບພໍ່ຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນເປັນອາຫານສໍາລັບການເດີນທາງ.
84 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງເຄື່ອງນຸ່ງເງິນ ແລະ ຄໍາ
ໄປໃຫ້ນ້ອງສາວຂອງເພິ່ນຄື ດີນາ ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍເຄື່ອງຫອມ
ແລະ ຢາງໄມ້ຫອມ, ແລະ ນໍ້າຫອມອາໂລເອ ແລະ
ເຄື່ອງປະດັບຜູ້ຍິງເປັນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງສິ່ງດຽວກັນນີ້ຈາກພັນລະຍາຂອງຟາໂລ
ໄປໃຫ້ພັນລະຍາຂອງເບັນຢາມິນ.
85 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ມອບ ໃຫ້ ອ້າຍ ນ້ອງ ທັງ ໝົດ
ຂອງ ເພິ່ນ, ພ້ອມ ທັງ ໃຫ້ ເມຍ ຂອງ ພວກ ເຂົາ
ດ້ວຍ, ແລະ ຈາກ ສິ່ງ ຂອງ ທີ່ ມີ ຄ່າ ທັງ ໝົດ
ໃນ ບັນ ດາ ປະ ຊາ ຊົນ ອັນ ຍິ່ງ ໃຫຍ່ ຂອງ
ອີ ຢິບ, ບໍ່ ມີ ສິ່ງ ໃດ ເຫຼືອ ຢູ່ ໃນ ສິ່ງ ຂອງ ທີ່
ມີ ຄ່າ ທັງ ໝົດ ນອກ ຈາກ ສິ່ງ ທີ່ ໂຢເຊັບ ສົ່ງ
ໄປ ໃຫ້ ຄອບ ຄົວ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ.
86 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສົ່ງ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ ໄປ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ໄປ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສົ່ງ
ເບັນ ຢາ ມິນ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ໄປ ນໍາ.
87 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ອອກ ໄປ ກັບ ພວກ ເຂົາ
ເພື່ອ ໄປ ກັບ ພວກ ເຂົາ ໃນ ເສັ້ນ ທາງ ໄປ ຍັງ
ຊາຍ ແດນ ຂອງ ເອຢິບ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ
ເຂົາ ກ່ຽວ ກັບ ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ຄອບ ຄົວ ຂອງ
ເພິ່ນ, ໃຫ້ ມາ ເອຢິບ.
88 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ຢ່າ
ຜິດ ຖຽງ ກັນ ຢູ່ ຕາມ ທາງ, ເພາະ ສິ່ງ ນີ້ ມາ
ຈາກ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ເພື່ອ ປ້ອງ ກັນ ຜູ້
ຄົນ ຈໍານວນ ຫຼວງ ຫຼາຍ ຈາກ ຄວາມ ອຶດ ຢາກ,
ເພາະ ວ່າ ຈະ ມີ ອີກ ຫ້າ ປີ ແຫ່ງ ຄວາມ ອຶດ
ຢາກ ໃນ ແຜ່ນ ດິນ.
89 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ບັນຊາ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ເມື່ອ
ພວກ ເຈົ້າ ມາ ເຖິງ ແຜ່ນ ດິນ ກາ ນາ ອານ,
ຢ່າ ມາ ຫາ ພໍ່ ຂອງ ເຮົາ ຢ່າງ ກະທັນຫັນ ໃນ
ເລື່ອງ ນີ້, ແຕ່ ຈົ່ງ ກະທໍາ ດ້ວຍ ປັນຍາ ຂອງ
ພວກ ເຈົ້າ.
90 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຢຸດ ສັ່ງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ເພິ່ນ
ໄດ້ ກັບ ໄປ ເອຢິບ, ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ຢາໂຄບ ໄດ້ ໄປ ແຜ່ນດິນ ກາ ນາ ອານ ດ້ວຍ
ຄວາມ ປິ ຕິ ຍິນ ດີ ແລະ ຄວາມ ເບີກ ບານ ມ່ວນ
ຊື່ນ ຫາ ຢາ ໂຄບ ບັນ ພະ ບຸ ລຸດ ຂອງ ພວກ
ເຂົາ.
91 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມາ ຮອດ ຊາຍ ແດນ
ຂອງ ແຜ່ນ ດິນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເວົ້າ ກັນ ວ່າ,
ພວກ ເຮົາ ຄວນ ເຮັດ ແນວ ໃດ ໃນ ເລື່ອງ ນີ້
ຕໍ່ໜ້າ ພໍ່ ຂອງ ພວກ ເຮົາ, ເພາະ ຖ້າ ພວກ ເຮົາ
ມາ ຫາ ເພິ່ນ ຢ່າງ ກະທັນຫັນ ແລະ ບອກ ເລື່ອງ ນີ້
ໃຫ້ ເພິ່ນ ຟັງ, ເພິ່ນ ຈະ ຕົກ ໃຈ ຢ່າງ ຍິ່ງ ຕໍ່
ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ພວກ ເຮົາ ແລະ ຈະ ບໍ່ ເຊື່ອ ພວກ
ເຮົາ.
92 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເດີນ ທາງ ໄປ ຈົນ ຮອດ
ເຮືອນ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ພົບ
ເຊ ຣາກ, ລູກ ສາວ ຂອງ ອາ ເຊີ, ກໍາລັງ ອອກ ໄປ
ພົບ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ຍິງ ສາວ ຄົນ ນັ້ນ ມີ ຄວາມ
ງາມ ແລະ ມີ ເລ່ ຫຼ່ຽມ, ແລະ ຮູ້ ວິ ທີ ຫຼິ້ນ ພິນ.
93 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຮ້ອງ ຫາ ນາງ ແລະ ນາງ ໄດ້
ມາ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ຈູບ ພວກ
ເຂົາ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຈັບ ເອົາ ນາງ ແລະ ມອບ
ພິນ ໃຫ້ ນາງ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ, ບັດ ນີ້ ຈົ່ງ ໄປ ຢູ່
ຕໍ່ໜ້າ ພໍ່ ຂອງ ພວກ ເຮົາ, ແລະ ນັ່ງ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ເພິ່ນ,
ແລະ ຕີ ພິນ, ແລະ ເວົ້າ ຖ້ອຍ ຄໍາ ເຫລົ່າ ນີ້.
94 ແລະ ພວກເຂົາສັ່ງໃຫ້ນາງກັບໄປເຮືອນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ນາງໄດ້ເອົາພິນ ແລະ ຟ້າວແລ່ນໄປທາງໜ້າພວກເຂົາ, ແລະ
ນາງໄດ້ມານັ່ງໃກ້ຢາໂຄບ.
95 ແລະ ນາງ ໄດ້ ຫຼິ້ນ ດີ ແລະ ຮ້ອງ ເພງ ໄດ້ ດີ, ແລະ
ເວົ້າ ດ້ວຍ ຄວາມ ຫວານ ຊື່ນ ຂອງ ຄໍາ ເວົ້າ
ຂອງ ນາງ ວ່າ, ໂຢເຊັບ ລຸງ ຂອງ ຂ້ອຍ ຍັງ ມີ ຊີ
ວິດ ຢູ່, ແລະ ເພິ່ນ ປົກ ຄອງ ທົ່ວ ແຜ່ນ ດິນ ເອຢິບ,
ແລະ ບໍ່ ໄດ້ ຕາຍ.
96 ແລະ ນາງ ຍັງ ສືບ ຕໍ່ ເວົ້າ ຊໍ້າ ຄໍາ ເວົ້າ
ເຫລົ່າ ນີ້, ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຍິນ ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ນາງ
ແລະ ພວກ ມັນ ກໍ ເປັນ ທີ່ ພໍ ໃຈ ຂອງ ລາວ.
97 ລາວ ໄດ້ ຟັງ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ນາງ ເວົ້າ ຊໍ້າ
ສອງ ເທື່ອ ສາມ ເທື່ອ, ແລະ ຄວາມ ປິ ຕິ ຍິນ ດີ
ໄດ້ ເຂົ້າ ມາ ໃນ ໃຈ ຂອງ ຢາໂຄບ ຍ້ອນ ຄວາມ
ຫວານ ຊື່ນ ຂອງ ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ນາງ, ແລະ ພຣະ
ວິນ ຍານ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້ ສະຖິດ ຢູ່ ກັບ ລາວ,
ແລະ ລາວ ຮູ້ ວ່າ ຄໍາ ເວົ້າ ທັງ ໝົດ ຂອງ ນາງ
ເປັນ ຄວາມ ຈິງ.

98 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ອວຍ ພອນ ເຊຣາກ ເມື່ອ ນາງ
ໄດ້ ເວົ້າ ຖ້ອຍ ຄຳ ເຫລົ່າ ນີ້ ຕໍ່ ໜ້າ ເພິ່ນ, ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ນາງ ວ່າ, ລູກ ສາວ ຂອງ ພໍ່,
ຂໍ ໃຫ້ ຄວາມ ຕາຍ ບໍ່ ມີ ໄຊ ຊະນະ ເຈົ້າ ເລີຍ,
ເພາະ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ຈິດ ວິນ ຍານ ຂອງ ພໍ່
ຟື້ນ ຄືນ ມາ ແລ້ວ; ຂໍ ພຽງ ແຕ່ ເວົ້າ ຕໍ່ ໜ້າ
ພໍ່ ຕາມ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ເວົ້າ ມາ, ເພາະ ເຈົ້າ ໄດ້
ເຮັດ ໃຫ້ ພໍ່ ພໍ ໃຈ ດ້ວຍ ຖ້ອຍ ຄຳ ທັງ ໝົດ
ຂອງ ເຈົ້າ.
99 ແລະ ນາງ ຍັງ ສືບ ຕໍ່ ຮ້ອງ ເພງ ເຫລົ່າ ນີ້, ແລະ
ຢາໂຄບ ໄດ້ ຟັງ ແລະ ມັນ ເຮັດ ໃຫ້ ລາວ ພໍ ໃຈ, ແລະ
ລາວ ປິ ຕິ ຍິນ ດີ, ແລະ ພຣະ ວິນ ຍານ ຂອງ
ພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້ ສະ ຖິດ ຢູ່ ກັບ ລາວ.
100 ໃນ ຂະນະ ທີ່ ເພິ່ນ ຍັງ ເວົ້າ ກັບ ນາງ ຢູ່,
ຈົ່ງ ເບິ່ງ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ມາ ຫາ
ເພິ່ນ ດ້ວຍ ມ້າ ແລະ ລົດ ມ້າ ແລະ ເຄື່ອງ ແຕ່ງ ກາຍ
ຂອງ ກະສັດ ແລະ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ແລ່ນ ໄປ ທາງ ໜ້າ
ພວກ ເຂົາ.
101 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ໄປ ພົບ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ເຫັນ
ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ນຸ່ງ ເຄື່ອງ ລາຊະວົງ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຫັນ
ຊັບ ສົມບັດ ທັງ ຫມົດ ທີ່ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສົ່ງ ໄປ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ.
102 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ, ຈົ່ງ
ຮູ້ ວ່າ ໂຢເຊັບ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ພວກ ເຮົາ ຍັງ
ມີ ຊີ ວິດ ຢູ່, ແລະ ລາວ ເປັນ ຜູ້ ປົກ ຄອງ ທົ່ວ
ແຜ່ນ ດິນ ເອຢິບ, ແລະ ລາວ ເປັນ ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ເວົ້າ
ກັບ ພວກ ເຮົາ ດັ່ງ ທີ່ ພວກ ເຮົາ ໄດ້ ບອກ ເຈົ້າ.
103 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ທັງ ໝົດ ຂອງ
ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ໃຈ ຂອງ ເພິ່ນ
ສັ່ນ ສະ ເທືອນ ດ້ວຍ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ພວກ ເຂົາ,
ເພາະ ເພິ່ນ ບໍ່ ເຊື່ອ ພວກ ເຂົາ ຈົນ ກວ່າ ເພິ່ນ
ໄດ້ ເຫັນ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ມອບ ໃຫ້
ພວກ ເຂົາ ແລະ ສິ່ງ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ສົ່ງ ມາ, ແລະ
ເຄື່ອງ ໝາຍ ທັງ ໝົດ ທີ່ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ
ພວກ ເຂົາ.
104 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເປີດ ອອກ ໄປ ຕໍ່ໜ້າ ເພິ່ນ,
ແລະ ສະແດງ ໃຫ້ ເພິ່ນ ເຫັນ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ໂຢເຊັບ
ໄດ້ ສົ່ງ ມາ, ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໃຫ້ ທຸກ ຄົນ ສິ່ງ ທີ່
ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສົ່ງ ມາ ໃຫ້ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ຮູ້ ວ່າ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເວົ້າ ຄວາມ ຈິງ, ແລະ ເພິ່ນ ປິ ຕິ
ຍິນ ດີ ຢ່າງ ຍິ່ງ ຕໍ່ ເລື່ອງ ລາວ ຂອງ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ເພິ່ນ.
105 ແລະ ຢາໂຄບ ກ່າວ ວ່າ, ມັນ ພຽງພໍ ສໍາລັບ ຂ້ອຍ ທີ່ ໂຢເຊັບ
ລູກຊາຍ ຂອງ ຂ້ອຍ ຍັງ ມີ ຊີວິດ ຢູ່, ຂ້ອຍ ຈະ ໄປ ເບິ່ງ ລາວ ກ່ອນ
ຂ້ອຍ ຈະ ຕາຍ.
106 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ບອກເພິ່ນກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ
ກັບເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ກ່າວວ່າ,
ຂ້ານ້ອຍຈະລົງໄປປະເທດເອຢິບ ເພື່ອໄປເບິ່ງລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ
ແລະ ລູກຫລານຂອງເພິ່ນ.
107 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ແລະ ໃສ່ ເສື້ອ ຜ້າ ທີ່
ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສົ່ງ ມາ, ແລະ ຫຼັງ ຈາກ ລາວ ໄດ້ ລ້າງ
ຕົວ, ແລະ ໂກນ ຜົມ ແລ້ວ, ລາວ ໄດ້ ເອົາ ຜ້າ ພັນ
ຫົວ ທີ່ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສົ່ງ ມາ ໃສ່ ເທິງ ຫົວ ຂອງ
ລາວ.
108 ແລະ ຜູ້ ຄົນ ທັງ ໝົດ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ຢາໂຄບ
ແລະ ເມຍ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄດ້ ໃສ່ ເສື້ອ ຜ້າ ທີ່
ໂຢເຊັບ ໄດ້ ສົ່ງ ໄປ ໃຫ້ ເຂົາ ເຈົ້າ, ແລະ ພວກ ເຂົາ
ປິ ຕິ ຍິນ ດີ ຢ່າງ ຍິ່ງ ທີ່ ໂຢເຊັບ ຍັງ ມີ ຊີ
ວິດ ຢູ່ ແລະ ວ່າ ລາວ ໄດ້ ປົກ ຄອງ ຢູ່ ໃນ ເອຢິບ,
109 ແລະ ຜູ້ ທີ່ ອາ ໄສ ຢູ່ ໃນ ກາ ນາ ອານ ທັງ
ໝົດ ໄດ້ ຍິນ ເລື່ອງ ນີ້, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມາ
ແລະ ປິ ຕິ ຍິນ ດີ ກັບ ຢາ ໂຄບ ຫຼາຍ ທີ່
ລາວ ຍັງ ມີ ຊີ ວິດ ຢູ່.
110 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຈັດ ງານ ລ້ຽງ ໃຫ້ ພວກ
ເຂົາ ເປັນ ເວລາ ສາມ ມື້, ແລະ ກະສັດ ທັງ ໝົດ
ຂອງ ກາ ນາ ອານ ແລະ ເຈົ້າ ນາຍ ຂອງ ແຜ່ນດິນ
ໄດ້ ກິນ ດື່ມ ແລະ ຊົມ ຊື່ນ ຍິນດີ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ
ຂອງ ຢາໂຄບ.

ບົດທີ 55

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຫລັງຈາກເຫດການນີ້,
ຢາໂຄບໄດ້ກ່າວວ່າ, ຂ້ອຍຈະໄປພົບລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍໃນເອຢິບ
ແລະ ຈາກນັ້ນຈະກັບໄປແຜ່ນດິນການາອານ
ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ,
ເພາະວ່າຂ້ອຍບໍ່ສາມາດອອກຈາກແຜ່ນດິນເກີດຂອງຂ້ອຍໄດ້.
2 ຈົ່ງເບິ່ງ ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາຫາເພິ່ນ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຈົ່ງລົງໄປປະເທດເອຢິບພ້ອມກັບຄອບຄົວທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ຢ່າຢ້ານທີ່ຈະລົງໄປປະເທດເອຢິບ
ເພາະວ່າເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນປະເທດຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
3 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຄິດ ໃນ ໃຈ ວ່າ, ຂ້ອຍຈະ ໄປ ເບິ່ງ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ຂ້ອຍ ວ່າ ຄວາມ ຢ້ານ ກົວ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ລາວ ຍັງ ຢູ່ ໃນ ໃຈ ຂອງ
ລາວ ໃນ ທ່າມກາງ ຊາວ ອີຢິບ ທັງ ຫມົດ ຫລື ບໍ່.
4 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນແຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບຢາໂຄບວ່າ,
ຢ່າຢ້ານກົວໂຢເຊັບເລີຍ,
ເພາະລາວຍັງຮັກສາຄວາມຊື່ສັດຂອງລາວທີ່ຈະຮັບໃຊ້ເຮົາ,
ຕາມທີ່ເຈົ້າເຫັນວ່າດີ, ແລະ
ຢາໂຄບກໍປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງກ່ຽວກັບລູກຊາຍຂອງລາວ.
5 ໃນເວລານັ້ນ ຢາໂຄບໄດ້ສັ່ງລູກຊາຍ ແລະ
ຄອບຄົວຂອງລາວໃຫ້ໄປປະເທດເອຢິບຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັ
ນເຈົ້າທີ່ຊົງກ່າວແກ່ລາວ, ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ລຸກຂຶ້ນພ້ອມກັບລູກຊາຍ
ແລະ ຄອບຄົວທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນການາອານ ດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ
ຄວາມປິຕິຍິນດີໃນໃຈ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປປະເທດເອຢິບ.
6 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໃກ້ຈະຮອດປະເທດເອຢິບແລ້ວ,
ຢາໂຄບໄດ້ສົ່ງຢູດາໄປຫາໂຢເຊບກ່ອນໜ້າລາວ
ເພື່ອບອກສະຖານະການໃນປະເທດເອຢິບໃຫ້ລາວຮູ້,
ແລະຢູດາໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງພໍ່ຂອງລາວ,
ແລະລາວກໍ່ຟ້າວແລ່ນໄປຫາໂຢເຊບ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ມອບໝາຍບ່ອນຢູ່ໃຫ້ພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນໂກເ
ຊັນ ສໍາລັບຄອບຄົວທັງໝົດຂອງລາວ,
ແລະຢູດາກໍ່ກັບຄືນມາຕາມເສັ້ນທາງໄປຫາພໍ່ຂອງລາວ.
7 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຂີ່ ລົດມ້າ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ລວບລວມ ທະຫານ ຜູ້
ມີ ອໍານາດ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ຂ້າ ໃຊ້ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ
ເຈົ້ານາຍ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເອຢິບ ເພື່ອ ໄປ ພົບ ຢາໂຄບ ພໍ່ ຂອງ

ເພິ່ນ, ແລະ ພຣະ ບັນຊາ ຂອງ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຖືກ ປະກາດ ໃນ ເອຢິບ
ວ່າ, ທຸກ ຄົນ ທີ່ ບໍ່ ໄປ ພົບ ຢາໂຄບ ຈະ ຕ້ອງ ຕາຍ.
8 ແລະ ໃນ ມື້ ຕໍ່ ມາ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ອອກ ໄປ ພ້ອມ
ກັບ ທົ່ວ ປະເທດ ເອຢິບ ເປັນ ກອງທັບ ທີ່ ຍິ່ງ ໃຫຍ່
ແລະ ມີ ອຳນາດ, ທຸກ ຄົນ ນຸ່ງ ເຄື່ອງ ອາ ພອນ ທີ່
ເຮັດ ດ້ວຍ ຜ້າ ລີ ນິນ ທີ່ ດີ ແລະ ສີ ມ່ວງ ແລະ ມີ
ເຄື່ອງ ມື ທີ່ ເຮັດ ດ້ວຍ ເງິນ ແລະ ຄຳ ແລະ ມີ ເຄື່ອງ
ມື ສົງຄາມ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ນຳ ດ້ວຍ.
9 ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ໄປພົບຢາໂຄບພ້ອມກັບເຄື່ອງດົນຕີທຸກຊະນິດ,
ດ້ວຍກອງ ແລະ ກອງ, ພ້ອມທັງໂຮຍຍາງໄມ້ ແລະ
ອາໂລອາໂລຕາມເສັ້ນທາງ, ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ໄປຕາມທາງນີ້,
ແລະ ແຜ່ນດິນສັ່ນສະເທືອນດ້ວຍສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ.
10 ແລະ ຜູ້ຍິງທັງໝົດຂອງເອຢິບໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຫລັງຄາເຮືອນ ແລະ
ເທິງກຳແພງເພື່ອຕ້ອນຮັບຢາໂຄບ, ແລະ
ເທິງຫົວຂອງໂຢເຊັບແມ່ນມົງກຸດຂອງຟາໂລ,
ເພາະຟາໂລໄດ້ສົ່ງມາໃຫ້ໂຢເຊັບເພື່ອໃສ່ໃນເວລາທີ່ລາວໄປພົບພໍ່ຂອ
ງລາວ.
11 ແລະ ເມື່ອໂຢເຊັບມາຮອດໃກ້ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ຫ້າສິບສອກ,
ລາວກໍລົງຈາກລົດມ້າ ແລະ ຍ່າງໄປຫາພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ
ເມື່ອເຈົ້າໜ້າທີ່ທັງໝົດຂອງເອຢິບ ແລະ
ເຈົ້ານາຍຂອງເອຢິບເຫັນວ່າໂຢເຊັບໄດ້ຍ່າງໄປຫາພໍ່ຂອງລາວແລ້ວ,
ພວກເຂົາກໍລົງ ແລະ ຍ່າງໄປຫາຢາໂຄບ.
12 ແລະ ເມື່ອຢາໂຄບເຂົ້າໃກ້ຄ້າຍຂອງໂຢເຊັບ,
ຢາໂຄບໄດ້ສັງເກດເຫັນຄ້າຍທີ່ກຳລັງມາຫາລາວກັບໂຢເຊັບ, ແລະ
ມັນເຮັດໃຫ້ລາວພໍໃຈ ແລະ ຢາໂຄບກໍປະຫຼາດໃຈກັບເລື່ອງນັ້ນ.
13 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຖາມ ຢູດາ ວ່າ, “ຜູ້ຊາຍຄົນນັ້ນ
ທີ່ພວກເຮົາເຫັນຢູ່ໃນຄ້າຍຂອງເອຢິບ ນຸ່ງເສື້ອຄຸມກະສັດ
ມີເສື້ອສີແດງເຂັ້ມ ແລະ ມີມົງກຸດກະສັດຢູ່ເທິງຫົວ,
ຜູ້ທີ່ລົງມາຈາກລົດມ້າ ແລະ ກຳລັງມາຫາພວກເຮົານັ້ນ ແມ່ນໃຜ?”
ແລະ ຢູດາ ຕອບ ພໍ່ ຂອງລາວ ວ່າ, “ລາວຄື ໂຢເຊັບ
ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ ຜູ້ເປັນກະສັດ; ແລະ ຢາໂຄບ ກໍ ປິຕິຍິນດີ
ທີ່ໄດ້ເຫັນລັດສະໝີພາບຂອງລູກຊາຍຂອງລາວ.
14 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ ຫາ ພໍ່ ຂອງ ຕົນ ແລະ ກົ້ມຫົວ ລົງ
ຕໍ່ໜ້າ ພໍ່ ຂອງ ຕົນ, ແລະ ຜູ້ຊາຍ ທັງໝົດ ໃນ ຄ້າຍ ກໍ ກົ້ມຫົວ ລົງ
ກັບ ພື້ນດິນ ຕໍ່ໜ້າ ຢາໂຄບ.
15 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ຢາໂຄບໄດ້ແລ່ນໄປຫາໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງລາວ
ແລະ ກອດຄໍຂອງລາວ ແລະ ຈູບລາວ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ຮ້ອງໄຫ້,
ແລະ ໂຢເຊັບກໍ່ໄດ້ກອດພໍ່ຂອງລາວ ແລະ ຈູບລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ
ປະຊາຊົນເອຢິບທັງໝົດກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ນຳພວກເຂົາ.
16 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂຢເຊັບ ວ່າ, ບັດ ນີ້ ພໍ່ ຈະ ຕາຍ ຢ່າງ
ມີ ຄວາມສຸກ ຫຼັງ ຈາກ ທີ່ ພໍ່ ໄດ້ ເຫັນ ຫນ້າ ລູກ ແລ້ວ, ວ່າ ລູກ ຍັງ
ມີ ຊີວິດ ຢູ່ ແລະ ມີ ລັດສະໝີ ພາບ.
17 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບພ້ອມທັງພັນລະຍາ ແລະ ລູກໆ ແລະ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ,
ພ້ອມທັງຄອບຄົວທັງໝົດຂອງຢາໂຄບໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຍິ່ງກັບໂຢເຊັ
ບ, ແລະ ພວກເຂົາຈູບລາວ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຍິ່ງກັບລາວ.
18 ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ
ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງເພິ່ນໄດ້ກັບຄືນບ້ານທີ່ປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ຢາໂຄບ ລູກຊາຍ ແລະ
ລູກຫລານທັງໝົດໃນຄົວເຮືອນຂອງເພິ່ນໄດ້ກັບໄປປະເທດເອຢິບກັ
ບໂຢເຊັບ, ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ວາງພວກເຂົາໄວ້ໃນສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງປະເທດເອຢິບ,
ໃນແຜ່ນດິນໂກເຊັນ.
19 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພໍ່ ແລະ ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ
ວ່າ, ຂ້ານ້ອຍ ຈະ ໄປ ບອກ ຟາໂຣ ວ່າ, ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ
ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງ ພໍ່ ຂ້ານ້ອຍ ແລະ ທຸກ ຄົນ ທີ່ ເປັນ
ຂອງ ເຂົາ ໄດ້ ມາ ຫາ ຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ເຂົາ ຢູ່ ໃນ
ແຜ່ນດິນ ໂກເຊັນ.
20 ໂຢເຊັບກໍເຮັດຕາມ ແລະ ໄດ້ເອົາຣູເບັນ, ອິດຊາຄາ, ເຊບູລູນ,
ແລະ ເບັນຢາມິນ ຈາກອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ວາງພວກເຂົາໄວ້ຕໍ່ໜ້າຟາໂຣ.
21 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ທູນ ຟາໂຣ ວ່າ, “ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ທຸກ ຄົນ ທີ່
ເປັນ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ, ພ້ອມ ດ້ວຍ ຝູງ ແກະ ແລະ ງົວ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ
ໄດ້ ມາ ຫາ ຂ້າພະເຈົ້າ ຈາກ ແຜ່ນດິນ ການາອານ, ເພື່ອ ໄປ ພັກ ຢູ່
ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ; ເພາະ ຄວາມ ອຶດ ຢາກ ໄດ້ ເກີດຂຶ້ນ ຢ່າງ
ຮ້າຍແຮງ ຕໍ່ ເຂົາ ເຈົ້າ.
22 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂຢເຊັບ ວ່າ, ຈົ່ງ ວາງ ພໍ່ ແລະ ພວກ
ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ເຈົ້າ ໄວ້ ໃນ ສ່ວນ ທີ່ ດີ ທີ່ ສຸດ ຂອງ ແຜ່ນດິນ, ຢ່າ
ກີດກັນ ສິ່ງ ທີ່ ດີ ທັງ ຫມົດ ຈາກ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ຢ່າ ໃຫ້ ພວກ
ເຂົາ ກິນ ສິ່ງ ທີ່ ດີ ຂອງ ແຜ່ນດິນ.
23 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ເຮົາ ໄດ້ ວາງ ພວກ ເຂົາ
ໄວ້ ໃນ ແຜ່ນດິນ ໂກເຊັນ, ເພາະ ພວກ ເຂົາ ເປັນ ຜູ້ ລ້ຽງ ແກະ,
ສະນັ້ນ ຈົ່ງ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ຢູ່ ໃນ ໂກເຊັນ ເພື່ອ ລ້ຽງ ຝູງ ແກະ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ ໂດຍ ບໍ່ ເພິ່ງ ພາ ຊາວ ເອຢິບ.
24 ແລະ ຟາໂຣ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂຢເຊັບ ວ່າ, ຈົ່ງ ເຮັດ ກັບ ພວກ ອ້າຍ
ຂອງ ເຈົ້າ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ເຂົາ ຈະ ບອກ ເຈົ້າ; ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກົ້ມ ຂາບ ຕໍ່ໜ້າ ຟາໂຣ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໜີ
ໄປ ດ້ວຍ ສັນຕິສຸກ, ແລະ ຫລັງ ຈາກ ນັ້ນ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ພາ ພໍ່ ຂອງ
ລາວ ໄປ ເຝົ້າ ຟາໂຣ.
25 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ ກົ້ມ ຂາບ ຕໍ່ໜ້າ ຟາໂຣ, ແລະ ຢາໂຄບ
ໄດ້ ອວຍພອນ ຟາໂຣ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ອອກໄປ; ແລະ ຢາໂຄບ
ລູກຊາຍ ທັງໝົດ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ຄອບຄົວ ທັງໝົດ ຂອງ ເພິ່ນ
ໄດ້ ອາໄສຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ໂກເຊັນ.
26 ໃນປີທີສອງ, ຊຶ່ງຢູ່ໃນອາຍຸຮ້ອຍສາມສິບປີຂອງຊີວິດຂອງຢາໂຄບ,
ໂຢເຊັບໄດ້ລ້ຽງດູພໍ່ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ, ແລະ
ຄອບຄົວທັງໝົດຂອງພໍ່ຂອງລາວ,
ດ້ວຍອາຫານຕາມລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາ, ຕະຫຼອດມື້ທີ່ອຶດຢາກ;
ພວກເຂົາບໍ່ຂາດເຂີນຫຍັງເລີຍ.
27 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ມອບ ສ່ວນ ທີ່ດີທີ່ສຸດ ຂອງ ແຜ່ນດິນ ທັງໝົດ
ໃຫ້ ແກ່ ພວກ ເຂົາ; ສິ່ງ ທີ່ດີທີ່ສຸດ ຂອງ ປະເທດ ເອຢິບ ເຂົາເຈົ້າ ໄດ້
ມີ ຕະຫຼອດ ວັນ ເວລາ ຂອງ ໂຢເຊັບ; ແລະ ໂຢເຊັບ ຍັງ ໄດ້ ມອບ
ເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ຫົ່ມ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງ
ພໍ່ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເພິ່ນ ເປັນ ປີໆ; ແລະ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ
ຢາໂຄບ ໄດ້ ຢູ່ ຢ່າງ ປອດ ໄພ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ ຕະຫຼອດ ວັນ
ເວລາ ຂອງ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
28 ແລະ ຢາໂຄບກິນເຂົ້າຢູ່ໂຕະຂອງໂຢເຊັບສະເໝີ, ຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວບໍ່ໄດ້ອອກຈາກໂຕະຂອງໂຢເຊັບທັງກາງເວັນ ແລະ
ກາງຄືນ,
ນອກຈາກສິ່ງທີ່ລູກໆຂອງຢາໂຄບກິນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາ.
29 ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ອຶດຢາກຈາກຄອບ
ຄົວຂອງໂຢເຊັບ,

ເພາະວ່າຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ຂາຍສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ
ຍ້ອນການອຶດຢາກ.
30 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ຊື້ທີ່ດິນ ແລະ
ທົ່ງນາທັງໝົດຂອງປະເທດເອຢິບເພື່ອເອົາເຂົ້າກິນໃນນາມຂອງຟາ
ໂລ, ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ສະໜອງເຂົ້າກິນໃຫ້ທົ່ວປະເທດເອຢິບຕະຫຼອດມື້ທີ່ອຶດຢາ
ກ, ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ເກັບເອົາເງິນ ແລະ
ຄຳທັງໝົດທີ່ຫາມາໃຫ້ລາວເພື່ອເອົາເຂົ້າກິນທີ່ພວກເຂົາຊື້ທົ່ວແຜ່ນ
ດິນ, ແລະ ລາວໄດ້ສະສົມຄຳ ແລະ ເງິນໄວ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ,
ນອກຈາກແກ້ວນ້ຳເຫຼືອງ, ຢາງໄມ້ຊະນິດໜຶ່ງ ແລະ
ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ມີຄ່າຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ພວກເຂົານຳມາໃຫ້ໂຢເຊັບ
ຈາກທຸກພາກສ່ວນຂອງແຜ່ນດິນເມື່ອເງິນຂອງພວກເຂົາໝົດໄປ.
31 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ເອົາເງິນ ແລະ
ຄຳທັງໝົດທີ່ເຂົ້າມາໃນມືຂອງລາວ,
ປະມານເຈັດສິບສອງຕາລັນຕ໌ຂອງຄຳ ແລະ ເງິນ,
ພ້ອມທັງແກ້ວນ້ຳຕານ ແລະ ຢາງໄມ້ຊະນິດໜຶ່ງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ,
ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ໄປເຊື່ອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນອອກເປັນສີ່ສ່ວນ, ແລະ
ລາວໄດ້ເຊື່ອງສ່ວນໜຶ່ງໄວ້ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໃກ້ທະເລແດງ,
ແລະ ອີກສ່ວນໜຶ່ງຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳເປຣັດ, ແລະ ສ່ວນທີສາມ ແລະ
ທີສີ່
ລາວໄດ້ເຊື່ອງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານກົງກັນຂ້າມກັບຖິ່ນແຫ້ງ
ແລ້ງກັນດານຂອງເປີເຊຍ ແລະ ເມເດຍ.
32 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເອົາຄຳ ແລະ ເງິນທີ່ເຫຼືອຢູ່ບາງສ່ວນ ແລະ
ມອບໃຫ້ອ້າຍນ້ອງທັງໝົດຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງພໍ່ເພິ່ນ
ແລະ ແມ່ຍິງທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພໍ່ເພິ່ນ ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອນັ້ນ
ເພິ່ນໄດ້ນຳມາທີ່ວັງຂອງຟາໂລ ປະມານຊາວຕະລັນທອງຄຳ ແລະ
ເງິນ.
33 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ມອບ ຄຳ ແລະ ເງິນ ທັງໝົດ ທີ່ ຍັງ ເຫຼືອ ໃຫ້
ຟາໂລ, ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ເອົາ ມັນ ໄວ້ ໃນ ຄັງ ເງິນ, ແລະ ມື້ ແຫ່ງ
ການ ອຶດຢາກ ກໍ ຍຸດ ລົງ ຫຼັງ ຈາກ ນັ້ນ ໃນ ແຜ່ນດິນ, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ຫວ່ານ ແລະ ເກັບກ່ຽວ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ຮັບ ປະລິມານ ຕາມ ປົກກະຕິ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ປີ ແລ້ວ ປີເລົ່າ;
ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ຂາດແຄນ ຫຍັງ ເລີຍ.
34 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເອຢິບຢ່າງປອດໄພ, ແລະ
ແຜ່ນດິນທັງໝົດຢູ່ພາຍໃຕ້ຄຳແນະນຳຂອງລາວ, ແລະ ພໍ່ຂອງລາວ
ແລະ ພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂກເຊັນ ແລະ
ໄດ້ຄອບຄອງມັນ.
35 ແລະ ໂຢເຊັບກໍ່ເຖົ້າແກ່ຫຼາຍແລ້ວ, ແລະ
ລູກຊາຍສອງຄົນຂອງລາວຄື ເອຟຣາອິມ ແລະ ມານາເຊ
ໄດ້ພັກຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຢາໂຄບສະເໝີ,
ພ້ອມກັບລູກຫລານຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບອ້າຍນ້ອງຂອງພວກເ
ຂົາ, ເພື່ອຮຽນຮູ້ວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ກົດໝາຍຂອງພຣະອົງ.
36 ແລະ ຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບໃນແຜ່ນດິນໂກເຊັນ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບກຳມະສິດໃນນັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາມີລູກຫລານຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປໃນນັ້ນ.

ບົດທີ 56

1 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບສິບເຈັດປີ, ແລະ
ອາຍຸຂອງຢາໂຄບແມ່ນໜຶ່ງຮ້ອຍສີ່ສິບເຈັດປີ.
2 ໃນເວລານັ້ນ ຢາໂຄບໄດ້ຈັບປ່ວຍໜັກຈົນເສຍຊີວິດ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປເອີ້ນໂຢເຊບລູກຊາຍຂອງຕົນມາຈາກປະເທດເອຢິ
ບ ແລະ ໂຢເຊບລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ມາຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະ
ໂຢເຊບກໍມາຫາພໍ່ຂອງເພິ່ນ.
3 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂຢເຊັບ ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ເພິ່ນ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ພໍ່ ຈະ ຕາຍ ໄປ, ແລະ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ
ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ຈະ ມາ ຢ້ຽມຢາມ ພວກ ເຈົ້າ, ແລະ
ນຳ ພວກ ເຈົ້າ ກັບ ໄປ ແຜ່ນດິນ, ຊຶ່ງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້
ສາບານ ວ່າ ຈະ ມອບ ໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າ ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ພວກ
ເຈົ້າ ຫລັງ ຈາກ ພວກ ເຈົ້າ, ບັດ ນີ້ ເມື່ອ ພວກ ເຈົ້າ ຕາຍ ໄປ, ຈົ່ງ
ຝັງ ພວກ ເຈົ້າ ໄວ້ ໃນ ຖ້ຳ ຊຶ່ງ ຢູ່ ໃນ ມັກເປລາ ໃນ ເມືອງ ເຮັບໂຣນ
ໃນ ແຜ່ນດິນ ການາອານ, ໃກ້ ກັບ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ.
4 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ໃຫ້ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ສາບານ ວ່າ ຈະ
ຝັງ ເພິ່ນ ໄວ້ ທີ່ ມັກເປລາ, ໃນ ເມືອງ ເຮັບໂຣນ, ແລະ ພວກ
ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ສາບານ ຕໍ່ ເພິ່ນ ກ່ຽວກັບ ເລື່ອງ ນີ້.
5 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ບັນຊາ ພວກ ເຂົາ ວ່າ: ຈົ່ງ ຮັບ
ໃຊ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ອົງ ເປັນ ພຣະ ເຈົ້າ
ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ, ເພາະ ພຣະ ອົງ ຜູ້ ໄດ້ ປົດ
ປ່ອຍ ບັນ ພະ ບຸ ລຸດ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ກໍ ຈະ
ປົດ ປ່ອຍ ພວກ ເຈົ້າ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ຄວາມ ທຸກ
ລຳບາກ ທັງ ໝົດ.
6 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ຈົ່ງ ເອີ້ນ ລູກ ຫລານ ທັງ ຫມົດ ຂອງ
ເຈົ້າ ມາ ຫາ ເຮົາ, ແລະ ລູກ ຫລານ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ພວກ ລູກຊາຍ
ຂອງ ຢາໂຄບ ໄດ້ ມາ ນັ່ງ ຢູ່ ຕໍ່ຫນ້າ ເພິ່ນ, ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້
ອວຍພອນ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ,
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ຈະ
ໂຜດ ປະທານ ໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າ ພັນ ເທົ່າ ແລະ ອວຍພອນ ພວກ ເຈົ້າ,
ແລະ ຂໍ ໃຫ້ ພຣະ ອົງ ໂຜດ ປະທານ ພອນ ໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າ ຄື
ອັບຣາຮາມ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ; ແລະ ລູກ ຫລານ ທັງ
ຫມົດ ຂອງ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ໄດ້ ອອກ ໄປ ໃນ ມື້ ນັ້ນ
ຫຼັງ ຈາກ ເພິ່ນ ໄດ້ ອວຍພອນ ພວກ ເຂົາ ແລ້ວ.
7 ແລະ ໃນມື້ຕໍ່ມາ ຢາໂຄບໄດ້ເອີ້ນລູກຊາຍຂອງລາວມາອີກ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ມາຫາລາວ ແລະ
ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວ, ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ
ຢາໂຄບໄດ້ອວຍພອນລູກຊາຍຂອງລາວກ່ອນທີ່ລາວຈະເສຍຊີວິດ,
ລາວໄດ້ອວຍພອນແຕ່ລະຄົນຕາມພອນຂອງລາວ; ຈົ່ງເບິ່ງ,
ມັນໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ໃນໜັງສືກົດໝາຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ກ່ຽວຂ້
ອງກັບອິດສະລາເອນ.
8 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຢູດາ ວ່າ, ພໍ່ ຮູ້ຈັກ ລູກ ຂອງ ພໍ່ ວ່າ
ລູກ ເປັນ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ ສຳລັບ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ລູກ; ຈົ່ງ ປົກຄອງ
ເຫນືອ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລູກ ຈະ ປົກຄອງ
ເຫນືອ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ຕະຫຼອດ ໄປ.
9 ພຽງແຕ່ສອນລູກໆຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຄັນທະນູ ແລະ
ອາວຸດສົງຄາມທັງໝົດເທົ່ານັ້ນ,
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບສົງຄາມຂອງອ້າຍຂອງພວກເຂົາຜູ້ທີ່
ຈະປົກຄອງສັດຕູຂອງລາວ.
10 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ໃນ ມື້ ນັ້ນ ອີກ,
ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ: ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ມື້ ນີ້ ພໍ່ ຈະ ໄດ້ ຖືກ ເຕົ້າ ໂຮມ ໄວ້ ກັບ ຜູ້
ຄົນ ຂອງ ພໍ່; ຈົ່ງ ເອົາ ພໍ່ ຂຶ້ນ ຈາກ ປະເທດ ເອຢິບ, ແລະ ຝັງ ພໍ່ ໄວ້
ໃນ ຖ້ຳ ມັກເປລາ ຕາມ ທີ່ ພໍ່ ໄດ້ ບັນຊາ ພວກ ເຈົ້າ.
11
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງທ່ານຈົ່ງລະວັງຢ່າໃຫ້ລູກຊາຍຂອງທ່ານຜູ້ໃດຫາ
ມຂ້າພະເຈົ້າ, ມີພຽງແຕ່ທ່ານເອງເທົ່ານັ້ນ, ແລະ

ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ທ່ານຄວນປະຕິບັດຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ,
ເມື່ອທ່ານຫາມສົບຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປຝັງສົບຂ້າພະເຈົ້າໄປຍັງແຜ່ນດິ
ນການາອານ.
12 ຢູດາ, ອິດຊາຄາ ແລະ ເຊບູລູນ
ຈະແບກຫີບສົບຂອງຂ້ອຍໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ; ຣູເບັນ,
ຊີເມໂອນ ແລະ ກາດ ໄປທາງທິດໃຕ້, ເອຟຣາອິມ, ມານາເຊ ແລະ
ເບັນຢາມິນ ໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກ, ດານ, ອາເຊ ແລະ ເນັບທາລີ
ໄປທາງທິດເໜືອ.
13 ຢ່າໃຫ້ເລວີຫາມໄປນຳເຈົ້າ,
ເພາະວ່າລາວແລະລູກຊາຍຂອງລາວຈະຫາມຫີບພັນທະສັນຍາຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປກັບຊາວອິດສະລາເອນໃນຄ້າຍ,
ແລະຢ່າໃຫ້ໂຢເຊັບລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍຫາມ,
ເພາະວ່າໃນຖານະເປັນກະສັດ,
ຂໍໃຫ້ລັດສະໝີພາບຂອງລາວເປັນດັ່ງນັ້ນ;
ແຕ່ເອຟຣາອິມແລະມານາເຊຈະຢູ່ໃນຕໍາແໜ່ງນັ້ນແທນພວກເຂົາ.
14 ພວກເຈົ້າຈົ່ງປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາດັ່ງນີ້ເມື່ອພວກເຈົ້າພາເຮົາໄປ;
ຢ່າລະເລີຍສິ່ງໃດໆທີ່ເຮົາບັນຊາພວກເຈົ້າ; ແລະ
ເມື່ອພວກເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ກັບເຮົາ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະລະນຶກເຖິງພວກເຈົ້າຢ່າງດີ ແລະ
ລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າຫຼັງຈາກພວກເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ.
15 ແລະ ພວກທ່ານລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອີຍ,
ຈົ່ງໃຫ້ກຽດແກ່ອ້າຍນ້ອງ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ, ແລະ
ສັ່ງລູກຫຼານຂອງທ່ານ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລູກຫລານຂອງທ່ານຫຼັງຈາກທ່ານໃຫ້ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເ
ປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານຕະຫຼອດໄປ.
16 ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ມີອາຍຸຍືນຍາວຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້, ເຈົ້າເອງ,
ລູກຫລານຂອງເຈົ້າ,
ແລະລູກຫລານຂອງລູກຫລານຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ,
ເມື່ອເຈົ້າເຮັດສິ່ງທີ່ດີແລະຊອບທໍາໃນສາຍພຣະເນຕຣ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ,
ເພື່ອດໍາເນີນຕາມທາງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.
17 ແລະ ເຈົ້າ, ໂຢເຊັບ ລູກຊາຍຂອງພໍ່,
ພໍ່ຂໍອ້ອນວອນເຈົ້າໃຫ້ອະໄພຄວາມຊົ່ວຂອງອ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລະ
ການກະທໍາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃນຄວາມເສຍຫາຍທີ່
ພວກເຂົາໄດ້ສະສົມໄວ້ເທິງເຈົ້າ,
ເພາະພຣະເຈົ້າມີຈຸດປະສົງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ລູກໆຂອງເຈົ້າ.
18 ແລະ ໂອ້ ລູກຂອງພໍ່ ຢ່າ ປະ ຖິ້ມ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ເຈົ້າ ໄວ້ ກັບ ຜູ້ ທີ່
ອາ ໄສ ຢູ່ ໃນ ເອຢິບ, ແລະ ຢ່າ ທຳ ຮ້າຍ ຄວາມ ຮູ້ສຶກ ຂອງ ເຂົາ,
ເພາະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ ພໍ່ ມອບ ເຂົາ ໄວ້ ໃນ ພຣະຫັດ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ ແລະ
ໃນ ພຣະຫັດ ຂອງ ເຈົ້າ ເພື່ອ ປົກ ປ້ອງ ເຂົາ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ຊາວ
ເອຢິບ; ແລະ ລູກ ຂອງ ຢາ ໂຄບ ໄດ້ ຕອບ ພໍ່ ຂອງ ເຂົາ ວ່າ, ໂອ້ ພໍ່
ຂອງ ພວກ ເຮົາ, ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ບັນຊາ ພວກ ເຮົາ, ພວກ
ເຮົາ ຈະ ເຮັດ ຕາມ; ຂໍ ໃຫ້ ພຣະ ເຈົ້າ ສະຖິດ ຢູ່ ກັບ ພວກ ເຮົາ ເທົ່າ
ນັ້ນ.
19 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ ວ່າ, ຂໍ
ໃຫ້ ພຣະເຈົ້າ ສະຖິດ ຢູ່ ກັບ ພວກ ເຈົ້າ ເມື່ອ ພວກ ເຈົ້າ ຮັກສາ ທາງ
ທັງ ຫມົດ ຂອງ ພຣະອົງ; ຢ່າ ຫັນ ໜີ ຈາກ ທາງ ຂອງ ພຣະອົງ ທັງ
ທາງ ຂວາ ຫລື ທາງ ຊ້າຍ ໃນ ການ ປະພຶດ ສິ່ງ ທີ່ ດີ ແລະ ຊື່ສັດ ໃນ
ສາຍ ພຣະເນດ ຂອງ ພຣະອົງ.
20 ເພາະ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ຮູ້ ວ່າ ຄວາມ ທຸກ ລຳ
ບາກ ຢ່າງ ໜັກ ໜ່ວງ ຈະ ເກີດ ຂຶ້ນ ກັບ ທ່ານ
ໃນ ຍຸກ ສຸດ ທ້າຍ ໃນ ແຜ່ນ ດິນ, ແທ້ ຈິງ ແລ້ວ
ລູກ ຫລານ ຂອງ ທ່ານ ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ລູກ
ຫລານ, ຂໍ ພຽງ ແຕ່ ຮັບ ໃຊ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ແລະ ພຣະ ອົງ ຈະ ຊ່ວຍ ທ່ານ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ
ຄວາມ ທຸກ ລຳ ບາກ ທັງ ໝົດ.
21 ແລະ
ເຫດການຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອພວກເຈົ້າຕິດຕາມພຣະເຈົ້າເພື່ອຮັບໃຊ້ພ
ຣະອົງ ແລະ ຈະສອນລູກຫຼານຂອງພວກເຈົ້າຫຼັງຈາກພວກເຈົ້າ,
ແລະ ລູກຫຼານຂອງພວກເຈົ້າ, ໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເມື່ອນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຍົກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂຶ້ນໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແລະ
ລູກຫຼານຂອງພວກເຈົ້າຈາກບັນດາລູກຫຼານຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປົດປ່ອຍພວກເຈົ້າໂດຍພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈາ
ກຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດ, ແລະ ນໍາພວກເຈົ້າອອກຈາກເອຢິບ
ແລະ
ນໍາພວກເຈົ້າກັບຄືນສູ່ແຜ່ນດິນຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າເພື່
ອສືບທອດມັນຢ່າງປອດໄພ.
22 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຢຸດ ສັ່ງ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້
ເອົາ ຕີນ ຂອງ ເພິ່ນ ວາງ ໄວ້ ເທິງ ຕຽງ, ເພິ່ນ ໄດ້ ສິ້ນໃຈ ຕາຍ ແລະ
ໄດ້ ຖືກ ເຕົ້າໂຮມ ກັບ ຄົນ ຂອງ ເພິ່ນ.
23 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກອດ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ແລະ ລາວ
ໄດ້ ຮ້ອງ ຂຶ້ນ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ ໃສ່ ພໍ່ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້
ຈູບ ພໍ່, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຮ້ອງ ອອກ ມາ ດ້ວຍ ສຽງ
ຂົມຂື່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເວົ້າ ວ່າ: ໂອ້ ພໍ່ ຂອງ ພໍ່, ພໍ່
ຂອງ ພໍ່.
24 ແລະ ເມຍຂອງລູກຊາຍຂອງລາວ ແລະ
ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງລາວໄດ້ມາຫາຢາໂຄບ, ແລະ
ພວກເຂົາຮ້ອງໄຫ້ໃສ່ລາວ, ແລະ
ຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍສຽງດັງທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຢາໂຄບ.
25 ແລະ ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບໄດ້ລຸກຂຶ້ນຮ່ວມກັນ, ແລະ
ພວກເຂົາຈີກເສື້ອຜ້າຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ເອົາຜ້າກະສອບມາວາງໄວ້ທີ່ແອວຂອງພວກເຂົ
າ, ແລະ ພວກເຂົາກົ້ມໜ້າລົງ, ແລະ
ພວກເຂົາຫວ່ານຂີ້ຝຸ່ນລົງເທິງຫົວຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ.
26 ແລະ ເລື່ອງນັ້ນໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ໂອສະນັດພັນລະຍາຂອງໂຢເຊັບຮູ້,
ແລະ ນາງໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະໃສ່ກະເປົ໋າ, ແລະ
ນາງພ້ອມກັບຜູ້ຍິງເອຢິບທັງໝົດໄດ້ມາໄວ້ທຸກແລະຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອຢາ
ໂຄບ.
27
ແລະປະຊາຊົນເອຢິບທັງໝົດທີ່ຮູ້ຈັກຢາໂຄບໄດ້ມາໃນມື້ນັ້ນເມື່ອພວ
ກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້,
ແລະປະຊາຊົນເອຢິບທັງໝົດໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເປັນເວລາຫຼາຍມື້.
28 ແລະ ພວກຜູ້ຍິງກໍມາຈາກແຜ່ນດິນການາອານ
ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າຢາໂຄບໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ແລະ
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອເພິ່ນໃນເອຢິບເປັນເວລາເຈັດສິບວັນ.
29 ແລະ ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກເຫດການນີ້
ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກໝໍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວ ຄື
ພວກໝໍທາຢາໂຄບພໍ່ຂອງລາວດ້ວຍຢາງໄມ້ຫອມ ແລະ ກໍາຍານ
ແລະ ເຄື່ອງຫອມທຸກຊະນິດ ແລະ ນໍ້າຫອມ, ແລະ
ພວກໝໍໄດ້ທາຢາໂຄບຕາມທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາ.
30 ປະຊາຊົນ ທັງ ໝົດ ໃນ ເອຢິບ ແລະ ພວກ ຜູ້
ເຖົ້າ ແກ່ ແລະ ຊາວ ແຜ່ນດິນ ໂກເຊັນ ທັງ ໝົດ
ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ ໄວ້ທຸກ ໃຫ້ ຢາໂຄບ ແລະ ພວກ ລູກ
ຊາຍ ທັງ ໝົດ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ໄວ້ທຸກ ໃຫ້
ຢາໂຄບ ພໍ່ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ເປັນ ເວລາ ຫຼາຍ ມື້.

31 ແລະ ຫຼັງຈາກມື້ເວລາຮ້ອງໄຫ້ຂອງເພິ່ນໄດ້ຜ່ານໄປ,
ເມື່ອສິ້ນສຸດເຈັດສິບມື້, ໂຍເຊັບໄດ້ກ່າວກັບຟາໂລວ່າ,
ຂ້ານ້ອຍຈະຂຶ້ນໄປຝັງສົບບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນແຜ່ນດິນການາອາ
ນ ຕາມທີ່ເພິ່ນໄດ້ບອກຂ້ານ້ອຍໄວ້, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈະກັບຄືນມາ.
32 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ສັ່ງ ໂຍເຊັບ ໄປ ໂດຍ ສັ່ງ ວ່າ, ຈົ່ງ ຂຶ້ນ ໄປ ຝັງ ສົບ
ພໍ່ ຂອງ ເຈົ້າ ຕາມ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ໄວ້, ແລະ ຕາມ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ໃຫ້
ເຈົ້າ ສາບານ ໄວ້; ແລະ ໂຍເຊັບ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ພ້ອມ ກັບ ພີ່ນ້ອງ ທັງ
ຫມົດ ຂອງ ເພິ່ນ ໄປ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ເພື່ອ ຝັງ ສົບ ພໍ່ ຂອງ
ເຂົາ ເຈົ້າ ຄື ຢາໂຄບ ຕາມ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ເຂົາ ໄວ້.
33 ແລະ ຟາໂຣໄດ້ສັ່ງໃຫ້ປະກາດເລື່ອງນີ້ໄປທົ່ວປະເທດເອຢິບ
ໂດຍກ່າວວ່າ, ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ຂຶ້ນໄປກັບໂຍເຊັບ ແລະ
ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວໄປຍັງແຜ່ນດິນການາອານ ເພື່ອຝັງສົບຢາໂຄບ
ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ.
34 ແລະ ປະຊາຊົນເອຢິບທັງໝົດໄດ້ຍິນຂ່າວປະກາດຂອງຟາໂລ,
ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ລຸກຂຶ້ນພ້ອມກັນ, ແລະ
ພວກຂ້າໃຊ້ທັງໝົດຂອງຟາໂລ, ແລະ
ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ໃນວັງຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນເອຢິບໄດ້ຂຶ້ນໄປກັບໂຍເຊັບ,
ແລະ ພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ
ພວກຂຸນນາງທັງໝົດຂອງຟາໂລໄດ້ຂຶ້ນໄປເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງໂຍເຊັ
ບ, ແລະ ພວກເຂົາໄປຝັງສົບຢາໂຄບໃນແຜ່ນດິນການາອານ.
35 ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຫາມຫີບສົບທີ່ລາວວາງໄວ້ນັ້ນ;
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ສັ່ງ
ພວກເຂົາທຸກປະການ.
36 ແລະ ໂຖສ້ວມນັ້ນເຮັດດ້ວຍຄໍາບໍລິສຸດ, ແລະ
ມັນຖືກປະດັບດ້ວຍຫີນໂອນິກ ແລະ ຢາງ bdellium ອ້ອມຮອບ;
ແລະ ການປົກຫຸ້ມຂອງໂຖສ້ວມນັ້ນເຮັດດ້ວຍຜ້າທີ່ຖັກດ້ວຍຄໍາ,
ປະສານດ້ວຍດ້າຍ, ແລະ ມີຂໍເກາະເຮັດດ້ວຍຫີນໂອນິກ ແລະ ຢາງ
bdellium.
37 ແລະ ໂຍເຊັບ ໄດ້ ວາງ ມົງກຸດ ຄໍາ ໃຫຍ່ ໄວ້ ເທິງ ຫົວ ຂອງ
ຢາໂຄບ ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເອົາ ໄມ້ ຄ້ອນ ຄໍາ ໃສ່ ໃນ ມື
ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ລ້ອມ ໂຖ ຫີບ ສົບ ຕາມ ຮີດຄອງ
ປະ ເພນີ ຂອງ ກະສັດ ໃນ ຊ່ວງ ເວລາ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ຍັງ ມີ ຊີວິດ ຢູ່.
38 ແລະກອງທັບທັງໝົດຂອງເອຢິບໄດ້ນໍາໜ້າເພິ່ນໃນກຸ່ມນີ້,
ກ່ອນອື່ນໝົດແມ່ນທະຫານຜູ້ມີອໍານາດທັງໝົດຂອງຟາໂຣ,
ແລະທະຫານຜູ້ມີອໍານາດຂອງໂຍເຊັບ,
ແລະຕໍ່ມາແມ່ນຊາວເອຢິບຄົນອື່ນໆ,
ແລະພວກເຂົາທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ຖືດາບ ແລະຖືເສື້ອເກາະ,
ແລະພວກເຂົາກໍ່ມີເຄື່ອງຮາວສົງຄາມຕິດຢູ່.
39 ແລະ
ພວກທີ່ຮ້ອງໄຫ້ໄວ້ທຸກທັງໝົດໄດ້ຍ່າງໄປໄກໆກົງກັນຂ້າມກັບໂລງສົ
ບ, ໄປຮ້ອງໄຫ້ແລະໄວ້ທຸກ, ແລະ ຄົນອື່ນໆໄດ້ຍ່າງຕາມໂລງສົບ.
40 ແລະ ໂຍເຊັບ ແລະ
ຄອບຄົວຂອງລາວໄດ້ຍ່າງໄປໃກ້ໂລງສົບດ້ວຍຕີນເປົ່າ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້,
ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆຂອງໂຍເຊັບໄດ້ຍ່າງອ້ອມຮອບລາວ;
ແຕ່ລະຄົນມີເຄື່ອງປະດັບຂອງຕົນເອງ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນມີອາວຸດສົງຄາມ.
41 ແລະ ຄົນຮັບໃຊ້ຫ້າສິບຄົນຂອງຢາໂຄບໄດ້ໄປທາງໜ້າໂລງສົບ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ໂຮຍຢາງໄມ້ ແລະ ອາໂລອາ,
ແລະນ້ຳຫອມທຸກຊະນິດຕາມທາງ,
ແລະລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບທີ່ຫາມໂລງສົບໄດ້ຍ່າງຢູ່ເທິງເຄື່ອ
ງຫອມ,
ແລະຄົນຮັບໃຊ້ຂອງຢາໂຄບໄດ້ຍ່າງໄປທາງໜ້າພວກເຂົາໂຮຍນ້ຳຫອ
ມຕາມທາງ.
42 ແລະ ໂຍເຊັບ ໄດ້ ຂຶ້ນ ໄປ ພ້ອມ ດ້ວຍ ຄ້າຍ ພັກ ຈໍານວນ
ຫຼວງຫຼາຍ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ວິທີ ນີ້ ທຸກໆ ມື້ ຈົນ
ກວ່າ ພວກ ເຂົາ ຈະ ໄປ ເຖິງ ແຜ່ນດິນ ການາອານ, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ມາ ເຖິງ ລານ ຟາກ ເຂົ້າ ຂອງ ອາຕາດ, ຊຶ່ງ ຢູ່ ຟາກ ເບື້ອງ
ນັ້ນ ຂອງ ແມ່ນ້ຳ ຈໍແດນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໂສກເສົ້າ ເສຍໃຈ
ຢ່າງ ໜັກ ຫນ່ວງ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ.
43 ແລະ ກະສັດທັງປວງຂອງຊາວການາອານໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ອອກໄປ, ແຕ່ລະຄົນອອກຈາກເຮືອນຂອງຕົນ,
ກະສັດສາມສິບເອັດອົງຂອງຊາວການາອານ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ມາພ້ອມກັບຄົນຂອງພວກເຂົາເພື່ອໄວ້ທຸກ
ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ໃຫ້ຢາໂຄບ.
44 ແລະ ກະສັດ ທັງ ໝົດ ນີ້ ໄດ້ ເຫັນ ໂລງ ສົບ
ຂອງ ຢາໂຄບ, ແລະ ເຫັນ ມົງກຸດ ຂອງ ໂຍເຊັບ ຢູ່
ເທິງ ນັ້ນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ຍັງ ໄດ້ ເອົາ ມົງກຸດ
ຂອງ ຕົນ ໃສ່ ໂລງ ສົບ, ແລະ ລ້ອມ ຮອບ ມັນ
ດ້ວຍ ມົງກຸດ.
45 ແລະ
ກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງໜັກໜ່ວງ
ແລະ ໜັກໜ່ວງໃນບ່ອນນັ້ນກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ປະເທດເອຢິບ ຍ້ອນຢາໂຄບ, ເພາະວ່າກະສັດທັງໝົດຂອງ
ການາອານ ຮູ້ເຖິງຄວາມກ້າຫານຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວ.
46 ແລະ ລາຍງານໄດ້ໄປເຖິງເອຊາວວ່າ,
ຢາໂຄບໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວ
ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດກໍາລັງນໍາລາວໄປຍັງແຜ່ນດິນການາອານເພື່ອຝັ
ງສົບລາວ.
47 ເອຊາວໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ແລະລາວອາໄສຢູ່ເທິງພູເຂົາເຊອີ,
ແລະລາວກໍ່ລຸກຂຶ້ນພ້ອມກັບລູກຊາຍຂອງລາວ,
ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະຄອບຄົວທັງໝົດຂອງລາວ,
ເປັນປະຊາຊົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ,
ແລະພວກເຂົາມາໄວ້ທຸກແລະຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອຢາໂຄບ.
48 ແລະ ເມື່ອເອຊາວມາ,
ລາວໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ແລະ ຊາວເອຢິບ ແລະ
ຊາວການາອານທັງໝົດໄດ້ລຸກຂຶ້ນອີກ ແລະ
ໄວ້ທຸກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງກັບເອຊາວເພື່ອຢາໂຄບໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ.
49 ແລະ ໂຍເຊັບ ແລະ
ພວກອ້າຍຂອງລາວໄດ້ພາພໍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຢາໂຄບມາຈາກບ່ອນນັ້ນ,
ແລະ
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄປທີ່ເມືອງເຮບໂຣນເພື່ອຝັງສົບຢາໂຄບໄວ້ໃນຖ້ຳຂອງບັ
ນພະບຸລຸດຂອງລາວ.
50 ແລະ ພວກເຂົາມາຮອດເມືອງກີເຣອາດອາບາ, ໄປທີ່ຖ້ຳ, ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດ
ເອຊາວໄດ້ຢືນຢູ່ກັບລູກຊາຍຂອງລາວຕໍ່ຕ້ານໂຍເຊັບ ແລະ
ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວເປັນອຸປະສັກຢູ່ໃນຖ້ຳ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຢາໂຄບຈະບໍ່ຖືກຝັງຢູ່ໃນນັ້ນ, ເພາະວ່າມັນເປັນຂອງພວກເຮົາ ແລະ
ພໍ່ຂອງພວກເຮົາ.
51 ແລະ ໂຍເຊັບ ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າຂອງລູກຊາຍຂອງເອຊາວ, ແລະ
ເຂົາເຈົ້າກໍໃຈຮ້າຍຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ໂຍເຊັບໄດ້ເຂົ້າຫາເອຊາວ,
ໂດຍກ່າວວ່າ, ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າເວົ້າກັບນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?

ຢາໂຄບພໍ່ຂອງພໍ່ໄດ້ຊື້ມັນຈາກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່
ງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງອີຊາກ, ຊາວຫ້າປີກ່ອນ, ແລະ
ແຜ່ນດິນການາອານທັງໝົດທີ່ເພິ່ນໄດ້ຊື້ຈາກເຈົ້າ ແລະ
ຈາກລູກຊາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າຫຼັງຈາກເຈົ້າ.
52 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ຊື້ມັນໃຫ້ລູກຊາຍ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວຫຼັງຈາກລາວ ເພື່ອເປັນມໍລະດົກຕະຫຼອດໄປ,
ແລະ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນມື້ນີ້?
53 ເອຊາວຕອບວ່າ, "ເຈົ້າເວົ້າຕົວະ ແລະ ເວົ້າຕົວະ,
ເພາະຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຂາຍສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຂອງຂ້ອຍໃນແຜ່ນດິນນີ້,
ຕາມທີ່ເຈົ້າເວົ້າ, ແລະ
ຢາໂຄບນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ໄດ້ຊື້ສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຂອງຂ້ອຍໃນແຜ່
ນດິນນີ້."
54 ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ເວົ້າ ສິ່ງ ເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອ ຫຼອກ ລວງ ໂຢເຊັບ ດ້ວຍ
ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ລາວ, ເພາະ ເອຊາວ ຮູ້ ວ່າ ໂຢເຊັບ ບໍ່ ໄດ້ ຢູ່ ໃນ
ສະໄຫມ ນັ້ນ ເມື່ອ ເອຊາວ ໄດ້ ຂາຍ ຊັບ ສິນ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ລາວ
ໃນ ແຜ່ນດິນ ການາອານ ໃຫ້ ຢາໂຄບ.
55 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເອຊາວ ວ່າ, ພໍ່ ຂອງ
ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ ໄດ້ ເອົາ ສິ່ງ ເຫລົ່າ ນີ້ ໃສ່ ກັບ
ເຈົ້າ ໃນ ບັນ ທຶກ ການ ຊື້ ຂາຍ, ແລະ ໄດ້ ເປັນ
ພະຍານ ຕໍ່ ບັນ ທຶກ ດ້ວຍ ພະຍານ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ
ມັນ ຢູ່ ກັບ ພວກ ເຮົາ ໃນ ອີ ຢິບ.
56 ແລະ ເອຊາວ ໄດ້ ຕອບ ວ່າ, ຈົ່ງ ເອົາ ບັນທຶກ ມາ, ທຸກ ສິ່ງ ທີ່
ເຈົ້າ ຈະ ພົບ ໃນ ບັນທຶກ, ພວກ ເຮົາ ຈະ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ.
57 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ເອີ້ນ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ຊື່
ເນັບທາລີ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ຟ້າວ ໄປ ໄວໆ, ຢ່າ
ຢູ່, ແລະ ຂ້ອຍ ຂໍ ຮ້ອງ ໃຫ້ ເຈົ້າ ແລ່ນ ໄປ ປະເທດ
ເອຢິບ ແລະ ນໍາ ເອົາ ບັນທຶກ ທັງ ໝົດ ມາ; ບັນທຶກ
ການ ຊື້ ຂາຍ, ບັນທຶກ ທີ່ ປະ ທັບ ຕາ ແລະ ບັນທຶກ
ທີ່ ເປີດ, ແລະ ບັນທຶກ ທໍາອິດ ທັງ ໝົດ ທີ່ ບັນທຶກ
ສິດທິ ຂອງ ລູກ ເກີດ ໄວ້, ເຈົ້າ ຈົ່ງ ເອົາ ມາ.
58 ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງພາພວກເຂົາມາຫາພວກເຮົາທີ່ນີ້,
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ຈາກພວກເຂົາເຖິງຄໍາເວົ້າທັງໝົດຂອງເອ
ຊາວ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັນໃນມື້ນີ້.
59 ແລະ ເນັບທາລີ ໄດ້ ຟັງ ສຽງ ຂອງ ໂຢເຊັບ ແລະ ລາວ ຟ້າວ
ແລ່ນ ລົງ ໄປ ປະເທດ ເອຢິບ, ແລະ ເນັບທາລີ ຍ່າງ ເບົາ ກວ່າ ກວາງ
ໃດໆ ທີ່ ຢູ່ ໃນ ຖິ່ນ ແຫ້ງແລ້ງ ກັນດານ, ເພາະ ລາວ ຈະ ຍ່າງ ໄປ
ຕາມ ຮວງ ເຂົ້າ ໂດຍ ບໍ່ ໄດ້ ບົດ ມັນ.
60 ແລະ ເມື່ອ ເອຊາວ ເຫັນ ວ່າ ເນັບທາລີ ໄດ້ ໄປ ເອົາ ບັນທຶກ,
ລາວ ແລະ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ເພີ່ມ ການ ຕໍ່ ຕ້ານ ຖໍ້າ,
ແລະ ເອຊາວ ແລະ ຜູ້ ຄົນ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ລຸກຂຶ້ນ ຕໍ່ສູ້
ກັບ ໂຢເຊັບ ແລະ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ລາວ.
61 ແລະ ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ປະຊາຊົນເອຢິບໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບເອຊາວ ແລະ ຄົນຂອງລາວ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງເອຊາວ ແລະ
ຄົນຂອງລາວໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍຕໍ່ໜ້າລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂ້າຄົນຂອງເອຊາວສີ່ສິບຄົນ.
62 ແລະ ຮູຊິມ ລູກຊາຍຂອງດານ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ
ໃນເວລານັ້ນຢູ່ກັບພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ
ແຕ່ລາວຢູ່ຫ່າງຈາກສະຖານທີ່ສູ້ຮົບປະມານຮ້ອຍສອກ
ເພາະວ່າລາວຢູ່ກັບພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ
ຢູ່ໃກ້ໆກັບໂລງສົບຂອງຢາໂຄບ ເພື່ອເຝົ້າມັນ.
63 ແລະ ຮູຊິມ ເປັນ ຄົນ ໃບ້ ແລະ ຫູ ຫນວກ, ແຕ່ ລາວ ຍັງ ເຂົ້າໃຈ
ສຽງ ແຫ່ງ ຄວາມ ຕົກໃຈ ໃນ ບັນດາ ມະນຸດ.
64 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຖາມ ວ່າ, "ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ ບໍ່ ຝັງ ຄົນ ຕາຍ,
ແລະ ຄວາມ ຕົກໃຈ ອັນ ໃຫຍ່ ຫຼວງ ນີ້ ແມ່ນ ຫຍັງ?" ແລະ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ຕອບ ເພິ່ນ ຕາມ ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ເອຊາວ ແລະ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ເພິ່ນ; ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ແລ່ນ ໄປ ຫາ ເອຊາວ ໃນ ກາງ
ສະໜາມຮົບ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຂ້າ ເອຊາວ ດ້ວຍ ດາບ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້
ຕັດ ຫົວ ຂອງ ເພິ່ນ ອອກ, ແລະ ມັນ ກໍ ໂດດ ໄປ ໄກ, ແລະ ເອຊາວ
ໄດ້ ລົ້ມ ລົງ ໃນ ບັນດາ ທະຫານ ທີ່ ພອມ ສູ້ ຮົບ.
65 ແລະ ເມື່ອ ຮູຊິມ ໄດ້ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ
ໄດ້ ຊະນະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ເອຊາວ, ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ຢາໂຄບ ໄດ້ ຝັງ ພໍ່ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄວ້ ໃນ ຖໍ້າ, ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ເອຊາວ ໄດ້ ເຫັນ ມັນ.
66 ແລະ ຢາໂຄບ ໄດ້ຖືກຝັງຢູ່ໃນເມືອງເຮັບໂຣນ ໃນຖໍ້າມັກເປລາ
ຊຶ່ງອັບຣາຮາມໄດ້ຊື້ມາຈາກລູກຊາຍຂອງຊາວຮິດ
ເພື່ອເປັນບ່ອນຝັງສົບ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ໃນເສື້ອຜ້າທີ່ມີລາຄາແພງຫຼາຍ.
67 ແລະ ບໍ່ ມີ ກະສັດ ຄົນ ໃດ ໄດ້ ຮັບ ກຽດຕິຍົດ
ເຊັ່ນ ນີ້ ຄື ກັບ ໂຢເຊັບ ທີ່ ໄດ້ ຈ່າຍ ໃຫ້ ພໍ່
ຂອງ ເພິ່ນ ໃນ ເວລາ ທີ່ ເພິ່ນ ສິ້ນ ຊີວິດ, ເພາະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ຝັງ ເພິ່ນ ດ້ວຍ ກຽດຕິຍົດ ອັນ ຍິ່ງ
ໃຫຍ່ ຄື ກັບ ການ ຝັງ ສົບ ຂອງ ກະສັດ.
68 ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ
ພວກອ້າຍຂອງລາວໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ພໍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນເວລາເຈັດມື້.

ບົດທີ 57

1 ແລະ
ຫລັງຈາກນີ້ລູກຊາຍຂອງເອຊາວໄດ້ສູ້ຮົບກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ,
ແລະລູກຊາຍຂອງເອຊາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໃນເຮັບໂຮ
ນ, ແລະເອຊາວຍັງນອນຕາຍຢູ່, ແລະບໍ່ໄດ້ຖືກຝັງ.
2 ແລະ ການສູ້ຮົບກໍ່ໜັກໜ່ວງລະຫວ່າງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງເອຊາວໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍຕໍ່ໜ້າພວກລູກຊາຍຂອງ
ຢາໂຄບ, ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຂ້າພວກລູກຊາຍຂອງເອຊາວແປດສິ
ບຄົນ, ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເສຍຊີວິດໃນພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ; ແລະ
ມືຂອງໂຢເຊັບມີອໍານາດເໜືອພວກລູກຊາຍຂອງເອຊາວທັງໝົດ,
ແລະ ລາວໄດ້ຈັບເຊໂຟ, ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ,
ລູກຊາຍຂອງເອຊາວ, ແລະ ຫ້າສິບຄົນຂອງລາວເປັນຊະເລີຍ, ແລະ
ລາວໄດ້ມັດພວກເຂົາດ້ວຍໂສ້ເຫຼັກ, ແລະ
ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວເພື່ອນໍາພວກເຂົາໄປ
ປະເທດເອຢິບ.
3 ແລະ
ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຈັບເອົາເ
ຊໂຟ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງລາວໄປເປັນຊະເລີຍ,
ຜູ້ທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ທັງໝົດກໍ່ຢ້ານກົວຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນເອງຈາກເຊື້ອສາຍ
ຂອງເອຊາວ, ຢ້ານວ່າພວກເຂົາຈະຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍຄືກັນ,
ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ໜີໄປກັບເອລີຟັດລູກຊາຍຂອງເອຊາວ
ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງລາວ, ພ້ອມກັບສົບຂອງເອຊາວ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ເດີນທາງໄປເຖິງພູເຊອີ.
4 ແລະ ພວກເຂົາມາຮອດພູເຂົາເຊອີ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຝັງເອຊາວໄວ້ໃນເຊອີ,
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເອົາຫົວຂອງລາວໄປນໍາທີ່ເຊອີ,

ເພາະວ່າມັນຖືກຝັງຢູ່ໃນສະຖານທີ່ທີ່ການສູ້ຮົບໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເມືອງ
ເຮັບໂຣນ.
5 ແລະ
ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງເອຊາວໄດ້ໜີໄປຕໍ່ໜ້າພວກລູກຊາຍຂອງຢ
າໂຄບ,
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປຮອດຊາຍແດນເ
ຊອີ,
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍຄົນໃດເລີຍເມື່ອພວກເຂົາໄລ່ຕາມພວ
ກເຂົາ,
ເພາະວ່າສິບຂອງເອຊາວທີ່ພວກເຂົາແບກໄປນຳນັ້ນໄດ້ກະຕຸ້ນໃຫ້ພ
ວກເຂົາສັບສົນ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ໜີໄປ ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຫັນໜີຈາກພວກເຂົາ ແລະ
ມາຮອດສະຖານທີ່ທີ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນເມືອງເຮັບໂຣນ,
ແລະ ພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນມື້ນັ້ນ, ແລະ
ໃນມື້ຕໍ່ມາຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະພັກຜ່ອນຈາກການສູ້ຮົບ.
6 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນມື້ທີສາມ
ພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມລູກຊາຍທັງໝົດຂອງເຊອີຣ໌ຊາວໂຮຣີ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມລູກຫລານທັງໝົດຈາກທາງທິດຕາເວັນອອກ,
ເປັນຝູງຊົນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຄືກັບດິນຊາຍໃນທະເລ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໄປແລະລົງມາປະເທດເອຢິບເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບໂຢເຊັບແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ເພື່ອປົດປ່ອຍພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ.
7 ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ
ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບໄດ້ຍິນວ່າລູກຊາຍຂອງເອຊາວ ແລະ
ເຊື້ອສາຍທາງທິດຕາເວັນອອກໄດ້ມາສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາເພື່ອປົດປ່
ອຍພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ.
8 ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ ແລະ
ຜູ້ຊາຍທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງເອຢິບໄດ້ອອກໄປສູ້ຮົບໃນເມືອງຣາມາເຊດ,
ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ
ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວໄດ້ໂຈມຕີຢ່າງໜັກໜ່ວງໃນບັນດາລູກຊາຍຂອງ
ເອຊາວ ແລະ ເຊື້ອສາຍທາງທິດຕາເວັນອອກ.
9 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍຫົກແສນຄົນໃນບັນດາພວກເຂົາ,
ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດທັງໝົດຂອງລູກຫລານຂອງເຊອີ
ຣ໌ຊາວໂຮຣີດ; ມີພຽງແຕ່ຈຳນວນໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າລູກຫລານຂອງພາກຕາເວັນອອກ ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ; ແລະ
ເອລີຟັດລູກຊາຍຂອງເອຊາວ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງພາກຕາເວັນອອກທັງໝົດໄດ້ໜີໄປຕໍ່ໜ້າໂຢເຊັບ
ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ.
10 ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງລາວໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປຈົນຮອດເມືອງຊຸກໂກດ,
ແລະ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຂ້າພວກເຂົາສາມສິບຄົນໃນເມືອງຊຸກໂກດ,
ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອໄດ້ໜີໄປ ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໜີໄປເມືອງຂອງຕົນເອງ.
11 ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ
ພ້ອມທັງນັກຮົບຜູ້ມີອຳນາດຂອງເອຢິບ
ໄດ້ກັບໄປຈາກພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ
ຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເອົາຊະນະສັດຕູທັງໝົດຂອງພວກເຂົາແລ້ວ.
12 ແລະ ເຊໂຟ ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ ແລະ
ຄົນຂອງລາວຍັງຄົງເປັນທາດຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບຂອງລູກຊາຍຂອງ
ຢາໂຄບ, ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ.
13 ແລະ ເມື່ອລູກຊາຍຂອງເອຊາວ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຊອີ
ໄດ້ກັບຄືນໄປສູ່ແຜ່ນດິນຂອງຕົນ, ລູກຊາຍຂອງເຊອີ
ໄດ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ຕົກຢູ່ໃນມືຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄ
ບ ແລະ ປະຊາຊົນເອຢິບ, ຍ້ອນການສູ້ຮົບຂອງລູກຊາຍຂອງເອຊາວ.
14 ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງເຊອີຣ໌ໄດ້ເວົ້າກັບພວກລູກຊາຍຂອງເອຊາວວ່າ,
“ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວ ແລະ
ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າກອງທັບນີ້ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ
ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດ ຫຼື ຜູ້ຊໍານານໃນສົງຄາມເຫຼືອຢູ່ເລີຍ.”
15 ບັດນີ້ຈົ່ງອອກໄປຈາກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ,
ໄປຈາກພວກເຮົາໄປຍັງແຜ່ນດິນການາອານໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ຢູ່ອາໄ
ສຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ;
ເປັນຫຍັງລູກຫລານຂອງເຈົ້າຈະສືບທອດຜົນຂອງລູກຫລານຂອງພ
ວກເຮົາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ?
16 ແລະ ລູກຫລານຂອງເອຊາວບໍ່ຍອມຟັງລູກຫລານຂອງເຊອີ,
ແລະ ລູກຫລານຂອງເຊອີກໍ່ຄິດທີ່ຈະເຮັດສົງຄາມກັບພວກເຂົາ.
17 ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຢ່າງລັບໆໄປຫາອັນເກອາສ
ກະສັດແຫ່ງອາຟຣິກາ ຄືດິນຮາບາ ໂດຍກ່າວວ່າ,
18 ຂໍ ໃຫ້ ສົ່ງ ຄົນ ຂອງ ທ່ານ ມາ ຫາ ພວກ ເຮົາ
ແລະ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ມາ ຫາ ພວກ ເຮົາ, ແລະ ພວກ
ເຮົາ ຈະ ສູ້ ຮົບ ຮ່ວມ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ
ເຊ ອີ ຊາວ ໂຮ ໄຣ, ເພາະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຕັ້ງ
ໃຈ ທີ່ ຈະ ສູ້ ຮົບ ກັບ ພວກ ເຮົາ ເພື່ອ ຂັບ
ໄລ່ ພວກ ເຮົາ ອອກ ຈາກ ແຜ່ນ ດິນ.
19 ແລະ ອັງເກອາສ ກະສັດແຫ່ງດິນຮາບາ ໄດ້ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ,
ເພາະວ່າໃນສະໄໝນັ້ນ ເພິ່ນເປັນມິດກັບລູກຫລານຂອງເອຊາວ,
ແລະ ອັງເກອາສ ໄດ້ສົ່ງທະຫານຮາບຫ້າຮ້ອຍຄົນ ແລະ
ທະຫານມ້າແປດຮ້ອຍຄົນໄປຫາລູກຫລານຂອງເອຊາວ.
20 ແລະ ຊາວເຊອີຣ໌ໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາຊາວຕາເວັນອອກ ແລະ
ຊາວມີດີອານວ່າ,
ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຊາວເອຊາວໄດ້ເຮັດກັບພວກເຮົາ,
ເພາະວ່າພວກເຮົາເກືອບທັງໝົດຖືກທຳລາຍ,
ໃນການສູ້ຮົບກັບຊາວຢາໂຄບ.
21 ບັດນີ້ ຈົ່ງມາຫາພວກເຮົາ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຮົາ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົານຳກັນ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກຈາກແຜ່ນດິນ ແລະ
ໄດ້ຮັບການແກ້ແຄ້ນໃຫ້ແກ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເສຍຊີວິດເພື່
ອພວກເຂົາໃນການສູ້ຮົບກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ
ຜູ້ເປັນລູກຂອງຢາໂຄບ.
22 ແລະ ຊາວເຜົ່າທັງໝົດທາງຕາເວັນອອກໄດ້ຟັງຊາວເຜົ່າເຊອີ,
ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ມາຫາພວກເຂົາປະມານແປດຮ້ອຍຄົນພ້ອມກັບດາບຊັ
ກອອກ, ແລະ
ຊາວເຜົ່າເອຊາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເຜົ່າເຊອີໃນເວລານັ້ນໃນຖິ່ນແຫ້ງແ
ລ້ງກັນດານປາຣານ.
23 ແລະ ລູກຫລານຂອງເຊອີຣ໌ໄດ້ເອົາຊະນະລູກຫລານຂອງເອຊາວ,
ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຊອີຣ໌ໄດ້ຂ້າລູກຫລານຂອງເອຊາວໃນມື້ນັ້ນໃນການ
ສູ້ຮົບນັ້ນປະມານສອງຮ້ອຍຄົນຈາກປະຊາຊົນຂອງອັງເກອາສ
ກະສັດແຫ່ງດິນຮາບາ.
24 ແລະ ໃນມື້ທີສອງ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ກັບມາສູ້ຮົບກັບລູກຫລານຂອງເຊອີຣເປັ

ນຄັ້ງທີສອງ, ແລະ
ການສູ້ຮົບຄັ້ງນີ້ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຕໍ່ລູກຫລານຂອງເອຊາວ, ແລະ
ມັນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວິຕົກກັງວົນຢ່າງຍິ່ງຍ້ອນລູກຫລານຂອ
ງເຊອີຣ.
25 ແລະ ເມື່ອ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເອຊາວ ເຫັນ ວ່າ
ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຊອີ ມີ ອຳນາດ ຫຼາຍ ກວ່າ
ພວກ ເຂົາ, ລູກ ຫລານ ຂອງ ເອຊາວ ບາງ ຄົນ ໄດ້
ຫັນ ມາ ຊ່ວຍ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຊອີ ສັດຕູ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
26 ແລະ
ຍັງມີຜູ້ຄົນຂອງລູກຫລານເອຊາວທີ່ລົ້ມຕາຍໃນການສູ້ຮົບຄັ້ງທີສອ
ງ ຫ້າສິບແປດຄົນຢູ່ທີ່ອັນເກອາສ ກະສັດແຫ່ງດິນຮາບາ.
27 ແລະ ໃນມື້ທີສາມ ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ຍິນວ່າ
ພີ່ນ້ອງບາງຄົນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຫັນໜີຈາກພວກເຂົາໄປຕໍ່ສູ້ກັບພ
ວກເຂົາໃນການສູ້ຮົບຄັ້ງທີສອງ; ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວກໍ່ໂສກເສົ້າເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້.
28 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
"ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ຫັນໜີຈາກ
ພວກເຮົາໄປຊ່ວຍລູກຫລານຂອງເຊອີຣ໌ສັດຕູຂອງພວກເຮົາ?"
ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາອັນເກອາສກະສັດແຫ່ງດິນຮ
າບາອີກວ່າ,
29 ຈົ່ງສົ່ງຄົນອື່ນໆມາຫາພວກເຮົາອີກ
ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເຊອີຣ໌ນຳພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາມີນ້ຳໜັກຫຼາຍກວ່າພວກເຮົາເຖິງສອງເທົ່າແລ້ວ.
30 ແລະ ອັນເກອາສ
ໄດ້ສົ່ງຊາຍໜຸ່ມທີ່ກ້າຫານປະມານຫົກຮ້ອຍຄົນໄປຫາລູກຫລານຂອ
ງເອຊາວອີກ, ແລະ
ພວກເຂົາມາເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອລູກຫລານຂອງເອຊາວ.
31 ແລະ ໃນເວລາສິບມື້
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ສູ້ຮົບກັບລູກຫລານຂອງເຊອີໃນຖິ່ນແຫ້ງ
ແລ້ງກັນດານປາຣານອີກ, ແລະ
ການສູ້ຮົບໄດ້ຮຸນແຮງຫຼາຍຕໍ່ລູກຫລານຂອງເຊອີ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ຊະນະລູກຫລານຂອງເຊອີໃນເວລານີ້,
ແລະ
ລູກຫລານຂອງເຊອີໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍຕໍ່ໜ້າລູກຫລານຂອງເອຊາວ,
ແລະ ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ຂ້າພວກເຂົາປະມານສອງພັນຄົນ.
32 ແລະ
ນັກຮົບຜູ້ມີອຳນາດທັງໝົດຂອງລູກຫລານເຊອີຣ໌ໄດ້ເສຍຊີວິດໃນກ
ານສູ້ຮົບຄັ້ງນີ້, ແລະ
ມີແຕ່ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ໃນເມືອງຂອງພວກເຂົາເ
ທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່.
33 ແລະ ຊາວມີດີອານທັງໝົດ ແລະ
ຊາວຕາເວັນອອກໄດ້ຫຼົບໜີຈາກການສູ້ຮົບ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍປະຖິ້ມຊາວເຊອີ ແລະ
ໄດ້ຫຼົບໜີໄປເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າການສູ້ຮົບຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຕໍ່ພວກ
ເຂົາ, ແລະ
ຊາວເອຊາວໄດ້ໄລ່ຕາມຊາວຕາເວັນອອກທັງໝົດຈົນກວ່າພວກເຂົາ
ຈະໄປຮອດແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ.
34
ແລະເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວໄດ້ຂ້າພວກເຂົາປະມານສອງຮ້ອຍຫ້າສິບ
ຄົນ ແລະ
ຈາກເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວມີຜູ້ຊາຍເສຍຊີວິດໃນການສູ້ຮົບນັ້ນປະມ
ານສາມສິບຄົນ.
ແຕ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາຍ້ອນພີ່ນ້ອງຂອງພວ
ກເຂົາຫັນໜີໄປຊ່ວຍເຊື້ອສາຍຂອງເຊອີຣ໌ຊາວໂຮຣີ,
ແລະເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວໄດ້ຍິນເຖິງການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພີ່ນ້
ອງຂອງພວກເຂົາອີກ, ແລະພວກເຂົາກໍ່ໂສກເສົ້າອີກຍ້ອນເລື່ອງນີ້.
35 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກການສູ້ຮົບ,
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ກັບໄປບ້ານເກີດເມືອງນອນທີ່ເມືອງເຊອີ,
ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ຂ້າຜູ້ທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງລູກຫລ
ານເຊອີ; ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າເມຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາບໍ່ເຫຼືອຊີວິດໄວ້ນອກຈາກຊາຍໜຸ່ມ ແລະ
ຍິງສາວຫ້າສິບຄົນທີ່ພວກເຂົາປ່ອຍໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່, ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວບໍ່ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເດັກຊາຍກໍ່ກາຍເປັນທາດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ຍິງສາວທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເອົາມາເປັນເມຍ.
36 ແລະ ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຊອີຣ໌
ແທນລູກຫລານຂອງເຊອີຣ໌, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຮັບມໍລະດົກແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເປັນເຈົ້າຂອງມັນ.
37
ແລະລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ເອົາຊັບສົມບັດທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນໄ
ປໃຫ້ລູກຫລານຂອງເຊອີ, ຝູງແກະ, ງົວ,
ແລະຊັບສົມບັດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ແລະລູກຫລານຂອງເຊອີ,
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ເອົາໄປ,
ແລະລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຊອີແທນລູກຫລານຂອງເ
ຊອີຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້,
ແລະລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ແບ່ງດິນແດນອອກເປັນພາກສ່ວນ
ຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຫ້າຄົນຂອງເອຊາວ,
ຕາມຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ.
38 ແລະ ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນ,
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະແຕ່ງຕັ້ງກະສັດໃຫ້ປົກຄອ
ງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຄອບຄອງ. ແລະ
ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ, ບໍ່ແມ່ນ,
ເພາະວ່າລາວຈະປົກຄອງພວກເຮົາໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ,
ແລະ ພວກເຮົາຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ຄຳແນະນຳຂອງລາວ ແລະ
ລາວຈະຕໍ່ສູ້ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ.
39 ແລະລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອຊາວໄດ້ສາບານວ່າ,
"ຈະບໍ່ມີພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາປົກຄອງພວກເຂົາເລີຍ,
ນອກຈາກຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ບໍ່ແມ່ນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າຈິດວິນຍານຂອງລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອຊາວລ້ວນແຕ່
ຄຽດແຄ້ນຕໍ່ລູກຊາຍ, ອ້າຍ, ແລະເພື່ອນຂອງຕົນ,
ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຈາກພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາເ
ມື່ອພວກເຂົາຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງເຊອີ.
40 ດັ່ງນັ້ນລູກຊາຍຂອງເອຊາວຈຶ່ງໄດ້ສາບານວ່າ,
ຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປພວກເຂົາຈະບໍ່ເລືອກກະສັດຈາກພີ່ນ້ອງຂ
ອງພວກເຂົາ,
ແຕ່ຈະເລືອກກະສັດຈາກດິນແດນຕ່າງປະເທດຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
41 ແລະ ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນຈາກປະຊາຊົນຂອງ Angeas
ກະສັດແຫ່ງ Dinhabah; ລາວຊື່ວ່າ Bela ລູກຊາຍຂອງ Beor,
ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນກ້າຫານຫຼາຍ, ສວຍງາມ, ໜ້າຕາດີ, ແລະ
ມີສະຕິປັນຍາໃນທຸກດ້ານ, ແລະ ເປັນຄົນມີສະຕິປັນຍາ ແລະ
ມີຄຳແນະນຳ; ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນປະຊາຊົນຂອງ Angeas ຄືກັບລາວ.

42 ແລະລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອຊາວໄດ້ຮັບເອົາເພິ່ນໄປເຈີມເພິ່ນ
ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສວມມົງກຸດເພິ່ນໃຫ້ເປັນກະສັດ ແລະ
ກົ້ມຂາບເພິ່ນ ແລະ ທູນວ່າ, "ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພະຊົນຢູ່,
ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພະຊົນຢູ່."
43 ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ປູຜ້າປູບ່ອນນັ້ນອອກ, ແລະ
ພວກເຂົາເອົາຕຸ້ມຫູຄໍາ ແລະ ເງິນ ຫຼື ແຫວນ ຫຼື
ສາຍແຂນມາໃຫ້ລາວແຕ່ລະຄົນ, ແລະ
ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ລາວຮັ່ງມີດ້ວຍເງິນ ແລະ ຄໍາ, ແກ້ວນໍ້າຕານ ແລະ
ຢາງໄມ້ຊະນິດໜຶ່ງ, ແລະ ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ລາວເປັນບັນລັງກະສັດ,
ແລະ ພວກເຂົາວາງມົງກຸດອັນງົດງາມໄວ້ເທິງຫົວຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງວັງໃຫ້ລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ, ແລະ
ລາວໄດ້ກາຍເປັນກະສັດເໜືອລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອຊາວ.
44 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງ Angeas
ໄດ້ຮັບເອົາຄ່າຈ້າງຂອງພວກເຂົາສໍາລັບການສູ້ຮົບຈາກລູກຫລານຂ
ອງເອຊາວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໄປ ແລະ
ກັບຄືນໄປຫານາຍຂອງພວກເຂົາໃນດິນຮາບາໃນເວລານັ້ນ.
45 ແລະ ເບລາ
ໄດ້ປົກຄອງລູກຫລານຂອງເອຊາວເປັນເວລາສາມສິບປີ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນແທນລູກຫລານຂ
ອງເຊອີ, ແລະ
ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ຢ່າງປອດໄພໃນສະຖານທີ່ຂອງພວກເຂົາຈົນເຖິງທຸ
ກມື້ນີ້.

ບົດທີ 58

1 ແລະ
ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີສາມສິບສອງຂອງຊາວອິດສະລາເອ
ນທີ່ລົງໄປປະເທດເອຢິບ,
ນັ້ນຄືໃນປີທີເຈັດສິບເອັດແຫ່ງຊີວິດຂອງໂຢເຊັບ,
ໃນປີນັ້ນຟາໂຣກະສັດຂອງເອຢິບໄດ້ສິ້ນພະຊົນລົງ, ແລະ
ມັກຣອນລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນລາວ.
2 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ບັນຊາ ໂຢເຊັບ ກ່ອນ ເພິ່ນ ຈະ ຕາຍ ໃຫ້ ເປັນ ພໍ່
ຂອງ ລູກຊາຍ ຂອງ ເພິ່ນ, ມັກຣອນ, ແລະ ວ່າ ມັກຣອນ ຄວນ ຢູ່
ພາຍ ໃຕ້ ການ ດູ ແລ ຂອງ ໂຢເຊັບ ແລະ ຢູ່ ພາຍ ໃຕ້ ຄໍາ ປຶກສາ
ຂອງ ເພິ່ນ.
3 ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີກັບເລື່ອງນີ້ທີ່ໂຢເຊັບຈະເປັນກະ
ສັດປົກຄອງພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າຊາວເອຢິບທັງໝົດຮັກໂຢເຊັບຕັ້ງແຕ່ກ່ອນ,
ມີແຕ່ມາກຣອນລູກຊາຍຂອງຟາໂລເທົ່ານັ້ນທີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງ
ພໍ່ຂອງລາວ,
ແລະລາວໄດ້ກາຍເປັນກະສັດໃນສະໄໝນັ້ນແທນພໍ່ຂອງລາວ.
4 ມາກຣອນມີອາຍຸໄດ້ສີ່ສິບເອັດປີເມື່ອເພິ່ນເລີ່ມປົກຄອງ,
ແລະເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບສີ່ສິບປີ,
ແລະທົ່ວທັງປະເທດເອຢິບໄດ້ເອີ້ນເພິ່ນວ່າ ຟາໂຣ
ຕາມຊື່ຂອງພໍ່ຂອງເພິ່ນ,
ຕາມທໍານຽມຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ເຄີຍປະຕິບັດຕໍ່ກະສັດທຸກອົງທີ່ປົກຄອ
ງພວກເຂົາໃນເອຢິບ.
5 ແລະ
ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອຟາໂຣໄດ້ປົກຄອງແທນບິດາຂອງລາວ,
ລາວໄດ້ມອບກົດໝາຍຂອງເອຢິບ ແລະ
ວຽກງານທັງໝົດຂອງການປົກຄອງໄວ້ໃນມືຂອງໂຢເຊັບ,
ຕາມທີ່ບິດາຂອງລາວໄດ້ບັນຊາລາວ.
6 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ກາຍເປັນກະສັດປົກຄອງເອຢິບ,
ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ເບິ່ງແຍງເອຢິບທັງໝົດ, ແລະ
ເອຢິບທັງໝົດຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ຄໍາແນະນໍາຂອງເພິ່ນ,
ເພາະວ່າເອຢິບທັງໝົດມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນທີ່ຈະໃຫ້ໂຢເຊັບປົກຄອງຫຼັງ
ຈາກຟາໂຣສິ້ນພະຊົນ, ແລະ
ພວກເຂົາຮັກເພິ່ນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະປົກຄອງພວກເຂົາ.
7 ແຕ່ມີບາງຄົນໃນບັນພວກເຂົາທີ່ບໍ່ມັກລາວ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ບໍ່ມີຄົນແປກໜ້າຄົນໃດຈະປົກຄອງພວກເຮົາ;
ແຕ່ລັດຖະບານທັງໝົດຂອງເອຢິບໄດ້ຕົກເປັນຂອງໂຢເຊັບໃນສະໄ
ໝນັ້ນ, ຫຼັງຈາກກະສັດຟາໂຣສິ້ນພະຊົນ, ລາວເປັນຜູ້ຄວບຄຸມ,
ເຮັດຕາມທີ່ລາວຕ້ອງການທົ່ວແຜ່ນດິນໂດຍບໍ່ມີໃຜມາແຊກແຊງ.
8 ແລະ
ປະເທດເອຢິບທັງໝົດແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງໂຢເຊັບ, ແລະ
ໂຢເຊັບໄດ້ເຮັດສົງຄາມກັບສັດຕູທັງໝົດທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ປາບປາມພວກເຂົາ; ໂຢເຊັບຍັງໄດ້ປາບປາມທົ່ວແຜ່ນດິນ
ແລະ ຊາວຟີລິດສະຕິນທັງໝົດ, ຈົນເຖິງຊາຍແດນຂອງການາອານ,
ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງລາວ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເສຍພາສີປະຈໍາປີໃຫ້ໂຢເຊັບ.
9 ແລະ ຟາໂຣ ກະສັດ ແຫ່ງ ເອຢິບ ໄດ້ ປະທັບ ເທິງ
ບັນລັງ ແທນ ບິດາ ຂອງ ເພິ່ນ, ແຕ່ ເພິ່ນ ຢູ່ ພາຍ
ໃຕ້ ການ ຄວບ ຄຸມ ແລະ ຄໍາ ປຶກສາ ຂອງ ໂຢເຊັບ,
ດັ່ງ ທີ່ ຕອນ ທໍາອິດ ເພິ່ນ ຢູ່ ພາຍ ໃຕ້ ການ
ຄວບ ຄຸມ ຂອງ ບິດາ ຂອງ ເພິ່ນ.
10 ແລະ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ປົກຄອງນອກຈາກຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບເທົ່ານັ້ນ,
ພາຍໃຕ້ຄໍາແນະນໍາຂອງໂຢເຊັບ,
ແຕ່ໂຢເຊັບໄດ້ປົກຄອງທົ່ວປະເທດໃນເວລານັ້ນ,
ຕັ້ງແຕ່ເອຢິບຈົນເຖິງແມ່ນໍ້າໃຫຍ່ເປຣັດ.
11 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນທຸກວິທີທາງຂອງລາວ,
ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ ສະຖິດຢູ່ກັບລາວ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ ປະທານ ສະຕິປັນຍາ, ກຽດຕິຍົດ, ແລະ ລັດສະໝີພາບ, ແລະ
ຄວາມຮັກ ເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ໂຢເຊັບ ໃນໃຈຂອງຊາວເອຢິບ ແລະ
ຕະຫຼອດທົ່ວແຜ່ນດິນ, ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ປົກຄອງ ທົ່ວ ປະເທດ
ສີ່ສິບ ປີ.
12 ແລະ ປະເທດທັງໝົດຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນ ແລະ ການາອານ
ແລະ ຊີໂດນ, ແລະ ຝັ່ງແມ່ນໍ້າຈໍແດນອີກຟາກໜຶ່ງ,
ໄດ້ນໍາເອົາຂອງຂວັນມາໃຫ້ໂຢເຊັບຕະຫຼອດຊີວິດຂອງລາວ, ແລະ
ທົ່ວປະເທດຢູ່ໃນກໍາມືຂອງໂຢເຊັບ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນໍາເອົາເຄື່ອງ
ບຣຣณາການປະຈໍາປີມາໃຫ້ລາວຕາມທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້,
ເພາະວ່າໂຢເຊັບໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູທັງໝົດທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງລາວ ແລະ
ໄດ້ປາບປາມພວກເຂົາ, ແລະ ທົ່ວປະເທດຢູ່ໃນກໍາມືຂອງໂຢເຊັບ,
ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງລາວຢ່າງປອດໄພໃນເອຢິບ.
13 ແລະ ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເພິ່ນ ຜູ້
ເປັນ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ ໄດ້ ຢູ່ ຢ່າງ ປອດ
ໄພ ໃນ ແຜ່ນດິນ, ຕະຫຼອດ ວັນ ເວລາ ຂອງ ໂຢເຊັບ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ມີ ລູກ ຫລານ ຫຼາຍ ຂຶ້ນ ຢ່າງ
ຫຼວງ ຫຼາຍ ໃນ ແຜ່ນດິນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຮັບ
ໃຊ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຕະຫຼອດ ວັນ ເວລາ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ, ດັ່ງ ທີ່ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ບັນຊາ ພວກ ເຂົາ.
14 ແລະ ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອຫລາຍມື້ຫລາຍປີຜ່ານໄປ
ເມື່ອລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ອາໄສຢູ່ຢ່າງງຽບໆໃນແຜ່ນດິນຂອງພ
ວກເຂົາກັບເບລາກະສັດຂອງພວກເຂົາ,
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ມີລູກຫລານຫລາຍແລະແຜ່ຫລາຍຢູ່ໃນແ

ຜ່ນດິນ, ແລະ
ພວກເຂົາຕັ້ງໃຈທີ່ຈະໄປຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງຢາໂຄບແລະປະເທດ
ເອຢິບທັງໝົດ, ແລະ ເພື່ອປົດປ່ອຍເຊໂພນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາ,
ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ, ແລະ ຄົນຂອງລາວ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາຍັງເປັນທາດຂອງໂຢເຊັບຢູ່ໃນສະໄໝນັ້ນ.
15 ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາລູກຫລານທັງໝົດຂອງພາກ
ຕາເວັນອອກ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງສັນຕິພາບກັບພວກເຂົາ,
ແລະ
ລູກຫລານທັງໝົດຂອງພາກຕາເວັນອອກໄດ້ມາຫາພວກເຂົາເພື່ອໄ
ປສູ້ຮົບກັບລູກຫລານຂອງເອຊາວໄປປະເທດເອຢິບ.
16 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງ ອັງເກອາສ, ກະສັດແຫ່ງດິນຣາບາ
ໄດ້ມາຫາພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາລູກຫລານຂອງອິດສະມາເອນ ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ມາຫາພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ.
17 ແລະ ຜູ້ຄົນທັງໝົດນີ້ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ມາທີ່ເມືອງເຊອີຣ
ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອລູກຫລານຂອງເອຊາວໃນການສູ້ຮົບຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ຄ້າຍນີ້ມີຂະໜາດໃຫຍ່ ແລະ ໜັກໜ່ວງດ້ວຍຜູ້ຄົນ,
ມີຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍຄືກັບດິນຊາຍໃນທະເລ, ປະມານແປດແສນຄົນ,
ທັງທະຫານຣາບ ແລະ ທະຫານມ້າ, ແລະ
ກອງທັບທັງໝົດນີ້ໄດ້ລົງໄປປະເທດເອຢິບເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂ
ອງຢາໂຄບ, ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ໃກ້ກັບເມືອງຣາເມເຊ.
18 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ອອກໄປພ້ອມກັບອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ
ພ້ອມກັບທະຫານຜູ້ມີອໍານາດຂອງເອຢິບ ປະມານຫົກຮ້ອຍຄົນ
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນຣາມາເຊ; ແລະ
ໃນເວລານັ້ນ
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂອງເອຊາວອີກ
ໃນປີທີຫ້າສິບ ທີ່ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ລົງໄປເອຢິບ,
ນັ້ນຄືປີທີສາມສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເບລາ
ເໜືອລູກຊາຍຂອງເອຊາວໃນເຊອີ.
19 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບຊາຍໜຸ່ມຜູ້ມີອໍານາດທັງໝົດຂອງເອຊາວ
ແລະ ລູກຫລານທາງຕາເວັນອອກໄວ້ໃນມືຂອງໂຢເຊັບ ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ແລະ ປະຊາຊົນຂອງລູກຫລານຂອງເອຊາວ ແລະ
ລູກຫລານທາງຕາເວັນອອກກໍຖືກໂຢເຊັບເອົາຊະນະ.
20 ແລະໃນບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວ ແລະ
ເຊື້ອສາຍຂອງຊາວຕາເວັນອອກທີ່ຖືກຂ້ານັ້ນ
ມີປະມານສອງແສນຄົນໄດ້ລົ້ມຕາຍຕໍ່ໜ້າເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ,
ແລະ ເບລາ ລູກຊາຍຂອງເບໂອ
ກະສັດຂອງພວກເຂົາກໍໄດ້ລົ້ມຕາຍໄປພ້ອມກັບພວກເຂົາໃນການສູ້
ຮົບ, ແລະ
ເມື່ອເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວເຫັນວ່າກະສັດຂອງພວກເຂົາໄດ້ລົ້ມຕາຍ
ໃນການສູ້ຮົບ ແລະ ສິ້ນພຣະຊົນແລ້ວ,
ມືຂອງພວກເຂົາກໍອ່ອນແຮງລົງໃນການສູ້ຮົບ.
21 ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດຍັງຄົງໂຈມຕີຜູ້ຄົນໃນເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວ,
ແລະ ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງເອຊາວກໍ່ຢ້ານກົວລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ
ແລະ ໜີໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.
22 ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ
ພ້ອມທັງຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປໄລຍະທາງໜຶ່ງ
ມື້, ແລະ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຂ້າພວກເຂົາປະມານສາມຮ້ອຍຄົນ,
ໂດຍຍັງສືບຕໍ່ຂ້າພວກເຂົາຢູ່ຕາມທາງ; ແລະ
ຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ຫັນໜີຈາກພວກເຂົາ.
23 ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ
ພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງລາວໄດ້ກັບຄືນປະເທດເອຢິບ,
ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດຂາດຫາຍໄປຈາກພວກເຂົາ,
ແຕ່ມີສິບສອງຄົນໃນຈໍານວນຊາວເອຢິບທີ່ຕາຍໄປ.
24 ແລະ ເມື່ອ ໂຢເຊັບ ກັບ ໄປ ອີຢິບ ລາວ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ເຊໂຟ ແລະ
ຄົນ ຂອງ ລາວ ຖືກ ຜູກ ມັດ ເພີ່ມ ອີກ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມັດ
ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ ເຫຼັກ ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເພີ່ມ ຄວາມ ໂສກເສົ້າ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ ຂຶ້ນ.
25 ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເອຊາວ ທັງ ໝົດ ແລະ
ລູກ ຫລານ ຂອງ ຊາວ ຕາເວັນ ອອກ ຕ່າງ ກໍ
ກັບ ຄືນ ໄປ ເມືອງ ຂອງ ຕົນ ດ້ວຍ ຄວາມ
ອັບອາຍ ເພາະ ວ່າ ທະຫານ ຜູ້ ມີ ອໍານາດ ທັງ
ໝົດ ທີ່ ຢູ່ ກັບ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ລົ້ມ ຕາຍ ໃນ
ສະໜາມ ຮົບ.
26 ແລະ
ເມື່ອລູກຫລານຂອງເອຊາວເຫັນວ່າກະສັດຂອງພວກເຂົາໄດ້ສິ້ນພະ
ຊົນໃນສະໜາມຮົບ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຟ້າວໄປຈັບເອົາຊາຍຄົນໜຶ່ງຈາກປະຊາຊົນທາງທິດຕາ
ເວັນອອກ; ລາວຊື່ວ່າ ໂຢບັບ ລູກຊາຍຂອງ ຊາຣາກ
ຈາກແຜ່ນດິນໂບດຊະຣາ, ແລະ
ພວກເຂົາແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ປົກຄອງພວກເຂົາແທນ ເບລາ
ກະສັດຂອງພວກເຂົາ.
27 ແລະ ໂຢບັບ ໄດ້ຂຶ້ນຄອງບັນລັງຂອງເບລາ
ເປັນກະສັດແທນລາວ, ແລະ ໂຢບັບ ໄດ້ປົກຄອງຢູ່ໃນເອໂດມ
ເໜືອລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອຊາວສິບປີ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວບໍ່ໄດ້ໄປຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງຢາໂຄບອີກຕໍ່ໄ
ປຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ,
ເພາະວ່າລູກຫລານຂອງເອຊາວຮູ້ເຖິງຄວາມກ້າຫານຂອງລູກຫລານ
ຂອງຢາໂຄບ, ແລະ ພວກເຂົາຢ້ານກົວພວກເຂົາຫຼາຍ.
28 ແຕ່ຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ກຽດຊັງລູກຫລານຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ຄວາມກຽດຊັງ ແລະ
ຄວາມເປັນສັດຕູກັນນັ້ນກໍ່ຮຸນແຮງຫຼາຍລະຫວ່າງພວກເຂົາຕະຫຼອ
ດມື້ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
29 ແລະ ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກເຫດການນີ້,
ເມື່ອສິ້ນສຸດສິບປີ, ໂຢບັບ, ລູກຊາຍຂອງເຊຣາກ, ຈາກໂບດຣາ,
ໄດ້ເສຍຊີວິດ, ແລະ ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ເອົາຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ
ຄູຊາມ, ຈາກແຜ່ນດິນເຕມານ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາແທນໂ
ຢບັບ, ແລະ
ຄູຊາມໄດ້ປົກຄອງໃນເອໂດມເໜືອລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອຊາວເ
ປັນເວລາຊາວປີ.
30 ແລະ ໂຢເຊັບ, ກະສັດຂອງເອຢິບ, ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ແລະ
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນທັງໝົດໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເອຢິບຢ່າງປອດໄພໃ
ນສະໄໝນັ້ນ, ພ້ອມກັບລູກຫລານທັງໝົດຂອງໂຢເຊັບ ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ບໍ່ມີອຸປະສັກ ຫຼື ອຸບັດຕິເຫດຮ້າຍໃດໆ ແລະ
ແຜ່ນດິນເອຢິບໃນເວລານັ້ນໄດ້ສະຫງົບສຸກຈາກສົງຄາມໃນສະໄໝຂ
ອງໂຢເຊັບ ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ.

ບົດທີ 59

1 ແລະ
ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຊື່ຂອງລູກຊາຍຂອງອິດສະຣາເອນຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເອຢິບ,

ຜູ້ທີ່ໄດ້ມາກັບຢາໂຄບ, ລູກຊາຍທັງໝົດຂອງຢາໂຄບໄດ້ມາເອຢິບ, ແຕ່ລະຄົນພ້ອມດ້ວຍຄົວເຮືອນຂອງຕົນ.
2ລູກຊາຍຂອງເລອາມີດັ່ງນີ້: ຣູເບັນ, ຊີເມໂອນ, ເລວີ, ຢູດາ, ອິດຊາຄາ ແລະ ເຊບູລູນ, ແລະນ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາຄື ດີນາ.
3 ແລະ ລູກຊາຍຂອງຣາເຊັນຄື ໂຢເຊັບ ແລະ ເບັນຢາມິນ.
4 ລູກຊາຍຂອງຊີລະປາ, ສາວໃຊ້ຂອງເລອາ, ຄື ກາດ ແລະ ອາເຊີ.
5 ລູກຊາຍຂອງບິນຮາ ຍິງສາວໃຊ້ຂອງຣາເຊັນ ຄື ດານ ແລະ ເນັບທາລີ.
6 ແລະ ຄົນ ເຫລົ່າ ນີ້ ແມ່ນ ລູກ ຫລານ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ທີ່ ເກີດ ມາ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ໃນ ແຜ່ນ ດິນ ກາ ນາ ອານ, ກ່ອນ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ຈະ ມາ ເຖິງ ອີ ຢິບ ກັບ ບັນ ພະ ບຸ ລຸດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
7ລູກຊາຍຂອງຣູເບັນຄື ຊານົກ, ປານລູ, ເຊັດຊະໂຣນ ແລະ ການມີ.
8 ແລະ ລູກຊາຍຂອງຊີເມໂອນຄື ເຢມູເອນ, ຢາມິນ, ໂອຮາດ, ຢາກິນ, ໂຊຄາ ແລະ ໂຊນ, ລູກຊາຍຂອງຍິງຊາວການາອານ.
9 ແລະ ລູກຫລານຂອງເລວີຄື ເກີໂຊນ, ເຄຮາດ ແລະ ເມຣາຣີ, ແລະ ໂຢເຄເບັດນ້ອງສາວຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ເກີດມາຈາກພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາລົງໄປເອຢິບ.
10 ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢູດາ ຄື ເອຣະ, ໂອນັນ, ເຊລາ, ເປເຣດ ແລະ ຊາຣາກ.
11 ແລະ ເອຣ໌ ແລະ ໂອນັນ ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນແຜ່ນດິນການາອານ; ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງເປເຣດຄື ເຄສໂຣນ ແລະ ຊາມູນ.
12 ແລະ ພວກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ອິດຊາຄາ ຄື ໂຕລາ, ປູວາ, ໂຢບ ແລະ ໂຊມໂຣນ.
13 ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຊບູລູນ ຊື່ ເຊເຣັດ, ເອໂລນ ແລະ ຢາເລເອນ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງດານ ຊື່ ຄູຊິມ.
14 ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງເນັບທາລີຄື ຢາກເຊເອນ, ກູນີ, ເຈັດເຊີ ແລະ ຊີລາມ.
15 ແລະ ລູກຊາຍຂອງກາດຄື ຊິບໂຟໂອນ, ຮັກກີ, ຊູນີ, ເອສໂບນ, ເອຣີ, ອາໂຣດີ ແລະ ອາເຣລີ.
16 ແລະລູກຊາຍຂອງອາເຊຄື ຈິມນາ, ຈີຊະວາ, ຈີຊະວີ, ເບຣີອາ ແລະ ເຊຣາກນ້ອງສາວຂອງເຂົາເຈົ້າ; ແລະລູກຊາຍຂອງເບຣີອາຄື ເຄເບ ແລະ ມັນຄີເອນ.
17 ແລະ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ເບັນຢາມິນ ຄື ເບລາ, ເບເຄ, ອັດຊະເບນ, ເກຣາ, ນາອາມານ, ອາຄີ, ໂຣດ, ມູປິມ, ຈູປິມ ແລະ ອໍດ.
18 ແລະ ລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບທີ່ເກີດໃນເອຢິບຄື ມານາເຊ ແລະ ເອຟຣາອິມ.
19 ແລະ
ຈິດວິນຍານທັງໝົດທີ່ອອກມາຈາກແອວຂອງຢາໂຄບມີເຈັດສິບຄົນ;
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄືຜູ້ທີ່ມາກັບຢາໂຄບພໍ່ຂອງພວກເຂົາທີ່ປະເທດເອຢິບເພື່ອອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ: ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ
ພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບຢ່າງປອດໄພ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ກິນສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງປະເທດເອຢິບຕະຫຼອດຊີວິດຂອງໂຢເຊັບ.
20 ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບເກົ້າສິບສາມປີ, ແລະ ໂຢເຊັບໄດ້ປົກຄອງທົ່ວເອຢິບແປດສິບປີ.
21 ແລະ ເມື່ອ ວັນ ເວລາ ຂອງ ໂຢເຊັບ ໃກ້ ຈະ ຕາຍ, ເພິ່ນ ໄດ້ ໃຊ້ ຄົນ ໄປ ເອີ້ນ ພວກ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ ເພິ່ນ ທັງ ໝົດ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ທັງ ໝົດ ໄດ້ ມາ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ແລະ ນັ່ງ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ເພິ່ນ.
22 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອ້າຍ ນ້ອງ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງ ພໍ່ ທັງ ຫມົດ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ພໍ່ ຈະ ຕາຍ, ແລະ ພຣະ ເຈົ້າ ຈະ ມາ ຢ້ຽມຢາມ ພວກ ເຈົ້າ ຢ່າງ ແນ່ນອນ ແລະ ນໍາ ພວກ ເຈົ້າ ຂຶ້ນ ຈາກ ແຜ່ນດິນ ນີ້ ໄປ ຫາ ແຜ່ນດິນ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ສາບານ ກັບ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ວ່າ ຈະ ມອບ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ.
23 ແລະ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຈະມາຢ້ຽມຢາມເຈົ້າ
ເພື່ອນໍາເຈົ້າຂຶ້ນມາຈາກທີ່ນີ້
ໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະນໍາກະດູກຂອງຂ້ອຍຂຶ້ນມາຈາກທີ່ນີ້ນໍາ.
24 ແລະ ໂຢເຊັບ ໄດ້ ໃຫ້ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ອິດສະລາເອນ ສາບານ ເພື່ອ ລູກ ຫລານ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ຕໍ່ ຈາກ ພວກ ເຂົາ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ, ພຣະເຈົ້າ ຈະ ມາ ຢ້ຽມຢາມ ພວກ ເຈົ້າ ຢ່າງ ແນ່ນອນ ແລະ ພວກ ເຈົ້າ ຕ້ອງ ເອົາ ກະດູກ ຂອງ ພວກ ຂ້ອຍ ຂຶ້ນ ໄປ ກັບ ພວກ ເຈົ້າ ຈາກ ທີ່ ນີ້.
25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກເຫດການນີ້
ໂຢເຊັບໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນປີນັ້ນ,
ປີທີເຈັດສິບເອັດຂອງຊາວອິດສະລາເອນທີ່ລົງໄປປະເທດເອຢິບ.
26 ແລະ
ໂຢເຊັບມີອາຍຸໄດ້ໜຶ່ງຮ້ອຍສິບປີເມື່ອເພິ່ນເສຍຊີວິດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ, ແລະ ພວກອ້າຍ ແລະ ຂ້າໃຊ້ທັງໝົດຂອງເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ທາຢາຝັງສົບໂຢເຊັບຕາມທໍານຽມຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ພວກອ້າຍ ແລະ
ທົ່ວທັງເອຢິບໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ເພິ່ນເປັນເວລາເຈັດສິບວັນ.
27 ພວກເຂົາເອົາໂຢເຊັບໃສ່ໃນໂລງສົບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເຄື່ອງເທດ ແລະ ນໍ້າຫອມທຸກຊະນິດ ແລະ ຝັງສົບລາວໄວ້ທີ່ແຄມແມ່ນໍ້ານັ້ນຄື ສີໂຫຣ ພ້ອມກັບລູກຊາຍ ແລະ ພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງລາວ
ພ້ອມກັບຄອບຄົວຂອງພໍ່ທັງໝົດຂອງລາວ
ໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ລາວເປັນເວລາເຈັດມື້.
28 ແລະ
ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງໂຢເຊັບ,
ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ເລີ່ມປົກຄອງລູກຫລານຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລະ ຟາໂຣ, ກະສັດຂອງເອຢິບ,
ຜູ້ທີ່ປົກຄອງແທນບິດາຂອງລາວ,
ໄດ້ເອົາກົດໝາຍທັງໝົດຂອງເອຢິບ ແລະ
ດໍາເນີນການປົກຄອງທັງໝົດຂອງເອຢິບພາຍໃຕ້ຄໍາແນະນໍາຂອງລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ປົກຄອງປະຊາຊົນຂອງລາວຢ່າງປອດໄພ.

ບົດທີ 60

1 ແລະ ເມື່ອຮອດປີນັ້ນ,
ເປັນປີທີເຈັດສິບສອງນັບຕັ້ງແຕ່ຊາວອິດສະລາເອນລົງໄປປະເທດເອຢິບ, ຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງໂຢເຊັບ, ເຊໂຟ,
ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ, ລູກຊາຍຂອງເອຊາວ,
ໄດ້ໜີອອກຈາກເອຢິບ, ລາວກັບຄົນຂອງລາວ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ໜີໄປ.
2 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ມາ ຫາ ອາ ຟຣິ ກາ, ຊຶ່ງ ແມ່ນ ດິນ ຮາ ບາ, ເພື່ອ ໄປ ຫາ ອັນ ເກ ອາ ຊ ກະສັດ ຂອງ ອາ ຟຣິ ກາ, ແລະ ອັນ ເກ ອາ ຊ ໄດ້ ຕ້ອນຮັບ ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ ກຽດ ສັກ ສີ ອັນ ຍິ່ງ

ໃຫຍ່, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ແຕ່ງ ຕັ້ງ ເຊ ໂຟ ເປັນ ນາຍ ທັບ ຂອງ ເພິ່ນ.

3 ແລະ ເຊໂຟ ໄດ້ ຮັບ ຄວາມ ໂປດປານ ໃນ ສາຍ ຕາ ຂອງ ອັງເກອາສ ແລະ ໃນ ສາຍ ຕາ ຂອງ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ລາວ, ແລະ ເຊໂຟ ໄດ້ ເປັນ ນາຍ ທະຫານ ຂອງ ອັງເກອາສ ກະສັດ ແຫ່ງ ອາຟຣິກາ ເປັນ ເວລາ ຫຼາຍ ມື້.

4 ແລະ ເຊໂຟ ໄດ້ ຊັກຊວນ ອານເກອາສ ກະສັດ ແຫ່ງ ອາຟຣິກາ ໃຫ້ ລວບລວມ ກອງທັບ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ລາວ ເພື່ອ ໄປ ຕໍ່ສູ້ ກັບ ຊາວ ເອຢິບ, ແລະ ກັບ ພວກ ລູກຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ, ແລະ ເພື່ອ ແກ້ແຄ້ນ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ເພື່ອ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ລາວ.

5 ແຕ່ ອັງເກອາສ ບໍ່ຍອມຟັງ ເຊໂຟ ເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້, ເພາະ ອັງເກອາສ ຮູ້ເຖິງກຳລັງຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ, ແລະສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ກອງທັບຂອງລາວໃນສົງຄາມກັບລູກຊາຍຂອງເອຊາວ.

6 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ ເຊໂຟ ເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍໃນສາຍພຣະເນຕຣ ຂອງ ອັນເກອາສ ແລະ ໃນສາຍພຣະເນຕຣ ຂອງຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ຊັກຊວນພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານເອຢິບຢູ່ເລື້ອຍໆ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຍອມ.

7 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນ ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງພູຊິມນາ ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຈິດຕິມ, ຊື່ວ່າ ອູຊູ, ແລະ ລາວໄດ້ກາຍເປັນທີ່ເຄົາລົບນັບຖືຢ່າງເສື່ອມໃຊມໂດຍລູກຫຼານຂອງ ຈິດຕິມ, ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ ແລະ ບໍ່ມີລູກຊາຍ, ມີແຕ່ລູກສາວຄົນດຽວຊື່ວ່າ ຢາເນຍ.

8 ແລະ ຍິງ ສາວ ຜູ້ ນີ້ ມີ ຄວາມ ງາມ, ໜ້າ ຕາ ດີ ແລະ ສະຫຼາດ ຢ່າງ ຍິ່ງ, ບໍ່ ມີ ໃຜ ເຫັນ ຄວາມ ງາມ ແລະ ປັນຍາ ຄື ນາງ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ.

9 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງ Angeas ກະສັດແຫ່ງອາຟຣິກາໄດ້ເຫັນນາງ ແລະ ພວກເຂົາມາຍ້ອງຍໍນາງຕໍ່ເພິ່ນ, ແລະ Angeas ໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາລູກຫຼານຂອງ Chittim, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຂໍໃຫ້ຮັບນາງເປັນເມຍ, ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງ Chittim ກໍຍິນຍອມຍົກນາງໃຫ້ເພິ່ນເປັນເມຍ.

10 ແລະ ເມື່ອ ຜູ້ ສົ່ງ ຂ່າວ ຂອງ Angeas ກຳ ລັງ ອອກ ໄປ ຈາກ ແຜ່ນ ດິນ ຈິດ ທິມ ເພື່ອ ເດີນ ທາງ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ຜູ້ ສົ່ງ ຂ່າວ ຂອງ Turnus ກະສັດ ຂອງ Bibentu ໄດ້ ມາ ຫາ Chittim, ເພາະ Turnus ກະສັດ ຂອງ Bibentu ກໍ ໄດ້ ສົ່ງ ຜູ້ ສົ່ງ ຂ່າວ ຂອງ ລາວ ໄປ ຂໍ Jania ໃຫ້ ລາວ, ເພື່ອ ເອົາ ລາວ ມາ ເປັນ ເມຍ, ເພາະ ວ່າ ຄົນ ທັງ ໝົດ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ຍ້ອງ ຍໍ ນາງ ໃຫ້ ລາວ, ສະນັ້ນ ລາວ ຈຶ່ງ ໄດ້ ສົ່ງ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ລາວ ທັງ ໝົດ ໄປ ຫາ ນາງ.

11 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງ Turnus ໄດ້ມາຮອດ Chittim, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຂໍໃຫ້ Jania ຖືກພາໄປຫາ Turnus ກະສັດຂອງພວກເຂົາເພື່ອເປັນພັນລະຍາ.

12 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຈິດຕິມໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໃຫ້ນາງໄດ້, ເພາະວ່າກະສັດອັນເກອາສຂອງອາຟຣິກາປາດຖະໜາໃຫ້ນາງເອົານາງມາເປັນເມຍກ່ອນພວກເຈົ້າມາ, ແລະ ວ່າພວກເຮົາຈະໃຫ້ນາງແກ່ລາວ, ແລະ ບັດນີ້ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອເອົານາງອອກຈາກອັນເກອາສເພື່ອມອບໃຫ້ເທີບັດໄດ້.

13 ເພາະວ່າພວກເຮົາຢ້ານ Angeas ຫຼາຍ ຢ້ານວ່າລາວຈະມາສູ້ຮົບກັບພວກເຮົາ ແລະ ທຳລາຍພວກເຮົາ, ແລະ Turnus ນາຍຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງລາວໄດ້.

14 ແລະ ເມື່ອຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງ Turnus ໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງລູກຫລານຂອງ Chittim, ພວກເຂົາກໍ່ກັບໄປຫານາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບອກລາວເຖິງຄຳເວົ້າທັງໝົດຂອງລູກຫລານຂອງ Chittim.

15 ແລະ ລູກຫລານຂອງຈິດທິມໄດ້ສົ່ງຈົດໝາຍລະນຶກເຖິງອັງເກອາສ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ເທີນຸສ ໄດ້ສົ່ງຄົນໄປເອີ້ນຢານີຢາມາເປັນເມຍ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຕອບລາວດັ່ງນີ້; ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຍິນວ່າລາວໄດ້ລວບລວມກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວເພື່ອໄປສູ້ຮົບກັບເຈົ້າ, ແລະ ລາວຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຜ່ານທາງຊາດູເນຍເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບລູຄັສນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວຈະມາສູ້ຮົບກັບເຈົ້າ.

16 ແລະ ອັງເກອາສ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ລູກ ຫລານ ຂອງ ກິດຕິມ ຊຶ່ງ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສົ່ງ ໄປ ຫາ ລາວ ໃນ ບັນທຶກ, ແລະ ຄວາມ ໂກດ ແຄ້ນ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ແລະ ລາວ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ເຕົ້າ ໂຮມ ກອງທັບ ທັງ ໝົດ ຂອງ ລາວ ແລະ ມາ ຜ່ານ ເກາະ ຕ່າງໆ ໃນ ທະ ເລ, ເສັ້ນ ທາງ ໄປ ຊາດູເນຍ, ໄປ ຫາ ລູຄັສ ກະສັດ ແຫ່ງ ຊາດູເນຍ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ.

17 ແລະ ນິບລອສ, ລູກຊາຍຂອງ ລູກັສ, ໄດ້ຍິນວ່າ ອານເຈອາສ ລຸງຂອງລາວກຳລັງມາ, ແລະ ລາວກໍ່ໄດ້ອອກໄປຕ້ອນຮັບລາວພ້ອມກັບກອງທັບໃຫຍ່, ແລະ ລາວໄດ້ຈູບລາວ ແລະ ກອດລາວ, ແລະ ນິບລອສ ໄດ້ເວົ້າກັບ ອານເຈອາສ ວ່າ, ເມື່ອເຈົ້າຖາມພໍ່ຂອງຂ້ອຍກ່ຽວກັບສະຫວັດດີພາບຂອງລາວ, ເມື່ອຂ້ອຍຈະໄປຕໍ່ສູ້ກັບ ເທີນຸສ ກັບເຈົ້າ, ໃຫ້ຂໍລາວແຕ່ງຕັ້ງຂ້ອຍເປັນຫົວໜ້າກອງທັບຂອງລາວ, ແລະ ອານເຈອາສ ໄດ້ເຮັດແນວນັ້ນ, ແລະ ລາວໄດ້ມາຫາອ້າຍຂອງລາວ ແລະ ອ້າຍຂອງລາວໄດ້ມາພົບລາວ, ແລະ ລາວໄດ້ຖາມລາວກ່ຽວກັບສະຫວັດດີພາບຂອງລາວ.

18 ແລະ ອັງເກອາສ ໄດ້ຂໍໃຫ້ ລູຄັສ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ ເປັນຜູ້ນຳພາກອງທັບຂອງລາວ, ແລະ ໃຫ້ແຕ່ງຕັ້ງ ນິດບລອສ ລູກຊາຍຂອງລາວ ເປັນຫົວໜ້າກອງທັບຂອງລາວ, ແລະ ລູຄັສ ໄດ້ເຮັດແນວນັ້ນ, ແລະ ອັງເກອາສ ແລະ ລູຄັສ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໄປສູ້ຮົບທີ່ເມືອງເທີນນຸສ, ແລະ ມີກອງທັບໃຫຍ່ ແລະ ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຢູ່ກັບພວກເຂົາ.

19 ແລະ ລາວໄດ້ມາໂດຍເຮືອ, ແລະ ພວກເຂົາມາຮອດແຂວງອັດສະໂຕຣາຊ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເທີນຸສ ໄດ້ມາຫາພວກເຂົາ, ເພາະວ່າລາວໄດ້ອອກໄປທີ່ຊາດູເນຍ, ແລະ ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທຳລາຍມັນ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນໄດ້ຜ່ານຈາກບ່ອນນັ້ນໄປຍັງອັງເກອາສ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບລາວ.

20 ແລະ ອັງເກອາສ ແລະ ລູກັສ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ພົບກັບ ເທີນັດສ໌ ໃນຮ່ອມພູຄາໂນເປຍ, ແລະ ການສູ້ຮົບໄດ້ຮຸນແຮງ ແລະ ຮຸນແຮງລະຫວ່າງພວກເຂົາໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ.

21 ແລະ ການສູ້ຮົບໄດ້ຮ້າຍແຮງຕໍ່ລູກັສ ກະສັດຂອງຊາດູເນຍ, ແລະ ກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວໄດ້ລົ້ມຕາຍ, ແລະ ນິບລອສ ລູກຊາຍຂອງລາວກໍໄດ້ລົ້ມຕາຍໃນການສູ້ຮົບນັ້ນຄືກັນ.

22 ແລະ ລຸງ ຂອງ ລາວ ອັງເກຍສ໌ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ຜູ້ ຮັບ
ໃຊ້ ຂອງ ລາວ ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ໂລງ ສົບ
ຄຳ ໃຫ້ ນິບລອສ ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເອົາ ລາວ ໃສ່
ໃນ ນັ້ນ, ແລະ ອັງເກຍສ໌ ໄດ້ ສູ້ ຮົບ ກັບ ເທີນນຸສ ອີກ, ແລະ
ອັງເກຍສ໌ ມີ ກຳ ລັງ ຫຼາຍ ກວ່າ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ຂ້າ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຂ້າ ຄົນ ທັງ ໝົດ ຂອງ
ລາວ ດ້ວຍ ຄົມ ດາບ, ແລະ ອັງເກຍສ໌ ໄດ້ ແກ້ແຄ້ນ ໃຫ້
ນິບລອສ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ແລະ ກອງທັບ ຂອງ ລູຄັສ
ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ.
23 ແລະ ເມື່ອ Turnus ເສຍຊີວິດໄປ,
ມືຂອງຜູ້ທີ່ລອດຊີວິດຈາກການສູ້ຮົບກໍ່ອ່ອນແຮງລົງ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ຫນີໄປຕໍ່ຫນ້າ Angeas ແລະ Lucus ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ.
24 ແລະ ອັງເກອາສ ແລະ
ລູກັສນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປຈົນເຖິງເສັ້ນທາງຫຼ
ວງ, ຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງ ອາລະພານູ ແລະ ໂຣມາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າກອງທັບທັງໝົດຂອງ ເທີບັດ ດ້ວຍຄົມດາບ.
25 ແລະ ລູກັສ ກະສັດແຫ່ງຊາດູເນຍ
ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວເຮັດໂລງສົບດ້ວຍທອງເຫລືອງ, ແລະ
ໃຫ້ວາງສົບຂອງນິບລອສລູກຊາຍຂອງລາວໄວ້ໃນນັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຝັງລາວໄວ້ໃນບ່ອນນັ້ນ.
26 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສ້າງ ຫໍ ສູງ ເທິງ ມັນ
ເທິງ ທາງ ຫຼວງ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ມັນ
ຕາມ ຊື່ ຂອງ Niblos ຈົນ ເຖິງ ທຸກ ວັນ ນີ້, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ຍັງ ໄດ້ ຝັງ Turnus ກະສັດ ຂອງ Bibentu
ໄວ້ ທີ່ ນັ້ນ ກັບ Niblos ນຳ ອີກ.
27 ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ ເທິງເສັ້ນທາງຫຼວງລະຫວ່າງ ອາລະພານູ ແລະ
ໂຣມາ ຫລຸມຝັງສົບຂອງ ນິບລອສ ຢູ່ຂ້າງໜຶ່ງ ແລະ
ຫລຸມຝັງສົບຂອງ ເທີບັດ ຢູ່ອີກຟາກໜຶ່ງ, ແລະ
ມີທາງປູຢາງລະຫວ່າງພວກເຂົາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.
28 ແລະ ເມື່ອ ນິບລອສ ຖືກ ຝັງ ແລ້ວ, ລູກັສ ບິດາ ຂອງ ລາວ ໄດ້
ກັບ ຄືນ ໄປ ພ້ອມ ດ້ວຍ ກອງທັບ ຂອງ ລາວ ໄປ ແຜ່ນດິນ
ຊາດູເນຍ ຂອງ ລາວ, ແລະ ອັງເກອາສ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ເປັນ
ກະສັດ ແຫ່ງ ອາຟຣິກາ ໄດ້ ໄປ ກັບ ຜູ້ຄົນ ຂອງ ລາວ ໄປ ທີ່ ເມືອງ
ບີເບັນຕູ, ນັ້ນ ຄື ເມືອງ ເທີນຸສ.
29 ແລະ ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງ Bibentu ໄດ້ຍິນຊື່ສຽງຂອງລາວ ແລະ
ພວກເຂົາຢ້ານກົວລາວຫຼາຍ, ແລະ
ພວກເຂົາອອກໄປພົບລາວດ້ວຍນ້ຳຕາ ແລະ ການອ້ອນວອນ, ແລະ
ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງ Bibentu ໄດ້ອ້ອນວອນ Angeas
ບໍ່ໃຫ້ຂ້າພວກເຂົາ ຫຼື ທຳລາຍເມືອງຂອງພວກເຂົາ; ແລະ
ລາວໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະວ່າໃນສະໄໝນັ້ນ Bibentu
ຖືກນັບວ່າເປັນເມືອງໜຶ່ງຂອງລູກຫລານຂອງ Chittim;
ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ທຳລາຍເມືອງ.
30 ແຕ່ຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ
ກອງທັບຂອງກະສັດອາຟຣິກາຈະໄປເມືອງກິດຕິມເພື່ອປຸ້ນຈີ້ ແລະ
ປຸ້ນເອົາທີ່ດິນ, ແລະ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາໄປ ເຊໂຟ
ນາຍທະຫານຂອງອັງເກອາສ ຈະໄປກັບພວກເຂົາ.
31 ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້ Angeas
ໄດ້ຫັນກັບໄປພ້ອມກັບກອງທັບຂອງລາວ ແລະ
ພວກເຂົາມາຮອດເມືອງ Puzimna, ແລະ Angeas ໄດ້ຮັບເອົາ
Jania ລູກສາວຂອງ Uzu ມາເປັນພັນລະຍາຈາກບ່ອນນັ້ນ ແລະ
ໄດ້ພານາງມາເມືອງຂອງລາວທີ່ອາຟຣິກາ.

ບົດທີ 61

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນຄາວນັ້ນ
ຟາໂຣກະສັດຂອງເອຢິບ
ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເພິ່ນສ້າງວັງທີ່ແຂງແຮງສຳລັບເພິ່
ນໃນເອຢິບ.
2 ແລະ
ເພິ່ນຍັງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຊ່ວຍເຫຼືອຊາວເອຢິບໃ
ນການກໍ່ສ້າງ, ແລະ ຊາວເອຢິບໄດ້ສ້າງວັງທີ່ສວຍງາມ ແລະ
ສະຫງ່າງາມເພື່ອເປັນບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງກະສັດ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຕໍ່ອາຍຸການປົກຄອງຂອງເພິ່ນ
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງຢ່າງປອດໄພ.
3 ແລະ ເຊບູລູນລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເສຍຊີວິດໃນປີນັ້ນ,
ນັ້ນຄືປີທີເຈັດສິບສອງຂອງການລົງໄປຂອງຊາວອິດສະລາເອນໄປເອ
ຢິບ, ແລະ ເຊບູລູນໄດ້ເສຍຊີວິດໃນອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍສິບສີ່ປີ, ແລະ
ຖືກເອົາໄວ້ໃນໂລງສົບ ແລະ ມອບໃຫ້ລູກໆຂອງລາວ.
4 ແລະ ໃນ ປີ ທີ ເຈັດ ສິບ ຫ້າ ຊີ ເມ ໂອນ ນ້ອງ
ຊາຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ເສຍ ຊີ ວິດ, ລາວ ມີ ອາ
ຍຸ ໄດ້ ໜຶ່ງ ຮ້ອຍ ຊາວ ປີ ເມື່ອ ລາວ ເສຍ ຊີ
ວິດ, ແລະ ລາວ ຍັງ ໄດ້ ຖືກ ເອົາ ໃສ່ ໃນ ໂລງ ສົບ
ແລະ ໄດ້ ມອບ ໃຫ້ ແກ່ ລູກໆ ຂອງ ລາວ.
5 ແລະ ເຊໂຟ ລູກຊາຍຂອງ ເອລີຟັດ ລູກຊາຍຂອງ ເອຊາວ
ຜູ້ເປັນນາຍທະຫານຂອງ ອັງເກອາສ ກະສັດແຫ່ງ ດິນຮາບາ
ຍັງຄົງຊັກຊວນ ອັງເກອາສ ໃຫ້ກຽມຕົວສູ້ຮົບກັບລູກຊາຍຂອງ
ຢາໂຄບ ໃນເອຢິບທຸກໆມື້, ແລະ ອັງເກອາສ
ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນີ້,
ເພາະວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວໄດ້ເລົ່າໃຫ້ລາວຟັງເຖິງພະລັງທັງໝົດຂອ
ງລູກຊາຍຂອງ ຢາໂຄບ,
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດກັບພວກເຂົາໃນການສູ້ຮົບກັບລູກຊາຍຂອງ
ເອຊາວ.
6 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ ເຊໂຟ ໄດ້ຊັກຊວນ ອານເກອາສ
ໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບທຸກໆມື້.
7 ແລະ ຫຼັງຈາກເວລາໜຶ່ງ ອັງເກອາສ ໄດ້ຟັງຄຳເວົ້າຂອງເຊໂຟ
ແລະ ເຫັນດີໃຫ້ລາວຕໍ່ສູ້ກັບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໃນເອຢິບ, ແລະ
ອັງເກອາສ ໄດ້ຈັດລຽງຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງລາວໃຫ້ເປັນລະບຽບ,
ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຄືກັບດິນຊາຍທີ່ຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລ, ແລະ
ລາວໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະໄປສູ້ຮົບໃນເອຢິບ.
8
ແລະໃນບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອັງເກອາສມີຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງອາຍຸສິບ
ຫ້າປີ, ບາລາອາມລູກຊາຍຂອງເບໂອຣ
ແລະຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນມີສະຕິປັນຍາຫຼາຍ
ແລະເຂົ້າໃຈສິລະປະການໃຊ້ເວດມົນ.
9 ແລະ ອັນເກອາສ ໄດ້ກ່າວກັບບາລາອາມວ່າ,
"ກະລຸນາມາອາງຄາຖາໃຫ້ພວກເຮົາດ້ວຍວິທີອາງຄາຖາ,
ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າໃຜຈະຊະນະໃນການສູ້ຮົບນີ້ທີ່ພວກເຮົາກຳ
ລັງດຳເນີນຢູ່ນີ້."
10 ແລະ ບາລາອາມ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ເຂົາ ເຈົ້າ ເອົາ ຂີ້ ເຜີ້ງ ມາ ໃຫ້ ລາວ,
ແລະ ລາວ ໄດ້ ເຮັດ ມັນ ໃຫ້ ເປັນ ຮູບ ລົດ ມ້າ ແລະ ທະຫານ ມ້າ ທີ່
ເປັນຕົວແທນ ຂອງ ກອງທັບ ຂອງ ອັນເກຍສ໌ ແລະ ກອງທັບ ຂອງ
ອີຢິບ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເອົາ ມັນ ໃສ່ ໃນ ນ້ຳ ທີ່ ໄດ້ ກຽມ ໄວ້ ຢ່າງ ມີ
ເລ່ຫຼ່ຽມ ທີ່ ລາວ ມີ ເພື່ອ ຈຸດ ປະ ສົງ ນັ້ນ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຈັບ ກິ່ງ ໄມ້
ຫອມ ໃນ ມື ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ໃຊ້ ເລ່ຫຼ່ຽມ ຂອງ ລາວ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ເຊື່ອມ ມັນ ຂຶ້ນ ເທິງ ນ້ຳ, ແລະ ມີ ຮູບ ຄ້າຍ ຄື ກອງທັບ

ຂອງ ອັນເກຍສ໌ ປະກົດ ຂຶ້ນ ຕໍ່ ລາວ ໃນ ນ້ຳ ທີ່ ຄ້າຍ ຄື ຮູບ ຄ້າຍ ຄື
ຂອງ ຊາວ ອີຢີບ ແລະ ລູກ ຊາຍ ຂອງ ຢາໂຄບ.
11 ແລະ ບາລາອາມ ໄດ້ ບອກ ເລື່ອງ ນີ້ ໃຫ້ ອັງເກອາສ ຟັງ, ແລະ
ອັງເກອາສ ກໍ ໝົດ ຫວັງ ແລະ ບໍ່ ໄດ້ ຕຽມ ອາວຸດ ເພື່ອ ລົງ ໄປ ສູ້
ຮົບ ທີ່ ປະເທດ ເອຢິບ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຢູ່ ໃນ ເມືອງ ຂອງ ລາວ.
12 ແລະ ເມື່ອ ເຊໂຟ ລູກຊາຍຂອງ ເອລີຟັດ ເຫັນວ່າ ອັງເກອາສ
ໝົດຫວັງທີ່ຈະອອກໄປສູ້ຮົບກັບຊາວເອຢິບ, ເຊໂຟ ຈຶ່ງໄດ້ໜີຈາກ
ອັງເກອາສ ຈາກອາຟຣິກາ, ແລະ ລາວໄດ້ໄປ ແລະ ມາຫາ ຈິດຕິມ.
13 ແລະ
ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງຈິດຕິມໄດ້ຕ້ອນຮັບລາວດ້ວຍກຽດສັກສີອັນ
ຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຈ້າງລາວໃຫ້ຕໍ່ສູ້ຕະຫຼອດມື້, ແລະ
ເຊໂຟໄດ້ກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລະ
ກອງທັບຂອງກະສັດແຫ່ງອາຟຣິກາຍັງຄົງແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປໃນ
ສະໄໝນັ້ນ, ແລະ ລູກຫຼານຂອງຈິດຕິມໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ
ໄປພູເຂົາຄັບຕີເຊຍ ຍ້ອນກອງທັບຂອງອັງເກອາສ
ກະສັດແຫ່ງອາຟຣິກາ, ຜູ້ທີ່ກຳລັງບຸກໂຈມຕີພວກເຂົາ.
14 ແລະ ມັນ ເປັນ ມື້ ໜຶ່ງ ທີ່ ເຊໂຟ ໄດ້ ສູນ
ເສຍ ງົວ ແມ່ ໜຸ່ມ ໂຕ ໜຶ່ງ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ໄປ
ຊອກ ຫາ ມັນ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຍິນ ສຽງ ມັນ ຮ້ອງ
ອ້ອມ ຮອບ ພູ ເຂົາ.
15 ແລະ ເຊໂຟ ໄດ້ໄປ ແລະ ລາວໄດ້ເຫັນ ແລະ
ເຫັນວ່າມີຖ້ຳໃຫຍ່ຢູ່ທາງລຸ່ມຂອງພູເຂົາ, ແລະ
ມີຫີນໃຫຍ່ຢູ່ທາງເຂົ້າຖ້ຳ, ແລະ ເຊໂຟ ໄດ້ແຍກຫີນອອກ ແລະ
ລາວເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳ ແລະ ລາວໄດ້ເຫັນ ແລະ ເຫັນບໍ່,
ສັດໂຕໃຫຍ່ໂຕໜຶ່ງ ກຳລັງກິນງົວ; ຈາກກາງຂຶ້ນໄປ
ມັນຄ້າຍຄືກັບຄົນ, ແລະ ຈາກກາງລົງມາ ມັນຄ້າຍຄືກັບສັດ, ແລະ
ເຊໂຟ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບສັດນັ້ນ ແລະ ຂ້າມັນດ້ວຍດາບຂອງລາວ.
16 ແລະ ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນຈິດຕະທິມໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ແລະ
ພວກເຂົາປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດກັບຊາຍຄົນນີ້ທີ່ໄດ້ຂ້າສັດໂຕນີ້ທີ່ກິນງົວຂ
ອງພວກເຮົາ?
17 ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອອຸທິດວັນໜຶ່ງໃນແຕ່ລະປີ
ໃຫ້ແກ່ລາວ, ແລະ ພວກເຂົາຕັ້ງຊື່ວັນນັ້ນວ່າ ເຊໂຟ
ຕາມຊື່ຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງດື່ມມາຖວາຍລາວທຸກໆປີໃນມື້ນັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ນຳເອົາຂອງຂວັນມາຖວາຍລາວ.
18 ໃນເວລານັ້ນ Jania ລູກສາວຂອງ Uzu ພັນລະຍາຂອງກະສັດ
Angeas ໄດ້ເຈັບປ່ວຍ,
ແລະພະຍາດຂອງນາງໄດ້ຮັບຄວາມເດືອດຮ້ອນຈາກ Angeas
ແລະເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລາວ, ແລະ Angeas
ໄດ້ເວົ້າກັບພວກນັກປາດຂອງລາວວ່າ, ຂ້ອຍຈະເຮັດແນວໃດກັບ
Jania
ແລະຂ້ອຍຈະປິ່ນປົວນາງຈາກຄວາມເຈັບປ່ວຍຂອງນາງໄດ້ແນວໃດ?
ແລະພວກນັກປາດຂອງລາວໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ,
ເພາະວ່າອາກາດຂອງປະເທດຂອງພວກເຮົາບໍ່ຄືກັບອາກາດຂອງດິນ
ແດນ Chittim, ແລະນ້ຳຂອງພວກເຮົາບໍ່ຄືກັບນ້ຳຂອງພວກເຂົາ,
ດັ່ງນັ້ນພະລາຊິນີຈຶ່ງເຈັບປ່ວຍຈາກສິ່ງນີ້.
19 ເພາະວ່າຍ້ອນການປ່ຽນແປງຂອງອາກາດ ແລະ ນ້ຳ
ນາງຈຶ່ງເຈັບປ່ວຍ, ແລະ ເພາະວ່າຢູ່ໃນປະເທດຂອງນາງ
ນາງດື່ມແຕ່ນ້ຳທີ່ມາຈາກພູມາ,
ຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງນາງໄດ້ລ້ຽງດູມາດ້ວຍນ້ຳ.
20 ແລະ ອັງເກອາສ ໄດ້ສັ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົານ້ຳຂອງພູມາຫາລາວໃນພາຊະນະນ້ຳຂອງພູມາ
ທີ່ເປັນຂອງຈິດທິມ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຊັ່ງນ້ຳເຫຼົ່ານັ້ນກັບນ້ຳທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນອາຟຣິກາ,
ແລະ ພວກເຂົາພົບວ່ານ້ຳເຫຼົ່ານັ້ນເບົາກວ່ານ້ຳຂອງອາຟຣິກາ.
21 ແລະ ອັງເກອາສ ໄດ້ ເຫັນ ສິ່ງ ນີ້, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້
ພະນັກງານ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ເພິ່ນ ເຕົ້າ ໂຮມ ຊ່າງ ສະກັດ ຫີນ ເປັນ
ພັນໆ ແລະ ຫຼາຍ ໝື່ນ ຄົນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສະກັດ ຫີນ ຢ່າງ ບໍ່
ຖ້ວນ, ແລະ ຊ່າງ ກໍ່ສ້າງ ໄດ້ ມາ ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສ້າງ ຂົວ ທີ່
ແຂງແຮງ ຢ່າງ ຍິ່ງ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຂົນສົ່ງ ນ້ຳ ພຸ ຈາກ
ແຜ່ນດິນ ຈິດ ທິມ ໄປ ຫາ ອາຟຣິກາ, ແລະ ນ້ຳ ເຫຼົ່ານັ້ນ ແມ່ນ
ສຳລັບ ລາຊິນີ ຢາ ນີອາ ແລະ ສຳລັບ ຄວາມກັງວົນ ທັງ ຫມົດ ຂອງ
ນາງ, ເພື່ອ ດື່ມ ແລະ ອົບ, ລ້າງ ແລະ ອາບ ນ້ຳ ດ້ວຍ ນ້ຳ ນັ້ນ, ແລະ
ຍັງ ເພື່ອ ຫົດ ເມັດ ພືດ ທັງ ຫມົດ ທີ່ ສາມາດ ໄດ້ ມາ ຈາກ ນ້ຳ ນັ້ນ,
ແລະ ຫມາກ ໄມ້ ທັງ ຫມົດ ທີ່ ເກີດ ຈາກ ດິນ.
22 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ບັນຊາ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ນຳ
ເອົາ ດິນ ຂອງ ຈິດ ທິມ ມາ ໃນ ເຮືອ ໃຫຍ່, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ນຳ ເອົາ ຫີນ ມາ ສ້າງ ດ້ວຍ
ມັນ, ແລະ ຊ່າງ ກໍ່ ສ້າງ ໄດ້ ສ້າງ ພະ ລາຊະ ວັງ
ໃຫ້ ແກ່ ຢາ ນີ ຜູ້ ເປັນ ລາຊິນີ, ແລະ ລາຊິນີ ກໍ
ໄດ້ ຫາຍ ດີ ຈາກ ຄວາມ ເຈັບ ປ່ວຍ ຂອງ ນາງ.
23 ແລະ ໃນການປະຕິວັດຂອງປີນັ້ນ
ກອງທັບຂອງອາຟຣິກາຍັງສືບຕໍ່ມາຮອດແຜ່ນດິນຈິດຕິມເພື່ອປຸ້ນ
ຈີ້ຕາມປົກກະຕິ, ແລະ
ເຊໂຟລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດໄດ້ຍິນລາຍງານຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວໄດ້ອອກຄຳສັ່ງກ່ຽວກັບພວກເຂົາ ແລະ
ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໜີໄປຕໍ່ໜ້າລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ປົດປ່ອຍແຜ່ນດິນຈິດຕິມຈາກພວກເຂົາ.
24 ແລະ ລູກຫລານຂອງກິດຕິມໄດ້ເຫັນຄວາມກ້າຫານຂອງເຊໂຟ,
ແລະ ລູກຫລານຂອງກິດຕິມໄດ້ຕົກລົງກັນ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຊໂຟໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວໄດ້ກາຍເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາ, ແລະ
ໃນຂະນະທີ່ລາວປົກຄອງຢູ່,
ພວກເຂົາໄດ້ໄປປາບປາມລູກຫລານຂອງຕູບານ, ແລະ
ເກາະດອນອ້ອມຂ້າງທັງໝົດ.
25 ແລະ ກະສັດເຊໂຟຂອງພວກເຂົາໄດ້ເປັນຜູ້ນຳໜ້າພວກເຂົາ
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສົງຄາມກັບຕູບານ ແລະ ເກາະດອນຕ່າງໆ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປາບປາມພວກເຂົາ, ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາກັບມາຈາກການສູ້ຮົບ,
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຕໍ່ອາຍຸການປົກຄອງຂອງລາວໃຫ້ລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງວັງໃຫຍ່ແຫ່ງໜຶ່ງໃຫ້ລາວ ເພື່ອເປັນທີ່ປະທັບ ແລະ
ບ່ອນນັ່ງຂອງກະສັດ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງບັນລັງໃຫຍ່ໃຫ້ລາວ,
ແລະ ເຊໂຟໄດ້ປົກຄອງທົ່ວແຜ່ນດິນຄຣິດທິມ ແລະ
ແຜ່ນດິນອິຕາລີ ເປັນເວລາຫ້າສິບປີ.

ບົດທີ 62

1ໃນປີນັ້ນ, ເປັນປີທີເຈັດສິບເກົ້າ
ທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ລົງໄປປະເທດເອຢິບ,
ຣູເບັນລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ;
ຣູເບັນມີອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍຊາວຫ້າປີເມື່ອລາວເສຍຊີວິດ,
ແລະພວກເຂົາເອົາລາວໄວ້ໃນໂລງສົບ,
ແລະລາວໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ລູກໆຂອງລາວ.

2 ແລະ ໃນ ປີ ທີ ແປດ ສິບ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ
ດານ ໄດ້ ເສຍ ຊີ ວິດ; ລາວ ມີ ອາ ຍຸ ໄດ້ ຮ້ອຍ
ຊາວ ປີ ຕອນ ລາວ ເສຍ ຊີ ວິດ, ແລະ ລາວ ຍັງ
ໄດ້ ຖືກ ເອົາ ໃສ່ ໃນ ໂລງ ສົບ ແລະ ຖືກ ມອບ
ໃຫ້ ແກ່ ລູກ ຂອງ ລາວ.
3 ແລະ ໃນປີນັ້ນ ຄູຊາມ ກະສັດຂອງເອໂດມໄດ້ສິ້ນພະຊົນລົງ, ແລະ
ຫຼັງຈາກເພິ່ນ ຮາດັດ ລູກຊາຍຂອງເບດັດ
ໄດ້ປົກຄອງເປັນເວລາສາມສິບຫ້າປີ; ແລະ ໃນປີທີແປດສິບເອັດ
ອິດຊາຄາ ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ໄດ້ສິ້ນພະຊົນລົງໃນເອຢິບ, ແລະ
ອິດຊາຄາ ມີອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍຊາວສອງປີ ເມື່ອເພິ່ນເສຍຊີວິດ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຖືກເອົາໄວ້ໃນໂລງສົບໃນເອຢິບ, ແລະ
ມອບໃຫ້ລູກໆຂອງເພິ່ນ.
4 ແລະ ໃນ ປີ ທີ ແປດ ສິບ ສອງ ອາ ເຊີ ນ້ອງ
ຊາຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ເສຍ ຊີວິດ, ລາວ ມີ ອາຍຸ
ໄດ້ ຮ້ອຍ ຊາວ ສາມ ປີ ເມື່ອ ລາວ ເສຍ ຊີວິດ,
ແລະ ລາວ ໄດ້ ຖືກ ວາງ ໄວ້ ໃນ ໂລງ ສົບ ໃນ
ປະເທດ ເອຢິບ, ແລະ ໄດ້ ມອບ ໃຫ້ ແກ່ ລູກໆ ຂອງ
ລາວ.
5 ແລະ ໃນປີທີແປດສິບສາມຂອງກາດໄດ້ເສຍຊີວິດ,
ເພິ່ນມີອາຍຸໄດ້ໜຶ່ງຮ້ອຍຊາວຫ້າປີເມື່ອເພິ່ນເສຍຊີວິດ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຖືກເອົາໄວ້ໃນໂລງສົບໃນເອຢິບ, ແລະ
ມອບໃຫ້ລູກໆຂອງເພິ່ນ.
6 ແລະ ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີທີແປດສິບສີ່,
ຊຶ່ງແມ່ນປີທີຫ້າສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຮາດັດ,
ລູກຊາຍຂອງເບດັດ, ກະສັດແຫ່ງເອໂດມ,
ຮາດັດໄດ້ເຕົ້າໂຮມລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອຊາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ຕຽມກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວໄວ້ໃຫ້ພ້ອມ,
ປະມານສີ່ແສນຄົນ, ແລະ ລາວໄດ້ມຸ່ງໜ້າໄປຍັງແຜ່ນດິນໂມອາບ,
ແລະ ລາວໄດ້ໄປຕໍ່ສູ້ກັບໂມອາບ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕ້ອງເສຍພາສີໃຫ້ລາວ.
7ເມື່ອຊາວໂມອາບໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ພວກເຂົາກໍ່ຢ້ານກົວຫຼາຍ, ແລະ
ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຊ່ວຍຊາວມີດີອານໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຮາດັດລູ
ກຊາຍຂອງເບດັດກະສັດແຫ່ງເອໂດມ.
8 ແລະ ຮາດັດ ໄດ້ມາຮອດແຜ່ນດິນໂມອາບ, ແລະ ໂມອາບ ແລະ
ຊາວມີດີອານ ໄດ້ອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບລາວ, ແລະ ພວກເຂົາ
ໄດ້ວາງກອງທັບສູ້ຮົບກັບລາວໃນທົ່ງນາໂມອາບ.
9 ແລະ ຮາດັດ ໄດ້ສູ້ຮົບກັບຊາວໂມອາບ, ແລະ ຊາວໂມອາບ ແລະ
ຊາວມີດີອານ ໄດ້ລົ້ມຕາຍເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ,
ປະມານສອງແສນຄົນ.
10 ແລະ ການສູ້ຮົບນັ້ນຮ້າຍແຮງຫຼາຍຕໍ່ໂມອາບ, ແລະ
ເມື່ອລູກຫລານຂອງໂມອາບເຫັນວ່າການສູ້ຮົບຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຕໍ່ພວກ
ເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງອ່ອນແຮງລົງ ແລະ ຫັນຫລັງ, ແລະ
ປ່ອຍໃຫ້ລູກຫລານຂອງມີດີອານສືບຕໍ່ສູ້ຮົບ.
11 ແລະ ລູກຫລານຂອງມີດີອານບໍ່ຮູ້ເຈດຕະນາຂອງໂມອາບ,
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ເສີມກຳລັງຕົນເອງໃນການສູ້ຮົບ ແລະ
ຕໍ່ສູ້ກັບຮາດັດ ແລະ ກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ
ຊາວມີດີອານທັງໝົດໄດ້ລົ້ມຕາຍຕໍ່ໜ້າລາວ.
12 ແລະ ຮາດັດ ໄດ້ ໂຈມຕີ ຊາວ ມີດີອານ ທັງ ຫມົດ ດ້ວຍ ການ
ຟັນ ຢ່າງ ໜັກ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຂ້າ ພວກເຂົາ ດ້ວຍ ຄົມ ດາບ, ລາວ
ບໍ່ ໄດ້ ໃຫ້ ຜູ້ໃດ ລອດ ຊີວິດ ໄປ ໃນ ບັນດາ ຜູ້ ທີ່ ມາ ຊ່ວຍເຫຼືອ
ໂມອາບ.
13 ແລະ
ເມື່ອລູກຫລານຂອງມີດີອານທັງໝົດໄດ້ຕາຍໃນສະໜາມຮົບ ແລະ
ລູກຫລານຂອງໂມອາບໄດ້ໜີໄປ,
ຮາດັດໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ໂມອາບທັງໝົດຕ້ອງເສຍພາສີໃຫ້ລາວໃນເ
ວລານັ້ນ, ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເສຍພາສີປະຈຳປີຕາມທີ່ໄດ້ສັ່ງໄວ້, ແລະ
ຮາດັດໄດ້ກັບໄປແລະກັບຄືນໄປຍັງດິນແດນຂອງລາວ.
14 ແລະ ໃນ ການ ປະຕິວັດ ຂອງ ປີ, ເມື່ອ ຊາວ
ມີດີອານ ທີ່ ເຫຼືອ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ໄດ້ ຍິນ ວ່າ
ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ຕົນ ທັງ ໝົດ ໄດ້ ລົ້ມ ຕາຍ ໃນ
ການ ສູ້ ຮົບ ກັບ ຮາດັດ ເພື່ອ ຊາວ ໂມອາບ,
ເພາະ ວ່າ ລູກ ຫລານ ຂອງ ໂມອາບ ໄດ້ ຫັນ ຫຼັງ
ໃນ ການ ສູ້ ຮົບ ແລະ ປະ ໄວ້ ໃຫ້ ຊາວ
ມີດີອານ ເພື່ອ ສູ້ ຮົບ, ແລ້ວ ເຈົ້ານາຍ ຫ້າ ຄົນ
ຂອງ ຊາວ ມີດີອານ ໄດ້ ຕົກລົງ ກັບ ພີ່ນ້ອງ ທີ່
ເຫຼືອ ຢູ່ ໃນ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ຕົນ, ເພື່ອ ສູ້ ຮົບ
ກັບ ໂມອາບ ເພື່ອ ແກ້ແຄ້ນ ໃຫ້ ແກ່ ພີ່ນ້ອງ
ຂອງ ຕົນ.
15 ແລະ
ຊາວມີດີອານໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຄື
ຊາວຕາເວັນອອກ, ແລະ ພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຄື
ຊາວເຄຕູຣາ, ມາຊ່ວຍຊາວມີດີອານຕໍ່ສູ້ກັບໂມອາບ.
16 ແລະ ຊາວໂມອາບໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ແລະ
ພວກເຂົາຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງວ່າ
ຊາວຕາເວັນອອກທັງໝົດໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ,
ແລະ ພວກເຂົາຊາວໂມອາບໄດ້ສົ່ງຂໍ້ຄວາມລະນຶກເຖິງ ຮາດັດ
ລູກຊາຍຂອງເບດັດ ໄປຍັງແຜ່ນດິນເອໂດມວ່າ,
17 ບັດນີ້ ຈົ່ງມາຫາພວກເຮົາ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຮົາ ແລະ
ພວກເຮົາຈະໂຈມຕີຊາວມີດີອານ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາທັງໝົດໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ
ໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາພ້ອມກັບພີ່ນ້ອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ
ຄືລູກຫລານທາງຕາເວັນອອກເພື່ອສູ້ຮົບ,
ເພື່ອແກ້ແຄ້ນໃຫ້ແກ່ຊາວມີດີອານທີ່ລົ້ມຕາຍໃນສະໜາມຮົບ.
18 ແລະ ຮາດັດ ລູກຊາຍຂອງເບດັດ ກະສັດແຫ່ງເອໂດມ
ໄດ້ຍົກທັບອອກໄປພ້ອມກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວ ແລະ
ໄດ້ໄປຍັງແຜ່ນດິນໂມອາບເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາວມີດີອານ, ແລະ
ຊາວມີດີອານ ແລະ
ຊາວຕາເວັນອອກໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວໂມອາບໃນທົ່ງນາໂມອາບ, ແລະ
ການສູ້ຮົບກໍ່ດຸເດືອດຫຼາຍລະຫວ່າງພວກເຂົາ.
19 ແລະ ຮາດັດ ໄດ້ ຂ້າ ຊາວ ມີດີອານ ແລະ ຊາວ ຕາເວັນອອກ
ທັງໝົດ ດ້ວຍ ດາບ, ແລະ ຮາດັດ ໄດ້ ປົດປ່ອຍ ໂມອາບ ໃຫ້ ພົ້ນ
ຈາກ ມື ຂອງ ມີດີອານ, ແລະ ຜູ້ທີ່ ເຫລືອ ຢູ່ ໃນ ຊາວ ມີດີອານ ແລະ
ຊາວ ຕາເວັນອອກ ໄດ້ ຫນີ ໄປ ຕໍ່ຫນ້າ ຮາດັດ ແລະ ກອງທັບ ຂອງ
ລາວ, ແລະ ຮາດັດ ໄດ້ ໄລ່ ຕາມ ພວກ ເຂົາ ໄປ ຍັງ ແຜ່ນດິນ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ, ແລະ ໄດ້ ຂ້າ ພວກ ເຂົາ ຢ່າງ ໜັກໜ່ວງ, ແລະ ຜູ້ ທີ່
ຖືກ ຂ້າ ກໍ ລົ້ມຕາຍ ຢູ່ ຕາມ ຖະໜົນ.
20 ແລະ ຮາດັດ ໄດ້ ປົດປ່ອຍ ໂມອາບ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ກຳມື ຂອງ
ມີດີອານ, ເພາະວ່າ ລູກ ຫລານ ຂອງ ມີດີອານ ທັງ ຫມົດ ໄດ້
ລົ້ມຕາຍ ດ້ວຍ ດາບ, ແລະ ຮາດັດ ໄດ້ ຫັນ ກັບ ໄປ ແຜ່ນດິນ ຂອງ
ເພິ່ນ.
21 ແລະ ນັບ ແຕ່ ມື້ ນັ້ນ ເປັນ ຕົ້ນ ມາ, ລູກ
ຫລານ ຂອງ ມີ ດີ ອານ ໄດ້ ກຽດ ຊັງ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ໂມ ອາບ, ເພາະ ວ່າ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ລົ້ມ ຕາຍ ໃນ ສະໜາມ ຮົບ ເພື່ອ ຕົວ ເອງ, ແລະ

ມີ ຄວາມ ເປັນ ສັດຕູ ກັນ ຢ່າງ ໃຫຍ່ ຫຼວງ
ລະຫວ່າງ ພວກ ເຂົາ ຕະຫລອດ ມື້.
22 ແລະ ທຸກ ຄົນ ທີ່ ພົບ ເຫັນ ຈາກ ຊາວ
ມີດີອານ ໃນ ເສັ້ນທາງ ໄປ ແຜ່ນດິນ ໂມອາບ ກໍ
ຕາຍ ດ້ວຍ ດາບ ຂອງ ໂມອາບ, ແລະ ທຸກ ຄົນ ທີ່
ພົບ ເຫັນ ຈາກ ຊາວ ໂມອາບ ໃນ ເສັ້ນທາງ ໄປ
ແຜ່ນດິນ ມີດີອານ ກໍ ຕາຍ ດ້ວຍ ດາບ ຂອງ
ມີດີອານ; ຊາວ ມີດີອານ ໄດ້ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ ໄປ ຫາ
ໂມອາບ ແລະ ໂມອາບ ກໍ ໄປ ຫາ ມີດີອານ ເປັນ
ເວລາ ຫຼາຍ ມື້.
23 ແລະ ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຄາວນັ້ນ ຢູດາ
ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ,
ໃນປີທີແປດສິບຫົກ ທີ່ຢາໂຄບໄດ້ລົງໄປປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ຢູດາມີອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍຊາວເກົ້າປີ ເມື່ອລາວເສຍຊີວິດ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຢາຂ້າສັດຂອງລາວ ແລະ ເອົາລາວໃສ່ໃນໂລງສົບ,
ແລະ ລາວໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ລູກໆຂອງລາວ.
24 ແລະ ໃນ ປີ ທີ ແປດ ສິບ ເກົ້າ ເນັບທາລີ ໄດ້
ສິ້ນ ຊີວິດ ລົງ, ລາວ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ຮ້ອຍ ສາມ ສິບ
ສອງ ປີ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຖືກ ເອົາ ໄປ ໃສ່ ໂລງ ສົບ
ແລະ ຖືກ ມອບ ໃຫ້ ແກ່ ລູກໆ ຂອງ ລາວ.
25 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນປີທີເກົ້າສິບເອັດ
ທີ່ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ລົງໄປປະເທດເອຢິບ,
ນັ້ນຄືໃນປີທີສາມສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຊໂຟ
ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ ລູກຊາຍຂອງເອຊາວ
ຜູ້ປົກຄອງລູກຫລານຂອງກິດຕິມ,
ລູກຫລານຂອງອາຟຣິກາໄດ້ມາໂຈມຕີລູກຫລານຂອງກິດຕິມເພື່ອ
ປຸ້ນພວກເຂົາຕາມປົກກະຕິ,
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາໂຈມຕີພວກເຂົາເປັນເວລາສິບສາມປີ.
26 ແລະ ພວກເຂົາມາຫາພວກເຂົາໃນປີນັ້ນ, ແລະ ເຊໂຟ
ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ
ໄດ້ອອກໄປຫາພວກເຂົາພ້ອມກັບຄົນຂອງລາວບາງຄົນ ແລະ
ໄດ້ໂຈມຕີພວກເຂົາຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ແລະ ກອງທັບຂອງອາຟຣິກາ
ໄດ້ຫນີໄປຕໍ່ໜ້າເຊໂຟ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກຂ້າຕາຍໄດ້ລົ້ມຕາຍຕໍ່ໜ້າລາວ,
ແລະ ເຊໂຟ ແລະ ຄົນຂອງລາວໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາ,
ໂດຍໄດ້ສືບຕໍ່ໂຈມຕີພວກເຂົາຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ໃກ້ອາຟຣິກາ.
27 ແລະ ອັງເກອາສ ກະສັດແຫ່ງອາຟຣິກາ
ໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ເຊໂຟໄດ້ເຮັດ, ແລະ
ມັນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ສຶກລຳຄານຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ອັງເກອາສ
ຢ້ານກົວເຊໂຟ ຕະຫຼອດມື້.

ບົດທີ 63

1 ແລະ ໃນ ປີ ທີ ເກົ້າ ສິບ ສາມ ເລວີ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ຢາໂຄບ ໄດ້ ເສຍ ຊີວິດ ໄປ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ,
ແລະ ເລວີ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ຮ້ອຍ ສາມ ສິບ ເຈັດ ປີ
ເມື່ອ ລາວ ເສຍ ຊີວິດ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເອົາ
ລາວ ໃສ່ ໃນ ໂລງ ສົບ ແລະ ລາວ ໄດ້ ຖືກ ມອບ
ໃຫ້ ແກ່ ລູກໆ ຂອງ ລາວ.
2 ແລະ ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງເລວີ,
ເມື່ອຊາວເອຢິບທັງໝົດເຫັນວ່າລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບພີ່ນ້ອງຂອງໂ
ຢເຊັບໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ,
ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ເລີ່ມທໍລະມານລູກຫຼານຂອງຢາໂຄບ, ແລະ
ທໍລະມານຊີວິດຂອງພວກເຂົາຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນຈົນເຖິງມື້ທີ່ພວກເຂົາອ
ອກຈາກເອຢິບ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາສວນອະງຸ່ນ ແລະ
ທົ່ງນາທັງໝົດທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ
ເຮືອນທີ່ສວຍງາມທັງໝົດທີ່ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນອາໄສຢູ່, ແລະ
ຊັບສິນບັດທັງໝົດຂອງເອຢິບ,
ຊາວເອຢິບໄດ້ເອົາທັງໝົດຈາກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໃນສະໄໝນັ້ນ.
3 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ,
ມືຂອງຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນ,
ແລະ ຊາວເອຢິບໄດ້ທຳຮ້າຍຊາວອິດສະຣາເອນ
ຈົນຊາວອິດສະຣາເອນເບື່ອໜ່າຍຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າຍ້ອນຊາວເອຢິ
ບ.
4 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນ,
ໃນປີຮ້ອຍສອງແຫ່ງການທີ່ອິດສະລາເອນລົງໄປເອຢິບ,
ຟາໂຣກະສັດຂອງເອຢິບໄດ້ສິ້ນພະຊົນລົງ, ແລະ
ເມໂລນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນເພິ່ນ, ແລະ
ຜູ້ຊາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທັງໝົດຂອງເອຢິບ ແລະ
ຄົນລຸ້ນທັງໝົດທີ່ຮູ້ຈັກໂຢເຊັບ ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນໄດ້ເສຍຊີວິດໃນສະໄໝນັ້ນ.
5 ແລະ ອີກລຸ້ນໜຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນແທນພວກເຂົາ,
ຊຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ຄວາມດີທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຂົາ, ແລະ
ອຳນາດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃນເອຢິບ.
6 ດັ່ງນັ້ນ, ຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ,
ຊາວເອຢິບທັງໝົດຈຶ່ງເລີ່ມທໍລະມານຊີວິດຂອງລູກຊາຍຂອງຢາໂຄ
ບ, ແລະ
ທໍລະມານພວກເຂົາດ້ວຍການອອກແຮງງານໜັກທຸກຊະນິດ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາຜູ້ທີ່ຊ່ວຍພວ
ກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນໃນສະໄໝແຫ່ງຄວາມອຶດຢາກ.
7 ແລະ ສິ່ງ ນີ້ ກໍ ມາ ຈາກ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ຄື ກັນ, ເພື່ອ ລູກ ຫລານ ຂອງ ອິດສະ ຣາເອນ, ເພື່ອ
ເປັນ ປະ ໂຫຍດ ແກ່ ພວກ ເຂົາ ໃນ ຍຸກ ສຸດ
ທ້າຍ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ເພື່ອ ວ່າ ລູກ ຫລານ ທັງ
ໝົດ ຂອງ ອິດສະ ຣາເອນ ຈະ ໄດ້ ຮູ້ ຈັກ ພຣະ
ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
8 ແລະ ເພື່ອຈະຮູ້ເຖິງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກະທຳໃນເອຢິບ
ເພື່ອປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຂອງພຣະອົງ,
ເພື່ອວ່າລູກຫຼານອິດສະຣາເອນຈະຢ້ານກົວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ປະຕິບັດຕາມທາງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ທັງພວກເຂົາ ແລະ
ລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໄປຕະຫຼອດໄປ.
9 ເມໂລນມີອາຍຸຊາວປີເມື່ອເພິ່ນເລີ່ມປົກຄອງ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງເປັນເວລາເກົ້າສິບສີ່ປີ, ແລະ
ປະຊາຊົນທົ່ວເອຢິບໄດ້ເອີ້ນເພິ່ນວ່າ ຟາໂຣ ຕາມຊື່ຂອງພໍ່ຂອງເພິ່ນ,
ຕາມທຳນຽມຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ເຄີຍປະຕິບັດຕໍ່ກະສັດທຸກຄົນທີ່ປົກຄອ
ງພວກເຂົາໃນເອຢິບ.
10 ໃນເວລານັ້ນ ກອງທັບທັງໝົດຂອງກະສັດ Angeas
ແຫ່ງອາຟຣິກາ ໄດ້ອອກໄປກະຈາຍຕົວໄປຕາມດິນແດນ Chittim
ຕາມປົກກະຕິເພື່ອປຸ້ນສະດົມ.
11 ແລະ ເຊໂຟ ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ ລູກຊາຍຂອງເອຊາວ
ໄດ້ຍິນລາຍງານຂອງພວກເຂົາ,
ລາວຈຶ່ງອອກໄປພົບກັບພວກເຂົາພ້ອມກັບກອງທັບຂອງລາວ ແລະ
ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນເສັ້ນທາງ.

12 ແລະ ເຊໂຟ ໄດ້ ຂ້າ ກອງ ທັບ ຂອງ ກະສັດ ແຫ່ງ
ອາ ຟຣິ ກາ ດ້ວຍ ຄົມ ດາບ, ແລະ ບໍ່ ໃຫ້ ມີ ຜູ້
ໃດ ເຫຼືອ ຢູ່, ແລະ ບໍ່ ມີ ແມ່ນ ແຕ່ ຄົນ ດຽວ ທີ່
ກັບ ຄືນ ໄປ ຫາ ນາຍ ຂອງ ຕົນ ໃນ ອາ ຟຣິ
ກາ.
13 ແລະ ອັງເກອາສ ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ທີ່ເຊໂຟ
ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ ໄດ້ເຮັດກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວ,
ວ່າລາວໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາ, ແລະ ອັງເກອາສ
ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວ,
ຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນອາຟຣິກາ,
ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຄືກັບດິນຊາຍແຄມຝັ່ງທະເລ.
14 ແລະ ອັງເກອາສ ໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາ ລູຄັສ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ,
ໂດຍກ່າວວ່າ, ຈົ່ງມາຫາຂ້ອຍພ້ອມກັບຄົນທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຊ່ວຍຂ້ອຍໂຈມຕີ ເຊໂຟ ແລະ ລູກຫຼານທັງໝົດຂອງ ຈິດຕິມ
ຜູ້ທີ່ໄດ້ທຳລາຍຄົນຂອງຂ້ອຍ, ແລະ ລູຄັສ
ໄດ້ມາພ້ອມກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວ,
ເປັນກຳລັງອັນໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາຍ, ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອ ອັງເກອາສ
ນ້ອງຊາຍຂອງລາວໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບ ເຊໂຟ ແລະ ລູກຫຼານຂອງ ຈິດຕິມ.
15 ແລະ ເຊໂຟ ແລະ ລູກຫລານຂອງກິດຕິມໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ແລະ
ພວກເຂົາກໍຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງ ແລະ
ຄວາມຢ້ານກົວຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ.
16 ແລະ ເຊໂຟ ຍັງໄດ້ສົ່ງຈົດໝາຍໄປຍັງແຜ່ນດິນເອໂດມ ເຖິງ
ຮາດັດ ລູກຊາຍຂອງເບດັດ ກະສັດເອໂດມ ແລະ
ລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອຊາວ ໂດຍກ່າວວ່າ:
17 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າ ກະສັດ Angeas ແຫ່ງອາຟຣິກາ
ກຳລັງມາຫາພວກເຮົາພ້ອມກັບນ້ອງຊາຍຂອງລາວ
ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາຢ້ານກົວລາວຫຼາຍ,
ເພາະວ່າກອງທັບຂອງລາວມີຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ,
ໂດຍສະເພາະເມື່ອລາວມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາພ້ອມກັບນ້ອງຊາຍຂອງ
ລາວ ແລະ ກອງທັບຂອງລາວຄືກັນ.
18 ບັດນີ້, ຈົ່ງມາຮ່ວມກັບຂ້ອຍ ແລະ ຊ່ວຍຂ້ອຍ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບ Angeas ແລະ Lucus ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ,
ແລະ ເຈົ້າຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ຖ້າບໍ່,
ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າພວກເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງຕາຍ.
19 ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ສົ່ງຈົດໝາຍໄປຫາລູກຫລານຂອງກິດຕິມ
ແລະ ເຊໂຟ ກະສັດຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
"ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບອັນເກອາສ ແລະ
ປະຊາຊົນຂອງລາວໄດ້
ເພາະວ່າພັນທະສັນຍາສັນຕິພາບໄດ້ມີຢູ່ລະຫວ່າງພວກເຮົາເປັນເວ
ລາຫຼາຍປີມາແລ້ວ, ຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງເບລາ ກະສັດອົງທຳອິດ,
ແລະ ຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງໂຍເຊັບ ລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບ
ກະສັດຂອງເອຢິບ,
ຜູ້ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢູ່ຟາກໜຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ
ເມື່ອລາວຝັງສົບພໍ່ຂອງລາວ."
20 ແລະ ເມື່ອ ເຊໂຟ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ພີ່ນ້ອງ ຂອງ ລາວ ຜູ້
ເປັນ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເອຊາວ ລາວ ຈຶ່ງ ໄດ້ ລະເວັ້ນ ຈາກ ຄຳ ເວົ້າ
ເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ເຊໂຟ ກໍ ຢ້ານ ອັງເກອາສ ຫຼາຍ.
21 ແລະ ອັງເກອາສ ແລະ
ລູກັສນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ຈັດກອງທັບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ,
ປະມານແປດແສນຄົນ, ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງກິດຕິມ.
22 ແລະ ລູກຫລານທັງໝົດຂອງກິດຕິມໄດ້ເວົ້າກັບເຊໂຟວ່າ,
ຈົ່ງອະທິຖານເພື່ອພວກເຮົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ,
ບາງທີອາດຈະພຣະອົງຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງອັງເກອ
າສ ແລະ ກອງທັບຂອງພຣະອົງ,
ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ພຣະອົງຊ່ວຍທຸກຄົນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນ.
23 ແລະ ເຊໂຟ ໄດ້ ຍິນ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ, ແລະ
ເຊໂຟ ໄດ້ ສະ ແຫວງ ຫາ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ແລະ
ລາວ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ,
24 0 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ອີຊາກ
ບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ໃນມື້ນີ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ,
ແລະພະທັງໝົດຂອງປະຊາຊາດລ້ວນແຕ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ ແລະ
ບໍ່ມີປະໂຫຍດ.
25
ບັດນີ້ຂໍໂຜດລະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ມີກັບອັບຣາຮາ
ມບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ,
ຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໄດ້ກ່າວເຖິງພວກເຮົາ, ແລະ
ຂໍໂຜດກະທຳດ້ວຍຄວາມກະລຸນາຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າໃນມື້ນີ້ເພື່ອເຫັນແກ່ອັ
ບຣາຮາມ ແລະ ອີຊາກບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ຂໍໂຜດຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ
ລູກຫລານຂອງກິດຕິມໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງກະສັດອາຟຣິກາຜູ້ທີ່ມາ
ຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາເພື່ອການສູ້ຮົບ.
26 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງສຽງຂອງເຊໂຟ, ແລະ ພຣະອົງທຮງ
ນັບຖືລາວເພາະອັບຣາຮາມ ແລະ ອີຊາກ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍເຊໂຟ ແລະ
ລູກຫລານຂອງກິດຕິມຈາກກຳມືຂອງອັນເກອາສ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວ.
27 ແລະ ເຊໂຟ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບ ອານເກອາສ ກະສັດແຫ່ງອາຟຣິກາ ແລະ
ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງລາວໃນມື້ນັ້ນ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງ ອານເກອາສ
ໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງລູກຫລານຂອງຈິດທິມ.
28 ແລະ ການສູ້ຮົບໄດ້ຮຸນແຮງຕໍ່ Angeas, ແລະ Zepho
ໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງ Angeas ແລະ Lucus
ນ້ອງຊາຍຂອງລາວດ້ວຍຄົມດາບ, ແລະ
ມີຜູ້ຊາຍປະມານສີ່ແສນຄົນລົ້ມຕາຍຈາກພວກເຂົາຈົນຮອດຕອນ
ແລງຂອງມື້ນັ້ນ.
29 ແລະ ເມື່ອ Angeas ເຫັນ ວ່າ ຄົນ ຂອງ ລາວ ທັງ
ໝົດ ໄດ້ ເສຍ ຊີ ວິດ ໄປ, ລາວ ໄດ້ ສົ່ງ ຈົດ
ໝາຍ ໄປ ຫາ ຊາວ ອາ ຟຣິ ກາ ທັງ ໝົດ ໃຫ້
ມາ ຫາ ລາວ, ເພື່ອ ຊ່ວຍ ລາວ ໃນ ການ ສູ້ ຮົບ,
ແລະ ລາວ ໄດ້ ຂຽນ ໃນ ຈົດ ໝາຍ ວ່າ, ທຸກ ຄົນ
ທີ່ ພົບ ເຫັນ ຢູ່ ໃນ ອາ ຟຣິ ກາ ໃຫ້ ມາ ຫາ
ຂ້ອຍ ຕັ້ງ ແຕ່ ອາ ຍຸ ສິບ ປີ ຂຶ້ນ ໄປ; ໃຫ້
ພວກ ເຂົາ ທັງ ໝົດ ມາ ຫາ ຂ້ອຍ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ
ຖ້າ ລາວ ບໍ່ ມາ ລາວ ຈະ ຕາຍ, ແລະ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່
ລາວ ມີ, ພ້ອມ ດ້ວຍ ຄອບ ຄົວ ທັງ ໝົດ ຂອງ
ລາວ, ກະສັດ ຈະ ເອົາ ໄປ.
30 ແລະ
ຊາວອາຟຣິກາທີ່ເຫຼືອທັງໝົດຕ່າງກໍຢ້ານກົວຕໍ່ຄຳເວົ້າຂອງ
Angeas, ແລະ
ມີຜູ້ຊາຍແລະເດັກຊາຍປະມານສາມແສນຄົນອອກຈາກເມືອງ,
ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸສິບປີຂຶ້ນໄປ, ແລະ ພວກເຂົາກໍມາຫາ Angeas.
31 ແລະ ເມື່ອ ສິ້ນ ສຸດ ສິບ ມື້ ອັງເກອາສ ໄດ້ ຕໍ່ ສູ້
ຮົບ ກັບ ເຊໂຟ ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ກິດຕິມ, ແລະ

ການ ສູ້ ຮົບ ນັ້ນ ຍິ່ງ ໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມ ແຂງ ລະ
ຫວ່າງ ພວກ ເຂົາ.
32 ແລະ ຈາກກອງທັບຂອງ Angeas ແລະ Lucus, Zepho
ໄດ້ສິ່ງຜູ້ບາດເຈັບຫຼາຍຄົນມາຫາລາວ, ປະມານສອງພັນຄົນ, ແລະ
Sosiphtar ນາຍທະຫານຂອງ Angeas
ໄດ້ລົ້ມຕາຍໃນການສູ້ຮົບນັ້ນ.
33 ແລະ ເມື່ອ ໂຊຊິບທາ ໄດ້ ລົ້ມຕາຍ ແລ້ວ, ກອງທັບ ອາຟຣິກາ ໄດ້
ຫັນ ຫຼັງ ເພື່ອ ຫນີ ໄປ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຫນີ ໄປ, ແລະ
ອັງເກອາສ ແລະ ລູກັສ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ ກໍ ຢູ່ ກັບ ພວກ ເຂົາ.
34 ແລະ ເຊໂຟ ແລະ ລູກຫລານຂອງຈິດຕິມໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາ,
ແລະ ພວກເຂົາຍັງຂ້າພວກເຂົາຢ່າງຫນັກຢູ່ຕາມເສັ້ນທາງ,
ປະມານສອງຮ້ອຍຄົນ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ຕາມ ອັດສະຣູບານ
ລູກຊາຍຂອງ ອັງເກອາສ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຫນີໄປກັບພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຄົນຂອງລາວຊາວຄົນຢູ່ຕາມເສັ້ນທາງ, ແລະ
ອັດສະຣູບານ ໄດ້ຫນີຈາກລູກຫລານຂອງຈິດຕິມ, ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຂ້າລາວ.
35 ແລະ ອັງເກອາສ ແລະ
ລູກັສນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ຫນີໄປພ້ອມກັບຄົນອື່ນໆຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຫນີໄປ ແລະ
ເຂົ້າມາໃນອາຟຣິກາດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ຄວາມຕົກໃຈ, ແລະ
ອັງເກອາສຢ້ານກົວຢູ່ຕະຫຼອດມື້ວ່າ ເຊໂຟ ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ
ຈະໄປສູ້ຮົບກັບລາວ.

ບົດທີ 64

1 ແລະ ບາລາອາມ ລູກຊາຍຂອງເບໂອ
ໄດ້ຢູ່ກັບອັນເກອາສໃນການສູ້ຮົບໃນເວລານັ້ນ, ແລະ
ເມື່ອລາວເຫັນວ່າເຊໂຟ ຊະນະອັນເກອາສ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ຫນີຈາກທີ່ນັ້ນ
ແລະ ມາຫາກິດຕິມ.
2 ແລະ ເຊໂຟ ແລະ ລູກຫລານຂອງກິດຕິມ
ໄດ້ຕ້ອນຮັບເພິ່ນດ້ວຍກຽດຕິຍົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ເພາະວ່າເຊໂຟ
ຮູ້ຈັກປັນຍາຂອງບາລາອາມ, ແລະ ເຊໂຟ
ໄດ້ໃຫ້ຂອງຂວັນຫຼາຍຢ່າງແກ່ບາລາອາມ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຢູ່ກັບເພິ່ນ.
3 ແລະ ເມື່ອເຊໂຟກັບມາຈາກສົງຄາມແລ້ວ,
ລາວໄດ້ສັ່ງໃຫ້ນັບລູກຫລານທັງຫມົດຂອງກິດຕິມຜູ້ທີ່ໄດ້ໄປສູ້ຮົບກັບ
ລາວ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດຂາດໄປເລີຍ.
4 ແລະ ເຊໂຟ ໄດ້ປິຕິຍິນດີກັບສິ່ງນີ້, ແລະ
ລາວໄດ້ຕໍ່ອາຍຸອານາຈັກຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ຈັດງານລ້ຽງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາທັງຫມົດຂອງລາວ.
5 ແຕ່ເຊໂຟບໍ່ລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ຄິດວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍລາວໃນການສູ້ຮົບ, ແລະ
ວ່າພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍລາວ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງກະສັດແຫ່ງອາຟຣິກາ,
ແຕ່ຍັງເດີນຕາມທາງຂອງລູກຫລານຂອງກິດຕິມ ແລະ
ລູກຫລານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເອຊາວ, ເພື່ອຮັບໃຊ້ພະອື່ນໆ
ຊຶ່ງພີ່ນ້ອງຂອງລາວ ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ສອນລາວ; ດັ່ງນັ້ນ
ຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອອກມາຈາກຄົນຊົ່ວ.
6 ແລະ ເຊໂຟ
ໄດ້ປົກຄອງລູກຫລານທັງຫມົດຂອງຈິດຕິມຢ່າງປອດໄພ,
ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ໄດ້ປົດປ່ອຍລາວ ແລະ
ຜູ້ຄົນທັງຫມົດຂອງລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກກໍາມືຂອງກະສັດແຫ່ງອາຟຣິກາ;
ແລະ ກອງທັບຂອງອາຟຣິກາບໍ່ໄດ້ມາຫາຈິດຕິມເພື່ອປຸ້ນຈີ້ອີກຕໍ່ໄປ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາຮູ້ເຖິງອໍານາດຂອງເຊໂຟຜູ້ທີ່ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທັງ
ຫມົດດ້ວຍຄົມດາບ, ດັ່ງນັ້ນ ອັງເກອາສ ຈຶ່ງຢ້ານກົວເຊໂຟ
ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງຈິດຕິມຕະຫຼອດວັນເວລາ.
7 ໃນເວລານັ້ນ ເມື່ອເຊໂຟກັບມາຈາກສົງຄາມ ແລະ
ເມື່ອເຊໂຟໄດ້ເຫັນວິທີທີ່ລາວເອົາຊະນະປະຊາຊົນທັງຫມົດໃນອາຟຣິ
ກາ ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາດ້ວຍຄົມດາບ,
ເຊໂຟຈຶ່ງໄດ້ແນະນໍາພ້ອມກັບລູກຫລານຂອງກິດຕິມ
ໃຫ້ໄປປະເທດເອຢິບເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງຢາໂຄບ ແລະ
ຕໍ່ສູ້ກັບຟາໂຣກະສັດຂອງເອຢິບ.
8
ເພາະເຊໂຟໄດ້ຍິນວ່າພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເອຢິບໄດ້ຕາຍໄປແ
ລ້ວ ແລະ ໂຢເຊັບ ແລະ
ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ, ແລະ
ລູກຫລານທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາລູກຫລານອິດສະຣາເອນຍັງຄົງຢູ່ໃ
ນເອຢິບ.
9 ແລະ ເຊໂຟ ຄິດທີ່ຈະໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ
ປະເທດເອຢິບທັງຫມົດ, ເພື່ອແກ້ແຄ້ນໃຫ້ແກ່ພີ່ນ້ອງຂອງລາວ,
ລູກຫລານຂອງເອຊາວ, ຜູ້ທີ່ໂຢເຊັບພ້ອມກັບພີ່ນ້ອງຂອງລາວ ແລະ
ປະເທດເອຢິບທັງຫມົດໄດ້ຂ້າໃນແຜ່ນດິນການາອານ,
ເມື່ອພວກເຂົາຂຶ້ນໄປຝັງສົບຢາໂຄບໃນເຮັບໂຣນ.
10 ແລະ ເຊໂຟ ໄດ້ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາ ຮາດັດ ລູກຊາຍຂອງ ເບດັດ
ກະສັດແຫ່ງເອໂດມ ແລະ ພີ່ນ້ອງທັງຫມົດຂອງລາວ
ຄືລູກຫລານຂອງເອຊາວ ໂດຍກ່າວວ່າ,
11 ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດຂອງອາຟຣິກາ
ເພາະວ່າລາວເປັນສະມາຊິກຂອງພັນທະສັນຍາຂອງເຈົ້າບໍ? ຈົ່ງເບິ່ງ
ຂ້ອຍໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບລາວ ແລະ ໂຈມຕີລາວ ແລະ
ຜູ້ຄົນທັງຫມົດຂອງລາວ.
12ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຕັດສິນໃຈຕໍ່ສູ້ກັບເອຢິບ
ແລະລູກຫລານຂອງຢາໂຄບທີ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ
ແລະເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນພວກເຂົາ ສໍາລັບສິ່ງທີ່ໂຢເຊັບ, ອ້າຍນ້ອງ
ແລະບັນພະບຸລຸດຂອງລາວໄດ້ເຮັດກັບພວກເຮົາໃນແຜ່ນດິນການາ
ອານ ເມື່ອພວກເຂົາໄປຝັງສົບພໍ່ຂອງພວກເຂົາທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ.
13 ບັດນີ້
ຖ້າເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະມາຫາຂ້ອຍເພື່ອຊ່ວຍຂ້ອຍໃນການຕໍ່ສູ້ກັບພວ
ກເຂົາ ແລະ ເອຢິບ,
ແລ້ວພວກເຮົາຈະແກ້ແຄ້ນໃຫ້ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ.
14 ແລະ ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ຟັງຄໍາເວົ້າຂອງເຊໂຟ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນ,
ເປັນປະຊາຊົນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໄປຊ່ວຍເຊໂຟ
ແລະ ລູກຫລານຂອງກິດຕິມໃນການສູ້ຮົບ.
15 ແລະ ເຊໂຟ
ໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາລູກຫລານທັງຫມົດຂອງພາກຕາເວັນອອກ ແລະ
ລູກຫລານທັງຫມົດຂອງອິດສະມາເອນດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ມາຊ່ວຍເຫຼືອເຊໂຟ ແລະ
ລູກຫລານຂອງກິດຕິມໃນສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານເອຢິບ.
16 ແລະ ກະສັດທັງຫມົດເຫຼົ່ານີ້, ກະສັດແຫ່ງເອໂດມ ແລະ
ຜູ້ຄົນທາງຕາເວັນອອກ, ແລະ ຜູ້ຄົນທັງຫມົດຂອງອິດຊະມາເອນ,
ແລະ ເຊໂຟ ກະສັດແຫ່ງກິດຕິມ ໄດ້ອອກໄປ ແລະ
ຈັດກອງທັບທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນເມືອງເຮັບໂຣນ.
17 ແລະ ຄ້າຍພັກນັ້ນຫນັກຫນ່ວງຫຼາຍ, ຍາວເຖິງໄລຍະທາງສາມມື້,
ມີຜູ້ຄົນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍຄືກັບດິນຊາຍຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລ
ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດນັບໄດ້.

18 ແລະ
ກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ພ້ອມທັງກອງທັບຂອງພວກເຂົາໄດ້ລົງມາໂຈມ
ຕີປະເທດເອຢິບທັງໝົດໃນການສູ້ຮົບ ແລະ
ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກແຮມຮ່ວມກັນຢູ່ໃນຮ່ອມພູປັດໂຣດ.
19 ແລະ ປະຊາຊົນທັງໝົດໃນເອຢິບໄດ້ຍິນຂ່າວນີ້, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນປະມານສາມແສນຄົນ,
ປະຊາຊົນທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ ແລະ
ຈາກທຸກໆເມືອງທີ່ເປັນຂອງເອຢິບ.
20 ແລະ ຊາວເອຢິບໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາຊາວອິດສະຣາເອນ
ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂກເຊັນໃນສະໄໝນັ້ນ ໃຫ້ມາຫາພວກເຂົາ
ເພື່ອໄປສູ້ຮົບກັບກະສັດເຫຼົ່ານີ້.
21 ແລະ
ຜູ້ຊາຍອິດສະຣາເອນໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນປະມານໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບຄົນ,
ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ອອກໄປສູ້ຮົບເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຊາວເອຢິບ.
22 ແລະ ຜູ້ຊາຍຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ ຂອງເອຢິບໄດ້ອອກໄປ,
ປະມານສາມແສນຄົນ ແລະ ໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບຄົນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໄປສູ້ຮົບກັບກະສັດເຫຼົ່ານີ້, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ນອກແຜ່ນດິນໂກເຊັນ ກົງກັນຂ້າມກັບ
ປາໂທຣສ.
23 ແລະ
ຊາວເອຢິບບໍ່ເຊື່ອໃນອິດສະລາເອນທີ່ຈະໄປກັບພວກເຂົາໃນຄ້າຍຂອ
ງພວກເຂົາຮ່ວມກັນເພື່ອສູ້ຮົບ, ເພາະວ່າຊາວເອຢິບທັງໝົດເວົ້າວ່າ,
ບາງທີລູກຫລານອິດສະລາເອນອາດຈະມອບພວກເຮົາໄວ້ໃນມືຂອງ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວ ແລະ ອິດສະມາເອນ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ.
24 ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ກ່າວກັບຊາວອິດສະຣາເອນວ່າ,
"ຈົ່ງຢືນຢູ່ນຳກັນຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ
ພວກເຮົາຈະໄປຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງເອຊາວ ແລະ ອິດສະມາເອນ,
ແລະ ຖ້າກະສັດເຫຼົ່ານີ້ຊະນະພວກເຮົາ, ຈົ່ງມາໂຈມຕີພວກເຂົາ ແລະ
ຊ່ວຍພວກເຮົາ, ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນກໍເຮັດຕາມ."
25 ແລະ ເຊໂຟ ລູກຊາຍຂອງ ເອລີຟັດ ລູກຊາຍຂອງ ເອຊາວ
ກະສັດແຫ່ງກິດຕິມ ແລະ ຮາດັດ ລູກຊາຍຂອງ ເບດັດ
ກະສັດແຫ່ງເອໂດມ ພ້ອມດ້ວຍກອງທັບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ
ແລະ ເຊື້ອສາຍທັງໝົດຈາກທາງທິດຕາເວັນອອກ ແລະ
ເຊື້ອສາຍຂອງ ອິດຊະມາເອນ ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍດັ່ງດິນຊາຍ
ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຮ່ວມກັນຢູ່ໃນຮ່ອມພູປັດໂຣດ ກົງກັນຂ້າມກັບ
ທັກປັນເກ.
26 ແລະ ບາລາອາມ ລູກຊາຍຂອງເບໂອ ຊາວຊີເຣຍ
ຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນຄ້າຍຂອງເຊໂຟ,
ເພາະລາວມາພ້ອມກັບລູກຫລານຂອງກິດຕິມເພື່ອສູ້ຮົບ, ແລະ
ບາລາອາມ ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ຮັບກຽດຢ່າງສູງໃນສາຍຕາຂອງເຊໂຟ
ແລະ ຄົນຂອງລາວ.
27 ແລະ ເຊໂຟ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ບາລາອາມ ວ່າ, ຈົ່ງ ລອງ ເບິ່ງ ດ້ວຍ
ການ ທຳນາຍ ເພື່ອ ວ່າ ພວກ ເຮົາ ຈະ ໄດ້ ຮູ້ ວ່າ ໃຜ ຈະ ໄດ້ ຊະນະ
ໃນ ສະໜາມຮົບ, ພວກ ເຮົາ ຫຼື ຊາວ ເອຢິບ.
28 ແລະ ບາລາອາມ ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ທົດລອງໃຊ້ສິລະປະການທຳນາຍ, ແລະ
ລາວມີຄວາມຊຳນານໃນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບມັນ, ແຕ່ລາວສັບສົນ
ແລະ ວຽກງານກໍ່ຖືກທຳລາຍໃນມືຂອງລາວ.
29 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ລອງ ເຮັດ ອີກ ແຕ່ ມັນ ບໍ່ ສຳ ເລັດ, ແລະ ບາ
ລາອາມ ກໍ ສິ້ນ ຫວັງ ແລະ ປະ ຖິ້ມ ມັນ ໄວ້ ແລະ ບໍ່ ໄດ້ ເຮັດ ສຳ
ເລັດ, ເພາະ ສິ່ງ ນີ້ ມາ ຈາກ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ເພື່ອ ເຮັດ ໃຫ້ ເຊໂຟ
ແລະ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ເພິ່ນ ຕົກ ຢູ່ ໃນ ມື ຂອງ ລູກ ຫລານ ອິດ ສະ ຣາ
ເອນ, ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ໄວ້ ວາງ ໃຈ ໃນ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ
ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ໃນ ສົງຄາມ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
30 ແລະ ເຊໂຟ ແລະ ຮາດັດ
ໄດ້ຈັດກອງທັບຂອງພວກເຂົາເຂົ້າແຖວສູ້ຮົບ, ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາໂດຍລຳພັງ,
ປະມານສາມແສນຄົນ, ແລະ
ບໍ່ມີຊາວອິດສະຣາເອນຄົນດຽວຢູ່ນຳພວກເຂົາ.
31 ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ໜ້າ
ປາໂທຣສ ແລະ ແທັກປັນເກ, ແລະ
ການສູ້ຮົບກໍ່ຮຸນແຮງຕໍ່ຊາວເອຢິບ.
32 ແລະ
ພວກກະສັດມີກຳລັງຫຼາຍກວ່າຊາວເອຢິບໃນການສູ້ຮົບນັ້ນ, ແລະ
ປະມານໜຶ່ງຮ້ອຍແປດສິບຄົນຂອງເອຢິບໄດ້ລົ້ມຕາຍໃນມື້ນັ້ນ,
ແລະ ປະມານສາມສິບຄົນຈາກກອງທັບຂອງກະສັດ, ແລະ
ຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງເອຢິບໄດ້ໜີໄປຕໍ່ໜ້າກະສັດ,
ດັ່ງນັ້ນລູກຫລານຂອງເອຊາວ ແລະ
ອິດສະມາເອນຈຶ່ງໄດ້ໄລ່ຕາມຊາວເອຢິບ,
ໂດຍສືບຕໍ່ໂຈມຕີພວກເຂົາຈົນເຖິງບ່ອນທີ່ເປັນຄ້າຍຂອງລູກຫລານ
ອິດສະຣາເອນ.
33 ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ຮ້ອງບອກຊາວອິດສະຣາເອນວ່າ,
"ຈົ່ງຟ້າວມາຊ່ວຍພວກເຮົາ ແລະ
ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງເອຊາວ, ອິດສະມາເອນ ແລະ
ລູກຫລານຂອງກິດຕິມ."
34 ແລະ
ຮ້ອຍຫ້າສິບຄົນຂອງລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ແລ່ນອອກຈາກຄ້າ
ຍຂອງພວກເຂົາໄປຫາຄ້າຍຂອງກະສັດເຫຼົ່ານີ້, ແລະ
ລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະ
ເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຊ່ວຍພວກເຂົາ.
35 ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງຊາວອິດສະຣາເອນ,
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງກະສັດໄວ້ໃນມືຂອ
ງພວກເຂົາ, ແລະຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດເຫຼົ່ານີ້,
ແລະຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍຂອງກະສັດປະມານສີ່ພັນຄົນ.
36 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຕົກໃຈຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໃນຄ້າຍ
ຂອງກະສັດ,
ຈົນຄວາມຢ້ານກົວຂອງຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຕົກມາສູ່ພວກເຂົາ.
37 ແລະ
ກອງທັບທັງໝົດຂອງກະສັດໄດ້ໜີໄປຕໍ່ໜ້າລູກຫລານອິດສະລາເອ
ນ ແລະ
ລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອໂຈມ
ຕີພວກເຂົາໄປຈົນເຖິງຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນກູເຊ.
38 ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຂ້າພວກເຂົາອີກສອງພັນຄົນໃນຖະໜົນ,
ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຖືກຂ້າຕາຍເລີຍ.
39 ແລະ ເມື່ອຊາວເອຢິບເຫັນວ່າ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດດ້ວຍຄົນໜ້ອຍຄົນ ແລະ
ການສູ້ຮົບກໍ່ຮຸນແຮງຫຼາຍຕໍ່ພວກເຂົາ.
40 ຊາວເອຢິບທັງໝົດຢ້ານກົວຊີວິດຂອງຕົນເອງຢ່າງຍິ່ງ
ຍ້ອນການສູ້ຮົບທີ່ໜັກໜ່ວງ, ແລະຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ໜີໄປ,
ທຸກຄົນໄດ້ລີ້ຊ່ອນຕົວເອງຈາກກອງທັບທີ່ຈັດໄວ້,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ລີ້ຊ່ອນຕົວເອງຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ປະໄວ້ໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນຕໍ່ສູ້.

41 ແລະ
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ໂຈມຕີຄົນຂອງກະສັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ,
ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ກັບຄືນມາຈາກພວກເຂົາຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່
ພວກເຂົາໄປຮອດຊາຍແດນຂອງແຜ່ນດິນກູເຊ.
42
ແລະຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ຊາວເອຢິບໄດ້ເຮັດກັບພ
ວກເຂົາ, ວ່າພວກເຂົາໄດ້ໜີຈາກພວກເຂົາໃນການສູ້ຮົບ,
ແລະໄດ້ປະຖິ້ມພວກເຂົາໃຫ້ຕໍ່ສູ້ຢູ່ຄົນດຽວ.
43 ດັ່ງນັ້ນ ຊາວອິດສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ກະທຳດ້ວຍເລ່ຫຼ່ຽມ, ແລະ
ເມື່ອຊາວອິດສະຣາເອນກັບມາຈາກການສູ້ຮົບ,
ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນຊາວເອຢິບບາງຄົນຢູ່ກາງທາງ ແລະ
ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
44 ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ຂ້າ ພວກ ເຂົາ,
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ກ່າວ ຖ້ອຍ ຄຳ ເຫລົ່າ ນີ້ ກັບ
ພວກ ເຂົາ ວ່າ:
45 ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄປຈາກພວກເຮົາ ແລະ ປະຖິ້ມພວກເຮົາ,
ເນື່ອງຈາກພວກເຮົາເປັນຄົນຈຳນວນໜ້ອຍ,
ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບກະສັດເຫຼົ່ານີ້ຜູ້ທີ່ມີຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍມາໂຈມຕີພວ
ກເຮົາ,
ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດກູ້ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າເອງໄດ້?
46 ແລະ ກ່ຽວກັບບາງຄົນທີ່ຊາວອິດສະລາເອນພົບໃນເສັ້ນທາງ,
ພວກລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ເວົ້າກັບວ່າ, ຕີ, ຕີ,
ເພາະວ່າລາວເປັນຊາວອິດສະມາເອນ, ຫຼື ຊາວເອໂດມ, ຫຼື
ຈາກລູກຫລານຂອງກິດຕິມ, ແລະ ພວກເຂົາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າລາວ ແລະ
ຂ້າລາວ, ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ວ່າລາວເປັນຄົນເອຢິບ.
47 ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງມີເລ່ຫຼ່ຽມຕໍ່ຊາວເອຢິບ
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມພວກເຂົາໃນສະໜາມຮົບ ແລະ
ໄດ້ໜີຈາກພວກເຂົາ.
48 ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຂ້າຄົນເອຢິບຕາມທາງປະມານສອງຮ້ອຍຄົນ.
49 ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້
ຮັດຕໍ່ພວກເຂົາ,
ດັ່ງນັ້ນຊາວເອຢິບທັງໝົດຈຶ່ງຢ້ານກົວຊາວອິດສະຣາເອນຢ່າງຍິ່ງ,
ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຫັນອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາ,
ແລະບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດໃນພວກເຂົາລົ້ມຕາຍ.
50 ດັ່ງນັ້ນ
ຊາວອິດສະຣາເອນທຸກຄົນຈຶ່ງກັບໄປດ້ວຍຄວາມຍິນດີໃນເສັ້ນທາງໄ
ປໂກເຊັນ, ແລະ
ຊາວເອຢິບທີ່ເຫຼືອກໍກັບໄປຍັງບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນ.

ບົດທີ 65

1 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກເຫດການເຫຼົ່ານີ້,
ທີ່ປຶກສາທັງໝົດຂອງຟາໂຣ, ກະສັດແຫ່ງເອຢິບ, ແລະ
ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ທັງໝົດຂອງເອຢິບໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ
ໄດ້ເຂົ້າມາເຝົ້າກະສັດ ແລະ ກົ້ມຫົວລົງເຖິງພື້ນດິນ, ແລະ
ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ.
2 ແລະ ທີ່ປຶກສາ ແລະ ຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງເອຢິບໄດ້ເວົ້າກັບກະສັດວ່າ:
3 ຈົ່ງເບິ່ງ,
ຜູ້ຄົນຂອງລູກຫລານອິດສະລາເອນມີອຳນາດຫຼາຍກວ່າພວກເຮົາ,
ແລະ
ເຈົ້າຮູ້ເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດກັບພວກເຮົາໃ
ນເສັ້ນທາງເມື່ອພວກເຮົາກັບມາຈາກການສູ້ຮົບ.
4 ແລະ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຫັນ ອຳນາດ ອັນ ເຂັ້ມ ແຂງ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ ແລ້ວ, ເພາະ ອຳນາດ ນີ້ ມາ ຈາກ
ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ເພາະ ມີ ພຽງ ບໍ່
ເທົ່າ ໃດ ຄົນ ທີ່ ຢືນ ຂຶ້ນ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ຜູ້ ຄົນ
ທີ່ ມີ ຈຳນວນ ຫຼວງ ຫຼາຍ ຄື ດິນ ຊາຍ, ແລະ ໄດ້
ພັນ ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ ຄົມ ດາບ, ແລະ ບໍ່ ມີ ໃຜ
ລົ້ມ ຕາຍ ດ້ວຍ ຕົວ ເອງ, ຈົນ ວ່າ ຖ້າ ຫາກ
ພວກ ເຂົາ ມີ ຈຳນວນ ຫຼວງ ຫຼາຍ ພວກ ເຂົາ ຈະ
ໄດ້ ທຳລາຍ ພວກ ເຂົາ ຢ່າງ ສິ້ນ ເຊີງ.
5 ບັດນີ້
ຈົ່ງໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ພວກເຮົາວ່າຈະເຮັດແນວໃດກັບພວກເຂົາ,
ຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະຄ່ອຍໆທຳລາຍພວກເຂົາອອກຈາກບັນດາພວ
ກເຮົາ,
ຢ້ານວ່າພວກເຂົາຈະຫຼາຍເກີນໄປສຳລັບພວກເຮົາໃນແຜ່ນດິນ.
6 ເພາະຖ້າລູກຫລານອິດສະຣາເອນເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ,
ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນອຸປະສັກຕໍ່ພວກເຮົາ,
ແລະຖ້າສົງຄາມໃດໆເກີດຂຶ້ນ,
ພວກເຂົາດ້ວຍກຳລັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາຈະເຂົ້າຮ່ວມກັບສັດ
ຕູຂອງພວກເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາ, ແລະຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາ,
ທຳລາຍພວກເຮົາອອກຈາກແຜ່ນດິນ ແລະ ໜີຈາກມັນ.
7 ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງຕອບພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງເອຢິບວ່າ,
“ນີ້ແມ່ນແຜນການທີ່ພວກເຮົາໄດ້ແນະນຳໄວ້ຕໍ່ອິດສະຣາເອນ,
ຊຶ່ງພວກເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມມັນໄປ.”
8 ຈົ່ງເບິ່ງ ໃນແຜ່ນດິນນັ້ນມີເມືອງປີທອມ ແລະ ເມືອງຣາມາເຊດ,
ເມືອງທີ່ບໍ່ມີປ້ອມປ້ອງກັນການສູ້ຮົບ, ມັນສົມຄວນແລ້ວທີ່ເຈົ້າ
ແລະ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງສ້າງພວກມັນ, ແລະ ເສີມກຳລັງພວກມັນ.
9 ບັດນີ້ເຈົ້າຈົ່ງໄປແລະກະທຳຢ່າງມີເລ່ຫຼ່ຽມຕໍ່ພວກເຂົາ,
ແລະປະກາດສຽງໃນເອຢິບ ແລະ ໃນໂກເຊັນຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ,
ໂດຍກ່າວວ່າ,
10 ພວກເຈົ້າຊາວເອຢິບທັງປວງ, ໂກເຊັນ, ປັດໂຣດ ແລະ
ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງທັງໝົດ!
ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງເມືອງປີທອມ ແລະ ເມືອງຣາມາເຊດ,
ແລະ ເສີມກຳລັງໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອການສູ້ຮົບ;
ໃນບັນດາພວກເຈົ້າທັງໝົດໃນເອຢິບ,
ໃນບັນພະບຸລຸດອິດສະຣາເອນ ແລະ
ໃນບັນພະບຸລຸດທັງໝົດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງ,
ຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະສ້າງກັບພວກເຮົາ,
ແຕ່ລະຄົນຈະໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຂອງຕົນທຸກໆມື້ຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ;
ສະນັ້ນ, ຈົ່ງໄປກ່ອນ ແລະ ເຮັດຢ່າງມີເລ່ຫຼ່ຽມ, ແລະ ເຕົ້າໂຮມກັນ
ແລະ ມາທີ່ປີທອມ ແລະ ເມືອງຣາມາເຊດເພື່ອສ້າງ.
11 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ທ່ານກຳລັງກໍ່ສ້າງຢູ່ນັ້ນ,
ຈົ່ງປະກາດເຊັ່ນນີ້ໄປທົ່ວປະເທດເອຢິບທຸກໆມື້
ຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ.
12 ແລະ ເມື່ອ ຊາວ ອິດສະລາເອນ ບາງ ຄົນ ມາ
ສ້າງ ຮ່ວມ ກັບ ເຈົ້າ ເຈົ້າ ຈົ່ງ ໃຫ້ ຄ່າ ຈ້າງ ແກ່
ເຂົາ ເປັນ ລາຍ ວັນ ພຽງ ບໍ່ ເທົ່າ ໃດ ມື້.
13 ແລະ
ຫຼັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຮ່ວມກັບເຈົ້າເພື່ອເປັນຄ່າຈ້າງປະຈຳວັນແ
ລ້ວ,
ຈົ່ງລາກຕົວເຈົ້າເອງອອກຈາກພວກເຂົາທຸກໆມື້ເທື່ອລະຄົນຢ່າງລັບ

ໆ, ແລະ ຈາກນັ້ນເຈົ້າຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ກາຍເປັນຜູ້ຄວບຄຸມວຽກງານ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ເຈົ້າຈະປະໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານ, ແລະ
ຖ້າພວກເຂົາປະຕິເສດ,
ແລ້ວຈຶ່ງບັງຄັບພວກເຂົາດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງເຈົ້າໃຫ້ສ້າງ.
14 ແລະ ຖ້າ ເຈົ້າ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນີ້, ມັນ ຈະ ເປັນ
ການ ດີ ກັບ ພວກ ເຮົາ ທີ່ ຈະ ເສີມ ກຳລັງ
ແຜ່ນດິນ ຂອງ ພວກ ເຮົາ ໃຫ້ ແຂງ ແຮງ ຂຶ້ນ
ເພື່ອ ຕ້ານ ກັບ ລູກ ຫລານ ອິດ ສະ ຣາ ເອນ,
ເພາະ ຍ້ອນ ຄວາມ ອິດ ເມື່ອຍ ຂອງ ການ ກໍ່ ສ້າງ
ແລະ ວຽກ ງານ, ລູກ ຫລານ ອິດ ສະ ຣາ ເອນ ຈະ
ຫຼຸດ ລົງ, ເພາະ ເຈົ້າ ຈະ ເອົາ ພວກ ເຂົາ ໄປ ຈາກ
ເມຍ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ແຕ່ ລະ ມື້.
15 ແລະ
ຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່ທັງໝົດຂອງເອຢິບໄດ້ຍິນຄຳແນະນຳຂອງກະສັດ, ແລະ
ຄຳແນະນຳນັ້ນເບິ່ງຄືວ່າດີໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ໃນສາຍຕາຂອງຂ້າໃຊ້ຂອງຟາໂລ, ແລະ
ໃນສາຍຕາຂອງຊາວເອຢິບທັງໝົດ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງກະສັດ.
16 ແລະ ພວກຂ້າໃຊ້ທັງໝົດໄດ້ອອກໄປຈາກກະສັດ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ອອກປະກາດໄປທົ່ວປະເທດເອຢິບ, ໃນ Tachpanches,
ໃນ Goshen, ແລະ ໃນທຸກເມືອງທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບປະເທດເອຢິບ,
ໂດຍກ່າວວ່າ,
17 ເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ລູກຫລານຂອງເອຊາວ ແລະ
ອິດສະມາເອນໄດ້ເຮັດກັບພວກເຮົາ, ຜູ້ທີ່ມາສູ້ຮົບກັບພວກເຮົາ
ແລະ ຢາກທຳລາຍພວກເຮົາ.
18 ບັດນີ້ກະສັດຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາເສີມກຳລັງໃຫ້ແກ່ແຜ່ນດິນ,
ສ້າງເມືອງປິທອມ ແລະ ຣາມາເຊດ, ແລະ
ເສີມກຳລັງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເພື່ອການສູ້ຮົບ,
ຖ້າພວກເຂົາມາໂຈມຕີພວກເຮົາອີກ.
19 ຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າຈາກທົ່ວເອຢິບ ແລະ
ຈາກຊາວອິດສະຣາເອນທີ່ຈະມາສ້າງກັບພວກເຮົາ,
ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງປະຈຳວັນຈາກກະສັດ,
ຕາມທີ່ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງພວກເຮົາ.
20 ເມື່ອເອຢິບ ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດໄດ້ຍິນທຸກສິ່ງທີ່ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງຟາໂລໄດ້
ກ່າວ, ຊາວເອຢິບ ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນກໍມີເມືອງປິໂທມ ແລະ
ຣາເມເຊ ມາສ້າງຮ່ວມກັບພວກຂ້າໃຊ້ຂອງຟາໂລ,
ແຕ່ບໍ່ມີຊາວເລວີຄົນໃດມາຮ່ວມກັບພີ່ນ້ອງຂອງຕົນເພື່ອສ້າງ.
21 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງຟາໂຣ ແລະ
ເຈົ້ານາຍຂອງເພິ່ນໃນຕອນທຳອິດໄດ້ມາດ້ວຍກົນອຸບາຍເພື່ອກໍ່ສ້າງ
ຮ່ວມກັບຊາວອິດສະລາເອນທັງໝົດໃນຖານະເປັນແຮງງານທີ່ໄດ້ຮັ
ບຄ່າຈ້າງປະຈຳວັນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຄ່າຈ້າງປະຈຳວັນແກ່ຊາວອິດສະລາເອນໃນຕອນເລີ່
ມຕົ້ນ.
22 ແລະ
ຂ້າໃຊ້ຂອງຟາໂລໄດ້ຮ່ວມກັບຊາວອິດສະລາເອນທັງໝົດໄດ້ສ້າງ,
ແລະ
ໄດ້ຮັບການຈ້າງງານໃນວຽກງານນັ້ນກັບຊາວອິດສະລາເອນເປັນເວ
ລາໜຶ່ງເດືອນ.
23 ແລະ ໃນທ້າຍເດືອນ,
ພວກຂ້າໃຊ້ທັງໝົດຂອງຟາໂລໄດ້ເລີ່ມຖອນຕົວອອກຈາກປະຊາຊົນ
ອິດສະຣາເອນຢ່າງລັບໆທຸກໆມື້.
24 ແລະ ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ສືບຕໍ່ເຮັດວຽກໃນເວລານັ້ນ,
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງປະຈຳວັນ,
ເພາະວ່າຜູ້ຊາຍບາງຄົນຂອງອີຢິບຍັງເຮັດວຽກຮ່ວມກັບຊາວອິດສະ
ລາເອນໃນເວລານັ້ນ;
ດັ່ງນັ້ນຊາວອີຢິບຈຶ່ງໃຫ້ຄ່າຈ້າງແກ່ຊາວອິດສະລາເອນໃນສະໄໝນັ້ນ,
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາ, ຊາວອີຢິບທີ່ເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານ,
ຈະໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງສຳລັບແຮງງານຂອງພວກເຂົາ.
25 ແລະ ເມື່ອ ສິ້ນສຸດ ປີ ກັບ ສີ່ ເດືອນ ຊາວ ເອຢິບ ທັງ ໝົດ ໄດ້
ຖອນ ອອກ ຈາກ ຊາວ ອິດສະຣາເອນ, ດັ່ງນັ້ນ ຊາວ ອິດສະຣາເອນ
ຈຶ່ງ ຖືກ ປະ ໃຫ້ ຢູ່ ແຕ່ ຜູ້ ດຽວ ທີ່ ເຮັດ ວຽກ.
26 ແລະ
ຫຼັງຈາກຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ຖອນຕົວອອກຈາກຊາວອິດສະຣາເອ
ນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍກັບຄືນມາ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ
ແລະ ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຄວບຄຸມພວກເຂົາ, ແລະ
ບາງຄົນໃນພວກເຂົາກໍຢືນຢູ່ເໜືອຊາວອິດສະຣາເອນໃນຖານະເປັນ
ນາຍງານ,
ເພື່ອຮັບທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາມອບໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອເປັນຄ່າແຮງງາ
ນຂອງພວກເຂົາ.
27 ຊາວເອຢິບໄດ້ເຮັດແບບນີ້ຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນທຸກໆມື້
ເພື່ອເປັນການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງໃນວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າ.
28 ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດແມ່ນແຕ່ຊາວເອຢິບເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດວຽກ,
ແລະ
ຊາວເອຢິບບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄ່າຈ້າງໃດໆແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນຕັ້ງແຕ່ເວລາ
ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.
29 ແລະ
ເມື່ອຊາວອິດສະຣາເອນບາງຄົນບໍ່ຍອມເຮັດວຽກຍ້ອນບໍ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້
າງ, ພວກເກັບພາສີ ແລະ ຂ້າໃຊ້ຂອງຟາໂລໄດ້ກົດຂີ່ພວກເຂົາ ແລະ
ຕີພວກເຂົາຢ່າງໜັກ ແລະ
ບັງຄັບພວກເຂົາໃຫ້ກັບຄືນໄປເຮັດວຽກກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ;
ດັ່ງນັ້ນຊາວເອຢິບທັງໝົດຈຶ່ງໄດ້ເຮັດຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນເປັນປະ
ຈຳທຸກວັນທຸກເວລາ.
30ໃນເລື່ອງນີ້, ຊາວອິດສະຣາເອນທຸກຄົນຢ້ານກົວຊາວເອຢິບຫຼາຍ,
ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນທຸກຄົນກໍກັບໄປເຮັດວຽກໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ.
31 ແລະ ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ສ້າງເມືອງປິໂທມ ແລະ
ເມືອງຣາມາເຊດ, ແລະ
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນທັງໝົດໄດ້ເຮັດວຽກ, ບາງຄົນກໍ່ດິນຈີ່,
ແລະ ບາງຄົນກໍ່ກໍ່ສ້າງ, ແລະ ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ສ້າງ ແລະ
ເສີມກຳລັງໃຫ້ແກ່ແຜ່ນດິນເອຢິບທັງໝົດ ແລະ
ກຳແພງເມືອງຂອງມັນ, ແລະ
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ເຮັດວຽກເປັນເວລາຫຼາຍປີ,
ຈົນກວ່າຈະເຖິງເວລາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະລະນຶກເຖິງພວກເຂົາ
ແລະ ນຳພວກເຂົາອອກຈາກເອຢິບ.
32
ແຕ່ລູກຫລານຂອງເລວີບໍ່ໄດ້ຖືກຈ້າງໃຫ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພີ່ນ້ອງອິ
ດສະຣາເອນຂອງພວກເຂົາ,
ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນເຖິງມື້ທີ່ພວກເຂົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບ.
33 ເພາະວ່າ ລູກ ຫລານ ເລວີ ທັງ ໝົດ ຮູ້ ວ່າ
ຊາວ ເອຢິບ ໄດ້ ເວົ້າ ຖ້ອຍ ຄຳ ທັງ ໝົດ ນີ້
ດ້ວຍ ການ ຫຼອກ ລວງ ຊາວ ອິດສະລາເອນ, ດັ່ງ
ນັ້ນ ລູກ ຫລານ ເລວີ ຈຶ່ງ ບໍ່ ເຂົ້າ ໄປ ຮ່ວມ
ກັບ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ ຕົນ ເພື່ອ ເຮັດ ວຽກ.

34 ແລະ
ຊາວເອຢິບບໍ່ໄດ້ມຸ່ງເນັ້ນໃສ່ການບັງຄັບໃຫ້ລູກຫລານຂອງເລວີເຮັດ
ວຽກຕໍ່ມາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ,
ດັ່ງນັ້ນຊາວເອຢິບຈຶ່ງປະຖິ້ມພວກເຂົາໄວ້ຕາມລຳພັງ.
35 ແລະ
ມືຂອງຊາວເອຢິບໄດ້ຖືກມຸ້ງໄປດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຕໍ່ລູ
ກຫລານອິດສະລາເອນໃນວຽກງານນັ້ນ, ແລະ
ຊາວເອຢິບໄດ້ບັງຄັບລູກຫລານອິດສະລາເອນໃຫ້ເຮັດວຽກດ້ວຍຄວ
າມເຄັ່ງຄັດ.
36 ແລະ
ຊາວເອຢິບໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງລູກຫລານອິດສະຣາເອນເຈັບປວດ
ຢ່າງໜັກດ້ວຍການເຮັດວຽກໜັກ, ໃນປູນ ແລະ ດິນຈີ່, ແລະ
ໃນວຽກງານທຸກຊະນິດໃນທົ່ງນາ.
37 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນເອີ້ນເມໂລນວ່າ "ເມໂຣນ
ກະສັດແຫ່ງເອຢິບ" ເພາະວ່າໃນສະໄໝຂອງເພິ່ນ
ຊາວເອຢິບໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງຂົມຂື່ນດ້ວຍວຽກງານທຸກຊະ
ນິດ.
38
ແລະວຽກງານທັງໝົດທີ່ຊາວເອຢິບໃຊ້ໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນເຮັດວຽ
ກນັ້ນ
ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ຄວາມເຄັ່ງຄັດເພື່ອຂົ່ມເຫັງຊາວອິດສະຣາເອນ,
ແຕ່ຍິ່ງພວກເຂົາຂົ່ມເຫັງພວກເຂົາຫຼາຍເທົ່າໃດ,
ພວກເຂົາກໍ່ຍິ່ງເພີ່ມພູນຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ,
ແລະຊາວເອຢິບກໍໂສກເສົ້າເພາະຊາວອິດສະຣາເອນ.

ບົດທີ 66

1ໃນເວລານັ້ນ ຮາດັດ ລູກຊາຍຂອງເບດັດ
ກະສັດແຫ່ງເອໂດມໄດ້ສິ້ນພະຊົນລົງ ແລະສາມລາ ຈາກເມສະເຣກາ
ຈາກດິນແດນທາງທິດຕາເວັນອອກ ໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.
2ໃນປີທີສິບສາມແຫ່ງລາຊະການຂອງຟາໂຣກະສັດເອຢິບ,
ຊຶ່ງກົງກັບປີທີຮ້ອຍຊາວຫ້າ ທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ລົງໄປຍັງເອຢິບ,
ຊາມລາໄດ້ປົກຄອງເອໂດມສິບແປດປີ.
3 ແລະ ເມື່ອລາວຂຶ້ນຄອງລາດ,
ລາວໄດ້ຍົກກອງທັບຂອງລາວອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບເຊໂຟລູກຊາຍຂອງເອ
ລີຟັດ ແລະ ລູກຫລານຂອງກິດຕິມ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສົງຄາມກັບອານເກອານ
ກະສັດຂອງອາຟຣິກາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ທຳລາຍກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວ.
4 ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ພົວພັນກັບລາວ,
ເພາະວ່າລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ຂັດຂວາງລາວ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ລາວເປັນນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຂົາ,
ດັ່ງນັ້ນຊາມລາຈຶ່ງຟັງສຽງຂອງລູກຫລານຂອງເອຊາວ,
ແລະໄດ້ກັບໄປພ້ອມກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວໄປຍັງແຜ່ນດິນເ
ອໂດມ, ແລະບໍ່ໄດ້ອອກໄປຕໍ່ສູ້ກັບເຊໂຟລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ.
5 ແລະ ກະສັດຟາໂຣແຫ່ງເອຢິບໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ກະສັດຊາມລາແຫ່ງເອໂດມໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານກິດຕິມ,
ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນລາວຈະມາຕໍ່ສູ້ກັບເອຢິບ.
6 ແລະ ເມື່ອຊາວເອຢິບໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້,
ພວກເຂົາຈຶ່ງເພີ່ມແຮງງານໃຫ້ແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນ,
ຢ້ານວ່າຊາວອິດສະຣາເອນຈະບໍ່ເຮັດກັບພວກເຂົາຄືກັບທີ່ພວກເຂົາ
ໄດ້ເຮັດກັບພວກເຂົາໃນສົງຄາມກັບຊາວເອຊາວໃນສະໄໝຂອງຮາດັ
ດ.
7 ດັ່ງນັ້ນ ຊາວເອຢິບຈຶ່ງໄດ້ບອກຊາວອິດສະຣາເອນວ່າ,
ຈົ່ງຮີບຮ້ອນເຮັດວຽກຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຮັດວຽກຂອງເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ,
ແລະ ເສີມສ້າງດິນແດນໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ,
ຢ້ານວ່າລູກຫລານຂອງເອຊາວພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າຈະມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເ
ຮົາ, ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາເພາະເຈົ້າ.
8 ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເຮັດວຽກງານຂອງຄົນເອຢິບທຸກງມື້,
ແລະຊາວເອຢິບໄດ້ຂົ່ມເຫັງຊາວອິດສະຣາເອນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໜ້
ອຍລົງໃນແຜ່ນດິນ.
9 ແຕ່ ເມື່ອ ຊາວ ເອຢິບ ເພີ່ມ ການ ອອກ ແຮງ
ງານ ໃຫ້ ແກ່ ລູກ ຫລານ ອິດສະລາເອນ ຫຼາຍ ຂຶ້ນ
ເທົ່າ ໃດ ລູກ ຫລານ ອິດສະລາເອນ ກໍ ເພີ່ມ ຂຶ້ນ
ແລະ ທະວີ ຫຼາຍ ຂຶ້ນ ເທົ່າ ນັ້ນ, ແລະ ທົ່ວ ປະເທດ
ເອຢິບ ກໍ ເຕັມ ໄປ ດ້ວຍ ລູກ ຫລານ ອິດສະລາເອນ.
10 ແລະ
ໃນປີທີຮ້ອຍຊາວຫ້າແຫ່ງການທີ່ອິດສະລາເອນລົງໄປໃນເອຢິບ,
ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ເຫັນວ່າແຜນການຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະສົບ
ຜົນສຳເລັດຕໍ່ຕ້ານອິດສະລາເອນ, ແຕ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ເພີ່ມພູນຂຶ້ນ
ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະ ແຜ່ນດິນເອຢິບ ແລະ
ແຜ່ນດິນໂກເຊັນກໍເຕັມໄປດ້ວຍລູກຫລານອິດສະລາເອນ.
11ດັ່ງນັ້ນ ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ທັງໝົດຂອງເອຢິບ ແລະ
ພວກນັກປາດຖະໜາຂອງຊາວເອຢິບຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາເຝົ້າກະສັດ
ແລະ ກົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ ແລະ ນັ່ງລົງຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ.
12 ແລະ ຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່ທັງໝົດຂອງເອຢິບ ແລະ
ພວກນັກປາດຖະໜາຂອງພວກມັນໄດ້ທູນຕໍ່ກະສັດວ່າ,
ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດ;
ທ່ານໄດ້ແນະນຳພວກເຮົາກ່ຽວກັບຄຳສອນຕໍ່ຕ້ານລູກຫລານອິດສະ
ຣາເອນ, ແລະ
ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດກັບພວກເຂົາຕາມຄຳເວົ້າຂອງກະສັດ.
13 ແຕ່ ຕາມ ສັດສ່ວນ ຂອງ ການ ເພີ່ມ ຂຶ້ນ
ຂອງ ແຮງ ງານ ພວກ ເຂົາ ກໍ ເພີ່ມ ຂຶ້ນ ແລະ ເຕີບ
ໂຕ ຂຶ້ນ ໃນ ແຜ່ນດິນ, ແລະ ຈົ່ງ ເບິ່ງ ທົ່ວ ແຜ່ນດິນ
ກໍ ເຕັມ ໄປ ດ້ວຍ ພວກ ເຂົາ.
14 ບັດນີ້, ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ກະສັດຂອງພວກເຮົາ,
ສາຍຕາຂອງຊາວເອຢິບທັງໝົດຈ້ອງມອງທ່ານເພື່ອໃຫ້ຄຳແນະນຳ
ແກ່ພວກເຂົາດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງທ່ານ,
ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເອົາຊະນະຊາວອິດສະຣາເອນເພື່ອທຳລາຍພວກເ
ຂົາ, ຫຼື ເພື່ອຫຼຸດພົ້ນຈາກແຜ່ນດິນ; ແລະ ກະສັດຕອບພວກເຂົາວ່າ,
ຈົ່ງໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ທ່ານໃນເລື່ອງນີ້
ເພື່ອພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າຄວນເຮັດແນວໃດກັບພວກເຂົາ.
15 ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຄົນໜຶ່ງ, ທີ່ປຶກສາຄົນໜຶ່ງຂອງກະສັດ, ຊື່ວ່າ
ໂຢບ, ຈາກ ເມໂຊໂປເຕເມຍ, ໃນແຜ່ນດິນອູສ, ໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ,
16 ຖ້າ ກະສັດ ພໍ ພຣະໄທ, ຂໍ ໃຫ້ ພະອົງ ຟັງ ຄຳ
ແນະນຳ ຂອງ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ພະອົງ; ແລະ ກະສັດ
ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ລາວ ວ່າ, ຈົ່ງ ເວົ້າ ມາ.
17 ແລະ ໂຢບ ໄດ້ ກ່າວ ຕໍ່ ກະສັດ ແລະ ພວກ ເຈົ້ານາຍ ແລະ ຕໍ່
ພວກ ຜູ້ ເຖົ້າ ຜູ້ ແກ່ ທັງ ປວງ ຂອງ ປະເທດ ເອຢິບ ວ່າ,
18 ຈົ່ງເບິ່ງ ຄຳແນະນຳຂອງກະສັດ
ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ແນະນຳມາກ່ອນກ່ຽວກັບວຽກງານຂອງລູກຫລານອິດສະ
ລາເອນນັ້ນດີຫຼາຍ, ແລະ
ເຈົ້າບໍ່ຄວນໄລ່ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກງານຕະຫຼອດໄປອອກຈາກພວກເຂົາ.

19 ແຕ່ນີ້ແມ່ນຄຳແນະນຳທີ່ເຈົ້າໄດ້ແນະນຳໄວ້
ເຊິ່ງເຈົ້າອາດຈະຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກທໍລະມານເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້
ຖ້າກະສັດເຫັນວ່າດີທີ່ຈະລົງໂທດພວກເຂົາ.
20 ຈົ່ງເບິ່ງ ພວກເຮົາຍ້ານກົວສົງຄາມມາດົນແລ້ວ, ແລະ
ພວກເຮົາເວົ້າວ່າ,
ເມື່ອອິດສະລາເອນມີລູກຫຼານຫຼາຍຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນ,
ພວກເຂົາຈະຂັບໄລ່ພວກເຮົາອອກຈາກແຜ່ນດິນ
ຖ້າສົງຄາມເກີດຂຶ້ນ.
21 ຖ້າ ກະສັດ ພໍ ພະ ໄທ, ຂໍ ໃຫ້ ມີ ພະ ລາຊະ
ດຳລັດ ອອກ ມາ, ແລະ ໃຫ້ ຂຽນ ໄວ້ ໃນ ກົດໝາຍ
ຂອງ ເອຢິບ ຊຶ່ງ ຈະ ບໍ່ ຖືກ ຍົກ ເລີກ, ວ່າ ລູກ
ຊາຍ ທຸກ ຄົນ ທີ່ ເກີດ ມາ ຈາກ ຊາວ
ອິດສະລາເອນ, ເລືອດ ຂອງ ເຂົາ ຈະ ຕ້ອງ ໄຫຼ ລົງ
ພື້ນ ດິນ.
22 ແລະ ໂດຍ ການ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້, ເມື່ອ ລູກ ຊາຍ
ທັງ ໝົດ ຂອງ ອິດສະລາເອນ ໄດ້ ຕາຍ ໄປ, ຄວາມ
ຊົ່ວ ຮ້າຍ ຂອງ ສົງຄາມ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ຈະ
ຢຸດ ລົງ; ຂໍ ໃຫ້ ກະສັດ ເຮັດ ເຊັ່ນ ນັ້ນ ແລະ ສົ່ງ
ຄົນ ໄປ ເອີ້ນ ນາງ ຕຳ ແຍ ຊາວ ເຮັບເຣີ ທັງ
ໝົດ ແລະ ສັ່ງ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ປະຕິບັດ ຕາມ ເລື່ອງ
ນີ້; ສະນັ້ນ ສິ່ງ ນີ້ ຈຶ່ງ ເປັນ ທີ່ ພໍ ໃຈ ຂອງ ກະສັດ
ແລະ ພວກ ເຈົ້າຊາຍ, ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ຄຳ
ເວົ້າ ຂອງ ໂຢບ.
23ກະສັດ ຈຶ່ງ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ໄປ ເອີ້ນ ນາງ
ຜະດຸງຄັນ ຊາວ ເຮັບເຣີ ມາ ຜູ້ ໜຶ່ງ ຊື່ ວ່າ ເຊຟຣາ
ແລະ ອີກ ຜູ້ ໜຶ່ງ ຊື່ ວ່າ ປູອາ.
24 ແລະ ນາງຜະດຸງຄັນໄດ້ເຂົ້າມາເຝົ້າກະສັດ ແລະ
ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພະອົງ.
25 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ເມື່ອ
ພວກ ເຈົ້າ ເຮັດ ໜ້າທີ່ ເປັນ ໝໍ ຕຳແຍ ໃຫ້
ແກ່ ຜູ້ຍິງ ຊາວ ເຮັບເຣີ ແລະ ເຫັນ ພວກ ເຂົາ ຢູ່
ເທິງ ຕັ່ງ, ຖ້າ ເປັນ ລູກ ຊາຍ ພວກ ເຈົ້າ ຈົ່ງ ຂ້າ
ລາວ, ແຕ່ ຖ້າ ເປັນ ລູກ ສາວ ນາງ ຈະ ມີ ຊີວິດ ຢູ່.
26 ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເຮັດສິ່ງນີ້, ເຮົາຈະເຜົາພວກເຈົ້າ ແລະ
ເຮືອນຊານທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າດ້ວຍໄຟ.
27 ແຕ່ນາງຜະດຸງຄັນເຫຼົ່ານັ້ນຢຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ເຊື່ອຟັງກະສັດເອຢິບ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ເມື່ອຜູ້ຍິງຊາວເຮັບເຣີເກີດລູກຊາຍ ຫຼື ລູກສາວໃຫ້ນາງຜະດຸງຄັນ,
ນາງຜະດຸງຄັນໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ເດັກ ແລະ
ປ່ອຍໃຫ້ເດັກມີຊີວິດຢູ່; ນາງຜະດຸງຄັນກໍເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຕະຫຼອດມື້.
28 ແລະ ເຫດການນີ້ໄດ້ຖືກລາຍງານຕໍ່ກະສັດ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປເອີ້ນນາງຜະດຸງຄັນມາ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ
ຊ່ວຍຊີວິດເດັກນ້ອຍໄວ້?”
29 ແລະ ນາງຜະດຸງຄັນໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າຮ່ວມກັນຕໍ່ໜ້າກະສັດວ່າ,
30 ຂໍຢ່າໃຫ້ກະສັດຄິດວ່າຜູ້ຍິງຊາວເຮັບເຣີຄືກັບຜູ້ຍິງຊາວເອຢິບ,
ເພາະວ່າລູກຫລານອິດສະຣາເອນທັງໝົດແມ່ນແຂງແຮງ,
ແລະກ່ອນທີ່ນາງຜະດຸງຄັນຈະມາຫາພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາກໍ່ຄອດລູກແລ້ວ, ແລະສຳລັບພວກຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານ,
ເປັນເວລາຫຼາຍມື້ແລ້ວທີ່ບໍ່ມີຜູ້ຍິງຊາວເຮັບເຣີຄົນໃດໄດ້ຄອດລູກໃຫ້
ພວກເຮົາ,
ເພາະວ່າຜູ້ຍິງຊາວເຮັບເຣີທຸກຄົນແມ່ນນາງຜະດຸງຄັນຂອງຕົນເອງ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາແຂງແຮງ.

31 ແລະ ຟາໂຣໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເຊື່ອພວກເຂົາໃນເລື່ອງນີ້, ນາງຕຳບົນໄດ້ອອກໄປຈາກກະສັດ, ແລະ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ໂຜດປະທານພອນໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ
ປະຊາຊົນໄດ້ທະວີຄູນຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.

ບົດທີ 67

1 ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ ຊື່ ອຳຣາມ
ລູກຊາຍຂອງເຄຣາດ ເລວີ ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອິດສະຣາເອນ.
2 ແລະ ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ໄປແຕ່ງງານກັບນາງໂຢເຄເບັດ
ລູກສາວຂອງເລວີ ນ້ອງສາວຂອງພໍ່ລາວ, ແລະ
ນາງມີອາຍຸໄດ້ໜຶ່ງຮ້ອຍຊາວຫົກປີ, ແລະ ລາວໄດ້ມາຫານາງ.
3 ແລະ ຍິງ ຄົນ ນັ້ນ ໄດ້ ຖືພາ ແລະ ເກີດ ລູກ ສາວ,
ແລະ ນາງ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ໃຫ້ ນາງ ວ່າ ມີຣີອາມ, ເພາະ
ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ ຊາວ ເອຢິບ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ລູກ
ຫລານ ອິດສະລາເອນ ເສຍ ໃຈ.
4 ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາອີກ ແລະ ໄດ້ເກີດລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງ ແລະ
ນາງໄດ້ຕັ້ງຊື່ລູກຊາຍນັ້ນວ່າ ອາໂຣນ
ເພາະວ່າໃນສະໄໝທີ່ນາງຖືພານັ້ນ
ຟາໂລໄດ້ເລີ່ມຫົດເລືອດຂອງລູກຊາຍອິດສະຣາເອນ.
5ໃນສະໄໝນັ້ນ ເຊໂຟ ລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ
ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງເອຊາວ ກະສັດແຫ່ງກິດຕິມ ໄດ້ເສຍຊີວິດລົງ
ແລະ ຢາເນອາ ໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນລາວ.
6 ແລະ ເວລາທີ່ເຊໂຟປົກຄອງລູກຫລານຂອງຈິດຕິມແມ່ນຫ້າສິບປີ,
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເສຍຊີວິດ ແລະ
ຖືກຝັງຢູ່ໃນເມືອງນັບນາໃນແຜ່ນດິນຈິດຕິມ.
7 ແລະ ຢາເນອາສ, ໜຶ່ງໃນຜູ້ມີອຳນາດຂອງລູກຫລານຂອງຈິດທິມ,
ໄດ້ປົກຄອງຕໍ່ຈາກລາວ ແລະ ລາວໄດ້ປົກຄອງຫ້າສິບປີ.
8 ແລະ ຫຼັງຈາກກະສັດແຫ່ງກິດຕິມສິ້ນພະຊົນແລ້ວ
ບາລາອາມລູກຊາຍຂອງເບໂອຣ ໄດ້ຫນີຈາກແຜ່ນດິນກິດຕິມ, ແລະ
ລາວໄດ້ໄປເອຢິບເພື່ອເຝົ້າຟາໂຣກະສັດແຫ່ງເອຢິບ.
9 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ຕ້ອນຮັບ ເພິ່ນ ດ້ວຍ ກຽດຕິຍົດ ອັນ ຍິ່ງ ໃຫຍ່,
ເພາະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຍິນ ເຖິງ ສະຕິປັນຍາ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້
ມອບ ຂອງຂວັນ ໃຫ້ ເພິ່ນ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງ ເພິ່ນ ໃຫ້ ເປັນ ທີ່ປຶກສາ,
ແລະ ຍົກ ຍ້ອງ ເພິ່ນ.
10 ແລະ ບາລາອາມ ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເອຢິບ,
ໂດຍໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດຮ່ວມກັບເຈົ້ານາຍທັງໝົດຂອງກະສັດ, ແລະ
ເຈົ້ານາຍໄດ້ຍົກຍ້ອງເພິ່ນ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາທຸກຄົນຢາກຮຽນຮູ້ປັນຍາຂອງເພິ່ນ.
11 ແລະ ໃນປີທີຮ້ອຍສາມສິບຂອງອິດສະລາເອນທີ່ລົງໄປເອຢິບ,
ຟາໂລໄດ້ຝັນວ່າເພິ່ນນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງກະສັດຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ເງີຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນຊາຍເຖົ້າຄົນໜຶ່ງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເພິ່ນ, ແລະ
ມີຕາຊັ່ງຢູ່ໃນມືຂອງຊາຍເຖົ້າ, ຄືກັບຕາຊັ່ງທີ່ພໍ່ຄ້າໃຊ້.
12 ແລະ ຊາຍເຖົ້າໄດ້ເອົາຕາຊັ່ງ ແລະ ແຂວນໄວ້ຕໍ່ໜ້າ ຟາໂລ.
13 ແລະ ຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່ໄດ້ເອົາພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ທັງໝົດຂອງເອຢິບ
ພ້ອມທັງພວກຂຸນນາງ ແລະ ພວກຜູ້ໃຫຍ່ທັງໝົດ, ແລະ
ລາວໄດ້ມັດພວກເຂົາເຂົ້າກັນ ແລະ
ເອົາພວກເຂົາໃສ່ໃນຊັ່ງຊັ່ງອັນດຽວກັນ.
14 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເອົາ ລູກ ແກະ ໂຕ ຫນຶ່ງ ມາ ໃສ່ ໃນ ຕາຊັ່ງ ອີກ
ອັນ ຫນຶ່ງ, ແລະ ລູກ ແກະ ນັ້ນ ມີ ອຳນາດ ເໜືອ ກວ່າ ທຸກ ສິ່ງ.
15 ແລະ ຟາໂລ ກໍປະຫຼາດໃຈກັບນິມິດອັນໜ້າຢ້ານນີ້, ວ່າ
ເປັນຫຍັງລູກນ້ອຍຈຶ່ງຄິດຫຼາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ, ແລະ ຟາໂລ
ກໍຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນວ່າມັນ ເປັນຄວາມຝັນ.

16 ກະສັດຟາໂຣຕື່ນແຕ່ເຊົ້າມືດ ເອີ້ນພວກຂ້າໃຊ້ທັງໝົດມາ ແລະ
ເລົ່າຄວາມຝັນໃຫ້ພວກທະຫານຟັງ ແລະ
ພວກທະຫານກໍຢ້ານກົວຫຼາຍ.
17 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບພວກນັກປາດທັງໝົດຂອງພະອົງວ່າ,
"ກະລຸນາແກ້ຄວາມຝັນທີ່ເຮົາຝັນນັ້ນໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້."
18 ແລະ ບາລາອາມ ລູກຊາຍຂອງເບໂອຣ໌ ໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ,
"ສິ່ງນີ້ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງອີກນອກຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ປະເທດເອຢິບໃນຍຸກສຸດທ້າຍ."
19 ເພາະວ່າລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຈະເກີດມາເພື່ອອິດສະລາເອນ
ຜູ້ທີ່ຈະທຳລາຍປະເທດເອຢິບທັງໝົດ ແລະ ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດນັ້ນ,
ແລະ
ນຳເອົາຊາວອິດສະລາເອນອອກຈາກປະເທດເອຢິບດ້ວຍມືທີ່ມີລິດເດດ.
20 ບັດນີ້, ໂອ້ ກະສັດ, ຂໍໂຜດປຶກສາກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້,
ເພື່ອພະອົງຈະໄດ້ທຳລາຍຄວາມຫວັງຂອງລູກຫລານອິດສະຣາເອນ
ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຂົາ,
ກ່ອນທີ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ປະເທດເອຢິບ.
21 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບບາລາອາມວ່າ,
"ແລ້ວພວກເຮົາຄວນເຮັດແນວໃດຕໍ່ຊາວອິດສະລາເອນ?
ແນ່ນອນວ່າພວກເຮົາໄດ້ປຶກສາຫາລືກັນໃນຄັ້ງທຳອິດກ່ຽວກັບພວກເຂົາດ້ວຍວິທີໃດໜຶ່ງ ແລະ ບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້."
22 ບັດນີ້ ຈົ່ງໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ເຈົ້າຕໍ່ພວກເຂົາ
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້.
23 ແລະ ບາລາອາມ ໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ,
"ຂໍສົ່ງຄົນໄປເອີ້ນທີ່ປຶກສາສອງຄົນຂອງທ່ານມາ, ແລະ
ພວກຂ້ານ້ອຍຈະລໍຖ້າເບິ່ງວ່າເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຄຳແນະນຳແນວໃດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຈຶ່ງຈະເວົ້າ."
24 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ສົ່ງ ຄົນ ໄປ ເອີ້ນ ທີ່ ປຶກສາ
ສອງ ຄົນ ຂອງ ເພິ່ນ ຄື ເຣອູເອນ ຊາວ ມີດີອານ ແລະ
ໂຢບ ຊາວ ອູຊີ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ກໍ ມາ ນັ່ງ ຢູ່
ຕໍ່ໜ້າ ກະສັດ.
25 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ພວກເຈົ້າທັງສອງໄດ້ຍິນຄວາມຝັນທີ່ເຮົາໄດ້ຝັນ, ແລະ
ການແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນແລ້ວ; ບັດນີ້ຈົ່ງໃຫ້ຄຳແນະນຳ, ແລະ ຮູ້ ແລະ
ເບິ່ງວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບລູກຫລານອິດສະຣາເອນ,
ເພື່ອພວກເຮົາຈະສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້,
ກ່ອນທີ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາຈະເກີດຂຶ້ນຕໍ່ພວກເຮົາ.
26 ແລະ ເຣອູເອນ ຊາວມີດີອານ ໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ,
ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພະຊົນຢູ່, ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພະຊົນຢູ່ຕະຫຼອດໄປ.
27 ຖ້າກະສັດເຫັນດີ, ຂໍໃຫ້ພະອົງຢຸດຕິການພົວພັນກັບຊາວເຮັບເຣີ
ແລະ ປະຖິ້ມພວກເຂົາໄປ, ແລະ
ຢ່າໃຫ້ພະອົງຢຽດມືອອກຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ.
28
ເພາະວ່າພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້ຄືຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລືອກໄວ້ໃນສະໄໝກ່ອນ, ແລະ
ໄດ້ຮັບມໍລະດົກຂອງພຣະອົງຈາກບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ກະສັດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ
ມີໃຜແດ່ທີ່ຍື່ນມືອອກຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາໂດຍບໍ່ມີການລົງໂທດ,
ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ແກ້ແຄ້ນ?
29 ເຈົ້າຮູ້ແນ່ນອນແລ້ວວ່າ ເມື່ອອັບຣາຮາມລົງໄປປະເທດເອຢິບ
ຟາໂຣ ກະສັດເອຢິບຄົນກ່ອນ ໄດ້ເຫັນຊາຣາພັນລະຍາຂອງລາວ
ແລະ ໄດ້ຮັບນາງເປັນເມຍ ເພາະອັບຣາຮາມເວົ້າວ່າ
ນາງເປັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ
ເພາະລາວຢ້ານວ່າຄົນເອຢິບຈະຂ້າລາວຍ້ອນເມຍຂອງລາວ.
30 ແລະ ເມື່ອກະສັດເອຢິບໄດ້ເອົານາງຊາຣາໄປແລ້ວ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດເພິ່ນ ແລະ
ຄອບຄົວຂອງເພິ່ນດ້ວຍໄພພິບັດອັນຮ້າຍແຮງ
ຈົນກະທັ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ອັບຣາຮາມກັບນາງຊາຣາ
ພັນລະຍາຂອງເພິ່ນຄືນ ແລະ ແລ້ວເພິ່ນກໍຫາຍດີ.
31 ແລະ ອາບີເມເລັກ ຊາວເກຣາ ກະສັດຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດ ຍ້ອນຊາຣາ ເມຍຂອງອັບຣາຮາມ
ໃນການອຸດມລູກທຸກຄົນ ຕັ້ງແຕ່ຜູ້ຊາຍຈົນເຖິງສັດ.
32
ເມື່ອພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້ມາຫາອາບີເມເລັກໃນຄວາມຝັນໃນຕອນກາງຄືນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລາວຢ້ານກົວ
ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ຄືນຊາຣາໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ ຜູ້ທີ່ລາວໄດ້ເອົາໄປ,
ແລະ ຕໍ່ມາປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເກຣາໄດ້ຖືກລົງໂທດຍ້ອນຊາຣາ,
ແລະ ອັບຣາຮາມໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງລາວເພື່ອພວກເຂົາ,
ແລະ ລາວໄດ້ຮັບຄຳອ້ອນວອນຈາກລາວ, ແລະ
ລາວກໍ່ປິ່ນປົວພວກເຂົາໃຫ້ຫາຍດີ.
33 ແລະ ອາບີເມເລັກ
ຢ້ານກົວຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດນີ້ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ ແລະ
ປະຊາຊົນຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກັບຄືນໄປຫາ ອັບຣາຮາມ
ພັນລະຍາຂອງເພິ່ນຄື ຊາຣາ, ແລະ
ໄດ້ມອບຂອງຂວັນຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ເພິ່ນ.
34
ລາວໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ອີຊາກເມື່ອລາວໄດ້ຂັບໄລ່ລາວອອກຈາກເມືອງເກຣາ, ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳການອັດສະຈັນແກ່ລາວ
ຄືສາຍນ້ຳທັງໝົດຂອງເມືອງເກຣາໄດ້ແຫ້ງແລ້ງໄປ,
ແລະຕົ້ນໄມ້ທີ່ຜະລິດໄດ້ກໍບໍ່ໄດ້ອອກລູກ.
35ຈົນກວ່າອາບີເມເລັກຊາວເກຣາກ,
ພ້ອມດ້ວຍອາຮູດຊັດເພື່ອນຄົນໜຶ່ງຂອງລາວ,
ພ້ອມກັບປີໂຄນຜູ້ບັນຊາການກອງທັບຂອງລາວ, ໄດ້ໄປຫາລາວ
ແລະພວກເຂົາໄດ້ກົ້ມລົງນະມັດສະການລາວເຖິງພື້ນດິນ.
36 ແລະ ພວກເຂົາຂໍໃຫ້ລາວອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອພວກເຂົາ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບຄວາມອ້ອນວອນຈາກລາວ ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ຮັກສາພວກເຂົາໃຫ້ຫາຍດີ.
37 ຢາໂຄບ ຜູ້ ເປັນ ຄົນ ທຳ ມະດາ ກໍ ໄດ້ ຮັບ
ການ ຊ່ວຍ ກູ້ ຜ່ານ ຄວາມ ຊື່ສັດ ຂອງ ລາວ
ຈາກ ມື ຂອງ ເອຊາວ ອ້າຍ ຂອງ ລາວ, ແລະ ມື
ຂອງ ລາບານ ຊາວ ຊີ ເຣຍ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ແມ່
ຂອງ ລາວ, ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ສະແຫວງ ຫາ ຊີວິດ ຂອງ
ລາວ; ເຊັ່ນ ດຽວ ກັນ ນັ້ນ ຈາກ ມື ຂອງ ກະສັດ
ທັງ ໝົດ ຂອງ ກາ ນາ ອານ ທີ່ ໄດ້ ມາ ຮ່ວມ
ກັນ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ລາວ ແລະ ລູກ ຫຼານ ຂອງ
ລາວ ເພື່ອ ທຳລາຍ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພຣະ ຜູ້
ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ຊ່ວຍ ກູ້ ພວກ ເຂົາ ໃຫ້ ພົ້ນ
ຈາກ ມື ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ຈົນ ພວກ ເຂົາ ຫັນ
ມາ ຕໍ່ ສູ້ ພວກ ເຂົາ, ເພາະ ວ່າ ໃຜ ເຄີຍ ຍື່ນ
ມື ອອກ ໄປ ຕໍ່ ຕ້ານ ພວກ ເຂົາ ໂດຍ ບໍ່ ໄດ້
ຮັບ ໂທດ?
38 ແນ່ນອນ ຟາໂຣຜູ້ເປັນອະດີດ ພໍ່ຂອງພໍ່ເຈົ້າ
ໄດ້ຍົກໂຢເຊບລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບຂຶ້ນເໜືອກວ່າເຈົ້ານາຍທັງໝົດ
ຂອງແຜ່ນດິນເອຢິບ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ເຫັນສະຕິປັນຍາຂອງເພິ່ນ

ເພາະວ່າດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງເພິ່ນ
ເພິ່ນໄດ້ຊ່ວຍກູ້ຊາວແຜ່ນດິນທັງໝົດໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມອຶດຢາກ.
39 ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຢາໂຄບ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວລົງໄປປະເທດເອຢິບ,
ເພື່ອວ່າດ້ວຍຄຸນງາມຄວາມດີຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແຜ່ນດິນເອຢິບ ແລະ
ແຜ່ນດິນໂກເຊັນ ຈະໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກຄວາມອຶດຢາກ.
40 ບັດນີ້, ຖ້າເຈົ້າເຫັນວ່າມັນດີໃນສາຍພຣະເນດຂອງເຈົ້າ,
ຂໍຢ່າທຳລາຍລູກຫລານອິດສະລາເອນ,
ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະສົງໃຫ້ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນເອຢິບ,
ຂໍຈົ່ງສົ່ງພວກເຂົາອອກຈາກບ່ອນນີ້,
ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ໄປແຜ່ນດິນການາອານ,
ແຜ່ນດິນທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາເຄີຍອາໄສຢູ່.
41 ແລະ ເມື່ອຟາໂລໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງເຢໂທຣ,
ລາວກໍໂກດຮ້າຍລາວຫຼາຍ,
ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຈາກພະພັກຂອງກະສັດດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ,
ແລະ ໄປເມືອງມີດີອານ, ດິນແດນຂອງລາວ, ແລະ
ເອົາໄມ້ເທົ້າຂອງໂຢເຊັບໄປນຳ.
42 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ແກ່ ໂຢບ ຊາວ ອູ ຊີ ວ່າ,
“ໂຢບ ເຈົ້າ ເວົ້າ ແນວ ໃດ, ແລະ ເຈົ້າ ມີ ຄຳ
ແນະນຳ ແນວ ໃດ ກ່ຽວ ກັບ ຊາວ ເຮັບເຣີ?”
43 ດັ່ງນັ້ນ ໂຢບ ຈຶ່ງ ໄດ້ກ່າວກັບ ກະສັດ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ຊາວ
ແຜ່ນດິນ ທັງ ຫມົດ ຢູ່ໃນ ອຳນາດ ຂອງ ເຈົ້າ, ຂໍ ໃຫ້ ກະສັດ
ປະຕິບັດຕາມ ທີ່ ພະອົງ ເຫັນ ດີ.
44 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບບາລາອາມວ່າ, “ບາລາອາມເອີຍ,
ເຈົ້າຢາກເວົ້າຫຍັງ, ຈົ່ງເວົ້າຖ້ອຍຄຳຂອງເຈົ້າອອກມາ
ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຟັງ.”
45 ແລະ ບາລາອາມ ໄດ້ ທູນ ກະສັດ ວ່າ,
“ໃນບັນດາທຸກສິ່ງທີ່ກະສັດໄດ້ ວາງແຜນໄວ້ຕໍ່ຕ້ານຊາວເຮັບເຣີ
ພວກເຂົາຈະຖືກປົດປ່ອຍ, ແລະ
ກະສັດຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້ດ້ວຍຄຳແນະນຳໃດໆ.”
46 ເພາະຖ້າເຈົ້າຄິດທີ່ຈະຫຼຸດຜ່ອນພວກເຂົາດ້ວຍໄຟທີ່ລຸກໂຊມ,
ເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພວກເຂົາໄດ້,
ເພາະພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້ປົດປ່ອຍອັບຣາຮາມບິດາຂອງພວ
ກເຂົາອອກຈາກເມືອງອູເຣຂອງຊາວເຄນເດຍຢ່າງແນ່ນອນ;
ແລະຖ້າເຈົ້າຄິດທີ່ຈະທຳລາຍພວກເຂົາດ້ວຍດາບ,
ອີຊາກບິດາຂອງພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກມັນຢ່າງແນ່ນ
ອນ, ແລະແກະຜູ້ໂຕໜຶ່ງໄດ້ຖືກວາງໄວ້ແທນລາວ.
47 ແລະ ຖ້າ ເຈົ້າ ຄິດ ທີ່ ຈະ ຫຼຸດ ຜ່ອນ ຄວາມ
ທຸກ ຍາກ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ ການ ອອກ
ແຮງ ງານ ຢ່າງ ໜັກ ໜ່ວງ, ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ໄດ້ ຮັບ
ຜົນ ປະ ໂຫຍດ ແມ່ນ ແຕ່ ໃນ ເລື່ອງ ນີ້, ເພາະ
ຢາໂຄບ ບັນ ພະ ບຸ ລຸດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ຮັບ ໃຊ້ ລາ ບານ ໃນ ການ ອອກ ແຮງ ງານ
ທຸກ ປະ ການ, ແລະ ໄດ້ ຈະເລີນ ຮຸ່ງ ເຮືອງ.
48 ບັດນີ້, ໂອ້ ກະສັດ, ຂໍໂຜດຟັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນຄຳແນະນຳທີ່ຖືກແນະນຳຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ,
ຊຶ່ງໂດຍຄຳແນະນຳນັ້ນທ່ານຈະເອົາຊະນະພວກເຂົາ, ແລະ
ຊຶ່ງທ່ານບໍ່ຄວນຫັນໜີໄປຈາກມັນ.
49 ຖ້າ ກະສັດ ພໍ ພຣະ ໄທ ຂໍ ໃຫ້ ພະອົງ ສັ່ງ ໃຫ້
ລູກ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ທີ່ ຈະ ເກີດ ມາ
ນັບ ແຕ່ ມື້ ນີ້ ເປັນ ຕົ້ນ ໄປ ໂຍນ ລົງ ໃນ ນ້ຳ,
ເພາະ ໂດຍ ການ ນີ້ ເຈົ້າ ຈະ ລຶບ ຊື່ ຂອງ ເຂົາ
ເຈົ້າ ໄດ້, ເພາະ ບໍ່ ມີ ໃຜ ໃນ ພວກ ເຂົາ, ຫຼື
ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ທີ່ ຖືກ ທົດ ລອງ
ໃນ ວິ ທີ ນີ້.
50 ແລະກະສັດໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງບາລາອາມ,
ແລະເລື່ອງນັ້ນກໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງກະສັດ ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍ, ແລະ
ກະສັດໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງບາລາອາມ.
51 ແລະ ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ອອກຄຳປະກາດ ແລະ
ກົດໝາຍທົ່ວແຜ່ນດິນເອຢິບ ໂດຍກ່າວວ່າ,
ເດັກຊາຍທຸກຄົນທີ່ເກີດມາຈາກຊາວເຮັບເຣີ ຕັ້ງແຕ່ມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ
ຈະຕ້ອງຖືກໂຍນລົງໃນນ້ຳ.
52 ແລະ ຟາໂຣໄດ້ເອີ້ນຂ້າໃຊ້ທັງໝົດຂອງພຣະອົງມາ ແລະ ສັ່ງວ່າ,
“ຈົ່ງໄປຊອກຫາທົ່ວແຜ່ນດິນໂກເຊັນ
ບ່ອນທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນອາໄສຢູ່ ແລະ
ເບິ່ງວ່າລູກຊາຍທຸກຄົນທີ່ເກີດມາຈາກຊາວເຮັບເຣີຈະຖືກໂຍນລົງໃນ
ແມ່ນ້ຳ, ແຕ່ລູກສາວທຸກຄົນຈົ່ງມີຊີວິດຢູ່.”
53 ແລະ
ເມື່ອຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ຟາໂລໄດ້ສັ່ງໃຫ້ໂຍນລູກຊາຍຂອ
ງເຂົາເຈົ້າລົງໃນແມ່ນ້ຳ,
ບາງຄົນໃນນັ້ນໄດ້ແຍກຕົວອອກຈາກເມຍຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ
ຄົນອື່ນໆກໍຍຶດໝັ້ນກັບເມຍຂອງເຂົາເຈົ້າ.
54 ແລະ ນັບ ແຕ່ ມື້ ນັ້ນ ເປັນ ຕົ້ນ ມາ, ເມື່ອ
ເວລາ ເກີດ ລູກ ມາ ເຖິງ ພວກ ຜູ້ຍິງ ຊາວ
ອິດສະລາເອນ ຜູ້ ທີ່ ຍັງ ຢູ່ ກັບ ຜົວ ຂອງ ພວກ
ເຂົາ, ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໄປ ທີ່ ທົ່ງ ນາ ເພື່ອ ເກີດ
ລູກ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເກີດ ລູກ ຢູ່
ໃນ ທົ່ງ ນາ, ແລະ ປະ ລູກ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໄວ້ ຢູ່
ໃນ ທົ່ງ ນາ ແລະ ກັບ ບ້ານ.
55 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ໄດ້ສາບານກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາວ່າຈະເ
ພີ່ມຈຳນວນພວກເຂົາໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ,
ໄດ້ສົ່ງທູດສະຫວັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງອົງໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນມາລ້
າງເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນດ້ວຍນ້ຳ, ເພື່ອເຈີມ ແລະ ເຊັດຕົວມັນ,
ແລະ ເອົາຫີນລຽບສອງກ້ອນໃສ່ມືຂອງມັນ
ເຊິ່ງກ້ອນໜຶ່ງມັນດູດນົມ ແລະ ອີກກ້ອນໜຶ່ງຄືນ້ຳເຜີ້ງ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂົນຂອງມັນງອກຂຶ້ນເຖິງຫົວເຂົ່າ,
ເພື່ອມັນຈະປົກປິດຕົວມັນເອງ; ເພື່ອປອບໂຍນມັນ ແລະ
ເພື່ອຍຶດໝັ້ນກັບມັນ,
ຜ່ານຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມັນ.
56 ແລະ ເມື່ອພຣະເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາສົງສານພວກເຂົາ ແລະ
ປາດຖະໜາທີ່ຈະເພີ່ມຈຳນວນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນເທິງພື້ນແ
ຜ່ນດິນ,
ພຣະອົງຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງຮັບເອົາພວກເຂົາໄວ້ເພື່ອຮັ
ກສາໄວ້ໃນນັ້ນຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ,
ຫຼັງຈາກນັ້ນແຜ່ນດິນໄດ້ເປີດປາກຂອງມັນ ແລະ
ຮາກພວກມັນອອກ ແລະ
ພວກມັນງອກອອກມາຈາກເມືອງຄືກັບສະໝຸນໄພຂອງແຜ່ນດິນໂ
ລກ, ແລະ ຫຍ້າໃນປ່າ, ແລະ
ພວກມັນແຕ່ລະຄົນໄດ້ກັບຄືນໄປຫາຄອບຄົວຂອງຕົນ ແລະ
ເຮືອນຂອງພໍ່ຂອງຕົນ, ແລະ ພວກມັນຍັງຄົງຢູ່ກັບພວກເຂົາ.
57 ແລະ
ລູກຫລານຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຄືກັບຫຍ້າໃນ
ທົ່ງນາ, ຜ່ານພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາ.
58 ເມື່ອຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ເຫັນເຫດການນີ້,
ພວກເຂົາຈຶ່ງອອກໄປ, ແຕ່ລະຄົນກໍເອົາງົວແອກ ແລະ

ໄຖນາໄປທົ່ງນາຂອງຕົນ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ໄຖມັນຄືກັບການໄຖດິນໃນລະດູຫວ່ານເມັດພືດ.
59 ແລະ ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ໄຖ ນາ ພວກ ເຂົາ ບໍ່
ສາ ມາດ ທຳ ຮ້າຍ ເດັກ ນ້ອຍ ຂອງ ລູກ ຫລານ
ອິດສະ ຣາເອນ ໄດ້, ດັ່ງ ນັ້ນ ຜູ້ ຄົນ ຈຶ່ງ ເພີ່ມ
ຂຶ້ນ ຢ່າງ ຫຼວງ ຫຼາຍ.
60 ແລະ
ຟາໂຣໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງໄປເມືອງໂກເຊັນທຸກໆ
ມື້ເພື່ອຊອກຫາເດັກນ້ອຍຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ.
61 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຊອກຫາແລະພົບໂຕໜຶ່ງແລ້ວ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງເອົາມັນອອກຈາກເອິກຂອງແມ່ມັນດ້ວຍກຳລັງ,
ແລະໂຍນລົງໄປໃນແມ່ນ້ຳ,
ສ່ວນລູກສາວນັ້ນພວກເຂົາປະໄວ້ກັບແມ່ຂອງມັນ;
ຊາວເອຢິບໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນເປັນປະຈຳທຸກວັນທຸ
ກວັນ.

ບົດທີ 68

1 ແລະ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ພຣະ ວິນ ຍານ ຂອງ ພຣະ
ເຈົ້າ ໄດ້ ສະຖິດ ຢູ່ ກັບ ມີຣຽມ ລູກ ສາວ ຂອງ
ອຳຣາມ ເອື້ອຍ ຂອງ ອາໂຣນ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ອອກ ໄປ
ທຳ ນາຍ ກ່ຽວ ກັບ ເຮືອນ ຫລັງ ນັ້ນ, ໂດຍ ກ່າວ
ວ່າ: ຈົ່ງ ເບິ່ງ ລູກ ຊາຍ ຄົນ ໜຶ່ງ ຈະ ເກີດ ມາ
ໃຫ້ ພວກ ເຮົາ ໃນ ເທື່ອ ນີ້ ຈາກ ພໍ່ ແມ່ ຂອງ
ຂ້າ ພະ ເຈົ້າ, ແລະ ລາວ ຈະ ຊ່ວຍ ກູ້ ອິດສະ
ຣາເອນ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ກຳມື ຂອງ ເອຢິບ.
2 ແລະ ເມື່ອ ອຳຣາມ ໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງລູກສາວຂອງລາວ,
ລາວຈຶ່ງໄປ ແລະ ພາເມຍຂອງລາວກັບໄປເຮືອນ,
ຫຼັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ຂັບໄລ່ນາງອອກໄປໃນເວລາທີ່ຟາໂລສັ່ງໃຫ້ໂຍນລູ
ກຊາຍທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງຢາໂຄບລົງໃນນ້ຳ.
3 ດັ່ງນັ້ນ ອຳຣາມ ຈຶ່ງໄດ້ເອົາໂຢເຄເບັດ ມາເປັນເມຍຂອງຕົນ
ຫຼັງຈາກລາວໄດ້ໄລ່ນາງອອກໄປໄດ້ສາມປີ, ແລະ ລາວກໍໄດ້ມາຫານາງ
ແລະ ນາງກໍຖືພາ.
4 ແລະ ເມື່ອ ຄົບ ເຈັດ ເດືອນ ນັບ ແຕ່ ນາງ ຖື ພາ
ນາງ ໄດ້ ຄອດ ລູກ ຊາຍ, ແລະ ເຮືອນ ທັງ ໝົດ ກໍ
ເຕັມ ໄປ ດ້ວຍ ແສງ ສະ ຫວ່າງ ອັນ ກວ້າງ ໃຫຍ່
ໄພ ສານ ຄື ແສງ ສະ ຫວ່າງ ຂອງ ດວງ ຕາ ເວັນ
ແລະ ດວງ ຈັນ ໃນ ເວ ລາ ທີ່ ແສງ ສະ ຫວ່າງ
ຂອງ ພວກ ມັນ.
5 ແລະ ເມື່ອຜູ້ຍິງເຫັນວ່າເດັກນ້ອຍນັ້ນງາມແລະໜ້າຮັກ,
ນາງຈຶ່ງເຊື່ອງເດັກນັ້ນໄວ້ໃນຫ້ອງຊັ້ນໃນເປັນເວລາສາມເດືອນ.
6ໃນສະໄໝນັ້ນ
ຊາວເອຢິບໄດ້ວາງແຜນກັນທຳລາຍຊາວເຮັບເຣີທັງໝົດຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
7 ແລະ ຜູ້ຍິງເອຢິບໄດ້ໄປເມືອງໂກເຊັນ
ບ່ອນທີ່ຊາວອິດສະລາເອນອາໄສຢູ່, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ອູ້ມລູກນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້ເທິງບ່າຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ລູກນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຍັງເວົ້າບໍ່ໄດ້.
8 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ,
ເມື່ອພວກຜູ້ຍິງຂອງຊາວອິດສະຣາເອນຄອດລູກ,
ຜູ້ຍິງແຕ່ລະຄົນໄດ້ເຊື່ອງລູກຊາຍຂອງຕົນຈາກຕໍ່ໜ້າຊາວເອຢິບ,
ເພື່ອວ່າຊາວເອຢິບຈະບໍ່ຮູ້ເຖິງການຄອດລູກຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ
ຈະບໍ່ທຳລາຍພວກເຂົາຈາກແຜ່ນດິນ.
9 ແລະ ຜູ້ຍິງເອຢິບໄດ້ມາຮອດເມືອງໂກເຊັນ ແລະ
ລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ກໍ່ວາງຢູ່ເທິງບ່າຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ແລະ
ເມື່ອຜູ້ຍິງເອຢິບຄົນໜຶ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຜູ້ຍິງຊາວເຮັບເຣີ,
ລູກນ້ອຍຂອງນາງກໍ່ເລີ່ມຮ້ອງໄຫ້.
10 ແລະ ເມື່ອມັນຮ້ອງຂຶ້ນ ເດັກນ້ອຍທີ່ຢູ່ໃນຫ້ອງຊັ້ນໃນກໍຕອບຂຶ້ນ
ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ຍິງເອຢິບຈຶ່ງໄປບອກເລື່ອງນີ້ທີ່ວັງຂອງຟາໂລ.
11 ແລະ
ຟາໂຣໄດ້ສັ່ງຂ້າພວກຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງໄປເອົາເດັກນ້ອຍໄປຂ້
າ;
ດັ່ງນັ້ນຊາວເອຢິບຈຶ່ງໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ແມ່ຍິງຊາວເຮັບເຣີເປັນປະ
ຈຳທຸກວັນ.
12 ແລະ ໃນເວລານັ້ນ,
ປະມານສາມເດືອນນັບຕັ້ງແຕ່ໂຢເຄເບັດໄດ້ເຊື່ອງລູກຊາຍຂອງນາງ,
ເລື່ອງນັ້ນກໍເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນໃນວັງຂອງຟາໂລ.
13 ແລະ ຜູ້ຍິງ ຄົນ ນັ້ນ ໄດ້ ຟ້າວ ໄປ ຮັບ ລູກ
ຊາຍ ຂອງ ຕົນ ກ່ອນ ທີ່ ພວກ ເຈົ້າ ໜ້າທີ່ ຈະ
ມາ ເຖິງ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ເອົາ ຫີບ ທີ່ ເຮັດ ດ້ວຍ
ຕົ້ນ ໄມ້ ອໍ້ ມາ ໃຫ້ ລາວ, ແລະ ທາ ດ້ວຍ ຂີ້ດິນ
ແລະ ຢາງ ສີ, ແລະ ເອົາ ເດັກ ນ້ອຍ ລົງ ໃນ ຫີບ
ນັ້ນ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ວາງ ເດັກ ນ້ອຍ ໄວ້ ໃນ ທຸ
ທີ່ ຢູ່ ແຄມ ແມ່ນ້ຳ.
14 ແລະ ມີຣຽມ ນ້ອງສາວຂອງລາວໄດ້ຢືນຢູ່ໄກໆ
ເພື່ອຮູ້ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບລາວ, ແລະ
ຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນກັບຄຳເວົ້າຂອງນາງ.
15 ແລະ ໃນເວລານັ້ນ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຄວາມຮ້ອນອັນຮ້າຍແຮງອອກມາໃນແຜ່ນດິນເອຢິ
ບ,
ເຊິ່ງເຜົາຜານເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຄືກັບດວງອາທິດໃນວົງຈອນຂອ
ງລາວ, ແລະ ມັນໄດ້ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຊາວເອຢິບຢ່າງໜັກ.
16 ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ລົງໄປອາບນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳ
ຍ້ອນຄວາມຮ້ອນທີ່ເຜົາຜານຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ.
17 ແລະ ບາເທຍ ລູກສາວຂອງຟາໂລ
ໄດ້ໄປອາບນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳຍ້ອນຄວາມຮ້ອນທີ່ຮ້ອນອົບເອົ້າ, ແລະ
ພວກຍິງສາວຂອງນາງໄດ້ຍ່າງຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳ, ແລະ
ຜູ້ຍິງທັງໝົດຂອງເອຢິບກໍ່ຍ່າງໄປນຳ.
18 ແລະ ບາເທຍ ໄດ້ ເງີຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງແມ່ນ້ຳ, ແລະ
ນາງໄດ້ເຫັນຫີບຢູ່ເທິງນ້ຳ, ແລະ
ໄດ້ສົ່ງສາວໃຊ້ຂອງນາງໄປເອົາມັນມາ.
19 ແລະ ນາງ ໄດ້ ເປີດ ອອກ ແລະ ເຫັນ ເດັກ ນ້ອຍ
ແລະ ເຫັນ ເດັກ ນ້ອຍ ນັ້ນ ກຳລັງ ຮ້ອງໄຫ້ ແລະ
ນາງ ມີ ຄວາມ ສົງສານ ເດັກ ນ້ອຍ ນັ້ນ ແລະ ນາງ
ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, “ນີ້ ແມ່ນ ເດັກ ນ້ອຍ ຊາວ ເຮັບເຣີ.”
20
ແລະຜູ້ຍິງທັງໝົດຂອງເອຢິບທີ່ຍ່າງຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳຢາກໃຫ້ລາວດູດ
ນົມ, ແຕ່ລາວບໍ່ຍອມດູດ, ເພາະວ່າສິ່ງນີ້ມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເພື່ອຈະໃຫ້ລາວກັບຄືນສູ່ເຕົ້ານົມແມ່ຂອງລາວ.
21
ໃນຄາວນັ້ນມີຣີອາມນ້ອງສາວຂອງລາວຢູ່ໃນບັນດາຜູ້ຍິງເອຢິບທີ່ແ
ຄມແມ່ນ້ຳ. ນາງໄດ້ເຫັນເຫດການນີ້ ແລະ
ນາງໄດ້ເວົ້າກັບລູກສາວຂອງຟາໂຣວ່າ,
“ຂ້ອຍຄວນໄປເອີ້ນແມ່ລ້ຽງຂອງຜູ້ຍິງຊາວເຮັບເຣີມາລ້ຽງລູກໃຫ້ເຈົ້
າບໍ?”

22 ແລະ ລູກສາວຂອງຟາໂຣຈຶ່ງບອກນາງວ່າ, “ໄປເຖີດ,”
ຍິງສາວຄົນນັ້ນຈຶ່ງໄປເອີ້ນແມ່ຂອງເດັກມາ.
23 ແລະ ທິດາຂອງຟາໂຣໄດ້ບອກໂຢເຄເບັດວ່າ,
ຈົ່ງເອົາເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ໄປແລະດູດນົມໃຫ້ຂ້ອຍ,
ແລະຂ້ອຍຈະຈ່າຍຄ່າຈ້າງໃຫ້ເຈົ້າ, ເງິນສອງຫຼຽນຕໍ່ມື້;
ແລະຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນໄດ້ຮັບເອົາເດັກນ້ອຍແລະລ້ຽງລູກດ້ວຍນົມແມ່.
24 ແລະ ເມື່ອຮອດສອງປີ ເມື່ອເດັກນ້ອຍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ
ນາງຈຶ່ງໄດ້ນຳລາວມາຫາລູກສາວຂອງຟາໂລ ແລະ
ລາວເປັນລູກຊາຍຂອງນາງ ແລະ ນາງໄດ້ຕັ້ງຊື່ລາວວ່າ ໂມເຊ
ເພາະນາງເວົ້າວ່າ ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ດຶງລາວອອກຈາກນໍ້າ.
25 ແລະ ອຳຣາມ ບິດາຂອງລາວໄດ້ຕັ້ງຊື່ລາວວ່າ ຊາບາ,
ເພາະລາວເວົ້າວ່າ,
ລາວຈຶ່ງໄດ້ຄືນຫາກັບພັນລະຍາຂອງລາວຜູ້ທີ່ລາວໄດ້ປະຕິເສດ.
26 ແລະ ໂຢເຄເບັດ ແມ່ຂອງລາວໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລາວວ່າ ເຢກຸທິເອນ
ເພາະວ່າ, ນາງເວົ້າວ່າ,
ຂ້ອຍໄດ້ຫວັງໃນລາວຕໍ່ອົງຜູ້ຊົງລິດອຳນາດສູງສຸດ, ແລະ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຟື້ນຟູລາວໃຫ້ກັບຂ້ອຍ.
27 ແລະ ມີຣຽມນ້ອງສາວຂອງລາວຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລາວວ່າ ເຢເຣັດ,
ເພາະວ່ານາງໄດ້ລົງມາຕາມລາວໄປທີ່ແມ່ນໍ້າເພື່ອຮູ້ວ່າຈຸດຈົບຂອງລ
າວຈະເປັນແນວໃດ.
28 ແລະ ອາໂຣນ ນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ຕັ້ງຊື່ລາວວ່າ ອາບີຊານຸກ
ໂດຍກ່າວວ່າ, ພໍ່ຂອງຂ້ອຍໄດ້ປະຖິ້ມແມ່ຂອງຂ້ອຍ ແລະ
ກັບຄືນມາຫານາງຍ້ອນລາວ.
29 ແລະ ເຄຣາດບິດາຂອງອຳຣາມໄດ້ຕັ້ງຊື່ລາວວ່າ ອາບີກໂດຣ໌,
ເພາະວ່າຍ້ອນລາວ,
ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້ອມແປງຮອຍແຕກຂອງເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ,
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດໂຍນລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາລົງໃນນໍ້າ
ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ.
30 ແລະ ພະຍາບານຂອງພວກເຂົາເອີ້ນລາວວ່າ ອາບີ ໂຊໂຄ,
ໂດຍກ່າວວ່າ,
ລາວໄດ້ລີ້ຊ່ອນຢູ່ໃນຜ້າເຕັ້ນຂອງລາວເປັນເວລາສາມເດືອນ,
ຍ້ອນລູກຫລານຂອງຮາມ.
31 ແລະ ອິດສະລາເອນທັງໝົດເອີ້ນຊື່ລາວວ່າ ເຊມາຢາ
ລູກຊາຍຂອງເນທາເນນ ເພາະເຂົາເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ໃນສະໄໝຂອງລາວ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຜູ້ກົດຂີ່ຂອງພວກເຂົາ.
32 ແລະ ໂມເຊໄດ້ຢູ່ໃນວັງຂອງຟາໂລ, ແລະ
ເປັນລູກຊາຍຂອງບາເທຍ, ລູກສາວຂອງຟາໂລ, ແລະ
ໂມເຊໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນບັນດາລູກຂອງກະສັດ.

ບົດທີ 69

1 ແລະ ກະສັດ ແຫ່ງ ເອໂດມ ໄດ້ ສິ້ນ ພະ ຊົນ ໃນ
ສະໄໝ ນັ້ນ, ໃນ ປີ ທີ ສິບ ແປດ ແຫ່ງ ການ
ປົກຄອງ ຂອງ ເພິ່ນ, ແລະ ໄດ້ ຖືກ ຝັງ ໄວ້ ໃນ
ວິຫານ ຂອງ ເພິ່ນ ຊຶ່ງ ເພິ່ນ ໄດ້ ສ້າງ ໄວ້ ເພື່ອ
ເປັນ ທີ່ ປະທັບ ຂອງ ເພິ່ນ ໃນ ແຜ່ນດິນ ເອໂດມ.
2 ແລະ ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ສົ່ງຄົນໄປເມືອງເປໂທຣ
ຊຶ່ງຢູ່ແຄມແມ່ນໍ້າ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນຳຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຕາງາມ ແລະ
ມີຮູບຮ່າງໜ້າຕາງາມມາຈາກທີ່ນັ້ນ ຊື່ວ່າ ຊາອູນ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາແທນຊ
າມລາ.

3 ແລະ ຊາອູນ ໄດ້ ປົກຄອງ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເອຊາວ ທັງ ຫມົດ ໃນ
ແຜ່ນດິນ ເອໂດມ ເປັນ ເວລາ ສີ່ ສິບ ປີ.
4 ແລະ ເມື່ອ ຟາໂຣ ກະສັດ ຂອງ ເອຢິບ ເຫັນວ່າ ແຜນການ ທີ່
ບາລາອາມ ໄດ້ ແນະນຳ ກ່ຽວກັບ ຊາວ ອິດສະຣາເອນ ນັ້ນ ບໍ່
ສຳເລັດ, ແຕ່ ພວກເຂົາ ກໍ ຍັງ ມີ ລູກຫລານ ເພີ່ມຂຶ້ນ ເລື້ອຍໆ ທົ່ວ
ແຜ່ນດິນ ເອຢິບ.
5 ໃນສະໄໝນັ້ນ
ຟາໂຣໄດ້ສັ່ງໃຫ້ປະກາດໄປທົ່ວປະເທດເອຢິບແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນ
ວ່າ, “ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫຼຸດຜ່ອນວຽກງານປະຈຳວັນຂອງຕົນ.”
6 ແລະ ຜູ້ ໃດ ທີ່ ພົບ ວ່າ ຂາດ ເຂີນ ໃນ ວຽກ
ງານ ຂອງ ຕົນ ທີ່ ລາວ ເຮັດ ປະຈຳ ວັນ, ບໍ່ ວ່າ
ຈະ ເຮັດ ປູນ ຫຼື ເຮັດ ດິນ ຈີ່, ແລ້ວ ລູກ ຊາຍ ຄົນ
ນ້ອຍ ຂອງ ລາວ ຈະ ຖືກ ເອົາ ໄປ ແທນ ເຂົາ
ເຈົ້າ.
7 ແລະ
ການອອກແຮງງານຂອງເອຢິບໄດ້ເສີມສ້າງລູກຫລານອິດສະຣາເອນ
ໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ,
ຖ້າດິນຈີ່ໜຶ່ງກ້ອນບໍ່ພຽງພໍກັບແຮງງານປະຈຳວັນຂອງຜູ້ໃດ,
ຊາວເອຢິບໄດ້ເອົາລູກຊາຍຄົນນ້ອຍຂອງລາວໄປຈາກແມ່ຂອງລາວ,
ແລະ
ເອົາລາວເຂົ້າໄປໃນອາຄານແທນດິນຈີ່ທີ່ພໍ່ຂອງລາວປະໄວ້ໃຫ້ຂາດ.
8 ແລະ
ຊາວເອຢິບໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນທຸກຄົນເປັນມື້ງເປັ
ນເວລາດົນນານ.
9 ແຕ່ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ເຜົ່າ ເລວີ ບໍ່ ໄດ້ ເຮັດ
ວຽກ ຮ່ວມ ກັບ ຊາວ ອິດສະລາເອນ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ, ຕັ້ງ ແຕ່ ຕົ້ນ, ເພາະ ລູກ ຫລານ ຂອງ
ເລວີ ຮູ້ ຈັກ ເລ່ ຫຼ່ຽມ ຂອງ ຊາວ ເອຢິບ ຊຶ່ງ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໃຊ້ ຕໍ່ ຊາວ ອິດສະລາເອນ ໃນ
ຕອນ ຕົ້ນ.

ບົດທີ 70

1 ແລະ ໃນປີທີສາມນັບຕັ້ງແຕ່ໂມເຊເກີດ, ຟາໂລນັ່ງຢູ່ໃນງານລ້ຽງ,
ເມື່ອອາລະປາຣານິດລາຊິນີນັ່ງຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງລາວ
ແລະບັດເທຍນັ່ງຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍຂອງລາວ,
ແລະເດັກຊາຍໂມເຊນອນຢູ່ເທິງເອິກຂອງນາງ,
ແລະບາລາອາມລູກຊາຍຂອງເບໂອຣ໌ພ້ອມກັບລູກຊາຍສອງຄົນຂອ
ງລາວ,
ແລະເຈົ້າຊາຍທັງໝົດຂອງອານາຈັກກຳລັງນັ່ງຢູ່ໂຕະອາຫານຕໍ່ໜ້າ
ກະສັດ.
2 ແລະ ຊາຍໜຸ່ມໄດ້ຍຽດມືອອກໃສ່ຫົວຂອງກະສັດ ແລະ
ເອົາມົງກຸດອອກຈາກຫົວຂອງກະສັດ ແລະ
ວາງໄວ້ເທິງຫົວຂອງຕົນເອງ.
3 ແລະ ເມື່ອກະສັດ ແລະ
ພວກເຈົ້າຊາຍໄດ້ເຫັນວຽກງານທີ່ເດັກຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເຮັດ, ກະສັດ
ແລະ ພວກເຈົ້າຊາຍກໍຕົກໃຈຫຼາຍ, ແລະ
ຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ສະແດງຄວາມປະຫຼາດໃຈຕໍ່ເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ.
4 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ແກ່ ພວກ ເຈົ້ານາຍ ຜູ້ ທີ່ ນັ່ງ ຮັບ ປະທານ
ອາຫານ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ພະອົງ ວ່າ, “ພວກ ເຈົ້ານາຍ ທັງ ຫຼາຍ, ພວກ
ທ່ານ ເວົ້າ ຫຍັງ ແລະ ພວກ ທ່ານ ຈະ ເວົ້າ ຫຍັງ ໃນ ເລື່ອງ ນີ້? ແລະ
ຈະ ມີ ການ ຕັດສິນ ລົງໂທດ ເດັກ ຊາຍ ຄົນ ນັ້ນ ໃນ ເລື່ອງ ການ
ກະທຳ ນີ້ ຢ່າງ ໃດ?

5 ແລະ ບາລາອາມ ລູກຊາຍຂອງເບໂອຣ໌ ນັກວິເສດ ໄດ້ຕອບກະສັດ
ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍວ່າ, “ໂອ້ ກະສັດເອີຍ,
ຂໍໂຜດຈື່ຄວາມຝັນທີ່ພະອົງໄດ້ຝັນມາຫຼາຍມື້ແລ້ວ ແລະ
ສິ່ງທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງໄດ້ແກ້ໃຫ້ພະອົງຟັງ.”
6 ດັ່ງນັ້ນ, ບັດນີ້ ນີ້ແມ່ນເດັກນ້ອຍຈາກຊາວເຮັບເຣີ,
ຜູ້ທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຕົວ, ແລະ
ຂໍຢ່າໃຫ້ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ໄດ້ເຮັ
ດສິ່ງນີ້ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້.
7 ເພາະວ່າລາວເປັນເດັກຊາຍຊາວເຮັບເຣີ, ແລະ ສະຕິປັນຍາ ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຢູ່ກັບລາວ, ເຖິງແມ່ນວ່າລາວຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ, ແລະ
ດ້ວຍສະຕິປັນຍາລາວໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ
ເລືອກອານາຈັກເອຢິບໄວ້ສໍາລັບຕົນເອງ.
8 ເພາະວ່ານີ້ຄືວິທີທີ່ຊາວເຮັບເຣີທຸກຄົນຫລອກລວງກະສັດ ແລະ
ເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເພື່ອເຮັດສິ່ງທັງໝົດນີ້ດ້ວຍເລ່ຫຼ່ຽມ,
ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ກະສັດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ຄົນຂອງເຂົາເຈົ້າສັ່ນສະເທືອນ.
9 ເຈົ້າຮູ້ແນ່ນອນແລ້ວວ່າ ອັບຣາຮາມ
ບິດາຂອງພວກເຂົາໄດ້ກະທໍາເຊັ່ນນີ້, ຜູ້ທີ່ຫຼອກລວງກອງທັບຂອງ
ນິມໂຣດ ກະສັດແຫ່ງ ບາບີໂລນ, ແລະ ອາບີເມເລັກ ກະສັດແຫ່ງ
ເກຣາ, ແລະ ວ່າລາວໄດ້ຄອບຄອງແຜ່ນດິນຂອງລູກຫລານຂອງ
ຮິດ ແລະ ອານາຈັກທັງໝົດຂອງ ແຄນາອານ.
10 ແລະ ວ່າ ເພິ່ນ ໄດ້ ລົງ ໄປ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ ແລະ ກ່າວ ເຖິງ
ນາງ ຊາຣາ ເມຍ ຂອງ ເພິ່ນ ວ່າ ນາງ ເປັນ ນ້ອງ ສາວ ຂອງ ເຮົາ
ເພື່ອ ຈະ ຫຼອກ ລວງ ປະເທດ ເອຢິບ ແລະ ກະສັດ ຂອງ ນາງ.
11
ອີຊາກລູກຊາຍຂອງລາວກໍ່ໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນເມື່ອລາວໄປເມືອງເກຣາ
ແລະ ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແລະ
ກໍາລັງຂອງລາວໄດ້ເອົາຊະນະກອງທັບຂອງອາບີເມເລັກ
ກະສັດຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນ.
12
ລາວຍັງຄິດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ອານາຈັກຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນສະດຸດລົ້ມ
ໂດຍກ່າວວ່າເຣເບກາເມຍຂອງລາວເປັນນ້ອງສາວຂອງລາວ.
13 ຢາໂຄບຍັງໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ນ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ໄດ້ເອົາສິດທິອ້າຍກົກຂອງລາວ ແລະ ພອນຂອງລາວໄປ.
14
ແລ້ວລາວກໍໄປບ້ານຂອງລາບານອ້າຍຂອງແມ່ລາວທີ່ປາດານອາຣາ
ມ ແລະໄດ້ເອົາລູກສາວຂອງລາວ, ຝູງສັດຂອງລາວ,
ແລະທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງລາວໄປຈາກລາວດ້ວຍເລ່ຫຼ່ຽມ
ແລ້ວກໍ່ໜີໄປ ແລະກັບຄືນໄປຫາພໍ່ຂອງລາວທີ່ແຜ່ນດິນການາອານ.
15ລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ຂາຍນ້ອງຊາຍຂອງຕົນໃຫ້ໂຢເຊັບ,
ຜູ້ທີ່ລົງໄປປະເທດເອຢິບແລະກາຍເປັນທາດ,
ແລະຖືກກັກຂັງໄວ້ໃນຄຸກເປັນເວລາສິບສອງປີ.
16 ຈົນກະທັ່ງກະສັດຟາໂຣອົງກ່ອນໄດ້ຝັນ ແລະ
ດຶງເພິ່ນອອກຈາກຄຸກ ແລະ
ຍົກເພິ່ນຂຶ້ນສູງກວ່າເຈົ້າຊາຍທັງໝົດໃນເອຢິບ
ເພາະເພິ່ນໄດ້ແກ້ຄວາມຝັນໃຫ້ເພິ່ນ.
17 ແລະ ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມອຶດຢາກທົ່ວແຜ່ນດິນ,
ລາວໄດ້ສັ່ງໃຫ້ໄປນໍາພໍ່ຂອງລາວ, ອ້າຍນ້ອງທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ
ຄອບຄົວທັງໝົດຂອງພໍ່ລາວ, ແລະ ລ້ຽງດູພວກເຂົາໂດຍບໍ່ມີລາຄາ
ຫຼື ລາງວັນ, ແລະ ໄດ້ຊື້ຊາວເອຢິບໃຫ້ເປັນທາດ.
18 ບັດນີ້, ຂໍກະສັດຜູ້ມີກຽດຂອງຂ້ານ້ອຍຈົ່ງເບິ່ງ,
ເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ໄດ້ລຸກຂຶ້ນແທນພວກເຂົາໃນປະເທດເອຢິບ,
ເພື່ອປະຕິບັດຕາມການກະທໍາຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເພື່ອຫຼິ້ນຊູ້ກັບກະສັດ, ເຈົ້າຊາຍ, ແລະ ຜູ້ພິພາກສາທຸກຄົນ.
19 ຖ້າ ກະສັດ ພໍ ພຣະໄທ, ຂໍ ໃຫ້ ພວກ ເຮົາ ປ່ອຍ
ເລືອດ ຂອງ ລາວ ລົງ ເທິງ ດິນ, ຢ້ານ ວ່າ ລາວ
ຈະ ເຕີບ ໃຫຍ່ ຂຶ້ນ ມາ ແລະ ເອົາ ລັດຖະບານ
ໄປ ຈາກ ມື ຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມ ຫວັງ ຂອງ
ເອຢິບ ຈະ ສູນ ສິ້ນ ໄປ ຫຼັງ ຈາກ ລາວ ໄດ້ ຂຶ້ນ
ປົກຄອງ ແລ້ວ.
20 ແລະ ບາລາອາມ ໄດ້ ທູນ ກະສັດ ວ່າ, “ຂໍ ໃຫ້ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ
ເຊີນ ຜູ້ ພິພາກສາ ແລະ ນັກປາດ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເອຢິບ ມາ ແລະ
ບອກ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ວ່າ ການ ຕັດສິນ ປະຫານ ຊີວິດ ນັ້ນ ເປັນ ໄປ
ຕາມ ທີ່ ທ່ານ ໄດ້ ກ່າວ ໄວ້ ຫຼື ບໍ່, ແລ້ວ ພວກ ຂ້ານ້ອຍ ຈະ ຂ້າ ລາວ
ເສຍ.”
21 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ໃຊ້ ຄົນ ໄປ ເອີ້ນ ພວກ ບັນຍາຊົນ ທັງ ຫມົດ
ຂອງ ປະເທດ ເອຢິບ ມາ ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມາ ເຝົ້າ ກະສັດ, ແລະ
ທູດສະຫວັນ ຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ ມາ ໃນ ບັນດາ ພວກ ເຂົາ,
ແລະ ເພິ່ນ ເປັນ ເໝືອນ ດັ່ງ ພວກ ບັນຍາຊົນ ຄົນ ຫນຶ່ງ ຂອງ
ປະເທດ ເອຢິບ.
22 ແລະ ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບພວກນັກປາດວ່າ,
“ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນແນ່ນອນແລ້ວວ່າເດັກຊາຍຊາວເຮັບເຣີຄົນນີ້ຜູ້ທີ່
ຢູ່ໃນເຮືອນໄດ້ເຮັດຫຍັງ, ແລະ
ບາລາອາມໄດ້ຕັດສິນໃນເລື່ອງນີ້ດັ່ງນີ້.”
23 ບັດນີ້ຈົ່ງຕັດສິນຕົນເອງ ແລະ
ເບິ່ງວ່າມີຫຍັງສົມຄວນແກ່ເດັກຊາຍສໍາລັບການກະທໍາທີ່ລາວໄດ້ກະ
ທໍາ.
24 ແລະ ທູດສະຫວັນອົງນັ້ນ,
ຜູ້ຊຶ່ງເບິ່ງຄືວ່າເປັນນັກປາດຄົນໜຶ່ງຂອງຟາໂຣ, ໄດ້ຕອບ ແລະ
ກ່າວດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້, ຕໍ່ໜ້ານັກປາດທັງໝົດຂອງເອຢິບ ແລະ
ຕໍ່ໜ້າກະສັດ ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍວ່າ:
25 ຖ້າ ພະ ອົງ ພໍ ພຣະ ໄທ ຂໍ ໃຫ້ ພະ ອົງ ສົ່ງ
ຄົນ ໄປ ນໍາ ເອົາ ຫີນ ໂອນິກ ແລະ ຖ່ານ ໄຟ ມາ
ວາງ ໄວ້ ຕໍ່ໜ້າ ເດັກ ນ້ອຍ, ແລະ ຖ້າ ເດັກ ນ້ອຍ
ຢຽດ ມື ອອກ ໄປ ຈັບ ເອົາ ຫີນ ໂອນິກ, ແລ້ວ
ພວກ ເຮົາ ຈະ ຮູ້ ວ່າ ດ້ວຍ ຄວາມ ສະຫຼາດ ຂອງ
ເດັກ ນ້ອຍ ຄົນ ນີ້ ໄດ້ ເຮັດ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ລາວ
ໄດ້ ເຮັດ, ແລະ ພວກ ເຮົາ ຕ້ອງ ຂ້າ ລາວ.
26 ແຕ່ຖ້າລາວຢຽດມືອອກໄປຫາຖ່ານຫີນ,
ແລ້ວພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມຮູ້,
ແລະລາວຈະມີຊີວິດຢູ່.
27 ສິ່ງນັ້ນເບິ່ງຄືວ່າດີໃນສາຍພຣະເນຕຣຂອງກະສັດ ແລະ
ພວກເຈົ້ານາຍ,
ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄໍາເວົ້າຂອງທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າ.
28 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ນໍາ ຫີນ ນໍ້າ ຕານ ແລະ
ຖ່ານ ຫີນ ມາ ວາງ ໄວ້ ຕໍ່ໜ້າ ໂມເຊ.
29 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ວາງ ເດັກ ຊາຍ ໄວ້ ຕໍ່ໜ້າ
ພວກ ເຂົາ, ແລະ ເດັກ ຊາຍ ໄດ້ ພະ ຍາ ຍາມ ຢຶດ
ມື ອອກ ໄປ ຫາ ຫີນ ນໍ້າ ເຫຼືອງ, ແຕ່ ທູດ ຂອງ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ຈັບ ມື ຂອງ ລາວ ແລະ
ວາງ ມັນ ໄວ້ ເທິງ ຖ່ານ ໄຟ, ແລະ ຖ່ານ ໄຟ ກໍ
ດັບ ລົງ ໃນ ມື ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຍົກ
ມັນ ຂຶ້ນ ແລະ ເອົາ ມັນ ໃສ່ ປາກ ຂອງ ລາວ, ແລະ
ເຜົາ ປາກ ສ່ວນ ໜຶ່ງ ຂອງ ລາວ ແລະ ລີ້ນ ສ່ວນ

ໜຶ່ງ ຂອງ ລາວ, ແລະ ລາວ ກໍ ມີ ອາການ ໜັກ
ໃນ ປາກ ແລະ ລີ້ນ.
30 ແລະ ເມື່ອກະສັດ ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍໄດ້ເຫັນເຊັ່ນນັ້ນ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າໂມເຊບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດດ້ວຍສະຕິບັນຍາໃນການຖອດ
ມົງກຸດອອກຈາກຫົວຂອງກະສັດ.
31 ດັ່ງນັ້ນກະສັດ ແລະ ພວກເຈົ້ານາຍຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຂ້າເດັກນ້ອຍ,
ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງຢູ່ໃນວັງຂອງຟາໂລ, ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຣງສະຖິດຢູ່ກັບລາວ.
32 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ເດັກຊາຍຢູ່ໃນລາຊະວັງຂອງກະສັດ,
ລາວໄດ້ນຸ່ງເສື້ອສີມ່ວງ ແລະ
ລາວໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນບັນດາລູກຂອງກະສັດ.
33 ແລະ ເມື່ອໂມເຊເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນລາຊະວັງຂອງກະສັດ,
ນາງບາເທຍ ລູກສາວຂອງຟາໂລ ໄດ້ນັບຖືລາວເປັນລູກຊາຍ, ແລະ
ທຸກຄົນໃນຄົວເຮືອນຂອງຟາໂລກໍ່ໃຫ້ກຽດແກ່ລາວ, ແລະ
ຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງເອຢິບກໍ່ຢ້ານກົວລາວ.
34 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ອອກໄປ ແລະ ມາຮອດແຜ່ນດິນໂກເຊັນທຸກໆມື້
ບ່ອນທີ່ພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນຄືຊາວອິດສະຣາເອນອາໄສຢູ່, ແລະ
ໂມເຊໄດ້ເຫັນພວກເຂົາຫາຍໃຈຟືດ ແລະ ເຮັດວຽກໜັກທຸກໆມື້.
35 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ ຖາມ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ເປັນຫຍັງ ວຽກ ງານ ນີ້ ຈຶ່ງ
ຖືກ ມອບ ໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າ ທຸກໆ ມື້?
36 ແລະ
ພວກເຂົາເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາໃຫ້ເພິ່ນຟັງ
ແລະ ບັນຍັດທັງຫຼາຍທີ່ຟາໂຣໄດ້ວາງໄວ້ກ່ອນເພິ່ນຈະເກີດ.
37 ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ບອກລາວເຖິງແຜນການທັງໝົດທີ່ບາລາອາມລູກຊ
າຍຂອງເບໂອຣໄດ້ວາງແຜນໄວ້ຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ ແລະ
ສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ວາງແຜນໄວ້ຕໍ່ຕ້ານລາວເພື່ອຈະຂ້າລາວ
ເມື່ອລາວໄດ້ຖອດມົງກຸດຂອງກະສັດອອກຈາກຫົວຂອງລາວ.
38 ເມື່ອໂມເຊໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ, ລາວກໍຄຽດແຄ້ນບາລາອາມ ແລະ
ພະຍາຍາມຂ້າລາວ, ແລະ ລາວກໍຍັງດັກຈັບບາລາອາມທຸກໆມື້.
39 ແລະ ບາລາອາມຢ້ານໂມເຊ, ແລະ
ລາວກັບລູກຊາຍສອງຄົນຂອງລາວໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ອອກເດີນທາງອອກຈາກປະເທດເອຢິບ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ໜີໄປ
ແລະ ມອບຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ໄດ້ໄປແຜ່ນດິນກູເຊກັບ ກີກີຍານຸສ, ກະສັດຂອງກູເຊ.
40 ແລະ ໂມເຊຢູ່ໃນວັງຂອງກະສັດ ທັງການອອກເຂົ້າອອກ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມໂປດປານໃຫ້ເພິ່ນໃນສາຍພຣະເນຕຣ
ຂອງຟາໂລ, ໃນສາຍພຣະເນຕຣຂອງຂ້າລາຊະການທັງໝົດຂອງເພິ່ນ,
ແລະ ໃນສາຍພຣະເນຕຣຂອງປະຊາຊົນເອຢິບທັງໝົດ, ແລະ
ພວກເຂົາຮັກໂມເຊຫຼາຍ.
41 ແລະ ເມື່ອເຖິງມື້ທີ່ໂມເຊໄປເມືອງໂກເຊັນ
ເພື່ອໄປເບິ່ງພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ
ເພິ່ນໄດ້ເຫັນຊາວອິດສະຣາເອນກໍາລັງເຮັດວຽກໜັກ ແລະ
ແບກຫາບພາລະໜັກ ໂມເຊກໍໂສກເສົ້າເພາະພວກເຂົາ.
42 ແລະ ໂມເຊໄດ້ກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບ ແລະ
ໄດ້ມາຮອດວັງຂອງຟາໂລ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດ ແລະ
ໂມເຊໄດ້ກົ້ມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າກະສັດ.
43 ແລະໂມເຊໄດ້ກ່າວກັບຟາໂລວ່າ, "ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຂ້ານ້ອຍມາຂໍຄວາມຈາກທ່ານເພື່ອຂໍສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆ,
ຢ່າຫັນໜ້າໜີຈາກຂ້ານ້ອຍໄປມືເປົ່າ."
ແລະຟາໂລໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, "ຈົ່ງເວົ້າມາ."
44 ໂມເຊໄດ້ທູນຕໍ່ຟາໂລວ່າ,
"ຂໍໂຜດປະທານໃຫ້ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະອົງຄືຊາວອິດສະຣາເອນຜູ້
ທີ່ຢູ່ໃນໂກເຊັນໄດ້ພັກຜ່ອນຈາກວຽກຂອງພວກເຂົາໃນມື້ໜຶ່ງ."
45 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ຕອບ ໂມເຊ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ເຮົາ
ໄດ້ ເງີຍ ໜ້າ ຂຶ້ນ ໃນ ເລື່ອງ ນີ້ ເພື່ອ ຕອບ ຄໍາ
ຮ້ອງຂໍ ຂອງ ເຈົ້າ.
46 ຟາໂຣຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ປະກາດໄປທົ່ວປະເທດເອຢິບ ແລະ ໂກເຊັນວ່າ
47 ສໍາລັບພວກເຈົ້າ, ລູກຫລານອິດສະຣາເອນທັງໝົດ,
ກະສັດກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ເປັນເວລາຫົກມື້ພວກເຈົ້າຈົ່ງເຮັດວຽກ ແລະ
ອອກແຮງ, ແຕ່ໃນວັນທີເຈັດພວກເຈົ້າຈົ່ງພັກຜ່ອນ, ແລະ
ຢ່າເຮັດວຽກໃດໆ, ພວກເຈົ້າຈົ່ງເຮັດແບບນີ້ຕະຫຼອດມື້, ດັ່ງທີ່ກະສັດ
ແລະ ໂມເຊລູກຊາຍຂອງບັດເທຍ ໄດ້ບັນຊາໄວ້.
48
ແລະໂມເຊກໍມີຄວາມປິຕິຍິນດີໃນສິ່ງທີ່ກະສັດໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຕົນ,
ແລະຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດກໍເຮັດຕາມທີ່ໂມເຊສັ່ງພວກເຂົາ.
49
ເພາະວ່າສິ່ງນີ້ມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຖິງລູກຫລານອິດສະລາເອນ,
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມລະນຶກເຖິງລູກຫລານອິດສະລາເອນ
ເພື່ອຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດເພື່ອບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ.
50 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຣງສະຖິດຢູ່ກັບໂມເຊ
ແລະຊື່ສຽງຂອງເພິ່ນກໍແຜ່ລາມໄປທົ່ວປະເທດເອຢິບ.
51 ແລະ ໂມເຊໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສາຍ
ຕາຂອງຊາວເອຢິບທັງໝົດ, ແລະ ໃນສາຍ
ຕາຂອງຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດ,
ໂດຍສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ດີໃຫ້ແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນປະຊາຊົນຂອງລາ
ວ ແລະ ກ່າວຄໍາປາໄສສັນຕິພາບກ່ຽວກັບພວກເຂົາຕໍ່ກະສັດ.

ບົດທີ 71

1 ແລະ ເມື່ອໂມເຊມີອາຍຸໄດ້ສິບແປດປີ,
ເພິ່ນຢາກເຫັນພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໄປຫາພວກເຂົາທີ່ໂກເຊັນ, ແລະ
ເມື່ອໂມເຊໄດ້ໄປໃກ້ໂກເຊັນແລ້ວ,
ເພິ່ນໄດ້ມາຮອດບ່ອນທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນເຮັດວຽກ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສັງເກດເບິ່ງພາລະຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເຫັນຊາວເອຢິບຄົນໜຶ່ງກໍາລັງຕີພີ່ນ້ອງຊາວເຮັບເຣີຄົນໜຶ່
ງຂອງຕົນ.
2 ແລະ ເມື່ອຊາຍຜູ້ທີ່ຖືກທຸບຕີເຫັນໂມເຊ
ລາວຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາໂມເຊເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ
ເພາະວ່າໂມເຊເປັນທີ່ນັບຖືຢ່າງສູງໃນລາຊະວັງຂອງຟາໂລ ແລະ
ລາວໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, "ນາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ກະລຸນາຮັບຟັງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ,
ຊາຍເອຢິບຄົນນີ້ໄດ້ມາທີ່ເຮືອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຕອນກາງຄືນ,
ມັດຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ມາຫາເມຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ,
ແລະ ບັດນີ້ລາວພະຍາຍາມເອົາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປ."
3 ແລະ ເມື່ອໂມເຊໄດ້ຍິນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍນີ້,
ລາວກໍຄຽດແຄ້ນຊາວເອຢິບຄົນນັ້ນ, ແລະ ລາວກໍ່ຫັນໄປທາງນີ້
ແລະ ອີກທາງໜຶ່ງ, ແລະ ເມື່ອລາວເຫັນວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ລາວຈຶ່ງໄດ້ຕີຊາວເອຢິບຄົນນັ້ນ ແລະ ເຊື່ອງລາວໄວ້ໃນດິນຊາຍ,
ແລະ ປົດປ່ອຍຊາວເຮັບເຣີຄົນນັ້ນໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງຜູ້ທີ່ຕີລາວ.
4 ຊາວເຮັບເຣີຄົນນັ້ນໄດ້ກັບໄປເຮືອນຂອງຕົນ,
ແລະໂມເຊກໍກັບໄປເຮືອນຂອງຕົນ,
ແລະອອກໄປແລະກັບໄປເຮືອນຂອງກະສັດ.

5 ແລະ ເມື່ອຊາຍຄົນນັ້ນກັບບ້ານແລ້ວ,
ລາວກໍຄິດທີ່ຈະປະຕິເສດພັນລະຍາຂອງລາວ,
ເພາະວ່າໃນຄອບຄົວຂອງຢາໂຄບ,
ຜູ້ຊາຍຄົນໃດຈະມາຫາພັນລະຍາຂອງລາວຫຼັງຈາກທີ່ນາງໄດ້ລ່ວງລະ
ເມີດແລ້ວ.
6 ແລະ ຜູ້ຍິງໄດ້ໄປບອກອ້າຍຂອງນາງ, ແລະ
ອ້າຍຂອງຜູ້ຍິງໄດ້ພະຍາຍາມຂ້າລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ໜີໄປເຮືອນຂອງລາວ ແລະ ໜີໄປ.
7 ແລະ ໃນມື້ທີສອງ ໂມເຊໄດ້ອອກໄປຫາພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ ແລະ
ເຫັນຊາຍສອງຄົນກຳລັງຜິດຖຽງກັນຢູ່ ລາວຈຶ່ງເວົ້າກັບຄົນຊົ່ວວ່າ,
“ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕີເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ?”
8 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ ຕອບ ເພິ່ນ ວ່າ, “ໃຜ ຕັ້ງ ເຈົ້າ ໄວ້ ເປັນ ເຈົ້າຊາຍ
ແລະ ຜູ້ ພິພາກສາ ພວກ ເຮົາ? ເຈົ້າ ຄິດ ຈະ ຂ້າ ເຮົາ ເໝືອນ ດັ່ງ ທີ່
ເຈົ້າ ໄດ້ ຂ້າ ຄົນ ເອຢິບ ຄົນ ນັ້ນ ບໍ?” ໂມເຊ ກໍ ຢ້ານ ແລະ ເວົ້າ ວ່າ,
“ເລື່ອງ ນີ້ ຮູ້ຈັກ ກັນ ແນ່ນອນ ແລ້ວ.”
9 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ຍິນ ເລື່ອງ ນີ້, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ
ໃຫ້ ປະຫານ ຊີວິດ ໂມເຊ, ດັ່ງນັ້ນ ພຣະ ເຈົ້າ ຈຶ່ງ
ສົ່ງ ທູດ ສະຫວັນ ຂອງ ພຣະ ອົງ ມາ, ແລະ ເພິ່ນ
ໄດ້ ປະກົດ ຕົວ ຕໍ່ ຟາໂລ ໃນ ລັກສະນະ ຂອງ
ນາຍ ທະຫານ ຮັກສາ ຄວາມ ໝັ້ນຄົງ.
10 ແລະ
ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອົາດາບອອກຈາກມືຂອງນາຍ
ທະຫານຮັກສາຄວາມປອດໄພ, ແລະ
ເອົາຫົວຂອງດາບອອກພ້ອມກັບມັນ,
ເພາະວ່າຮູບຮ່າງຂອງນາຍທະຫານຮັກສາຄວາມປອດໄພໄດ້ປ່ຽນເປັ
ນຮູບຮ່າງຂອງໂມເຊ.
11 ແລະ ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈັບມືຂວາຂອງໂມເຊ
ແລະ ນຳລາວອອກຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະ
ນຳລາວອອກຈາກເຂດແດນຂອງປະເທດເອຢິບ,
ເປັນໄລຍະທາງສີ່ສິບວັນ.
12 ແລະ ອາໂຣນ
ນ້ອງຊາຍຂອງລາວຄົນດຽວທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ, ແລະ
ລາວໄດ້ທຳນາຍແກ່ລູກຫລານອິດສະຣາເອນວ່າ:
13 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າກ່າວວ່າ,
ຈົ່ງຖິ້ມສິ່ງທີ່ໜ້າກຽດຊັງອອກຈາກສາຍຕາຂອງຕົນ,
ແລະຢ່າເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເປິເປື້ອນດ້ວຍຮູບເຄົາລົບຂອງເອຢິບ.
14 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ກະບົດ ແລະ
ບໍ່ຍອມຟັງອາໂຣນໃນເວລານັ້ນ.
15 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄິດທີ່ຈະທຳລາຍພວກເຂົາ,
ຖ້າບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈື່ຈຳພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້
ຮັດໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ ແລະ ຢາໂຄບ.
16 ໃນສະໄໝນັ້ນ,
ມືຂອງຟາໂຣຍັງສືບຕໍ່ຮຸນແຮງຕໍ່ຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ,
ແລະລາວໄດ້ບີບບັງຄັບພວກເຂົາຈົນກະທັ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພຣະຄຳຂ
ອງພຣະອົງອອກມາ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ພວກເຂົາ.

ບົດທີ 72

1 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ,
ມີສົງຄາມໃຫຍ່ລະຫວ່າງລູກຫລານຂອງຊາວຄົວເຊ ແລະ
ລູກຫລານຂອງຊາວຕາເວັນອອກ ແລະ ຊາວອາຣາມ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ກະບົດຕໍ່ກະສັດຂອງຊາວຄົວເຊ
ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາຢູ່ໃນກຳມື.
2 ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດ ກິຄີຢານຸສ ຂອງ ກູເຊ ຈຶ່ງ ໄດ້ ອອກ ໄປ ພ້ອມ
ດ້ວຍ ລູກ ຫລານ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ກູເຊ, ເປັນ ຜູ້ ຄົນ ທີ່ ມີ ຈຳນວນ
ຫລວງຫລາຍ ຄື ດິນຊາຍ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ໄປ ຕໍ່ສູ້ ກັບ ຊາວ ອາຣາມ
ແລະ ລູກ ຫລານ ທາງ ຕາເວັນ ອອກ, ເພື່ອ ເອົາ ພວກ ເຂົາ ມາ ຢູ່
ໃຕ້ ອຳນາດ.
3 ແລະ ເມື່ອ ກິກີຢານຸສ ອອກໄປແລ້ວ, ລາວໄດ້ປະ ບາລາອາມ
ຜູ້ວິເສດ ພ້ອມກັບລູກຊາຍສອງຄົນຂອງລາວ ໃຫ້ເຝົ້າເມືອງ ແລະ
ຜູ້ຄົນຊັ້ນຕ່ຳຕ້ອຍທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນ.
4 ດັ່ງນັ້ນ ກີກີອານຸສ ຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປຫາຊາວອາຣຳ ແລະ
ຜູ້ຄົນທາງຕາເວັນອອກ, ແລະ ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ
ໂຈມຕີພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ລົ້ມລົງໄດ້ຮັບບາດເຈັບຕໍ່ໜ້າ ກີກີອານຸສ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວ.
5 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຈັບ ເອົາ ຫລາຍ ຄົນ ໃນ ພວກ
ເຂົາ ໄປ ເປັນ ຊະ ເລີຍ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເອົາ ພວກ
ເຂົາ ມາ ຢູ່ ໃຕ້ ການ ປົກ ຄອງ ຄື ກັນ ກັບ
ຄັ້ງ ທຳ ອິດ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ຄ້າຍ ຢູ່ ໃນ
ແຜ່ນ ດິນ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ເພື່ອ ເກັບ ເງິນ
ຈາກ ພວກ ເຂົາ ຕາມ ປະ ຈຳ.
6 ແລະ ບາລາອາມ ລູກຊາຍຂອງເບໂອຣ,
ເມື່ອກະສັດຂອງກູເຊໄດ້ປະໄວ້ໃຫ້ລາວປົກປ້ອງເມືອງ ແລະ
ຄົນທຸກຍາກໃນຕົວເມືອງ, ລາວໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ແນະນຳກັບຜູ້ຄົນໃນແຜ່ນດິນໃຫ້ກະບົດຕໍ່ກະສັດກີກີຢານັດ,
ບໍ່ໃຫ້ລາວເຂົ້າໄປໃນເມືອງເມື່ອລາວຄວນກັບບ້ານ.
7 ແລະ ປະຊາຊົນ ໃນ ແຜ່ນດິນ ໄດ້ ເຊື່ອ ຟັງ ລາວ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສາບານ ຕໍ່ ລາວ ແລະ ຕັ້ງ ລາວ
ໃຫ້ ເປັນ ກະສັດ ປົກຄອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ລູກ
ຊາຍ ສອງ ຄົນ ຂອງ ລາວ ໃຫ້ ເປັນ ນາຍ ທະຫານ.
8 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຍົກກຳແພງເມືອງຂຶ້ນສອງແຈ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງອາຄານທີ່ແຂງແຮງທີ່ສຸດ.
9 ແລະ ຢູ່ແຈທີສາມ ພວກເຂົາຂຸດຄູນ້ຳຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ,
ລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ
ແມ່ນ້ຳທີ່ອ້ອມຮອບແຜ່ນດິນກູເຊທັງໝົດ, ແລະ
ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳພຸ່ງອອກມາຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
10 ທີ່ແຈທີສີ່ ພວກເຂົາໄດ້ເກັບເອົາງູຈຳນວນຫຼາຍດ້ວຍຄາຖາ ແລະ
ເວດມົນຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ເສີມສ້າງເມືອງ ແລະ
ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ, ແລະ ບໍ່ມີໃຜອອກ ຫຼື ເຂົ້າໄປກ່ອນພວກເຂົາ.
11 ແລະ ກີຄີອານັສ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວອາຣາມ ແລະ
ຜູ້ຄົນທາງຕາເວັນອອກ ແລະ
ລາວໄດ້ປາບປາມພວກເຂົາຄືແຕ່ກ່ອນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ມອບເຄື່ອງບັນນາການຕາມປົກກະຕິໃຫ້ລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ກັບໄປແຜ່ນດິນຂອງລາວ.
12 ແລະ ເມື່ອ ກີຄີຢານັດ ກະສັດຂອງກູເຊ
ໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ເມືອງຂອງລາວ ແລະ
ນາຍທະຫານທັງໝົດທີ່ມານຳລາວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງເງີຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ
ເຫັນກຳແພງເມືອງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ຍົກສູງຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ,
ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ຊາຍຈຶ່ງປະຫຼາດໃຈກັບເລື່ອງນີ້.
13 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າກັນວ່າ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາເຫັນວ່າພວກເຮົາລັກລ້າໃນການສູ້ຮົບ ແລະ
ຢ້ານພວກເຮົາຫຼາຍ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ ແລະ
ໄດ້ຍົກກຳແພງເມືອງຂຶ້ນ ແລະ ເສີມກຳລັງໃຫ້ແຂງແຮງ
ເພື່ອວ່າກະສັດແຫ່ງການາອານຈະບໍ່ມາສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ.

14 ດັ່ງນັ້ນກະສັດແລະກອງທັບຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຫາປະຕູເມືອງ
ແລະພວກເຂົາໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງ
ແລະເຫັນບໍ່ວ່າປະຕູເມືອງທັງໝົດຖືກປິດແລ້ວ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງບອກທະຫານຍາມວ່າ,
"ຈົ່ງເປີດປະຕູໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃນເມືອງ."
15 ແຕ່ພວກຍາມບໍ່ຍອມເປີດປະຕູໃຫ້ພວກເຂົາ
ຕາມຄຳສັ່ງຂອງບາລາອາມ ກະສັດຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ເປັນໝໍຜີ
ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນເມືອງຂອງພວກເຂົາ.
16 ດັ່ງນັ້ນ,
ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຍົກກຳລັງສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາຢູ່ທາງກົງກັນຂ້າມກັບປະຕູເມືອງ, ແລະ
ກອງທັບໜຶ່ງຮ້ອຍສາມສິບຄົນຢູ່ທີ່ກິເຄອານຸສໄດ້ລົ້ມຕາຍໃນມື້ນັ້ນ.
17 ແລະ ໃນ ມື້ ຕໍ່ ມາ ພວກ ເຂົາ ຍັງ ສືບ ຕໍ່ ສູ້ ຮົບ ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຕໍ່ ສູ້ ຢູ່ ແຄມ ແມ່ນ້ຳ; ພວກ ເຂົາ ພະ ຍາ ຍາມ ຜ່ານ ໄປ ແຕ່ ບໍ່ ສາ ມາດ ຜ່ານ ໄປ ໄດ້, ດັ່ງ ນັ້ນ ບາງ ຄົນ ຈຶ່ງ ຈົມ ລົງ ໃນ ຂຸມ ແລະ ຕາຍ ໄປ.
18 ດັ່ງນັ້ນ ກະສັດຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ພວກເຂົາຕັດຕົ້ນໄມ້ເພື່ອເຮັດແພ
ເພື່ອພວກເຂົາຈະຂ້າມໄປຫາພວກມັນ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ.
19 ແລະ ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ມາ ຮອດ ບ່ອນ ທີ່ ມີ ຄູ ນ້ຳ, ນ້ຳ ໄດ້ ໝູນ ວຽນ ດ້ວຍ ໂຮງ ສີ, ແລະ ຊາຍ ສອງ ຮ້ອຍ ຄົນ ທີ່ ຢູ່ ເທິງ ແພ ສິບ ຜືນ ໄດ້ ຈົມ ນ້ຳ ຕາຍ.
20 ແລະ ໃນ ມື້ ທີ ສາມ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມາ ສູ້ ຮົບ ຢູ່ ຂ້າງ ທີ່ ໆ ຢູ່, ແຕ່ ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ສາ ມາດ ເຂົ້າ ໄປ ໃກ້ ບ່ອນ ນັ້ນ ໄດ້, ເພາະ ໆ ໄດ້ ຂ້າ ພວກ ເຂົາ ໜຶ່ງ ຮ້ອຍ ເຈັດ ສິບ ຄົນ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຢຸດ ການ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ຊາວ ຄົວ ເຊ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ປິດ ລ້ອມ ຊາວ ຄົວ ເຊ ເປັນ ເວລາ ເກົ້າ ປີ, ບໍ່ ມີ ໃຜ ອອກ ມາ ຫຼື ເຂົ້າ ມາ.
21 ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນທີ່ສົງຄາມ ແລະ
ການປິດລ້ອມໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຊາວເອທິໂອເປຍ,
ໂມເຊໄດ້ຫນີຈາກເອຢິບຈາກຟາໂລຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມຂ້າລາວຍ້ອນໄດ້ຂ້າຊາວເອຢິບຄົນນັ້ນ.
22 ແລະ
ໂມເຊມີອາຍຸໄດ້ສິບແປດປີເມື່ອລາວໜີອອກຈາກເອຢິບຈາກທີ່ປະທັບຂອງຟາໂລ, ແລະ ລາວໄດ້ໜີໄປ ແລະ ໜີໄປຄ້າຍຂອງກິເຄອານັດ,
ຊຶ່ງໃນເວລານັ້ນກຳລັງປິດລ້ອມກູເຊ.
23 ແລະ
ໂມເຊໄດ້ຢູ່ໃນຄ້າຍຂອງກິເຄອານກະສັດຂອງກູເຊເປັນເວລາເກົ້າປີ,
ຕະຫຼອດເວລາທີ່ພວກເຂົາປິດລ້ອມກູເຊ, ແລະ
ໂມເຊໄດ້ອອກໄປແລະເຂົ້າມາກັບພວກເຂົາ.
24 ແລະ ກະສັດ, ເຈົ້າຊາຍ ແລະ ນັກຮົບທັງໝົດຮັກໂມເຊ,
ເພາະວ່າເພິ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມີຄ່າຄວນ,
ຮູບຮ່າງຂອງເພິ່ນຄືກັບສິງໂຕຜູ້ສູງສົ່ງ,
ໜ້າຂອງເພິ່ນຄືກັບດວງອາທິດ, ແລະ
ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງເພິ່ນຄືກັບສິງໂຕ, ແລະ
ເພິ່ນເປັນທີ່ປຶກສາຂອງກະສັດ.
25 ແລະ ເມື່ອ ສິ້ນ ສຸດ ເກົ້າ ປີ, ກິເຄອານັດ ໄດ້ ເປັນ ພະຍາດ ຮ້າຍແຮງ ຢ່າງ ຮ້າຍແຮງ, ແລະ ຄວາມ ເຈັບ ປ່ວຍ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ມີ ຢູ່ ຢ່າງ ໜັກ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ເສຍ ຊີວິດ ໃນ ມື້ ທີ ເຈັດ.
26ດັ່ງນັ້ນ ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເອົາຢາທາສົບຂອງເພິ່ນ ແລະ
ໄດ້ນຳເອົາສົບໄປຝັງໄວ້ທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບປະຕູເມືອງທາງທິດເໜືອຂອງແຜ່ນດິນເອຢິບ.
27 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສ້າງ ອາຄານ ທີ່ ແຂງ ແກ່ນ ແລະ ສູງ ສະຫງ່າ ງາມ ທັບ ລາວ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ວາງ ກ້ອນ ຫີນ ໃຫຍ່ ໄວ້ ທາງ ລຸ່ມ.
28 ແລະ ຜູ້ ຂຽນ ຂອງ ກະສັດ ໄດ້ ສະຫຼັກ ອຳນາດ ທັງ ໝົດ ຂອງ ກະສັດ ຄິຄິຢານັດ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄວ້ ໃນ ກ້ອນ ຫີນ ເຫລົ່າ ນັ້ນ, ແລະ ການ ສູ້ ຮົບ ທັງ ໝົດ ຂອງ ລາວ ທີ່ ລາວ ໄດ້ ສູ້ ຮົບ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ພວກ ມັນ ໄດ້ ຖືກ ຂຽນ ໄວ້ ທີ່ ນັ້ນ ໃນ ທຸກ ມື້ ນີ້.
29
ບັດນີ້ຫຼັງຈາກການສິ້ນພະຊົນຂອງກະສັດຄິຄິຢານັດຂອງກູເຊແລ້ວ
ມັນເຮັດໃຫ້ຄົນ ແລະ
ກອງທັບຂອງລາວໂສກເສົ້າຢ່າງຍິ່ງຍ້ອນສົງຄາມ.
30 ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັບກັນແລະກັນວ່າ,
ຈົ່ງໃຫ້ຄຳແນະນຳພວກເຮົາວ່າ
ພວກເຮົາຄວນເຮັດແນວໃດໃນເວລານີ້,
ຍ້ອນວ່າພວກເຮົາໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຫ່າງຈາກບ້ານຂອງພວກເຮົາເກົ້າປີ.
31 ຖ້າພວກເຮົາເວົ້າວ່າພວກເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງນັ້ນ
ຫຼາຍຄົນໃນພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ຫຼື ເສຍຊີວິດ, ແລະ
ຖ້າພວກເຮົາຍັງຄົງຢູ່ທີ່ນີ້ໃນການປິດລ້ອມ
ພວກເຮົາກໍຈະຕາຍຄືກັນ.
32 ເພາະບັດນີ້ກະສັດທັງໝົດຂອງຊີເຣຍ ແລະ
ຜູ້ຄົນທາງທິດຕາເວັນອອກຈະໄດ້ຍິນວ່າກະສັດຂອງພວກເຮົາສິ້ນພະຊົນແລ້ວ, ແລະ
ພວກເຂົາຈະໂຈມຕີພວກເຮົາຢ່າງກະທັນຫັນດ້ວຍທ່າທີທີ່ເປັນສັດຕູ,
ແລະ ພວກເຂົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຮົາ ແລະ
ບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາເຫຼືອຢູ່ເລີຍ.
33 ບັດນີ້, ໃຫ້ພວກເຮົາໄປແຕ່ງຕັ້ງກະສັດຂຶ້ນປົກຄອງພວກເຮົາ,
ແລະ
ໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນຊ່ວງທີ່ເມືອງນັ້ນຖືກປິດລ້ອມຈົນກວ່າເມືອງນັ້ນຈະຕົກຢູ່ໃນກຳມືຂອງພວກເຮົາ.
34 ແລະ
ໃນມື້ນັ້ນພວກເຂົາປາດຖະໜາທີ່ຈະເລືອກຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງຈາກກອງທັບຂອງຄິຄິຢານັດໃຫ້ເປັນກະສັດ, ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ພົບຈຸດປະສົງໃດທີ່ພວກເຂົາເລືອກຄືກັບໂມເຊເພື່ອປົກຄອງພວກເຂົາ.
35 ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ຟ້າວປຸ້ນ ແລະ ຖອດເສື້ອຜ້າຂອງຕົນອອກ
ແລະ ຖິ້ມລົງພື້ນດິນ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ກອງຂີ້ເຫຍື້ອໃຫຍ່ ແລະ
ວາງໂມເຊໄວ້ເທິງນັ້ນ.
36 ແລະ ພວກເຂົາລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເປົ່າແກ ແລະ
ຮ້ອງຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າເພິ່ນວ່າ, "ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພະຊົນຢູ່,
ຂໍໃຫ້ກະສັດຈົ່ງມີພະຊົນຢູ່!"
37 ແລະ ປະຊາຊົນທັງໝົດ ແລະ
ເຈົ້ານາຍໄດ້ສາບານຕໍ່ລາວວ່າຈະຍົກອາໂດນີຢາ ຊາວກູຊີ
ໃຫ້ເປັນພັນລະຍາຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໂມເຊໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາໃນມື້ນັ້ນ.

38
ແລະປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເອທິໂອເປຍໄດ້ອອກຄຳປະກາດໃນວັນນັ້
ນວ່າ, "ທຸກຄົນຕ້ອງມອບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນມີໃຫ້ແກ່ໂມເຊ."
39 ພວກເຂົາປູຜ້າປູພື້ນລົງເທິງກອງຫີນນັ້ນ, ແລະ
ແຕ່ລະຄົນກໍ່ເອົາສິ່ງທີ່ຕົນເອງມີມາຖິ້ມລົງໃນນັ້ນ,
ຄົນໜຶ່ງເອົາຕຸ້ມຫູຄຳມາວາງໄວ້, ແລະ
ອີກຄົນໜຶ່ງເອົາຫຼຽນຄຳມາວາງໄວ້.
40 ລູກ ຫລານ ຂອງ ກູເຊ ໄດ້ ເອົາ ຫີນ ໂອນິກ,
ຢາງ ບີເດລຽມ, ໄຂ່ ມຸກ, ແລະ ຫີນ ອ່ອນ ມາ ໂຍນ
ໃຫ້ ໂມເຊ ເທິງ ກອງ ຫີນ, ພ້ອມ ທັງ ເງິນ ແລະ ຄຳ
ຢ່າງ ຫຼວງ ຫຼາຍ.
41 ໂມເຊໄດ້ເອົາເງິນ ແລະ ຄຳທັງໝົດ, ເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດ,
ພ້ອມທັງຫີນ bdellium ແລະ ແກ້ວ onyx,
ທີ່ລູກຫລານທັງໝົດຂອງ Cush ໄດ້ມອບໃຫ້ລາວ,
ແລະລາວໄດ້ເກັບໄວ້ໃນບັນດາຊັບສົມບັດຂອງລາວ.
42 ແລະ ໂມເຊໄດ້ປົກຄອງລູກຫລານຂອງກູເຊໃນມື້ນັ້ນ,
ແທນຄີກີຢານັດ ກະສັດຂອງກູເຊ.

ບົດທີ 73

1 ໃນປີທີຫ້າສິບຫ້າແຫ່ງລາຊະການຂອງຟາໂຣກະສັດເອຢິບ,
ນັ້ນຄືໃນປີທີຮ້ອຍຫ້າສິບເຈັດທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນລົງໄປເອຢິບ,
ໂມເຊໄດ້ປົກຄອງຢູ່ເອທິໂອເປຍ.
2 ໂມເຊມີອາຍຸໄດ້ຊາວເຈັດປີເມື່ອເພິ່ນເລີ່ມປົກຄອງດິນແດນກູເຊ,
ແລະ ເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງເປັນເວລາສີ່ສິບປີ.
3 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມໂປດປານ ແລະ
ຄວາມກະລຸນາໃຫ້ແກ່ໂມເຊໃນສາຍຕາຂອງລູກຫລານທັງໝົດຂອງ
ກູເຊ, ແລະ ລູກຫລານຂອງກູເຊຮັກເພິ່ນຫຼາຍ,
ດັ່ງນັ້ນໂມເຊຈຶ່ງເປັນທີ່ໂປດປານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ.
4 ແລະ ໃນວັນທີເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເພິ່ນ,
ລູກຫລານທັງໝົດຂອງຊາວກູເຊໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ
ໄດ້ມາຫາໂມເຊ ແລະ ກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າເພິ່ນຈົນເຖິງພື້ນດິນ.
5 ແລະ ພວກເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໄດ້ເວົ້າຮ່ວມກັນຕໍ່ໜ້າກະສັດວ່າ,
ຂໍພຣະອົງໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ພວກເຮົາ
ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຈະເຮັດກັບເມືອງນີ້.
6
ເພາະວ່າດຽວນີ້ເປັນເວລາເກົ້າປີແລ້ວທີ່ພວກເຮົາລ້ອມຮອບເມືອງ,
ແລະພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຫັນລູກໆແລະເມຍຂອງພວກເຮົາເທື່ອ.
7 ດັ່ງນັ້ນກະສັດຈຶ່ງຕອບພວກເຂົາວ່າ,
ຖ້າພວກເຈົ້າເຊື່ອຟັງສຽງຂອງເຮົາໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຈະບັນຊາພວກເ
ຈົ້າ, ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມອບເມືອງນີ້ໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຮົາ
ແລະ ພວກເຮົາຈະປາບປາມມັນ.
8 ເພາະ ຖ້າ ພວກ ເຮົາ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ພວກ ເຂົາ
ຄື ກັບ ໃນ ສະ ໜາມ ຮົບ ຄັ້ງ ກ່ອນ ທີ່ ພວກ
ເຮົາ ໄດ້ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ພວກ ເຂົາ ກ່ອນ ການ
ຕາຍ ຂອງ ກີ ກີ ຢາ ນັດ, ຫຼາຍ ຄົນ ໃນ ພວກ
ເຮົາ ຈະ ລົ້ມ ລົງ ດ້ວຍ ບາດ ເຈັບ ຄື ກັນ ກັບ
ກ່ອນ.
9 ບັດນີ້, ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ແມ່ນຄຳແນະນຳສຳລັບທ່ານໃນເລື່ອງນີ້;
ຖ້າຫາກທ່ານເຊື່ອຟັງສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ເມື່ອນັ້ນເມືອງນີ້ຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຮົາ.
10 ດັ່ງນັ້ນກອງທະຫານທັງໝົດຈຶ່ງຕອບກະສັດວ່າ,
"ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້ານາຍຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າສັ່ງ
ພວກຂ້າພະເຈົ້າຍິນດີເຮັດ."
11 ໂມເຊ ໄດ້ ກ່າວ ແກ່ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, "ຈົ່ງ ໄປ
ປະກາດ ສຽງ ໃນ ຄ້າຍ ໃຫ້ ປະຊາຊົນ ທັງ ໝົດ
ຟັງ ວ່າ,
12 ກະສັດກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນປ່າ ແລະ
ນຳເອົາລູກນົກກະສາມານຳ,
ແຕ່ລະຄົນກໍມີລູກນົກກະສາມາຄົນລະໂຕ.
13 ແລະ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຝ່າຝືນຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ ແລະ
ບໍ່ຍອມເອົາລູກນ້ອຍຂອງຕົນມາ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກປະຫານຊີວິດ,
ແລະ ກະສັດຈະຍຶດເອົາສິ່ງຂອງທັງໝົດໄປເປັນຂອງພະອົງ.
14 ແລະ ເມື່ອ ເຈົ້າ ເອົາ ພວກ ມັນ ມາ ພວກ ມັນ
ຈະ ຢູ່ ໃນ ຄວາມ ຮັກ ຂອງ ເຈົ້າ, ເຈົ້າ ຈະ ລ້ຽງ
ພວກ ມັນ ຈົນ ກວ່າ ພວກ ມັນ ຈະ ໃຫຍ່ ຂຶ້ນ,
ແລະ ເຈົ້າ ຈະ ສອນ ພວກ ມັນ ໃຫ້ ແລ່ນ ໄປ ຫາ,
ດັ່ງ ທີ່ ເປັນ ວິຖີ ທາງ ຂອງ ລູກ ນົກ ອິນຊີ.
15 ດັ່ງນັ້ນ
ລູກຫລານທັງໝົດຂອງຊາວກູເຊຈຶ່ງໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງໂມເຊ,
ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນປະກາດໄປທົ່ວຄ້າຍວ່າ,
16 ສຳລັບພວກເຈົ້າ, ລູກຫລານທັງໝົດຂອງຊາວກູເຊ,
ກະສັດມີຄຳສັ່ງວ່າ, ໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄປທີ່ປ່າຮ່ວມກັນ,
ແລະຈັບລູກນົກກະຍາງທີ່ນັ້ນດ້ວຍມືຂອງຕົນເອງ,
ແລະພວກເຈົ້າຈົ່ງນຳພວກມັນກັບບ້ານ.
17 ແລະ
ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງກະສັດຈະຕ້ອງຖືກປະຫານຊີວິດ,
ແລະ ກະສັດຈະຍຶດເອົາທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງລາວ.
18 ແລະ ຜູ້ຄົນທັງໝົດກໍ່ເຮັດຕາມ, ແລະ ພວກເຂົາອອກໄປປ່າ
ແລະ ພວກເຂົາປີນຂຶ້ນຕົ້ນສົນ ແລະ ຈັບນົກກະສາໄດ້,
ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຈັບນົກກະສາລູກອ່ອນທັງໝົດໄວ້ໃນມື, ແລະ
ພວກເຂົານຳພວກມັນເຂົ້າໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ
ລ້ຽງພວກມັນຕາມຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ, ແລະ
ພວກເຂົາສອນພວກມັນໃຫ້ໂດດໄປໃກ້, ຄືກັນກັບນົກອິນຊີໜຸ່ມ.
19 ແລະ ຫຼັງຈາກນົກກະສາໜຸ່ມຖືກລ້ຽງແລ້ວ,
ກະສັດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກມັນອົດຫິວເປັນເວລາສາມມື້, ແລະ
ຜູ້ຄົນທັງໝົດກໍ່ເຮັດຕາມ.
20 ແລະ ໃນມື້ທີສາມ, ກະສັດໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,
ຈົ່ງເສີມກຳລັງຕົນເອງ ແລະ ກາຍເປັນຄົນກ້າຫານ, ແລະ
ຈົ່ງໃສ່ເກາະຂອງຕົນໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ ແລະ ຄາດດາບຂອງຕົນໄວ້, ແລະ
ແຕ່ລະຄົນຂີ່ມ້າຂອງຕົນ ແລະ ຈັບນົກກະສາໜຸ່ມຂອງຕົນໄວ້ໃນມື.
21 ແລະ ພວກເຮົາຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງທີ່ບ່ອນມີງູຢູ່; ແລະ
ປະຊາຊົນທັງໝົດໄດ້ປະຕິບັດຕາມທີ່ກະສັດໄດ້ສັ່ງ.
22 ແລະ
ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຈັບເອົາລູກນົກກະສາຂອງຕົນໄວ້ໃນມື, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ອອກໄປ, ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາໄປຮອດບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງງູ,
ກະສັດໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາວ່າ,
ຈົ່ງສົ່ງລູກນົກກະສາຂອງຕົນອອກໄປໂຈມຕີງູເຫຼົ່ານັ້ນ.
23 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສົ່ງ ນົກ ກະສາ ລູກ ຂອງ
ຕົນ ອອກ ໄປ ຕາມ ຄຳ ສັ່ງ ຂອງ ກະສັດ, ແລະ
ນົກ ກະສາ ລູກ ໄດ້ ແລ່ນ ໄປ ຫາ ງູ ແລະ ພວກ
ມັນ ໄດ້ ກືນ ງູ ທັງ ໝົດ ແລະ ກຳ ຈັດ ພວກ
ເຂົາ ອອກ ຈາກ ບ່ອນ ນັ້ນ.

24 ແລະ ເມື່ອກະສັດ ແລະ
ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນງູທັງໝົດຖືກທຳລາຍໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ,
ຜູ້ຄົນທັງໝົດກໍ່ພາກັນຮ້ອງໂຮຂຶ້ນຢ່າງດັງ.
25 ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງນັ້ນ ແລະ
ຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນໄດ້ ແລະ ປາບປາມມັນໄວ້, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ.
26 ແລະ
ໃນມື້ນັ້ນມີຜູ້ຊາຍໜຶ່ງພັນໜຶ່ງຮ້ອຍຄົນຈາກປະຊາຊົນໃນເມືອງໄດ້ເ
ສຍຊີວິດ, ທັງໝົດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງ,
ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດເສຍຊີວິດເລີຍໃນບັນດາປະຊາຊົນທີ່ປິດລ້ອມ.
27 ດັ່ງນັ້ນ ລູກຫລານທັງໝົດຂອງກູເຊຈຶ່ງກັບໄປເຮືອນຂອງຕົນ,
ຫາເມຍ ແລະ ລູກໆຂອງຕົນ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງລາວ.
28 ເມື່ອບາລາອາມຜູ້ເຮັດວິຊາອາຄົມເຫັນວ່າເມືອງຖືກຍຶດແລ້ວ
ລາວຈຶ່ງເປີດປະຕູອອກ ແລະລາວພ້ອມທັງລູກຊາຍສອງຄົນ
ແລະອ້າຍນ້ອງແປດຄົນໄດ້ໜີກັບຄືນໄປຫາຟາໂຣກະສັດເອຢິບ.
29 ພວກເຂົາຄືພວກໝໍມົນ ແລະ ພວກໝໍດູ
ຜູ້ທີ່ຖືກກ່າວເຖິງໃນໜັງສືກົດໝາຍ, ຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ຕ້ານໂມເຊ
ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານຳໄພພິບັດມາສູ່ປະເທດເອຢິບ.
30 ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊ ຈຶ່ງໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນດ້ວຍສະຕິປັນຍາຂອງລາວ,
ແລະ ລູກຫລານຂອງຊາວກູເຊ
ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ຂຶ້ນຄອງບັນລັງແທນ ກີກີອານັສ
ກະສັດຂອງຊາວກູເຊ.
31 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ວາງມົງກຸດກະສັດໄວ້ເທິງຫົວຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຍົກໃຫ້ລາວເປັນພັນລະຍາຄື ອາໂດນີຢາ ຊາວຄິວຊີ,
ພັນລະຍາຂອງ ກີກີຢານັດ.
32 ແລະ ໂມເຊ ຍຳເກງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຂອງ
ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ຕົນ, ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນ ຈຶ່ງ ບໍ່ ໄດ້
ມາ ຫາ ນາງ ແລະ ບໍ່ ໄດ້ ຫຼຽວ ເບິ່ງ ນາງ.
33
ເພາະໂມເຊລະນຶກເຖິງເລື່ອງທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວຊື່
ເອລີເອເຊສາບານ, ໂດຍກ່າວກັບລາວວ່າ,
ເຈົ້າຈະບໍ່ເອົາຜູ້ຍິງຈາກຍິງສາວຊາວການາອານມາເປັນລູກຊາຍຂອງ
ອີຊາກ.
34 ແລະ ສິ່ງ ທີ່ ອີຊາກ ໄດ້ ເຮັດ ເມື່ອ ຍາໂຄບ ໄດ້
ໜີ ຈາກ ອ້າຍ ຂອງ ລາວ, ເມື່ອ ລາວ ສັ່ງ ລາວ ວ່າ,
ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ເອົາ ເມຍ ຈາກ ລູກ ສາວ ຂອງ
ການາອານ, ແລະ ຢ່າ ຜູກ ພັນ ກັບ ລູກ ຫລານ
ຂອງ ຮາມ.
35 ເພາະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ອົງ ເປັນ ພຣະ ເຈົ້າ
ຂອງ ພວກ ເຮົາ ໄດ້ ປະ ທານ ຮາມ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ໂນອາ, ແລະ ລູກ ຫຼານ ຂອງ ລາວ ແລະ ລູກ
ຫລານ ທັງ ໝົດ ຂອງ ລາວ, ໃຫ້ ເປັນ ທາດ ຂອງ
ລູກ ຫຼານ ຂອງ ເຊມ ແລະ ລູກ ຫຼານ ຂອງ ຢາ
ເຟດ, ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ ຕໍ່ ຈາກ
ພວກ ເຂົາ ໃຫ້ ເປັນ ທາດ, ຕະ ຫຼອດ ໄປ.
36 ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຫັນໃຈ ແລະ
ຕາຂອງລາວໄປຫາພັນລະຍາຂອງ ກີເຄອານັດ ຕະຫລອດເວລາ
ທີ່ລາວປົກຄອງ ກູເຊ.
37 ແລະ
ໂມເຊໄດ້ຍຳເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງລາວຕະຫຼອດ
ຊີວິດຂອງລາວ, ແລະ
ໂມເຊໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ,
ດ້ວຍສຸດໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງລາວ,
ລາວບໍ່ໄດ້ຫັນໜີຈາກທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຕະຫຼອດຊີວິດຂອງລາວ;
ລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຈາກທາງຂວາ ຫລື ທາງຊ້າຍ, ຊຶ່ງອັບຣາຮາມ,
ອີຊາກ ແລະ ຍາໂຄບໄດ້ດຳເນີນຊີວິດນັ້ນ.
38 ແລະ
ໂມເຊໄດ້ເສີມສ້າງຕົນເອງໃນອານາຈັກຂອງລູກຫລານຂອງກູເຊ,
ແລະ
ລາວໄດ້ນຳພາລູກຫລານຂອງກູເຊດ້ວຍສະຕິປັນຍາປົກກະຕິຂອງລາ
ວ, ແລະ ໂມເຊໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໃນອານາຈັກຂອງລາວ.
39 ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ຊີເຣຍ ແລະ
ຜູ້ຄົນທາງຕາເວັນອອກໄດ້ຍິນວ່າ ຄີກີຢານຸສ ກະສັດຂອງກູເຊ
ໄດ້ສິ້ນພະຊົນໄປແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ຊີເຣຍ ແລະ
ຜູ້ຄົນທາງຕາເວັນອອກຈຶ່ງໄດ້ກະບົດຕໍ່ກູເຊໃນສະໄໝນັ້ນ.
40 ໂມເຊໄດ້ລວບລວມຊາວເອທິໂອເປຍທັງໝົດ,
ເຊິ່ງເປັນຊົນຊາດໜຶ່ງທີ່ມີກຳລັງຫຼາຍ, ປະມານສາມສິບພັນຄົນ,
ແລະລາວໄດ້ອອກໄປສູ້ຮົບກັບຊາວອາຣາມ ແລະ ຊາວຕາເວັນອອກ.
41 ແລະ
ໃນຕອນທຳອິດເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄປຫາລູກຫລານທາງຕາເວັນອອກ, ແລະ
ເມື່ອລູກຫລານທາງຕາເວັນອອກໄດ້ຍິນລາຍງານຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ໄປພົບພວກເຂົາ, ແລະ
ເຂົ້າຮ່ວມການສູ້ຮົບກັບພວກເຂົາ.
42 ແລະ ສົງຄາມໄດ້ຮຸນແຮງຕໍ່ປະຊາຊົນທາງທິດຕາເວັນອອກ,
ດັ່ງນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ມອບປະຊາຊົນທາງທິດຕາເວັນອອກທັ
ງໝົດໄວ້ໃນມືຂອງໂມເຊ, ແລະ ປະມານສາມຮ້ອຍຄົນກໍຖືກຂ້າຕາຍ.
43 ແລະ ຊາວຕາເວັນອອກທັງໝົດໄດ້ຖອຍຫລັງ, ດັ່ງນັ້ນໂມເຊ
ແລະ ຊາວກູເຊ ຈຶ່ງໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາ ແລະ ປາບປາມພວກເຂົາ,
ແລະ ເກັບພາສີຈາກພວກເຂົາ, ຕາມທຳນຽມຂອງພວກເຂົາ.
44ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊ ແລະ ກອງທັບທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນ
ຈຶ່ງໄດ້ອອກຈາກທີ່ນັ້ນໄປຍັງດິນແດນອາຣາມ ເພື່ອສູ້ຮົບ.
45 ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງຊີເຣຍກໍໄດ້ໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງໂມເຊ, ແລະ
ຜູ້ຊາຍຂອງຊີເຣຍຫຼາຍຄົນໄດ້ລົ້ມລົງໄດ້ຮັບບາດເຈັບ.
46 ແລະ ຊາວ ຊີ ຣາມ ກໍ ຖືກ ໂມເຊ ແລະ ຜູ້ ຄົນ
ຂອງ ກູ ເຊ ປາບ ປາມ ເຊັ່ນ ກັນ, ແລະ ຍັງ ໄດ້
ເສຍ ພາສີ ຕາມ ປົກກະຕິ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ອີກ.
47 ແລະໂມເຊໄດ້ນຳເອົາຊາວອາຣາມ
ແລະຊາວຕາເວັນອອກມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາວກູເຊ
ແລະໂມເຊກັບປະຊາຊົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນໄດ້ຫັນໄປຫາແຜ່ນດິນ
ກູເຊ.
48 ແລະ
ໂມເຊໄດ້ເສີມສ້າງຕົນເອງໃນອານາຈັກຂອງລູກຫລານຂອງກູເຊ,
ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບເພິ່ນ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງກູເຊທັງໝົດກໍຢ້ານກົວເພິ່ນ.

ບົດທີ 74

1 ໃນ ທ້າຍ ປີ ທັງ ຫລາຍ ຊາອູນ ກະສັດ ຂອງ
ເອໂດມ ໄດ້ ສິ້ນ ພະ ຊົນ ລົງ, ແລະ ບາອານ-ຄານັນ
ລູກ ຊາຍ ຂອງ ອັກໂບ ໄດ້ ຂຶ້ນ ປົກ ຄອງ ແທນ.
2 ໃນປີທີສິບຫົກແຫ່ງລາຊະການຂອງໂມເຊທີ່ມີຕໍ່ຊາວກູເຊ,
ບາອານ-ຄານັນ ລູກຊາຍຂອງອັກໂບ
ໄດ້ປົກຄອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອໂດມ
ເໜືອລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອໂດມເປັນເວລາສາມສິບແປດປີ.

3 ໃນສະໄໝຂອງເພິ່ນ, ໂມອາບໄດ້ກະບົດຕໍ່ອຳນາດຂອງເອໂດມ,
ໂດຍໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ເອໂດມຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງຮາດັດລູກຊາຍຂອງເບ
ດັດ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ໂຈມຕີພວກເຂົາ ແລະ ຊາວມີດີອານ, ແລະ
ໄດ້ນຳພາໂມອາບໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ເອໂດມ.
4 ແລະ ເມື່ອ ບາອານ-ຄານັນ ລູກຊາຍຂອງ ອັກໂບ ໄດ້ປົກຄອງ
ເອໂດມ, ລູກຫລານທັງໝົດຂອງ ໂມອາບ
ໄດ້ຖອນຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຂົາອອກຈາກ ເອໂດມ.
5 ແລະ ອານເຈອາສ ກະສັດແຫ່ງອາຟຣິກາ
ໄດ້ສິ້ນພະຊົນລົງໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລະ ອາສດຣູບານ
ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນເພິ່ນ.
6 ແລະ ໃນ ສະໄໝ ນັ້ນ ຢາເນອາ ກະສັດ ຂອງ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ຈິດ ທິມ ໄດ້ ສິ້ນ ພະ ຊົນ ລົງ, ແລະ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຝັງ ເພິ່ນ ໄວ້ ໃນ ພຣະ ວິຫານ
ຂອງ ເພິ່ນ ຊຶ່ງ ເພິ່ນ ໄດ້ ສ້າງ ໃຫ້ ຕົວ ເອງ ໃນ
ທົ່ງ ພຽງ ຄາ ໂນ ເປຍ ເພື່ອ ເປັນ ບ່ອນ ຢູ່ ອາໄສ,
ແລະ ລາ ຕິນັສ ໄດ້ ຂຶ້ນ ຄອງ ລາດ ແທນ ເພິ່ນ.
7
ໃນປີທີຊາວສອງແຫ່ງການປົກຄອງຂອງໂມເຊເໜືອລູກຫລານຂອງ
ກູເຊ,
ລາຕິນຸສໄດ້ປົກຄອງລູກຫລານຂອງກິດຕິມເປັນເວລາສີ່ສິບຫ້າປີ.
8 ແລະ ເພິ່ນຍັງໄດ້ສ້າງຫໍຄອຍໃຫຍ່ ແລະ ມີອຳນາດໃຫ້ຕົນເອງ,
ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານທີ່ສະຫງ່າງາມໃນນັ້ນເພື່ອເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອ
ງເພິ່ນ, ເພື່ອດຳເນີນການປົກຄອງຂອງເພິ່ນ, ຕາມປະເພນີ.
9ໃນປີທີສາມແຫ່ງການປົກຄອງຂອງພະອົງ,
ພະອົງໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ພະນັກງານທີ່ມີຄວາມຊຳນານທຸກຄົນຂອງ
ພະອົງ, ຜູ້ທີ່ສ້າງເຮືອຫຼາຍລຳໃຫ້ພະອົງ.
10 ແລະ ລາຕິນັສ ໄດ້ວບລວມກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ
ພວກເຂົາມາໃນເຮືອ, ແລະ ໄປທີ່ນັ້ນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບ ອັດສ໌ດຣູບານ
ລູກຊາຍຂອງ ອັງເກອາສ ກະສັດແຫ່ງອາຟຣິກາ, ແລະ
ພວກເຂົາມາອາຟຣິກາ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມການສູ້ຮົບກັບ ອັດສ໌ດຣູບານ
ແລະ ກອງທັບຂອງລາວ.
11 ແລະ ລາຕິນຸສ ໄດ້ ຮັບ ໄຊຊະນະ ເໜືອ ອັດສະຣູບາລ, ແລະ
ລາຕິນຸສ ໄດ້ ເອົາ ທໍ່ ລະບາຍ ນ້ຳ ຈາກ ອັດສະຣູບາລ
ຊຶ່ງ ພໍ່ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ນຳ ມາ ຈາກ ລູກ ຫຼານ
ຂອງ ຈິດ ທິມ, ເມື່ອ ລາວ ໄດ້ ເອົາ ຢາ ນິ ຢາ ລູກ
ສາວ ຂອງ ອູ ຊີ ມາ ເປັນ ເມຍ, ດັ່ງ ນັ້ນ ລາຕິນຸສ ຈຶ່ງ
ໄດ້ ໂຄ່ນ ລົ້ມ ຂົວ ຂອງ ທໍ່ ລະບາຍ ນ້ຳ, ແລະ ໄດ້
ຕີ ກອງທັບ ທັງ ໝົດ ຂອງ ອັດສະຣູບາລ ຢ່າງ ຮຸນ
ແຮງ.
12 ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ຍັງເຫຼືອຂອງ Azdrubal
ໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແລະ ໃຈຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອິດສາ,
ແລະ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຄວາມຕາຍ, ແລະ
ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການສູ້ຮົບກັບກະສັດ Latinus ຂອງ Chittim ອີກຄັ້ງ.
13 ແລະ ການສູ້ຮົບໄດ້ຮ້າຍແຮງຕໍ່ຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງອາຟຣິກາ,
ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຮັບບາດເຈັບຕໍ່ໜ້າລາຕິນັສ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວ, ແລະ
ກະສັດອັດສະດຣູບານກໍລົ້ມຕາຍໃນການສູ້ຮົບນັ້ນຄືກັນ.
14 ແລະ ກະສັດ ອັດສະຣູບານ ມີທິດາທີ່ສວຍງາມຫຼາຍ, ນາງມີຊື່ວ່າ
ອຸດເປເຊນາ, ແລະ
ຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງອາຟຣິກາໄດ້ປັກແສ່ວຮູບນາງໃສ່ເສື້ອຜ້າຂອງ
ພວກເຂົາ, ຍ້ອນຄວາມງາມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ຮູບລັກສະນະທີ່ໜ້າຮັກຂອງນາງ.
15 ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍຂອງລາຕິນັສໄດ້ເຫັນອຸສເປເຊນາ,
ລູກສາວຂອງອັດສດຣູບານ, ແລະ
ໄດ້ຍ້ອງຍໍນາງຕໍ່ລາຕິນັສກະສັດຂອງພວກເຂົາ.
16 ແລະ ລາຕິນຸສ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເອົານາງມາຫາລາວ, ແລະ ລາຕິນຸສ
ໄດ້ເອົາ ອຸດເປເຊນາ ມາເປັນເມຍ, ແລະ ລາວກໍໄດ້ກັບຄືນໄປຫາ
ຈິດຕິມ.
17 ແລະ ຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງ Azdrubal ລູກຊາຍຂອງ
Angeas, ເມື່ອ Latinus ໄດ້ກັບຄືນປະເທດຂອງລາວຈາກການສູ້ຮົບ,
ຊາວອາຟຣິກາທັງໝົດໄດ້ລຸກຂຶ້ນແລະຈັບ Anibal ລູກຊາຍຂອງ
Angeas, ນ້ອງຊາຍຂອງ Azdrubal,
ແລະແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ເປັນກະສັດແທນອ້າຍຂອງລາວປົກຄອງແຜ່
ນດິນທັງໝົດໃນອາຟຣິກາ.
18 ແລະ ເມື່ອ ລາວ ໄດ້ ປົກຄອງ, ລາວ ໄດ້ ຕັ້ງ ໃຈ
ທີ່ ຈະ ໄປ ສູ້ ຮົບ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຈິດ
ທິມ, ເພື່ອ ແກ້ ແຄ້ນ ໃຫ້ Azdrubal ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ
ລາວ, ແລະ ຜູ້ ທີ່ ອາ ໄສ ຢູ່ ໃນ ອາ ຟຣິ ກາ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ.
19 ແລະ ລາວໄດ້ສ້າງເຮືອຫຼາຍລຳ, ແລະ
ລາວໄດ້ເຂົ້າມາໃນນັ້ນພ້ອມກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ໄປເມືອງຈິດຕະທິມ.
20 ດັ່ງນັ້ນ ອານິບານຈຶ່ງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງຈິດທິມ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງຈິດທິມໄດ້ລົ້ມຕາຍຕໍ່ໜ້າອານິບານ ແລະ
ກອງທັບຂອງລາວ, ແລະ ອານິບານໄດ້ແກ້ແຄ້ນໃຫ້ອ້າຍຂອງລາວ.
21 ແລະ
ອານິບານໄດ້ສືບຕໍ່ສົງຄາມເປັນເວລາສິບແປດປີກັບລູກຫລານຂອງ
ຈິດທິມ, ແລະ ອານິບານໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຈິດທິມ ແລະ
ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາດົນນານ.
22 ແລະ ອານິບານໄດ້ໂຈມຕີລູກຫລານຂອງຈິດຕິມຢ່າງຮ້າຍແຮງ,
ແລະ ລາວໄດ້ຂ້າຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຈົ້າຊາຍຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ໃນຜູ້ຄົນທີ່ເຫຼືອລາວໄດ້ຂ້າປະມານແປດໝື່ນຄົນ.
23 ແລະ ເມື່ອ ສິ້ນ ສຸດ ມື້ ແລະ ປີ, ອານິບານ ໄດ້ ກັບ
ຄືນ ໄປ ແຜ່ນດິນ ອາ ຟຣິ ກາ ຂອງ ລາວ, ແລະ
ລາວ ໄດ້ ປົກ ຄອງ ຢ່າງ ປອດ ໄພ ແທນ ອັດ ສ
ດຣູ ບານ ນ້ອງ ຊາຍ ຂອງ ລາວ.

ບົດທີ 75

1 ໃນເວລານັ້ນ,
ໃນປີທີຮ້ອຍແປດສິບຂອງອັນທີຊາວອິດສະຣາເອນລົງໄປປະເທດເອ
ຢິບ, ມີທະຫານຜູ້ກ້າຫານສາມໝື່ນຄົນໄດ້ອອກຈາກປະເທດເອຢິບ,
ມາຈາກຊາວອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງໂຢເຊັບ,
ເຊື້ອສາຍຂອງເອຟຣາອິມລູກຊາຍຂອງໂຢເຊັບ.
2 ເພາະ ເຂົາ ເຈົ້າ ເວົ້າ ວ່າ ໄລຍະເວລາ ທີ່ ພຣະ ຜູ້
ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກຳນົດ ໄວ້ ໃຫ້ ລູກ ຫລານ
ອິດສະລາເອນ ໃນ ສະໄໝ ບູຮານ ໄດ້ ສຳເລັດ ແລ້ວ,
ຊຶ່ງ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ຮັບ ສັ່ງ ກັບ ອັບຣາຮາມ.
3 ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຄາດແອວຕົນເອງ, ແລະ
ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນເອົາດາບຂອງຕົນໄວ້ທີ່ຂ້າງຂອງຕົນເອງ, ແລະ
ແຕ່ລະຄົນກໍ່ເອົາເຄື່ອງປ້ອງກັນຂອງຕົນໄວ້ເທິງຕົວຂອງຕົນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄວ້ວາງໃຈໃນກຳລັງຂອງຕົນເອງ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ອອກເດີນທາງຮ່ວມກັນອອກຈາກປະເທດເອຢິບດ້ວຍມື
ອັນມີອຳນາດ.

4 ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເອົາສະບຽງອາຫານມາໃຊ້ຕາມທາງ, ມີແຕ່ເງິນ
ແລະ ຄຳ, ແມ່ນແຕ່ເຂົ້າຈີ່ສຳລັບມື້ນັ້ນ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາຄິດທີ່ຈະເອົາສະບຽງອາຫານມາເປັນຄ່າຕອບແທ
ນຈາກຊາວຟີລິດສະຕິນ, ແລະ ຖ້າບໍ່,
ພວກເຂົາກໍ່ຈະຍຶດເອົາໄປດ້ວຍກຳລັງ.
5 ແລະ ຄົນພວກນີ້ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດ ແລະ ກ້າຫານຫຼາຍ,
ຄົນຜູ້ໜຶ່ງສາມາດໄລ່ຕາມໄດ້ໜຶ່ງພັນຄົນ ແລະ
ສອງຄົນສາມາດໄລ່ຕາມໄດ້ໜຶ່ງໝື່ນຄົນ,
ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນກຳລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ໄປນຳກັນຕາມທີ່ພວກເຂົາເປັນ.
6 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມຸ່ງ ໜ້າ ໄປ ສູ່ ແຜ່ນ ດິນ
ກາດ, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ລົງ ໄປ ແລະ ພົບ ເຫັນ
ຄົນ ລ້ຽງ ແກະ ຂອງ ເມືອງ ກາດ ພວມ ລ້ຽງ
ສັດ ຂອງ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເມືອງ ກາດ.
7 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າກັບພວກລ້ຽງແກະວ່າ,
"ຂໍເອົາແກະມາໃຫ້ພວກເຮົາກິນແດ່, ເພາະພວກເຮົາຫິວ,
ເພາະວ່າມື້ນີ້ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ່."
8 ແລະ ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ຖາມວ່າ,
"ພວກຂ້ານ້ອຍຄວນເອົາແກະຫລືງົວມາໃຫ້ພວກເຈົ້າເພື່ອເອົາຄ່າຕ
ອບແທນບໍ?" ດັ່ງນັ້ນ ຊາວເອຟຣາອິມຈຶ່ງເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອຈະເອົາໄປ.
9 ແລະ
ຜູ້ລ້ຽງແກະຂອງເມືອງກັດໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາໄດ້
ຍິນຢູ່ໄກໆ,
ດັ່ງນັ້ນລູກຫລານທັງໝົດຂອງເມືອງກັດຈຶ່ງອອກໄປຫາພວກເຂົາ.
10 ແລະ
ເມື່ອຊາວເມືອງກາດໄດ້ເຫັນການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາວເອຟຣາ
ອິມ, ພວກເຂົາຈຶ່ງກັບຄືນມາ ແລະ ລວບລວມຊາວເມືອງກາດ,
ແລະ ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນໃສ່ເຄື່ອງປ້ອງກັນຂອງຕົນເອງ, ແລະ
ອອກມາສູ້ຮົບກັບຊາວເອຟຣາອິມ.
11 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາໃນຮ່ອມພູກັດ, ແລະ
ການສູ້ຮົບກໍ່ຮຸນແຮງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າກັນເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍໃນມື້ນັ້ນ.
12 ແລະ ໃນມື້ທີສອງ
ຊາວເມືອງກາດໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຍັງທຸກເມືອງຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນ
ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມາຊ່ວຍ ໂດຍກ່າວວ່າ,
13 ຂໍ ໃຫ້ ຂຶ້ນ ມາ ຫາ ພວກ ເຮົາ ແລະ ຊ່ວຍ
ພວກ ເຮົາ ດ້ວຍ, ເພື່ອ ພວກ ເຮົາ ຈະ ໄດ້ ທຳ
ລາຍ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເອຟຣາອິມ ຜູ້ ທີ່ ອອກ
ມາ ຈາກ ເອຢິບ ເພື່ອ ເອົາ ຝູງ ສັດ ຂອງ ພວກ
ເຮົາ, ແລະ ເພື່ອ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ພວກ ເຮົາ ໂດຍ ບໍ່ ມີ
ເຫດ ຜົນ.
14
ບັດນີ້ຈິດວິນຍານຂອງລູກຫລານເອຟຣາອິມໝົດແຮງຍ້ອນຄວາມ
ອຶດຫິວແລະຄວາມຫິວນ້ຳ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກິນອາຫານເປັນເວລາສາມມື້. ແລະ
ສີ່ສິບພັນຄົນໄດ້ອອກຈາກເມືອງຕ່າງໆຂອງຊາວຟີລິດສະຕິນເພື່ອໄ
ປຊ່ວຍເຫຼືອຊາວເມືອງກາດ.
15 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ສູ້ ຮົບ ກັບ ລູກ ຫລານ
ຂອງ ເອຟຣາອິມ, ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ມອບ
ລູກ ຫລານ ຂອງ ເອຟຣາອິມ ໃຫ້ ຢູ່ ໃນ ກຳມື
ຂອງ ຊາວ ຟີລິດ ສະຕິນ.
16 ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຂ້າຄົນເອຟຣາອິມທັງໝົດ,
ທຸກຄົນທີ່ອອກຈາກປະເທດເອຢິບ,
ບໍ່ມີໃຜເຫຼືອຢູ່ນອກຈາກສິບຄົນທີ່ໄດ້ໜີຈາກການສູ້ຮົບ.
17
ເພາະວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ແມ່ນມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ລູກຫລານ
ເອຟຣາອິມ,
ເພາະພວກເຂົາໄດ້ລະເມີດພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນການອອ
ກຈາກປະເທດເອຢິບ,
ກ່ອນເວລາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃຫ້ແກ່ອິດສະຣາເອນໃນສ
ະໄໝກ່ອນ.
18 ແລະ
ຊາວຟີລິດສະຕິນກໍມີທະຫານຫຼາຍຄົນລົ້ມຕາຍປະມານຊາວພັນຄົນ
ແລະ
ພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຫາມສົບໄປຝັງໄວ້ໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງພວ
ກເຂົາ.
19 ແລະ ຜູ້ ທີ່ ຖືກ ຂ້າ ຂອງ ລູກ ຫລານ
ເອຟຣາອິມ ໄດ້ ຖືກ ປະ ຖິ້ມ ຢູ່ ໃນ ຮ່ອມ ພູ
ກັດ ເປັນ ເວ ລາ ຫຼາຍ ມື້ ແລະ ຫຼາຍ ປີ, ແລະ ບໍ່
ໄດ້ ຖືກ ນຳ ໄປ ຝັງ, ແລະ ຮ່ອມ ພູ ນັ້ນ ເຕັມ ໄປ
ດ້ວຍ ກະ ດູກ ຂອງ ຄົນ.
20 ແລະ
ຜູ້ຊາຍທີ່ລອດຊີວິດຈາກການສູ້ຮົບໄດ້ມາຮອດປະເທດເອຢິບ ແລະ
ໄດ້ບອກເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອ
ນຟັງ.
21 ແລະ ເອຟຣາອິມ
ພໍ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ໂສກເສົ້າເສຍໃຈນຳພວກເຂົາເປັນເວລາຫຼາຍມື້,
ແລະ ພີ່ນ້ອງຂອງລາວໄດ້ມາປອບໃຈລາວ.
22 ແລະ ລາວ ໄດ້ ມາ ຫາ ເມຍ ຂອງ ລາວ ແລະ ນາງ
ໄດ້ ເກີດ ລູກ ຊາຍ ຄົນ ໜຶ່ງ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ຕັ້ງ
ຊື່ ໃຫ້ ລາວ ວ່າ ເບຣິອາ, ເພາະ ນາງ ເປັນ ຄົນ ທີ່
ບໍ່ ມີ ຄວາມ ສຸກ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ລາວ.

ບົດທີ 76

1 ແລະ ໂມເຊ ລູກຊາຍຂອງອຳຣາມ
ຍັງເປັນກະສັດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນກູເຊໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໃນອານາຈັກຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ດຳເນີນການປົກຄອງຂອງລູກຫລານກູເຊດ້ວຍຄວາມຍຸຕິ
ທຳ, ຄວາມຊອບທຳ, ແລະ ຄວາມຊື່ສັດ.
2 ແລະ
ລູກຫລານທັງໝົດຂອງຊາວກູເຊຮັກໂມເຊຕະຫລອດເວລາທີ່ທ່ານປົ
ກຄອງພວກເຂົາ, ແລະ ຊາວເມືອງກູເຊທຸກຄົນຢ້ານກົວທ່ານຫຼາຍ.
3
ແລະໃນປີທີສີ່ສິບແຫ່ງການປົກຄອງຂອງໂມເຊທີ່ມີອຳນາດເໜືອກູເ
ຊ, ໂມເຊໄດ້ນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງກະສັດ,
ໃນຂະນະທີ່ອາໂດນີຢາພະລາຊິນີຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານ,
ແລະບັນດາເຈົ້ານາຍທັງໝົດກໍ່ນັ່ງອ້ອມຮອບທ່ານ.
4 ແລະ ອາໂດນີຢາ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ຕໍ່ ກະສັດ ແລະ ພວກ ເຈົ້ານາຍ
ວ່າ, "ສິ່ງ ທີ່ ພວກ ທ່ານ ຜູ້ ເປັນ ລູກ ຫລານ ຂອງ ກູເຊ ໄດ້ ເຮັດ ມາ
ເປັນ ເວລາ ດົນ ນານ ແລ້ວ ນີ້ ແມ່ນ ຫຍັງ?"
5
ເຈົ້າຮູ້ແນ່ນອນແລ້ວວ່າຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ປົກຄອງປະເທດກູເຊເປັນເວລ

າສີ່ສິບປີ ລາວບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຫາເຮົາ ແລະ
ລາວກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ພະຂອງລູກຫຼານກູເຊ.
6 ບັດນີ້ ຈົ່ງຟັງ, ໂອ້ ພວກເຈົ້າເຊື້ອສາຍຄິວເຊ, ແລະ
ຢ່າໃຫ້ຊາຍຄົນນີ້ປົກຄອງພວກເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ
ຍ້ອນວ່າລາວບໍ່ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຮົາ.
7 ຈົ່ງເບິ່ງ ເມນາຄຣຸສ ລູກຊາຍຂອງເຮົາເຕີບໃຫຍ່ແລ້ວ,
ໃຫ້ລາວປົກຄອງເຈົ້າເຖີດ,
ເພາະວ່າມັນດີກວ່າສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະຮັບໃຊ້ລູກຊາຍຂອງເຈົ້ານາຍຂອງ
ເຈົ້າ, ແທນທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຄົນແປກໜ້າ, ທາດຂອງກະສັດເອຢິບ.
8 ແລະ ປະຊາຊົນທັງໝົດ ແລະ ເຈົ້ານາຍຂອງລູກຫລານຂອງກູເຊ
ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳທີ່ອາໂດນີຢາ ກະສັດໄດ້ກ່າວໃສ່ຫູຂອງພວກເຂົາ.
9 ແລະ ຜູ້ຄົນທັງໝົດໄດ້ກະກຽມຈົນເຖິງຕອນແລງ, ແລະ
ໃນຕອນເຊົ້າພວກເຂົາໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າໆ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງເມນາຄຣັສ,
ລູກຊາຍຂອງກີກີຢານຸສ, ໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາ.
10 ແລະ
ລູກຫລານທັງໝົດຂອງກູເຊກໍຢ້ານທີ່ຈະຍື່ນມືອອກຕໍ່ຕ້ານໂມເຊ,
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຣງສະຖິດຢູ່ກັບໂມເຊ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງກູເຊກໍຈື່ຄຳສາບານທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສາບານໄວ້ກັບໂມເ
ຊ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນຕະລາຍຕໍ່ເພິ່ນ.
11
ແຕ່ລູກຫລານຂອງຊາວກູເຊໄດ້ມອບຂອງຂວັນຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ແກ່ໂມ
ເຊ, ແລະ ໄດ້ສົ່ງລາວມາຈາກພວກເຂົາດ້ວຍກຽດຕິຍົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່.
12 ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊຈຶ່ງໄດ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນກູເຊ, ແລະ ກັບບ້ານ
ແລະ ຍຸດປົກຄອງກູເຊ, ແລະ
ໂມເຊມີອາຍຸຫົກສິບຫົກປີເມື່ອລາວອອກຈາກແຜ່ນດິນກູເຊ,
ເພາະວ່າສິ່ງນັ້ນມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເພາະວ່າໄລຍະເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສະໄໝກ່ອນໄດ້ມາຮອ
ດແລ້ວ,
ເພື່ອນຳເອົາອິດສະລາເອນອອກມາຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງລູ
ກຫລານຂອງຮາມ.
13ດັ່ງນັ້ນ ໂມເຊຈຶ່ງໄປເມືອງມີດີອານ
ເພາະຢ້ານທີ່ຈະກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບ ເພາະເຫັນແກ່ຟາໂລ
ເພິ່ນຈຶ່ງໄປນັ່ງຢູ່ບໍ່ນ້ຳໃນເມືອງມີດີອານ.
14 ແລະ
ລູກສາວທັງເຈັດຄົນຂອງເຣອູເອນຊາວມີດີອານໄດ້ອອກໄປລ້ຽງຝູງ
ແກະຂອງພໍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ.
15 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມາ ຮອດ ນ້ຳ ສ້າງ ແລະ ຕັກ
ນ້ຳ ມາ ໃຫ້ ຝູງ ແກະ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ ພວກ
ເຂົາ ກິນ.
16 ດັ່ງນັ້ນ
ພວກລ້ຽງແກະຂອງມີດີອານຈຶ່ງໄດ້ມາໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປ ແລະ
ໂມເຊໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປຊ່ວຍພວກເຂົາ ແລະ ໃຫ້ຝູງແກະກິນນ້ຳ.
17 ແລະ ພວກເຂົາກັບບ້ານຫາເຣອູເອນພໍ່ຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ບອກເພິ່ນວ່າໂມເຊໄດ້ເຮັດຫຍັງເພື່ອພວກເຂົາ.
18 ແລະ ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ,
"ຊາຍເອຢິບຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງພວກລ້ຽງແ
ກະ, ລາວໄດ້ຕັກນ້ຳໃຫ້ພວກເຮົາ ແລະ ໃຫ້ຝູງແກະກິນນ້ຳ."
19 ແລະ ເຣອູເອນ ໄດ້ຖາມລູກສາວຂອງລາວວ່າ, "ແລ້ວລາວຢູ່ໃສ?
ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງປະຊາຍຄົນນັ້ນໄວ້?"
20 ແລະ ເຣອູເອນ ໄດ້ ໃຊ້ ຄົນ ໄປ ຕາມ ລາວ ແລະ ພາ ລາວ ກັບ
ບ້ານ, ແລະ ລາວ ກໍ ໄດ້ ກິນ ເຂົ້າ ນຳ ລາວ.
21 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ ເລົ່າ ໃຫ້ ເຣອູເອນ ຟັງ ວ່າ ລາວ ໄດ້ ຫນີ ຈາກ
ປະເທດ ເອຢິບ ແລະ ລາວ ໄດ້ ປົກຄອງ ສີ່ ສິບ ປີ ເໜືອ ກູເຊ, ແລະ
ຫລັງ ຈາກ ນັ້ນ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຍຶດ ເອົາ ອຳນາດ ປົກຄອງ ຈາກ
ລາວ, ແລະ ໄດ້ ສົ່ງ ລາວ ກັບ ໄປ ດ້ວຍ ສັນຕິສຸກ ດ້ວຍ ກຽດຕິຍົດ
ແລະ ດ້ວຍ ຂອງ ຂວັນ.
22 ແລະ ເມື່ອເຣອູເອນໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງໂມເຊ,
ເຣອູເອນໄດ້ຄິດຢູ່ໃນໃຈວ່າ, ເຮົາຈະເອົາຊາຍຄົນນີ້ໄປຂັງໄວ້ໃນຄຸກ,
ເພື່ອວ່າຂ້ອຍຈະປອງດອງລູກຫລານຂອງກູເຊ,
ເພາະວ່າລາວໄດ້ຫນີຈາກພວກເຂົາ.
23 ແລະ ພວກເຂົາຈັບລາວໄວ້ໃນຄຸກ, ແລະ
ໂມເຊກໍຖືກຄຸມຂັງເປັນເວລາສິບປີ, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ໂມເຊຢູ່ໃນຄຸກ,
ຊິບໂປຣາ ລູກສາວຂອງເຣອູເອນ ໄດ້ມີຄວາມເມດຕາສົງສານລາວ,
ແລະ ໄດ້ລ້ຽງດູລາວດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ ແລະ ນ້ຳຕະຫຼອດເວລາ.
24 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດຍັງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ ແລະ
ຮັບໃຊ້ຊາວເອຢິບດ້ວຍວຽກງານໜັກທຸກຊະນິດ, ແລະ
ມືຂອງເອຢິບຍັງສືບຕໍ່ຮຸນແຮງຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝນັ້ນ.
25 ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ລົງໂທດ ຟາໂຣ
ກະສັດ ຂອງ ເອຢິບ ແລະ ພະອົງ ໄດ້ ລົງໂທດ
ພະຍາດ ຂີ້ທູດ ຕັ້ງແຕ່ ຝ່າຕີນ ຈົນ ຮອດ ຫົວ ຍ້ອນ
ການ ກະທຳ ທີ່ ໂຫດຮ້າຍ ຂອງ ຊາວ ອິດສະຣາເອນ
ໄພພິບັດ ນີ້ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ມາ ຈາກ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ລົງ ມາ ສູ່ ຟາໂຣ ກະສັດ ຂອງ ເອຢິບ.
26
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງຄຳອະທິຖານຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະ
ອົງ ຄືລູກຫລານອິດສະຣາເອນ,
ແລະສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ໄປເຖິງພຣະອົງຍ້ອນການເຮັດວຽກ
ໜັກຂອງພວກເຂົາ.
27 ແຕ່ ພຣະ ພິໂລດ ຂອງ ພຣະ ອົງ ກໍ ຍັງ ບໍ່
ໄດ້ ຫັນ ໜີ ໄປ ຈາກ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ພຣະ ຫັດ
ຂອງ ຟາ ຣາ ໂອ ຍັງ ຍືດ ອອກ ໄປ ຕໍ່ ລູກ
ຫລານ ອິດສະ ຣາເອນ, ແລະ ຟາ ຣາ ໂອ ໄດ້ ເຮັດ
ໃຫ້ ຄໍ ຂອງ ພຣະ ອົງ ແຂງ ກະ ດ້າງ ຕໍ່ ພຣະ
ພັກ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ພຣະ ອົງ ໄດ້
ເພີ່ມ ແອກ ຂອງ ພຣະ ອົງ ເໜືອ ລູກ ຫລານ
ອິດສະ ຣາເອນ, ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ ຊີ ວິດ ຂອງ ພວກ
ເຂົາ ຂົມ ຂື່ນ ດ້ວຍ ວຽກ ງານ ໜັກ ທຸກ ປະ
ການ.
28
ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນດານໃຫ້ພະຍາດລະບາດນີ້ເກີດຂຶ້ນແກ່ຟ
າໂຣກະສັດເອຢິບແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກນັກບາດ ແລະ
ພວກໝໍຜີຂອງເພິ່ນປິ່ນປົວເພິ່ນ.
29 ແລະ ພວກນັກບາດ ແລະ
ພວກໝໍຜີຂອງເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ,
ຖ້າເລືອດຂອງເດັກນ້ອຍຖືກເອົາໃສ່ໃນບາດແຜຂອງເພິ່ນ,
ເພິ່ນຈະຫາຍດີ.
30 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ຟັງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ໄດ້ ສົ່ງ ພວກ ລັດຖະມົນຕີ
ຂອງ ເພິ່ນ ໄປ ໂກເຊັນ ເພື່ອ ໄປ ຫາ ລູກ ຫລານ ອິດສະລາເອນ
ເພື່ອ ຮັບ ເອົາ ລູກ ນ້ອຍໆ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
31 ແລະ
ພວກຂ້າໃຊ້ຂອງຟາໂຣໄດ້ໄປເອົາເດັກນ້ອຍຂອງຊາວອິດສະຣາເອນອ
ອກຈາກເອິກແມ່ຂອງພວກເຂົາດ້ວຍກຳລັງ, ແລະ
ພວກເຂົານຳເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານັ້ນມາຫາຟາໂຣທຸກໆມື້,
ເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງຕໍ່ມື້, ແລະ ພວກໝໍໄດ້ຂ້າພວກເຂົາ ແລະ
ເອົາພວກມັນໄປທາໃສ່ພະຍາດລະບາດ;
ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດແບບນີ້ຕະຫຼອດມື້.

32 ແລະ
ຈຳນວນເດັກນ້ອຍທີ່ຟາໂລໄດ້ຂ້າມີສາມຮ້ອຍເຈັດສິບຫ້າຄົນ.
33ແຕ່ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ບໍ່ ໄດ້ ຟັງ ຄຳ ແນະນຳ
ຂອງ ໝໍ ໝໍ ຂອງ ກະສັດ ເອຢິບ ແລະ ພະຍາດ
ລະບາດ ກໍ ທະວີ ຄວາມ ຮ້າຍ ແຮງ ຂຶ້ນ ຢ່າງ ໜັກ.
34 ແລະ ຟາໂລ
ໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານດ້ວຍໄພພິບັດນັ້ນເປັນເວລາສິບປີ,
ແຕ່ໃຈຂອງຟາໂລກໍຍັງແຂງກະດ້າງຕໍ່ລູກຫຼານອິດສະຣາເອນຫຼາຍຂຶ້
ນ.
35 ແລະ ເມື່ອ ສິ້ນ ສຸດ ສິບ ປີ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ຍັງ ສືບ ຕໍ່ ລົງໂທດ ຟາ ຣາ ໂອ ດ້ວຍ ໄພ
ພິບັດ ອັນ ຮ້າຍ ແຮງ.
36 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດເພິ່ນດ້ວຍເນື້ອງອກທີ່ຮ້າຍແຮງ
ແລະ ພະຍາດຢູ່ໃນກະເພາະອາຫານ, ແລະ
ພະຍາດລະບາດນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນຝີຢ່າງຮ້າຍແຮງ.
37 ໃນເວລານັ້ນ
ລັດຖະມົນຕີສອງຄົນຂອງຟາໂລໄດ້ມາຈາກແຜ່ນດິນໂກເຊັນ
ບ່ອນທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດອາໄສຢູ່ ແລະ
ໄດ້ໄປທີ່ວັງຂອງຟາໂລ ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ,
"ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຊາວອິດສະຣາເອນຂີ້ຄ້ານໃນວຽກງານຂອງເຂົາເ
ຈົ້າ ແລະ ລະເລີຍໃນການອອກແຮງງານຂອງເຂົາເຈົ້າ."
38 ແລະ
ເມື່ອຟາໂລໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າຂອງພວກລັດຖະມົນຕີຂອງພຣະອົງ,
ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພະອົງກໍຮຸນແຮງຂຶ້ນຕໍ່ລູກຫລານອິດສະລາເອ
ນຢ່າງຍິ່ງ,
ເພາະພະອົງໂສກເສົ້າຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດທາງຮ່າງກາຍຂອງພ
ະອົງ.
39 ແລະ ເພິ່ນ ຕອບ ວ່າ, "ບັດນີ້ ຊາວ ອິດສະຣາເອນ ຮູ້ ແລ້ວ ວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າ ເຈັບປ່ວຍ, ພວກເຂົາ ຈຶ່ງ ຫັນ ມາ ເຍາະເຍີ້ຍ ພວກເຮົາ.
ບັດນີ້ ຈົ່ງ ຕຽມ ລົດມ້າ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄວ້, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ຈະ ໄປ
ໂກເຊັນ ແລະ ຈະ ເຫັນ ການ ເຍາະເຍີ້ຍ ຂອງ ຊາວ ອິດສະຣາເອນ ທີ່
ພວກເຂົາ ເຍາະເຍີ້ຍ ຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ ພວກ ຂ້າໃຊ້ ຂອງ ເພິ່ນ
ຈົ່ງ ຕຽມ ລົດມ້າ ໃຫ້ ເພິ່ນ.
40 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເອົາ ລາວ ຂີ່ ມ້າ, ເພາະ
ລາວ ຂີ່ ມ້າ ດ້ວຍ ຕົວ ເອງ ບໍ່ ໄດ້;
41 ເພິ່ນໄດ້ເອົາທະຫານມ້າສິບຄົນ ແລະ ທະຫານຍ່າງສິບຄົນໄປນຳ,
ແລະ ໄດ້ໄປຫາຊາວອິດສະຣາເອນທີ່ເມືອງໂກເຊັນ.
42 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດຊາຍແດນເອຢິບ,
ມ້າຂອງກະສັດໄດ້ແລ່ນເຂົ້າໄປໃນບ່ອນແຄບໆ, ສູງຢູ່ໃນສວນອະງຸ່ນ,
ມີຮົ້ວລ້ອມຮອບທັງສອງດ້ານ, ທົ່ງພຽງຕໍ່າຢູ່ອີກຟາກໜຶ່ງ.
43 ແລະ ມ້າ ໄດ້ ແລ່ນ ໄປ ຢ່າງ ໄວ ໃນ ບ່ອນ ນັ້ນ
ແລະ ຍູ້ ກັນ ໄປ, ແລະ ມ້າ ໂຕ ອື່ນໆ ໄດ້ ຍູ້ ມ້າ
ຂອງ ກະສັດ.
44 ແລະ ມ້າຂອງກະສັດໄດ້ຕົກລົງໄປໃນທົ່ງພຽງຕໍ່າ
ໃນຂະນະທີ່ກະສັດກຳລັງຂີ່ມ້ານັ້ນຢູ່, ແລະ ເມື່ອລາວລົ້ມລົງ
ລົດມ້າກໍ່ຫັນໜ້າໄປທັບກະສັດ ແລະ ມ້າກໍ່ນອນຢູ່ເທິງກະສັດ, ແລະ
ກະສັດໄດ້ຮ້ອງອອກມາ, ເພາະວ່າເນື້ອໜັງຂອງພະອົງເຈັບຫຼາຍ.
45 ແລະ ເນື້ອໜັງຂອງກະສັດໄດ້ຖືກຈີກຂາດຈາກເພິ່ນ, ແລະ
ກະດູກຂອງເພິ່ນໄດ້ຫັກ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ສາມາດຂີ່ມ້າໄດ້,
ເພາະວ່າສິ່ງນີ້ມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ເພິ່ນ,
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ,
ລູກຫລານອິດສະລາເອນ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາ.
46 ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງລາວໄດ້ແບກລາວໄວ້ເທິງບ່າຂອງພວກເຂົາ,
ເທື່ອລະໜ້ອຍ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນຳລາວກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບ,
ແລະ ຄົນຂີ່ມ້າທີ່ຢູ່ກັບລາວກໍ່ກັບມາຮອດປະເທດເອຢິບຄືກັນ.
47 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ວາງ ລາວ ໄວ້ ໃນ ຕຽງ
ນອນ ຂອງ ລາວ, ແລະ ກະສັດ ຮູ້ ວ່າ ຄວາມ ຕາຍ
ຂອງ ລາວ ໄດ້ ມາ ເຖິງ ແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ ອາປາຣານິດ ຜູ້
ເປັນ ລາຊິນີ ຜູ້ ເປັນ ເມຍ ຂອງ ລາວ ຈຶ່ງ ມາ
ຮ້ອງໄຫ້ ຢູ່ ຕໍ່ໜ້າ ກະສັດ, ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້
ຢ່າງ ໜັກ ໜ່ວງ ຮ່ວມ ກັບ ນາງ.
48 ແລະ ເຈົ້ານາຍ ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງເພິ່ນໄດ້ມາໃນມື້ນັ້ນ
ແລະ ໄດ້ເຫັນກະສັດໃນຄວາມທຸກທໍລະມານນັ້ນ, ແລະ
ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງໜັກໜ່ວງກັບເພິ່ນ.
49 ແລະ ພວກ ເຈົ້າຊາຍ ຂອງ ກະສັດ ແລະ ທີ່ ປຶກສາ
ທັງ ໝົດ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ແນະນຳ ກະສັດ ໃຫ້
ແຕ່ງຕັ້ງ ຜູ້ ໜຶ່ງ ຂຶ້ນ ປົກຄອງ ແທນ ເພິ່ນ ໃນ
ແຜ່ນດິນ, ໂດຍ ທີ່ ເພິ່ນ ຈະ ເລືອກ ຜູ້ ໃດ ກໍ
ຕາມ ທີ່ ເພິ່ນ ຈະ ເລືອກ ຈາກ ລູກ ຊາຍ ຂອງ
ເພິ່ນ.
50 ແລະ ກະສັດ ມີ ລູກ ຊາຍ ສາມ ຄົນ ແລະ ລູກ
ສາວ ສອງ ຄົນ ຊຶ່ງ ອາ ປາ ຣາ ນິດ ຜູ້ ເປັນ
ລາຊິນີ ພັນ ລະ ຍາ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ເກີດ ມາ
ໃຫ້ ເພິ່ນ, ນອກ ເໜືອ ໄປ ຈາກ ລູກ ຂອງ ນາງ
ສະ ໜົມ ຂອງ ກະສັດ.
51 ແລະ ຊື່ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ຄື ໂອທຣີ ລູກ ກົກ, ຊື່
ຄົນ ທີ ສອງ ອາດີກຳ, ແລະ ຊື່ ຄົນ ທີ ສາມ ໂມຣິອອນ,
ແລະ ເອື້ອຍ ນ້ອງ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ຊື່ ຂອງ ບັດເທຍ
ຜູ້ ເປັນ ອ້າຍ ແລະ ຊື່ ຂອງ ອາ ຄູ ຊີ ອີກ ຄົນ ໜຶ່ງ.
52 ແລະ ໂອທຣີ ລູກກົກຂອງກະສັດເປັນຄົນໂງ່, ຮີບຮ້ອນ ແລະ
ຮີບຮ້ອນໃນຄຳເວົ້າຂອງລາວ.
53 ແຕ່ ອາດີກຳ ເປັນ ຄົນ ທີ່ ມີ ເລ່ຫຼ່ຽມ ແລະ ສະຫຼາດ ແລະ ຮູ້
ປັນຍາ ທັງ ໝົດ ຂອງ ເອຢິບ, ແຕ່ ມີ ລັກສະນະ ທີ່ ບໍ່ ເໝາະສົມ, ມີ
ຮ່າງກາຍ ອ້ວນ, ແລະ ມີ ຮ່າງກາຍ ຕ່ຳ ຫຼາຍ; ລາວ ສູງ ໜຶ່ງ ສອກ.
54 ແລະ ເມື່ອກະສັດເຫັນວ່າ ອາດີກຳ
ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມ ແລະ ມີປັນຍາໃນທຸກສິ່ງ,
ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງໃຫ້ເພິ່ນເປັນກະສັດແທນເພິ່ນຫຼັງຈາກເພິ່ນສິ້ນ
ພະຊົນໄປແລ້ວ.
55 ແລະ ລາວໄດ້ແຕ່ງງານກັບເກດູດາ ລູກສາວຂອງອາບີລອດ,
ແລະ ລາວມີອາຍຸໄດ້ສິບປີ, ແລະ ນາງໄດ້ເກີດລູກຊາຍສີ່ຄົນ.
56 ແລະ ຫລັງ ຈາກ ນັ້ນ ລາວ ໄດ້ ໄປ ເອົາ ເມຍ
ສາມ ຄົນ ແລະ ມີ ລູກ ຊາຍ ແປດ ຄົນ ແລະ ລູກ
ສາວ ສາມ ຄົນ.
57 ແລະ ຄວາມວຸ້ນວາຍໄດ້ແຜ່ລາມໄປທົ່ວກະສັດຢ່າງໜັກໜ່ວງ,
ແລະ
ຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນກໍເນົ່າເປື່ອຍຄືກັບຊາກສົບທີ່ຖືກຖິ້ມລົງໃນທົ່ງນ
າໃນລະດູຮ້ອນ, ໃນຊ່ວງຄວາມຮ້ອນຂອງແສງແດດ.
58 ແລະ
ເມື່ອກະສັດເຫັນວ່າຄວາມເຈັບປ່ວຍຂອງເພິ່ນຮຸນແຮງຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງ
ຫຼາຍ, ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ນຳລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຊື່ວ່າ ອາດີກຳ ມາຫາເພິ່ນ,
ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເພິ່ນໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງແຜ່ນດິນແທນເ
ພິ່ນ.
59 ແລະ ເມື່ອ ສິ້ນ ສຸດ ສາມ ປີ, ກະສັດ ໄດ້ ສິ້ນ
ພະ ຊົນ ລົງ, ດ້ວຍ ຄວາມ ອັບອາຍ, ຄວາມ ອັບອາຍ,

ແລະ ຄວາມ ຂີ້ ຄ້ານ, ແລະ ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ເພິ່ນ
ໄດ້ ຫາມ ເພິ່ນ ໄປ ຝັງ ໄວ້ ໃນ ອຸບ ໂມງ ຂອງ
ກະສັດ ແຫ່ງ ເອຢິບ ທີ່ ເມືອງ ໂຊອານ ມີຊຣາອິມ.
60
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເອົາຢາອາງຝັງສົບຂອງລາວຄືກັບທີ່ເຄີຍເຮັດກັບ
ກະສັດ, ເພາະວ່າເນື້ອໜັງຂອງລາວເນົ່າເປື່ອຍ,
ແລະພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າຫາເພື່ອເອົາຢາອາງຝັງສົບຂອງລາວໄດ້
ຍ້ອນກິ່ນເໝັນ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຝັງສົບລາວຢ່າງຮີບດ່ວນ.
61 ເພາະວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ແມ່ນມາຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ລາວ,
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕອບແທນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ລາວໄດ້ເຮັດ
ຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝຂອງລາວ.
62 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສິ້ນພະຊົນໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ
ຄວາມອັບອາຍ, ແລະ
ອາດີກຳລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແທນເພິ່ນ.

ບົດທີ 77

1 ອາດີກຳ ມີ ອາຍຸ ຊາວ ປີ ເມື່ອ ເພິ່ນ ໄດ້
ປົກຄອງ ຢູ່ ເອຢິບ, ເພິ່ນ ໄດ້ ປົກຄອງ ຢູ່ ສີ່ ປີ.
2 ໃນ ປີ ທີ ສອງ ຮ້ອຍ ຫົກ ແຫ່ງ ການ ທີ່
ອິດສະຣາເອນ ລົງ ໄປ ເອຢິບ ອາດີກຳ ໄດ້ ປົກຄອງ
ເອຢິບ, ແຕ່ ລາວ ໄດ້ ປົກຄອງ ເອຢິບ ບໍ່ ດົນ ເທົ່າ
ທີ່ ບັນພະບຸລຸດ ຂອງ ລາວ ໄດ້ ສືບ ຕໍ່ ປົກຄອງ
ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ.
3 ເພາະວ່າ ເມໂລນ ບິດາ ຂອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ປົກຄອງ ຢູ່ ໃນ ປະເທດ
ເອຢິບ ເກົ້າ ສິບ ສີ່ ປີ, ແຕ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຈັບ ປ່ວຍ ແລະ ສິ້ນ ພະຊົນ
ໄປ ສິບ ປີ, ເພາະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເປັນ ຄົນ ຊົ່ວ ຕໍ່ ພຣະ ພັກ ຂອງ ພຣະ ຜູ້
ເປັນ ເຈົ້າ.
4 ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ອາດີກຳວ່າ ຟາໂຣ
ຕາມຊື່ຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເພິ່ນ
ຕາມທຳນຽມຂອງພວກເຂົາທີ່ເຄີຍປະຕິບັດກັນມາໃນເອຢິບ.
5 ແລະ ພວກນັກປາດທັງໝົດຂອງຟາໂລໄດ້ຕັ້ງຊື່ສັ້ນໆວ່າ ອາດີກຳ
ອາຮູດ, ເພາະມັນຖືກເອີ້ນວ່າ ອາຮູດ ໃນພາສາເອຢິບ.
6 ແລະ ອາດີກຳ ມີ ຮູບຮ່າງ ຂີ້ຮ້າຍ ຫຼາຍ, ແລະ ລາວ ສູງ ໜຶ່ງ ສອກ
ກັບ ໜຶ່ງ ຄ້ອນ ແລະ ລາວ ມີ ໜວດ ໃຫຍ່ ຊຶ່ງ ຍາວ ເຖິງ ຝ່າຕີນ.
7 ແລະ ຟາໂຣ ໄດ້ ປະທັບ ເທິງ ບັນລັງ ຂອງ ບິດາ
ຂອງ ເພິ່ນ ເພື່ອ ປົກຄອງ ເອຢິບ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ດຳ
ລົງ ອຳນາດ ປົກຄອງ ເອຢິບ ດ້ວຍ ສະຕິປັນຍາ
ຂອງ ເພິ່ນ.
8 ແລະ ໃນຂະນະ ທີ່ ເພິ່ນ ປົກຄອງ, ເພິ່ນ ໄດ້ ເຮັດ
ຊົ່ວ ຮ້າຍ ເກີນ ກວ່າ ບິດາ ຂອງ ເພິ່ນ ແລະ ກະສັດ
ອື່ງ ກ່ອນໆ ທັງ ໝົດ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເພີ່ມ ແອກ
ຂອງ ເພິ່ນ ຂຶ້ນ ເໜືອ ລູກ ຫລານ ອິດສະລາເອນ.
9 ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໄປກັບພວກຂ້າໃຊ້ຂອງເພິ່ນໄປຫາຊາວອິດສະຣາເອນທີ່ເມືອ
ງໂກເຊັນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເສີມກຳລັງແຮງງານຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບເຂົາເຈົ້າວ່າ,
ຈົ່ງເຮັດວຽກງານຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ, ວຽກງານປະຈຳວັນ,
ແລະ
ຢ່າໃຫ້ມືຂອງພວກເຈົ້າຫຼຸດລົງຈາກວຽກງານຂອງພວກເຮົາຕັ້ງແຕ່
ມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນສະໄໝຂອງພໍ່ເຮົາ.
10 ເພິ່ນ ໄດ້ ແຕ່ງຕັ້ງ ພະນັກງານ ຈາກ ພວກ ລູກ
ຫຼານ ອິດສະຣາເອນ ໃຫ້ ມາ ຄວບຄຸມ ພວກ ເຂົາ ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ແຕ່ງຕັ້ງ ຜູ້ ຄວບຄຸມ ວຽກ ງານ ຈາກ
ພວກ ຂ້າໃຊ້ ຂອງ ເພິ່ນ.
11 ເພິ່ນ ໄດ້ ວາງ ດິນຈີ່ ໄວ້ ເທິງ ພວກເຂົາ ຕາມ
ຈຳນວນ ທີ່ ກຳນົດ ໄວ້ ໃນແຕ່ລະມື້, ແລະ ເພິ່ນ ກໍ
ກັບ ໄປ ປະເທດ ເອຢິບ.
12 ໃນເວລານັ້ນ,
ພວກຫົວໜ້າງານຂອງຟາໂຣໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຊົນຊາດອິ
ດສະຣາເອນຕາມຄຳສັ່ງຂອງຟາໂຣວ່າ,
13 ຟາໂຣກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ຈົ່ງເຮັດວຽກຂອງເຈົ້າໃນແຕ່ລະມື້, ແລະ
ເຮັດວຽກຂອງເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ, ແລະ
ປະຕິບັດຕາມຂະໜາດຂອງດິນຈີ່ປະຈຳວັນ;
ຢ່າຫຼຸດຄຸນຄ່າຂອງສິ່ງໃດເລີຍ.
14 ແລະ ເຫດການຈະບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ຖ້າເຈົ້າຂາດເຂີນດິນຈີ່ປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ,
ເຮົາຈະເອົາລູກນ້ອຍຂອງເຈົ້າມາແທນພວກເຂົາ.
15 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ
ພວກຫົວໜ້າວຽກງານຂອງເອຢິບໄດ້ປະຕິບັດຕາມທີ່ຟາໂຣໄດ້ສັ່ງພ
ວກເຂົາ.
16 ແລະ
ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພົບເຫັນຂໍ້ບົກຜ່ອງໃດໆໃນມາດຕະການຂອງລູກຫຼ
ານອິດສະຣາເອນໃນການເຮັດດິນຈີ່ປະຈຳວັນ,
ຜູ້ຄວບຄຸມວຽກງານຂອງຟາໂຣຈະໄປຫາພັນລະຍາຂອງລູກຫຼານອິດ
ສະຣາເອນ ແລະ
ເອົາເດັກນ້ອຍຂອງລູກຫຼານອິດສະຣາເອນມາຕາມຈຳນວນດິນຈີ່ທີ່
ຂາດໄປ,
ພວກເຂົາຈະເອົາພວກມັນອອກຈາກອ້ອມກອດຂອງແມ່ຂອງພວກ
ເຂົາໂດຍບັງຄັບ, ແລະ ເອົາພວກມັນໄວ້ໃນອາຄານແທນດິນຈີ່;
17 ໃນຂະນະທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາກຳລັງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ
ຮ້ອງໄຫ້ໃສ່ພວກເຂົາ
ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຂອງເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນກຳແພງຂອງ
ອາຄານ.
18 ແລະ ພວກນາຍວຽກໄດ້ມີອຳນາດເໜືອຊາວອິດສະຣາເອນ,
ໂດຍໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນເອົາລູກຫຼານຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້ໃນອາຄານ,
ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຊາຍຈຶ່ງເອົາລູກຊາຍຂອງຕົນວາງໄວ້ໃນກຳແພງ ແລະ
ເອົາປູນປູນມາປົກລາວ, ໃນຂະນະທີ່ຕາຂອງລາວຮ້ອງໄຫ້ໃສ່ລາວ,
ແລະ ນ້ຳຕາຂອງລາວໄຫຼລົງມາໃສ່ລູກຂອງລາວ.
19 ແລະ
ພວກນາຍງານຂອງເອຢິບໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ເດັກນ້ອຍອິດສະຣາເອ
ນເປັນເວລາຫຼາຍມື້, ແລະ ບໍ່ມີໃຜສົງສານ ຫຼື
ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ເດັກນ້ອຍອິດສະຣາເອນ.
20 ແລະ
ຈຳນວນເດັກນ້ອຍທັງໝົດທີ່ຖືກຂ້າຕາຍໃນອາຄານນັ້ນແມ່ນສອງ
ຮ້ອຍເຈັດສິບຄົນ,
ບາງຄົນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນແທນດິນຈີ່ທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກ
ເຂົາປະໄວ້ໃຫ້ຂາດຕົກບົກຜ່ອງ, ແລະ
ບາງຄົນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ດຶງອອກມາຈາກອາຄານ.
21 ແລະ ວຽກ ງານ ທີ່ ຖືກ ບັງຄັບ ໃຫ້ ແກ່ ລູກ
ຫລານ ອິດສະລາເອນ ໃນ ວັນ ເວລາ ຂອງ ອາດີກຳ
ນັ້ນ ເກີນ ກວ່າ ຄວາມ ລຳບາກ ທີ່ ພວກ ເຂົາ
ໄດ້ ເຮັດ ໃນ ວັນ ເວລາ ຂອງ ບິດາ ຂອງ ເພິ່ນ.
22 ແລະ
ລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ຖອນຫາຍໃຈທຸກໆມື້ຍ້ອນວຽກງານໜັ
ກຂອງພວກເຂົາ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັບຕົວເອງວ່າ,

ຈຶ່ງເບິ່ງເມື່ອຟາໂລສິ້ນພະຊົນ,
ລູກຊາຍຂອງລາວຈະລຸກຂຶ້ນແລະເຮັດໃຫ້ວຽກງານຂອງພວກເຮົາເບົາບາງລົງ!
23 ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ເພີ່ມວຽກງານອັນສຸດທ້າຍຫຼາຍກວ່າອັນກ່ອນ,
ແລະຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ຖອນຫາຍໃຈໃສ່ເລື່ອງນີ້
ແລະສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາພຣະເຈົ້າຍ້ອນວຽກງານຂອງພວກເຂົາ.
24 ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂອງລູກຫລານອິດສະຣາເອນ ແລະ
ສຽງຮ້ອງຂອງພວກເຂົາໃນສະໄໝນັ້ນ,
ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ລະນຶກເຖິງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໄວ້ກັບ
ອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ ແລະ ຢາໂຄບ.
25 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພາລະໜັກຂອງລູກຫລານອິດສະລາເອນ,
ແລະ ວຽກງານອັນໜັກໜ່ວງຂອງພວກເຂົາໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລະ
ພຣະອົງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປົດປ່ອຍພວກເຂົາ.
26 ແລະ ໂມເຊ ລູກຊາຍຂອງອຳຣາມ
ຍັງຖືກກັກຂັງຢູ່ໃນຄຸກມືດໃນສະໄໝນັ້ນ, ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຣອູເອນ
ຊາວມີດີອານ, ແລະ ຊິບໂປຣາ ລູກສາວຂອງເຣອູເອນ
ໄດ້ລ້ຽງດູລາວດ້ວຍອາຫານຢ່າງລັບໆທຸກໆມື້.
27 ແລະ
ໂມເຊຖືກກັກຂັງໄວ້ໃນຄຸກໃຕ້ດິນໃນເຮືອນຂອງເຣອູເອນເປັນເວລາສິບປີ.
28 ແລະ ເມື່ອສິ້ນສຸດສິບປີ
ຊຶ່ງເປັນປີທຳອິດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງຟາໂລເໜືອເອຢິບ,
ແທນບິດາຂອງເພິ່ນ,
29 ຊິບໂປຣາ ໄດ້ເວົ້າກັບເຣອູເອນພໍ່ຂອງນາງວ່າ,
"ບໍ່ມີຜູ້ໃດສອບຖາມ ຫຼື ຕິດຕາມຊາຍຊາວເຮັບເຣີຄົນນັ້ນ,
ຜູ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜູກມັດໄວ້ໃນຄຸກສິບປີແລ້ວ."
30 ບັດນີ້, ຖ້າເຈົ້າເຫັນວ່າດີ,
ໃຫ້ພວກເຮົາສົ່ງຄົນໄປເບິ່ງວ່າລາວຍັງມີຊີວິດຢູ່ຫຼືຕາຍໄປແລ້ວ,
ແຕ່ພໍ່ຂອງນາງບໍ່ຮູ້ວ່ານາງໄດ້ລ້ຽງດູລາວ.
31 ແລະ ເຣອູເອນ ພໍ່ຂອງນາງໄດ້ຕອບ ແລະ ເວົ້າກັບນາງວ່າ,
ເຄີຍມີເລື່ອງແບບນີ້ເກີດຂຶ້ນບໍ
ທີ່ຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງຕ້ອງຖືກກັກຂັງໄວ້ໃນຄຸກໂດຍບໍ່ມີອາຫານເປັນເວລາສິບປີ ແລະ ລາວຈະມີຊີວິດຢູ່?
32 ແລະ ຊິບໂປຣາ ໄດ້ ຕອບ ພໍ່ ຂອງ ນາງ ວ່າ, ລູກ ໄດ້ ຍິນ
ແນ່ນອນ ວ່າ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ຊາວ ເຮັບເຣີ ນັ້ນ ຍິ່ງ ໃຫຍ່ ແລະ ເປັນ
ທີ່ ໜ້າ ຢ້ານ ກົວ, ແລະ ເຮັດ ການ ອັດສະຈັນ ເພື່ອ ພວກ ເຂົາ ຢູ່
ຕະຫລອດ ເວລາ.
33 ພຣະອົງ ຄື ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ຊ່ວຍ ອັບຣາຮາມ ໃຫ້
ພົ້ນ ຈາກ ເມືອງ ອູຣ ຂອງ ຊາວ ຄັນເດອາ, ແລະ
ຊ່ວຍ ອີຊາກ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ດາບ ຂອງ ພໍ່ ຂອງ
ຕົນ, ແລະ ຊ່ວຍ ຢາໂຄບ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ທູດ
ສະຫວັນ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຜູ້ ທີ່ ໄດ້
ຕໍ່ສູ້ ກັບ ເພິ່ນ ທີ່ ທ່າ ເຮືອ ຢັບບຸກ.
34 ນອກຈາກນີ້,
ພຣະອົງຍັງໄດ້ກະທຳຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງກັບຊາຍຄົນນີ້,
ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍກູ້ລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກແມ່ນ້ຳໃນເອຢິບ ແລະ
ຈາກດາບຂອງຟາໂລ, ແລະ ຈາກລູກຫລານຂອງກູເຊ,
ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດຊ່ວຍກູ້ລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມອຶດຢາກ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ລາວມີຊີວິດຢູ່ໄດ້.
35 ແລະ ເລື່ອງນັ້ນກໍເປັນທີ່ພໍໃຈໃນສາຍພຣະເນຕຣຂອງເຣອູເອນ,
ລາວຈຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງລູກສາວຂອງລາວ, ແລະ
ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຄົນໄປຂັງຄຸກໃຕ້ດິນເພື່ອກວດສອບວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບ
ໂມເຊ.
36 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນ, ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງຊາຍຄົນນັ້ນຄື ໂມເຊ
ອາໄສຢູ່ໃນຄຸກມືດ, ຢືນຢູ່ເທິງຕີນຂອງລາວ, ສັນລະເສີນ ແລະ
ອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງລາວ.
37 ແລະ ເຣອູເອນ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ເອົາ ໂມເຊ ອອກ ມາ ຈາກ ຄຸກ,
ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາ ຈຶ່ງ ໄດ້ ແຖ ໜວດ ໃຫ້ ລາວ ແລະ ລາວ ໄດ້ ປ່ຽນ
ເຄື່ອງນຸ່ງ ນັກ ໂທດ ແລະ ກິນ ເຂົ້າຈີ່.
38 ແລະຕໍ່ມາໂມເຊໄດ້ເຂົ້າໄປໃນສວນຂອງເຣອູເອນ
ຊຶ່ງຢູ່ທາງຫລັງເຮືອນ,
ແລະລາວໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງລາວຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດການອັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບລາວ.
39 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນອະທິຖານຢູ່ນັ້ນ
ເພິ່ນໄດ້ຫລຽວເບິ່ງທາງກົງກັນຂ້າມ, ແລະ ຈຶ່ງເບິ່ງ
ໄມ້ໄພລິນຖືກວາງໄວ້ໃນດິນ, ຊຶ່ງປູກໄວ້ກາງສວນ.
40 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ ໃກ້ ໄມ້ ທ່ອນ ນັ້ນ ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ຫລຽວ ເບິ່ງ, ແລະ ຈຶ່ງ ເບິ່ງ ພຣະ ນາມ
ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຈອມ ໂຍທາ ໄດ້ ຖືກ
ສະຫຼັກ ໄວ້, ຂຽນ ໄວ້ ເທິງ ໄມ້ ທ່ອນ ນັ້ນ.
41 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ອ່ານ ມັນ ແລະ ຍື່ນ ມື ອອກ ໄປ
ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ດຶງ ມັນ ອອກ ຄື ກັນ ກັບ ຕົ້ນ
ໄມ້ ຈາກ ພຸ່ມ ໄມ້, ແລະ ໄມ້ ເທົ້າ ນັ້ນ ຢູ່ ໃນ ມື
ຂອງ ເພິ່ນ.
42 ແລະ ນີ້ ຄື ໄມ້ ເທົ້າ ທີ່ ພຣະ ເຈົ້າ ຂອງ ພວກ
ເຮົາ ໄດ້ ປະ ຕິ ບັດ ວຽກ ງານ ທັງ ໝົດ, ຫຼັງ
ຈາກ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ສ້າງ ຟ້າ ສະຫວັນ ແລະ
ແຜ່ນ ດິນ ໂລກ, ແລະ ກອງທັບ ທັງ ໝົດ ຂອງ ມັນ,
ທະ ເລ, ແມ່ນ ນ້ຳ, ແລະ ປາ ທັງ ໝົດ ຂອງ ມັນ.
43 ແລະ
ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຂັບໄລ່ອາດາມອອກຈາກສວນເອເດນແລ້ວ,
ລາວຈຶ່ງໄດ້ຈັບໄມ້ເທົ້າໄວ້ໃນມືຂອງລາວ ແລະ
ໄດ້ໄປໄຖດິນທີ່ລາວຖືກພາມາ.
44 ແລະ ໄມ້ ທ່ອນ ນັ້ນ ໄດ້ ລົງ ມາ ຫາ ໂນອາ ແລະ
ໄດ້ ຖືກ ມອບ ໃຫ້ ເຊມ ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ລາວ,
ຈົນ ກວ່າ ມັນ ຈະ ມາ ຢູ່ ໃນ ມື ຂອງ ອັບ ຣາ
ຮາມ ຊາວ ເຮັບເຣີ.
45
ແລະເມື່ອອັບຣາຮາມໄດ້ມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີໃຫ້ອີຊາກລູກຊາຍຂອງລາວແລ້ວ, ລາວກໍໄດ້ມອບໄມ້ເທົ້ານີ້ໃຫ້ລາວຄືກັນ.
46 ແລະ ເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ໜີໄປປາດານອາຣາມ,
ລາວໄດ້ເອົາມັນໄວ້ໃນມືຂອງລາວ, ແລະ
ເມື່ອລາວກັບຄືນໄປຫາພໍ່ຂອງລາວ,
ລາວບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມມັນໄວ້ເບື້ອງຫຼັງລາວ.
47 ເມື່ອລາວລົງໄປປະເທດເອຢິບ ລາວໄດ້ເອົາມັນໄວ້ໃນມືຂອງລາວ
ແລະ ມອບໃຫ້ໂຢເຊັບ, ສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສູງກວ່າອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ,
ເພາະວ່າຢາໂຄບໄດ້ເອົາມັນໄປຈາກເອຊາວອ້າຍຂອງລາວດ້ວຍກຳລັງ.
48 ແລະ ຫລັງຈາກໂຢເຊັບຕາຍໄປແລ້ວ,
ພວກຂຸນນາງຂອງເອຢິບໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນຂອງໂຢເຊັບ, ແລະ
ໄມ້ເທົ້ານັ້ນໄດ້ມາຢູ່ໃນມືຂອງເຣອູເອນຊາວມີດີອານ, ແລະ
ເມື່ອລາວອອກຈາກເອຢິບ, ລາວກໍຈັບມັນໄວ້ໃນມື ແລະ
ປູກມັນໄວ້ໃນສວນຂອງລາວ.
49 ແລະ ພວກ ຜູ້ ມີ ອຳນາດ ທັງ ໝົດ ຂອງ ຊາວ
ຄົນ ໄດ້ ພະ ຍາ ຍາມ ທີ່ ຈະ ດຶງ ມັນ ອອກ

ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ພະ ຍາ ຍາມ ທີ່ ຈະ ໄດ້
ຊິບໂປຣາ ລູກ ສາວ ຂອງ ລາວ, ແຕ່ ພວກ ເຂົາ ບໍ່
ໄດ້ ຮັບ ຜົນ.
50 ດັ່ງນັ້ນໄມ້ທ່ອນນັ້ນຈຶ່ງຖືກປູກໄວ້ໃນສວນຂອງເຣອູເອນ
ຈົນກວ່າລາວຜູ້ມີສິດທີ່ຈະໄດ້ມັນມາ ແລະ ໄດ້ຍຶດເອົາມັນໄປ.
51 ແລະ ເມື່ອເຣອູເອນເຫັນໄມ້ເທົ້າຢູ່ໃນມືຂອງໂມເຊ,
ລາວກໍປະຫລາດໃຈ ແລະ ໄດ້ຍົກລູກສາວຂອງຕົນຊື່ວ່າ ຊິບໂປຣາ
ໃຫ້ເປັນເມຍ.

ບົດທີ 78

1ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ບາອານ-ການບານ ລູກຊາຍ ຂອງ ອັກໂບ
ກະສັດ ແຫ່ງ ເອໂດມ ໄດ້ ສິ້ນ ພະຊົນ ລົງ ແລະ ຖືກ
ຝັງ ໄວ້ ໃນ ເຮືອນ ຂອງ ເພິ່ນ ໃນ ແຜ່ນດິນ
ເອໂດມ.
2 ແລະ ຫຼັງຈາກລາວເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຍັງແຜ່ນດິນເອໂດມ ແລະ
ໄດ້ນຳເອົາຊາຍຄົນໜຶ່ງຈາກທີ່ນັ້ນທີ່ຢູ່ໃນເອໂດມ ຊື່ ຮາດັດ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາແທນບ
າອານ ຊານບານ ກະສັດຂອງພວກເຂົາ.
3 ແລະ ຮາດັດ ໄດ້ ປົກຄອງ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເອໂດມ ສີ່ ສິບ ແປດ
ປີ.
4 ແລະ ເມື່ອ ເພິ່ນ ໄດ້ ປົກຄອງ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕັ້ງ ໃຈ
ທີ່ ຈະ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ ໂມອາບ, ເພື່ອ
ນຳ ພວກ ເຂົາ ມາ ຢູ່ ໃຕ້ ອຳນາດ ຂອງ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ເອຊາວ ຄື ແຕ່ ກ່ອນ, ແຕ່ ເພິ່ນ ບໍ່
ສາ ມາດ, ເພາະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ໂມອາບ ໄດ້ ຍິນ
ເລື່ອງ ນີ້, ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ແລະ ຟ້າວ
ເລືອກ ຕັ້ງ ກະສັດ ຂຶ້ນ ເໜືອ ພວກ ເຂົາ ຈາກ
ບັນ ດາ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
5 ແລະ ຫລັງ ຈາກ ນັ້ນ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຕົ້າ ໂຮມ
ຜູ້ ຄົນ ຈຳນວນ ຫຼວງ ຫຼາຍ, ແລະ ໄດ້ ສົ່ງ ຄົນ ໄປ
ຫາ ລູກ ຫລານ ຂອງ ອຳໂມນ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ
ເຂົາ ເຈົ້າ ເພື່ອ ຂໍ ຄວາມ ຊ່ວຍ ເຫຼືອ ໃຫ້ ຕໍ່ ສູ້
ກັບ ຮາ ດັດ ກະ ສັດ ຂອງ ເອໂດມ.
6 ແລະ ຮາດັດ ໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ຊາວໂມອາບໄດ້ເຮັດ, ແລະ
ລາວຢ້ານກົວພວກເຂົາຫຼາຍ, ແລະ ລາວຈຶ່ງບໍ່ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ.
7ໃນສະໄໝນັ້ນ ໂມເຊ ລູກຊາຍຂອງອຳຣາມ ຢູ່ໃນເມືອງມີດີອານ
ໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງຊິບໂປຣາ ລູກສາວຂອງເຣອູເອນ ຊາວມີດີອານ.
8 ແລະ ຊິບໂປຣາ ໄດ້ ດຳເນີນ ຕາມ ທາງ ຂອງ ພວກ ລູກ ສາວ ຂອງ
ຢາໂຄບ, ນາງ ບໍ່ ໄດ້ ເວັ້ນ ຈາກ ຄວາມ ຊອບທຳ ຂອງ ຊາຣາ,
ເຣເບກາ, ຣາເຊນ ແລະ ເລອາ.
9 ແລະ ຊິບໂປຣາ ໄດ້ ຖືພາ ແລະ ເກີດ ລູກ ຊາຍ ຄົນ
ໜຶ່ງ ແລະ ລາວ ໄດ້ ຕັ້ງ ຊື່ ໃຫ້ ລາວ ວ່າ ເກີໂຊມ,
ເພາະ ລາວ ເວົ້າ ວ່າ, ຂ້ອຍ ເປັນ ຄົນ ຕ່າງ ດ້າວ
ຢູ່ ໃນ ຕ່າງ ແດນ; ແຕ່ ລາວ ບໍ່ ໄດ້ ຕັດ ໜັງ
ອະໄວຍະວະ ເພດ ຂອງ ລາວ, ຕາມ ຄຳ ສັ່ງ ຂອງ
ເຣອູເອນ ພໍ່ ເຖົ້າ ຂອງ ລາວ.
10 ແລະ ນາງໄດ້ຖືພາອີກ ແລະ ເກີດລູກຊາຍ,
ແຕ່ນາງໄດ້ຕັດໜັງອະໄວຍະວະເພດຂອງລາວ ແລະ ຕັ້ງຊື່ລາວວ່າ
ເອລີເອເຊີ, ເພາະໂມເຊກ່າວວ່າ,
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້ອຍເປັນຜູ້ຊ່ວຍຂອງຂ້ອຍ,
ແລະ ໄດ້ຊ່ວຍຂ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກດາບຂອງຟາໂລ.
11 ແລະ
ກະສັດຟາໂຣແຫ່ງເອຢິບໃນສະໄໝນັ້ນໄດ້ເພີ່ມທະວີການອອກແຮງ
ງານຂອງລູກຫຼານອິດສະຣາເອນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແລະ
ສືບຕໍ່ເຮັດໃຫ້ແອກຂອງລາວໜັກຂຶ້ນເທິງລູກຫຼານອິດສະຣາເອນ.
12 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ອອກ ຄຳ ປະກາດ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ ວ່າ,
“ຢ່າ ໃຫ້ ຟາງ ແກ່ ປະຊາຊົນ ເພື່ອ ເຮັດ ດິນຈີ່ ອີກຕໍ່ໄປ,
ໃຫ້ພວກເຂົາ ໄປ ເກັບ ຟາງ ເທົ່າ ທີ່ ພວກເຂົາ ຈະ ພົບ ໄດ້.”
13 ແລະ ຈຳນວນດິນຈີ່ທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະເຮັດນັ້ນ
ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບໍລິຈາກໃນແຕ່ລະມື້, ແລະ
ຢ່າຫຼຸດຜ່ອນຫຍັງຈາກພວກມັນ,
ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າຂີ້ຄ້ານໃນວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າ.
14 ແລະ ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໂສກເສົ້າ ແລະ ຖອນຫາຍໃຈ, ແລະ
ພວກເຂົາຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍ້ອນຄວາມຂົມຂື່ນຂອງຈິດວິນຍ
ານຂອງພວກເຂົາ.
15 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ,
ແລະ ເຫັນການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງທີ່ຊາວເອຢິບໄດ້ຂົ່ມເຫັງພວກເຂົາ.
16 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຄວາມອິດສາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ ແລະ
ມໍລະດົກຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພຣະອົງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະພາພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານຂອ
ງເອຢິບ,
ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນການາອານເປັນກຳມະສິດ.

ບົດທີ 79

1 ແລະໃນສະໄໝນັ້ນ ໂມເຊໄດ້ລ້ຽງຝູງແກະຂອງເຣອູເອນ
ຊາວມີດີອານ ພໍ່ເຖົ້າຂອງລາວ
ທາງທິດຕາວັນຕົກຂອງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນ
ແລະໄມ້ເທົ້າທີ່ລາວເອົາມາຈາກພໍ່ເຖົ້າຂອງລາວຢູ່ໃນມືຂອງລາວ.
2 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ມື້ໜຶ່ງ
ລູກແບ້ໂຕໜຶ່ງໄດ້ຫຼົງທາງຈາກຝູງແບ້ ໂມເຊໄດ້ໄລ່ຕາມມັນ ແລະ
ມັນໄດ້ໄປຮອດພູເຂົາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພູເຂົາໂຮເຣັບ.
3 ແລະ ເມື່ອເພິ່ນມາຮອດພູເຂົາໂຮເຣັບ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ເພິ່ນຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນພຸ່ມໄມ້, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ພົບເຫັນພຸ່ມໄມ້ກຳລັງລຸກໄໝ້ດ້ວຍໄຟ,
ແຕ່ໄຟບໍ່ມີອຳນາດເໜືອພຸ່ມໄມ້ທີ່ຈະເຜົາຜານມັນໄດ້.
4 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ ປະຫຼາດໃຈ ຢ່າງຍິ່ງ ຕໍ່ ພາບ ນີ້, ດັ່ງນັ້ນ ພຸ່ມ ໄມ້
ຈຶ່ງ ບໍ່ ໄດ້ ໄໝ້, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ເຂົ້າ ໄປ ເບິ່ງ ສິ່ງ ທີ່ ຍິ່ງ ໃຫຍ່ ນີ້, ແລະ
ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ເອີ້ນ ໂມເຊ ອອກ ຈາກ ໄຟ ແລະ ບັນຊາ ໃຫ້
ເພິ່ນ ລົງ ໄປ ປະເທດ ເອຢິບ, ໄປ ຫາ ຟາໂຣ ກະສັດ ຂອງ ປະເທດ
ເອຢິບ, ເພື່ອ ສົ່ງ ລູກ ຫລານ ອິດ ສະ ຣາ ເອນ ອອກ ຈາກ ການ ຮັບ
ໃຊ້ ຂອງ ເພິ່ນ.
5 ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂມ ເຊ
ວ່າ, ຈົ່ງ ກັບ ໄປ ເອຢິບ, ເພາະ ວ່າ ຄົນ ທັງ ໝົດ
ທີ່ ຊອກ ຫາ ຊີ ວິດ ຂອງ ເຈົ້າ ໄດ້ ຕາຍ ໄປ
ແລ້ວ, ແລະ ເຈົ້າ ຈົ່ງ ບອກ ຟາ ຣາ ໂອ ໃຫ້ ສົ່ງ
ລູກ ຫລານ ອິດສະ ຣາເອນ ອອກ ຈາກ ແຜ່ນ ດິນ
ຂອງ ລາວ.
6 ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ເພິ່ນເຫັນສັນຍານ ແລະ
ການອັດສະຈັນຕ່າງໆໃນເອຢິບຕໍ່ໜ້າຟາໂລ ແລະ
ຕໍ່ຕາປະຊາຊົນຂອງເພິ່ນ
ເພື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຈະເຊື່ອວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງເພິ່ນມາ.

7 ແລະໂມເຊໄດ້ຟັງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້,
ແລະລາວກໍກັບໄປຫາພໍ່ເຖົ້າຂອງລາວ
ແລະບອກເລື່ອງນັ້ນໃຫ້ລາວຟັງ, ແລະເຣອູເອນກໍບອກລາວວ່າ,
"ຈົ່ງໄປຢ່າງສັນຕິ."
8 ແລະ ໂມເຊໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ພາພັນລະຍາ ແລະ ລູກຊາຍໄປນໍາ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຢູ່ທີ່ໂຮງແຮມແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ຢູ່ກາງທາງ, ແລະ
ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາ ແລະ ຊອກຫາໂອກາດຕໍ່ສູ້ເພິ່ນ.
9 ແລະ ລາວ ຢາກ ຂ້າ ລາວ ຍ້ອນ ລູກ ຊາຍ ກົກ
ຂອງ ລາວ, ເພາະ ລາວ ບໍ່ ໄດ້ ໃຫ້ ລາວ ເຂົ້າ ຕັດ,
ແລະ ໄດ້ ລ່ວງ ລະເມີດ ພັນທະ ສັນຍາ ທີ່ ພຣະ ຜູ້
ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ໄວ້ ກັບ ອັບ ຣາ ຣາມ.
10 ເພາະ ໂມເຊ ໄດ້ ເຊື່ອ ຟັງ ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ພໍ່
ເຖົ້າ ຂອງ ຕົນ ຊຶ່ງ ເພິ່ນ ໄດ້ ບອກ ເພິ່ນ ວ່າ ບໍ່
ໃຫ້ ຕັດ ລູກ ຊາຍ ກົກ ຂອງ ຕົນ, ສະນັ້ນ ເພິ່ນ ຈຶ່ງ
ບໍ່ ໄດ້ ຕັດ ລາວ.
11 ແລະ ຊິບໂປຣາ ໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ກໍາລັງຊອກຫາໂອກາດຕໍ່ຕ້ານໂມເຊ, ແລະ
ນາງຮູ້ວ່າເລື່ອງນີ້ເປັນຍ້ອນລາວບໍ່ໄດ້ຕັດອະໄວຍະວະເພດຊາຍຂອງເ
ກໂຊມ.
12 ແລະ ຊິບໂປຣາ ໄດ້ ຟ້າວ ໄປ ເອົາ ກ້ອນ ຫີນ ແຫຼມໆ ທີ່ ຢູ່ ຣີ
ໂນາະ, ແລະ ນາງ ໄດ້ ຕັດ ອະໄວຍະວະ ຂອງ ລູກຊາຍ ຂອງ ນາງ,
ແລະ ໄດ້ ປົດ ປ່ອຍ ສາມີ ແລະ ລູກຊາຍ ຂອງ ນາງ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ມື
ຂອງ ທູດ ສະຫວັນ ຂອງ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ.
13 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ ອາໂຣນ ລູກຊາຍຂອງອໍາຣາມ
ນ້ອງຊາຍຂອງໂມເຊ ໄດ້ຍ່າງຢູ່ແຄມແມ່ນໍ້າຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ.
14 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ເພິ່ນໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ,
ແລະ ພຣະອົງກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ,
ຈົ່ງໄປຫາໂມເຊໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໄປພົບເພິ່ນຢູ່ເທິງພູເຂົາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຈູບເພິ່ນ.
15 ແລະ ອາໂຣນ ໄດ້ ເງີຍ ໜ້າ ຂຶ້ນ ເຫັນ ຊິບໂປຣາ
ເມຍ ຂອງ ໂມເຊ ແລະ ລູກໆ ຂອງ ນາງ, ແລະ ລາວ ໄດ້
ກ່າວ ກັບ ໂມເຊ ວ່າ: ຄົນ ເຫລົ່າ ນີ້ ສໍາລັບ ເຈົ້າ
ແມ່ນ ໃຜ?
16 ແລະ ໂມເຊໄດ້ກ່າວກັບເພິ່ນວ່າ, "ພວກເຂົາແມ່ນພັນລະຍາ
ແລະ ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ,
ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ຂ້ອຍໃນມີດີອານ; ແລະ
ເລື່ອງນີ້ເຮັດໃຫ້ອາໂຣນໂສກເສົ້າຍ້ອນຜູ້ຍິງ ແລະ ລູກໆຂອງນາງ.
17 ແລະ ອາໂຣນ ໄດ້ ບອກ ໂມເຊ ວ່າ, "ຈົ່ງ ປ່ອຍ ຍິງ ຄົນ ນັ້ນ ແລະ
ລູກ ຂອງ ນາງ ໄປ ເພື່ອ ໃຫ້ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄດ້ ກັບ ໄປ ເຮືອນ ຂອງ ພໍ່
ຂອງ ນາງ." ໂມເຊ ໄດ້ ຟັງ ຄໍາ ເວົ້າ ຂອງ ອາໂຣນ ແລະ ໄດ້ ເຮັດ
ຕາມ.
18 ແລະ ຊິບໂປຣາ ໄດ້ ກັບ ຄືນ ມາ ພ້ອມ ກັບ ລູກໆ ຂອງ ນາງ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ໄປ ເຮືອນ ຂອງ ເຣອູເອນ, ແລະ ໄດ້ ພັກ ຢູ່ ທີ່
ນັ້ນ ຈົນ ກວ່າ ຈະ ເຖິງ ເວລາ ທີ່ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ມາ ຢ້ຽມຢາມ
ຜູ້ຄົນ ຂອງ ພຣະອົງ, ແລະ ໄດ້ ນໍາ ພວກ ເຂົາ ອອກ ຈາກ ເອຢິບ
ຈາກ ມື ຂອງ ຟາໂຣ.
19 ແລະ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ໄດ້ ມາ ເຖິງ ແຜ່ນດິນ ເອຢິບ ເພື່ອ
ເຕົ້າໂຮມ ຊາວ ອິດສະລາເອນ ແລະ ພວກ ເພິ່ນ ໄດ້ ບອກ ພຣະທໍາ
ທັງ ຫມົດ ຂອງ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໃຫ້ ພວກ ເພິ່ນ ຟັງ, ແລະ
ປະຊາຊົນ ກໍ ປິຕິຍິນດີ ຢ່າງ ຍິ່ງ.
20 ແລະ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ໄດ້ຕື່ນແຕ່ເຊົ້າມືດຂອງມື້ຕໍ່ມາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປລາຊະວັງຂອງຟາໂລ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ຖືໄມ້ເທົ້າຂອງພຣະເຈົ້າ.
21 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດປະຕູຂອງກະສັດ,
ສິງໂຕໜຸ່ມສອງໂຕຖືກກັກຂັງຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍເຄື່ອງມືເຫຼັກ, ແລະ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດອອກ ຫຼື ເຂົ້າຈາກໜ້າພວກເຂົາ,
ເວັ້ນເສຍແຕ່ຜູ້ທີ່ກະສັດສັ່ງໃຫ້ມາ, ເມື່ອພວກໜໍຜີມາ ແລະ
ດຶງສິງໂຕອອກດ້ວຍຄາຖາຂອງພວກມັນ, ແລະ
ສິ່ງນີ້ໄດ້ນໍາພວກມັນມາຫາກະສັດ.
22 ໂມເຊຈຶ່ງຟ້າວຍົກໄມ້ເທົ້າຂຶ້ນວາງໄວ້ເທິງສິງໂຕ ແລະ
ປ່ອຍສິງໂຕອອກ, ແລ້ວໂມເຊກັບອາໂຣນກໍເຂົ້າໄປໃນວັງຂອງກະສັດ.
23 ສິງໂຕກໍມາກັບພວກມັນດ້ວຍຄວາມດີໃຈເຊັ່ນກັນ,
ແລະພວກມັນໄດ້ຕິດຕາມພວກມັນໄປ ແລະ
ດີໃຈຄືກັບໝາທີ່ດີໃຈກັບນາຍຂອງມັນເມື່ອລາວກັບມາຈາກທົ່ງນາ.
24 ເມື່ອຟາໂລເຫັນສິ່ງນັ້ນກໍປະຫຼາດໃຈຫຼາຍ ແລະ
ຢ້ານກົວຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ຂ່າວນັ້ນ
ເພາະວ່າຮູບຮ່າງໜ້າຕາຂອງພວກເຂົາຄືກັນກັບຮູບຮ່າງໜ້າຕາຂອ
ງລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າ.
25 ຟາໂຣຈຶ່ງຖາມໂມເຊວ່າ, "ເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງ?"
ພວກເຂົາຕອບໂມເຊວ່າ,
"ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຣີໄດ້ສົ່ງພວກຂ້ານ້ອຍມາ
ຫາທ່ານ, ເພື່ອບອກວ່າ, 'ຈົ່ງສົ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄປຮັບໃຊ້ເຮົາ.'"
26 ເມື່ອຟາໂຣໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຂົາ,
ພຣະອົງກໍຕົກໃຈຫຼາຍຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ,
ແລະພຣະອົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ,
"ຈົ່ງໄປມື້ນີ້ແລະກັບມາຫາເຮົາໃນມື້ອື່ນ."
ພວກເຂົາກໍເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງຂອງກະສັດ.
27 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາໄປແລ້ວ
ຟາໂຣໄດ້ສັ່ງໃຫ້ໄປເອີ້ນບາລາອາມຜູ້ເຮັດເວດມົນ
ແລະລູກຊາຍຂອງລາວຄື ຢາເນ ແລະ ຢໍາເບຣສ
ພ້ອມທັງນັກເວດມົນ ນັກທໍານະດາ
ແລະທີ່ປຶກສາທັງໝົດທີ່ເປັນຂອງກະສັດມາ
ແລະພວກເຂົາທຸກຄົນກໍມານັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າກະສັດ.
28 ແລະກະສັດໄດ້ບອກພວກເຂົາທຸກຖ້ອຍຄໍາທີ່ໂມເຊ
ແລະອາໂຣນນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ເວົ້າກັບລາວ,
ແລະພວກໝໍມົນໄດ້ຖາມກະສັດວ່າ,
"ແຕ່ວ່າພວກຜູ້ຊາຍມາຫາເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ
ເພາະສິງໂຕທີ່ຖືກກັກຂັງຢູ່ທີ່ປະຕູ?"
29 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, ເພາະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ຍົກ ໄມ້ຄ້ອນ ຕີ ສິງ ແລະ ປ່ອຍ ມັນ ອອກ, ແລະ
ມາ ຫາ ເຮົາ, ແລະ ສິງ ກໍ ປິຕິຍິນດີ ກັບ ພວກ
ເຂົາ ຄື ກັບ ໝາ ທີ່ ປິຕິຍິນດີ ທີ່ ໄດ້ ພົບ ນາຍ
ຂອງ ມັນ.
30 ແລະ ບາລາອາມ ລູກຊາຍຂອງເບໂອຣ໌ ນັກວິເສດ
ໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ,
"ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນໃຜອື່ນນອກຈາກນັກວິເສດຄືກັບພວກເຮົາ."
31 ບັດນີ້ ຈົ່ງສົ່ງຄົນໄປເອີ້ນພວກເຂົາມາ, ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາມາ
ແລະ ພວກເຮົາຈະທົດລອງພວກເຂົາ, ແລະ ກະສັດກໍໄດ້ເຮັດຕາມ.
32 ໃນຕອນເຊົ້າ ຟາໂລ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ໄປເອີ້ນໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ
ໃຫ້ເຂົ້າມາເຝົ້າກະສັດ ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເອົາໄມ້ເທົ້າຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າກະສັດ ແລະ ທູນວ່າ,
33 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຣີໄດ້ກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ,
ຈົ່ງສົ່ງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາໄປຮັບໃຊ້ເຮົາ.

34 ແລະ ກະສັດ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ແຕ່
ໃຜ ຈະ ເຊື່ອ ພວກ ເຈົ້າ ວ່າ ພວກ ເຈົ້າ ເປັນ
ຜູ້ ສົ່ງ ຂ່າວ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ ແລະ ວ່າ ພວກ ເຈົ້າ
ມາ ຫາ ເຮົາ ຕາມ ຄໍາ ສັ່ງ ຂອງ ພຣະ ອົງ?
35 ບັດນີ້ຈົ່ງສະແດງການອັດສະຈັນ ຫຼື ໝາຍສໍາຄັນໃນເລື່ອງນີ້,
ແລະ ຄໍາເວົ້າທີ່ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນຈະເປັນທີ່ເຊື່ອ.
36 ອາໂຣນຈຶ່ງຟ້າວໂຍນໄມ້ເທົ້າອອກຈາກມືຂອງລາວຕໍ່ໜ້າຟາໂລ
ແລະ ຕໍ່ໜ້າພວກຂ້າລາຊະການຂອງເພິ່ນ ແລະ
ໄມ້ເທົ້ານັ້ນກໍກາຍເປັນງູ.
37 ແລະ ພວກໝໍຜີໄດ້ເຫັນເຫດການນີ້ ແລະ
ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ໂຍນໄມ້ເທົ້າຂອງຕົນລົງພື້ນດິນ ແລະ
ພວກມັນກໍ່ກາຍເປັນງູ.
38 ແລະ ງູ ທີ່ ເປັນ ໄມ້ເທົ້າ ຂອງ ອາໂຣນ ໄດ້ ຍົກ
ຫົວ ຂຶ້ນ ແລະ ອ້າ ປາກ ກືນ ໄມ້ເທົ້າ ຂອງ ພວກ
ໝໍ ວິເສດ.
39 ແລະ ບາລາອາມ ໝໍມົນໄດ້ຕອບວ່າ,
“ເລື່ອງນີ້ມີມາແຕ່ສະໄໝບູຮານວ່າ ງູຈະກືນກັນ ແລະ
ສິ່ງມີຊີວິດຈະກິນກັນເອງ.”
40 ບັດນີ້ ຈົ່ງ ເອົາ ໄມ້ຄ້ອນ ຄືນ ໃຫ້ ມັນ ຄື ເກົ່າ
ຄື ເກົ່າ, ແລະ ພວກ ເຮົາ ຈະ ເອົາ ໄມ້ຄ້ອນ ຂອງ
ພວກ ເຮົາ ຄືນ ຄື ເກົ່າ, ແລະ ຖ້າ ໄມ້ຄ້ອນ ຂອງ
ເຈົ້າ ກືນ ໄມ້ ຄ້ອນ ຂອງ ພວກ ເຮົາ, ແລ້ວ ພວກ
ເຮົາ ຈະ ຮູ້ ວ່າ ພຣະ ວິນ ຍານ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ
ຢູ່ ໃນ ເຈົ້າ, ແລະ ຖ້າ ບໍ່, ເຈົ້າ ກໍ ເປັນ ພຽງ ແຕ່
ຊ່າງ ຜີ ມື ຄື ກັນ ກັບ ພວກ ເຮົາ.
41 ແລະ ອາໂຣນ ໄດ້ ຟ້າວ ຍື່ນ ມື ອອກ ໄປ ຈັບ
ຫາງ ງູ ແລະ ມັນ ກໍ ກາຍ ເປັນ ໄມ້ ຄ້ອນ ໃນ ມື
ຂອງ ລາວ, ແລະ ພວກ ໝໍ ວິເສດ ກໍ ໄດ້ ເຮັດ ຄື
ກັນ ດ້ວຍ ໄມ້ ຄ້ອນ ຂອງ ເຂົາ ເຈົ້າ, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ຈັບ ຫາງ ງູ ຂອງ ຕົນ ເອງ, ແລະ ພວກ
ເຂົາ ກໍ ກາຍ ເປັນ ໄມ້ ຄ້ອນ ຄື ກັບ ຕອນ ທໍາອິດ.
42 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຖືກເອົາໄມ້ເທົ້າຄືນມາ,
ໄມ້ເທົ້າຂອງອາໂຣນໄດ້ກືນໄມ້ເທົ້າຂອງພວກເຂົາ.
43 ແລະ ເມື່ອກະສັດເຫັນສິ່ງນີ້,
ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ນໍາເອົາປຶ້ມບັນທຶກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບກະສັດເອຢິບມາ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນໍາເອົາປຶ້ມບັນທຶກ, ບັນທຶກຂອງກະສັດເອຢິບມາ,
ຊຶ່ງໃນນັ້ນມີຮູບເຄົາລົບທັງໝົດຂອງເອຢິບຈາລຶກໄວ້,
ເພາະພວກເຂົາຄິດທີ່ຈະພົບພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຫວາຢູ່ໃນນັ້ນ,
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ພົບມັນ.
44 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ເຮົາ
ບໍ່ ໄດ້ ພົບ ພຣະ ນາມ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ ທີ່ ຂຽນ ໄວ້ ໃນ ປຶ້ມ ເຫຼັ້ມ ນີ້,
ແລະ ເຮົາ ບໍ່ ຮູ້ ຈັກ ພຣະ ນາມ ຂອງ ພຣະ ອົງ.
45 ແລະ ທີ່ປຶກສາ ແລະ ນັກປາດໄດ້ຕອບກະສັດວ່າ,
ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຣີເປັນບຸດຂອງນັ
ກປາດ, ເປັນບຸດຂອງກະສັດໃນສະໄໝບູຮານ.
46 ແລະ ຟາໂລ ໄດ້ ຫັນ ໄປ ຫາ ໂມເຊ ແລະ ອາໂລນ ແລະ ກ່າວ ກັບ
ພວກເຂົາ ວ່າ, ເຮົາ ບໍ່ ຮູ້ຈັກ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ ທີ່ ເຈົ້າ ໄດ້ ປະກາດ,
ແລະ ເຮົາ ກໍ ຈະ ບໍ່ ສົ່ງ ປະຊາຊົນ ຂອງ ພຣະອົງ ໄປ.
47 ແລະ ພວກເຂົາຕອບກະສັດວ່າ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງບັນດາພະເຈົ້າຄືພຣະນາມຂອ
ງພຣະອົງ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ປະກາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງເໜືອພວກເຮົາຕັ້ງແຕ່ສ
ະໄໝຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ໄດ້ສົ່ງພວກເຮົາໄປ,
ໂດຍກ່າວວ່າ, ຈົ່ງໄປຫາຟາໂຣ ແລະ ບອກລາວວ່າ,
ຈົ່ງສົ່ງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາໄປເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ເຮົາ.
48 ບັດນີ້, ຂໍສົ່ງພວກເຮົາໄປ,
ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເດີນທາງໄປສາມມື້ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ,
ແລະ ຢູ່ທີ່ນັ້ນພວກເຮົາຈະໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ພຣະອົງ,
ເພາະວ່າຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພວກເຮົາລົງໄປປະເທດເອຢິບ,
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາເຄື່ອງເຜົາບູຊາ, ເຄື່ອງບູຊາ, ຫຼື
ເຄື່ອງບູຊາຈາກພວກເຮົາ, ແລະ ຖ້າທ່ານບໍ່ສົ່ງພວກເຮົາໄປ,
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ທ່ານ, ແລະ
ພຣະອົງຈະໂຈມຕີປະເທດເອຢິບດ້ວຍໄພພິບັດ ຫຼື ດ້ວຍດາບ.
49 ແລະ ຟາໂຣໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງບອກອໍານາດ ແລະ
ລິດເດດຂອງພຣະອົງໃຫ້ຂ້ອຍຟັງ.” ພວກເຂົາຕອບວ່າ,
“ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຟ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ທະເລ ແລະ
ປາທັງໝົດໃນນັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງແສງສະຫວ່າງ, ສ້າງຄວາມມືດ,
ເຮັດໃຫ້ມີຝົນຕົກລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຫົດນໍ້າ, ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພືດພັນ ແລະ ຫຍ້າງອກຂຶ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງມະນຸດ,
ສັດເດຍລະສານ ແລະ ສັດໃນປ່າ, ນົກໃນອາກາດ ແລະ ປາໃນທະເລ,
ແລະ ດ້ວຍປາກຂອງພຣະອົງ ພວກມັນສາມາດມີຊີວິດ ແລະ
ຕາຍໄດ້.”
50 ແນ່ນອນ ວ່າ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ສ້າງ ເຈົ້າ ຂຶ້ນ ໃນ
ທ້ອງ ແມ່ ຂອງ ເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ ໃສ່ ລົມ ຫາຍ ໃຈ
ແຫ່ງ ຊີ ວິດ ໄວ້ ໃນ ເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ ລ້ຽງ ເຈົ້າ ຂຶ້ນ
ແລະ ວາງ ເຈົ້າ ໄວ້ ເທິງ ບັນ ລັງ ຂອງ ກະສັດ
ເອຢິບ, ແລະ ພຣະ ອົງ ຈະ ເອົາ ລົມ ຫາຍ ໃຈ ແລະ
ຈິດ ວິນ ຍານ ຂອງ ເຈົ້າ ໄປ ຈາກ ເຈົ້າ, ແລະ ຈະ
ເຮັດ ໃຫ້ ເຈົ້າ ກັບ ຄືນ ໄປ ສູ່ ດິນ ບ່ອນ ທີ່
ເຈົ້າ ຖືກ ສ້າງ ມາ.
51 ແລະ ກະສັດກໍໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,
ແຕ່ໃນບັນດາພະຂອງປະຊາຊາດທັງໝົດ, ໃຜສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້?
ແມ່ນໍ້າຂອງຂ້ອຍເປັນຂອງຂ້ອຍ, ແລະ
ຂ້ອຍໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນມາເພື່ອຕົວຂ້ອຍເອງ.
52 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຂັບ ໄລ່ ພວກ ເຂົາ ອອກ ໄປ, ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ການ ອອກ ແຮງ ງານ ຕໍ່
ອິດ ສະ ຣາ ເອນ ຮຸນ ແຮງ ກວ່າ ມື້ວານ ນີ້ ແລະ
ກ່ອນ ໜ້າ ນີ້.
53 ແລະ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ ໄດ້ອອກໄປຈາກພະພັກກະສັດ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນລູກຫຼານອິດສະຣາເອນຢູ່ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ດີ
ເພາະວ່າພວກຫົວໜ້າແຮງງານໄດ້ໃຫ້ວຽກໜັກໜ່ວງຫຼາຍ.
54 ແລະ ໂມເຊກັບຄືນໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ທູນວ່າ,
“ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງກະທໍາບໍ່ດີຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ?
ຕັ້ງແຕ່ຂ້ານ້ອຍມາທູນຟາໂຣກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຂ້ານ້ອຍມ
າ, ລາວໄດ້ໃຊ້ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນຢ່າງໂຫດຮ້າຍ.
55 ແລະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂມ ເຊ
ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ ເຈົ້າ ຈະ ເຫັນ ວ່າ ດ້ວຍ ມື ທີ່ ຢຽດ
ອອກ ໄປ ແລະ ໄພ ພິ ບັດ ອັນ ໜັກ ໜ່ວງ, ຟາ
ຣາ ໂອ ຈະ ສົ່ງ ລູກ ຫລານ ອິດສະ ຣາເອນ ອອກ
ຈາກ ແຜ່ນ ດິນ ຂອງ ລາວ.
56 ແລະ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ
ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນບັນດາພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ ຄື
ລູກຫລານອິດສະລາເອນໃນເອຢິບ.

57 ສ່ວນ ຊາວ ອິດສະຣາເອນ ນັ້ນ ຊາວ ເອຢິບ ໄດ້
ເຮັດ ວຽກ ໜັກ ຢ່າງ ຂົມຂື່ນ ໃຫ້ ແກ່ ຊີວິດ
ຂອງ ພວກເຂົາ.

ບົດທີ 80

1 ແລະ ເມື່ອ ສິ້ນ ສຸດ ສອງ ປີ, ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ໄດ້ ສົ່ງ ໂມເຊ ໄປ ຫາ ຟາ ຣາ ໂອ ອີກ ເພື່ອ ນຳ
ເອົາ ລູກ ຫລານ ອິດສະ ຣາເອນ ອອກ ມາ, ແລະ
ເພື່ອ ສົ່ງ ພວກ ເຂົາ ອອກ ຈາກ ແຜ່ນ ດິນ ເອຢິບ.
2 ແລະໂມເຊໄດ້ໄປເຖິງວັງຂອງຟາໂລ,
ແລະລາວໄດ້ບອກພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ສົ່ງລາວມາໃຫ້
ເພິ່ນຟັງ, ແຕ່ຟາໂລບໍ່ຍອມຟັງສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ບຸກພະລັງຂອງພຣະອົງໃນເອຢິບຕໍ່ຟາໂລແລະປະຊ
າຊົນຂອງລາວ,
ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດຟາໂລແລະປະຊາຊົນຂອງລາວດ້ວຍໄພພິບັ
ດອັນໃຫຍ່ຫຼວງແລະຮ້າຍແຮງ.
3 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໄປໂດຍມືຂອງອາໂຣນ ແລະ
ປ່ຽນນ້ຳທັງໝົດຂອງເອຢິບໃຫ້ກາຍເປັນເລືອດ, ພ້ອມກັບຫ້ວຍນ້ຳ
ແລະ ແມ່ນ້ຳທັງໝົດຂອງມັນ.
4 ແລະ ເມື່ອຊາວເອຢິບຄົນໜຶ່ງມາດື່ມ ແລະ ຕັກນ້ຳ,
ລາວໄດ້ຫລຽວເບິ່ງໃນໄຫຂອງລາວ ແລະ ເບິ່ງແມ,
ນ້ຳທັງໝົດກໍ່ກາຍເປັນເລືອດ; ແລະ
ເມື່ອລາວມາດື່ມຈາກຈອກຂອງລາວ, ນ້ຳໃນຈອກກໍ່ກາຍເປັນເລືອດ.
5 ແລະ ເມື່ອຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງນວດແປ້ງຂອງນາງ ແລະ
ແຕ່ງອາຫານຂອງນາງ, ຮູບລັກສະນະຂອງມັນກໍປ່ຽນເປັນເລືອດ.
6 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາອີກ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ນ້ຳທັງໝົດຂອງພວກເຂົາເກີດກົບ, ແລະ
ກົບທັງໝົດໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນຂອງຊາວເອຢິບ.
7 ແລະ ເມື່ອຊາວເອຢິບດື່ມນ້ຳແລ້ວ
ທ້ອງຂອງພວກມັນກໍເຕັມໄປດ້ວຍກົບ ແລະ
ພວກມັນກໍ່ເຕັ້ນລຳຢູ່ໃນທ້ອງຂອງມັນ
ຄືກັບວ່າພວກເຂົາເຕັ້ນລຳຢູ່ໃນແມ່ນ້ຳ.
8 ແລະ ນ້ຳດື່ມ ແລະ
ນ້ຳປຸງແຕ່ງອາຫານທັງໝົດຂອງພວກເຂົາກໍ່ກາຍເປັນກົບ, ແລະ
ເມື່ອພວກມັນນອນຢູ່ເທິງຕຽງ, ເຫື່ອຂອງພວກມັນກໍ່ເປັນກົບ.
9 ເຖິງວ່າຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນກໍຕາມ,
ພຣະພິໂລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ເຊົາຈາກພວກເຂົາ, ແລະ
ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ຍຽດອອກຕໍ່ຕ້ານຊາວເອຢິບທັງໝົດເພື່ອ
ລົງໂທດພວກເຂົາດ້ວຍໄພພິບັດອັນຮ້າຍແຮງທຸກຢ່າງ.
10 ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງໄປຕີຂີ້ຝຸ່ນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກາຍເປັນເຫົາ,
ແລະເຫົາໃນເອຢິບໄດ້ກາຍເປັນຕົວໃຫຍ່ເຖິງສອງສອກເທິງພື້ນດິນ.
11 ເຫົາຍັງມີຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ ແລະ
ສັດເດຍລະສານ, ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງເຫົາມາສູ່ກະສັດ ແລະ ລາຊິນີ, ແລະ
ມັນເຮັດໃຫ້ເອຢິບໂສກເສົ້າຢ່າງຍິ່ງຍ້ອນເຫົາ.
12 ເຖິງ ຢ່າງ ນັ້ນ ກໍ ຕາມ, ພຣະ ພິໂລດ ຂອງ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ກໍ ຍັງ ບໍ່ ໄດ້ ເຊົາ ໄປ, ແລະ
ພຣະ ຫັດ ຂອງ ພຣະ ອົງ ຍັງ ຢືດ ອອກ ໄປ
ເໜືອ ປະ ເທດ ເອຢິບ.
13 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສັດທຸກຊະນິດໃນທົ່ງນາເຂົ້າໄປໃນປະເທດເອຢິ
ບ, ແລະ ພວກມັນໄດ້ມາທຳລາຍປະເທດເອຢິບທັງໝົດ, ທັງຄົນ
ແລະ ສັດ, ແລະ ຕົ້ນໄມ້, ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບ.
14 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງງູໄຟ, ແມງງອດ, ໜູ, ເຫງົ້າ,
ຄັນຄາກ, ພ້ອມທັງສັດອື່ນໆ ທີ່ເລືອຄານຢູ່ໃນຂີ້ຝຸ່ນ.
15 ແມງວັນ, ແມງແຕນ, ໝັດ, ແມງໄມ້ ແລະ ຮິ້ນ
ແຕ່ລະໂຕມີຝູງຕາມຊະນິດຂອງມັນ.
16 ແລະ ສັດເລືອຄານ ແລະ
ສັດທີ່ມີປີກທຸກຊະນິດຕາມຊະນິດຂອງມັນ ໄດ້ມາປະເທດເອຢິບ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊາວເອຢິບໂສກເສົ້າຢ່າງຍິ່ງ.
17 ແລະ ໝັດ ແລະ ແມງວັນ ໄດ້ ເຂົ້າຕາ ແລະ ເຂົ້າຫູ ຂອງ ຊາວ
ເອຢິບ.
18 ແລະ ແມງຕໍ່ໄດ້ມາຫາພວກເຂົາ ແລະ ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປ,
ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ອອກຈາກມັນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງພາຍໃນຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ມັນໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາ.
19 ແລະ ເມື່ອຊາວເອຢິບໄດ້ລີ້ຊ່ອນຕົວຍ້ອນຝູງສັດ,
ພວກເຂົາໄດ້ລັອກປະຕູຕາມພວກມັນ, ແລະ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຊາວຊູລານັດຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນທະເລຂຶ້ນມາແລະເຂົ້າໄປໃນ
ເອຢິບ.
20 ແລະ ນາງມີແຂນຍາວສິບສອກ, ຍາວສິບສອກຂອງຜູ້ຊາຍ.
21 ແລະ ນາງໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຫລັງຄາເຮືອນ ແລະ ເປີດຝາເຮືອນ
ແລະ ພື້ນເຮືອນອອກ ແລະ ຕັດມັນອອກ, ແລະ
ຢືດແຂນຂອງນາງອອກໄປໃນເຮືອນ ແລະ ໄດ້ຖອດກະແຈ ແລະ
ກະດຸມອອກ, ແລະ ໄດ້ເປີດເຮືອນຂອງເອຢິບອອກ.
22 ຕໍ່ມາ ຝູງສັດໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນຂອງຊາວເອຢິບ, ແລະ
ຝູງສັດໄດ້ທຳລາຍຊາວເອຢິບ, ແລະ
ມັນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໂສກເສົ້າຢ່າງຍິ່ງ.
23 ເຖິງ ຢ່າງ ໃດ ກໍ ຕາມ, ພຣະ ພິໂລດ ຂອງ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ກໍ ຍັງ ບໍ່ ໄດ້ ຫັນ ໜີ ໄປ
ຈາກ ຊາວ ເອຢິບ, ແລະ ພຣະ ຫັດ ຂອງ ພຣະ ອົງ
ຍັງ ຢືດ ອອກ ໄປ ຕໍ່ ຕ້ານ ພວກ ເຂົາ.
24 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພະຍາດລະບາດມາ, ແລະ
ພະຍາດລະບາດໄດ້ແຜ່ລາມໄປທົ່ວປະເທດເອຢິບ, ໃນມ້າ ແລະ ລາ,
ແລະ ໃນອູດ, ໃນຝູງງົວ ແລະ ແກະ ແລະ ໃນມະນຸດ.
25 ແລະ ເມື່ອຊາວເອຢິບຕື່ນແຕ່ເຊົ້າມືດ ເພື່ອຈະເອົາງົວໄປລ້ຽງສັດ
ພວກເຂົາກໍພົບງົວທັງໝົດຕາຍໝົດ.
26 ແລະ
ຝູງສັດຂອງຊາວເອຢິບຍັງເຫຼືອຢູ່ພຽງແຕ່ໜຶ່ງໃນສິບໂຕເທົ່ານັ້ນ,
ແລະ ຝູງສັດຂອງຊາວອິດສະຣາເອນໃນໂກເຊັນບໍ່ມີໂຕໃດຕາຍເລີຍ.
27 ແລະ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງການອັກເສບຈາກໄຟມາສູ່ເນື້ອໜັງຂອງຊາວເອຢິບ,
ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜິວໜັງຂອງພວກເຂົາແຕກ, ແລະ
ມັນກາຍເປັນອາການຄັນຢ່າງຮຸນແຮງໃນຊາວເອຢິບທຸກຄົນ,
ຕັ້ງແຕ່ຝາຕີນຈົນເຖິງຫົວຂອງພວກເຂົາ.
28 ແລະ ມີຕຸ່ມຫຼາຍບ່ອນຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຂອງພວກມັນ,
ຈົນເນື້ອໜັງຂອງມັນເສື່ອມໂຊມລົງຈົນເນົ່າເປື່ອຍ ແລະ ເນົ່າເປື່ອຍ.
29 ເຖິງ ຢ່າງ ນັ້ນ ກໍ ຕາມ, ພຣະ ພິໂລດ ຂອງ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ກໍ ຍັງ ບໍ່ ໄດ້ ເຊົາ ໄປ, ແລະ
ພຣະ ຫັດ ຂອງ ພຣະ ອົງ ຍັງ ຢືດ ອອກ ໄປ
ທົ່ວ ປະເທດ ເອຢິບ.
30 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໝາກເຫັບຕົກໜັກຫຼາຍ,
ຊຶ່ງໄດ້ຕົກໃສ່ເຄືອອະງຸ່ນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຫັກຕົ້ນໄມ້ໃຫ້ໝາກ
ແລະ ແຫ້ງແລ້ງຈົນລົ້ມໃສ່ຕົ້ນໄມ້ເຫຼົ່ານັ້ນ.

31 ສະໝຸນໄພສີຂຽວທຸກຊະນິດກໍ່ແຫ້ງແລະຕາຍໄປ,
ເພາະວ່າໄຟປະສົມລົງມາທ່າມກາງໝາກເຫັບ,
ດັ່ງນັ້ນໝາກເຫັບແລະໄຟຈຶ່ງເຜົາຜານທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ.
32 ມະນຸດ ແລະ
ສັດເດຍລະສານທີ່ພົບເຫັນຢູ່ຕ່າງປະເທດກໍຕາຍຍ້ອນແປວໄຟ ແລະ
ໝາກເຫັບ, ແລະ ສິງໂຕໜຸ່ມທັງໝົດກໍໝົດແຮງໄປ.
33 ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງ ແລະ
ນຳເອົາຕັກແຕນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍເຂົ້າໄປໃນປະເທດເອຢິບຄື
ຕັກແຕນຄາເຊນ, ຊາໂລມ, ຮາໂກນ, ແລະ ຮາໂກເລ,
ຕັກແຕນແຕ່ລະຊະນິດຂອງມັນ,
ເຊິ່ງໄດ້ກິນທຸກສິ່ງທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ຍ້ອນໝາກເຫັບ.
34 ແລ້ວຊາວເອຢິບກໍດີໃຈກັບຝູງຕັກແຕນ
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ກິນຜົນຜະລິດຈາກທົ່ງນາ ແລະ
ພວກເຂົາກໍຈັບໄດ້ເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ
ເອົາເກືອມາເຮັດອາຫານ.
35 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນລົມແຮງຈາກທະເລ
ເຊິ່ງໄດ້ພັດເອົາຕັກແຕນທັງໝົດໄປ,
ແມ່ນແຕ່ຕັກແຕນທີ່ຖືກເກືອ, ແລະ
ໂຍນພວກມັນລົງໃນທະເລແດງ;
ບໍ່ມີຕັກແຕນໂຕໃດເຫຼືອຢູ່ພາຍໃນເຂດແດນຂອງປະເທດເອຢິບ.
36 ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຄວາມມືດມາສູ່ປະເທດເອຢິບ,
ຈົນທົ່ວທັງແຜ່ນດິນເອຢິບ ແລະ ປາໂທຣສ
ມືດມົວເປັນເວລາສາມມື້, ຈົນມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນມືຂອງຕົນໄດ້
ເມື່ອລາວຍົກມືຂຶ້ນໃສ່ປາກ.
37 ໃນເວລານັ້ນ, ຊາວອິດສະຣາເອນຫຼາຍຄົນໄດ້ຕາຍໄປ,
ຜູ້ທີ່ກະບົດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ,
ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນພວກເຂົາວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາມາ.
38 ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວວ່າ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ອອກຈາກປະເທດເອຢິບ
ຢ້ານວ່າພວກເຮົາຈະຕາຍດ້ວຍຄວາມອຶດຢາກໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນ
ດານທີ່ຮ້າງເປົ່າ, ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຟັງສຽງຂອງໂມເຊ.
39 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດພວກເຂົາໃນຄວາມມືດສາມມື້,
ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຝັງພວກເຂົາໄວ້ໃນສະໄໝນັ້ນ,
ໂດຍທີ່ຊາວເອຢິບບໍ່ຮູ້ເລື່ອງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື
ບໍ່ມີຄວາມຍິນດີໃນພວກເຂົາ.
40 ແລະ
ຄວາມມືດມົວໄດ້ໜາແໜ້ນຫຼາຍໃນເອຢິບເປັນເວລາສາມມື້, ແລະ
ຜູ້ໃດທີ່ຢືນຢູ່ເມື່ອຄວາມມືດມາເຖິງ, ກໍຍັງຢືນຢູ່ໃນບ່ອນຂອງຕົນ,
ແລະ ຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ກໍຍັງນັ່ງຢູ່, ແລະ
ຜູ້ທີ່ນອນຢູ່ກໍຍັງນອນຢູ່ໃນສະພາບເດີມ, ແລະ
ຜູ້ທີ່ຍ່າງໄປກໍຍັງນັ່ງຢູ່ເທິງພື້ນດິນຢູ່ບ່ອນເດີມ; ແລະ
ເຫດການນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຊາວເອຢິບທັງໝົດ,
ຈົນກວ່າຄວາມມືດຈະຜ່ານໄປ.
41 ແລະ ວັນເວລາແຫ່ງຄວາມມືດໄດ້ຜ່ານໄປ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໂມເຊ ແລະ
ອາໂຣນໄປຫາລູກຫລານອິດສະລາເອນ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ຈົ່ງສະຫຼອງງານລ້ຽງຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮັດປັດສະຄາຂອງເຈົ້າ,
ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາມາໃນກາງກາງຄືນໃນບັນດາຊາວເອຢິບທັງໝົດ,
ແລະ ເຮົາຈະລົງໂທດລູກກົກທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ,
ຕັ້ງແຕ່ລູກກົກຂອງມະນຸດຈົນເຖິງລູກກົກຂອງສັດ, ແລະ
ເມື່ອເຮົາເຫັນປັດສະຄາຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຈະບໍ່ຍອມແພ້ເຈົ້າ.
42
ແລະຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ປະຕິບັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້
ສັ່ງໂມເຊແລະອາໂຣນໄວ້, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃນຄືນນັ້ນ.
43 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນທ່ຽງຄືນ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກໄປໃນທ່າມກາງປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ໄດ້ປະຫານຊີວິດລູກກົກທັງໝົດຂອງຊາວເອຢິບ,
ຕັ້ງແຕ່ລູກກົກຂອງມະນຸດຈົນເຖິງລູກກົກຂອງສັດ.
44 ແລະ ຟາໂຣໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນໃນຕອນກາງຄືນ, ເພິ່ນ,
ພ້ອມທັງຂ້າໃຊ້ທັງໝົດຂອງເພິ່ນ ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດ, ແລະ
ມີສຽງຮ້ອງໄຫ້ດັງໄປທົ່ວປະເທດເອຢິບໃນຄືນນັ້ນ,
ເພາະວ່າບໍ່ມີເຮືອນໃດທີ່ບໍ່ມີສົບ.
45 ຮູບ ປັ້ນ ຂອງ ລູກ ກົກ ຂອງ ເອຢິບ ນຳ ອີກ,
ຊຶ່ງ ຖືກ ແກະ ສະຫຼັກ ໄວ້ ໃນ ຝາ ເຮືອນ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ, ກໍ ຖືກ ທຳ ລາຍ ແລະ ລົ້ມ ລົງ ສູ່ ພື້ນ
ດິນ.
46
ແມ່ນແຕ່ກະດູກຂອງລູກກົກຂອງພວກເຂົາທີ່ຕາຍໄປກ່ອນໜ້ານີ້
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຝັງໄວ້ໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາ,
ໃນຄືນນັ້ນໝາຂອງເອຢິບກໍຖືກເກັບຂຶ້ນມາ ແລະ
ລາກໄປຕໍ່ໜ້າຊາວເອຢິບ ແລະ ໂຍນຖິ້ມຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.
47
ແລະຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງກະທັ
ນຫັນນີ້, ຊາວເອຢິບທັງໝົດຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງ.
48 ແລະຄອບຄົວທັງໝົດຂອງປະເທດເອຢິບໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ໃນຄືນນັ້ນ,
ແຕ່ລະຄົນຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອລູກຊາຍຂອງຕົນ ແລະ
ແຕ່ລະຄົນຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອລູກສາວຂອງຕົນ, ເຊິ່ງເປັນລູກກົກ,
ແລະສຽງດັງຂອງເອຢິບໄດ້ໄດ້ຍິນໄປໄກໆໃນຄືນນັ້ນ.
49 ແລະ ບັດເທຍ ລູກສາວຂອງຟາໂລ
ໄດ້ອອກໄປກັບກະສັດໃນຄືນນັ້ນເພື່ອຊອກຫາໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ
ໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາພົບທ່ານທັງສອງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາ, ກິນດື່ມ ແລະ
ຊົມຊື່ນຍິນດີກັບຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດ.
50 ແລະ ບາເທຍ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂມເຊ ວ່າ, “ນີ້ ແມ່ນ ລາງວັນ ສຳລັບ
ຄວາມ ດີ ທີ່ ເຮົາ ໄດ້ ເຮັດ ຕໍ່ ເຈົ້າ, ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ລ້ຽງດູ ເຈົ້າ ແລະ ຍຶດ
ເຈົ້າ ອອກ, ແລະ ເຈົ້າ ໄດ້ ນຳ ເອົາ ຄວາມ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ນີ້ ມາ ສູ່ ເຮົາ
ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງ ພໍ່ ເຮົາ ບໍ?”
51 ໂມເຊໄດ້ກ່າວກັບນາງວ່າ,
“ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນຳໄພພິບັດສິບຢ່າງມາສູ່ປະເທດເອຢິບ
ມີໄພພິບັດອັນໃດເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າບໍ?
ມີໄພພິບັດອັນໃດເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າບໍ?” ນາງຕອບວ່າ, “ບໍ່ມີ.”
52 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ ກ່າວ ແກ່ ນາງ ວ່າ, “ເຖິງ ແມ່ນ ວ່າ ເຈົ້າ ເປັນ
ລູກ ກົກ ຂອງ ແມ່ ເຈົ້າ, ແຕ່ ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ຕາຍ, ແລະ ຈະ ບໍ່ ມີ ສິ່ງ
ຊົ່ວ ຮ້າຍ ມາ ສູ່ ເຈົ້າ ໃນ ທ່າມກາງ ປະເທດ ເອຢິບ.”
53 ແລະ ນາງເວົ້າວ່າ, ມັນມີປະໂຫຍດຫຍັງແກ່ຂ້ອຍ,
ເມື່ອຂ້ອຍເຫັນກະສັດ, ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ອຍ, ແລະ ຄອບຄົວ ແລະ
ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເພິ່ນຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້,
ລູກກົກຂອງລາວຕາຍພ້ອມກັບລູກກົກທັງໝົດຂອງເອຢິບ?
54 ໂມເຊ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ນາງ ວ່າ, “ອ້າຍ ຂອງ ເຈົ້າ
ພ້ອມ ທັງ ຄອບຄົວ ຂອງ ລາວ ແລະ ປະຊາຊົນ ຂອງ
ລາວ ຄື ຄອບຄົວ ຕ່າງໆ ໃນ ປະເທດ ເອຢິບ ບໍ່ ຍອມ
ຟັງ ພຣະຄຳ ຂອງ ພຣະເຢໂຫວາ ດ້ວຍ ເຫດ ນີ້ ແຫລະ
ໄພ ຈຶ່ງ ເກີດ ແກ່ ພວກ ເຂົາ.”
55 ແລະ ກະສັດຟາໂຣແຫ່ງເອຢິບໄດ້ເຂົ້າຫາໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ
ພ້ອມທັງຊາວອິດສະຣາເອນບາງຄົນທີ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາໃນສະຖານທີ່
ນັ້ນ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ,

56 ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແລະພາພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າ,
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ,
ພ້ອມກັບແກະແລະງົວຂອງພວກເຂົາ,
ແລະສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາຈະບໍ່ປະໄວ້ຫຍັງເຫຼືອຢູ່ເລີຍ,
ພຽງແຕ່ອະທິຖານເພື່ອຂ້ອຍຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າເທົ່
ານັ້ນ.
57 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ຟາໂຣ ວ່າ, ຈົ່ງ ເບິ່ງ, ເຖິງ ແມ່ນ ວ່າ
ເຈົ້າ ເປັນ ລູກ ກົກ ຂອງ ແມ່ ຂອງ ເຈົ້າ, ແຕ່ ຢ່າ ຢ້ານ, ເພາະ ເຈົ້າ
ຈະ ບໍ່ ຕາຍ, ເພາະ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ບັນຊາ ວ່າ ເຈົ້າ ຈະ ມີ
ຊີວິດ ຢູ່, ເພື່ອ ສະແດງ ໃຫ້ ເຈົ້າ ເຫັນ ລິດ ທານຸພາບ ອັນ ຍິ່ງ ໃຫຍ່
ແລະ ພຣະ ຫັດ ທີ່ ຢຽດ ອອກ ມາ ຂອງ ພຣະ ອົງ.
58 ແລະ ຟາໂຣ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ສົ່ງ ລູກ ຫຼານ ອິດສະລາເອນ ໄປ, ແລະ
ຊາວ ອີຢິບ ທັງ ຫມົດ ກໍ ພາກັນ ເຂັ້ມແຂງ ຂຶ້ນ ເພື່ອ ຈະ ສົ່ງ ພວກ
ເຂົາ ໄປ, ເພາະ ພວກ ເຂົາ ເວົ້າ ວ່າ, “ພວກ ເຮົາ ກໍາລັງ ຈະ ພິນາດ
ໝົດ.”
59 ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ສົ່ງຊາວອິດສະລາເອນອອກໄປ,
ພ້ອມກັບຊັບສົມບັດອັນລົ້ນເຫຼືອ, ແກະ ແລະ ງົວ ແລະ
ສິ່ງຂອງທີ່ມີຄ່າ,
ຕາມຄໍາສາບານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລະຫວ່າງພຣະອົງ ແລະ
ອັບຣາຮາມບິດາຂອງພວກເຮົາ.
60 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຊັກຊ້າອອກໄປໃນຕອນກາງຄືນ,
ແລະ ເມື່ອຊາວເອຢິບມາຫາພວກເຂົາເພື່ອເອົາພວກເຂົາອອກມາ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກເຮົາເປັນໂຈນບໍ,
ທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງອອກໄປໃນຕອນກາງຄືນ?”
61 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຂໍເອົາເຄື່ອງໃຊ້ເງິນ ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ຄໍາ
ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຈາກຊາວເອຢິບ, ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ປຸ້ນເອົາຂອງຂອງຊາວເອຢິບ.
62 ໂມເຊຈຶ່ງຟ້າວລຸກຂຶ້ນໄປຍັງແມ່ນໍ້າເອຢິບ ແລະ
ໄດ້ນໍາໂລງສົບຂອງໂຢເຊບມາຈາກບ່ອນນັ້ນ ແລະ ເອົາໄປນໍາ.
63 ຊາວອິດສະຣາເອນກໍ່ໄດ້ນໍາເອົາໂລງສົບຂອງພໍ່ຂອງຕົນມານໍາ,
ແລະແຕ່ລະຄົນກໍ່ເອົາໂລງສົບຂອງເຜົ່າຂອງຕົນມານໍາ.

ບົດທີ 81

1 ແລະ
ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ເດີນທາງຈາກຣາມາເຊດໄປເຖິງຊຸກໂກດ,
ມີຜູ້ຊາຍປະມານຫົກແສນຄົນຍ່າງ,
ນອກຈາກເດັກນ້ອຍແລະເມຍຂອງພວກເຂົາ.
2 ຝູງຊົນປະສົມພັນກໍ່ໄປກັບພວກເຂົາ, ພ້ອມດ້ວຍຝູງແກະ ແລະ
ຝູງງົວ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ງົວຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ.
3 ແລະ ການພັກເຊົາຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ
ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເອຢິບ ດ້ວຍການອອກແຮງງານໜັກ
ເປັນໄລຍະເວລາສອງຮ້ອຍສິບປີ.
4 ແລະ ເມື່ອສິ້ນສຸດສອງຮ້ອຍສິບປີ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນໍາລູກຫລານອິດສະລາເອນອອກຈາກປະເທດເອ
ຢິບດ້ວຍພຣະຫັດອັນມີລິດເດດ.
5 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກປະເທດເອຢິບ
ແລະ ຈາກໂກເຊັນ ແລະ ຈາກຣາມາເຊ ແລະ
ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ຊຸກໂກດໃນວັນທີສິບຫ້າຂອງເດືອນທໍາອິດ.
6 ແລະ
ຊາວເອຢິບໄດ້ຝັງສົບລູກກົກທັງໝົດຂອງພວກເຂົາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເ
ຈົ້າໄດ້ລົງໂທດ, ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ຝັງສົບຜູ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າຖືກຂ້າເປັນເວລາສາມມື້.
7 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກເມືອງຊຸກໂກດ
ແລະ ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ເອໂທມ,
ໃນຕອນທ້າຍຂອງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ.
8 ແລະ ໃນມື້ທີສາມ
ຫລັງຈາກທີ່ຊາວເອຢິບຝັງສົບລູກກົກຂອງເຂົາເຈົ້າແລ້ວ,
ຜູ້ຊາຍຫຼາຍຄົນໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກເອຢິບ ແລະ
ໄດ້ຕິດຕາມຊາວອິດສະຣາເອນ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າກັບຄືນໄປເອຢິບ,
ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ກັບໃຈທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຊາວອິດສະຣາເອນອອກຈ
າກການເປັນຂ້າທາດຂອງເຂົາເຈົ້າ.
9 ແລະ ຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບເພື່ອນບ້ານຂອງລາວວ່າ, ໂມເຊ
ແລະ ອາໂຣນ ໄດ້ເວົ້າກັບຟາໂລຢ່າງແນ່ນອນ, ໂດຍກ່າວວ່າ,
ພວກເຮົາຈະໄປເດີນທາງສາມມື້ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ
ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົ
າ.
10 ບັດນີ້, ໃຫ້ພວກເຮົາຕື່ນແຕ່ເຊົ້າມືດ ແລະ
ພາພວກເຂົາກັບຄືນມາ, ແລະ
ຖ້າພວກເຂົາກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບກັບພວກເຮົາຫານາຍຂອງພ
ວກເຂົາ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າມີສັດທາໃນພວກເຂົາ,
ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ກັບມາ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ,
ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນມາດ້ວຍອໍານາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ມືທີ່ເຂັ້ມແຂງ.
11 ແລະ ພວກຂຸນນາງທັງໝົດຂອງຟາໂລໄດ້ຕື່ນຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າ,
ພ້ອມກັບທະຫານປະມານເຈັດແສນຄົນ, ແລະ
ໃນມື້ນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ອອກຈາກປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ມາຮອດບ່ອນທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນອາໄສຢູ່.
12 ແລະຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ເຫັນໂມເຊ ແລະອາໂຣນ
ພ້ອມດ້ວຍຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າປີຣາຮີໂຣດ
ກິນດື່ມ ແລະສະຫຼອງເທດສະການຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
13 ແລະ ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ບອກຊາວອິດສະຣາເອນວ່າ,
“ພວກເຈົ້າເຄີຍເວົ້າແທ້ໆວ່າ,
ພວກເຮົາຈະເດີນທາງສາມມື້ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ ແລະ
ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ແລະ ກັບຄືນມາ.”
14 ດັ່ງນັ້ນມື້ນີ້ຈຶ່ງຄົບຫ້າມື້ແລ້ວນັບຕັ້ງແຕ່ພວກເຈົ້າໄປ,
ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ກັບໄປຫານາຍຂອງພວກເຈົ້າ?
15 ໂມເຊ ແລະ ອາໂລນ ໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ,
“ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ເປັນພະຍານໃນພ
ວກເຮົາວ່າ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບອີກ,
ແຕ່ພວກເຮົາຈະກັບໄປດິນແດນທີ່ມີນົມ ແລະ ນໍ້າເຜິ້ງໄຫຼລົ້ນ,
ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ສາບານກັບບັນພະ
ບຸລຸດຂອງພວກເຮົາວ່າຈະມອບໃຫ້ພວກເຮົາ.”
16 ແລະ
ເມື່ອພວກຂຸນນາງຂອງເອຢິບເຫັນວ່າຊາວອິດສະຣາເອນບໍ່ເຊື່ອຟັງ
ພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຕຽມຕົວເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາວອິດສະຣາເອນ.
17 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເສີມກໍາລັງໃຈຂອງລູກຫລານອິດສະຣາເອນຕໍ່ກັບ
ຊາວເອຢິບ, ຈົນພວກເຂົາຖືກຕີຢ່າງໜັກ, ແລະ
ການສູ້ຮົບກໍ່ຮຸນແຮງຕໍ່ຊາວເອຢິບ, ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ໜີໄປຕໍ່ໜ້າລູກຫລານອິດສະຣາເອນ,
ເພາະວ່າຫຼາຍຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂ້າຕາຍດ້ວຍມືຂອງຊາວອິດສ
ະຣາເອນ.

18 ແລະ ພວກຂຸນນາງຂອງຟາໂລໄດ້ໄປປະເທດເອຢິບ ແລະ
ບອກຟາໂລວ່າ, ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ໜີໄປແລ້ວ ແລະ
ຈະບໍ່ກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບອີກ, ແລະ ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ
ໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຮົາດ້ວຍວິທີນີ້.
19 ແລະ ຟາໂຣໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ແລະ ໃຈຂອງເພິ່ນ ແລະ
ໃຈຂອງບັນດາຂ້າລາຊະການຂອງເພິ່ນໄດ້ຫັນມາຕໍ່ຕ້ານອິດສະລາເອ
ນ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ກັບໃຈທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງອິດສະລາເອນມາ;
ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ແນະນຳຟາໂຣໃຫ້ໄລ່ຕາມລູກຫຼານອິດສະລາເ
ອນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາກັບມາເຮັດພາລະໜັກຂອງພວກເຂົາ.
20 ແລະ ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຖາມພີ່ນ້ອງຂອງຕົນວ່າ,
"ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງນີ້,
ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ປ່ອຍຊາວອິດສະຣາເອນອອກຈາກການເປັນທາດຂ
ອງພວກເຮົາ?"
21 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເສີມກຳລັງໃຈຂອງຊາວເອຢິບທັງໝົດໃຫ້ໄລ່ຕາມ
ຊາວອິດສະຣາເອນ,
ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາດຖະໜາທີ່ຈະໂຄ່ນລົ້ມຊາວເອຢິບໃນທະເລ
ແດງ.
22 ຟາໂຣຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແລະຮັດລົດມ້າຂອງພຣະອົງ
ແລະສັ່ງໃຫ້ຊາວເອຢິບທັງໝົດມາເຕົ້າໂຮມກັນ
ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດເຫຼືອຢູ່ເລີຍ ນອກຈາກເດັກນ້ອຍແລະຜູ້ຍິງ.
23 ແລະ
ຊາວເອຢິບທັງໝົດໄດ້ອອກໄປກັບຟາໂຣເພື່ອໄລ່ຕາມຊາວອິດສະຣາ
ເອນ, ແລະ ຄ້າຍຂອງເອຢິບນັ້ນເປັນຄ້າຍໃຫຍ່ ແລະ
ໜັກໜ່ວງຫຼາຍ, ປະມານໜຶ່ງໝື່ນຄົນ.
24 ແລະ
ກອງທັບທັງໝົດນີ້ໄດ້ອອກໄປໄລ່ຕາມຊາວອິດສະລາເອນເພື່ອນຳພ
ວກເຂົາກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປຮອດຄ້າຍພັກທີ່ແຄມທະເລແດງ.
25 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ
ເຫັນຊາວເອຢິບທັງໝົດໄລ່ຕາມພວກເຂົາ,
ຊາວອິດສະຣາເອນກໍຢ້ານກົວພວກເຂົາຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
26 ແລະ ຍ້ອນຊາວເອຢິບ,
ຊາວອິດສະຣາເອນຈຶ່ງແບ່ງອອກເປັນສີ່ກຸ່ມ, ແລະ
ພວກເຂົາມີຄວາມຄິດເຫັນທີ່ແຕກແຍກກັນ,
ເພາະພວກເຂົາຢ້ານຊາວເອຢິບ, ແລະ
ໂມເຊໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ.
27 ກອງພົນທຳອິດແມ່ນລູກຫລານຣູເບັນ, ຊີເມໂອນ, ແລະ
ອິດຊາຄາ, ແລະ ພວກເຂົາຕັດສິນໃຈໂດດລົງໃນທະເລ,
ເພາະພວກເຂົາຢ້ານຊາວເອຢິບຫຼາຍ.
28 ແລະໂມເຊໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, "ຢ່າຢ້ານເລີຍ ຈົ່ງຢືນຢູ່ນິ້ງໆ
ແລະຄອຍເບິ່ງຄວາມລອດພົ້ນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຊຶ່ງພຣະອົງຈະຊົງກະທຳເພື່ອພວກເຈົ້າໃນມື້ນີ້."
29ກອງພົນທີສອງແມ່ນເຜົ່າເຊບູລູນ, ເຜົ່າເບັນຢາມິນ ແລະ
ເຜົ່ານັບທາລີ, ແລະ
ພວກເຂົາຕັດສິນໃຈກັບໄປປະເທດເອຢິບພ້ອມກັບຊາວເອຢິບ.
30 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ ກ່າວ ແກ່ ພວກເຂົາ ວ່າ, "ຢ່າ ຢ້ານ ເລີຍ
ເພາະວ່າ ພວກເຈົ້າ ໄດ້ ເຫັນ ຊາວ ອີຢີບ ໃນ ທຸກ ວັນ ນີ້, ພວກເຈົ້າ
ຈະ ບໍ່ ເຫັນ ພວກເຂົາ ອີກ ຕໍ່ ໄປ ຕະຫຼອດໄປ."
31 ກອງພົນທີສາມແມ່ນລູກຫລານຂອງຢູດາ ແລະ ໂຢເຊັບ, ແລະ
ພວກເຂົາຕັດສິນໃຈໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເອຢິບເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ.
32 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,
"ຈົ່ງຢືນຢູ່ໃນບ່ອນຂອງເຈົ້າ,
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕໍ່ສູ້ເພື່ອພວກເຈົ້າ, ແລະ
ພວກເຈົ້າຈົ່ງງຽບສະຫງົບ."
33 ແລະ ກອງພົນທີສີ່ແມ່ນລູກຫລານຂອງເລວີ, ກາດ, ແລະ ອາເຊີ,
ແລະ
ພວກເຂົາຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນທ່າມກາງຊາວເອຢິບເພື່ອເຮັດໃຫ້ພ
ວກເຂົາສັບສົນ, ແລະ ໂມເຊໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ,
ຈົ່ງຢູ່ໃນທ່າທີຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢ່າຢ້ານກົວ,
ພຽງແຕ່ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອພຣະອົງຈະຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້
ພົ້ນຈາກມືຂອງພວກເຂົາ.
34ຫລັງຈາກນັ້ນ ໂມເຊໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກທ່າມກາງປະຊາຊົນ ແລະ
ໄດ້ອະທິຖານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ,
35 ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ,
ຂໍໂຜດຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ນຳອອກມາຈາກປ
ະເທດເອຢິບ, ແລະຢ່າໃຫ້ຊາວເອຢິບອວດອ້າງເຖິງອຳນາດ ແລະ
ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເປັນຂອງພວກເຂົາ.
36 ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວກັບໂມເຊວ່າ,
"ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງຫາເຮົາ?
ຈົ່ງບອກຊາວອິດສະຣາເອນວ່າພວກເຂົາຈະກ້າວໄປ, ແລະ
ເຈົ້າຈົ່ງຢຽດໄມ້ເທົ້າຂອງເຈົ້າອອກເທິງທະເລ ແລະ ແຍກມັນອອກ,
ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນຈະຜ່ານມັນໄປ."
37 ໂມເຊກໍເຮັດຕາມ ແລະຍົກໄມ້ເທົ້າຂຶ້ນເທິງທະເລ
ແລະແຍກມັນອອກ.
38 ແລະ ນ້ຳທະເລແບ່ງອອກເປັນສິບສອງສ່ວນ, ແລະ
ລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ຍ່າງຜ່ານໄປດ້ວຍຕີນ, ດ້ວຍເກີບ,
ຄືກັບວ່າຄົນຈະຍ່າງຜ່ານເສັ້ນທາງທີ່ກຽມໄວ້.
39 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນເຫັນການອັດສະຈັ
ນຂອງພຣະອົງໃນເອຢິບ ແລະ ໃນທະເລ ໂດຍມືຂອງໂມເຊ ແລະ
ອາໂຣນ.
40 ແລະ ເມື່ອລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທະເລແລ້ວ,
ຊາວເອຢິບໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາມາ, ແລະ
ນ້ຳທະເລໄດ້ກັບຄືນມາຖ້ວມພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນໄດ້ຈົມລົງໃນນ້ຳ, ແລະ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫຼືອຢູ່ນອກຈາກຟາໂຣ, ຜູ້ທີ່ຂອບພຣະຄຸນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະອົງ,
ດັ່ງນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຕາຍໄປພ້ອມກັບຊາ
ວເອຢິບໃນເວລານັ້ນ.
41 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງມາຮັບເພິ່ນອອກຈາກ
ຊາວເອຢິບ, ຜູ້ທີ່ໂຍນເພິ່ນລົງໄປເທິງແຜ່ນດິນນີເນວາ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ປົກຄອງມັນເປັນເວລາດົນ.
42 ແລະ ໃນມື້ນັ້ນ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍຊາວອິດສະລາເອນໃຫ້ພົ້ນຈາກກຳມືຂອງເອ
ຢິບ, ແລະ
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນທັງໝົດໄດ້ເຫັນວ່າຊາວເອຢິບໄດ້ຕາຍໄປແ
ລ້ວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະຫັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃນເອຢິບ ແລະ ໃນທະເລ.
43
ໃນມື້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ຊາວເອຢິບລົ້ມຕາຍຕໍ່ໜ້າພວກ

ຂີາ, ໂມເຊ ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຮ້ອງເພງນີ້ຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
44 ແລະຊາວອິດສະລາເອນທັງໝົດໄດ້ຮ້ອງເພງຮ່ວມກັນວ່າ,
ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເພາະພຣະອົງຊົງຖືກຍົກຍ້ອງຢ່າງຍິ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ໂຍນມ້າ ແລະ
ຜູ້ຂີ່ຂອງມັນລົງໃນທະເລ; ຈົ່ງເບິ່ງ,
ມັນໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ໃນໜັງສືພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.
45 ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ອອກເດີນທາງ,
ແລະຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ Marah,
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານກົດລະບຽບແລະຄຳຕັດສິນໃຫ້ແກ່ຊ
າວອິດສະຣາເອນໃນສະຖານທີ່ນັ້ນໃນເມືອງ Marah,
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນເດີນຕາມທາງ
ທັງໝົດຂອງພຣະອົງແລະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.
46 ແລະພວກເຂົາໄດ້ອອກຈາກມາຣາ ແລະມາຮອດເອລີມ,
ແລະໃນເອລີມມີນ້ຳພຸສິບສອງແຫ່ງ
ແລະຕົ້ນອິນທະຜາລຳເຈັດສິບຕົ້ນ,
ແລະເດັກນ້ອຍໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນໃກ້ນ້ຳ.
47 ແລະ ພວກເຂົາອອກເດີນທາງຈາກເອລີມ ແລະ
ມາຮອດຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນ,
ໃນວັນທີສິບຫ້າຂອງເດືອນທີສອງຫຼັງຈາກພວກເຂົາອອກຈາກປະເ
ທດເອຢິບ.
48 ໃນເວລານັ້ນ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານມານາໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນກິນ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນດານໃຫ້ອາຫານຕົກລົງມາຈາກສະຫວັນມາສູ່
ຊາວອິດສະຣາເອນທຸກໆມື້.
49 ແລະ ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ກິນມານາເປັນເວລາສີ່ສິບປີ,
ຕະຫຼອດມື້ທີ່ພວກເຂົາຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ,
ຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະມາຮອດແຜ່ນດິນການາອານເພື່ອຍຶດເອົາມັນ.
50 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ອອກ ເດີນ ທາງ ຈາກ ຖິ່ນ
ແຫ້ງ ແລ້ງ ກັນ ດານ ຊິນ ແລະ ຕັ້ງ ຄ້າຍ ຢູ່ ທີ່ ອາ
ລູ ຊ.
51 ແລະ ພວກເຂົາອອກເດີນທາງຈາກອາລູຊ ແລະ
ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ເຣຟີດີມ.
52 ແລະ ເມື່ອຊາວອິດສະຣາເອນຢູ່ໃນເມືອງເຣຟີດີມ
ຊາວອາມາເລັກລູກຊາຍຂອງເອລີຟັດ ລູກຊາຍຂອງເອຊາວ
ນ້ອງຊາຍຂອງເຊໂຟ ໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ກັບຊາວອິດສະຣາເອນ.
53 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ນຳເອົາຜູ້ຊາຍແປດແສນໜຶ່ງພັນຄົນ,
ທັງນັກວິເສດ ແລະ ນັກໂຫລາສາດ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຕຽມຕົວສູ້ຮົບກັບຊາວອິດສະລາເອນທີ່ເຣຟີດີມ.
54 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ດຳ ເນີນ ການ ສູ້ ຮົບ ທີ່
ຍິ່ງ ໃຫຍ່ ແລະ ຮຸນ ແຮງ ຕໍ່ ອິດສະ ຣາເອນ, ແລະ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ມອບ ຊາວ ອາ ມາ ເລັກ
ແລະ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ລາວ ໄວ້ ໃນ ກຳມື ຂອງ ໂມເຊ
ແລະ ລູກ ຫລານ ອິດສະ ຣາເອນ, ແລະ ໄວ້ ໃນ ກຳມື
ຂອງ ໂຢ ຊວຍ, ລູກ ຊາຍ ຂອງ ນູນ, ຊາວ ເອຟຣາໄທ,
ຜູ້ ຮັບ ໃຊ້ ຂອງ ໂມເຊ.
55 ແລະ ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ຂ້າຊາວອາມາເລັກ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວດ້ວຍຄົມດາບ,
ແຕ່ການສູ້ຮົບນັ້ນຮຸນແຮງຫຼາຍຕໍ່ຊາວອິດສະລາເອນ.
56 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ,
ຈົ່ງຂຽນສິ່ງນີ້ໄວ້ເປັນທີ່ລະນຶກເຖິງເຈົ້າໃນປຶ້ມ, ແລະ
ວາງມັນໄວ້ໃນມືຂອງໂຢຊວຍ, ລູກຊາຍຂອງນູນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າ,
ແລະ ເຈົ້າຈົ່ງສັ່ງລູກຫລານອິດສະລາເອນວ່າ,
ເມື່ອເຈົ້າມາຮອດແຜ່ນດິນການາອານ,
ເຈົ້າຈະລຶບລ້າງຄວາມຊົງຈຳກ່ຽວກັບຊາວອາມາເລັກຈາກພາຍໃຕ້ສະ
ຫວັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
57 ໂມເຊກໍເຮັດຕາມນັ້ນ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເອົາໜັງສືມາຂຽນຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ລົງໃນນັ້ນວ່າ
58
ຈົ່ງຈື່ສິ່ງທີ່ຊາວອາມາເລັກໄດ້ເຮັດກັບເຈົ້າໃນເສັ້ນທາງເມື່ອເຈົ້າອອກ
ຈາກປະເທດເອຢິບ.
59 ຜູ້ ທີ່ ໄດ້ ພົບ ເຈົ້າ ໃນ ເສັ້ນ ທາງ ແລະ ຕີ ຫຼັງ
ເຈົ້າ, ແມ່ນ ແຕ່ ຜູ້ ທີ່ ອ່ອນ ແຮງ ຢູ່ ທາງ ຫຼັງ
ເຈົ້າ ເມື່ອ ເຈົ້າ ອ່ອນ ເພຍ ແລະ ອິດ ເມື່ອຍ.
60 ສະນັ້ນ,
ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາ
ມສະຫງົບໃຫ້ພວກເຈົ້າຈາກສັດຕູທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຢູ່ອ້ອມຮ
ອບແຜ່ນດິນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າປະທ
ານໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນມໍລະດົກ, ເພື່ອເປັນເຈົ້າຂອງມັນ,
ເມື່ອພວກເຈົ້າລຶບລ້າງຄວາມຊົງຈຳກ່ຽວກັບຊາວອາມາເລັກອອກຈ
າກພາຍໃຕ້ສະຫວັນ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ລືມມັນ.
61 ແລະ ກະສັດຜູ້ທີ່ຈະມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຊາວອາມາເລັກ, ຫຼື
ຕໍ່ຄວາມຊົງຈຳຂອງລາວ ຫຼື ຕໍ່ລູກຫລານຂອງລາວ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ເຮົາຈະຮຽກຮ້ອງມັນຈາກລາວ, ແລະ
ເຮົາຈະຕັດລາວອອກຈາກບັນດາຜູ້ຄົນຂອງລາວ.
62 ແລະໂມເຊໄດ້ຂຽນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດໄວ້ໃນໜັງສື,
ແລະເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນປະຕິບັດກ່ຽວກັບເລື່ອງທັງໝົ
ດນີ້.

ບົດທີ 82

1 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ອອກເດີນທາງຈາກເຣຟີດີມ ແລະ
ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊີນາຍ ໃນເດືອນທີສາມ
ນັບຕັ້ງແຕ່ພວກເຂົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບ.
2 ໃນເວລານັ້ນ, ເຣອູເອນ ຊາວມີດີອານ ພໍ່ເຖົ້າຂອງໂມເຊ,
ພ້ອມດ້ວຍຊິບໂປຣາ ລູກສາວຂອງລາວ
ແລະລູກຊາຍສອງຄົນຂອງນາງ,
ເພາະລາວໄດ້ຍິນເຖິງການອັດສະຈັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກະທຳຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນ
ຄືການຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງເອຢິບ.
3 ແລະ ເຣອູເອນ ໄດ້ມາຫາໂມເຊໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ
ບ່ອນທີ່ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່, ບ່ອນທີ່ພູເຂົາຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງຢູ່.
4
ໂມເຊໄດ້ອອກໄປຕ້ອນຮັບພໍ່ເຖົ້າຂອງຕົນດ້ວຍກຽດສັກສີອັນຍິ່ງໃຫ
ຍ່ ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດກໍຢູ່ກັບເພິ່ນ.
5 ແລະ ເຣອູເອນ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວໄດ້ຢູ່ໃນບັນດາຊາວອິດສະລາເອນເປັນເວລາຫຼາ
ຍມື້, ແລະ ເຣອູເອນ
ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.
6 ແລະ ໃນ ເດືອນ ທີ ສາມ ນັບ ແຕ່ ວັນ ທີ່ ລູກ
ຫລານ ອິດສະລາເອນ ອອກ ຈາກ ປະເທດ ເອຢິບ, ໃນ
ວັນ ທີ ຫົກ ຂອງ ເດືອນ ນັ້ນ, ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ
ໄດ້ ປະທານ ພຣະ ບັນຍັດ ສິບ ປະການ ໃຫ້ ແກ່
ອິດສະລາເອນ ເທິງ ພູ ຊີ ນາຍ.

7 ແລະ ອິດສະລາເອນທັງໝົດໄດ້ຍິນພຣະບັນຍັດທັງໝົດນີ້, ແລະ
ອິດສະລາເອນທັງໝົດກໍ່ປິຕິຍິນດີຢ່າງຍິ່ງໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນມື້ນັ້
ນ.
8 ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ເທິງພູຊີນາຍ,
ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນໂມເຊ, ແລະ
ໂມເຊໄດ້ມາໃນທ່າມກາງກ້ອນເມກ ແລະ ຂຶ້ນໄປເທິງພູ.
9 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ ຢູ່ ເທິງ ພູ ສີ່ ສິບ ມື້ ສີ່ ສິບ
ຄືນ; ເພິ່ນ ບໍ່ ໄດ້ ກິນ ເຂົ້າ ແລະ ບໍ່ ໄດ້ ດື່ມ ນໍ້າ, ແລະ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ແນະນຳ ເພິ່ນ ໃນ ຂໍ້
ກຳ ນົດ ແລະ ຄຳ ພິພາກ ສາ ເພື່ອ ສັ່ງ ສອນ ລູກ
ຫລານ ອິດສະ ຣາເອນ.
10 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຂຽນພຣະບັນຍັດສິບປະການ
ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ບັນຊາລູກຫລານອິດສະລາເອນໄວ້ເທິງແຜ່ນຫີນສອງ
ແຜ່ນ,
ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ໂມເຊເພື່ອບັນຊາລູກຫລານອິດສະລາເອນ.
11 ແລະ ເມື່ອ ສິ້ນ ສຸດ ສີ່ ສິບ ມື້ ສີ່ ສິບ ຄືນ,
ເມື່ອ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ໂມ ເຊ
ເທິງ ພູ ຊີ ນາຍ ແລ້ວ, ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້
ປະທານ ແຜ່ນ ຫີນ ທີ່ ຂຽນ ດ້ວຍ ນິ້ວ ພຣະ
ຫັດ ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ ໃຫ້ ແກ່ ໂມ ເຊ.
12 ແລະ
ເມື່ອຊາວອິດສະຣາເອນເຫັນວ່າໂມເຊຍັງລໍຊ້າທີ່ຈະລົງມາຈາກພູເຂົາ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນອ້ອມອາໂຣນ ແລະ ກ່າວວ່າ,
“ສ່ວນໂມເຊຄົນນີ້ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າລາວເປັນແນວໃດແລ້ວ.”
13 ບັດນີ້ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນສ້າງພະໃຫ້ພວກເຮົາ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຕາຍ.
14 ແລະ ອາໂຣນ ຢ້ານ ປະຊາຊົນ ຫຼາຍ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້
ພວກເຂົາ ເອົາ ຄຳ ມາ ໃຫ້ ເພິ່ນ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຫລໍ່ ເປັນ ຮູບ ງົວ
ແກ່ ປະຊາຊົນ.
15 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊ,
ກ່ອນເພິ່ນຈະລົງມາຈາກພູເຂົາ, ວ່າ, ຈົ່ງລົງມາ,
ເພາະວ່າປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ນຳອອກມາຈາກປະເທດເອຢິ
ບໄດ້ເສື່ອມໂຊມລົງແລ້ວ.
16 ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຮູບງົວຫລໍ່ສຳລັບຕົນເອງ, ແລະ
ໄດ້ກົ້ມຂາບມັນ, ບັດນີ້ຈົ່ງໄປຈາກເຮົາ,
ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາຈາກແຜ່ນດິນໂລກ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນປະຊາຊົນຄໍແຂງ.
17 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ ອ້ອນວອນ ຕໍ່ ພຣະພັກ ຂອງ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ,
ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ອະທິຖານ ຕໍ່ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ເພື່ອ ຜູ້ຄົນ ຍ້ອນ
ຮູບ ງົວ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ຂຶ້ນ, ແລະ ຫລັງ ຈາກ ນັ້ນ ເພິ່ນ ໄດ້
ລົງ ມາ ຈາກ ພູ ແລະ ໃນ ມື ຂອງ ເພິ່ນ ຖື ແຜ່ນ ຫີນ ສອງ ແຜ່ນ,
ຊຶ່ງ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ປະທານ ໃຫ້ ເພິ່ນ ເພື່ອ ສັ່ງ ຊາວ
ອິດສະລາເອນ.
18 ແລະ ເມື່ອໂມເຊໄດ້ເຂົ້າໄປໃກ້ຄ້າຍ ແລະ
ເຫັນຮູບງົວທີ່ປະຊາຊົນໄດ້ເຮັດຂຶ້ນ ໂມເຊກໍໂກດຮ້າຍຂຶ້ນ ແລະ
ລາວໄດ້ທຳລາຍແຜ່ນຫີນທີ່ຢູ່ໃຕ້ພູເຂົາ.
19 ໂມເຊໄດ້ມາຮອດຄ້າຍ ແລະ ເອົາຮູບງົວນ້ອຍມາເຜົາດ້ວຍໄຟ
ບົດໃຫ້ລະອຽດຈົນກາຍເປັນຂີ້ຝຸ່ນ
ແລ້ວໂຮຍລົງໃນນໍ້າໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນດື່ມ.
20 ແລະ
ມີປະມານສາມພັນຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດຮູບງົວນ້ອຍນັ້ນຕາຍດ້ວຍດາບຂອ
ງກັນແລະກັນ.
21 ແລະຕໍ່ມາ ໂມເຊໄດ້ກ່າວກັບປະຊາຊົນວ່າ,
“ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂຶ້ນໄປເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ບາງທີຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະໄຖ່ບາບຂອງພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣ
ະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”
22 ແລະໂມເຊໄດ້ຂຶ້ນໄປເຝົ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກ,
ແລະເພິ່ນໄດ້ຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສີ່ສິບວັນສີ່ສິບຄືນ.
23 ແລະໃນລະຫວ່າງສີ່ສິບມື້ນັ້ນ
ໂມເຊໄດ້ອ້ອນວອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອລູກຫລານອິດສະຣາເອນ,
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງຄຳອະທິຖານຂອງໂມເຊ,
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບຄຳອ້ອນວອນຈາກເພິ່ນເພື່ອລູກຫລາ
ນອິດສະຣາເອນ.
24 ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງສັ່ງໂມເຊໃຫ້ຕັດແຜ່ນຫີນສອງແຜ່ນ
ແລະ ນຳມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຜູ້ທີ່ຈະຂຽນພຣະບັນຍັດສິບປະການໃສ່ແຜ່ນຫີນເຫຼົ່ານັ້ນ.
25 ບັດນີ້ໂມເຊໄດ້ປະຕິບັດຕາມ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ລົງມາ ແລະ
ຕັດແຜ່ນຫີນສອງແຜ່ນ ແລະ
ຂຶ້ນໄປເທິງພູຊີນາຍໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຂຽນພຣະບັນຍັດສິບປະການລົງໃນແຜ່ນຫີນ.
26 ແລະ ໂມເຊຍັງຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສີ່ສິບມື້ສີ່ສິບຄືນ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງສອນເພິ່ນໃນກົດລະບຽບ ແລະ
ຄຳຕັດສິນເພື່ອມອບໃຫ້ຊາວອິດສະລາເອນ.
27 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາເພິ່ນກ່ຽວກັບລູກຫລານອິດສະລາເອນວ່າເ
ຂົາເຈົ້າຄວນສ້າງສະຖານທີ່ສັກສິດສຳລັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ເພື່ອວ່າພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ສະຖິດຢູ່ໃນນັ້ນ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ເພິ່ນເຫັນຮູບລັກສະນະຂອງສະຖານທີ່
ສັກສິດ ແລະ ຮູບລັກສະນະຂອງພາຊະນະທັງໝົດຂອງມັນ.
28 ແລະ ເມື່ອ ສິ້ນ ສຸດ ສີ່ ສິບ ມື້, ໂມເຊ ໄດ້ ລົງ
ມາ ຈາກ ພູ ພ້ອມ ກັບ ແຜ່ນ ຈາລຶກ ສອງ
ແຜ່ນ ຢູ່ ໃນ ມື ຂອງ ເພິ່ນ.
29 ແລະ ໂມເຊໄດ້ມາຫາລູກຫລານອິດສະຣາເອນ ແລະ
ໄດ້ບອກພວກເຂົາເຖິງພຣະຄຳທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສອນພວກເຂົາກ່ຽວກັບກົດໝາຍ, ຂໍ້ບັງຄັບ ແລະ
ຄຳຕັດສິນຕ່າງໆ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສອນລາວ.
30 ແລະ ໂມເຊ
ໄດ້ບອກລູກຫລານອິດສະຣາເອນເຖິງພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່
າ ຈະມີການສ້າງຕັ້ງສະຖານທີ່ສັກສິດສຳລັບເພິ່ນ
ເພື່ອຈະໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນບັນດາລູກຫລານອິດສະຣາເອນ.
31 ແລະ ປະຊາຊົນ ໄດ້ ປິຕິຍິນດີ ຢ່າງ ຍິ່ງ ໃນ ສິ່ງ
ດີ ທັງ ໝົດ ທີ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ
ກັບ ພວກ ເຂົາ, ຜ່ານ ທາງ ໂມ ເຊ, ແລະ ພວກ ເຂົາ
ກ່າວ ວ່າ, ພວກ ເຮົາ ຈະ ເຮັດ ທຸກ ສິ່ງ ທີ່ ພຣະ
ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເຈົ້າ.
32 ແລະ ປະຊາຊົນ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ຄື ຄົນ ດຽວ ແລະ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຖວາຍ ເຄື່ອງ ບູຊາ ຢ່າງ ໃຈ
ກວ້າງ ແກ່ ສະຖານ ສັກສິດ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ
ເຈົ້າ, ແລະ ແຕ່ລະຄົນ ໄດ້ ນຳ ເອົາ ເຄື່ອງ ບູຊາ ຂອງ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ມາ ເພື່ອ ການ ເຮັດ ວຽກ
ຂອງ ສະຖານ ສັກສິດ ແລະ ສຳລັບ ການ ບໍລິການ ທັງ
ໝົດ ຂອງ ສະຖານ ສັກສິດ.
33
ແລະຊາວອິດສະຣາເອນທຸກຄົນໄດ້ນຳເອົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພົບເຫັນ
ຢູ່ໃນຊັບສິນຂອງຕົນມາເພື່ອການສ້ອມແປງວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັ
ນເຈົ້າ, ຄຳ, ເງິນ, ທອງເຫລືອງ,
ແລະທຸກສິ່ງທີ່ສາມາດໃຊ້ສຳລັບການກໍ່ສ້າງວິຫານໄດ້.

34 ແລະ
ພວກນັກປາດທຸກຄົນທີ່ເຄີຍຝຶກຝົນເຮັດວຽກໄດ້ມາສ້າງສະຖານທີ່
ສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຕາມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໄວ້,
ແຕ່ລະຄົນໃນວຽກງານທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຝຶກຝົນ; ແລະ
ພວກນັກປາດທຸກຄົນທີ່ມີຈິດໃຈດີໄດ້ສ້າງສະຖານທີ່ສັກສິດ,
ພ້ອມທັງເຄື່ອງໃຊ້ຂອງມັນ, ແລະ
ເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດສຳລັບການນະມັດສະການ,
ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໂມເຊ.
35 ແລະ
ວຽກງານຂອງສະຖານສັກສິດຂອງຫໍເຕັນໄດ້ສຳເລັດລົງໃນຕອນທ້າ
ຍຂອງຫ້າເດືອນ, ແລະ
ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໂມເຊ.
36 ແລະ ພວກເຂົານຳເອົາສະຖານທີ່ສັກສິດ ແລະ
ເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດມາໃຫ້ໂມເຊ;
ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ໂມເຊເຫັນ,
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນກໍ່ເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ.
37 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ ເຫັນ ວຽກ ງານ, ແລະ ຈິ່ງ ເບິ່ງ
ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ທີ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ
ເຈົ້າ ໄດ້ ບັນຊາ ເພິ່ນ, ດັ່ງ ນັ້ນ ໂມເຊ ຈຶ່ງ ໄດ້
ອວຍ ພອນ ພວກ ເຂົາ.

ບົດທີ 83

1 ແລະ ໃນວັນທີຊາວສາມຂອງເດືອນທີສິບສອງ,
ໂມເຊໄດ້ນຳອາໂຣນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງລາວ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງແຕ່ງກາຍໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ ເຈີມພວກເຂົາ ແລະ
ປະຕິບັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໄວ້, ແລະ
ໂມເຊໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງບູຊາທັງໝົດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໄວ້ໃນ
ມື້ນັ້ນມາ.
2
ຫລັງຈາກນັ້ນໂມເຊໄດ້ພາອາໂຣນແລະລູກຊາຍຂອງລາວໄປແລະກ່າ
ວແກ່ພວກເຂົາວ່າ,
“ພວກເຈົ້າຈົ່ງຢູ່ທີ່ປະຕູຫໍເຕັນເປັນເວລາເຈັດວັນ
ເພາະເຮົາໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງດັ່ງນີ້.”
3 ແລະ ອາໂຣນ ແລະ
ພວກລູກຊາຍຂອງລາວໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາພ
ວກເຂົາຜ່ານທາງໂມເຊ, ແລະ
ພວກເຂົາພັກຢູ່ທີ່ປະຕູຜ້າເຕັນເປັນເວລາເຈັດມື້.
4 ແລະ ໃນວັນທີແປດ, ເຊິ່ງເປັນວັນທີໜຶ່ງຂອງເດືອນທຳອິດ,
ໃນປີທີສອງນັບຕັ້ງແຕ່ຊາວອິດສະລາເອນອອກຈາກປະເທດເອຢິບ,
ໂມເຊໄດ້ສ້າງສະຖານສັກສິດຂຶ້ນ, ແລະ
ໂມເຊໄດ້ວາງເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດຂອງຫໍເຕັນ ແລະ
ເຄື່ອງໃຊ້ທັງໝົດຂອງສະຖານສັກສິດ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາເພິ່ນ.
5 ແລະໂມເຊໄດ້ເອີ້ນອາໂຣນແລະພວກລູກຊາຍຂອງລາວມາ,
ແລະພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງເຜົາບູຊາແລະເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບມ
າໃຫ້ຕົນເອງແລະລູກຫລານອິດສະຣາເອນ,
ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໂມເຊໄວ້.
6 ໃນມື້ນັ້ນ ລູກຊາຍສອງຄົນຂອງອາໂຣນຄື ນາດາບ ແລະ ອາບີຮູ
ໄດ້ເອົາໄຟແປກໆມາຖວາຍຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາ, ແລະ
ໄຟໄດ້ພຸ່ງອອກມາຈາກຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ເຜົາຜານພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ເສຍຊີວິດຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນ.
7 ໃນມື້ທີ່ໂມເຊໄດ້ສ້າງສະຖານສັກສິດສຳເລັດແລ້ວ,
ພວກຜູ້ນຳຂອງຊາວອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ເລີ່ມນຳເອົາເຄື່ອງບູຊາຂອງເ
ຂົາເຈົ້າມາຖວາຍຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເພື່ອເປັນການອຸທິດຖວາຍແທ່ນບູຊາ.
8 ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາເຄື່ອງບູຊາມາໃຫ້ເຈົ້າຊາຍແຕ່ລະຄົນເປັນເວລາ
ໜຶ່ງມື້, ແລະ ເຈົ້າຊາຍຄົນໜຶ່ງໃນແຕ່ລະມື້ເປັນເວລາສິບສອງມື້.
9 ແລະຂອງບູຊາທັງໝົດທີ່ເຂົາເຈົ້ານຳມາ,
ແຕ່ລະຄົນໄດ້ນຳມາໃນແຕ່ລະມື້,
ຖາດເງິນໜ່ວຍໜຶ່ງໜັກໜຶ່ງຮ້ອຍສາມສິບເຊເກລ,
ຊາມເງິນໜ່ວຍໜຶ່ງໜັກເຈັດສິບເຊເກລ
ຕາມເຊເກລຂອງສະຖານສັກສິດ,
ທັງສອງໜ່ວຍເຕັມໄປດ້ວຍແປ້ງລະອຽດປະສົມກັບນ້ຳມັນ
ສຳລັບເປັນເຄື່ອງບູຊາທັນຍາພືດ.
10 ບ່ວງໜຶ່ງໜັກສິບເຊເກລຄຳ ມີເຄື່ອງຫອມເຕັມ.
11 ງົວເຖິກໜຸ່ມໂຕໜຶ່ງ, ແກະຜູ້ໂຕໜຶ່ງ,
ລູກແກະອາຍຸໜຶ່ງປີໂຕໜຶ່ງ ສຳລັບເຜົາບູຊາ.
12 ແລະ ແບ້ ຜູ້ ໜຶ່ງ ໂຕ ສຳລັບ ຖວາຍ ເປັນ
ເຄື່ອງ ບູຊາ ໄຖ່ ບາບ.
13 ແລະ ສຳລັບເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີທຳຄື
ງົວເຖິກສອງໂຕ, ແກະຜູ້ຫ້າໂຕ, ແບ້ຜູ້ຫ້າໂຕ,
ລູກແກະນ້ອຍອາຍຸໜຶ່ງປີຫ້າໂຕ.
14 ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຈົ້ານາຍສິບສອງຄົນຂອງອິດສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນທຸ
ກໆມື້, ແຕ່ລະຄົນໃນສະໄໝຂອງຕົນເອງ.
15 ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້, ໃນວັນທີສິບສາມຂອງເດືອນ,
ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໃຫ້ລູກຫລານອິດສະຣາເອນສະຫຼອງປັດສະຄາ.
16 ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ສະຫຼອງເທດສະການປັດສະຄາໃນວັນທີສິບສີ່ຂ
ອງເດືອນຕາມລະດູການ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໂມເຊໄວ້
ຊາວອິດສະຣາເອນກໍເຮັດຕາມ.
17 ແລະ ໃນເດືອນທີສອງ, ໃນວັນທີໜຶ່ງຂອງເດືອນນັ້ນ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ,
18 ຈົ່ງນັບຫົວຂອງຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ,
ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປ, ທັງເຈົ້າ ແລະ ອາໂຣນນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າ
ແລະ ສິບສອງຄົນຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ.
19 ໂມເຊກໍເຮັດຕາມ, ແລະ
ອາໂຣນກໍມາພ້ອມກັບພວກຜູ້ນຳສິບສອງຄົນຂອງອິດສະຣາເອນ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ນັບຈຳນວນຄົນອິດສະຣາເອນໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັ
ນດານຊີນາຍ.
20 ແລະ ຈຳນວນລູກຫລານອິດສະຣາເອນ
ຕາມຄອບຄົວຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປ, ມີຫົກແສນສາມພັນຫ້າຮ້ອຍຫ້າສິບຄົນ.
21
ແຕ່ລູກຫລານຂອງເລວີບໍ່ໄດ້ຖືກນັບຢູ່ໃນບັນດາພີ່ນ້ອງຂອງພວກເ
ຂົາຄືລູກຫລານຂອງອິດສະລາເອນ.
22 ແລະຈຳນວນຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ,
ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸໜຶ່ງເດືອນຂຶ້ນໄປ,
ມີຊາວສອງພັນສອງຮ້ອຍເຈັດສິບສາມຄົນ.
23 ແລະ ຈຳນວນລູກຫລານຂອງເລວີ
ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸໜຶ່ງເດືອນຂຶ້ນໄປ ມີຊາວສອງພັນຄົນ.

24 ແລະໂມເຊໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ພວກປະໂຣຫິດ
ແລະຊາວເລວີແຕ່ລະຄົນຮັບໃຊ້ ແລະ
ຮັບຜິດຊອບພາລະຂອງຕົນຮັບໃຊ້ສະຖານທີ່ສັກສິດຂອງຫໍເຕັນ
ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໂມເຊໄວ້.
25 ແລະໃນວັນທີຊາວຂອງເດືອນ,
ເມກໄດ້ຖືກຍົກອອກໄປຈາກຫໍເຕັນແຫ່ງພຣະສັນຍາ.
26 ໃນເວລານັ້ນ,
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ສືບຕໍ່ເດີນທາງຈາກຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊີນ
າຍ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງເປັນເວລາສາມມື້,
ແລະເມກໄດ້ປົກຄຸມຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານປາຣານ;
ຢູ່ທີ່ນັ້ນພຣະພິໂລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານຊາວອິດສ
ະຣາເອນ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຍົວະຍົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂດຍການຂໍອາຫານຈາ
ກພຣະອົງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ກິນ.
27 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງສຽງຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ໄດ້ປະທານອາຫານໃຫ້ພວກເຂົາກິນເປັນເວລາໜຶ່ງເດືອນ.
28
ແຕ່ຫຼັງຈາກນີ້ພຣະພິໂລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ພວກເຂົ
າ,
ແລະພຣະອົງໄດ້ລົງໂທດພວກເຂົາດ້ວຍການຂ້າຟັນຢ່າງໜັກໜ່ວງ,
ແລະພວກເຂົາຖືກຝັງຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.
29 ແລະ ຊາວອິດສະລາເອນເອີ້ນສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ເຄໂບຣດ
ຮັດຕາອາວາ
ເພາະວ່າຢູ່ທີ່ນັ້ນເຂົາເຈົ້າໄດ້ຝັງສິບຜູ້ຄົນທີ່ປາຖະໜາຢາກມີເນື້ອໜັ
ງ.
30 ແລະ ພວກເຂົາອອກເດີນທາງຈາກເມືອງເຄໂບຣດ ຮັດຕາອາວາ
ແລະ ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ ຮາເຊໂຣດ
ຊຶ່ງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານປາຣານ.
31 ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນຢູ່ໃນເມືອງຮາເຊໂຣດນັ້ນ,
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ພຸ່ງຂຶ້ນຕໍ່ມີຣີອາມຍ້ອນໂມເ
ຊ, ແລະນາງກໍ່ກາຍເປັນຂີ້ທູດຂາວຄືຫິມະ.
32 ແລະ ນາງຖືກກັກຂັງຢູ່ນອກຄ້າຍເປັນເວລາເຈັດມື້
ຈົນກວ່ານາງຈະຖືກຕ້ອນຮັບອີກຄັ້ງຫຼັງຈາກນາງເປັນພະຍາດຂີ້ທູດ.
33 ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ອອກຈາກເມືອງຮາເຊໂຣດ
ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທາງທ້າຍຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານປາຣານ.
34 ໃນຄາວນັ້ນ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໂມເຊໃຫ້ສົ່ງຊາຍສິບສອງຄົນຈາກຊາວອິດສະ
ຣາເອນ, ຄົນໜຶ່ງໄປຫາເຜົ່າໜຶ່ງ, ໄປສຳຫຼວດດິນແດນການາອານ.
35 ແລະ ໂມເຊໄດ້ສົ່ງຊາຍສິບສອງຄົນ, ແລະ
ພວກເຂົາມາຮອດແຜ່ນດິນການາອານເພື່ອຄົ້ນຫາ ແລະ
ກວດກາເບິ່ງ, ແລະ
ພວກເຂົາສຳຫຼວດທົ່ວແຜ່ນດິນຕັ້ງແຕ່ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊີນຈົ
ນເຖິງເຣໂຄບ ຈົນກະທັ່ງເຈົ້າມາຮອດຮາໂມດ.
36 ແລະ ເມື່ອສິ້ນສຸດສີ່ສິບມື້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍໄດ້ມາຫາໂມເຊ ແລະ
ອາໂຣນ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນຳຂ່າວມາໃຫ້ໂມເຊຮູ້ຕາມທີ່ໃຈຂອງພວກເຂົາຄິດໄວ້
ແລະ
ສິບຄົນໃນຈຳນວນຜູ້ຊາຍໄດ້ນຳຂ່າວຮ້າຍມາສູ່ຊາວອິດສະລາເອນກ່ຽ
ວກັບດິນແດນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສຳຫຼວດວ່າ,
“ພວກເຮົາກັບໄປເອຢິບດີກວ່າທີ່ຈະໄປແຜ່ນດິນນີ້
ເຊິ່ງເປັນແຜ່ນດິນທີ່ກິນກິນຊາວເມືອງ.”
37 ແຕ່ໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ ແລະ
ກາເລັບລູກຊາຍຂອງເຢຟູເນ
ຜູ້ທີ່ເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ສຳຫຼວດດິນແດນນັ້ນ ໄດ້ກ່າວວ່າ,
“ດິນແດນນີ້ດີຫຼາຍ.”
38 ຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພໍໃຈໃນພວກເຮົາ
ພຣະອົງກໍຈະຊົງນຳພວກເຮົາມາຍັງແຜ່ນດິນນີ້ ແລະ
ຊົງປະທານໃຫ້ພວກເຮົາ
ເພາະວ່າມັນເປັນແຜ່ນດິນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍນົມ ແລະ ນ້ຳເຜິ້ງ.
39 ແຕ່ຊາວອິດສະຣາເອນບໍ່ຍອມຟັງພວກເຂົາ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ຟັງຄຳເວົ້າຂອງຊາຍສິບຄົນທີ່ໄດ້ນຳເອົາຂ່າວຮ້າຍ
ກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນນັ້ນມາ.
40 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຈົ່ມຂອງລູກຫລານອິດສະຣາເອນ ແລະ
ພຣະອົງກໍພຣະພິໂລດ ແລະ ສາບານວ່າ,
41
ແນ່ນອນວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດໃນລຸ້ນຄົນຊົ່ວນີ້ທີ່ຈະໄດ້ເຫັນແຜ່ນ
ດິນຕັ້ງແຕ່ອາຍຸຊາວປີຂຶ້ນໄປ
ຍົກເວັ້ນແຕ່ກາເລັບລູກຊາຍຂອງເຢຟູເນ
ແລະໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ.
42
ແຕ່ແນ່ນອນວ່າຄົນລຸ້ນຊົ່ວນີ້ຈະຕາຍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານນີ້,
ແລະລູກຫລານຂອງພວກເຂົາຈະມາສູ່ແຜ່ນດິນນັ້ນ
ແລະພວກເຂົາຈະເປັນເຈົ້າຂອງມັນ;
ດັ່ງນັ້ນພຣະພິໂລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານອິດສະລາເ
ອນ,
ແລະພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫຼົງທາງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດາ
ນເປັນເວລາສີ່ສິບປີຈົນກວ່າຈະຮອດທ້າຍຄົນລຸ້ນຊົ່ວນັ້ນ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
43 ແລະ
ຜູ້ຄົນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານປາຣານເປັນເວລາດົນນາ
ນ, ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເດີນທາງໄປສູ່ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໂດຍ
ທາງທະເລແດງ.

ບົດທີ 84

1 ໃນເວລານັ້ນ ໂກຣາ ລູກຊາຍຂອງເຢດເຊີ ລູກຊາຍຂອງເຄຣາດ
ລູກຊາຍຂອງເລວີ ໄດ້ນຳເອົາຜູ້ຊາຍຫຼາຍຄົນຈາກຊາວອິດສະຣາເອນ
ແລະ ພວກເຂົາລຸກຂຶ້ນຜິດຖຽງກັບໂມເຊ ອາໂຣນ ແລະ
ຊຸມຊົນທັງໝົດ.
2 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ພຣະພິໂລດພວກເຂົາ, ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ເປີດປາກຂອງມັນອອກ, ແລະ ກືນກິນພວກເຂົາ,
ພ້ອມກັບເຮືອນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ ຜູ້ຊາຍທັງໝົດທີ່ເປັນຂອງໂຄຣາ.
3 ແລະ ຫຼັງຈາກນີ້
ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຍ່າງອ້ອມໄປມາຕາມເສັ້ນທາງຂຶ້ນພູເຊອີຣ໌
ເປັນເວລາດົນນານ.
4 ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ,
ຢ່າກໍ່ສົງຄາມຕໍ່ເຊື້ອສາຍຂອງເອຊາວ,
ເພາະເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ສິ່ງຂອງໃດໆທີ່ເປັນຂອງພວກເຂົາແກ່ເຈົ້າ,
ເທົ່າທີ່ຝ່າຕີນຈະຢຽບໄດ້,
ເພາະເຮົາໄດ້ມອບພູເຊອີຣ໌ໃຫ້ເປັນມໍລະດົກແກ່ເອຊາວ.
5 ດັ່ງນັ້ນ,
ລູກຫລານຂອງເອຊາວຈຶ່ງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງເຊອີໃນສະໄໝ
ກ່ອນ, ແລະ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບລູກຫລານຂອງເຊອີໄວ້ໃນມືຂອງລູກຫລານ
ຂອງເອຊາວ, ແລະ
ໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ໝົດສິ້ນຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວໄດ້ອາໄສຢູ່ແທນພວກເຂົາຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
6 ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວກັບລູກຫລານອິດສະລາເອນວ່າ,
ຢ່າຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງເອຊາວພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າ,
ເພາະວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາເປັນຂອງເຈົ້າ,
ແຕ່ເຈົ້າສາມາດຊື້ອາຫານຈາກພວກເຂົາດ້ວຍເງິນແລະກິນມັນ,
ແລະເຈົ້າສາມາດຊື້ນ້ຳຈາກພວກເຂົາດ້ວຍເງິນແລະດື່ມມັນ.
7 ແລະ
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເ
ຈົ້າ.
8 ແລະ
ລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ເດີນທາງໄປມາໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດາ
ນ,
ໂດຍໄດ້ອ້ອມໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງພູເຂົາຊີນາຍເປັນເວລາດົນນານ,
ແລະ ບໍ່ໄດ້ແຕະຕ້ອງລູກຫລານຂອງເອຊາວ, ແລະ
ພວກເຂົາຍັງຄົງຢູ່ໃນເຂດນັ້ນເປັນເວລາສິບເກົ້າປີ.
9 ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ລາຕິບຸສ ກະສັດ ຂອງ ລູກ ຫຼານ
ກິດຕິມ ໄດ້ ສິ້ນ ພະ ຊົນ ລົງ ໃນ ປີ ທີ ສີ່ ສິບ
ຫ້າ ແຫ່ງ ລາຊະການ ຂອງ ເພິ່ນ ຊຶ່ງ ເປັນ ປີ ທີ
ສິບ ສີ່ ທີ່ ລູກ ຫຼານ ອິດສະລາເອນ ອອກ ຈາກ
ປະເທດ ເອຢິບ.
10 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຝັງລາວໄວ້ໃນສະຖານທີ່ຂອງລາວ
ຊຶ່ງລາວໄດ້ສ້າງໄວ້ໃຫ້ຕົນເອງໃນແຜ່ນດິນກິດຕິມ, ແລະ
ອາບີມນາໄດ້ປົກຄອງແທນລາວເປັນເວລາສາມສິບແປດປີ.
11 ແລະ
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ຜ່ານເຂດແດນຂອງລູກຫລານເອຊາວໃ
ນສະໄໝນັ້ນ, ເມື່ອຮອດສິບເກົ້າປີ, ແລະ ພວກເຂົາມາຮອດ ແລະ
ຜ່ານເສັ້ນທາງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານໂມອາບ.
12 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, ຢ່າປິດລ້ອມໂມອາບ,
ແລະ ຢ່າຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາແກ່ເຈົ້າເລີຍ.
13 ແລະ
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ຜ່ານເສັ້ນທາງຂອງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດາ
ນໂມອາບເປັນເວລາສິບເກົ້າປີ, ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ.
14 ແລະ ໃນ ປີ ທີ ສາມ ສິບ ຫົກ ແຫ່ງ ການ ທີ່
ລູກ ຫລານ ອິດສະ ຣາເອນ ອອກ ຈາກ ເອຢິບ, ພຣະ
ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ຕີ ໃຈ ຂອງ ສີໂຫນ, ກະສັດ
ຂອງ ຊາວ ອາໂມ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ອອກ ໄປ ສູ້
ຮົບ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ ໂມ ອາບ.
15 ແລະ ສີໂຫນ ໄດ້ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາ ເບໂອຣ ລູກຊາຍຂອງ
ຢາເນອາ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍຂອງ ບາລາອາມ
ທີ່ປຶກສາຂອງກະສັດເອຢິບ ແລະ ບາລາອາມ ລູກຊາຍຂອງລາວ
ເພື່ອສາບແຊ່ງໂມອາບ ເພື່ອວ່າມັນຈະຖືກມອບໃຫ້ຢູ່ໃນກຳມືຂອງ
ສີໂຫນ.
16 ແລະ ພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄດ້ໄປນຳເອົາເບໂອຣລູກຊາຍຂອງຢານາອາ
ແລະ
ບາລາອາມລູກຊາຍຂອງລາວມາຈາກເປໂທຣໃນເມໂຊໂປເຕເມຍ.
ດັ່ງນັ້ນເບໂອຣ ແລະ
ບາລາອາມລູກຊາຍຂອງລາວຈຶ່ງມາຮອດເມືອງສີໂຫນ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ສາບແຊ່ງໂມອາບ ແລະ
ກະສັດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າສີໂຫນກະສັດຂອງຊາວອາໂມຣິດ.
17 ດັ່ງນັ້ນ, ສີໂຫນຈຶ່ງອອກໄປພ້ອມກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງລາວ,
ແລະ ລາວໄດ້ໄປໂມອາບ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ລາວໄດ້ປາບປາມພວກເຂົາ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງລາວ, ແລະ
ສີໂຫນໄດ້ຂ້າກະສັດໂມອາບ.
18 ແລະ ສີໂຫນ ໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງທັງໝົດຂອງໂມອາບໃນການສູ້ຮົບ;
ເພິ່ນຍັງໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງເຮຊະໂບນຈາກພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າເມືອງເຮຊະໂບນເປັນເມືອງໜຶ່ງຂອງໂມອາບ, ແລະ
ສີໂຫນໄດ້ວາງເຈົ້າຊາຍ ແລະ
ເຈົ້ານາຍຂອງເພິ່ນໄວ້ໃນເມືອງເຮຊະໂບນ, ແລະ
ເມືອງເຮຊະໂບນເປັນຂອງສີໂຫນໃນສະໄໝນັ້ນ.
19 ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ເວົ້າຄຳອຸປະມາ ເບໂອ ແລະ ບາລາອາມ
ລູກຊາຍຂອງລາວ ຈຶ່ງກ່າວຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ວ່າ:
ຈົ່ງມາທີ່ເມືອງເຮຊະໂບນ, ເມືອງຂອງຊີໂຫນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ
ໝັ້ນຄົງ.
20 ວິບັດແກ່ເຈົ້າຊາວໂມອາບ! ເຈົ້າຫລົງທາງແລ້ວ, ໂອ້
ຜູ້ຄົນຂອງເຄໂມດ! ຈົ່ງເບິ່ງ
ມັນຖືກຂຽນໄວ້ໃນໜັງສືກົດຂອງພຣະເຈົ້າ.
21 ແລະ ເມື່ອ ສີໂຫນ ໄດ້ ຍຶດ ເອົາ ໂມອາບ ແລ້ວ,
ເພິ່ນ ໄດ້ ວາງ ຍາມ ໄວ້ ໃນ ເມືອງ ຕ່າງໆທີ່ ເພິ່ນ
ໄດ້ ຍຶດ ເອົາ ມາ ຈາກ ໂມອາບ, ແລະ ລູກ ຫລານ
ຂອງ ໂມອາບ ຈຳນວນ ຫຼວງ ຫຼາຍ ໄດ້ ຕົກ ຢູ່
ໃນ ກຳມື ຂອງ ສີໂຫນ ໃນ ສະໜາມ ຮົບ, ແລະ ເພິ່ນ
ໄດ້ ຈັບ ພວກ ເຂົາ ໄວ້ ເປັນ ຈຳນວນ ຫຼວງ ຫຼາຍ,
ທັງ ລູກ ຊາຍ ແລະ ລູກ ສາວ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຂ້າ
ກະສັດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ສີໂຫນ ຈຶ່ງ ກັບ
ຄືນ ໄປ ແຜ່ນດິນ ຂອງ ຕົນ ເອງ.
22 ແລະ ສີໂຫນ ໄດ້ມອບຂອງຂວັນເງິນ ແລະ ຄຳ
ຈຳນວນຫຼາຍໃຫ້ແກ່ ເບໂອຣ ແລະ ບາລາອາມ ລູກຊາຍຂອງລາວ,
ແລະ ລາວໄດ້ບອກພວກເຂົາໃຫ້ອອກໄປ, ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປ
ເມໂຊໂປເຕເມຍ ໄປຍັງບ້ານເກີດເມືອງນອນ ແລະ
ປະເທດຂອງພວກເຂົາ.
23 ໃນເວລານັ້ນ
ຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດໄດ້ຜ່ານຈາກເສັ້ນທາງໄປຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງ
ກັນດານໂມອາບ ແລະ
ກັບຄືນມາລ້ອມຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເອໂດມ.
24
ດັ່ງນັ້ນຊຸມຊົນທັງໝົດຈຶ່ງໄດ້ມາຮອດຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນໃນເ
ດືອນທຳອິດຂອງປີທີສີ່ສິບນັບຕັ້ງແຕ່ພວກເຂົາອອກຈາກປະເທດເ
ອຢິບ, ແລະຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນກາເດັດ,
ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊິນ,
ແລະນາງມີຣີອາມໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະນາງໄດ້ຖືກຝັງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
25 ໃນເວລານັ້ນ
ໂມເຊໄດ້ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາຮາດັດກະສັດແຫ່ງເອໂດມ ໂດຍກ່າວວ່າ,
"ອິດສະຣາເອນພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ,
'ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍຜ່ານດິນແດນຂອງເຈົ້າໄປ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ຜ່ານທົ່ງນາ ຫຼື
ສວນອະງຸ່ນ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ດື່ມນ້ຳຈາກບໍ່,
ພວກເຮົາຈະຍ່າງຕາມທາງຂອງກະສັດ.'
26 ແລະ ເອໂດມ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ເພິ່ນ ວ່າ, ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ຕ້ອງ ຜ່ານ
ແຜ່ນດິນ ຂອງ ເຮົາ, ແລະ ເອໂດມ ໄດ້ ອອກ ໄປ ພົບກັບ ລູກ
ຫລານ ອິດສະລາເອນ ດ້ວຍ ຝູງ ຊົນ ທີ່ ມີ ກຳລັງ.

27 ແລະ
ລູກຫລານຂອງເອຊາວບໍ່ຍອມໃຫ້ລູກຫລານອິດສະຣາເອນຜ່ານດິນ
ແດນຂອງພວກເຂົາ,
ດັ່ງນັ້ນຊາວອິດສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ຖອຍໜີຈາກພວກເຂົາ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ.
28 ເພາະ ກ່ອນ ໜ້າ ນີ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້
ບັນ ຊາ ລູກ ຫລານ ຂອງ ອິດສະລາເອນ ແລ້ວ, ໂດຍ
ກ່າວ ວ່າ: ເຈົ້າ ຈະ ບໍ່ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ລູກ ຫລານ
ຂອງ ເອຊາວ, ດັ່ງນັ້ນ ຊາວ ອິດສະລາເອນ ຈຶ່ງ ໄດ້
ຖອຍ ໜີ ຈາກ ພວກ ເຂົາ ແລະ ບໍ່ ໄດ້ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ
ພວກ ເຂົາ.
29 ດັ່ງນັ້ນ ຊາວອິດສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ອອກຈາກກາເດັດ ແລະ
ປະຊາຊົນທັງໝົດໄດ້ມາຮອດພູເຂົາໂຮເຣ.
30 ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ,
ຈົ່ງບອກອາໂຣນອ້າຍຂອງເຈົ້າວ່າລາວຈະຕ້ອງຕາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ເພາະວ່າລາວຈະບໍ່ມາຮອດແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫລານອິດ
ສະລາເອນ.
31 ແລະ ອາໂຣນ ໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູໂຮຣ
ຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃນປີທີສີ່ສິບ, ໃນເດືອນທີຫ້າ,
ໃນວັນທີໜຶ່ງຂອງເດືອນ.
32 ແລະ ອາໂຣນ ມີ ອາຍຸ ໄດ້ ໜຶ່ງ ຮ້ອຍ ຊາວ
ສາມ ປີ ເມື່ອ ລາວ ເສຍ ຊີວິດ ຢູ່ ທີ່ ພູ ໂຮຣ.

ບົດທີ 85

1
ແລະກະສັດອາຣາດຊາວການາອານຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ທາງພາກໃຕ້ໄດ້ຍິນວ່
າຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ມາທາງນັກສອດແນມ,
ແລະເພິ່ນໄດ້ຈັດກອງທັບຂອງເພິ່ນໃຫ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວອິດສະຣາເອນ.
2 ແລະ ຊາວອິດສະລາເອນຢ້ານກົວລາວຫຼາຍ
ເພາະລາວມີກອງທັບໃຫຍ່ ແລະ ໜັກໜ່ວງ, ດັ່ງນັ້ນ
ຊາວອິດສະລາເອນຈຶ່ງຕັດສິນໃຈກັບຄືນໄປປະເທດເອຢິບ.
3 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ກັບຄືນໄປຫາເມືອງມາເຊຣາດ ເບນີ
ຢາໂກນ ເປັນໄລຍະທາງປະມານສາມມື້
ເພາະວ່າພວກເຂົາຢ້ານກົວກະສັດອາຣາດຫຼາຍ.
4 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນບໍ່ຍອມກັບໄປບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງເຂົາເຈົ້າ,
ດັ່ງນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ພັກຢູ່ໃນເມືອງເບນີຢາກອນເປັນເວລາສາມສິ
ບວັນ.
5 ແລະ ເມື່ອ ລູກ ຫລານ ຂອງ ເລວີ ເຫັນ ວ່າ ລູກ
ຫລານ ຂອງ ອິດສະລາເອນ ບໍ່ ຍອມ ກັບ ຄືນ ມາ,
ພວກ ເຂົາ ກໍ ອິດສາ ເພື່ອ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ຕໍ່ ສູ້ ກັບ ຊາວ
ອິດສະລາເອນ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ໄດ້
ຂ້າ ພວກ ເຂົາ ເປັນ ກຸ່ມ ໃຫຍ່, ແລະ ບັງ ຄັບ ໃຫ້
ພວກ ເຂົາ ກັບ ໄປ ຍັງ ບ່ອນ ຢູ່ ຂອງ ພວກ ເຂົາ,
ຄື ພູ ໂຮ.
6 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາກັບຄືນມາ
ກະສັດອາຣາດຍັງຈັດແຈງກອງທັບຂອງລາວເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາວອິດສ
ະຣາເອນຢູ່.
7 ແລະ ອິດສະລາເອນໄດ້ສາບານວ່າ,
ຖ້າພຣະອົງຈະມອບປະຊາຊົນນີ້ໄວ້ໃນມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ຂ້າພະເຈົ້າຈະທຳລາຍເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
8 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງສຽງຂອງອິດສະລາເອນ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ມອບຊາວການາອານໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາ ແລະ
ເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຊື່ສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ໂຮມາ.
9 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ອອກເດີນທາງຈາກພູເຂົາໂຮຣ ແລະ
ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ໂອໂບດ ແລະ
ພວກເຂົາອອກເດີນທາງຈາກໂອໂບດ ແລະ
ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ອີເຢອາບາຣິມ ໃນຊາຍແດນຂອງໂມອາບ.
10 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ສົ່ງຄົນໄປໂມອາບໂດຍກ່າວວ່າ,
“ໃຫ້ພວກເຮົາຜ່ານດິນແດນຂອງເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນບ່ອນຂອງພວກເຮົາ,
ແຕ່ຊາວໂມອາບບໍ່ຍອມໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນຜ່ານດິນແດນຂອງພ
ວກເຂົາ,
ເພາະວ່າຊາວໂມອາບຢ້ານວ່າຊາວອິດສະຣາເອນຈະເຮັດກັບພວກເຂົ
າຄືກັບທີ່ຊີໂຫນກະສັດຂອງຊາວອາໂມຣິດໄດ້ເຮັດກັບພວກເຂົາ,
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍຶດເອົາດິນແດນຂອງພວກເຂົາແລະໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຫຼາຍຄົນ.
”
11 ດັ່ງນັ້ນ,
ໂມອາບຈຶ່ງບໍ່ຍອມໃຫ້ຊາວອິດສະລາເອນຜ່ານແຜ່ນດິນຂອງເພິ່ນ,
ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງບັນຊາລູກຫລານອິດສະລາເອນ,
ໂດຍກ່າວວ່າ, ບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຕໍ່ສູ້ກັບໂມອາບ,
ດັ່ງນັ້ນຊາວອິດສະລາເອນຈຶ່ງໄດ້ຖອຍອອກຈາກໂມອາບ.
12 ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ອອກເດີນທາງຈາກຊາຍແດນໂມອາບ ແລະ
ມາຮອດຟາກໜຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳອາໂນນ ຊາຍແດນຂອງໂມອາບ
ລະຫວ່າງໂມອາບ ແລະ ຊາວອາໂມຣິດ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ຊາຍແດນຂອງສີໂຫນ
ກະສັດຂອງຊາວອາໂມຣິດ ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເຄເດໂມດ.
13 ແລະ ຊາວ ອິດສະຣາເອນ ໄດ້ສົ່ງ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ໄປ ຫາ ສີໂຫນ
ກະສັດ ຂອງ ຊາວ ອາໂມຣິດ ໂດຍ ບອກວ່າ,
14 ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຜ່ານດິນແດນຂອງທ່ານໄປ,
ພວກເຮົາຈະບໍ່ລ້ຽວເຂົ້າໄປໃນທົ່ງນາ ຫຼື ສວນອະງຸ່ນ,
ພວກເຮົາຈະໄປຕາມທາງຫຼວງຂອງກະສັດຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະຜ່າ
ນຊາຍແດນຂອງທ່ານໄປ,
ແຕ່ຊີໂຫນບໍ່ຍອມໃຫ້ຊາວອິດສະລາເອນຜ່ານໄປ.
15 ດັ່ງນັ້ນ ຊີໂຫນຈຶ່ງໄດ້ລວບລວມຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງຊາວອາໂມໄຣ
ແລະ
ອອກໄປໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເພື່ອພົບກັບລູກຫລານອິດສະຣາ
ເອນ, ແລະ ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບອິດສະຣາເອນໃນຢາຮາດ.
16 ແລະ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ມອບ ຊີ ໂຫນ
ກະສັດ ຂອງ ຊາວ ອາ ໂມ ໄລ ໄວ້ ໃນ ກຳມື
ຂອງ ຊາວ ອິດສະ ລາ ເອນ, ແລະ ອິດສະ ລາ ເອນ
ໄດ້ ຂ້າ ປະຊາຊົນ ທັງ ໝົດ ຂອງ ຊີ ໂຫນ ດ້ວຍ
ຄົມ ດາບ ແລະ ແກ້ ແຄ້ນ ໂມ ອາບ.
17 ແລະ
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ຍຶດເອົາແຜ່ນດິນຂອງຊີໂຫນຕັ້ງແຕ່ອາ
ຣາມຈົນເຖິງຢາບຸກ, ຈົນເຖິງລູກຫລານອຳໂມນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາຊັບສົມບັດທັງໝົດຈາກເມືອງຕ່າງໆ.
18 ແລະ ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດ, ແລະ
ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງທັງໝົດຂອງຊາວອາໂມ.
19 ແລະ
ລູກຫລານອິດສະລາເອນທັງໝົດໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານ
ອຳໂມນ, ເພື່ອຍຶດເອົາແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົານຳອີກ.

20 ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວກັບລູກຫຼານອິດສະຣາເອນວ່າ,
ຢ່າປິດລ້ອມລູກຫຼານອຳໂມນ, ແລະ
ຢ່າຍຸຍົງໃຫ້ມີການຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາແກ່ພວກເຈົ້າ, ແລະ
ລູກຫຼານອິດສະຣາເອນໄດ້ຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫຼານອຳໂມນ.
21 ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຫັນກັບໄປທາງບາຊານໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງໂອ
ກກະສັດແຫ່ງບາຊານ, ແລະ
ໂອກກະສັດແຫ່ງບາຊານໄດ້ອອກໄປສູ້ຮົບກັບຊາວອິດສະຣາເອນ,
ແລະ ເພິ່ນມີທະຫານທີ່ກ້າຫານຫຼາຍຄົນ ແລະ
ກອງທັບທີ່ເຂັ້ມແຂງຫຼາຍຈາກປະຊາຊົນອາໂມຣິດ.
22 ແລະ ໂອກ ກະສັດແຫ່ງບາຊານ ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ມີອຳນາດຫຼາຍ,
ແຕ່ ນາໂຮນ ລູກຊາຍຂອງລາວມີອຳນາດຫຼາຍ,
ແມ່ນແຕ່ເຂັ້ມແຂງກວ່າລາວອີກ.
23 ແລະ ໂອກ ກ່າວໃນໃຈວ່າ, "ເບິ່ງແມ
ດຽວນີ້ກອງທັບອິດສະຣາເອນທັງໝົດໃຊ້ພື້ນທີ່ສາມພາກ,
ບັດນີ້ເຮົາຈະໂຈມຕີພວກເຂົາທັນທີໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ດາບ ຫຼື ຫອກ."
24 ແລະ ໂອກ ໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາຢາຮາດ ແລະ
ເອົາຫີນໃຫຍ່ກ້ອນໜຶ່ງມາວາງໄວ້ເທິງຫົວຂອງຕົນ ແລະ
ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະໂຍນມັນລົງໃສ່ຄ້າຍຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ
ເພື່ອຈະຕີຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດດ້ວຍຫີນນັ້ນ.
25 ແລະ
ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາແທງກ້ອນຫີນໃສ່ຫົວຂອງໂ
ອກ, ແລະ ກ້ອນຫີນນັ້ນໄດ້ຕົກລົງໃສ່ຄໍຂອງໂອກ, ແລະ
ໂອກໄດ້ຕົກລົງສູ່ພື້ນດິນຍ້ອນນ້ຳໜັກຂອງກ້ອນຫີນທີ່ຢູ່ເທິງຄໍຂອງ
ລາວ.
26 ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນວ່າ,
"ຢ່າຢ້ານລາວເລີຍ ເພາະເຮົາໄດ້ມອບລາວ ແລະ
ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງລາວ ແລະ
ດິນແດນທັງໝົດຂອງລາວໄວ້ໃນກຳມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ, ແລະ
ພວກເຈົ້າຈົ່ງເຮັດກັບລາວ ເໝືອນດັ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບສີໂຫນ."
27 ແລະ
ໂມເຊໄດ້ລົງໄປຫາເພິ່ນພ້ອມກັບຊາວອິດສະຣາເອນຈຳນວນໜ້ອຍ
ໜຶ່ງ, ແລະ ໂມເຊໄດ້ຕີໂອກດ້ວຍໄມ້ເທົ້າທີ່ຂໍ້ຕີນຂອງເພິ່ນ ແລະ
ຂ້າເພິ່ນ.
28 ຫລັງຈາກນັ້ນ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ໄລ່ຕາມຊາວໂອກ ແລະ
ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງລາວ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ທຸບຕີ ແລະ
ທຳລາຍພວກເຂົາຈົນບໍ່ມີເຫຼືອຢູ່ເລີຍ.
29
ຕໍ່ມາໂມເຊໄດ້ສົ່ງຊາວອິດສະຣາເອນບາງຄົນໄປສອດແນມເມືອງຢາເ
ຊ ເພາະວ່າເມືອງຢາເຊເປັນເມືອງທີ່ມີຊື່ສຽງຫຼາຍ.
30 ແລະ ພວກສອດແນມໄດ້ໄປເມືອງຢາເຊ ແລະ
ສຳຫຼວດເບິ່ງເມືອງນັ້ນ, ແລະ
ພວກສອດແນມໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເມືອງຢາເຊ.
31 ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງຢາເຊ ແລະ
ບ້ານເມືອງຕ່າງໆອ້ອມຂ້າງ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວອາໂມໄຣທີ່ເຄີຍຢູ່ທີ່ນັ້ນອອກໄປ.
32 ແລະ
ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ຍຶດເອົາດິນແດນຂອງກະສັດສອງອົງຂອງຊາວ
ອາໂມໄຣດ໌ ຫົກສິບເມືອງ ຊຶ່ງຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນອີກຟາກໜຶ່ງ
ຕັ້ງແຕ່ຫ້ວຍນ້ຳອາໂນນຈົນເຖິງພູເຮີມານ.
33 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເດີນທາງໄປຮອດທົ່ງພຽງໂມອາບ
ຊຶ່ງຢູ່ຟາກໜຶ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ໃກ້ກັບເມືອງເຢຣິໂກ.
34 ແລະ
ຊາວໂມອາບໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນ
ໄດ້ເຮັດຕໍ່ກະສັດສອງອົງຂອງຊາວອາໂມຣິດຄື ສີໂຫນ ແລະ ໂອກ,
ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງຊາວໂມອາບຈຶ່ງຢ້ານກົວຊາວອິດສະຣາເ
ອນຫຼາຍ.
35 ແລະ ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງໂມອາບໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເບິ່ງ
ກະສັດສອງອົງຂອງຊາວອາໂມໄຣຄື ສີໂຫນ ແລະ ໂອກ
ຜູ້ທີ່ມີອຳນາດຫຼາຍກວ່າກະສັດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ
ບໍ່ສາມາດຕ້ານທານກັບຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້,
ແລ້ວພວກເຮົາຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ?"
36
ແນ່ນອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງຂ່າວມາຫາພວກເຮົາກ່ອນໜ້ານີ້ໃຫ້ຜ່າ
ນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາໄປຕາມທາງຂອງພວກເຂົາ,
ແລະພວກເຮົາບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກເຂົາ,
ບັດນີ້ພວກເຂົາຈະຫັນມາໂຈມຕີພວກເຮົາດ້ວຍດາບໜັກຂອງພວ
ກເຂົາແລະທຳລາຍພວກເຮົາ;
ແລະໂມອາບກໍ່ມີຄວາມທຸກໃຈຍ້ອນລູກຫຼານອິດສະຣາເອນ,
ແລະພວກເຂົາຢ້ານກົວພວກເຂົາຫຼາຍ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ປຶກສາຫາລືກັນວ່າຈະເຮັດແນວໃດກັບລູກຫຼານອິ
ດສະຣາເອນ.
37 ແລະ ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງໂມອາບໄດ້ຕັດສິນໃຈ ແລະ
ເອົາຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຂົາຄື ບາລາກ ລູກຊາຍຂອງຊິບໂປ
ຊາວໂມອາບ ແລະ
ແຕ່ງຕັ້ງລາວໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາໃນເວລານັ້ນ, ແລະ
ບາລາກເປັນຄົນທີ່ສະຫຼາດຫຼາຍ.
38 ແລະ ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງໂມອາບໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ສົ່ງຄົນໄປຫາຊາວມີດີອານເພື່ອສ້າງສັນຕິພາບກັບພວກເຂົາ,
ເພາະວ່າໃນສະໄໝນັ້ນມີການສູ້ຮົບ ແລະ
ຄວາມເປັນສັດຕູກັນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງລະຫວ່າງໂມອາບ ແລະ ມີດີອານ,
ຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງຮາດັດລູກຊາຍຂອງເບດັດກະສັດຂອງເອໂດມ,
ຜູ້ທີ່ໄດ້ໂຈມຕີຊາວມີດີອານໃນທົ່ງນາຂອງໂມອາບ, ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.
39 ແລະ ຊາວໂມອາບໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາຊາວມີດີອານ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ສ້າງສັນຕິພາບກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງມີດີອານໄດ້ມາທີ່ແຜ່ນດິນໂມອາບເພື່ອສ້າງສັ
ນຕິພາບໃຫ້ແກ່ຊາວມີດີອານ.
40 ແລະ ພວກ ຜູ້ ເຖົ້າ ແກ່ ຂອງ ໂມອາບ ໄດ້
ປຶກສາ ກັບ ພວກ ຜູ້ ເຖົ້າ ແກ່ ຂອງ ມີ ດີ
ອານ ວ່າ ຈະ ເຮັດ ແນວ ໃດ ເພື່ອ ຊ່ວຍ ຊີວິດ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ອິດສະ ຣາເອນ.
41 ແລະ
ຊາວໂມອາບທັງໝົດໄດ້ເວົ້າກັບພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງຊາວມີດີອານວ່
າ, "ບັດນີ້
ຊາວອິດສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ກືນກິນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວ
ກເຮົາ ຄືກັບງົວກິນຫຍ້າໃນທົ່ງນາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ຕໍ່ກະສັດສອງອົງຂອງຊາວອາໂມຣິ
ດຜູ້ມີອຳນາດຫຼາຍກວ່າພວກເຮົາ."
42 ແລະ ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງຊາວມີດີອານໄດ້ເວົ້າກັບໂມອາບວ່າ,
"ພວກເຮົາໄດ້ຍິນວ່າ ໃນເວລານັ້ນ
ເມື່ອກະສັດຊີໂຫນຂອງຊາວອາໂມໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຈົ້າ,

ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຊະນະພວກເຈົ້າ ແລະ ຍຶດເອົາດິນແດນຂອງພວກເຈົ້າ,
ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງເບໂອລູກຊາຍຂອງຢາບາອາ ແລະ
ບາລາອາມລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຈາກເມໂຊໂປເຕເມຍໄປຫາ, ແລະ
ພວກເຂົາມາສາບແຊ່ງພວກເຈົ້າ;
ດັ່ງນັ້ນມືຂອງຊີໂຫນຈຶ່ງມີໄຊຊະນະເໜືອພວກເຈົ້າ,
ຈົນເພິ່ນໄດ້ຍຶດເອົາດິນແດນຂອງພວກເຈົ້າ.”
43 ບັດນີ້ຈົ່ງສົ່ງພວກເຈົ້າໄປຫາບາລາອາມລູກຊາຍຂອງເພິ່ນ,
ເພາະວ່າເພິ່ນຍັງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງເພິ່ນ, ແລະໃຫ້ຄ່າຈ້າງແກ່ເພິ່ນ,
ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ມາສາບແຊ່ງປະຊາຊົນທັງໝົດທີ່ພວກເຈົ້າຢ້ານກົວ;
ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງໂມອາບຈຶ່ງໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້,
ແລະພວກເຂົາກໍພໍໃຈທີ່ຈະສົ່ງພວກເຈົ້າໄປຫາບາລາອາມລູກຊາຍຂ
ອງເບໂອ.
44 ດັ່ງນັ້ນ ບາລາກ ລູກຊາຍຂອງຊິບໂປ ກະສັດແຫ່ງໂມອາບ
ຈຶ່ງສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາບາລາອາມ ໂດຍກ່າວວ່າ,
45 ຈົ່ງເບິ່ງ, ມີປະຊາຊົນກຸ່ມໜຶ່ງອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ,
ພວກເຂົາປົກຄຸມແຜ່ນດິນໂລກຢູ່, ແລະ
ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ.
46 ບັດນີ້ຈົ່ງມາສາບແຊ່ງປະຊາຊົນນີ້ແທນເຮົາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາມີອຳນາດຫຼາຍເກີນໄປສຳລັບເຮົາ,
ບາງທີເຮົາອາດຈະຊະນະເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ
ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປ,
ເພາະເຮົາໄດ້ຍິນວ່າຜູ້ທີ່ເຈົ້າອວຍພອນຜູ້ນັ້ນໄດ້ຮັບພອນ,
ແລະຜູ້ທີ່ເຈົ້າສາບແຊ່ງຜູ້ນັ້ນກໍຖືກສາບແຊ່ງ.
47 ດັ່ງນັ້ນ ພວກຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງບາລາກຈຶ່ງໄປຫາບາລາອາມ ແລະ
ນຳບາລາອາມມາສາບແຊ່ງປະຊາຊົນໃຫ້ໄປຕໍ່ສູ້ກັບໂມອາບ.
48 ແລະ ບາລາອາມ ໄດ້ມາຫາບາລາກ
ເພື່ອສາບແຊ່ງຊາວອິດສະຣາເອນ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ກ່າວກັບບາລາອາມວ່າ, “ຢ່າສາບແຊ່ງປະຊາຊົນນີ້
ເພາະວ່າມັນໄດ້ຮັບພອນ.”
49 ແລະ ບາລາກ ໄດ້ຊັກຊວນ ບາລາອາມ ໃຫ້ສາບແຊ່ງ
ອິດສະຣາເອນ ທຸກໆມື້, ແຕ່ ບາລາອາມ ບໍ່ ໄດ້ ຟັງ ບາລາກ ເພາະ
ພຣະຄຳ ຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ບາລາອາມ.
50 ແລະ ເມື່ອບາລາກເຫັນວ່າບາລາອາມບໍ່ຍອມຕາມໃຈຕົນເອງ,
ລາວຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແລະກັບບ້ານ, ແລະ
ບາລາອາມກໍກັບໄປຍັງດິນແດນຂອງຕົນ ແລະ
ລາວໄດ້ຈາກທີ່ນັ້ນໄປເຖິງເມືອງມີດີອານ.
51 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກທົ່ງພຽງໂມອາບ
ແລະ ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ຕັ້ງແຕ່ເບັດເຢຊີໂມດ
ຈົນເຖິງອາເບນຊິດຕີມ ທີ່ສຸດທົ່ງພຽງໂມອາບ.
52 ແລະ ເມື່ອ ລູກ ຫລານ ອິດສະລາເອນ ໄດ້ ພັກ ຢູ່
ໃນ ທົ່ງ ພຽງ ຊິດຕິມ, ພວກ ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ເລີ່ມ
ກະທຳ ຜິດ ປະເວນີ ກັບ ພວກ ລູກ ສາວ ຂອງ
ໂມອາບ.
53 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ເມືອງໂມອາບ, ແລະ
ຊາວໂມອາບໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຂອງພວກເຂົາຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄ້າຍຂອງຄົ
ນອິດສະຣາເອນ.
54 ແລະ ຊາວໂມອາບກໍຢ້ານກົວຊາວອິດສະຣາເອນ, ແລະ
ຊາວໂມອາບໄດ້ເອົາລູກສາວທັງໝົດ ແລະ
ເມຍຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຮູບຮ່າງສວຍງາມ ແລະ ໜ້າຕາດີ, ແລະ
ໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງຄຳ ແລະ ເງິນ
ພ້ອມທັງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ມີລາຄາແພງໃຫ້ພວກເຂົາ.
55 ແລະ
ຊາວໂມອາບໄດ້ໃຫ້ຜູ້ຍິງເຫຼົ່ານັ້ນນັ່ງຢູ່ໜ້າປະຕູເຕັນຂອງພວກເຂົາ,
ເພື່ອວ່າຊາວອິດສະຣາເອນຈະໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ ແລະ
ຫັນມາຫາພວກເຂົາ, ແລະ ຈະບໍ່ຕໍ່ສູ້ກັບໂມອາບ.
56 ແລະ ຊາວໂມອາບທັງໝົດໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນ,
ແລະ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໄດ້ເອົາເມຍ ແລະ
ລູກສາວຂອງຕົນໄປໄວ້ທີ່ປະຕູເຕັນຂອງຕົນ, ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງຊາວໂມອາບ,
ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຫັນໄປຫາລູກສາວຂອງຊາວໂມອາບ
ແລະ ຢາກໄດ້ລູກສາວຂອງພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໄປຫາລູກສາວຂອງພວກເຂົາ.
57 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນຄື
ເມື່ອຊາວເຮັບເຣີຄົນໜຶ່ງມາຮອດປະຕູຜ້າເຕັ້ນຂອງໂມອາບ, ແລະ
ເຫັນລູກສາວຂອງໂມອາບ ແລະ ປາຖະໜານາງຢູ່ໃນໃຈຂອງລາວ,
ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັບນາງຢູ່ທີ່ປະຕູຜ້າເຕັ້ນຕາມທີ່ລາວປາດຖະໜາ,
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເວົ້າກັນຢູ່,
ຜູ້ຊາຍຂອງຜ້າເຕັ້ນຈະອອກມາ ແລະ
ເວົ້າກັບຊາວເຮັບເຣີກັບຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້:
58 ເຈົ້າຮູ້ແນ່ນອນແລ້ວວ່າພວກເຮົາເປັນພີ່ນ້ອງກັນ,
ພວກເຮົາທຸກຄົນເປັນລູກຫລານຂອງໂລດ ແລະ
ລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມນ້ອງຊາຍຂອງລາວ,
ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຢູ່ກັບພວກເຮົາ, ແລະ
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ກິນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາຂອງພວກເຮົາ?
59 ແລະ ເມື່ອ ຊາວ ໂມອາບ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ເພິ່ນ
ປະຫຼາດ ໃຈ ດ້ວຍ ຄຳ ເວົ້າ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ແລະ
ລໍ້ ລວງ ເພິ່ນ ດ້ວຍ ຄຳ ເວົ້າ ທີ່ ຍົກຍ້ອງ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ, ພວກ ເຂົາ ຈຶ່ງ ໄດ້ ໃຫ້ ເພິ່ນ ນັ່ງ ຢູ່
ໃນ ຜ້າ ເຕັ້ນ ແລະ ແຕ່ງ ກິນ ແລະ ຖວາຍ ເຄື່ອງ
ບູຊາ ໃຫ້ ເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ກິນ ເຄື່ອງ ບູຊາ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ ແລະ ເຂົ້າຈີ່ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
60 ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພວກເຂົາເອົາເຫຼົ້າແວງໃຫ້ລາວ ແລະ
ລາວກໍ່ດື່ມຈົນເມົາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ວາງຍິງສາວທີ່ສວຍງາມຄົນໜຶ່ງໄວ້ຕໍ່ໜ້າລາວ, ແລະ
ລາວໄດ້ເຮັດກັບນາງຕາມທີ່ລາວມັກ,
ເພາະລາວບໍ່ຮູ້ວ່າລາວກຳລັງເຮັດຫຍັງ,
ເພາະວ່າລາວໄດ້ດື່ມເຫຼົ້າແວງມາຫຼາຍແລ້ວ.
61
ຊາວໂມອາບໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ,
ໃນທົ່ງພຽງຊິດຕິມ,
ແລະພຣະພິໂລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອ
ນຍ້ອນເລື່ອງນີ້, ແລະພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພະຍາດລະບາດມາສູ່ພວກເຂົາ,
ແລະຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນຊາວສີ່ພັນຄົນ.
62 ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຈາກເຊື້ອສາຍຂອງຊີເມໂອນຊື່ວ່າ ຊິມຣີ
ລູກຊາຍຂອງ ສາລູ ຜູ້ທີ່ໄດ້ພົວພັນກັບ ໂກສບີ ຊາວມີດີອານ
ລູກສາວຂອງ ຊູຣ ກະສັດຂອງມີດີອານ
ຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນທັງໝົດ.
63 ແລະ ຟີເນຍອາ ລູກຊາຍຂອງເອລາເຊີ ລູກຊາຍຂອງອາໂຣນ
ປະໂລຫິດ ໄດ້ເຫັນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍນີ້ທີ່ຊິມຣີໄດ້ເຮັດ, ແລະ
ລາວຈຶ່ງໄດ້ຈັບຫອກຂຶ້ນມາ ແລະ ຕິດຕາມພວກເຂົາໄປ, ແລະ
ແທງພວກເຂົາທັງສອງ ແລະ ຂ້າພວກເຂົາ, ແລະ
ພະຍາດລະບາດໄດ້ຢຸດຕິລົງຈາກລູກຫລານອິດສະລາເອນ.

ບົດທີ 86

1 ຕໍ່ມາຫຼັງຈາກພະຍາດລະບາດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊ
ແລະ ເອລາເຊີ ລູກຊາຍຂອງອາໂຣນ ຜູ້ເປັນປະໂລຫິດວ່າ,
2 "ຈົ່ງນັບຫົວໜ້າຊຸມຊົນອິດສະຣາເອນທັງໝົດ
ທີ່ມີອາຍຸຕັ້ງແຕ່ຊາວປີຂຶ້ນໄປ
ທັງໝົດທີ່ອອກເດີນທາງໄປໃນກອງທັບ.
3 ແລະ ໂມເຊ ແລະ ເອລາເຊີ ໄດ້ ນັບ ລູກ ຫລານ ອິດສະລາເອນ
ຕາມ ຄອບຄົວ ຂອງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ຈຳນວນ ອິດສະລາເອນ ທັງ
ໝົດ ແມ່ນ ເຈັດ ແສນ ເຈັດ ຮ້ອຍ ສາມ ສິບ ຄົນ.
4 ແລະຈຳນວນລູກຫລານເລວີ ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸໜຶ່ງເດືອນຂຶ້ນໄປ
ມີຊາວສາມພັນຄົນ ແລະໃນຈຳນວນຄົນເຫຼົ່ານີ້
ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດເລີຍ ທີ່ໂມເຊ ແລະອາໂລນ
ໄດ້ນັບໄວ້ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານຊີນາຍ.
5
ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າພວກເຂົາຈະຕາຍຢູ່ໃນຖິ່
ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາທຸກຄົນຈຶ່ງຕາຍໄປ,
ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫຼືອຢູ່ໃນພວກເຂົານອກຈາກກາເລັບລູກຊາຍຂອງເຢ
ຟູເນ, ແລະໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ.
6 ແລະ ຫຼັງຈາກເຫດການນີ້, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ,
ຈົ່ງບອກລູກຫລານອິດສະລາເອນໃຫ້ແກ້ແຄ້ນຊາວມີດີອານເພື່ອຍາ
ດພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ, ລູກຫລານອິດສະລາເອນ.
7 ໂມເຊກໍເຮັດຕາມນັ້ນ ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເລືອກເອົາຜູ້ຊາຍໜຶ່ງໝື່ນສອງພັນຄົນຈາກ
ພວກເຂົາ, ແບ່ງເປັນໜຶ່ງພັນຄົນຕໍ່ເຜົ່າ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ໄປເມືອງມີດີອານ.
8 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວມີດີອານ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຜູ້ຊາຍທຸກຄົນ,
ລວມທັງເຈົ້າຊາຍຫ້າຄົນຂອງຊາວມີດີອານ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າບາລາອາມລູກຊາຍຂອງເບໂອຣດ້ວຍດາບ.
9 ແລະ
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ຈັບເອົາເມຍຂອງຊາວມີດີອານໄປເປັນຊ
ະເລີຍ, ພ້ອມກັບລູກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຝູງສັດຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ.
10 ແລະ ພວກເຂົາເອົາຊັບສົມບັດ ແລະ ສິ່ງຂອງທັງໝົດໄປນຳ,
ແລະ ພວກເຂົານຳມັນມາໃຫ້ໂມເຊ ແລະ ເອລາເຊີ ທີ່ທົ່ງພຽງໂມອາບ.
11 ໂມເຊ ແລະ ເອລາເຊີ ພ້ອມທັງຜູ້ນຳທັງໝົດຂອງຊຸມຊົນ
ໄດ້ອອກໄປຫາພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.
12 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ແບ່ງ ປັນ ຊັບ ສິນ ທັງ
ໝົດ ຂອງ ຊາວ ມີ ດີ ອານ, ແລະ ລູກ ຫລານ
ຂອງ ອິດ ສະ ຣາ ເອນ ໄດ້ ຖືກ ແກ້ ແຄ້ນ ຕໍ່
ຊາວ ມີ ດີ ອານ ເພື່ອ ພີ່ ນ້ອງ ຂອງ ພວກ ເຂົາ
ຜູ້ ເປັນ ລູກ ຫລານ ຂອງ ອິດ ສະ ຣາ ເອນ.

ບົດທີ 87

1 ໃນເວລານັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ
ວັນເວລາຂອງເຈົ້າຈະໃກ້ຈະສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ,
ຈົ່ງພາໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ
ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າໄປວາງລາວໄວ້ໃນຜ້າເຕັ້ນ, ແລະ
ເຮົາຈະບັນຊາລາວ, ແລະ ໂມເຊກໍໄດ້ເຮັດຕາມ.
2 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວຢູ່ໃນຫໍເຕັນໃນເສົາເມກ, ແລະ
ເສົາເມກນັ້ນຢືນຢູ່ທີ່ທາງເຂົ້າຂອງຫໍເຕັນ.
3 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ ແລະ
ກ່າວກັບລາວວ່າ, ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ກ້າຫານ,
ເພາະເຈົ້າຈະນຳພາລູກຫລານອິດສະລາເອນມາຍັງແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄ
ດ້ສາບານວ່າຈະມອບໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ.
4 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ກ້າຫານ,
ເພາະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນເປັນມໍ
ລະດົກ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຖິ້ມເຈົ້າ
ຫຼື ປະຖິ້ມເຈົ້າ, ຢ່າຢ້ານກົວ ຫຼື ທໍ້ຖອຍໃຈ.
5 ໂມເຊໄດ້ເອີ້ນຊາວອິດສະຣາເອນທຸກຄົນມາ ແລະ
ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ,
"ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງດີງາມທັງໝົດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພ
ວກເຈົ້າໄດ້ກະທຳເພື່ອພວກເຈົ້າໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ."
6 ບັດນີ້ ຈົ່ງເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດທັງໝົດນີ້ ແລະ
ເດີນຕາມທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ
ຢ່າຫັນໜີຈາກທາງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາເຈົ້າໄວ້
ບໍ່ວ່າຈະໄປທາງຂວາ ຫຼື ທາງຊ້າຍ.
7 ແລະ
ໂມເຊໄດ້ສອນລູກຫລານອິດສະລາເອນໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ
ແລະ ຄຳຕັດສິນ ແລະ
ກົດໝາຍຕ່າງໆໃນແຜ່ນດິນດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາເພິ່ນ.
8 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສອນ ພວກ ເຂົາ ເຖິງ ທາງ ຂອງ
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ແລະ ກົດ ໝາຍ ຂອງ ພຣະ ອົງ;
ຈົ່ງ ເບິ່ງ ມັນ ຖືກ ຂຽນ ໄວ້ ໃນ ປຶ້ມ ກົດ ໝາຍ
ຂອງ ພຣະ ເຈົ້າ ຊຶ່ງ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ປະທານ ໃຫ້
ແກ່ ລູກ ຫລານ ອິດສະ ຣາເອນ ໂດຍ ທາງ ຂອງ
ໂມເຊ.
9 ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ ສັ່ງ ລູກ ຫລານ ອິດສະລາເອນ ແລ້ວ, ແລະ ພຣະຜູ້
ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ເພິ່ນ ວ່າ, ຈົ່ງ ຂຶ້ນ ໄປ ເທິງ ພູ ອາ ບາ ຣິມ
ແລະ ຕາຍ ທີ່ ນັ້ນ, ແລະ ຈົ່ງ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ຢູ່ ກັບ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ ເຈົ້າ
ດັ່ງ ທີ່ ອາ ໂຣນ ອ້າຍ ຂອງ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ.
10 ແລະໂມເຊໄດ້ຂຶ້ນໄປຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້
ແລະເພິ່ນໄດ້ເສຍຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນດິນແດນໂມອາບ
ຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃນປີທີສີ່ສິບ
ນັບຕັ້ງແຕ່ຊາວອິດສະຣາເອນອອກຈາກແຜ່ນດິນເອຢິບ.
11 ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເພື່ອໂມເຊຢູ່ໃນທົ່ງພຽງໂມອາບເປັນເ
ວລາສາມສິບວັນ, ແລະມື້ຮ້ອງໄຫ້ແລະໄວ້ທຸກເພື່ອໂມເຊກໍສິ້ນສຸດລົງ.

ບົດທີ 88

1 ແລະ ຫຼັງຈາກໂມເຊເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນວ່າ,
2 ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫລານອິດ
ສະລາເອນ, ແລະ
ເຈົ້າຈະໃຫ້ລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ຮັບມໍລະດົກແຜ່ນດິນນັ້ນ.
3 ທຸກ ບ່ອນ ທີ່ ຝ່າ ຕີນ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ຢຽບ
ຍ່ຳ ຈະ ເປັນ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ, ຈາກ ຖິ່ນ ແຫ້ງ
ແລ້ງ ກັນ ດານ ເລ ບາ ນອນ ຈົນ ເຖິງ ແມ່ນ້ຳ
ໃຫຍ່, ແມ່ນ້ຳ ເປ ຣັດ ຈະ ເປັນ ເຂດ ແດນ ຂອງ
ພວກ ເຈົ້າ.
4 ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະຢືນຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບເຈົ້າຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ;
ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບໂມເຊ, ເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າຄືກັນ,
ພຽງແຕ່ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງ ແລະ
ກ້າຫານທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍທັງໝົດທີ່ໂມເຊໄດ້ສັ່ງເຈົ້າໄວ້,

ຢ່າຫັນໜີຈາກທາງນັ້ນໄປທາງຂວາ ຫຼື ທາງຊ້າຍ,
ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ.
5 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ນາຍ ທະຫານ ຂອງ ຊາວ ອິດສະລາເອນ ວ່າ, "ຈົ່ງ ໄປ ທົ່ວ ຄ້າຍ ແລະ ສັ່ງ ປະຊາຊົນ ວ່າ, ຈົ່ງ ຕຽມ ສະບຽງ ອາຫານ ໄວ້, ເພາະ ອີກ ສາມ ມື້ ພວກ ເຈົ້າ ຈະ ຕ້ອງ ຂ້າມ ແມ່ນ້ຳ ຈໍແດນ ໄປ ຍຶດ ເອົາ ດິນແດນ."
6 ແລະ ພວກເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຊາວອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ເຮັດຕາມ,
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ສັ່ງປະຊາຊົນ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ໂຢຊວຍໄດ້ສັ່ງໄວ້.
7 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ສົ່ງຊາຍສອງຄົນໄປສອດແນມແຜ່ນດິນເຢລິໂກ,
ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ໄປສອດແນມເມືອງເຢລິໂກ.
8 ແລະ ເມື່ອສິ້ນສຸດເຈັດມື້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍມາຫາໂຢຊວຍໃນຄ້າຍ
ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບແຜ່ນດິນທັງໝົດໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຮົາແລ້ວ, ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບນັ້ນກໍຢ້ານກົວພວກເຮົາຢ່າງໜັກ.
9 ແລະຕໍ່ມາ,
ໂຢຊວຍໄດ້ລຸກຂຶ້ນໃນຕອນເຊົ້າພ້ອມກັບຊາວອິດສະລາເອນທັງໝົດ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ອອກຈາກຊິດຕິມ,
ແລະໂຢຊວຍແລະຊາວອິດສະລາເອນທັງໝົດໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ;
ແລະໂຢຊວຍມີອາຍຸແປດສິບສອງປີເມື່ອລາວຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄປ
ກັບຊາວອິດສະລາເອນ.
10
ແລະປະຊາຊົນໄດ້ຂຶ້ນມາຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນໃນວັນທີສິບຂອງເດືອນ
ທຳອິດ
ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທີ່ກິນການທີ່ມຸມຕາເວັນອອກຂອງເມືອງເຢຣິໂກ.
11 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ສະຫຼອງປັດສະຄາທີ່ກິນການ
ໃນທົ່ງພຽງເຢລິໂກ ໃນວັນທີສິບສີ່ຂອງເດືອນນັ້ນ
ຕາມທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ.
12 ແລະ
ມານາກໍຢຸດລົງໃນເວລານັ້ນໃນມື້ອື່ນຂອງເທດສະການປັດສະຄາ,
ແລະ ບໍ່ມີມານາສຳລັບຊາວອິດສະຣາເອນອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ກິນຜົນຜະລິດຈາກແຜ່ນດິນການາອານ.
13 ແລະ
ເມືອງເຢລິໂກຖືກປິດລ້ອມຢ່າງສິ້ນເຊີງຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນ,
ບໍ່ມີໃຜອອກ ຫຼື ເຂົ້າໄປ.
14 ແລະ ໃນວັນທີໜຶ່ງຂອງເດືອນທີສອງ,
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ເຮົາຈະມອບເມືອງເຢລິໂກພ້ອມກັບປະຊາຊົນທັງໝົດໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າແລ້ວ; ແລະ ນັກຮົບທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງຍ່າງອ້ອມເມືອງ,
ມື້ລະເທື່ອ, ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດແບບນີ້ເປັນເວລາຫົກມື້.
15 ແລະ ພວກປະໂລຫິດຈະເປົ່າແກ, ແລະ
ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງແກ, ຜູ້ຄົນທັງໝົດຈະຮ້ອງຂຶ້ນດັງໆ,
ຈົນກຳແພງເມືອງພັງທະລາຍລົງ;
ຜູ້ຄົນທັງໝົດຈະຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູຂອງຕົນ.
16 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ ທຸກສິ່ງ ທີ່ ພຣະຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້
ບັນຊາ ເພິ່ນ.
17 ແລະ ໃນ ມື້ ທີ ເຈັດ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ຍ່າງ ອ້ອມ
ເມືອງ ເຈັດ ຮອບ, ແລະ ພວກ ປະ ໂລຫິດ ໄດ້ ເປົ່າ
ແກ.
18 ແລະ ເມື່ອຮອດຮອບທີເຈັດ, ໂຢຊວຍໄດ້ບອກປະຊາຊົນວ່າ,
"ຈົ່ງຮ້ອງຂຶ້ນ,
ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບເມືອງທັງໝົດໄວ້ໃນມືຂອງພວກເຮົາ
ແລ້ວ."
19 ພຽງແຕ່ເມືອງ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນຈະຖືກສາບແຊ່ງໃຫ້ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ຈົ່ງຮັກສາຕົວເອງໃຫ້ຫ່າງຈາກສິ່ງທີ່ຖືກສາບແຊ່ງ,
ຢ້ານວ່າພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄ້າຍຂອງອິດສະຣາເອນຖືກສາບແຊ່ງ
ແລະ ລົບກວນມັນ.
20 ແຕ່ເງິນ, ຄຳ, ທອງເຫລືອງ, ແລະ
ເຫຼັກທັງໝົດຈະຕ້ອງຖືກອຸທິດຖວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງນຳມາໄວ້ໃນຄັງເງິນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
21 ແລະ ປະຊາຊົນໄດ້ເປົ່າແກ ແລະ ຮ້ອງໂຮດັງຂຶ້ນຢ່າງດັງກ້ອງ,
ແລະ ກຳແພງເມືອງເຢລິໂກກໍພັງທະລາຍລົງ, ແລະ
ປະຊາຊົນທັງໝົດໄດ້ຂຶ້ນໄປ, ທຸກຄົນໄດ້ຍ່າງໄປຕໍ່ໜ້າຕົນເອງ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງ ແລະ
ທຳລາຍທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ, ທັງໜຸ່ມ
ແລະ ຜູ້ເຖົ້າ, ທັງງົວ, ທັງແກະ ແລະ ທັງລາ, ດ້ວຍຄົມດາບ.
22 ແລະ ພວກເຂົາຈູດເມືອງທັງໝົດດ້ວຍໄຟ;
ຍົກເວັ້ນພາຊະນະເງິນ ແລະ ຄຳ, ແລະ ທອງເຫລືອງ ແລະ ເຫຼັກ,
ພວກເຂົາເອົາໄປໄວ້ໃນຄັງເງິນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
23 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ສາບານ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ, ໂດຍ ກ່າວ ວ່າ: ຜູ້ ໃດ ທີ່ ສ້າງ ເມືອງ ເຢຣິໂກ ໃຫ້ ຖືກ ສາບ ແຊ່ງ; ຜູ້ ນັ້ນ ຈະ ວາງ ຮາກ ຖານ ຂອງ ເມືອງ ນັ້ນ ໄວ້ ໃນ ລູກ ກົກ ຂອງ ຕົນ, ແລະ ຜູ້ ນັ້ນ ຈະ ຕັ້ງ ປະຕູ ເມືອງ ນັ້ນ ໄວ້ ໃນ ລູກ ຫຼ້າ ຂອງ ຕົນ.
24 ແລະ ອາຄານ ລູກຊາຍຂອງ ການມີ, ລູກຊາຍຂອງ ຊັບດີ,
ລູກຊາຍຂອງ ເຊຣາ, ລູກຊາຍຂອງ ຢູດາ,
ໄດ້ທໍລະຍົດໃນສິ່ງຂອງທີ່ຖືກສາບແຊ່ງ, ແລະ
ລາວໄດ້ເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຖືກສາບແຊ່ງນັ້ນໄປເຊື່ອງໄວ້ໃນຜ້າເຕັ້ນ, ແລະ
ພຣະພິໂລດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານອິດສະຣາເອນ.
25 ແລະ ຫຼັງຈາກເຫດການນີ້
ເມື່ອຊາວອິດສະຣາເອນກັບມາຈາກການເຜົາເມືອງເຢລິໂກແລ້ວ,
ໂຢຊວຍໄດ້ສົ່ງຄົນໄປສອດແນມເມືອງອາອີ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງນັ້ນ.
26 ແລະ ພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ຂຶ້ນໄປສອດແນມເມືອງອາອີ, ແລະ
ພວກເຂົາກັບຄືນມາ ແລະ ເວົ້າວ່າ, "
ຢ່າໃຫ້ປະຊາຊົນທັງໝົດຂຶ້ນໄປກັບເຈົ້າທີ່ເມືອງອາອີ,
ໃຫ້ພຽງແຕ່ປະມານສາມພັນຄົນຂຶ້ນໄປ ແລະ ໂຈມຕີເມືອງນັ້ນ,
ເພາະວ່າຄົນໃນເມືອງນັ້ນມີໜ້ອຍ."
27 ແລະໂຢຊວຍກໍໄດ້ເຮັດຕາມ, ແລະ
ມີຊາວອິດສະຣາເອນປະມານສາມພັນຄົນໄດ້ຂຶ້ນໄປກັບເພິ່ນ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເມືອງອາອີ.
28 ແລະການສູ້ຮົບໄດ້ຮຸນແຮງຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນ,
ແລະຊາວເມືອງອາອີໄດ້ຂ້າຊາວອິດສະຣາເອນສາມສິບຫົກຄົນ,
ແລະຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຫນີໄປຕໍ່ໜ້າຊາວເມືອງອາອີ.
29 ແລະ ເມື່ອໂຢຊວຍເຫັນສິ່ງນີ້, ເພິ່ນໄດ້ຈີກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ ແລະ
ກົ້ມໜ້າລົງເຖິງພື້ນດິນຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພິ່ນ,
ພ້ອມກັບພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງອິດສະຣາເອນ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ເອົາຂີ້ຝຸ່ນມາປົກຫົວຂອງພວກເຂົາ.
30 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ກ່າວວ່າ, "ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງນຳປະຊາຊົນເຫຼົ່ານີ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ?
ຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າແນວໃດ
ຫລັງຈາກທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນຫັນຫຼັງໃຫ້ສັດຕູຂອງພວກເຂົາແລ້ວ?
"

31 ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ຊາວການາອານທັງໝົດ,
ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້, ຈະໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້, ແລະ
ຈະລ້ອມພວກເຮົາໄວ້ ແລະ ຕັດຊື່ຂອງພວກເຮົາອອກ.
32 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ,
"ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງກົ້ມໜ້າລົງ? ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ອອກໄປ,
ເພາະວ່າຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ເຮັດບາບ, ແລະ
ໄດ້ເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຖືກສາບແຊ່ງໄປ; ເຮົາຈະບໍ່ຢູ່ກັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ
ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ທຳລາຍສິ່ງຂອງທີ່ຖືກສາບແຊ່ງນັ້ນ
ອອກຈາກທ່າມກາງພວກເຂົາ."
33 ແລະ ໂຢຊວຍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເຕົ້າໂຮມປະຊາຊົນ, ແລະ
ໄດ້ນຳເອົາອູຣິມມາຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ
ເຜົ່າຢູດາໄດ້ຖືກເລືອກ, ແລະ ອາຄານ ລູກຊາຍຂອງ ຄາມີ
ໄດ້ຖືກເລືອກ.
34 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ເວົ້າກັບ ອາຄັນ ວ່າ, "ບອກ ຂ້ອຍ ລູກ ຂອງ
ຂ້ອຍ ວ່າ ເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ຫຍັງ ລົງ ໄປ?" ອາຄັນ ຕອບ ວ່າ, "ຂ້ອຍ ໄດ້
ເຫັນ ເສື້ອ ຜ້າ ອັນ ງາມ ເຮັດ ດ້ວຍ ຊີນາ ແລະ ເງິນ ສອງ ຮ້ອຍ
ເຊເກລ ແລະ ຄຳ ໜຶ່ງ ລິ້ນ ໜັກ ຫ້າ ເຊເກລ ໃນ ບັນດາ ສິ່ງ ຂອງ ທີ່
ຍຶດ ມາ ໄດ້; ຂ້ອຍ ໄດ້ ໂລບ ເອົາ ມັນ ໄປ ແລະ ເບິ່ງ ແມ, ມັນ ທັງ
ໝົດ ຖືກ ເຊື່ອງ ໄວ້ ໃນ ດິນ ໃນ ທ່າມກາງ ຜ້າ ເຕັ້ນ."
35 ແລະ ໂຢຊວຍ
ໄດ້ສົ່ງຄົນໄປເອົາສິ່ງຂອງເຫຼົ່ານັ້ນອອກຈາກເຕັນຂອງອາຄັນ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນຳສິ່ງຂອງເຫຼົ່ານັ້ນມາຫາໂຢຊວຍ.
36 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ເອົາອາຄັນ ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ເຫຼົ່ານີ້,
ພ້ອມທັງລູກຊາຍລູກສາວຂອງລາວ ແລະ
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນຂອງລາວ, ແລະ ພວກເຂົາ
ໄດ້ນຳເອົາພວກມັນເຂົ້າໄປໃນຮ່ອມພູອາໂຄ.
37 ແລະ ໂຢຊວຍໄດ້ເຜົາພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍໄຟ, ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດໄດ້ເອົາກ້ອນຫີນມາຕີອາຄັນ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ກອງກ້ອນຫີນໄວ້ເທິງລາວ. ດັ່ງນັ້ນ
ເພິ່ນຈຶ່ງເອີ້ນບ່ອນນັ້ນວ່າ ຮ່ອມພູອາໂຄ, ດັ່ງນັ້ນ
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງສະຫງົບລົງ, ແລະ ຕໍ່ມາ
ໂຢຊວຍໄດ້ມາຮອດເມືອງ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງນັ້ນ.
38 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, "ຢ່າຢ້ານກົວ,
ແລະ ຢ່າທໍ້ຖອຍໃຈ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ເຮົາໄດ້ມອບເມືອງອາອີໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າ, ກະສັດ ແລະ
ປະຊາຊົນຂອງນາງ, ແລະ
ເຈົ້າຈົ່ງເຮັດກັບພວກເຂົາຄືກັບທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບເມືອງເຢຣິໂກ ແລະ
ກະສັດຂອງນາງ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ຍຶດມາໄດ້ ແລະ ຝູງສັດໃນເມືອງນັ້ນ
ເຈົ້າຈະຍຶດເອົາເປັນຂອງພວກເຈົ້າເອງ;
ຈົ່ງຕັ້ງກອງດັກໂຈມຕີໄວ້ທາງຫລັງເມືອງນັ້ນ."
39 ດັ່ງນັ້ນ ໂຢຊວຍຈຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເລືອກເອົາທະຫານຜູ້ກ້າຫານສາມສິບພັນຄົນຈາກພວກທະ
ຫານ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປ ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ຕັ້ງກອງດັກໂຈມຕີເພື່ອປົກປ້ອງເມືອງ.
40 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ສັ່ງ ພວກ ເຂົາ ວ່າ, ເມື່ອ ພວກ
ເຈົ້າ ເຫັນ ພວກ ເຮົາ ພວກ ເຮົາ ຈະ ໜີ ໄປ
ຕໍ່ໜ້າ ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ ເລ່ ຫຼ່ຽມ, ແລະ ພວກ ເຂົາ
ຈະ ໄລ່ ຕາມ ພວກ ເຮົາ, ແລ້ວ ພວກ ເຈົ້າ ຈົ່ງ
ລຸກ ຂຶ້ນ ຈາກ ບ່ອນ ຊຸ້ມ ແລະ ຍຶດ ເອົາ ເມືອງ,
ແລະ ພວກ ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ.
41 ແລະໂຢຊວຍໄດ້ຕໍ່ສູ້,
ແລະຜູ້ຊາຍໃນເມືອງໄດ້ອອກໄປທາງອິດສະຣາເອນ,
ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາກຳລັງຊຸ້ມຢູ່ທາງຫລັງເມືອງ.
42 ແລະ ໂຢຊວຍ ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດໄດ້ແກ້ງເຮັດເປັນອິດເມື່ອຍຕໍ່ໜ້າພວກ
ເຂົາ ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ໜີໄປທາງຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານດ້ວຍເລ່ຫຼ່ຽມ.
43 ແລະ
ຊາວເມືອງອາອີໄດ້ລວບລວມປະຊາຊົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນເມືອງເພື່ອໄລ່
ຕາມຊາວອິດສະຣາເອນ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ອອກໄປແລະຖືກດຶງດູດອອກໄປຈາກເມືອງ,
ບໍ່ມີໃຜເຫຼືອຢູ່,
ພວກເຂົາຈຶ່ງປະເມືອງໄວ້ແລະໄລ່ຕາມຊາວອິດສະຣາເອນ.
44 ແລະ ພວກທີ່ລີ້ຊ່ອນຢູ່ກໍລຸກຂຶ້ນຈາກບ່ອນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຟ້າວເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນ ແລະ
ຈູດໄຟເຜົາເມືອງນັ້ນ. ຊາວເມືອງອາອີກໍຖອຍຫລັງ ແລະ
ເບິ່ງຄວັນໄຟຈາກເມືອງພຸ່ງຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຖອຍຫລັງໄປທາງໃດທາງໜຶ່ງໄດ້.
45
ແລະຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງເມືອງອາອີກໍຢູ່ໃນທ່າມກາງຊາວອິດສະຣາເ
ອນ, ບາງຄົນຢູ່ຂ້າງນີ້ ແລະ ບາງຄົນຢູ່ຂ້າງນັ້ນ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ໂຈມຕີພວກເຂົາຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫຼືອຢູ່ເລີຍ.
46 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຈັບເນໂລດກະສັດເມືອງອາອີທັງເປັນ
ແລະ ນຳລາວມາຫາໂຢຊວຍ ແລະ
ໂຢຊວຍໄດ້ແຂວນຄໍລາວໄວ້ທີ່ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ລາວກໍຕາຍໄປ.
47 ແລະ
ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ກັບຄືນໄປເມືອງຫຼັງຈາກເຜົາເມືອງແລ້ວ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນດ້ວຍຄົມດາບ.
48 ແລະ ຈຳນວນຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງຂອງເມືອງອາອີທີ່ຕາຍໄປນັ້ນ
ມີໜຶ່ງໝື່ນສອງພັນຄົນ; ຍົກເວັ້ນແຕ່ຝູງສັດ ແລະ
ສິ່ງຂອງທີ່ຍຶດມາໄດ້ຈາກເມືອງນັ້ນ
ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກໂຢຊວຍໄດ້ບອກໄວ້.
49 ແລະບັນດາກະສັດທັງປວງທາງຟາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນນີ້,
ກະສັດທັງປວງແຫ່ງການາອານ,
ໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເຮັດຕໍ່ເມືອງເຢລິໂ
ກ ແລະ ເມືອງອາອີ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາວອິດສະຣາເອນ.
50
ມີແຕ່ຊາວເມືອງກິເບໂອນເທົ່ານັ້ນທີ່ຢ້ານກົວທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບຊາວອິດສ
ະລາເອນ ຢ້ານວ່າພວກເຂົາຈະຕາຍໄປ,
ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງປະຕິບັດຢ່າງມີເລ່ຫຼ່ຽມ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ມາຫາໂຢຊວຍ ແລະ ຊາວອິດສະລາເອນທັງໝົດ,
ແລະ ເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ, ພວກເຮົາມາຈາກແຜ່ນດິນໄກ,
ບັດນີ້ຈົ່ງເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພວກເຮົາ.
51 ແລະ ຊາວເມືອງກິເບໂອນໄດ້ຂ້າມໄປເຖິງຊາວອິດສະຣາເອນ,
ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງສັນຕິພາບກັບພວກເຂົາ, ແລະ
ຜູ້ນຳຂອງຊຸມຊົນໄດ້ສາບານກັບພວກເຂົາ,
ແຕ່ຕໍ່ມາຊາວອິດສະຣາເອນຮູ້ວ່າພວກເຂົາເປັນເພື່ອນບ້ານກັບພວ
ກເຂົາ ແລະ ອາໄສຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ.
52 ແຕ່ ລູກ ຫລານ ອິດສະ ຣາເອນ ບໍ່ ໄດ້ ຂ້າ
ເຂົາ ເຈົ້າ; ເພາະ ເຂົາ ເຈົ້າ ໄດ້ ສາບານ ຕໍ່ ເຂົາ

ເຈົ້າ ໃນ ນາມ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ, ແລະ ເຂົາ ເຈົ້າ
ໄດ້ ກາຍ ເປັນ ຜູ້ ຕັດ ຟືນ ແລະ ຜູ້ ຕັກ ນ້ຳ.
53 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ພວກເຂົາ ວ່າ, "ເປັນຫຍັງ
ພວກເຈົ້າ ຈຶ່ງ ຫລອກລວງ ເຮົາ ໂດຍ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້ ກັບ ພວກເຮົາ?"
ແລະ ພວກເຂົາ ໄດ້ ຕອບ ເພິ່ນ ວ່າ, "ເພາະວ່າ ມີ ຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງ
ທ່ານ ໄດ້ ບອກ ເຖິງ ທຸກສິ່ງ ທີ່ ທ່ານ ໄດ້ ເຮັດ ຕໍ່ ກະສັດ ທັງ ໝົດ
ຂອງ ຊາວ ອາໂມຣິດ, ແລະ ພວກ ຂ້າພະເຈົ້າ ຢ້ານ ຊີວິດ ຂອງ
ພວກ ຂ້າພະເຈົ້າ ຢ່າງ ຍິ່ງ, ແລະ ພວກ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ ເຮັດ ສິ່ງ ນີ້."
54 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ແຕ່ງຕັ້ງ ພວກເຂົາ ໃນວັນນັ້ນ ໃຫ້ ຕັດຟືນ
ແລະ ຕັກນ້ຳ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ແບ່ງ ພວກເຂົາ ໃຫ້ ເປັນ ທາດ ແກ່
ທຸກ ເຜົ່າ ຂອງ ອິດສະຣາເອນ.
55 ແລະ
ເມື່ອອາໂດນີເຊເດັກກະສັດແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຍິນທຸກສິ່ງທີ່ຊາວອິ
ດສະຣາເອນໄດ້ເຮັດຕໍ່ເມືອງເຢລີໂກ ແລະ ເມືອງອາອີ
ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຄົນໄປບອກໂຮຣາມກະສັດເມືອງເຮບໂຣນ ແລະ
ປີຣາມກະສັດທີ່ຢາຣະມຸດ ແລະ ຢາເຟຍກະສັດເມືອງລາກິດ ແລະ
ເດເບກະສັດເມືອງເອກໂລນວ່າ
56 ຈົ່ງມາຫາຂ້ອຍ ແລະ ຊ່ວຍຂ້ອຍ,
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ໂຈມຕີຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ
ຊາວເມືອງກີເບໂອນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງສັນຕິພາບກັບຊາວອິດສະຣາເອນ.
57 ແລະ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ມາ ເຕົ້າ ໂຮມ ກັນ ແລະ
ກະສັດ ຫ້າ ອົງ ຂອງ ຊາວ ອາໂມ ໄດ້ ຍົກ ຂຶ້ນ
ໄປ ພ້ອມ ກັບ ຄ້າຍ ທັງ ໝົດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ,
ເປັນ ຜູ້ ຄົນ ທີ່ ມີ ກຳ ລັງ ຫຼວງ ຫຼາຍ ຄື ດິນ
ຊາຍ ຢູ່ ແຄມ ຝັ່ງ ທະ ເລ.
58 ແລະ
ກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ມາຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ຕໍ່ໜ້າເມືອງກີເບໂອນ,
ແລະ ພວກເຂົາເລີ່ມຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເມືອງກີເບໂອນ, ແລະ
ຜູ້ຊາຍທັງໝົດຂອງເມືອງກີເບໂອນໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາໂຢຊວຍ,
ໂດຍກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງຂຶ້ນມາຫາພວກເຮົາໄວໆ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຮົາ,
ເພາະວ່າກະສັດທັງໝົດຂອງຊາວອາໂມໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບ
ພວກເຮົາ."
59 ແລະ ໂຢຊວຍ ແລະ ທະຫານທັງໝົດໄດ້ຂຶ້ນໄປຈາກກິນການ,
ແລະ ໂຢຊວຍໄດ້ມາຫາພວກເຂົາຢ່າງກະທັນຫັນ, ແລະ
ໄດ້ຂ້າກະສັດທັງຫ້າຄົນນີ້ຢ່າງສາຫັດ.
60 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສັບສົນຕໍ່ໜ້າລູກຫລານອິດສະ
ລາເອນ,
ຜູ້ທີ່ໂຈມຕີພວກເຂົາດ້ວຍການຂ້າຟັນຢ່າງໜ້າຢ້ານກົວໃນກີເບໂອ
ນ, ແລະ
ໄລ່ຕາມພວກເຂົາໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຂຶ້ນໄປເມືອງເບັດໂຮຣອນໄປຫ
າເມືອງມັກເຄດາ, ແລະ
ພວກເຂົາກໍ່ໜີໄປຕໍ່ໜ້າລູກຫລານອິດສະລາເອນ.
61 ແລະ ໃນ ຂະນະ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ກຳລັງ ໜີ ໄປ,
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ສົ່ງ ລູກ ເຫັບ ລົງ ມາ
ເທິງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ຜູ້ ຄົນ ສ່ວນ ຫຼາຍ ໄດ້
ຕາຍ ຍ້ອນ ລູກ ເຫັບ ນັ້ນ, ຫຼາຍ ກວ່າ ການ ຂ້າ
ລ້າງ ລູກ ຫລານ ອິດສະ ຣາເອນ.
62 ແລະ ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາຍັງໂຈມຕີພວກເຂົາຢູ່ຕາມທາງ,
ໂດຍສືບຕໍ່ໂຈມຕີພວກເຂົາ.
63 ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາກຳລັງໂຈມຕີ,
ກາງເວັນກຳລັງຈະຕົກໃກ້ຈະຄ່ຳ, ແລະ ໂຢຊວຍ
ໄດ້ກ່າວຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນທັງໝົດວ່າ, "ດວງອາທິດ,
ຈົ່ງຢຸດນິ້ງຢູ່ເທິງເມືອງກີເບໂອນ, ແລະ
ດວງຈັນຈົ່ງຢຸດນິ້ງຢູ່ເທິງຮ່ອມພູອາຢາໂລນ,
ຈົນກວ່າປະເທດຊາດຈະແກ້ແຄ້ນສັດຕູຂອງຕົນ."
64 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງສຽງຂອງໂຢຊວຍ, ແລະ
ດວງອາທິດໄດ້ຢຸດນິ້ງຢູ່ໃນທ່າມກາງທ້ອງຟ້າ, ແລະ
ມັນຢຸດນິ້ງເປັນເວລາຫົກໂມງສາມສິບນາທີ, ແລະ
ດວງຈັນກໍຢຸດນິ້ງຄືກັນ ແລະ ຮີບຮ້ອນທີ່ຈະບໍ່ຕົກມື້ດຽວ.
65 ແລະ ບໍ່ມີມື້ໃດຄືກັບມື້ນັ້ນ, ກ່ອນ ຫຼື ຫຼັງຈາກມັນ,
ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຟັງສຽງຂອງມະນຸດ,
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ສູ້ເພື່ອອິດສະລາເອນ.

ບົດທີ 89

1 ໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວເພງນີ້
ໃນມື້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບຊາວອາໂມໄວ້ໃນມືຂອງໂຢຊວຍແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຕໍ່ໜ້າຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດວ່າ,
2 ພຣະອົງ ໄດ້ ກະທຳ ສິ່ງ ທີ່ ມີ ອຳນາດ, ໂອ້
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະອົງ ໄດ້ ກະທຳ ການ ອັນ ຍິ່ງ
ໃຫຍ່; ມີ ໃຜ ຄື ພຣະອົງ? ລີບ ຂອງ ຂ້ານ້ອຍ ຈະ
ຮ້ອງ ສັນລະເສີນ ພຣະນາມ ຂອງ ພຣະອົງ.
3 ພຣະຄຸນ ແລະ ປ້ອມປາການຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ຫໍຄອຍສູງຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງໃໝ່ຖວາຍແດ່ພຣະອົງ,
ດ້ວຍຄວາມຂອບພຣະຄຸນ ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງຖວາຍແດ່ພຣະອົງ,
ພຣະອົງເປັນພະລັງແຫ່ງຄວາມລອດຂອງຂ້ານ້ອຍ.
4 ກະສັດທັງປວງຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະສັນລະເສີນພຣະອົງ,
ເຈົ້າຊາຍຂອງໂລກຈະຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະອົງ,
ລູກຫລານອິດສະລາເອນຈະປິຕິຍິນດີໃນຄວາມລອດຂອງພຣະອົງ,
ພວກເຂົາຈະຮ້ອງເພງ ແລະ ສັນລະເສີນລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ.
5 ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ;
ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ກ່າວວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ,
ເພາະພຣະອົງເປັນທີ່ລີ້ໄພ ແລະ
ເປັນປ້ອມທີ່ແຂງແຮງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຕໍ່ຕ້ານສັດຕູຂອງພວກຂ້
ານ້ອຍ.
6 ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ອາຍ, ໃນພຣະອົງ
ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ;
ເມື່ອພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະອົງ,
ພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ,
ພຣະອົງຊົງຊ່ວຍຈິດວິນຍານຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກດາບ,
ພຣະອົງຊົງສະແດງພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ,
ພຣະອົງຊົງປະທານຄວາມລອດຂອງພຣະອົງແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍ,
ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພວກຂ້ານ້ອຍປິຕິຍິນດີດ້ວຍລິດເດດຂອ
ງພຣະອົງ.
7 ພຣະ ອົງ ໄດ້ ສະ ເດັດ ອອກ ໄປ ເພື່ອ ຄວາມ
ລອດ ຂອງ ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ, ດ້ວຍ ພຣະ ຫັດ ຂອງ
ພຣະ ອົງ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ໄຖ່ ປະ ຊາ ຊົນ ຂອງ
ພຣະ ອົງ; ພຣະ ອົງ ໄດ້ ຕອບ ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ
ຈາກ ສະ ຫວັນ ແຫ່ງ ຄວາມ ບໍ ລິ ສຸດ ຂອງ
ພຣະ ອົງ, ພຣະ ອົງ ໄດ້ ຊ່ວຍ ພວກ ຂ້າ ນ້ອຍ
ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ປະ ຊາ ຊົນ ຫຼາຍ ໝື່ນ ຄົນ.

8 ດວງອາທິດ ແລະ ດວງຈັນ ຢຸດນິ້ງຢູ່ໃນສະຫວັນ, ແລະ ພຣະອົງ ທຮງ
ຢືນຢູ່ໃນພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງຕໍ່ຜູ້ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງພວກຂ້ານ້ອຍ
ແລະ ໄດ້ບັນຊາການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາ.
9 ເຈົ້າຊາຍທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ລຸກຂຶ້ນ,
ກະສັດຂອງປະຊາຊາດຕ່າງໆໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນ,
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສັ່ນສະເທືອນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ,
ພວກເຂົາປາຖະໜາການສູ້ຮົບຂອງພຣະອົງ.
10 ພຣະ ອົງ ໄດ້ ລຸກ ຂຶ້ນ ຕໍ່ ຕ້ານ ພວກ ເຂົາ
ດ້ວຍ ພຣະ ພິໂລດ ຂອງ ພຣະ ອົງ, ແລະ ໄດ້ ນຳ
ພຣະ ພິໂລດ ຂອງ ພຣະ ອົງ ລົງ ມາ ສູ່ ພວກ
ເຂົາ; ພຣະ ອົງ ໄດ້ ທຳ ລາຍ ພວກ ເຂົາ ດ້ວຍ
ພຣະ ພິໂລດ ຂອງ ພຣະ ອົງ, ແລະ ໄດ້ ຕັດ ພວກ
ເຂົາ ອອກ ໃນ ພຣະ ທັຍ ຂອງ ພຣະ ອົງ.
11
ປະຊາຊາດຕ່າງໆໄດ້ຖືກເຜົາຜານໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຈົ້າ,
ອານາຈັກຕ່າງໆໄດ້ລຸດໂຊມລົງຍ້ອນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າໄດ້ທຳຮ້າຍກະສັດໃນວັນແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຈົ້າ.
12 ພຣະອົງ ໄດ້ ຖອກ ເທ ພຣະພິໂລດ ຂອງ ພຣະອົງ
ລົງ ມາ ເຖິງ ພວກ ເຂົາ, ພຣະ ພິໂລດ ອັນ ຮ້າຍ
ກ້າ ຂອງ ພຣະອົງ ໄດ້ ຈັບ ພວກ ເຂົາ; ພຣະ ອົງ
ໄດ້ ຊົງ ປ່ຽນ ຄວາມ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ຂອງ ພວກ ເຂົາ
ລົງ ມາ ເຖິງ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ໄດ້ ຕັດ ພວກ
ເຂົາ ອອກ ໃນ ຄວາມ ຊົ່ວ ຮ້າຍ ຂອງ ພວກ ເຂົາ.
13 ພວກ ເຂົາ ໄດ້ ກາງ ກັບດັກ, ພວກ ເຂົາ ຕົກ
ຢູ່ ໃນ ນັ້ນ, ໃນ ກັບດັກ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ເຊື່ອງ ໄວ້,
ຕີນ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ຕິດ.
14
ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງພ້ອມແລ້ວສຳລັບສັດຕູທັງໝົດຂອງພຣະອົງ
ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າ, ພວກເຂົາຍຶດເອົາແຜ່ນດິນດ້ວຍດາບຂອງພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງດ້ວຍແຂນຂອງພວກເຂົາ;
ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃບໜ້າຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອັບອາ
ຍ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາຂອງພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນພື້ນດິນ,
ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຢ້ານກົວດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພ
ຣະອົງ,
ແລະໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພຣະອົງ.
15 ແຜ່ນດິນ ໄດ້ ສັ່ນ ສະເທືອນ ດ້ວຍ ສຽງ ພາຍຸ
ຂອງ ພຣະ ອົງ ທີ່ ພັດ ມາ ເຖິງ ພວກ ເຂົາ,
ພຣະ ອົງ ບໍ່ ໄດ້ ຍັບຍັ້ງ ຈິດ ວິນ ຍານ ຂອງ
ພວກ ເຂົາ ຈາກ ຄວາມ ຕາຍ, ແລະ ໄດ້ ນຳ ເອົາ
ຊີວິດ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ລົງ ມາ ສູ່ ຫລຸມ ຝັງ ສົບ.
16 ພຣະອົງ ໄດ້ ໄລ່ ຕາມ ພວກ ເຂົາ ໃນ ພາຍຸ
ຂອງ ພຣະອົງ, ພຣະອົງ ໄດ້ ທຳລາຍ ພວກ ເຂົາ ໃນ
ລົມ ບ້າໝູ ຂອງ ພຣະອົງ, ພຣະອົງ ໄດ້ ປ່ຽນ ຜົນ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໃຫ້ ເປັນ ໝາກເຫັບ, ພວກ ເຂົາ
ຕົກລົງ ໃນ ຂຸມ ເລິກ ຈົນ ພວກ ເຂົາ ລຸກ ຂຶ້ນ
ບໍ່ ໄດ້.
17
ຊາກສົບຂອງພວກເຂົາຄືກັບຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ຖືກຖິ້ມຢູ່ກາງຖະໜົນຫົນທ
າງ.
18 ພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ ແລະ
ທຳລາຍໄປດ້ວຍພຣະພິໂລດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງທຮງ
ຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ລອດພົ້ນດ້ວຍລິດທານຸພາບຂອງພ
ຣະອົງ.
19 ດັ່ງນັ້ນໃຈຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງປິຕິຍິນດີໃນພຣະອົງ,
ຈິດວິນຍານຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຍົກຍ້ອງໃນຄວາມລອດຂອງພຣະ
ອົງ.
20
ລີ້ນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈະບັນຍາຍເຖິງລິດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ,
ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງ ແລະ
ສັນລະເສີນວຽກງານອັນອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ.
21
ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກສັດຕູຂອງພວກຂ້າ
ນ້ອຍ,
ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກຜູ້ທີ່ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພວກ
ຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ບົບຄັ້ນພວກເຂົາໄວ້ໃຕ້ຕີນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ.
22 ໂອ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ສັດຕູທັງໝົດຂອງພຣະອົງຈະພິນາດໄປດັ່ງນີ້, ແລະ
ຄົນຊົ່ວຈະເປັນຄືກັບຂີ້ແກບທີ່ຖືກລົມພັດໄປ, ແລະ
ຄົນຮັກຂອງພຣະອົງຈະເປັນຄືກັບຕົ້ນໄມ້ທີ່ປູກໄວ້ແຄມນ້ຳ.
23 ດັ່ງນັ້ນ ໂຢຊວຍ ແລະ ຊາວອິດສະລາເອນທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນ
ຈຶ່ງກັບຄືນໄປຄ້າຍພັກທີ່ກິນການ
ຫຼັງຈາກໄດ້ຂ້າກະສັດທັງໝົດແລ້ວ ຈົນບໍ່ມີເຫຼືອຢູ່ເລີຍ.
24 ແລະ
ກະສັດທັງຫ້າອົງໄດ້ໜີອອກຈາກສະໜາມຮົບດ້ວຍການຍ່າງຄົນດຽ
ວ, ແລະ ໄດ້ລີ້ຊ່ອນຕົວຢູ່ໃນຖ້ຳ, ແລະ
ໂຢຊວຍໄດ້ຊອກຫາພວກເຂົາຢູ່ໃນສະໜາມຮົບ,
ແຕ່ບໍ່ພົບພວກເຂົາ.
25 ແລະ ຕໍ່ມາ ມີຂ່າວແກ່ໂຢຊວຍວ່າ, "ພົບກະສັດແລ້ວ ແລະ
ເບິ່ງແມ ພວກເຂົາລີ້ຊ່ອນຢູ່ໃນຖ້ຳ."
26 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ກ່າວ ວ່າ, "ຈົ່ງ ແຕ່ງຕັ້ງ ຄົນ ໃຫ້ ຢູ່ ປາກ ຖ້ຳ
ເພື່ອ ເຝົ້າ ພວກ ເຂົາ, ຢ້ານ ວ່າ ພວກ ເຂົາ ຈະ ເອົາ ຕົວ ໄປ; ແລະ
ຊາວ ອິດສະລາເອນ ກໍ ໄດ້ ເຮັດ ຕາມ.
27 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ເອີ້ນ ຊາວ ອິດສະລາເອນ ທັງ ປວງ ແລະ ກ່າວ
ແກ່ ນາຍ ທະຫານ ວ່າ, "ຈົ່ງ ເອົາ ຕີນ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ ໄວ້ ເທິງ ຄໍ
ຂອງ ກະສັດ ເຫຼົ່ານີ້," ແລະ ໂຢຊວຍ ກ່າວ ວ່າ, "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະ
ກະທຳ ດັ່ງ ນີ້ ຕໍ່ ສັດຕູ ທັງ ປວງ ຂອງ ພວກ ເຈົ້າ."
28 ແລະ ຕໍ່ມາ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ຂ້າ ກະສັດ ແລະ ໂຍນ ພວກ ເຂົາ
ລົງ ໃນ ຖ້ຳ, ແລະ ເອົາ ກ້ອນ ຫີນ ໃຫຍ່ໆ ປິດ ປາກ ຖ້ຳ.
29 ຕໍ່ມາ
ໂຢຊວຍພ້ອມກັບປະຊາຊົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນໃນມື້ນັ້ນໄດ້ໄປເມືອ
ງມັກເຄດາ ແລະລາວໄດ້ໂຈມຕີເມືອງນັ້ນດ້ວຍຄົມດາບ.
30 ແລະ ລາວ ໄດ້ ທຳລາຍ ຈິດ ວິນ ຍານ ແລະ ທຸກ
ສິ່ງ ທຸກ ຢ່າງ ທີ່ ເປັນ ຂອງ ເມືອງ ຢ່າງ ສິ້ນ ເຊີງ,
ແລະ ລາວ ໄດ້ ເຮັດ ຕໍ່ ກະສັດ ແລະ ຜູ້ ຄົນ ຂອງ
ເມືອງ ດັ່ງ ທີ່ ລາວ ໄດ້ ເຮັດ ກັບ ເມືອງ ເຢຣິໂກ.
31 ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຜ່ານຈາກບ່ອນນັ້ນໄປເມືອງລິບນາ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບມັນ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບມັນໄວ້ໃນມືຂອງເພິ່ນ, ແລະ
ໂຢຊວຍໄດ້ໂຈມຕີມັນດ້ວຍຄົມດາບ,
ພ້ອມກັບຈິດວິນຍານທັງໝົດຂອງມັນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກະທຳຕໍ່ມັນ
ແລະ ກະສັດຂອງມັນ ຄືກັບທີ່ເພິ່ນໄດ້ກະທຳຕໍ່ເມືອງເຢຣິໂກ.
32 ແລະ ຈາກບ່ອນນັ້ນ
ລາວໄດ້ຜ່ານໄປເມືອງລາກິດເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບເມືອງນັ້ນ, ແລະ

ກະສັດໂຮຣາມແຫ່ງເມືອງກາຊາ ໄດ້ຂຶ້ນໄປຊ່ວຍຊາວເມືອງລາກິດ,
ແລະ ໂຢຊວຍໄດ້ໂຈມຕີລາວ ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງລາວຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫຼືອຢູ່.
33 ແລະ ໂຢຊວຍໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງລາກິດ ແລະ
ຜູ້ຄົນທັງໝົດຂອງເມືອງນັ້ນ, ແລະ
ລາວໄດ້ເຮັດກັບເມືອງນັ້ນຄືກັບທີ່ລາວໄດ້ເຮັດກັບເມືອງລິບນາ.
34 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ຜ່ານ ໄປ ຈາກ ທີ່ ນັ້ນ ໄປ ເຖິງ ເມືອງ
ເອກໂລນ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຍຶດ ເອົາ ເມືອງ ນັ້ນ ໄດ້, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຂ້າ
ເມືອງ ນັ້ນ ແລະ ຜູ້ຄົນ ທັງ ຫມົດ ຂອງ ເມືອງ ນັ້ນ ດ້ວຍ ດາບ.
35 ແລະ ຈາກບ່ອນນັ້ນ ລາວໄດ້ຜ່ານໄປເມືອງເຮັບໂຣນ ແລະ
ຕໍ່ສູ້ກັບມັນ ແລະ ຍຶດເອົາມັນ ແລະ ທຳລາຍມັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ແລະ
ລາວໄດ້ກັບຈາກບ່ອນນັ້ນພ້ອມກັບຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດໄປທີ່ເ
ມືອງເດບີ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບມັນ ແລະ ໂຈມຕີມັນດ້ວຍຄົມດາບ.
36 ແລະ ລາວໄດ້ທຳລາຍທຸກຄົນໃນນັ້ນ,
ລາວບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ໃຜເຫຼືອຢູ່ເລີຍ, ແລະ ລາວໄດ້ທຳລາຍເມືອງນັ້ນ ແລະ
ກະສັດຂອງເມືອງ ຄືກັບທີ່ລາວໄດ້ເຮັດກັບເມືອງເຢລິໂກ.
37 ແລະ
ໂຢຊວຍໄດ້ຂ້າກະສັດທັງໝົດຂອງຊາວອາໂມຣິດຕັ້ງແຕ່ກາເດັດບາເ
ນອາຈົນເຖິງອາຊາ ແລະ
ລາວໄດ້ຍຶດເອົາດິນແດນຂອງພວກເຂົາທັນທີ
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ສູ້ເພື່ອຊາວອິດສະຣາເອນ.
38 ແລະ ໂຢຊວຍ ພ້ອມ ທັງ ຊາວ ອິດສະລາເອນ ທັງ
ໝົດ ໄດ້ ມາ ເຖິງ ຄ້າຍ ທີ່ ກິນການ.
39 ເມື່ອເວລານັ້ນ ຢາບິນ ກະສັດແຫ່ງເມືອງຄາໂຊຣ໌
ໄດ້ຍິນທຸກສິ່ງທີ່ໂຢຊວຍໄດ້ເຮັດຕໍ່ກະສັດຂອງຊາວອາໂມຣິດ,
ຢາບິນໄດ້ສົ່ງຄົນໄປຫາໂຢບັດ ກະສັດຂອງມີດີອານ, ລາບານ
ກະສັດຂອງຊິມໂຣນ, ເຢພານ ກະສັດຂອງອັກຊາບ,
ແລະກະສັດທັງໝົດຂອງຊາວອາໂມຣິດ ໂດຍກ່າວວ່າ,
40 ຂໍ ຈົ່ງ ມາ ຊ່ວຍ ພວກ ເຮົາ ໄວໆ ເພື່ອ ພວກ
ເຮົາ ຈະ ໄດ້ ຕີ ຊົນ ຊາດ ອິດສະ ລາ ເອນ ກ່ອນ
ທີ່ ພວກ ເຂົາ ຈະ ມາ ໂຈມ ຕີ ພວກ ເຮົາ ແລະ
ເຮັດ ກັບ ພວກ ເຮົາ ຄື ກັບ ທີ່ ພວກ ເຂົາ ໄດ້
ເຮັດ ກັບ ກະສັດ ຄົນ ອື່ນໆ ຂອງ ຊາວ ອາ ໂມ ໄລ.
41 ແລະ ກະສັດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຟັງຄຳເວົ້າຂອງຢາບິນ,
ກະສັດແຫ່ງຄາໂຊຣ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປພ້ອມກັບກອງທັບທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ,
ສິບເຈັດກະສັດ, ແລະ
ຜູ້ຄົນຂອງພວກເຂົາມີຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຄືກັບດິນຊາຍຢູ່ຝັ່ງທະເລ,
ພ້ອມກັບມ້າ ແລະ ລົດມ້ານັບບໍ່ຖ້ວນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ມາຕັ້ງຄ້າຍພັກຮ່ວມກັນຢູ່ທີ່ນ້ຳເມໂຣມ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບອິດສະລາເອນ.
42 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ,
"ຢ່າຢ້ານພວກເຂົາ, ເພາະວ່າມື້ອື່ນປະມານເວລານີ້
ເຮົາຈະມອບພວກເຂົາທັງໝົດໃຫ້ຖືກຂ້າຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈົ່ງຕັດແສກມ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເຜົາລົດຮົບຂອງພວກເຂົາດ້ວຍໄຟ."
43
ແລະໂຢຊວຍພ້ອມກັບທະຫານທັງໝົດໄດ້ບຸກໂຈມຕີພວກເຂົາຢ່າງ
ກະທັນຫັນ ແລະ ໂຈມຕີພວກເຂົາ ແລະ
ພວກເຂົາກໍຕົກຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງຊາວອິດສະຣ
າເອນແລ້ວ.
44 ດັ່ງນັ້ນ
ຊາວອິດສະຣາເອນຈຶ່ງໄດ້ໄລ່ຕາມກະສັດເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດພ້ອມກັບຄ້າ
ຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຈົນໝົດທຸກຄົນ ແລະ
ໂຢຊວຍໄດ້ກະທຳຕໍ່ພວກເຂົາຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກໄວ້.
45 ແລະ ໂຢຊວຍໃນເວລານັ້ນໄດ້ກັບຄືນໄປຫາເມືອງຮາໂຊຣ ແລະ
ໄດ້ໂຈມຕີເມືອງນັ້ນດ້ວຍດາບ ແລະ
ທຳລາຍທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ ແລະ ເຜົາເມືອງນັ້ນດ້ວຍໄຟ. ແລະ
ຈາກເມືອງຮາໂຊຣ ໂຢຊວຍໄດ້ຜ່ານໄປເມືອງຊິມໂຣນ ແລະ
ໂຈມຕີເມືອງນັ້ນ ແລະ ທຳລາຍເມືອງນັ້ນຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
46ຈາກບ່ອນນັ້ນ ລາວໄດ້ຜ່ານໄປເຖິງອັກຊາກ ແລະ
ລາວໄດ້ເຮັດກັບເມືອງນັ້ນຄືກັບທີ່ລາວໄດ້ເຮັດກັບຊິມໂຣນ.
47 ຈາກບ່ອນນັ້ນ ລາວໄດ້ຜ່ານໄປເຖິງ ອາດູລາມ ແລະ
ລາວໄດ້ຂ້າຄົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ ແລະ ລາວໄດ້ເຮັດຕໍ່ ອາດູລາມ
ເໝືອນດັ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດຕໍ່ ອັກຊາບ ແລະ ຊິມໂຣນ.
48 ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຜ່ານ ໄປ ຈາກ ພວກ ເຂົາ ໄປ
ຍັງ ເມືອງ ທັງ ໝົດ ຂອງ ກະສັດ ທີ່ ເພິ່ນ ໄດ້
ຕີ ຊະນະ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ຕີ ປະຊາຊົນ ທັງ ໝົດ ທີ່
ຍັງ ເຫຼືອ ຢູ່ ໃນ ພວກ ເຂົາ ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ທຳລາຍ
ພວກ ເຂົາ ຢ່າງ ສິ້ນ ເຊີງ.
49 ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ເອົາພຽງແຕ່ສິ່ງຂອງ ແລະ
ງົວຂອງພວກເຂົາມາເປັນເຫຍື່ອເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າທຸກຄົນ,
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຈິດວິນຍານມີຊີວິດຢູ່ເລີຍ.
50 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໂມເຊໄວ້ ໂຢຊວຍ ແລະ
ຊາວອິດສະລາເອນທັງໝົດກໍເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງໄວ້,
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ລົ້ມເຫຼວໃນສິ່ງໃດເລີຍ.
51 ດັ່ງນັ້ນ ໂຢຊວຍ ແລະ
ຊາວອິດສະລາເອນທັງໝົດຈຶ່ງໄດ້ໂຈມຕີແຜ່ນດິນການາອານທັງໝົ
ດ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງພວກເຂົາໄວ້ ແລະ
ໄດ້ໂຈມຕີກະສັດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ,
ລວມທັງກະສັດສາມສິບເອັດອົງ, ແລະ
ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ຍຶດເອົາດິນແດນທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ.
52 ນອກຈາກອານາຈັກຂອງສີໂຫນ ແລະ ໂອກ
ຊຶ່ງຢູ່ພາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນອີກພາກໜຶ່ງ
ຊຶ່ງໂມເຊໄດ້ຕີເອົາຫລາຍເມືອງ ແລະ
ໂມເຊໄດ້ມອບເມືອງເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ແກ່ຊາວຣູເບັນ ແລະ ຊາວກາດ
ແລະ ເຄິ່ງເຜົ່າມານາເຊ.
53 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ຂ້າ ກະສັດ ທັງ ຫມົດ ທີ່ຢູ່ ພາກ ນີ້ ຂອງ
ແມ່ນ້ຳ ຈໍແດນ ທາງ ຕາເວັນຕົກ, ແລະ ໄດ້ ມອບ ດິນແດນ
ເຫຼົ່ານັ້ນ ໃຫ້ ແກ່ ເກົ້າ ເຜົ່າ ແລະ ເຄິ່ງ ເຜົ່າ ຂອງ ຊາວ ອິດສະລາເອນ
ເປັນ ມໍລະດົກ.
54 ໂຢຊວຍ ໄດ້ ເຮັດ ສົງຄາມ ກັບ ກະສັດ ເຫລົ່າ
ນີ້ ເປັນ ເວລາ ຫ້າ ປີ, ແລະ ເພິ່ນ ໄດ້ ມອບ ເມືອງ
ຂອງ ພວກ ເຂົາ ໃຫ້ ແກ່ ຊາວ ອິດສະລາເອນ, ແລະ
ແຜ່ນດິນ ກໍ ສະຫງົບ ສຸກ ຈາກ ສົງຄາມ ທົ່ວ
ເມືອງ ຂອງ ຊາວ ອາໂມ ໄລ ແລະ ຊາວ ການາອານ.

ບົດທີ 90

1 ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ, ໃນປີທີຫ້າ
ຫຼັງຈາກທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄປແລ້ວ,
ຫຼັງຈາກທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ພັກຜ່ອນຈາກການເຮັດສົງຄາມກັ
ບຊາວການາອານ, ໃນເວລານັ້ນໄດ້ມີການສູ້ຮົບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ

ຮຸນແຮງລະຫວ່າງເອໂດມ ແລະ ຊາວກິດຕິມ, ແລະ
ຊາວກິດຕິມໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບເອໂດມ.
2 ແລະ ອາບີຢານຸສ ກະສັດຂອງກິດຕິມ ໄດ້ຍົກທັບອອກໄປໃນປີນັ້ນ,
ຊຶ່ງຢູ່ໃນປີທີສາມສິບເອັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງລາວ,
ພ້ອມດ້ວຍກອງທັບອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງນັກຮົບຜູ້ມີອຳນາດຂອງລູກ
ຫລານກິດຕິມ, ແລະ
ລາວໄດ້ໄປເຊອີຣເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບລູກຫລານຂອງເອຊາວ.
3 ແລະ ຣາດັດ ກະສັດແຫ່ງເອໂດມ ໄດ້ໄດ້ຍິນຂ່າວຂອງລາວ,
ລາວຈຶ່ງໄດ້ອອກໄປພົບກັບລາວພ້ອມກັບກອງທັບໜັກ ແລະ
ກອງທັບທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ແລະ
ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການສູ້ຮົບກັບລາວໃນທົ່ງນາເອໂດມ.
4 ແລະ ມືຂອງກິດຕິມໄດ້ມີອຳນາດເໜືອລູກຫລານຂອງເອຊາວ,
ແລະ
ລູກຫລານຂອງກິດຕິມໄດ້ຂ້າລູກຫລານຂອງເອຊາວຊາວສອງພັນຄົ
ນ, ແລະ ລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອຊາວໄດ້ຫນີໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ.
5 ແລະ ລູກຫລານຂອງກິດຕິມໄດ້ໄລ່ຕາມພວກເຂົາ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໄປຮອດຣາດັດກະສັດຂອງເອໂດມ
ຜູ້ທີ່ແລ່ນໄປນຳພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈັບລາວທັງເປັນ ແລະ
ໄດ້ນຳລາວໄປຫາອາບີຢານຸສກະສັດຂອງກິດຕິມ.
6 ແລະ ອາບີຢານຸສ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ປະຫານຊີວິດລາວ, ແລະ ຣາດັດ
ກະສັດຂອງເອໂດມ
ໄດ້ສິ້ນພະຊົນລົງໃນປີທີສີ່ສິບແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງລາວ.
7 ແລະ ລູກຫລານຂອງກິດຕິມຍັງສືບຕໍ່ໄລ່ຕາມເອໂດມ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າພວກເຂົາຢ່າງໜັກໜ່ວງ ແລະ
ເອໂດມກໍກາຍເປັນຂຶ້ນກັບລູກຫລານຂອງກິດຕິມ.
8 ແລະ ລູກຫລານຂອງກິດຕິມໄດ້ປົກຄອງເອໂດມ, ແລະ
ເອໂດມໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ມືຂອງລູກຫລານຂອງກິດຕິມ ແລະ
ກາຍເປັນອານາຈັກດຽວນັບແຕ່ມື້ນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.
9 ແລະ ນັບ ແຕ່ ເວລາ ນັ້ນ ມາ ພວກ ເຂົາ ບໍ່ ສາມາດ ເງີຍ ຫນ້າ
ຂຶ້ນ ໄດ້ ອີກ, ແລະ ອານາຈັກ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ກໍ ກາຍ ເປັນ ອັນ
ຫນຶ່ງ ອັນ ດຽວ ກັນ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຈິດ ຕິມ.
10 ແລະ ອາບີຢານຸສ ໄດ້ວາງເຈົ້າໜ້າທີ່ໄວ້ໃນເອໂດມ ແລະ
ລູກຫລານທັງໝົດຂອງເອໂດມກໍກາຍເປັນຜູ້ຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາ
ແລະ ຂຶ້ນກັບອາບີຢານຸສ, ແລະ ອາບີຢານຸສ
ໄດ້ກັບຄືນໄປຫາແຜ່ນດິນຂອງຕົນເອງ, ຄື ຈິດທິມ.
11 ແລະ ເມື່ອລາວກັບຄືນມາ
ລາວໄດ້ປັບປຸງການປົກຄອງຂອງລາວຄືນໃໝ່ ແລະ
ສ້າງພະລາຊະວັງທີ່ກວ້າງຂວາງ ແລະ ມີປ້ອມປາການສຳລັບຕົນເອງ
ເພື່ອເປັນທີ່ປະທັບຂອງກະສັດ, ແລະ
ປົກຄອງຢ່າງປອດໄພເໜືອລູກຫລານຂອງກິດຕິມ ແລະ
ເໜືອເອໂດມ.
12 ໃນສະໄໝນັ້ນ,
ຫຼັງຈາກຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວການາອານ ແລະ
ຊາວອາໂມຣິດທັງໝົດອອກໄປແລ້ວ,
ໂຢຊວຍກໍເຖົ້າແກ່ແລະມີອາຍຸຫຼາຍແລ້ວ.
13 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບໂຢຊວຍວ່າ, ເຈົ້າເຖົ້າແກ່ແລ້ວ,
ມີອາຍຸຍືນຍາວແລ້ວ, ແລະ ດິນແດນສ່ວນໃຫຍ່ຍັງເຫຼືອຢູ່.
14 ບັດນີ້ ຈົ່ງແບ່ງປັນດິນແດນນີ້ໃຫ້ເປັນມໍລະດົກໃຫ້ແກ່ເກົ້າເຜົ່າ
ແລະ ເຄິ່ງເຜົ່າຂອງມານາເຊ ແລະ ໂຢຊວຍໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ປະຕິບັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກໄວ້.
15 ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ແບ່ງແຜ່ນດິນທັງໝົດໃຫ້ແກ່ເຜົ່າຕ່າງໆຂອງອິດສະລາເອນ
ເປັນມໍລະດົກຕາມການແບ່ງສ່ວນຂອງເຂົາເຈົ້າ.
16 ແຕ່ ແກ່ ເຜົ່າ ເລວີ ເພິ່ນ ບໍ່ ໄດ້ ໃຫ້ ມໍລະດົກ,
ເຄື່ອງ ບູຊາ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ເປັນ
ມໍລະດົກ ຂອງ ພວກ ເຂົາ ດັ່ງ ທີ່ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ
ເຈົ້າ ໄດ້ ກ່າວ ເຖິງ ພວກ ເຂົາ ໂດຍ ທາງ ໂມເຊ.
17 ແລະ ໂຢຊວຍ
ໄດ້ມອບພູເຮໂບລອນໃຫ້ແກ່ກາເລັບລູກຊາຍຂອງເຢຟູເນ,
ສ່ວນໜຶ່ງຫຼາຍກວ່າພີ່ນ້ອງຂອງລາວ,
ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ຜ່ານທາງໂມເຊ.
18 ດັ່ງນັ້ນ ເມືອງເຮັບໂຣນຈຶ່ງກາຍເປັນມໍລະດົກຂອງກາເລັບ ແລະ
ລູກຫລານຂອງລາວຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
19 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ແບ່ງ ດິນແດນ ທັງ ໝົດ ໃຫ້ເປັນ ມໍລະດົກ
ແກ່ ຊາວ ອິດສະລາເອນ ທັງ ໝົດ ໂດຍ ການ ໃຊ້ ສະ ຫຼາກ, ຕາມ ທີ່
ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໄດ້ ບັນຊາ ເພິ່ນ.
20
ແລະປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ມອບເມືອງຕ່າງໆຈາກມໍລະດົກຂອງ
ເຂົາເຈົ້າໃຫ້ແກ່ຊາວເລວີ ແລະ ເຂດຊານເມືອງສຳລັບສັດລ້ຽງ ແລະ
ຊັບສິນຂອງເຂົາເຈົ້າ ຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໂມເຊໄວ້
ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນກໍໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງປັນດິນແດນໂດຍການຈັບສະຫລາກ ບໍ່ວ່າໃຫຍ່ ຫຼື
ນ້ອຍ.
21 ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ໄປຮັບມໍລະດົກແຜ່ນດິນຕາມເຂດແດນຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ
ລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ມອບມໍລະດົກໃຫ້ແກ່ໂຢຊວຍລູກຊາຍຂ
ອງນູນໃນບັນດາພວກເຂົາ.
22 ໂດຍ ພຣະ ຄຳ ຂອງ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ພວກ
ເຂົາ ໄດ້ ມອບ ເມືອງ ໃຫ້ ລາວ ຕາມ ທີ່ ລາວ
ຕ້ອງ ການ, ຄື ເມືອງ ທິມນາດ-ເສຣາກ ໃນ ພູ
ເອຟຣາອິມ, ແລະ ລາວ ໄດ້ ສ້າງ ເມືອງ ຂຶ້ນ ໃໝ່ ແລະ
ໄດ້ ອາ ໄສ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ນ.
23 ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມໍລະດົກທີ່ເອລາເຊີປະໂຣຫິດ
ແລະໂຢຊວຍລູກຊາຍຂອງນູນ
ແລະຫົວໜ້າບັນພະບຸລຸດຂອງເຜົ່າຕ່າງໆ
ໄດ້ແບ່ງໃຫ້ແກ່ລູກຫຼານອິດສະຣາເອນໂດຍການຈັບສະຫຼາກທີ່ຊີໂລ,
ຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ທີ່ປະຕູຫໍເຕັນ,
ແລະພວກເຂົາຍຸດການແບ່ງປັນດິນແດນ.
24 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບແຜ່ນດິນໃຫ້ແກ່ຊາວອິດສະລາເອນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຮັບມໍລະດົກຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ກັບພວກ
ເຂົາ, ແລະ
ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສາບານກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ.
25 ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມສະຫງົບສຸກໃຫ້ຊາວອິດສະລາເອນ
ຈາກສັດຕູທັງໝົດທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຂົາ, ແລະ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດຕ້ານທານພວກເຂົາໄດ້, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບສັດຕູທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງພ
ວກເຂົາ, ແລະ
ບໍ່ມີສິ່ງໃດຂາດຫາຍໄປຈາກຄວາມດີທັງໝົດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າ
ວກັບລູກຫລານອິດສະລາເອນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ.
26 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ເອີ້ນ ຊາວ ອິດສະລາເອນ ທຸກຄົນ ມາ ແລະ
ເພິ່ນ ໄດ້ ອວຍພອນ ພວກເຂົາ, ແລະ ສັ່ງ ພວກເຂົາ ໃຫ້ ຮັບໃຊ້
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ຫລັງຈາກ ນັ້ນ ເພິ່ນ ໄດ້ ສົ່ງ ພວກເຂົາ ໄປ,

ແລະ ພວກເຂົາ ແຕ່ລະຄົນ ກໍ ກັບ ໄປ ເມືອງ ຂອງ ຕົນ, ແລະ
ແຕ່ລະຄົນ ກໍ ໄປ ມໍລະດົກ ຂອງ ຕົນ.
27 ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫລອດວັນເວລາຂອ
ງໂຢຊວຍ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມສະຫງົບສຸກໃຫ້ພວກເຂົາຈາກທຸກ
ສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຂົາ, ແລະ
ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງຂອງພວກເຂົາຢ່າງປອດໄພ.
28 ແລະ ເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນສະໄໝນັ້ນ, ອາບີຢານຸສ
ກະສັດຂອງຈິດທີມ ໄດ້ສິ້ນພະຊົນລົງ,
ໃນປີທີສາມສິບແປດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງລາວ,
ຊຶ່ງເປັນປີທີເຈັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງລາວເໜືອເອໂດມ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຝັງລາວໄວ້ໃນສະຖານທີ່ທີ່ລາວໄດ້ສ້າງໄວ້ໃຫ້ຕົນເອງ,
ແລະ ລາຕົນນຸສ ໄດ້ປົກຄອງແທນລາວຫ້າສິບປີ.
29 ແລະ ໃນລະຫວ່າງການປົກຄອງຂອງເພິ່ນ,
ເພິ່ນໄດ້ນຳເອົາກອງທັບອອກມາ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວເມືອງບຣິແທນເນຍ ແລະ ເຄີນາເນຍ,
ລູກຫລານຂອງເອລີຊາລູກຊາຍຂອງຢາວານ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ເອົາຊະນະພວກເຂົາ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພາສີອາກອນ.
30 ແລ້ວ ລາວ ໄດ້ ຍິນ ວ່າ ເອໂດມ ໄດ້ ກະບົດ
ຈາກ ການ ຢູ່ ໃຕ້ ກຳມື ຂອງ ຈິດ ທີມ, ແລະ ລາ
ຕົນ ໄດ້ ໄປ ຫາ ພວກ ເຂົາ ແລະ ໄດ້ ໂຈມ ຕີ
ພວກ ເຂົາ ແລະ ປາບ ປາມ ພວກ ເຂົາ, ແລະ ວາງ
ພວກ ເຂົາ ໄວ້ ໃຕ້ ກຳມື ຂອງ ລູກ ຫລານ ຂອງ
ຈິດ ທີມ, ແລະ ເອໂດມ ໄດ້ ກາຍ ເປັນ ອາ ນາ ຈັກ
ດຽວ ກັບ ລູກ ຫລານ ຂອງ ຈິດ ທີມ ຕະຫຼອດ
ວັນ ເວລາ.
31 ແລະ ເປັນເວລາຫຼາຍປີທີ່ບໍ່ມີກະສັດຢູ່ໃນເອໂດມ, ແລະ
ການປົກຄອງຂອງພວກເຂົາແມ່ນຢູ່ກັບລູກຫລານຂອງກິດຕົມ
ແລະ ກະສັດຂອງພວກເຂົາ.
32 ແລະ
ໃນປີທີຊາວຫົກຫຼັງຈາກທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ,
ນັ້ນຄືປີທີຫົກສິບຫົກຫຼັງຈາກທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ອອກຈາກປະເ
ທດເອຢິບ, ໂຢຊວຍກໍເຖົ້າແກ່ແລ້ວ, ມີອາຍຸຫຼາຍແລ້ວ,
ມີອາຍຸໜຶ່ງຮ້ອຍແປດປີໃນສະໄໝນັ້ນ.
33 ແລະໂຢຊວຍໄດ້ເອີ້ນຊາວອິດສະຣາເອນທັງໝົດ,
ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່, ພວກຜູ້ພິພາກສາ ແລະ ພວກເຈົ້າໜ້າທີ່,
ຫຼັງຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມສະຫງົບສຸກໃຫ້ຊາວອິດສະ
ຣາເອນທັງໝົດຈາກສັດຕູທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ,
ແລະໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວກັບພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ
ພວກຜູ້ພິພາກສາຂອງພວກເຂົາວ່າ, "ເບິ່ງແມ,
ຂ້າພະເຈົ້າເຖົ້າແກ່ແລ້ວ, ມີອາຍຸຫຼາຍແລ້ວ, ແລະ
ທ່ານໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບປະຊາຊາດທັງໝົດທີ່ພ
ຣະອົງໄດ້ຂັບໄລ່ອອກໄປຕໍ່ໜ້າທ່ານ,
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ສູ້ເພື່ອທ່ານ."
34 ບັດນີ້ ຈົ່ງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເພື່ອຮັກສາ ແລະ
ປະຕິບັດຕາມຖ້ອຍຄຳທັງໝົດໃນພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ,
ຢ່າຫັນທາງໄປທາງຂວາ ຫຼື ທາງຊ້າຍ, ແລະ
ຢ່າເຂົ້າມາໃນບັນດາປະຊາຊາດທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ໃນແຜ່ນດິນ;
ຢ່າກ່າວເຖິງຊື່ຂອງພະຂອງພວກເຂົາ,
ແຕ່ຈົ່ງຍຶດໝັ້ນກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ,
ດັ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.
35 ແລະ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ຊັກຊວນ ລູກ ຫຼານ ອິດສະລາເອນ ຢ່າງ ໜັກ
ແໜ້ນ ໃຫ້ ຮັບໃຊ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຕະຫຼອດ ຊີວິດ ຂອງ ພວກເຂົາ.
36 ແລະ ຊາວອິດສະລາເອນທັງໝົດໄດ້ກ່າວວ່າ,
ພວກເຮົາຈະຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຕະຫຼອດ
ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາ ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ,
ແລະ ລູກຫລານຂອງລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຕະຫຼອດໄປ.
37 ແລະ ໂຢຊວຍໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບປະຊາຊົນໃນມື້ນັ້ນ, ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງຊາວອິດສະຣາເອນອອກໄປ, ແລະ
ແຕ່ລະຄົນກໍ່ກັບໄປຍັງມໍລະດົກ ແລະ ເມືອງຂອງຕົນ.
38 ແລະ ໃນສະໄໝນັ້ນ,
ເມື່ອລູກຫລານອິດສະລາເອນອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ
ຢ່າງປອດໄພ,
ພວກເຂົາໄດ້ຝັງໂລງສິບຂອງເຜົ່າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ,
ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ນຳມາຈາກປະເທດເອຢິບ,
ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຝັງສິບຂອງລູກຫລານຂອງຕົນ,
ລູກຊາຍສິບສອງຄົນຂອງຢາໂຄບ,
ລູກຫລານອິດສະລາເອນໄດ້ຝັງສິບຂອງແຕ່ລະຄົນໄວ້ໃນມໍລະດົກຂອ
ງລູກຫລານຂອງຕົນ.
39 ແລະ
ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຊື່ຂອງເມືອງຕ່າງໆທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຝັງສິບລູກຊາຍສິບສອງ
ຄົນຂອງຢາໂຄບ,
ຜູ້ທີ່ລູກຫລານຂອງອິດສະລາເອນໄດ້ນຳຂຶ້ນມາຈາກປະເທດເອຢິບ.
40 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຝັງສິບຣູເບັນ ແລະ ກາດ
ຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນນີ້ ໃນປະເທດໂຣມຽນ
ຊຶ່ງໂມເຊໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາ.
41 ແລະ ຊີເມໂອນ ແລະ ເລວີ
ພວກເຂົາໄດ້ຝັງສິບຢູ່ໃນເມືອງເມົາດາ,
ຊຶ່ງລາວໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫລານຊີເມໂອນ, ແລະ
ເຂດຊານເມືອງຂອງເມືອງນັ້ນແມ່ນສຳລັບລູກຫລານເລວີ.
42 ແລະ ຢູດາ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຝັງສິບໄວ້ໃນເມືອງເບັນຢາມິນ
ກົງກັນຂ້າມກັບເມືອງເບັດເລເຮັມ.
43 ແລະ ກະດູກຂອງອິດຊາຄາ ແລະ ເຊບູລູນ
ພວກເຂົາໄດ້ຝັງໄວ້ໃນຊີໂດນ,
ໃນສ່ວນທີ່ຕົກເປັນຂອງລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາ.
44 ແລະ ດານ
ໄດ້ຖືກຝັງຢູ່ໃນເມືອງຂອງລູກຫຼານຂອງລາວໃນເອຊະຕາເອນ, ແລະ
ເນັບທາລີ ແລະ ອາເຊ ພວກເຂົາໄດ້ຝັງຢູ່ໃນກາເດັດ-ເນັບທາລີ,
ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຝັງຢູ່ໃນສະຖານທີ່ຂອງຕົນເອງ
ເຊິ່ງລາວໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫຼານຂອງຕົນ.
45 ແລະ ກະດູກຂອງໂຢເຊັບ ພວກເຂົາໄດ້ຝັງໄວ້ໃນຊີເຄມ
ໃນທົ່ງນາສ່ວນໜຶ່ງທີ່ຢາໂຄບໄດ້ຊື້ມາຈາກຮາໂມຣ ແລະ
ທີ່ດິນນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນມໍລະດົກຂອງໂຢເຊັບ.
46 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຝັງສິບເບັນຢາມິນໄວ້ໃນເຢຣູຊາເລັມ
ກົງກັນຂ້າມກັບຄົນເຢບຸດ ຊຶ່ງໄດ້ມອບໃຫ້ລູກຫລານເບັນຢາມິນ;
ລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ຝັງສິບພໍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໃນຕົວ
ເມືອງຂອງລູກຫລານຂອງຕົນ.
47 ແລະ ເມື່ອ ສິ້ນ ສຸດ ສອງ ປີ, ໂຢຊວຍ ລູກ ຊາຍ
ຂອງ ນູນ ໄດ້ ສິ້ນ ຊີວິດ ລົງ, ໃນ ອາຍຸ ໄດ້ ໜຶ່ງ
ຮ້ອຍ ສິບ ປີ, ແລະ ເວລາ ທີ່ ໂຢຊວຍ ໄດ້ ຕັດສິນ
ອິດສະລາເອນ ແມ່ນ ຊາວ ແປດ ປີ, ແລະ ອິດສະລາເອນ
ໄດ້ ຮັບ ໃຊ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຕະຫຼອດ ຊີວິດ
ຂອງ ເພິ່ນ.

48 ແລະ ເລື່ອງອື່ນໆຂອງໂຢຊວຍ ແລະ ການສູ້ຮົບຂອງລາວ ແລະ
ການຕັກເຕືອນຂອງລາວ ຊຶ່ງລາວໄດ້ຕັກເຕືອນຊາວອິດສະລາເອນ,
ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາ, ແລະ
ຊື່ເມືອງຕ່າງໆທີ່ຊາວອິດສະລາເອນຄອບຄອງໃນສະໄໝຂອງລາວ,
ຈົ່ງເບິ່ງ
ພວກມັນໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ໃນປຶ້ມຖ້ອຍຄຳຂອງໂຢຊວຍເຖິງຊາວອິດສະ
ລາເອນ, ແລະ ໃນປຶ້ມສົງຄາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຊຶ່ງໂມເຊ ແລະ
ໂຢຊວຍ ແລະ ຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ຂຽນໄວ້.
49 ແລະ
ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຝັງສົບໂຢຊວຍໄວ້ໃນເຂດແດນມໍລະດົກຂອງລ
າວ, ທີ່ຕິມນາດ-ເສຣາກ, ຊຶ່ງໄດ້ມອບໃຫ້ລາວໃນພູເຂົາເອຟຣາອິມ.
50 ແລະ ເອລາເຊີ ລູກຊາຍຂອງ ອາໂຣນ
ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນສະໄໝນັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຝັງລາວໄວ້ໃນເນີນພູທີ່ເປັນຂອງ ຟີເນອັດ
ລູກຊາຍຂອງລາວ, ຊຶ່ງໄດ້ມອບໃຫ້ລາວໃນພູເຂົາເອຟຣາອິມ.

ບົດທີ 91

1 ໃນເວລານັ້ນ, ຫຼັງຈາກໂຢຊວຍເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ,
ຊາວການາອານຍັງຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນ,
ແລະຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຕັດສິນໃຈຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກໄປ.
2 ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ,
“ໃຜຈະຂຶ້ນໄປສູ້ຮົບກັບຊາວການາອານກ່ອນ?” ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ຢູດາຕ້ອງຂຶ້ນໄປ.”
3 ແລະ ຊາວຢູດາໄດ້ກ່າວກັບຊີເມໂອນວ່າ,
“ຈົ່ງຂຶ້ນໄປກັບພວກເຮົາໃນດິນແດນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ
ພວກເຮົາຈະຕໍ່ສູ້ກັບຊາວການາອານ ແລະ
ພວກເຮົາກໍຈະຂຶ້ນໄປກັບເຈົ້າໃນດິນແດນຂອງເຈົ້າຄືກັນ,” ດັ່ງນັ້ນ
ຊາວຊີເມໂອນຈຶ່ງໄດ້ໄປກັບຊາວຢູດາ.
4 ແລະ ຊາວຢູດາໄດ້ຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ກັບຊາວການາອານ,
ດັ່ງນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງມອບຊາວການາອານໄວ້ໃນມືຂອງຊາວຢູດ
າ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຂ້າພວກເຂົາທີ່ເມືອງເບເຊັກ ໜຶ່ງໝື່ນຄົນ.
5 ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບອາໂດນີເບເຊັກທີ່ເບເຊັກ, ແລະ
ລາວໄດ້ໜີໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ໄລ່ຕາມລາວ ແລະ
ຈັບລາວໄດ້, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕັດນິ້ວໂປ້ມື ແລະ
ນິ້ວຕີນຂອງລາວອອກ.
6 ແລະ ອາໂດນີເບເຊັກ ກ່າວວ່າ, ກະສັດສາມສິບອົງທີ່ມີນິ້ວໂປ້ມື
ແລະ ນິ້ວຕີນຖືກຕັດອອກ,
ໄດ້ເກັບເອົາອາຫານຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້ໃຕ້ໂຕະຂອງຂ້ອຍ,
ດັ່ງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຮັດມາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບແທນຂ້ອຍແລ້ວ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນຳລາວມາເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ລາວກໍເສຍຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
7 ແລະ ຊາວຊີເມໂອນໄດ້ໄປກັບຊາວຢູດາ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າຊາວການາອານດ້ວຍດາບ.
8 ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບລູກຫລານຂອງຢູດາ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາພູເຂົາ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງໂຢເຊັບໄດ້ຂຶ້ນໄປເມືອງເບດເອນ, ນັ້ນຄື ລູຊ, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຂົາ.
9 ແລະ ລູກຫລານຂອງໂຢເຊັບໄດ້ສອດແນມເມືອງເບດເອນ, ແລະ
ພວກຍາມໄດ້ເຫັນຊາຍຄົນໜຶ່ງກຳລັງອອກຈາກເມືອງ,
ພວກເຂົາຈຶ່ງຈັບລາວ ແລະ ເວົ້າກັບລາວວ່າ,
ຈົ່ງບອກທາງເຂົ້າເມືອງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ ແລະ
ພວກເຮົາຈະສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າ.
10 ແລະ ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ຊີ້ບອກທາງເຂົ້າເມືອງໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ
ລູກຫລານຂອງໂຢເຊັບໄດ້ມາ ແລະ ໂຈມຕີເມືອງນັ້ນດ້ວຍຄົມດາບ.
11 ແລະ
ພວກເຂົາກໍໄດ້ສົ່ງຊາຍຄົນນັ້ນພ້ອມກັບຄອບຄົວຂອງລາວອອກໄປ,
ແລະ ລາວໄດ້ໄປຫາຊາວຮິດຕີ ແລະ ລາວໄດ້ສ້າງເມືອງໜຶ່ງຂຶ້ນ, ແລະ
ລາວໄດ້ຕັ້ງຊື່ເມືອງນັ້ນວ່າ ລູຊ,
ດັ່ງນັ້ນຊາວອິດສະລາເອນທັງໝົດຈຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງຂອງພວ
ກເຂົາ, ແລະ
ລູກຫລານຊາວອິດສະລາເອນກໍອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງຂອງພວກເຂົາ,
ແລະ
ລູກຫລານຊາວອິດສະລາເອນໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕະຫຼອດວັນເ
ວລາຂອງໂຢຊວຍ, ແລະ ຕະຫຼອດວັນເວລາຂອງພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່,
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍືດອາຍຸຂອງພວກເຂົາຫຼັງຈາກໂຢຊວຍ, ແລະ
ໄດ້ເຫັນວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ກະທຳເພື່ອອິດສະລາເອນ.
12 ແລະ
ພວກຜູ້ເຖົ້າແກ່ໄດ້ຕັດສິນອິດສະລາເອນຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອ
ງໂຢຊວຍເປັນເວລາສິບເຈັດປີ.
13 ແລະ
ຜູ້ເຖົ້າແກ່ທັງໝົດຍັງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາວຄານາອານໃນການສູ້ຮົບຂອງອິ
ດສະລາເອນ ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຂັບໄລ່ຊາວຄານາອານອອກໄປຕໍ່ໜ້າລູກຫລານອິ
ດສະລາເອນ,
ເພື່ອວາງຊາວອິດສະລາເອນໄວ້ໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຂົາ.
14 ແລະ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ເຮັດ ໃຫ້ ພຣະ ຄຳ ທັງ
ໝົດ ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ກ່າວ ກັບ ອັບ ຣາ ຮາມ,
ອີ ຊາກ, ແລະ ຢາ ໂຄບ ສຳ ເລັດ, ແລະ ຄຳ ສາບານ
ທີ່ ພຣະ ອົງ ໄດ້ ສາບານ ໄວ້, ທີ່ ຈະ ມອບ ໃຫ້
ແກ່ ພວກ ເຂົາ ແລະ ລູກ ຫລານ ຂອງ ພວກ ເຂົາ,
ແຜ່ນ ດິນ ຂອງ ຊາວ ຄາ ນາ ອານ.
15
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບແຜ່ນດິນການາອານທັງໝົດໃຫ້ແກ່ລູ
ກຫຼານອິດສະຣາເອນ
ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ສາບານໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ,
ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາພັກຜ່ອນຈາກຜູ້ທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອ
ບພວກເຂົາ,
ແລະລູກຫຼານອິດສະຣາເອນໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຕົວເມືອງຂອງພວກເຂົາຢ່
າງປອດໄພ.
16 ຂໍ ໃຫ້ ພຣະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຊົງ ສະ ຖິດ ນິ
ລັນ ດອນ, ແລະ ອາ ແມນ.
17 ຈົ່ງເສີມກຳລັງຕົນເອງ, ແລະ
ໃຫ້ໃຈຂອງທຸກຄົນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີຄວາມກ້າຫານ.
ສຸດທ້າຍ.